GRAMMATICI GRAECI

RECOGNITI

ET APPARATV CRITICO INSTRVCTI

VOLVMINIS PRIMI FASC. I

APOLLONII

SCRIPTA MINORA A RICHARDO SCHNEIDERO EDITA

CONTINENS

LIPSIAE

IN AEDIBVS B. G. TEVBNERI

MDCCCLXXVIII

GRAMMATICI GRAECI
RECOGNITI ET APPARATV CRITICO INSTRVCTI
PARTIS SECVNDAE VOL. I FASC. I

APOLLONII DYSCOLI

QVAE SVPERSVNT

RECENSVERVNT

APPARATVM CRITICVM COMMENTARIVM INDICES

ADIECERVNT

RICHARDVS SCHNEIDER ET GVSTAVVS VHLIG

VOLVMINIS PRIMI FASC. I

APPOLLONII

SCRIPTA MINORA A RICHARDO SCHNEIDERO EDITA

CONTINENS

LIPSIAE

IN AEDIBVS B. G. TEVBNERI

MCCCCLXXVIII

LIPSIAE: TYPIS B. G. TEVBNERI

APOLLONII DYSCOLI

QVAE SVPERSVNT

RECENSVERVNT

APPARATVM CRITICVM COMMENTARIVM INDICES

ADIECERVNT

RICHARDVS SCHNEIDER ET GVSTAVVS VHLIG

VOLVMINIS PRIMI FASC. I

APOLLONII

SCRIPTA MINORA A RICHARDO SCHNEIDERO EDITA

CONTINENS

LIPSIAE

IN AEDIBVS B. G. TEVBNERI

MDCCCLXXVIII

LIPSIAE, TYPIS B. G. TEUBNERI.

MANIBVS

FRIDERICI · RITSCHELII

SACRVM

PRAEFATIO.

Apollonii Dyscoli librum, qui est de pronomine, edidit Immanuel Bekker in primo Musei Antiquitatis Studiorum volumine, ex quo anno huius saeculi XIII seorsum typis expressus est. Scriptiones autem, quae de adverbio et de coniunctione sunt, idem ille editorum princeps publici iuris fecit anno h. s. XVI in secundo Anecdotorum Graecorum volumine inde a p. 479 usque ad p. 625, et quae ad eas pertinebant adnotationes tertio eiusdem operis volumini a p. 1117 usque ad p. 1127 inseruit.

Praeter libros de constructione et eos, de quibus modo diximus, nullus e permultis illis, quos conscripsisse constat Apollonium, ad nos pervenit. Nam quae apud Fabricium leguntur VI p. 336: «Eiusdem (Apollonii) de passionibus dictionum in codice Barocc. XLV incipit τὰ πάθη τῶν λέξεων» (cf. Miller Catalogue des manuscr. de l'Escurial p. 493): ea nullam habere fidem et EEgger indicaverat Apoll. Dysc. p. 27 et nos confirmavimus Maximiliani Muelleri testimonio nisi Mus. Rhen. XXIV p. 585.

Atque trium illorum scriptorum, quae adhuc exstant, memoria ab uno codice Parisiensi 2548 repeti posse videtur. Nam in his Bibliothecae Vaticanae codicibus Ottobon. 173 chart. saec. XVI fol. 183[r] (de pronomine) et Urbin. 150 bombyc. saec. XIIII fol. 45[v] (de pronomine) non inest Apollonii περὶ ἀντωνυμίας commentatio, sed liber de syntaxi secundus; neque contigit eis, qui alias bibliothecas perscrutati sunt, ut nova reperirent adiumenta ad crisin in his libris factitandam (cf. Studemund in Mus. Rh. XXIV p. 586 sq.). Quo magis elaborandum est in eo, ut, quidquid praesidii ad restituenda Apollonii verba ex unico illo codice possit peti, petatur et tanquam exhauriatur. De hoc libro praestantissimo haec protulit Bekker ad pron. p. 149: «Hic codex (cuius paginas diplomaticae fidei causa suis quasque locis adscripsimus) numeratur inter Parisienses 2548: commemorarunt eum Bastius, Epist. crit. p. 147 et Hasius, Recueil de

mémoires sur différents Manuscrits Grecs p. 8[1]). Membranaceus est, saeculo scriptus duodecimo[2]) in foliis 194 quadruplicatis, atramento et parum nigro et permultis locis evanido, compendiatis plerumque extremis versibus, accentibus prope nullis, membris orationis et ipsis vocibus raro distinctis.. Continet is Apollonii et editos quatuor de Syntaxi libros et ineditos libros tres. Editi folia implent 92; truncati autem sunt initio atque iis, quae apud Sylburgium leguntur inter voces παραλαμβανόμενον p. 22 v. 3 et ὁ Τρύφων p. 72 v. 30; ceterum tanta scripturae et bonitate et integritate, quae praestet omnibus, qui adhuc innotuerunt, eorum librorum codicibus. Ineditorum primus est de Coniunctionibus, lacunosus ille circa initium, et interioribus paginis, inde a folio 95 madore corruptis; quae clades secundi quoque maiorem partem afflixit: est is de Adverbiis.» His quaedam nos adiecimus in scriptione scholastica Coloniae a. LXVII edita; quae aucta iam et ex parte correcta repetere libet.

Ac primum quidem tenendum est, quod verissime monuit Bekker, tantam esse in eis, quae manus prima (A, vel, ut ab aliis distinguatur, A[1]) exaravit, scripturae bonitatem et constantiam, ut praeter eos locos, qui vel madore corrupti vel vocibus erasis mutatisque obscurati sunt, quid legatur, dubitari omnino non possit. Sed mala sedulitate correctorum, qui et multa eraserunt et accentus signa atque interpretamenta appinxerunt, factum est, ut optimus ille codex «insigni scripturae difficultate famosus» esse et «veteranos codicum helluones deterruisse» diceretur. Accedit, quod neglegenter rem egit bibliopega. Nam is et septem extrema libri de adverbiis folia 177—183 (p. 194, 17 τηλόϲε — 210) cum primo libri de pronomine folio 184 (p. 3, 1 Ἀπολλωνίου — 5, 16 ἔξαρθρον) post fol. 176 (p. 88, 2 ὠξύνθη) inseruit, et quae infra scribam folia ita transposuit, ut sedem commutaret fol. 4 (synt. p. 8, 16 ἐν βήϲϲηϲι — 10, 22 ἐπ' ἄλλων b) cum fol. 3 (synt. p. 6, 14 ὅϛ κα — 8, 16 εὕρομεν), fol. 5 (synt. p. 10, 22 πλείϲτων — 12, 25 ὀνόματα) cum fol. 6 (synt. 12, 25 ὡϲ ἄν — 14, 21 αἵ περ); fol. 97 (coni. 219, 26 γένοιτο — 222, 4 παραλαμβάνοιτο) cum fol. 98 (coni. 222, 4 ἐϲτιν ἤ — 224, 13 φαμέν); in codice post fol. 98 sequitur fol. 100 (224, 14 ἀλλὰ πάλιν — 226, 25 διαπορητικήν). Quae omnia tacite in ordinem redegit Bekker. Quamquam noli nimium imputare bibliopegae. Falsus enim est OSchneider, cum sibi persuaderet (Mus. Rhen. III p. 454), illam libri de adverbio

1) Cf. Bast ad Greg. Cor. p. 84. Wolf Praef. ad Apoll. de pron. p. V. Buttmann gr. gr. max. § 72, 3 not.

2) Sic correxit Bekker in indice mendorum ad librum de pronomine adiecto, cum antea «quarto decimo» posuisset, secutus, ni fallor, auctoritatem conservatoris cuiusdam bibliothecae Parisiensis, qui in primo codicis folio hoc adscripsit.

partem, quam ad libros de constructione pertinere sagacissime perspexerat, in codice sede motam esse (ut iam GDronke in Mus. Rhen. IX p. 603 suspicatus est, EEgger Apoll. Dysc. p. 21 inspecto codice indicavit). Nam ea quam seiunxit particula (p. 614, 26—625 ed. Bekk.) in codice pertinet a fol. 179 vers. med. ad fol. 183 vers., cum septem illa quae transposuit bibliopega folia (fol. 177—183 incl.) editionis Bekkerianae compleant pag. 607, 33 τηλόcε — 625. Adde quod in extrema libri de adverbiis pagina haec est subscriptio Ἀπολλωνίου περὶ ἐπιρρημάτων.

Ea igitur est codicis condicio, ut primum locum occupent quattuor qui sunt de syntaxi libri, fol. 2ʳ—92ʳ; post ultimam syntaxis vocem sequitur exordium libri de coniunctione usque ad p. 214, 26 γραμμα, quod dimidium fere fol. 92ʳ, fol. 92ᵛ et dimidium fol. 93ʳ complet; reliqua folii 93 pars et totum folium 94 vacuum relictum est. Pertinet autem liber, qui est de coniunctione, usque ad fol. 113ᵛ extr., ut praeter exordium, de quo modo diximus, foliis 19 contineatur. Subiungitur commentatio de adverbiis, in foliis 39 conscripta, fol. 114ʳ—145ᵛ et fol. 177ʳ—183ᵛ. Quartum occupat locum scriptio de pronomine, quam folia 42 complectuntur (fol. 184, 146ʳ—176ᵛ, 185ʳ—194ᵛ).

Quot manus hunc codicem exaraverint, cum e Bekkeri adnotatione cognosci omnino non possit, mirum non est ab eo in errorem inductum esse Dronkium (Mus. Rhen. IX p. 592).

Ac primum quidem hoc constat, non totum librum ab una eademque manu ortum esse, sed quae septem exaravit folia, quibus initium syntaxis continetur, diversam esse ab ea, quae cetera descripsit (cf. Bekker ad synt. p. 347); deinde exordium libri de coniunctione (p. 213, 1 ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ — 214, 26 γραμμα) num ab eadem manu profectum sit atque septem illa folia, dubium est; nam ut ego id ita esse mihi persuasi, ita Carolus Zangemeister meus, acerrimus harum rerum investigator, simillimam hanc quidem illi neque recentiorem, sed non eandem esse testatur. Quae res utcunque sese habet: eas manus, de quibus modo exposuimus, quoniam et antiquissimae sunt et ex uno eodemque archetypo sua sumpsisse videntur, uno *primae* nomine complectimur et A, vel ubicunque ceteris opponuntur, A¹ littera designamus. — Prima igitur manus cum et accurate descripsisse archetypum nec quidquam consulto immutavisse nec de suo addidisse videatur, summa eius est auctoritas. Paucis locis, quae omiserat, in margine adiecit, ut adv. 156, 2; coni. 253, 23; synt. 161, 1, 203, 3, 248, 8, 300, 8 b. Est ubi argumenta vel interpretamenta appinxerit, ita tamen, ut addito τουτέcτιν ipsa plerumque, unde orta essent, indicaret. Cuius generis haec sunt: pron. 31, 11; 32, 14; 96, 5; adv. 127, 13; 172, 14; 185, 32; coni. 218, 16; 245, 8; 251, 24. Quae omnia

ut sunt sane inania et otiosa, ita ne animum quidem produnt interpolandi.

Accedimus ad *secundam* manum. Ab ea quod in progr. Colon. p. 12 secrevi tertiam, ut quae maioribus litteris sua exararet, falsus sum: nam uno ore JGuttentag et CZangemeister auctores sunt, eandem manum modo minutis modo maiusculis, quas vocant, usam esse litteris; id et ex atramento modo nigriore modo pallidiore, et ex minutis litteris, quae subinde maioribus admixtae sint, cognosci. Sed discrimen licet in manuum diversitate positum non sit, tamen non omnis tollitur discrepantia: nam quae maioribus litteris exarata sunt (A^{II}), tantum non omnia interpretamenta esse apparet et argumenta, quae excogitavit librarius ille; quae minutis litteris (A^2), scripturas esse, quas petivit e codice quodam diverso ab A libri archetypo.

Ea enim indole praedita est prima manus, ut eniteat in eis, quae exhibet, scateat lacunis. Quibus ut medelam adhiberet secunda aut vitia tolleret, librum excussit nunc deperditum; nam in illa syntaxis parte, ubi deficiunt omnes libri praeter A (p. 137, 19 — 181, 18 b) haud pauca A^2 adscribit, quae nequaquam sapiant interpolatorem; atque aliis quoque locis, quae unus A^2 servavit, genuina esse aut asseclarum testimonio (ut synt. 11, 27 — 28 b coll. Prisc. II p. 116, 18 Hertz) aut ipsa sententia confirmatur (ut synt. 308, 10 — 11 b). Apparet igitur, quaecunque manus secunda minutis litteris addidit, tanti esse ponderis ut, nisi ubi iustissima sit causa, qua suspicio moveatur, subditicia non sint putanda. Sed de tota hac quaestione pluribus verbis aget GUhlig in eis, quae praefabitur ad libros de constructione: his enim libris a secunda manu adscripta sunt plurima, pauca commentationibus de adverbio et de coniunctione, nihil fere scriptioni, qua de pronomine disseritur.

Praeterea saepissime in syntaxi, rarius in ceteris scriptis ab aliis manibus et accentus et aspirationis signa appicta sunt et litterae vel erasae vel mutatae: quae quot manus adiecerint aut qua ratione hae manus discernendae sint, ut perdifficile ita inutile est quaerere: nullius enim pretii sunt. Qua re moti omnes eius generis correctiones uno A^x signo comprehendimus.

Plura de codice Parisino hoc loco supersedeo dicere, praesertim cum in animo sit huic editioni tabulas addere photographicas, quae duas syntaxis paginas repraesentabunt.

Eius partis codicis Parisini, quae libros de adverbio et de pronomine continet, apographum in bibliotheca Lugduno-Batava adservatur (L). Quod petenti mihi, qua sunt humanitate et benevolentia, transmiserunt WGPluygers WNduRieu, viri clarissimi, quibus hac oblata opportunitate maximas gratias ago. In primo eius apographi folio haec adscripsit DRuhnken: «In MS. Regio praecedit liber de

Pronominibus, sequitur liber de Adverbiis: qui ordo in editione sequendus. Priorem partem e MS Regio descripsit Joannes Caperonnerius, posteriorem Samuel Musgravius.» Caperonnerius totum de adverbiis librum et scriptionem de pronomine usque ad p. 93, 8, Musgravius inde a verbis καὶ διὰ τοῦτο usque ad finem descripsit. Quam autem habebam spem, fore ut multa, quae hoc tempore in codice Parisino madore corrupta sunt, ex apographo illo restitui possent: ea etsi non omni, at tamen maxima ex parte me fefellit (vid. pron. 116, 13; adv. 125, 6; 159, 7); perpauca enim, quae hodie non iam apparent, illi viderunt. Sed permulta et male legerunt nec ea, qua par est, descripserunt fide, ut mirum non sit Ruhnkenium et Valckenarium, cum illorum niterentur testimonio, de libri Parisini scriptura saepius in errorem esse inductos (cf. Valcken. ad Theocr. p. 301; Ruhnken apud eund. p. 368 B; Bast ad Greg. Cor. p. 884; Bekker ad pron. 95, 25). Idem accidisse Koenio, iure optimo suspicatur Bast ad Greg. Cor. p. 313 (vid. quae ad adv. p. 170, 11 adnotavimus). Quae cum ita essent, paucis iis locis, ubi e testimonio apographi Leidensis fructus percipi posse videbatur, eius mentionem facere satis habui.

Immanuel Bekker quam sit bene meritus de Apollonio, quam multa in hac tanta et rerum et verborum obscuritate sagacissime indagaverit interpretatus sit emendaverit, non ignorant, qui in his rebus versantur. Verum fieri non potuit quin quaedam eum fugerent, quae postea, cum eius editione uti licebat, facile erat deprehendere. Ac ne voluit quidem, iure usus suo, minima quaeque enotare. Id igitur ante omnia agendum erat, ut codicem illum aut ipse excuterem aut excutiendum curarem. Itaque ante hos fere duodecim annos bibliothecam Parisiensem adii et libros de adverbio et de coniunctione quartumque de syntaxi librum contuli; scriptionem de pronomine accuratissime meum in usum comparavit JGuttentag simulque, quae coniectura assecutus erat, mecum communicavit. Praeterea ad constituendam lectionem et confeci indices et sectatorum scripta perlustravi et conquisivi quascunque coniecturas in Apollonium proposuerunt viri doctissimi. Qui quamquam et satis multi sunt (HLAhrens, FIBast, IBekker, ThBergk, GDronke, EEgger, PEgenolf, JGuttentag, KLehrs, ChALobeck, GHSchaefer, OSchneider, GFSchoemann, RSkrzeczka, GUhlig, AdeVelsen, CWachsmuth, alii), nec paucis locis certam aut probabilem medicinam adhibuerunt: tamen etiam post saluberrima illa emendandi studia multi restabant loci, qui «lectionis maculis offenderent legentem et morarentur». Quas ut non erat nostrum omnes removere et abstergere, ita scripturis unici codicis accurate enotatis descriptisque fundamentum iecimus, quo niti possent posthac operam Apollonio navaturi.

Iam ut de testimoniis pauca dicam: obruissem chartam, si at-

tulissem, quaecunque per ambages ad Graeculorum infimae aetatis scripta grammatica ex Apollonio permanarunt. Qua de causa ea apponere satis habui, ex quibus aliquid tamen ad illius verba emendanda et interpretanda redundaret; reliqua in commentario commemorabo.

Perdifficilem esse horum librorum lectionem omnes consentiunt, qui ad eos accesserunt: nam Apollonius ut «more quodam loquitur suo», quem morem ut ex lexicis cognoscas frustra operam dederis: ita haud raro non ordine et ratione disputat, sed contortius concludit; adversarios saepe loquentes inducit, nullo verbo addito, ex quo pateret non Apollonii, sed alius grammatici sententiam proferri; saepe obiurgat alios technicos, sententiis eorum nondum satis expositis. Quas ob causas studuimus omni ratione legentes adiuvare: partes disputationis lineolis interpositis accuratius distinximus; quae alios dicentes facit ille, his signis « », quae ipse per parenthesin adicit, his ( ) inclusimus; subiecimus brevia argumenta, ex quibus, quo modo procederet disputatio, facilius perspici posset. Quae quidem argumenta si cui forte nimis concisa et angusta videantur, eum ad commentarium relegamus: ibi enim operam dabimus, ut et defendamus ea, in quibus aut mutandis aut servandis ab aliis dissentimus, et ut scriptoris verba continua interpretatione illustremus.

Restat ut, qua ratione in scribendis Apollonii verbis usi simus, breviter exponamus. Atque in accentibus signandis si ubique ipsius Dyscoli ceterorumque veterum grammaticorum praecepta secuti essemus, atona removenda erant. Hoc tamen modo eam legem, quam nobis sanximus supremam: ut faciliorem redderemus lectionem, ipsi perfregissemus. Qua de causa mediam quandam viam ingressi sumus, ut, ubi omissa tonosis signa pugnarent cum totius loci sententia et argumento (ut p. 203, 33 al. l.), poneremus, in ceteris atona servaremus. Atonis autem exceptis ubique studuimus Apollonii et Herodiani doctrinam ipsa scriptura exprimere. Ceterum de tota hac quaestione, quae est de re orthographica, accuratius in disputatione de Apollonii consuetudine disseremus.

Qua re moti Apollonii scripta minora ita ediderimus, ut primum locum occuparet pronomen, alterum adverbium, tertium coniunctio, apparet ex eis, quae GDronke (Mus. Rhen. XII p. 585) et GUhlig (Mus. Rhen. XXV p. 68) de hac re protulerunt.

Siglorum igitur, de quibus supra diximus, haec est tabula:

A est codicis Parisini 2584 manus prima; quae ubi ceteris opponitur, est A^1.

A^2 eiusdem libri manus secunda, ubi litteris minutis scripturae discrepantiam adiecit;

A^{II} manus secunda, ubi litteris maioribus interpretamenta vel argumenta addidit.

A^x eiusdem libri ceteri sunt correctores.

L apographum codicis Parisini in bibliotheca Lugduno-Batava adservatum (XXIX).

b editio Bekkeriana.

In textu, qui vocatur, uncis inclusimus acuminatis ⟨ ⟩ ea, quae ad reficiendos locos mutilos inseruimus, quadratis [ ] ea, quae subditicia esse videbantur.

Scribebam Nordae a. d. VI. Cal. Iun. anni h. s. LXXVIII.

PRAEMONITUM
FRIDERICI AUGUSTI WOLFII.

Quod vix sperabamus futurum, ut statim primo Musei antiquarii p. III b volumine aliquid veteris scriptoris ineditum afferremus, factum est erudita cura unius ex studiorum nostrorum sociis, cuius nomen hac editione ad plurium popularium notitiam proditur. Ab illo enim accepimus diu exspectatum Apollonii, nobilissimi Grammatici, librum, qui cum aliis duobus similis argumenti adhuc in ditissima talium copiarum bibliotheca Parisiensi iacebat. Eum codicem princeps olim contulit suisque studiis utilia enotavit Salmasius, qui tamen raro, ut alicubi ad Solinum, nonnulla inde proferendi copiam habuit. Tandem largiora indidem Excerpta extremo operi Maittairiano de Dialectis Gr. ab se repetito adiecit Jo. Fr. Reitzius, ex Is. Vossii apographo transcripta. Hunc autem Vossium nonnisi aliquot observationes, sibi notabiliores visas, et parum accurate excerpsisse et cum paucis fragmentis de Adverbio confudisse, ita mox p. IV b apparuit, ut frustula edita edendi integri epuli desiderium moverent magis quam explerent. Allatum deinde integrius apographum ad Batavos est per Ruhnkenium, qui cum suis illud amicis usurpandum dedisset, moriens reliquit bibliothecae Lugdunobatavae, ubi hodie custoditur. Frustra id nuper sibi Maittairii Dialectos recentaturo quaesitum esse, non sine stomacho conquestus est Sturzius.

Servatum vero Parisiis primitivum exemplar iam communi studiosorum commodo apertum debemus Viris excellentissimis, qui illi Graecorum MSS. thesauro praefecti egregie sciunt, quibus modis de exquisitioris doctrinae studiis bene mereri deceat tantam opulentiam, quae non omnia in proprios usus convertere possit, et quid suis ipsorum dignum sit personis. Promos enim, non condos pretiosarum opum illos esse, uno ore testantur, quibuscumque ex aliquot annis contigit ut magnae bibliothecae inexhaustos fontes adirent. Adire nimirum oportet ipsum, qui cupiat haurire. Qua fortuna praeclaro viro, quem Apolloniani libri editorem produximus, ad litterarum utilitatem frui concessit optimus Rex noster, studiorum liberalissimus

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ
ΠΕΡΙ ΑΝΤΩΝΥΜΙΑΣ.

Ed. Bekk.
p. 1 B Παντί τῳ προῦπτόν ἐστιν, ὡς ἡ σύντομος ἑρμηνεία μετὰ τῆς δεούσης σαφηνείας πολλῷ κρείττων καθέστηκε τῆς οὐχ οὕτως ἐχούσης φράσεως. ὅθεν κατὰ δύναμιν τὴν ἰδίαν πειρασόμεθα, τὸν περὶ τῶν ἀντωνυμιῶν λόγον διεξιόντες, τὰ μὲν παρέλκοντα παραπέμπεσθαι, τὰ δὲ ἐλλείποντα προσαναπληρῶσαι, τὰ δὲ μακροπεριοδεύτως ὑπ' ἐνίων εἰρημένα ἀνελλιπῶς ἐπιτομώτερον φράσαι.

Ἀρκτέον δὲ ἀπὸ τῆς κλήσεως, ἐπεὶ παρά τισι διάφορος. Τὸ μὲν
C οὖν πάντας παρατίθεσθαι διεψευσμένου ἐστὶ τὸ ἐπάγγελμα, τὸ δὲ τοὺς ἐλλογίμους οὐκέτι.

Ἀρίσταρχος λέξεις κατὰ πρόσωπα συζύγους ἐκάλεσε τὰς ἀντωνυμίας. Ὧι καὶ ἀντίκειται τὸ μὴ ἴδιον εἶναι τοῦτο τῶν ἀντωνυμιῶν· ἰδοὺ γὰρ καὶ τὰ ῥήματα. μᾶλλον γὰρ αὐτῶν ὁ ὅρος· καὶ γὰρ κατὰ πᾶν πρόσωπον ἀκολουθεῖ, αἱ δὲ ἀντωνυμίαι οὐχ οὕτως, ὡς εἰρήσεται.

2 A Ἀλλὰ μὴν οὐδὲ κατὰ τὸν τοῦ Τροιζηνίου Διονυσοδώρου λόγον παρονομασίας κλητέον, ἐπεὶ καὶ ἄλλα ἔν τισι παρονομάζεται· πετρώδης τε γὰρ καὶ ἐργατίνης. καὶ ἴσως οὐκ ἄλλαι τινὲς παραληφθήσονται ἢ αἱ κτητικαί, ἐπεὶ ἡ ἐγώ καὶ ἡ νῶι καὶ πᾶσαι αἱ πρωτότυποι θεματικαί.

Argumenta. 3 Praefatio. — 9 Pronomini quae appellatio aptissima sit ut appareat, enumerantur et reiciuntur cetera nomina, quae ἀντωνυμίᾳ indita erant. — 12 1) Nomen ab Aristarcho impositum. — 16 2) Appellatio a Dionysodoro data.

Discrepantia scripturae. 1. Fol. 184 r. codicis A. In inscriptione απολλωνιου αλεξανδρεως περι αντωνυμιας ante αντωνυμιας tres lineolae erasae in A | 4. σαφηνείας b, σαφηνιας A | κρείττων b in textu, κρεῖττον in indice mendorum, κρειττω A | 8. post φρασαι in A spatium, ut finis exordii indicetur | 9. κλήσεως A* b, κλισεως A¹ | 10. ν post εστι erasum in A | 13. καὶ tollendum et ante μᾶλλον v. 14 collocandum esse censet GUhlig | 14. τα ρηματα A, τῶν ῥημάτων b | μᾶλλον γὰρ A b in textu, μᾶλλον δὲ vel καὶ μᾶλλόν γε b in var. lect. | μᾶλλον γὰρ usque ad 15. εἰρήσεται eicit PSchmieder | 16. Τροιζηνίου b, τρυζηνιου A | παρονομασίας b in textu, παρωνομασίας in ind. mendorum, παρονομασια A | 17. ἔν τισι] τισὶ conicit RSchneider | 18. καὶ ἴσως — 19. θεματικαί spuria censet PSchmieder

Εἰ τὰ ὡριcμένα cεcημείωται, αἱ δὲ ἀντωνυμίαι ὡριcμένα πρόcωπα
παριcτᾶcιν, οὐκ ἀπιθάνωc ὁ Τυραννίων cημειώcειc αὐτὰc ἐκάλεcεν.
Ἀλλ' ἴcωc ἐλλειπὲc τὸ τοιοῦτον· οὐδὲν γὰρ τῶν παρακολουθούντων B
αὐταῖc παρίcτηcιν.

Οὐδὲ μὴν cυγκαταθετέον ἐcτὶ τοῖc ὁριζομένοιc· «ἀντώνυμόν ἐcτι
μέροc λόγου ἀντ' ὀνόματοc παραλαμβανόμενον.» Οἱ γὰρ ὅροι τῶν
γενικῶν ἐμπεριεκτικοί εἰcιν, οὐ μὴν τῶν ἰδικῶν. ὁ γοῦν ὅροc ὁ τοῦ
ἀνθρώπου οὐ τὸν ἰδικόν, τὸν δὲ γενικὸν cημαίνει. καὶ νῦν ἀντώνυμόν
ἐcτι τὸ ἰδικόν, τὸ ἐγώ, τὸ cύ, ἀντωνυμία δὲ τὸ ὅλον, τουτέcτι τὸ
γενικόν· ὥcπερ ἀμφιβολία καὶ ἀμφίβολον, cυνωνυμία καὶ cυνώνυμον, C
διωνυμία καὶ διώνυμον, ὁμωνυμία καὶ ὁμώνυμον. τὸ γὰρ οὐκερῶ
ἀμφίβολον· τό τε Αἴαc, ἐπὶ τοῦ Λοκροῦ παραλαμβανόμενον καὶ τοῦ
Τελαμωνίου, ὁμώνυμον. — Ἀλλ' ἴcωc φήcει τιc παράλογον τὸ λέγειν
ἀντωνυμίαν τὸ ἐγώ· «δέον γὰρ ἀντώνυμον.» Ἦν δ' ἂν παράλογον,
εἰ μὴ τοῖc γενικοῖc πολλάκιc cυνεχρώμεθα ἀντὶ τῶν ἰδικῶν, τὸ ⟨ζῷον⟩ 3 A
τιθέντεc ἐπ' ἀνθρώπου, καὶ ἐπὶ τοῦ φοίνικοc τὸ φυτόν. τοιοῦτον οὖν
καὶ τὸ προκείμενον.

Ἐκφεύγοντάc φαcι τὸ Αἰολικὸν τοὺc περὶ Κομανὸν ἀντωνομαcίαc
καλεῖν, εἴγε τὸ μὲν ὄνυμα οὐ κοινόν, τὸ δὲ ὄνομα. «Ναί, ἀλλά», φαcι,
«καὶ ἄλλα κατὰ τὸ ἔθοc ὀθνεῖα παρειcῆλθεν, ὡc ⟨τὸ⟩ Εὔξεινοc πόντοc
Ἰακῶc τῷ ῑ πλεονάcαν· ὅ τε ἀπηλιώτηc διὰ ψιλοῦ cυναλειφθείc, ὅπερ
cυνεχὲc παρ' Ἴωcι· τό τε ξενοδοκεῖον καὶ πανδοκεῖον· ἄλλα μυρία.»
Ἀλλὰ καὶ τοῦτο εὐδιάcειcτον. εἰ γὰρ τὰ παρειcδύοντα τῶν διαλέκτων B
οὐκ ἐν τῷ καθόλου, ἅπαξ δέ που (ἰδοὺ γὰρ κακόξενοc καὶ φιλόξενοc,
ἄξενοc, ἓν δέ ἐcτι τὸ εὔξεινοc· καὶ ἄφοδοc καὶ ἀφοριcμόc καὶ ἀφορία,
ἓν δὲ τὸ ἀπηλιώτηc), χρῆ⟨ν⟩ ἄρα καὶ τὴν ἀντωνυμίαν ἅπαξ εἰρῆcθαι,
καὶ τὰ ὑπολειπόμενα ἔχειν κατὰ τὴν κοινὴν ἐκφοράν, λέγω δὲ διὰ τοῦ ō.
νῦν δὲ οὐδαμῶc ἔcτιν ἐπινοῆcαι· πολυώνυμοc γὰρ καὶ διώνυμοc. πῶc C

Argum. 1 3) Nec recte Tyrannio cημείωcιν nuncupavit. — 5 4) Nec eis assentiendum est, qui ἀντώνυμον dici volebant. — 18 5) Nec Comani sententia probanda ἀντωνομαcία nomen praeferentis, quod ὄνυμα aeolicum sit.

Discr. script. 1. ὡριcμένα b, οριcμενα A | ὡριcμένα b, οριcμενα A | 2. παριcτᾶcιν] παριcτηcιν A, ν litteram iam a prima manu scriptam sed evanidam renovavit A[x], παρίcτηcιν b in textu, παρίcταcιν idem in ind. mendorum | ἀπιθάνωc b, απειθανωc A | 3. ελλειπεc A, ἐλλιπὲc b | 5. ν post εcτι bis erasum in A | 7. ἴδικων A, εἰδικῶν b | 8. ἴδικον A, εἰδικόν b | 9. ἴδικον A, ἰδικόν b in textu, εἰδικόν idem in ind. mendorum | 12. τό τε Αἴαc] fol. 184 v. | 13. ὁμώνυμον b, in A ομω litterae nunc palluerunt, ut 14 νυμιαν in voce αντωνυμιαν et 15 ιc in τοιc | 14. Ἦν δ'ἄν] Ἦν τ' ἄν conicit GUhlig | 15. ἴδικων A, εἰδικῶν b | ζῷον, quod evanuit in A, adiecit b | 19. Ναί b, in A aliquid erasum et ante ναι et post eam voculam; ⟨εἶ⟩ναι. conicit JGuttentag | ν post φαcι erasum in A | 20. τὸ Εὔξεινοc b, ευξεινοc A | 21. τῷ ῑ b, το ι A | cυναλειφθείc b, cυναληφθειc A | 25. ἀφορία] 'Suspectum vocabulum' b in var. lect., ἀφορμή conicit JGuttentag | 26. τὸ b, τω A | χρῆν b in var. lect., χρὴ idem in textu cum A

δὲ οὐχὶ γελοίως Αἰολικὸν εἰρήσεται τὸ ἱερώνυμος καὶ ἔτι τὸ ὁμώνυμος, δασυνόμενα;

Λεκτέον οὖν, ὡς καὶ ἐπ' ἄλλων μυρίων κατὰ τὰς συνθέσεις μεταβολαὶ γίνονται φωνηέντων, καὶ ἐπὶ τοῦ ὀνόματος τὸ αὐτό. τὸ ἄνεμος διὰ τοῦ η ποδήνεμος, καὶ ἔτι τὸ ἄγειν φορτηγός, στρατηγός· τό τε ἀνήρ ἀντήνωρ· τό τε α τῶν οὐδετέρων ο̅ γίνεται, γηροκόμος, κρε-
4 A οπώλης, χρεοφείλης. τὰ δύο διὰ τοῦ ι, δύο μῆνες — δίμηνος, δίπηχυς. καὶ τὸ ὄνομα οὖν τὸ μὲν ἄρχον ο̅ ω̅ ποιεῖ, τὸ δὲ παραλῆγον υ̅· συνώνυμον γὰρ καὶ φερώνυμον, αὐτό τε τὸ ἀντ' ὀνόματος παραλαμβανόμενον ἀντωνυμία ἂν κληθείη. Τὸ δὲ ἀντωνομασία, πρὸς τῷ καὶ τρόπου ὄνομα δηλοῦν, καὶ τὸ ὀνομάσαι ἔχει ἐγκείμενον, καθὸ καὶ τῷ χειμάσαι τὸ χειμασία παράκειται· ὅπερ οὐκ ἐπιζητεῖ τὸ σημαινόμενον.

B Οἱ ἀπὸ τῆς Στοᾶς ἄρθρα καλοῦσι καὶ τὰς ἀντωνυμίας, διαφέροντα δὲ τῶν παρ' ἡμῖν ἄρθρων, ᾗ ταῦτα μὲν ὡρισμένα, ἐκεῖνα δὲ ἀοριστώδη. «καὶ ὃν τρόπον», φασί, «τὸ ἄρθρον διχῶς νοεῖται (ἥ τε γὰρ συμβολὴ τῶν κώλων, ἐν ᾧ φαμεν ἔξαρθρον, καὶ ⟨αὐτὸ τὸ⟩ κῶλον, ἐν ᾧ φαμεν μεγάλοις ἄρθροις κεχρῆσθ⟨αι⟩ τὸν δεῖνα), οὕτω καὶ τὸ ἐν τῷ λόγῳ ἄρθρον τὸν αὐτὸν ⟨τρόπο⟩ν». — καὶ Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀθηναῖος καὶ ὁ Θρᾷξ Διονύσιος καὶ ἄρθρα δεικτικὰ τὰς ἀντωνυμίας ἐκάλεσαν.

⟨Συνη⟩γορεῖ δὲ αὐτοῖς ὁ λόγος, καθὸ αἱ ἀντωνυμίαι καὶ ἀναφορικῶς λαμβάνονται, καὶ τὰ ἄρθρα δὲ ἀναφορὰν δηλοῖ. — τὰ ἄρθρα ἀνθυπάγεται ταῖς ἀντωνυμίαις, προτακτικὰ μέν·

ὁ γὰρ ἦλθε (Α 12),
τοῦ δ' αὐτοῦ λυκάβαντος (ξ 161),
καὶ τῷ νήδυμος ὕπνος (ν 79),
ἀλλ' ἄρα καὶ τόν
Ἥρη (Τ 96)·

5 A ὑποτακτικὰ δέ·

ἀλλὰ καὶ ὃς δείδοικεν (Φ 198),
Πάτροκλον κλαίωμεν· ὃ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων (Ψ 9)·

καὶ θηλυκά·

Argvm. 13 6) Diversa miscuerunt et Stoici, qui articulum et pronomen uno ἄρθρον nomine appellaverunt, et Apollodorus Atheniensis ac Dionysius Thrax, qui pronomina ἄρθρα δεικτικὰ dixerunt. — 20 Sunt sane quaedam res, quas pronomina cum articulis communes habent.

Discr. script. 7. χρεοφείλης] 'Hoc quoque suspectum est' b in var. lect. | 9. αντονοματος A¹, αντωνοματος A² | 12. χειμάσαι b, χειμασω A | 13. τῆς Στοᾶς b, τηςτοας A | 14. ὡρισμένα b, ορισμενα A | 16. εξαρθρον ultimum in fol. 184 v. vocabulum, quae sequuntur sunt in fol. 146 r. | αυτο το evan. in A, supplevit b | 17. αι in κεχρησθαι evan. in A | δεῖνα b, δινα A | 18. τρόπον b, cuius vocis una ν littera superest in A | Θρᾷξ b, θραιξ A | 20. vocis συνηγορεῖ, quam restituit b, συνη litterae evan. in A | 21. τα om. A¹, in marg. A² add. | 23. post ηλθε ν erasum in A | 24. τοῦδ' Homerus | 30. ν erasum post εστι in A

ὣς ἡ ῥίμφα θέουcα (ν 88),

καὶ

εἵνεκα τῆς ἀρετῆς (β 206)·

καὶ ἀντὶ τῆς αὐτός·

ὁ δὲ προcέειπεν ἄνακτα (ξ 36),

ἡ δὲ χιτῶν' ἐνδῦcα (Ε 736. Θ 387). — B

ἔτι καὶ αἱ φωναὶ ὁμολογοῦcι. δαcύνεται γὰρ τὰ τῶν ἀντωνυμιῶν τρίτα
πρόcωπα, ἕ, οἷ· καὶ τὰ τοιαῦτα τῶν ἄρθρων δαcύνεται, ἡ, οἱ. — πρὸc
τούτοιc αἱ ἀντωνυμίαι κλητικὰc οὐκ ἔχουcιν ἐν τῷ πρώτῳ καὶ τρίτῳ·
τοιαῦτα δὲ καὶ τὰ ἄρθρα. τρίτου προcώπου νοούμενα· τὸ γὰρ ὦ οὐκ
ἄρθρον. — τὰ εἰc 'φωνῆεν λήγοντα ἐπ' εὐθείαc καὶ κατὰ ἄρcενοc λαμ-
βανόμενα ἀντωνυμίαι εἰcίν, ἐγώ, cύ· τοιοῦτο καὶ τὸ ὁ. — τὸ τημοῦτοc C
τὸ αὐτὸ μέροc λόγου ἐcτὶ καὶ τὸ τῆμοc, καὶ τὸ τημόcδε, καὶ καθόλου
ἡ ἐπέκταcιc εἰc τὸ αὐτὸ μέροc λόγου προάγεται· καὶ κατὰ τοῦτο οὖν
τὸ αὐτὸ μέροc λόγου τὰ ἄρθρα καὶ αἱ ἀντωνυμίαι, καθὸ ἀπὸ τοῦ ὁ
τὸ οὗτοc καὶ ὅδε παρείλκυcε, καὶ ἔτι ἀπὸ τῆc γενικῆc τῆc τὸ τ ἐχούcηc
τὸ τούτου καὶ τοῦδε, καὶ ἀπὸ οὐδετέρου, ὅπερ μόνον ἀπὸ τοῦ τ ἤρξατο
κατὰ τὴν εὐθεῖαν, τὸ τοῦτο. — μονοπροcωποῦcι καὶ εἰc ο λήγουcι 6 A
κατὰ τὸ οὐδέτερον αὐτό, ἐκεῖνο· οὕτωc ἔχει καὶ τὸ τό οὐδέτερον.

Λεκτέον δέ, ὡc ἡ τοιαύτη cυνηγορία εὐπαράκρουcτοc. οὐ γάρ, εἴ
τί τινι κατά τι κεκοινώνηκε, τοῦτο πάντωc ἐκείνῳ ταὐτόν ἐcτιν. πρόcωπα
παριcτᾶcιν αἱ ἀντωνυμίαι, ἀλλὰ καὶ τὰ ῥήματα· καὶ οὐ τὸ αὐτὸ μέροc
λόγου. γένοc ἐπιδέχεται τὸ ἐμόc, ἀλλὰ καὶ τὸ καλόc· ἀλλ' οὐ τὸ αὐτό.
καὶ τί λέγω ἐπὶ λέξεωc; ἐπὶ παντὸc γὰρ φυcικοῦ τοῦτο. Ζῳότητοc
μετέχει ὁ ἄνθρωποc, ἀλλὰ καὶ τὰ ἄλλα ζῷα· καὶ οὐ ταὐτὸν θεὸc καί τε B
ἄνθρωποc· καὶ ἐπ' ἄλλων ἀπείρων. — Οὐκ ἂν οὖν, ἐὰν ἀναφορὰν
cημαίνῃ ἡ ἀντωνυμία, πάντωc ἂν εἴη ἄρθρον, ἐπεὶ καὶ τὰ ἄρθρα ἀναφορὰν
cημαίνει. Τί δὲ μᾶλλον αἱ ἀντωνυμίαι ἄρθρα ἤπερ τὰ ἄρθρα ἀντωνυμίαι;
ἄλλωc τε καὶ τὸ ὅτε ἀναφορικόν, καὶ οὐ πάντωc ἄρθρον.

Οἶμαι δὲ καὶ τὸ ὑπὸ τῶν Cτωικῶν καλεῖcθαι αὐτὰ ἀοριcτώδη ὑπό τι

Argum. 20 Sed si quae voces quaedam communia habent, non sequitur ut eidem orationis parti tribuendae sint. — 30 Deinde probari non potest, articulos ἀοριcτώδη vocari a Stoicis; non nunquam enim relationem significant, itaque definiti sunt.

Discr. script. 1—2. θέουcα καὶ b, θεεcκε A | 7. ν erasum post ομολογουcι in A | 8. ἕ, οἷ b, ε αι οι A | 9. κλητικὰc b, κλιτικαc A | 12. ἀντωνυμίαι b, ανωνυμιαι A | 13. ν erasum post εcτι in A | καὶ καθόλου b, καθολου και A | 16. ν erasum post παρειλκυcε in A | 17. τὸ τούτου b, του τουτου A | ἀπὸ τοῦ τ b, απο τ A | 18. post τοῦτο spatium in A, ut incisum indicetur | μονοπροcωπουcιν A | εἰc ο b, ειc ω A | ν post ληγουcι eras. in A | 21. ν post κεκοινωνηκε eras. in A | ἐκείνῳ b, εκεινο A | 25. θεὸc καί τε] ἰχθύc τε καὶ conicit GUhlig. | 27. cημαίνῃ b, cημαινει A | εἴη ἄρθρον] fol. 146 v.

C μαχόμενον. ἀόριστον μὲν γὰρ τὸ ἄνθρωπος παρεγένετο. πᾶσα γὰρ ἀναφορὰ γνώσεως προϋφεστώσης ἐστὶ σημαντική, τὸ δὲ γινωσκόμενον ὥρισται. πῶς οὖν ἀοριστώδη τὰ ἄρθρα, ἀναφορὰν δηλοῦντα; Ἀλλ' εἰ καὶ φήσει τις ἀόριστα εἶναι ἐν τῷ ὁ περιπατῶν κινεῖται καὶ ἐν τοῖς ὁμοίοις, φήσομεν ὅτι μᾶλλον ὡρισμένα εἰρήσεται ἀπὸ τῶν ἀναφορὰν σημαινόντων. Ἴσως οὖν πρὸς τὴν σύγκρισιν τῶν ἀντωνυμιῶν, πάντοτε ὁριζο-
7 A μένων, ταῦτα ἐκάλεσαν ἀοριστώδη.

Κἀκεῖνο δ' εὔηθες τὸ λέγειν, ἄρθρα ἀντὶ ἀντωνυμιῶν, καὶ διὰ τοῦτο ἓν μέρος λόγου. — πρῶτον οὐκ εἴ τι ἀντί τινος παραλαμβάνεται, εὐθέως ταὐτὸν ἐκείνῳ ἐστίν. ἰδοὺ γὰρ

Ἕκτορι δίῳ (Η 75)

ἀντὶ τοῦ ἐμοί, καὶ οὐ ταὐτό, καὶ τὸ

καρπῷ βριθομένη (Θ 307)

ἀντὶ τοῦ βρίθεται. καὶ ὁ εἴ συναπτικὸς ἰσοδυναμεῖ τῷ ἀκολουθεῖ ῥήματι,
B ἀκολουθεῖ τῷ ἡμέραν εἶναι καὶ φῶς εἶναι — εἰ ἡμέρα ἐστί, φῶς ἐστί. (τὸ γὰρ

ὅ μοι γέρας ἔρχεται (Α 120)

οὐ πάντως ἄρθρον ἀντὶ αἰτιώδους συνδέσμου τοῦ ὅτι· ἴσως γὰρ ἀπεκόπη ὁ αἰτιώδης.)

Τὸ δὲ πάντων μεῖζον· μεγάλην ἀσθένειαν διὰ τὴν ἰδίαν ἀπειρίαν τοῦ ποιητοῦ καταγγέλλουσι, φάσκοντες τοσαῦτα σχήματα ἄρθρων ἀντὶ ἀντωνυμιῶν παραλαμβάνειν. τὸ γὰρ μὴ ταῖς κατὰ φύσιν λέξεσι κεχρῆ-
C σθαι κακία. Ἐλελήθει οὖν αὐτοὺς ἡ ὁμοφωνία τῶν ἄρθρων καὶ τῶν ἀντωνυμιῶν. ἡ γὰρ προκειμένη παραγωγὴ ὡς ἀπὸ τῶν ἄρθρων πίστις γίνεται τοῦ ὁμοφωνεῖν τὰ ἄρθρα ταῖς ἀντωνυμίαις. εἰ γὰρ τὸ τηλικοῦτος ὄνομα, ⟨καθότι⟩ καὶ τὸ τηλίκος ὄνομα τοῦ αὐτοῦ παραστατικόν, ὡσαύτως καὶ ⟨τὸ⟩ τηλικόσδε, τό ⟨τε⟩ τημοῦτος καὶ τὸ τημόσδε ἐπιρρήματα, καθότι καὶ τὸ τῆμος, τηνικαῦτα καὶ τηνικάδε· παντὶ πρόϋπτον ὅτι, εἰ τὸ οὗτος

Argvm. 7 Neque illud verum est, articulos, quod pronominum loco ponantur, eidem orationis parti tribuendos esse: nam primum, si qua vocabula inter se commutantur, non sequitur ut eidem orationis parti assignanda sint. — 19 Deinde voces inter se diversae eadem forma haud raro proferuntur. Ὁ igitur, τοῦ sim., quamquam forma conveniunt cum articulis, tamen pronomina putanda sunt, ubi pronominum potestatem habent.

Discr. script. 1. μαχόμενον] 'Deest fortasse ἑαυτῷ. Certe in codice patet, quo id recipiatur, spatium' b in var. lect. Spatium vero, si quidem aliquid indicet, incisum indicare monet JGuttentag | παρεγένετο] 'Exciderunt haec fere: ὡρισμένον δὲ τὸ ὁ ἄνθρωπος παρεγένετο' b in var. lect., οὐκέτι δὲ τὸ ὁ ἄνθρωπος παρεγένετο adicit JGuttentag | 2. ν post εστι eras. in A | 4. φησει A, φήσεις b | 5. ὡρισμένα b, ορισμενα A | 8. δ'ευηθες A, δὲ εὔηθες b | 12. και ου ταὐτο A, om. b | καὶ τὸ b, και τω A | 15. 16. ν post εστι bis eras in A | 21. ν post καταγγελλουσι eras. in A | 26 καθότι καὶ b, και A | 27. καὶ τὸ b, και A | τό τε b, το A | 28. τηνικαῦτα καὶ τηνικάδε aut delenda esse censet GUhlig, aut sic supplenda: ⟨τό τε⟩ τηνικαῦτα καὶ τηνικάδε, ⟨καθότι καὶ τὸ τηνίκα⟩

καὶ ὅδε καὶ τούτου καὶ τοῦδε ἀντωνυμίαι, ἀντωνυμίαι ἄρα καὶ τὸ ὅ καὶ 8 A
τὸ τοῦ, ὅτε οὕτω παραλαμβάνονται. — εἰ δὲ ταράσσονται διὰ τὴν ὁμο-
φωνίαν, μηδὲ τὸ ὅς ἄρθρον λεγέτωσαν ὑποτακτικόν, ὅτι καὶ σύναρθρον
ἀντωνυμίαν σημαίνει, καὶ ἀόριστον μόριον ἐν τῷ ὃς ἂν ἔλθῃ μεινάτω
με, καὶ ἴσον τῷ οὗτος παρὰ Ἀττικοῖς, ὡς Πλάτων ἦ δ᾽ ὅς ἀντὶ τοῦ
ἔφη δὲ οὗτος. καὶ μακρὸν ἂν εἴη τὸ νῦν ὑπὲρ ὁμοφωνίας διαλαβεῖν.

Οὐκ ἐπεὶ δὲ ἐγκλίσεως ἀμοιρεῖ ἥδε ἡ σύνταξις τῶν ἀντωνυμιῶν, B
πάντως ἐπιλήψεως τεύξεται. οὐδὲ γὰρ πᾶσα ἀντωνυμία τὸν δισσὸν τόνον
ἀνεδέξατο. ἄλλως τε ὅσαι γένους ἐμφαντικαί εἰσιν, αὗται μόνως ὀρθό-
τονοι (περὶ γὰρ τῆς αὐτός ἐν τῷ ἰδίῳ τόπῳ εἰρήσεται). ὀρθῶς ἄρα
καὶ αἱ προκείμεναι ἀνέγκλιτοι καθεστᾶσι.

Κἀκεῖνο δὲ προσθετέον, ὡς αἱ μὲν ἀντωνυμίαι ἀντ᾽ ὀνομάτων,
τὰ δὲ ἄρθρα μετ᾽ ὀνομάτων. πῶς οὖν ⟨ἓν⟩ μέρος λόγου τὸ μετά τινος
καὶ ἀντί τινος; — Αἱ ἀντωνυμίαι μετὰ ῥήματος αὐτοτέλειαν ποιοῦσιν, C
αὐτὸς γράφει, σὺ γράφεις· τὰ δὲ ἄρθρα οὔ. — Τὰ ἄρθρα ὑπο-
τακτικά ἐστι τῆς εὐθείας, αἱ δὲ ἀντωνυμίαι εὐθείας οὖσαι οὔποτε ὑπο-
τακτικαί. — Τῶν ἀντωνυμιῶν μεταλήψεις γίνονται εἰς ὀνόματα ἢ εἰς τὰς
ἰσοδυναμούσας, λέγω δὲ τὴν ἕ καὶ ἵ καὶ τὴν οἷ, ὅτε εἰς τὴν αὐτός ἢ
αὐτῷ ἢ αὐτόν μεταλαμβάνονται· τὰ δὲ ἄρθρα ἀμετάληπτα εἰς ταῦτα·
τὸ γὰρ

ὁ δὲ προσέειπεν (Ξ 36) 9 A

ἐδείχθη ὡς ὁμοφωνεῖ μόνον τῷ ἄρθρῳ, οὐκ ἔστι δὲ αὐτὸ ἄρθρον. —
Ἔτι ἡ αὐτός μετὰ ἄλλης ἀντωνυμίας παρατεθεῖσα μόνον ἐπιτείνει τὰ
τῆς ἀντιδιαστολῆς, ἐμοῦ αὐτοῦ, σοῦ αὐτοῦ, σοὶ αὐτῷ· τοῖς δὲ
ἄρθροις παρακειμένη ἐπίτασιν μὲν οὐ σημαίνει, δὶς δὲ ἀναφοράν, ὁ
αὐτός, τοῦ αὐτοῦ. πῶς οὖν ἓν μέρος λόγου;

Φήσει τις· «καὶ ἡ ἐγώ πολλὴν ἔχει διαφορὰν πρὸς τὴν ἐμός, καὶ
ἓν μέρος λόγου.» Ἀλλ᾽ ἐμπίπτει εἰς τὸ γενικόν, τὸ ἀντ᾽ ὀνόματος παρα- B
λαμβάνεσθαι, τό τε τὰ πρόσωπα πάντοτε ὁρίζειν τοῦ κτησαμένου, τὸ
οὐσίας παραστατικὸν εἶναι. τὰ δὲ ἄρθρα οὔτε ἀντ᾽ ὀνόματος, οὔτε
ὁρίζει πάντοτε τὰ πρόσωπα, οὔτε οὐσίαν παρίστησιν· ὥστε οὐκέτι ἐν
ἰδικῇ διαφορᾷ, ἀλλὰ γενικῇ.

Argum. 7 Haec vero pronomina ὅ ἥ τό τοῦ e. q. s. ab enclisi abhorrere non est quod mireris. — 12 Accedunt aliae causae, cur articulus a pronomine secernendus videatur. — 27 Dicat fortasse quispiam: ʻIpsa pronomina inter se non omnibus in rebus conveniuntʼ. At haec non genere diversa sunt.

Discr. script. 1. ὅδε b, ωδε A | ἀντωνυμίαι] fol. 147r. | 5. τῷ οὗτος b, το ουτως A | 6. post διαλαβειν spatium in A, ut incisum indicetur | 8. επιληψεως ex επιλειψεως factum ab A¹ | 10. η in ειρησεται corr. A¹, quid antea fuerit non liquet | 13. οὖν ἓν b, ουν A | 14. ⟨τὸ⟩ ἀντί conicit PSchmieder | 16. ν post εστι eras. in A | 18. εἰς τὴν αὐτός b, εις το την αυτος (non, ut b falso prodit in var. lect., εἰς το την) A | 22. οὐκ ἔστι δὲ b, ουκετι δε A | 29. ὁρίζειν b, οριζ᾽ A | 32. ἰδικη A, εἰδικῇ b

Cαφὲc δὲ ὅτι καὶ οἱ ἀπὸ τῆc Cτοᾶc αὐτὸ μόνον τῷ αὐτῷ ὀνόματι
προcκεχρημένοι εἰcίν, οὐκέτι δὲ καὶ τῷ πράγμ⟨ατι⟩. καὶ γὰρ ὅτε παρα-
C λαμβάνουcιν ἕνεκα ὑποδείγματοc ἄρθρον ⟨τὸ⟩ ἐπὶ cώματοc, πολὺ δι-
έcτηκε· πόθεν γὰρ ἁρμογή τε καὶ κῶλον τὸ αὐτό; Ἄμεινον οὖν χωρί-
ζονταc τὸ μὲν καλεῖν ἄρθρον, καθότι πάντοτε ἐναρμόνιον πτωτικῷ, τὸ
δὲ καλεῖν ἀντωνυμίαν, ὅτι ἀντ' ὀνόματοc τίθεται.

Οὐ γὰρ ἰcωνυμίαν, ὥc τινεc· οὐ γὰρ τὰ ἴcα παρακολουθεῖ τῷ
ὀνόματι καὶ τῇ ἀντωνυμίᾳ. τὸ μὲν γὰρ ἀμοιρεῖ δείξεωc, ποιότητά τε
10 A ἐπαγγέλλεται· αἱ δὲ δεῖξιν ἔχουcι μετὰ προcώπων ἀκολουθίαc, οὐcίαν
τε μόνον δηλοῦcιν.

Ὁριcτέον οὖν τὴν ἀντωνυμίαν ὧδε· λέξιν ἀντ' ὀνόματοc προcώπων ὡριcμένων παραcτατικήν, διάφορον κατὰ τὴν πτῶcιν καὶ ἀριθμόν, ὅτε καὶ γένουc ἐcτὶ κατὰ τὴν φωνὴν ἀπαρέμφατοc.

Ὅτι μὲν οὖν ἀντ' ὀνόματοc, παντί τῳ δῆλον. Διὰ τί δὲ ἀν-
τ'ὀνομάτων, καὶ ποίων ὀνομάτων, εἰρήcεται μετ' ὀλίγον. Ὡc δὲ καὶ
B ὁρίζει τὰ πρόcωπα, ῥητέον.

Πᾶcα ἀντωνυμία ἢ δεικτική ἐcτιν ἢ ἀναφορική, αἱ κατὰ πρῶτον

Argvm. 1 Stoici, ut ἄρθρον etiam pronomen significare posse ostendant, monent ἄρθρα corporis esse et iuncturas et membra. At ut haec diversa sunt, ita illa. — 7 Postremo ἰcωνυμία nomen probari non potest, quod pronomen par non est nomini. — 11 Definitio, cuius partes deinceps singillatim percensentur. — 14 1) Pronomen est vox nominis loco posita. — 17 2) Definitas indicat personas, et demonstratione et relatione.

Testimonia. 11 Schol. Dion. Thr. B A p. 906, 7 *Ἔστι δὲ αὐτῆς ὁ ὅρος οὗτος· ἀντωνυμία ἐστὶ λέξις ἀντὶ ὀνόματος παραλαμβανομένη, προσώπων ὡρισμένων παραστατικὴ μετὰ κλίσεως τῆς κατὰ πτῶσιν καὶ ἀριθμὸν θεματικῆς, ὁπότε μὴ διὰ τῆς φωνῆς γένος παριστάνει.* 17 Prisc. XII, 3 p. 578, 18 Hertz *Sunt autem eorum alia demonstrativa, alia relativa, alia et demonstrativa et relativa . . et primae quidem et secundae personae pronomina sunt semper demonstrativa . . tertiae vero alia sunt demonstrativa, ut 'hic', 'iste', alia relativa, ut 'is', 'sui', alia modo demonstrativa modo relativa, ut 'ille', 'ipse'.* Schol. Dion. Thr B A. p. 912, 18 *Ἰστέον δὲ ὡς πᾶσα ἀντωνυμία ἢ δεικτική ἐστιν ἢ ἀναφορική. καὶ δεικτικαί εἰσι μόνον αἱ κατὰ τὸ πρῶτον πρόσωπον* (*καὶ δεύτερον· κατὰ δὲ τὸ τρίτον* adicit RSchneider) *ὅσαι γένους εἰσὶ παραστατικαί, καὶ δεικτικαὶ καὶ ἀναφορικαί, ὡς ἐκεῖνος, ὅδε, οὗτος, ὑποστελλομένης τῆς αὐτός· μόνην γὰρ ἀναφορὰν δηλοῖ. ἥτις πάλιν δεικτικὴ γίνεται συντασσομένη ταῖς δεικτικαῖς ἀντωνυμίαις, οἷον ἐγὼ αὐτός, σὺ αὐτός, ἐκεῖνος αὐτός. εἶπον δὲ ὅσαι γένους εἰσὶ παραστατικαί, ἐπειδὴ αἱ τοῦ τρίτου προσώπου, ὅτε γένους ἀπαρέμφατοί εἰσι, μόνον ἀναφορικαὶ τυγχάνουσιν, ἥ τε ἵ, οὗ, οἷ, ἕ.*

Discr. script. 1. τῷ αὐτῷ | fol. 147 v. | 2. ατι in voce πραγματι evan. in A | 3. τὸ ἐπὶ b, επι A | 8. ποιότητά τε b in textu, 'deest particula' id. in var. lect, ποιοτητα A, quod servat JGuttentag | 9. post ἔχουcι eras. ν in A | 10. post δηλουcιν spatium in A, in margine περι του οριcμου τηc αντωνυμιαc maiusc. A | 11. post ὀνόματοc e Schol. Dion. Thr. addendum esse ⟨παραλαμβανομένη⟩ suspicatur RSchneider | 12. ὡριcμένων b, οριcμενων A | κατὰ πτῶcιν cum Schol. Dion. RSchneider | 13. post εcτι eras. ν in A | 14—15. αντ A, ἀντὶ b | 15. ποιων A, ἀντὶ τίνων b

καὶ δεύτερον μόνως δεικτικαί, αἱ κατὰ τὸ τρίτον καὶ δεικτικαὶ καὶ ἀναφορικαί, ⟨ὅcαι γένουc εἰcὶ παραστατικαί,⟩ ἐκεῖνος, ὅδε, οὗτος, ὑπεσταλμένης τῆς αὐτός, ἥτις πάλιν δεικτικὴ γίνεται συντασσομένη ταῖς δεικτικαῖς ἀντωνυμίαις. αἱ ὑπολειπόμεναι ἀναφορικαί, ἥ τε ἵ, οὗ, οἷ, ἕ. εἰ οὖν τὰ δεικνύμενα ὁρίζεται, καὶ τὰ ἀναφερόμενα γνῶσιν ἐπαγγέλλεται προϋφεστῶσαν, ὅ ἐστι πάλιν πρόσωπον ὡρισμένον, ὀρθῶς ἄρα ὡρισμένων προσώπων C παραστατικὴ ἡ ἀντωνυμία.

Φήσει τις· «τί οὖν; οὐχὶ καὶ τὰ ῥήματα ὁρίζει»; Ἀλλ' οὐ πάντα. τὰ γὰρ τρίτα τούτων ἀόριστα. γράφει γάρ, τίς; καὶ περιπατεῖ, τίς; καὶ οὐκ ἄλλως ὁρισθήσεται ἢ ταῖς ἀντωνυμίαις, γράφει ἐκεῖνος, γράφει ὅδε. — «Ἀλλ' ἴσως καὶ τὰ κύρια ὁρίζει, μάχεται Αἴας, περιπατεῖ Δίων». Ἀλλὰ καὶ ταῦτα ὑπὸ τῆς ὁμωνυμίας πολλάκις ἀμφιβάλλεται 11 A. ὁρίζεται γοῦν ἐν τῷ

ἀλλά περ οἶος ἴτω Τελαμώνιος ἄλκιμος Αἴας (Μ 349. 362)

διὰ τῆς ἐπιφορᾶς τοῦ Τελαμώνιος. πῶς οὖν τὸ ὁριζόμενον ὑπὸ ἑτέρου ὁριστικὸν ἔτι κεκλήσεται; ἡ μέντοι ἀντωνυμία οὔτε ἀναφορικῶς νοουμένη οὔτε δεικτικῶς παραλαμβανομένη ἀμφιβάλλεται.

Ἴσως τισὶ δόξει τὸ

κεῖνος δ' αὖ περὶ κῆρι μακάρτατος (Ζ 158)

ἀντικεῖσθαι. «οὔτε γὰρ δεικτικόν, οὔτε ἐπί τι ὁριζόμενον ἀναφέρεται.» Ἀλλ' ἡ ἀναφορὰ ὡς ἐπί τι πρόσωπον πάντως ἐσόμενον λαμβάνεται, ὅπερ B εὐφημιζόμενος προληπτικῶς ἀνεφώνησεν. «Ἀλλὰ μὴν καὶ τὸ

οὗτος ἀνὴρ νῦν δὴ ξυμβλήμενος (ψ 260)

τοῖς αὐτοῖς ἐγκλήμασιν ὑποπίπτει.» Ἀλλ' ἡ ὑπερβολὴ τῆς πρὸ ὀλίγου ἀποστάσεως διὰ τῆς ἀντωνυμίας ἐπεδείκνυτο, ὡς εἰ ἔλεγεν «ὁ ἔτι ὑπὸ τὴν ὄψιν μου ὤν».

Ὅτι δὲ κατὰ πτῶσιν καὶ ἀριθμὸν διάφορος ἡ ἀντωνυμία, δῆλον ἐντεῦθεν. Ποία γὰρ ἀκολουθία τῆς ἐγώ πρὸς δυϊκὸν τὸ νῶι, ἢ τῆς C

Argum. 7 Cui neque hoc opponi potest, verba quoque personas definire: eorum enim tertiae indefinitae; neque illud, nominibus quoque propriis certas personas designari: nam propter homonymiam res saepe incerta relinquitur. — 17 Atque ubi pronomen et relationis et demonstrationis expers esse videtur, spectat ad personam aliquam, quae aut mente anticipatur, aut tamquam si praesto sit cogitatur. — 26 3) a Octo canones afferuntur, ex quibus appareat, pronomina, ubi genera terminatione non discernunt, inaequalem habere et per numeros et per casus declinationem.

Discr. script. 2. ὅcαι γένουc εἰcὶ παραcτατικαὶ e Schol. Dion. Thr. adicit GUhlig | 4. ⟨καὶ⟩ ante οὗ adicit GUhlig, ἥ γε pro ἥ τε et apud Apoll. et in Schol. Dion. Thr. scribendum esse conicit RSchneider | 6. post εcτι eras. ν in A | 13. γοῦν b, ουν A JGuttentag | 14. τελαμονιος αλκιμος αιας A, μέγας Τελαμώνιος Αἴας b | 15. Τελαμώνιος b, τελαμονιος A | 19. κῆρι] fol. 148 r. | 24. ἐγκλήμασιν b, εγκλιμασιν A

νῶι πρὸc τὸ ἡμεῖc; καίτοι καθολικοῦ ὄντοc τοῦ τὰ δυϊκὰ ⟨ἐν⟩ παντὶ πτωτικῷ διὰ τοῦ αὐτοῦ cυμφώνου ἐκφέρεcθαι τῷ ἰδίῳ πληθυντικῷ. καὶ οὐκ ἀντίκειται τὰ δυϊκὰ ἄρθρα· ἰδοὺ γὰρ Δωριεῖc τοί καὶ ταί, ἀφ'οὗ τὸ τώ δυϊκὸν καὶ τά. τὸ γοῦν μεγάλοι, ἑτερόπτωτον ὂν τοῦ μέγαc, ὀρθῶc ἐπὶ τοῦ δυϊκοῦ τὸ $\overline{\lambda}$ ἐφύλαξε,

12 A καλὼ καὶ μεγάλω cὺν τεύχεcιν (C 518). —

Ἔτι γε μὴν ἡ ἐμοῦ πρὸc τὴν ἐγώ ἀντίκειται, πρόc τε τὴν δοτικήν, εἴγε πᾶcα γενικὴ ἰcοcύλλαβοc ὁμοτονεῖ τῇ δοτικῇ, ἀλλ' ἡ μὲν ἐμοί ὀξύνεται, ἡ δὲ ἐμοῦ περιcπᾶται. — οὐδεμία αἰτιατικὴ ἑνικὴ εἰc $\overline{\epsilon}$ λήγει· ἀνακόλουθοc ἄρα ἡ ἐμέ. — οὐδεμία δοτικὴ μακροκατάληκτοc ὀξύνεται· πῶc οὖν ἡ ἐμοί καὶ ἡ coί; — ἀλλ' οὐδ' ὅλωc δοτικὴ μονοcύλλαβοc ὀξύνεται, πᾶcαι δὲ περιcπῶνται, μνᾷ, γῇ· πῶc οὖν ἡ coί; — οὐδὲν B δυϊκὸν εἰc μόνον $\overline{\iota}$ λήγει· πῶc οὖν νῶι καὶ cφῶι; — εἴ τι εἰc $\overline{\omega}$ λήγει, θηλυκόν ἐcτι· πῶc οὖν ἐγώ; — τὰ εἰc υ ἢ ῑ οὐδέτερα, δόρυ, μέλι· πῶc οὖν cύ, ἴ ἐπὶ τῶν τριῶν γενῶν;

Τὸ δὲ λέγειν, «αἱ μονοcύλλαβοι γενικαὶ εἰc $\overline{ου}$ λήγουcαι προcθέcει τοῦ c εὐθεῖαι γίνονται, καὶ διὰ τοῦτο τὸ coῦ πάλιν ἀνακόλουθον», εὔηθεc· ἰδοὺ γὰρ τὸ τοῦ. ἀλλ' εἰ λέγοι τιc ἐπ' ὀνομάτων, οὐδὲ τὸ coῦ ὄνομα. ἄμεινον οὖν οὕτω· τὰ εἰc δίχρονα cυνεcταλμένα λήγοντα οὔποτε C ἰcοcυλλαβεῖ· πῶc οὖν ἀπὸ τοῦ cύ τὸ coῦ; — Μυρίοιc ἔcτιν ἐπιχειροῦντα κανόcι δεῖξαι, ὡc οὐκ ἀκόλουθοί εἰcιν αἱ ἀντωνυμίαι, θέματα δὲ ἴδια κατὰ ἀριθμὸν καὶ πρόcωπον καὶ πτῶcιν.

Πρόcκειται δέ «ὅτε καὶ κατὰ φωνὴν γένουc εἰcὶν ἀπαρέμφατοι», διὰ τὰc καλουμέναc παραγωγούc, ἐπεὶ αὗται διὰ τῆc φωνῆc τὸ ἔξωθεν 13 A πρόcωπον διαcτέλλουcι, καὶ διὰ τοῦτο ἀκόλουθοι κατὰ ἀριθμὸν καὶ κατὰ πτῶcιν. αἱ μέντοι πρωτότυποι διὰ μὲν τῆc φωνῆc γένουc ἀδιάcτολοί εἰcι πάντοτε κατὰ πρῶτον καὶ δεύτερον πρόcωπον, διὰ δὲ τῆc ὑπ' αὐτῶν δείξεωc ἡ τῶν γενῶν διαcτολὴ παρεμφαίνεται· cυνεξηγούμενον γὰρ ἔχει τὸ γένοc ἡ δεῖξιc. ὅθεν καὶ μοναδικαὶ καλοῦνται, ἐπεὶ διὰ μιᾶc φωνῆc ἡ τριγένεια παρίcταται· τὸ γὰρ ἐγώ καὶ cύ ἐπὶ παντὸc γένουc. — Νοητέον μέντοι, ὅτι καὶ ⟨αἱ⟩ παραχθεῖcαι πάλιν κατὰ τὸ ἐντὸc

---

Argvm. 16 Qua in re cavendum est ne legem sancias nimis late patentem, praesertim cum centenae verae leges in promptu sint. — 23 s) b Ea vero pronomina, quae ipsa terminatione genera distinguunt, aequalem habent per casus numerosque declinationem. — 31 Initiis autem, quibus ii qui possident indicantur, possessiva inaequalia sunt.

Discr. script. 1. ἐν παντὶ b, παντι A | 4. τώ b, τωι A | 5. εφυλαξεν A 14. post εcτι eras. ν in A | ο in δορυ ex ω factum in A | 24. παραγωγούc] παραγώγουc b | pro his τὸ ἔξωθεν πρόcωπον διαcτέλλουcι JGuttentag scribendum esse conicit τὸ ⟨γένοc τῶν⟩ ἔξωθεν προcώπων διαcτέλλουcι vel τὸ ἔξωθεν πρόcωπον διαcτέλλουcι ⟨κατὰ γένοc⟩ | 25. post. διαcτελλουcι ν eras. in A | 26. ἀδιάcτολοι] fol. 148 v. | 27. post ειcι ν eras. in A | 31. καὶ αἱ b, και A

πρόcωπον ἀνακόλουθοι τοῖc [τε] ἀριθμοῖc [καὶ ταῖc πτώcεcίν] εἰcιν· B ἐμόc γὰρ καὶ νωίτεροc, ἡμέτεροc. ποία γὰρ ἀκολουθία τοῦ ἐντὸc προcώπου ἐν τῷ νωίτεροc καὶ ἡμέτεροc;

Αἴτιον παραλαμβάνουcι τῆc ἀκλιcίαc τὸ πᾶcαν λέξιν, τῶν τριῶν οὖcαν γενῶν παραcτατικήν, ἄκλιτον φυλάccεcθαι, καὶ τοῦτο τεκμαίρονται ἐκ τῶν ἀριθμῶν. «ἐπεὶ γὰρ τὸ τέccαρεc καὶ τρεῖc οὐ μιᾷ φωνῇ χρῆται κατὰ ⟨τῶν⟩ τριῶν γενῶν (τέccαρα γὰρ καὶ τρία), διὰ τοῦτο κλίνεται, C τεccάρων καὶ τέccαρcι· τὸ μέντοι πέντε καὶ τὰ τοιαῦτα, μοναδικὰ ὄντα κατὰ τῶν τριῶν γενῶν, ἄκλιτα. καὶ διὰ τοῦτο τὸ δυοῖν κλιθὲν ἠλογήθη, τοῦ δύο μοναδικοῦ καθεcτῶτοc. (τὸ γὰρ cώφρονε καὶ τὸ φιλιάτρω κλιθὲν οὐκ ἀντέκειτο· ἡ γὰρ τούτων ἑνικὴ ἐκφορὰ καὶ πληθυντικὴ οὐ τὰ τρία γένη ἐδήλου.) ὅθεν καὶ τὰc ἀντωνυμίαc τὸ αὐτὸ ἀναδέχεcθαι. ὅπου γάρ εἰcι μοναδικαί, ἐκεῖ καὶ ἄκλιτοι· ὅπου δὲ τὸ γένοc διαcτέλλεται, 14 A ἐκεῖ καὶ ἡ κλίcιc.» — Ὑπολαμβάνω δ' εὐλόγωc τὰc πτώcειc τῶν τοιούτων cεcιγῆcθαι, cυνεξηταcμέναc τῇ τοῦ γένουc cυγχύcει. τούτῳ γὰρ τῷ λόγῳ τὰ τῶν τριῶν γενῶν διακριτικὰ ἀκώλυτον ἔχει καὶ τὴν εἰc τὰc πτώcειc μετάβαcιν.

Τὸ λέγειν, ὡc τῇ μὲν ἐμέο ἀκόλουθοc ἡ ἡμέων, τῇ δὲ ἐμοῦ ἡ ἡμῶν, καθὸ αἱ γενικαὶ πληθυντικαὶ ἰcοcυλλαβοῦcι ταῖc ἑνικαῖc, ληρῶδεc. οὔτε γάρ, εἰ ἦν ἀκόλουθοc, τὸ ἓν τὰ πλείονα ἐκανόνιζεν, οὔτε ἔcτιν B ἀκόλουθοc· τὰ γὰρ ἐναντία ἐcτίν. ἡ μὲν γὰρ δαcύνεται, ἀπὸ τοῦ η̅ ἀρχομένη, ἡ δὲ ψιλοῦται, ἀπὸ τοῦ ε̅. ⟨τί δ' ἂν⟩ φήcαιεν ἐπὶ τῆc cέο καὶ ὑμέων, οὐδεμιᾶc ἔτι ἀφορμῆc οὔcηc; — Οὐχ ὑγιὲc δὲ κἀκεῖνο. «ἐπεὶ γάρ», φαcιν, «ἀπὸ τοῦ ε̅ ἄρχονται πᾶcαι ἐπὶ τοῦ πρώτου, ἀκολουθίαc ἐχόμεναι, ἡ φύcιc ἐν τοῖc τέλεcιν οὐδέποτε ποιεῖ cύγχυcιν». Τί δὲ οὐχὶ πάλιν τὰ δυϊκὰ καὶ τὰ πληθυντικὰ ἀπὸ τοῦ ε̅ ἄρχεται; — Δῆλον οὖν ὡc μόνον ἕνεκα cημαινομένου γενικήν φαμεν τὴν ἐμοῦ τῆc C

Argum. 4 Causam cur singulae singulorum personalium personae numeri casus a diversis radicibus deriventur, hanc esse statuunt, quod, quaecunque vocabula una terminatione tria genera indicent, per casus numerosque non flectantur. — 18 Falluntur qui aequabilitatem aliquam in personalibus invenisse sibi videntur; nam sola notione movemur ut ἐμοῦ genitivum esse dicamus ἐγώ pronominis.

Discr. script. 1. τε et καὶ ταῖc πτώcεcιν eicit RSchneider, [καὶ ταῖc πτώcεcιν] inserta esse, postquam γε in τε corruptum sit, censet GUhlig | 2-3. προcώπου b, προcωπον A | 5. τεκμηρονται A, τεκμηριοῦνται b 'Quod posuimus, etiam infra in cod. legitur p. 111 B 10' id. in var. lect. | 7. τῶν τριῶν b, τριων A | τέccαρα b, τεccερα A | 9. ηλογηθῆ A, punctis indicatur dubitari de scriptura | 10. φιλατρω κλιθεν A, φιλάτρω b | 13. ειcιν A | 15. cεcιγῆcθαι b, cεcηγηcθαι A | 18. ἐμέο b, εμε in fine, ο in initio versus A, non ut b in var. lect. enotavit ἐμὲ ὁ | 19. ante καθὸ inseri iubet JGuttentag ⟨καὶ κατὰ (vel διὰ) τοῦτο αἱ πρωτότυποι ἀκόλουθοι⟩, aut ⟨κατὰ τοῦτο τὰc πρωτοτύπουc ἀκολούθουc εἶναι⟩ | ιcοcυλλαβουcιν A | 22. τί δ'ἂν φήcαιεν b, φηcαιεν A | 23. in υμεων υ ex η factum in A | 25. φύcιc in κλίcιc mutat GUhlig | pro ποιεῖ cύγχυcιν scribendum esse ποθεῖ cυζυγίαν conicit RSchneider | 27. cημαινομένου] fol. 149 r.

ἐγώ, καὶ ἔτι δυϊκὴν ⟨τὴν⟩ νῶι, εἴγε καὶ ἐν ὀνόμασιν ἑτερόπτωτα, ὕδωρ ὕδατος, μέγας μεγάλου, καὶ ἐν ῥήμασιν ἑτερόκλιτα, ἔcθω ἔφαγον, φέρω οἴcω.

Εἰ αἱ cύνθετοι τῶν λέξεων διηνεκὲc ἔχουcι τὸ cημαινόμενον, καθάπερ
15 A ὁ μιcάνθρωποc, ὁ φιλάνθρωποc καὶ φιλοπλάτων, πῶc οὐ γέλοιοι οἱ cυνάρθρουc καὶ ἀcυνάρθρουc ἀποφαινόμενοι τὰc ἀντωνυμίαc; καὶ γὰρ αἱ καλούμεναι cύναρθροι, πρόcωπα ἔχουcαι δεικτικά, δεκτικαὶ οὔκ εἰcιν ἄρθρων, καθάπερ ἐπὶ τοῦ ἐμόc εἶ καὶ ἡμέτεροc εἶ· οὔτε αἱ ἀcύναρθροι ἐκτόc εἰcιν ἄρθρων. Ἀττικοὶ γοῦν τὸν ἐμέ· Καλλίμαχοc

ναὶ μὰ τὸν αὐτὸν ἐμέ·

καὶ

τὸν cὲ Κροτωπιάδην (fr. 315$^{a\ et\ b}$ OSchneider)·

B καὶ Μένανδροc ἐν Ὕμνιδι (Mein. com. gr. IV p. 210)

νῦν δὲ κατὰ πόλιν
εὕρῃ τὸν ἕτερον, τὸν cέ, τὸν ἐμὲ τουτονί.

ἀλλ' εἰ καὶ ταῦτα παράλογον ἔχει τὴν cύνταξιν, ἀλλ' οὖν γε τοῖc ὑποτακτικοῖc cυντάccονται, ἐγὼ ὃc ἔγραψα, ἐμὲ ὃν ἐτίμηcαc. τί οὖν οὐ μᾶλλον ἀπὸ τῶν ὑποτακτικῶν ἄρθρων cύναρθροι εἰρήcονται, ἤπερ ἐκ τῶν προτακτικῶν ἀcύναρθροι; καὶ ἀνάπαλιν ἡ ἐμόc καὶ cόc καὶ αἱ
C παραπλήcιοι, οὐ προcλαμβάνουcαι ὑποτακτικὰ ἄρθρα, ἀcύναρθροι εἰρήcονται· οὐ γὰρ cυcτατὸν τὸ λέγειν ἐμὸc ὃc ἔδραcεν, εἰ μὴ προcθείημεν τὸ δοῦλοc, οὗ ἐcτὶ τὸ ἄρθρον. ἀμέλει γοῦν καὶ οὕτω φαμέν, δοῦλοc ὃc ἔδραcε. τί δ' οὐχὶ μᾶλλον ἐκ τοῦ πρὸc τὸ δεύτερον πρόcωπον, λέγω δὲ τοῦ ἐμὸc εἶ, ἀcύναρθροι ῥηθήcονται, ἤπερ ἐκ τοῦ κατὰ τὸ τρίτον, τοῦ ⟨ὁ⟩ ἐμόc ἐcτι, ⟨cύναρθοι;⟩

Argvm. 4 Possessiva non sunt cύναρθροι dicenda, quod et est ubi articulo (praepositivo) careant, nec cum postpositivo coniunguntur; neque personalia ἀcύναρθροι dici possunt, cum semper postpositivum, interdum etiam praepositivum admittant.

Testim. 5 Schol. Dion. Thr. B A. 923, 1 *Οὐ δεῖ γὰρ συνάρθρους καὶ ἀσυνάρθρους καλεῖν ἀντωνυμίας. ἰδοὺ γὰρ αἱ μὲν καλούμεναι σύναρθροι οὔκ εἰσιν ἄρθρων δεκτικαὶ καὶ* (*κατὰ* corr. RSchneider) *τὰ δεύτερα πρόσωπα, καθὸ οὔ φαμεν ὁ ἐμὸς* (*εἶ* ins. RSchneider)· *αἱ δὲ καλούμεναι ἀσύναρθροι δεκτικαί εἰσιν ἄρθρων. Ἀττικοὶ γὰρ τὸν ἐμέ φασιν, ὡς καὶ Καλλίμαχος ‘ναὶ μὰ τὸν αὐτὸν ἐμέ’ καὶ ‘τὸν σὲ Κροτωπιάδην’ καὶ Μένανδρος ἐν Ὕδατι ‘τὸν ἐμὲ τουτονί’. ὡς αὐτῶν ἐχουσῶν προτακτικὰ ἄρθρα συντάσσεται αὐταῖς καὶ ὑποτακτικά, ἐγὼ ὃς ἐτίμησα, ἐμὲ ὃν ἐτίμησας.*

Discr. script. 1. δυϊκὴν τὴν b, δυικην A | 6. αcυναρθρ᾽ abbr. in A | 7. καλουμεναι b, καλουμενοι A | 12. κροτῶ πιαδην A | 15. εὕρῃ AMeineke, ευρηκεν A, εὕρηκε b, εὕρηχ' ἑκάτερον τὸν cέ, τόν τ'ἐμὲ τουτονί vel εὕρηκε τὸν ἕτερον cέ, τὸν ἐμὲ τουτονί CWachsmuth | τουτονί b, τον ï A, non, ut b in var. lect. enotavit, εμε iterat | 19. προτακτικ᾽ abbr. in A | 22 εcτιν A | ουτω A, οὕτωc b | 23. εδραc7 = εδραcεν in fine versus A | τί δ' b, τι γαρ δ' A | 24. sic scripsit RSchneider, RSkrzeczkam secutus, qui ἤπερ ἐκ τοῦ κατὰ τὸ τρίτον τοῦ ⟨ὁ⟩ ἐμόc ἐcτι ⟨φίλοc cύναρθροι;⟩ conicit, | ἤπερ ἐκ τῶν κατὰ τὸ τρίτον, τοῦ ἐμόc ἐcτιν; A b, | ἤπερ ⟨cύναρθροι⟩ ἐκ τῶν κατὰ τὸ τρίτον, τοῦ ⟨ὁ⟩ ἐμόc ἐcτιν; GDronke | supra εκ puncta pos. A[1]

Ἐδείχθη ἄρα ὡς ἡ ἐπ' αὐταῖς κλῆσις διέψευσται, εἰς τὰ ἐναντία 16 A περιισταμένη. οὐκ οἶμαι δὲ ἄκαιρον γενήσεσθαι τὸ καὶ τὸν λόγον τῆς ἀσυνταξίας παραθέσθαι. Ἡ τῶν ἄρθρων σημασίᾳ ἀλλοτρία δείξεως καθέστηκεν, ἐπαγγέλλεται δὲ ἀναφοράν, ὅ ἐστιν ἀναπολούμενον πρόσωπον. ὀρθῶς οὖν τῶν πρωτοτύπων, δεῖξιν σημαινουσῶν, κατὰ πρόταξιν ἀμοιρεῖ, καθ' ὑπόταξιν δὲ οὐκέτι, ἐγὼ ὃς ἐποίησα· ἀναπολεῖ γὰρ ἐπὶ τὴν ἐγώ προϋφεστῶσαν.

Ἔστι καὶ οὕτως εἰπεῖν. αἱ ἀντωνυμίαι τοῖς πύσμασιν ἀνθυπαγόμεναι B γνῶσιν πρώτην ἐπαγγέλλονται (τίς ἔγραψεν; ἐγώ ἢ ὅδε), τὰ δὲ ἄρθρα δευτέραν γνῶσιν σημαίνει, ἄνθρωπος ἦλθεν, ὁ ἄνθρωπος ἦλθεν· πλοῖον ἦλθε, τὸ πλοῖον ἦλθε, τὸ καὶ πάλαι γινωσκόμενον. πῶς οὖν δυνατὸν τὸ ἄρθρον προτάσσεσθαι τῆς πρώτης δείξεως; ἀκωλύτως γὰρ ὑποταγήσεται, ἀναπολοῦντα ἐπὶ τὴν προκειμένην δεῖξιν, ἐμὲ ὃν ἐτίμησας. — Μαρτυροῦσι τῷ λόγῳ αἱ παραγωγοί. δεικνύουσαι μὲν γὰρ τὸ κτῆμα ἀπρόσληπτοί εἰσιν ἄρθρων, ἐμός εἶ, ἡμέτερος εἶ· C ὑπὲρ δὲ ἀπόντος τοῦ κτήματος ἀναπολοῦσιν ἐπὶ τὴν προκειμένην γνῶσιν, ὁ ἐμός ἐστι φίλος, ὁ ἡμέτερός ἐστιν οἰκέτης. τούτῳ τῷ λόγῳ τὸ ὦ ἐπὶ κλητικῆς δείκνυται, ὡς οὐ τῆς ἐννοίας τῶν ἄρθρων ἔχεται.

Ῥητέον δὲ καὶ ὑπὲρ τῶν ὑποτακτικῶν, ὡς ταῖς κτητικαῖς οὐ συντάσσεται. Ἔφαμεν δὴ τὸ ἄρθρον παραλαμβανόμενον γνῶσιν προϊοῦσαν 17 A ἐπαγγέλλεσθαι, τὰ δὲ κτητικὰ ἐλλειπῆ ἐστὶ τοῦ ἐφ' ὃ φέρεται ἡ κτῆσις προσώπου· τὸ γὰρ Ἀριστάρχειος καὶ ἐμός ἄγνωστα κατὰ τὴν κτῆσιν. πῶς οὖν τὸ γνῶσιν ἐπαγγελλόμενον ἐπὶ τὴν ἐλλειπῆ προσώπου δεῖξιν ἀνενεχθήσεται;

Ἐπιστατέον δὲ κἀκείνῳ τῷ λόγῳ, εἰ ὅλως τῶν προτακτικῶν ἄρ-

Argum. 1 Articulis referendi, personalibus demonstrandi notio subiecta est. Quare articuli personalibus non praeponuntur. — 8 Poteris etiam sic dicere. Pronomina primariae cognitionis vim habent, articuli secundariae, i. e. rei iam antea notae memoriam redintegrant. Quare praeponi pronomini non possunt, possunt postponi, ut repetant id quod pronomen demonstravit. Cuius rei testimonio sunt possessiva. — 19 Possessiva autem cur postpositivum articulum non recipiant, haec est causa, quod articulus antecedentem cognitionem indicat, in possessivis autem eius qui possidetur persona non cognoscitur; eius igitur cognitio articulo revocari non potest. — 25 Articulus possessivis praepositus non ad possessorem, quem priore vocis parte designant, sed ad rem possessam pertinet; itaque ad eam dirigitur articuli forma.

Discr. script. 1. κλῆσις b, κλισις A | 3. post παραθεσθαι parvum spatium in A | 6. ἐγώ b, εγω ος εποιησα A | 7. post προυφεστωσαν parvum spatium in A | 8. εστιν A | 9. ὅδε b, οσδε A | 11. ηλθεν bis in A | 12—13. ἀκωλύτως] fol. 149 v. | 13. ἀναπολοῦντα (vel ἀναπολοῦν) RSkrzeczka, ἀναπολοῦν τὰ b | προ in προκειμενην evan. in A | 15. litterae ληπτ in voce απροσληπτοι in fine versus evan. in A | 16. γνωσ' abbr. in A | 17. εστιν A | 18. κλητικῆς b, κλιτικης A | post εχεται spatium in A | 19—20. συντασσεται A, συντάσσονται b | 21 ελλειπη A, ἐλλιπῆ b | εστιν A | 23. ελλειπη A, ἐλλιπῆ b | 24. post ανενεχθησεται spatium in A

θρων ἐπιδεκτικαί εἰcιν αἱ ἀντωνυμίαι, τουτέςτιν ἐν τῷ ὁ ἐμός εἰ τὸ ὁ
B τῆς ἀντωνυμίας ἐςτὶν ἢ τοῦ ὑπακουομένου κτήματος. (Τὸ δὴ ἐντὸς
πρόcωπον νοούμενον, τουτέςτι τὸ τοῦ κτήτορος, ἡ ἀντωνυμία ἐπαγ-
γέλλεται, εἴγε τὴν τῶν πρώτων προςώπων μετάβαςιν ὁρίζει· τὸ δὲ ἐκτός,
τουτέςτι τὸ κτῆμα, οὐκέτι. ἐμός γὰρ καὶ cός, καὶ ζητοῦμεν τίς; οἶκος ἢ
δοῦλος ἢ ἵππος; ἀόριςτον οὖν τὸ τοιοῦτον.) καὶ τοῦτο δῆλον ἐκ τοῦ τὰ
ἄρθρα ςυνοικειοῦςθαι τοῖς κτήμαςιν, εἴγε τὸ ἡμέτερος, πληθυνόμενον κατὰ
C τὸ ἐντός, ἑνικὸν ἄρθρον προςπαραλαμβάνει, ὅτι καὶ τὸ κτῆμα ἑνικόν, καὶ
ἀνάπαλιν τὸ ἐμοί, ἑνικὸν ὂν κατὰ τὸν κτήτορα, πληθυντικὸν δὲ κατὰ τὸ
κτῆμα, πληθυντικὸν ἄρθρον λαμβάνει· καὶ καθόλου ἐπὶ πάντων ταὐτὸν
ἂν γένοιτο. — Πρὸς τούτοις τὸ ⟨ὁ⟩ ἐμὸς πατήρ μεταλαμβάνεται εἰς τὸ
ὁ πατήρ μου· ὁμόλογος οὖν ἡ ἐπὶ τὸ κτῆμα ἀναφορὰ τοῦ ἄρθρου.

Διαψεύδεςθαι δέ φαςι τὸν λόγον· εἶναι γὰρ ἴδιον ἄρθρον τῆς ἀντωνυ-
18 A μίας καὶ ἴδιον τοῦ κτήματος. «τὸ γοῦν ὁ πατὴρ ὁ ἐμὸς φιλοςοφεῖ
ἑκατέρῳ ἀπένειμε τὸ ἄρθρον, ὅπερ οὐκ ἂν παρηκολούθει, εἰ μὴ καὶ ἡ
ἀντωνυμία εἶχε τὸ ἄρθρον. ἐπεὶ εἰ ταὐτὸν ἦν ὁ ἐμὸς πατήρ καὶ ὁ πατὴρ
ὁ ἐμός, κἂν πάντως μετατιθέμενον τὸ αὐτὸ ςημαινόμενον ἐφύλαττεν,
ὅπερ οὐ φυλάςςει· ὁ πατὴρ ⟨γὰρ ὁ⟩ ἐμὸς τουτέςτιν οὐκ ἄλλου, ἐν δὲ
τῷ ἑτέρῳ οὐκ ἄλλος.»

Οὐ πάνυ δὲ ἰςχυρὰ τὰ λεγόμενα. οὐ γάρ, ἐπεὶ μετατεθέντα τὰ
B ὀνόματα μετήλλαττε τὰ ςημαινόμενα, εὐθέως καὶ οὐ τῶν ὀνομάτων τὰ
ἄρθρα. ὁμολογούμενόν ἐςτιν ἐν τῷ ὁ ἐχθὲς ἄνθρωπος, τοῦ ἐχθὲς
ἀνθρώπου, ὁ νῦν ἄνθρωπος, τοῦ νῦν ἀνθρώπου, ὡς τὰ ἄρθρα
τῶν ὀνομάτων καὶ οὐ τῶν χρονικῶν ἐπιρρημάτων, εἴγε καὶ ςυςχηματί-
ζονται καὶ εἰς τοὺς ἀριθμοὺς καὶ τὰς πτώςεις. ἀλλὰ ταῦτα μετατεθέντα
διακρούεται τὸ ςημαινόμενον· τὸ γὰρ χθὲς ὁ ἄνθρωπος ἢ νῦν ὁ Πτο-
C λεμαῖος καὶ τὰ παραπλήςια οὐκέτι πλῆθος ἐπαγγέλλονται, ἀλλ' ἕνα καὶ
τὸν αὐτόν, καιροῦ μόνον μεταβολὴν ἀναδεξάμενον. τί οὖν τὸ παρά-
δοξον, εἰ καὶ τὸ ὁ ἐμὸς πατήρ διαφέρει τοῦ ὁ πατὴρ ὁ ἐμός;

Argvm. 13 Id fuerunt qui negarent et articulum etiam ad possessivum pertinere censerent. — 20 At falluntur illi. Nam articulum etiam ad possessivum pertinere, colligi non potest ea ex re, quod possessivo transposito sententia mutatur. Idem enim fieri solet, ubi adverbia loco moventur.

Discr. script.. 2. ὑπακουομένου b, επακουομενου A | 3. τουτεςτιν A | ἡ ἀντωνυμία GUhlig, τὴν ἀντωνυμίαν A b, τῇ ἀντωνυμίᾳ JGuttentag | 5. τουτεςτιν A | 11. ὁ ἐμὸς b, εμος A | 12. ἀναφορὰ b, διαφορα A | 13. φαςιν A | τον λογον in rasura A^1 | 15. ἀπένειμε b, απενεικεν A | 16. ειχεν A | 17. litterae ττεν vocis εφυλαττεν in rasura A^1 | 18. ὁ πατήρ] fol. 150 r. | γὰρ ὁ b, evan. in A | 19. ἄλλος b, αλλως A | 22. post αρθρα parvum spatium in A | 24—25. ςυςχηματιζονται A, ςυςχηματίζεται b | 25. καὶ post ςυςχηματιζονται ut ex praecedente syllaba enatum delendum putat b in var. lect., inter ἀλλὰ et ταῦτα μετατεθέντα inserendum censet RSchneider

«Ἀλλὰ καὶ τὰ δύο ἄρθρα ὡμολόγηcεν, ὅτι καὶ τῆς ἀντωνυμίας ἐcτὶ τὸ ἄρθρον.» Καὶ τοῦτο εὐαπόλυτον, εἴγε ἀπειράκις κατὰ μιᾶς εὐθείας δύο ἄρθρα παραλαμβάνεται. φαμὲν γοῦν ὁ δοῦλος ὁ τοῦ Ἀριστάρχου, ὁ παῖς ὁ τοῦ βαςιλέως, καὶ δῆλον ὡς [κατὰ] τῆς εὐθείας τὰ δύο ἄρθρα· 19 A ἡ γὰρ γενικὴ ἀπέλαβε τὸ ἴδιον. ἦν δὲ τὸ μὲν κατ᾽ ἀρχὴν ἀναφορὰν δηλοῦν, τὸ δὲ ἑξῆς ὡς οὐχ ὁ ἄλλου. — ἀμέλει γέ τοι ἔςτι, μεταλαμβάνοντα ἐπὶ τρίτου προςώπου γενικὴν πτῶςιν, φάναι ὁ πατὴρ ὁ ἐκείνου, ὁ φίλος ὁ τούτου, τοῦ «ὁ» πάλιν ἀναφερομένου ἐπὶ τὸ «ὁ πατήρ». πόθεν γὰρ ἔτι ἐπὶ τὸ ἐκείνου καὶ τούτου, εἴγε καὶ ἀςύναρθροι καὶ κατὰ γενικῆς πτώςεως; — πρὸς τούτοις ἐδείχθη, ὡς τὰ ἄρθρα ἀποφεύγει τὰς δείξεις. πῶς οὖν ἐν τῷ ἐντὸς προςώπῳ, δεικτικῷ ὄντι, ὅπερ ἐςτίν, ὡς προείρηται, ἡ ἀντω- B νυμία, ἄρθρον ἔτι προςελεύςεται, ὅτε οὐδὲ τῷ ἐκτὸς ὑπακουομένῳ, ὅτε ἐπὶ δείξεως λαμβάνεται, ἐμὸς εἶ φίλος, ἡμέτερος ὑπάρχεις οἰκέτης;

Χρὴ ἄρα καλεῖν, καθάπερ καὶ ὁ Τρύφων, πρωτοτύπους τήν τε ἐγώ καὶ τὰς ὑπολοίπους, ὅτι οὐκ ἀπ᾽ ἄλλων· παραγωγοὺς δὲ καὶ κτητικὰς τὴν ἡμέτερος καὶ νωίτερος, ὅτι ἀπὸ τῶν πρωτοτύπων τὴν γένεςιν C ἔχουςι, κτῆςίν τε δηλοῦςιν, ἀπὸ γενικῶν παραγόμεναι καὶ εἰς γενικὴν μεταλαμβανόμεναι, καθάπερ καὶ τὰ κτητικὰ τῶν ὀνομάτων.

Οὐχ ὑγιές τε λέγειν, ὅτι τὰ ἄρθρα οὐ προςτίθεται ταῖς ἀντωνυμίαις, ὅτι ἐν τοῖς γένεςιν ἀδιάςτολοί εἰςιν (ἐκ γὰρ τοῦ ἐναντίου ἐχρῆν, ἵνα διαςταλῇ τὸ γένος, ταῖς τε τὸ γένος διαςτελλούςαις ἔδει μὴ προςτίθεςθαι)· ἀρκετὴ γὰρ ἡ δεῖξις, δηλοῦςα τὸ γένος. — πρὸς τούτοις ἰδοὺ 20 A γένος cημαίνει ἡ ἐκεῖνος καὶ οὗτος, καὶ ἄρθρον οὐκ ἐπιδέχονται. — οὐδὲ γὰρ ἕνεκα διαςτολῆς παραλαμβάνεται, ἐπεὶ οὐδὲ αὐτὰ διαςτέλλει, ςυνεμπεςόντα τοῖς γένεςι· τὸ γὰρ τῶν ἄρθρον τῶν τριῶν γενῶν ἐςτι παραςτατικόν, τό τε τοῦ ἀρρενικὸν καὶ οὐδέτερον. ὡς ἐδείχθη οὖν, ἀναφορικὰ ὄντα τὰς ςυντάξεις ἀποφεύγει.

Argum. 1 Neque quidquam ex ea re efficitur, quod alter articulus nomini, alter possessivo praeponitur; nam saepissime duo articuli ad unum nominativum pertinent. Quorum prior anaphoram, posterior rem non alius esse indicat. — 19 Verum non est, articulum pronominibus (personalibus) ideo non addi, quod haec genus non distinguant Nam crederes potius, ut genera discernerentur, articulum apponendum esse. Sed omnino articuli non ponuntur, ut genus patefiat.

Discr. script. 1. οτι και A, ὅτι b | 3. γοῦν b, ουν A | 4. κατὰ eicit RSchneider | 5. απελαβεν A | 6. εςτιν A | 7—8. ὁ τούτου b, ο εκεινου A | 8. ἔτι RSkrzeczka, ὅτι Ab, τὸ ὅ GDronke | 9. αςυναρθροι A, ςύναρθροι b | 10. εδειχθη A, ἀπεδείχθη b | 14. Χρὴ ἄρα — 18. ὀνομάτων hinc tollenda et p. 17, 17 post ἐμὸς παῖς inserenda esse censet RSchneider; post ἀποφεύγει l. 27 collocat GUhlig | 17. εχουςιν A | 21. διαςτελλούςαις] fol. 150 v. | 24. παραλαμβάνεται Ab, παραλαμβανονται in A esse contendit b in var. lect. | 25. γενεςιν A | εςτιν A | 26. ἀῤῥενικὸν et οὐδέτερον b in var. lect., ἀῤῥενικῶν et οὐδετέρων Ab in textu

Διπροσώπους τὰς κτητικὰς ὁ Δράκων ἐκάλει, «καθὸ δύο πρόσωπα B νοεῖται, τοῦ τε κτήτορος καὶ τοῦ ὑπακουομένου κτήματος· μονοπροσώπους δὲ ἢ ἁπλᾶς τὰς πρωτοτύπους· ἅπαξ γὰρ ἑνικαί τε δυϊκαί τε πληθυντικαί τε νοοῦνται, αἱ δὲ δὶς ἑνικαὶ ἐν τῷ ἐμός, δὶς δυϊκαὶ ἐν τῷ νωιτέρω, δὶς πληθυντικαὶ ἐν τῷ ἡμέτεροι. καὶ καθόλου ἐπὶ τῶν ἀριθμῶν ποικίλαι εἰσί». — Καὶ ἐν ἄλλοις δὲ ὁρῶνται διαφέρουσαι. αἱ πρωτότυποι καὶ ἐγκλίνονται, αἱ δὲ οὔ. ἀκολουθίας ἔχονται αἱ κτητικαὶ κατὰ κλίσιν καὶ ἀριθμὸν C ἐν τοῖς τέλεσιν, αἱ δὲ πρωτότυποι οὐκέτι. αὐτοτελεῖς μετὰ ῥημάτων αἱ πρωτότυποι τῆς εὐθείας, ἐκεῖνος γράφει, ἔγραφον ἐγώ, αἱ δὲ οὔ. καὶ ταῖς μὲν τοῦ αὐτοῦ προσώπου συνταχθήσεται ῥῆμα κατ' εὐθεῖαν, σὺ γράφεις, ἐκεῖνος γράφει, ταῖς δὲ καὶ μεταβατικῶς, ἐμὸς γράφει, ἐμός ἐστι. καὶ αἱ μὲν τὸ γένος κατὰ πᾶν πρόσωπον δηλοῦσι τοῦ κτήματος, αἱ δὲ πρωτότυποι κατὰ πρῶτον καὶ δεύτερον γένους ἀπαρέμφατοι· αἱ γὰρ κατὰ τὸ τρίτον οὐκέτι, αἵ γε συνήθεις· αὐτός γὰρ καὶ ἐκεῖνος. καὶ αἱ μὲν ταῖς εὐθείαις ἀνθυπάγονται, αἱ δὲ κτητικαὶ [καὶ] ἀντὶ γενικῆς 21 A τῶν κτησαμένων· ἀντὶ γὰρ τοῦ Ἀπολλώνιος — ἐγώ, ἀντὶ δὲ τοῦ Ἀπολλωνίου παῖς — ἐμὸς παῖς.

Ὃν τρόπον ἐπὶ τῶν ἀριθμῶν ἡ μετὰ τὸν δυϊκὸν αὔξησις πληθυντικὴ καλεῖται, Αἴας γὰρ καὶ Αἴαντε καὶ Αἴαντες, καὶ μάχομαι καὶ μαχόμεθον καὶ μαχόμεθα, ἐγώ τε καὶ νῶι καὶ ἡμεῖς, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἐπὶ τῶν προσώπων τὸ μετὰ τὸ δεύτερον τρίτον καλεῖται, κἂν ἐν πλείοσι νοῆται προσώποις· γράφει γὰρ καὶ περιπατεῖ. παρὸν B δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀριθμῶν πιστώσασθαι τὸν λόγον καὶ ἐκ τῆς φωνῆς, ὡς οὐκ ἄλλο τι ἐπενοήθη σχῆμα φωνῆς μετὰ τὸ δυϊκὸν ἢ μόνον τὸ

Argum. 1 Draco possessiva διπροσώπους, personalia μονοπροσώπους appellavit. Quod improbandum est. Nam sunt sane duae personae in possessivis, una in personalibus; sed ab ea re nomen invenire non possunt, quippe in qua cardo non versetur. — 19 De personis. Plures quam tres personae esse non possunt. Nam ut omnis numerus, qui ultra dualem progreditur, pluralis dicitur: ita omnis persona. quae secundam excipit, appellatur tertia. Et in prima quidem secundaque persona pronominum una forma satis est, sed in tertia complures exstant, ut personae accuratius definiantur.

Testim. 9 Prisc. XII, 10 p. 582, 6 Hertz *et primitivorum quidem nominativi, si cum verbis iunguntur, perfecti sunt: 'ego scribo', 'tu vides', 'ille facit'; possessiva vero transitiva sunt semper: 'meus scribit', 'tuus dicit'.*

Discr. script. 2. κτητωρος A[1], ω in ο mut. A[x] | 6. ειϲιν A | 7. κλίσιν b, κτηϲιν in κλιϲιν mut. A[1] | 9. και ταιϲ — 11. εμοϲ εϲτιν A, desunt b | 14. αἵ γε συνήθεις b, αϲυνηθειϲ A | 15. καὶ ἀντὶ A b, καὶ delevit RSkrzeczka | 19. επι in ras. A[1] | τὸν δυϊκὸν b. των δυικων A | 20—21. μαχόμεθον καὶ μαχόμεθα b, μαχεϲθον και μαχομεϲθα A, 'Quod perinde est ac si mox ponas: ἐγώ τε καὶ σφῶϊ καὶ ἄμμες' b in var. lect. | 23. κἂν ἐν πλείοσι νοῆται b, και εν πλειοϲι νοειται A | 25. ἐπενοήθη b, επηνοηθη A | μετὰ] fol. 151 r. | μετα iteratum in A

πληθυντικόν· τὸ γὰρ λέγουσιν οἱ ἄνθρωποι ἢ ἡμεῖς ἐπὶ παντὸς
ἀριθμοῦ τάσσομεν. — ἐπὶ μέντοι τῶν ἀντωνυμιῶν κατὰ τρίτα καὶ
πλείονες αἱ φωναὶ ἐσχηματίσθησαν, εἴγε ἐκεῖνος, ὅδε, οὗτος, αὐτός,
ὁδί, ὁ δεῖνα. καὶ μήποτε εὐλόγως. εἰ γὰρ παρὰ τὰ ἄλλα μέρη
τοῦ λόγου ἐν προσώποις ὥρισται, ὀρθῶς ἄρα καὶ ἡ ἐν τοῖς τρίτοις
προσώποις διαφορὰ διήρθρωται, δείξει μὲν ὡς οὗτος, ἀπουσίᾳ δὲ ὡς C
αὐτός, καὶ ἔτι ἐν διαστήματι ⟨ὡς ἐκεῖνος⟩· τὸ μὲν γὰρ οὗτος ἐγγύτητα
σημαίνει προσώπου, τὸ δὲ ἐκεῖνος διάστημα. — ἀλλὰ μὴν καὶ τῶν
κτητικῶν πλείονα τρίτα ἔστιν ἐπιδεῖξαι. ἐν γὰρ τῷ ἐμός ἐστι πρώτου
πρὸς τρίτον, καὶ ἔτι ἐν τῷ σός ἐστι δευτέρου πρὸς τρίτον· καὶ σαφὲς
ὡς ἐν τῷ ὅς δύο τρίτα, ἐξ ὧν τὸ κτῆμα κἂν μὴ ὁρίζηται, οὐ μάχεται·
ἐδείκνυτο γὰρ ὡς οὐκ ἀντωνυμία· καὶ ἐπὶ πληθυντικῶν ⟨ἐν τῷ⟩ σφέ- 22 A
τεροι πολλὰ τρίτα.

Ἡ μὲν ἐν τοῖς ὀνόμασι παραγωγὴ εἶδος καλεῖται· εἴδει γὰρ παραπλήσιόν τι παραδέχεται κατὰ τὴν ἑτεροίωσιν τοῦ τέλους, δι' οὗ γνωρίζεται. ἡ δὲ ἐν τοῖς ῥήμασι καὶ ἀντωνυμίαις μετάβασις πρόσωπον· ἐπιτήδειον γὰρ τοῦτο δεῖξιν σωματικὴν καὶ ψυχικὴν διάθεσιν παραστῆσαι. ὀρθῶς οὖν ἡ διορίζουσα λέξις τὰ προκείμενα πρόσωπον ἐκλήθη.

Ὅπερ ῥητέον ἐν μὲν τῇ περὶ ἑαυτοῦ ἀποφάσει, πρῶτον, εἴγε καὶ B
ἡ ἐν τοῖς ἑξῆς προσώποις ἀπόφασις ἐξ αὐτοῦ γίνεται· ἐν δὲ τῇ πρὸς
ὃν ὁ λόγος ὑπὲρ αὐτοῦ, δεύτερον· ἐν δὲ τῇ μήτε προσφωνούσῃ μήτε
προσφωνουμένῃ, τρίτον.

Argum. 14 Forma nominum derivata 'species' dicitur. Mutatio autem in verbis pronominibusque facta 'persona' vel 'os' appellatur, quod nomen aptum est, quo et hoc indicetur, quid rationis intercedat inter loquentem et ea, de quibus loquitur; et illud, qua animi affectione aliquid proferatur ab eo, qui loquitur. — 19 Quid sit prima, secunda, tertia persona.

Testim. 19 Choerob. Can. 477, 3 *Ἀπολλώνιος .. λέγων, .. ὅτι πρῶτον μέν ἐστι πρόσωπον, ἀφ' οὗ ὁ λόγος καὶ περὶ ἐμοῦ τοῦ προσφωνοῦντος, δεύτερον δέ ἐστι πρόσωπον, πρὸς ὃν ὁ λόγος καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ προσφωνουμένου, τρίτον δέ ἐστι πρόσωπον, περὶ οὗ ὁ λόγος μήτε προσφωνοῦντος μήτε προσφωνουμένου.* ibid. 478, 1—24. Prisc. XII, 13 p. 584, 11 Hertz *Personae pronominum sunt tres, prima, secunda, tertia. prima est, cum ipsa, quae loquitur, de se pronuntiat; secunda, cum de ea, ad quam directo sermone loquitur; tertia, cum de ea, quae nec loquitur nec ad se directum accipit sermonem.*

Discr. script. 1. οἱ ἄνθρωποι Ab, 'Corr. ἢ ἄνθρωποι' b in var. lect. | ⟨λέγομεν⟩ ante ἡμεῖς inserit GUhlig | 3. εἴγε ἐκεῖνος Ab, 'Hoc quoque vitiatum sic corrige: ἤ τε ἐκεῖνος' b in var. lect. | 4. δεῖνα b, δινα A | 6. οὗτος RSkrzeczka, ἐκεῖνος Ab | 7. διαστήματι ὡς ἐκεῖνος RSkrzeczka, διαστήματι Ab | 9. et 10. εστιν A | 12. ἐν τῷ inserit RSchneider | 16. ρημασιν A | 18. pro λέξις scribendum esse μετάβασις suspicatur RSkrzeczka | 20. ἐν δὲ τῇ πρὸς ὅν RSkrzeczka, ἐν δὲ τῷ πρὸς ὅν Ab, 'Fortasse: ἐν δὲ τῇ περὶ τοῦ πρὸς ὅν' b in var. lect. | 21. ἐν δὲ τῇ μήτε προσφωνούσῃ μήτε προσφωνουμένῃ τρίτον Ab, ἐν δὲ τῇ περί του μήτε προσφωνοῦντος μήτε προσφωνουμένου τρίτον PSchmieder

Οὐ γὰρ ὑγιὲς τὸ λέγειν, ὅτι πρῶτον πρόσωπον τὸ ἀποφαινόμενον, καὶ ἔτι δεύτερον τὸ πρὸς ὃν ὁ λόγος, καὶ [τὸ] τρίτον ⟨τὸ⟩ περί τινος. — εἰ γὰρ τὸ πρῶτον πρόσωπον τὰς τρεῖς φωνὰς ἀποφαίνεται, ἐγώ, σύ, C ἐκεῖνος, δῆλον ὡς καὶ πρῶτον τὸ λέγον εἰρήσεται, καὶ ἔτι [τὸ] δεύτερον καὶ [τὸ] τρίτον. — ἀλλὰ μὴν καὶ τὸ σύ πρὸς ὃν ὁ λόγος· τί δέ; οὐχὶ καὶ τὸ ἐκεῖνος λέγεται πρός τινα; — ὑπέρ ⟨τέ⟩ τινος πᾶν τι πρόσωπόν [τε] ἐστι· πῶς οὖν περί τινος μόνον τὸ τρίτον, κοινῆς οὔσης τῆς λέξεως κατὰ πάσης οὐσίας;

Τὰ γοῦν πληθυντικὰ τοῦ πρώτου προσώπου ἐμπεριεκτικὰ δύναται εἶναι καὶ παντὸς προσώπου, ἅπερ τινά ἐστι. [πῶς οὖν μόνα τὰ τρίτα 23 A περί τινος;] Δεῖ γὰρ νοεῖν ὡς ἡ ἐν τοῖς ἑνικοῖς προσώποις ἐκφορὰ εἰλικρινῶς πρῶτον ἐπαγγέλλεται πρόσωπον, καὶ ἔτι ἡ ἐπὶ τοῦ δευτέρου δεύτερον· τὸ δὲ ἐπὶ δυϊκοῦ ἢ πληθυντικοῦ σύλληψιν ἀναδέχεται ἑτέρων προσώπων. καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἢ μετὰ δευτέρων ἢ τρίτων, ἢ καὶ μετὰ δευτέρων καὶ τρίτων. ὁ γὰρ ἀποφαινόμενος περὶ ἑαυτοῦ καὶ πολιτῶν ἀπόντων, ἡμεῖς ἠριστεύσαμεν, σύλληψιν πεποίηται τρίτων μετὰ πρώτου· ὁ δὲ παρόντων, ἡμεῖς αἴτιοι ἐγενόμεθα, πρώτου καὶ δευ- B τέρων, εἴγε πρὸς αὐτοὺς ἀποφαίνεται ὑπὲρ αὐτῶν. ὁ δὲ λέγων ὑπὲρ ἀπόντων πολιτῶν πρὸς πολίτας, ἡμεῖς τῆς μάχης αἴτιοί ἐσμεν, καὶ δευτέρων σύλληψιν ποιεῖται, ἐν ᾧ πρὸς αὐτοὺς ἀποφαίνεται, καὶ τρίτων, ἐν ᾧ ὑπὲρ ἀπόντων διαλέγεται, ὅπερ ἴδιον ἦν τρίτου. τὸ δὲ δεύτερον ἢ [καὶ] δευτέρων σύλληψιν ἢ ⟨δευτέρων⟩ καὶ τρίτων. πρὸς μὲν γὰρ πάντας παρόντας ἡ ἀπόστασις δευτέρων σύλληψις, πρὸς δέ τινας μὲν ἀπόντας, C τινὰς δὲ παρόντας, ὡς εἰ Ἀλέξανδρος πρὸς τοὺς Ἀθηναίων πρέσβεις, ὑμεῖς οἱ Ἀθηναῖοι, δευτέρων καὶ τρίτων. τὸ γὰρ τρίτον πάντοτε ἐν τρίτοις νοεῖται.

Argum. 1 Male primam dicunt esse eam quae loquatur; nam 'nos' has tres voces 'ego tu ille' complectitur. Nec recte secunda dicitur, quae ad aliquem spectet: nam etiam tertia ad aliquem spectat; nec tertia, de qua agatur; id enim de omni persona dici potest. — 11 Pluralis primae pers. omnes personas complectitur; pluralis secundae aut secundas cum secundis aut secundas cum tertiis: definitiones igitur proprie in unum singularem quadrant; tertiae vero pluralis nihil continet nisi tertias personas.

Discr. script. 2. τρίτον τὸ περί τινος RSchneider, τὸ τρίτον περί τινος Ab τὸ τρίτον ⟨τὸ⟩ περί τινος RSkrzeczka | 4. post ἐκεῖνος inserendum esse ⟨λέγω λέγεις λέγει⟩ censet PSchmieder | πρῶτον τὸ λέγον Ab, τὸ πρῶτον λέγον RSkrzeczka | 4—5. τὸ δεύτερον καὶ τὸ τρίτον] 'Expungendi forsan sunt articuli' b in var. lect. | 6. πρός τινα; RSkrzeczka, πρός τινα b | ὑπέρ τέ τινος πᾶν τι πρόσωπόν ἐστι. (vel ὑπέρ τέ τινος πᾶν πρόσωπόν ἐστι.) RSkrzeczka, ὑπέρ τινος πᾶν τε πρόσωπόν τε ἐστι; Ab, πᾶν τι πρόσωπόν γε ὑπέρ τινος. JGuttentag | 7. εστιν A | 10. εστιν A | 10—11. πῶς — τινος delet RSkrzeczka | 11. ἑνικοῖς] fol. 151 v. | 17—18. δευτέρου Ab, δευτέρων RSkrzeczka | 21. ἀπόντων b, απωντων A | 22. ἢ δευτέρων σύλληψιν ἢ δευτέρων RSkrzeczka, ἢ καὶ δευτέρων σύλληψιν ἢ Ab

Ἔτι γε μὴν ἐπὶ δυϊκοῦ cύλληψιc γενήcεται, ἀλλ' οὐκέτι ἐν τριcὶ προcώποιc, ἀλλ' ἐν δυcί· πόθεν γὰρ τὸ δυάδοc παραcτατικὸν cύλληψιν τριῶν ποιήcεται; καὶ πρώτου μὲν πρὸc τρίτον,

νῶι δ', ἐγὼ Cθένελόc τε (I 48),

πρὸc δὲ δεύτερον,

πρίν γ' ἐπὶ νὼ τῷδ' ἀνδρί (Ε 219)· 24 A

καὶ ἐπὶ δευτέρου δευτέρων,

γυιώcειν μὲν cφῶιν ὑφ' ἅρμαcι (Θ 416),

δευτέρου δὲ καὶ τρίτου,

cφῶι μὲν αὖθι (Μ 366).

ἐξηγήcεται γὰρ αὐτὸc πρὸc παρόντα μὲν τὸν Αἴαντα, ἀπόντα δὲ τὸν Λυκομήδη,

cὺ καὶ κρατερὸc Λυκομήδηc (Μ 366).

Χρὴ μέντοι κἀκεῖνο προcειληφέναι, ὅτι, κἂν πλῆθοc ἀποφαίνηται, οὐ διαπίπτει πάντωc ὁ λόγοc. πάλιν γὰρ ἕκαcτοc τῶν φωνούντων B cύλληψιν ποιεῖται τῶν cὺν αὐτῷ ἀποφαινομένων· ἕκαcτοc γὰρ τῶν ἐν πλήθει μοῖρα τοῦ ὅλου. αἱ γοῦν ἐπαφαὶ τῶν ὑπερμεγέθων cωμάτων ἀπὸ βραχέοc τινὸc μέρουc τὸ ὅλον cῶμα δηλοῦcιν.

Ὁ δὲ λόγοc ἅπαc cυντείνει καὶ ἐπὶ τὰ ῥήματα, τῶν προcτακτικῶν εὐλόγωc ὑπεcταλμένων. εἰ γὰρ κεχώριcται τὸ προcτάccον τοῦ προcταccομένου, πρῶτον δέ ἐcτι τὸ ὑπὲρ αὐτοῦ ἀποφαινόμενον, δῆλον ὅτι περιccὸν ζητεῖν τὸ τούτων πρῶτον πρόcωπον. δεῖ μέντοι νοεῖν, ὅτι τὸ C

χαζώμεθ' ἐφ' ἵππων (Ε 249),

τό τ'

ἄνδραc κτείνωμεν (Ζ 70),

καὶ τὰ παραπλήcια ἠθικώτερον ἀναπεφώνηται, τῶν ὑποτιθεμένων καὶ

Argum. 1 Eodem modo dualis binas pers. complectitur. — 14 Multis simul loquentibus cum unus quisque plurali utitur, eos qui simul vociferantur complectitur. — 19 Totus hic de personis locus etiam ad verba pertinet. Imperativi prima pers. iure carent; in coniunctivo adhortativo alios monentes nos una complectimur.

Testim. 14 Prisc. XII, 14 p. 585, 7 Hertz *quid igitur, quod multi simul loquentes dicunt, 'nos fecimus'? non est supra dicto contrarium: unusquisque enim loquentium conceptionem facit eorum, qui una secum loquuntur, quippe cum unusquisque pars est totius, qui si velit ceteros indicare secum loquentes, necessario secundae vel tertiae eos attribuit personae.*

Discr. script. 6. τῷδ' b, τον A | 8. γυιώcειν b, γυιωcει A | 11. προc παροντα A, παρόντα b | 13. cὺ καὶ b, cυ και ο A | 14. αποφαινηται A, παρεμφαίνηται b, 'Addendum fortasse, quod expressit Priscianus, *nos fecimus*' idem in var. lect. | 19. και επι A, κἀπὶ b | 21. εcτιν A | 24 τοτ' A, τό τε b | 25. κτείνωμεν] fol. 152 r. | 26. ὑποτιθεμένων καὶ ἑαυτοὺc cυλλαμβανόντων conicit RSkrzeczka, ὑποτιθεμενων εαυτουc και cυλλαμβανοντων A, 'Fortasse ὑποτιθεμένων ἑαυτοῖc καὶ ἄλλουc (sic corr. in iud. mendorum pro ἀλλήλουc) cυλλαμβανόντων' b in var. lect.

ἑαυτοὺς συλλαμβανόντων· οὐ γὰρ ἄντικρυς προστακτικαὶ αἱ τοιαῦται
25 A ἐκφοραί.

Ἐχομένως σκεπτέον καὶ περὶ τῶν κατὰ κλητικὴν προσώπων, τίνα τέ ἐστιν ἐν πρωτοτύποις, τίνα τε ἐν κτητικαῖς. Εἰ κλητική ἐστι κλῆσις τῶν πέλας, ὀρθῶς οὔτε τὰ πρῶτα κλητικὴν ἔχει τῶν πρωτοτύπων (καὶ γὰρ περὶ αὐτῶν τὸν λόγον ποιεῖται) οὔτε τὰ τρίτα, ἐπεὶ ἢ ἄπεστιν ἀναφορικῶς λεγόμενα, ὡς αὐτός καὶ ἐκεῖνος,

κεῖνος ἀνήρ, ὅτ' ἐμεῖο κυνώπιδος εἵνεκ' Ἀχαιοί (δ 145),

B ἢ δείκνυται ἐν διαστάσει, ὡς ἐν τῷ [οὗτος] ἐκεῖνος. ὅπερ οὐ προσίεται ἡ κλητική. καὶ τούτου πίστις τὸ τὴν μὲν οὗτος καὶ ἐπὶ κλήσεως τάσσεσθαι, καθὸ πλησιάζει. ὦ οὗτος, ἦ οἰῇ στρατείαν ἐσσείσθαι; Σώφρων (fr. 23 Ahrens). Κρατῖνος ἐν Δραπέτισιν (com. gr. II p. 51 Mein.)·

οὗτος, καθεύδεις; B. οὐκ ἀναστήσεις βοῶν·

Ἀριστοφάνης ἐν Σφηξίν (v. 1)·

οὗτος, τί πάσχεις; ὦ κακόδαιμον Ξανθία.

C Ἄλλοι δέ τινες ὑπέλαβον ὠλιγωρῆσθαι, ἐπεὶ ἐπὶ κλητικῆς ἐτέθη. «δέον γάρ», φασι, «τὴν σύ παρειλῆφθαι· ἐχρῆν τε εἰς ε λήγειν; καθὸ τὰ τοιάδε τῶν πτωτικῶν εἰς ε λήγει κατὰ τὴν κλητικήν· ἔτι γε μὴν τὸ παρὰ Σώφρονι καὶ ἄρθρον προσέλαβεν ἐν τῷ ὦ οὗτος.» Πάνυ δὲ εὔηθες τὸ τοιοῦτον. δι' οὗ γὰρ λόγου κανονίζεται τὸ ἐκεῖνος καὶ ἔτι τὸ πόσος καὶ ποῖος ἀμοιρεῖν κλητικῆς, διὰ τούτου κατασκευάζεται ὡς
26 A τὸ οὗτος ὀρθῶς ἐπὶ κλητικῆς τετάξεται. κλητικὴ γὰρ κλῆσις τοῦ πέλας, πέλας δέ ἐστι τὸ οὗτος, κλητικῆς ἄρα τεύξεται. — προαλὲς δὲ καὶ τὸ ὦ ἄρθρον παραδέχεσθαι· ἐκπίπτει γὰρ τῆς τῶν ἄρθρων ἐννοίας. ἄλλως τε διδομένης τῆς κλητικῆς δοθήσεται καὶ τὸ ὦ. — ἴσως δὲ καὶ Ἀττικῷ ἔθει εἰς ος ἔληξεν ἐπὶ κλητικῆς ὁμοίως τῷ

δὸς φίλος (ρ 415).

ἄλλως τε ἐδείχθησαν πολλάκις ἀνακόλουθοι αἱ ἀντωνυμίαι.

B Ἐπί γε μὴν τῶν κτητικῶν ἀκωλύτως ἐπὶ τοῦ πρώτου· οὐδὲν γὰρ ἦν ἐμποδών, ὥστε τὸν κεκτημένον τὸ κτῆμα προσφωνεῖν,

---

ARGUM. 3 Vocativo compellantur, quae prope sunt; itaque personalia et primae vocativo carent, et tertiae praeter οὗτος; nam οὗτος ea demonstrat quae in propinquo sunt, cum cetera tertiae aut relationis vim habeant aut ad ea spectent quae remota sunt. — 29 Possessivis primae personae vocativus tribuendus est; secundae abrogandus, non eis de causis, quae aliis visae sunt:

DISCR. SCRIPT. 3. κλητικὴν b, κλιτικη A^1, in κλητικη mut. A^x | 4. ει ex η corr. A^1 | εστιν A | κλῆσις A^xb, κλισις A^1 | 5—6. καὶ γὰρ GUhlig, οὐ γὰρ Ab | 9. οὗτος expungit RSkrzeczka | 11. ἦ οἰῇ HLAhrens, η οιη A ut 72 C 7, οἴῃ b | στρατείαν b, στρατιαν A | ἐσσείσθαι HLAhrens, ἐσσεῖσθαι b | 13. οὗτος b, ουτως A | B. οὐκ ἀναστήσεις βοῶν GKoen, ουκ αναστησεις βοτων A, οὐκ ἀναστήσει Βάτων; ThBergk, 'οὗτος καθεύδεις; οὐκ ἀναστήσει;' βοῶν CGCobet | 15. οὗτος b, ουτως A | 16. ὠλιγωρῆσθαι b, ωλιγορησθαι A | 21. πόσος b, οποσος A, sed in ποσος mut. A^1 | 22. κλητικῆς b et A, quem κλησεως habere falso dicit b in var. lect. | 23. εστιν A | κλητικῆς b, κλησεως A | 29. ι in voce επι in rasura A^1

ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη (α 45),
παῖδες ἐμοί (γ 475),
ὤ'μαὶ τἀπιόντος ἄγκυραι (Callimachi fr. 97 Schneider)·

οὐκέτι μέντοι ἐπὶ δευτέρου, ⟨οὐ⟩ καθάπερ τινὲς ᾠήθηcαν διὰ τὸ τὸν ἀριθμὸν διάφορον εἶναι. «ἑνικὸν μὲν γὰρ τὸ κατὰ τὸ τέλος, τουτέςτι τὸ κτῆμα, πληθυντικόν δὲ τὸ κατὰ τὸ ἄρχον, ὅ ἐςτι τοῦ κτήτορος. πῶς γάρ φαςι πληθυντικὸν καὶ ἑνικὸν ὑφ' ἓν κεκλήςεται; εἰ γοῦν ἰcάριθμα C γένοιτο κατ' ἀμφότερα, ςυςτήςεται.»

Πρῶτον οὐδεμία χρῆςις· ἔπειτα οὐδὲ λόγος ἀπαιτεῖ. εἰ γὰρ αἱ κλήςεις οὐ πρὸς κεχωριςμένα πρόςωπα, τὰ δὲ τῶν κτητόρων κεχώριςται τῶν κτημάτων, πῶς οὐχὶ μάτην τὰ τῆς φωνῆς παραληφθήςεται, οὐ δυνάμενα παραληφθῆναι; ἀμέλει τὰ τοῦ πρώτου, ἀναδεξάμενα τὸν 27 A λόγον, καὶ τὴν χρῆςιν ἐπέδειξεν.

Εἰ τὰ τρίτα τῶν κτητικῶν ἀντωνυμιῶν ᾠκείωται τοῖς κτητικοῖς ὀνόμαςι, καθὸ ἀμφότερα δύο τρίτων παραςτατικά, τοῦ τε κτήτορος καὶ τοῦ κτήματος, οὐδὲν δὲ τὸ κωλῦον φάναι Ἀριςτάρχειε, οὐδὲ τὸ ςφέτερε ἄρα ἀπόβλητον.

Εἰ τὸ ἡμέτερε κλητικῆς, καὶ τὸ τούτου ἑνικὸν ὑπάρχει, ὅπερ καὶ ἐςχηματίςθη παρὰ τῷ ποιητῇ,

γαμβρὸς ἐμὸς θύγατέρ τε (τ 406)·

ὃν τρόπον ἀντὶ τοῦ γαμβρέ, οὕτως [ἂν] ἀντὶ τοῦ ἐμέ. ὅπερ ἴςως ἄηθες, B ἐπεὶ οὔτε ςύνηθες παρὰ τῷ ποιητῇ, ςολοικιςμοῦ τε ὑπόφαςιν ἐποιεῖτο διὰ τὸ τῇ ἐμέ αἰτιατικῇ ὁμοφωνεῖν.

Ἀκολούθως ςκεπτέον ὑπὲρ τῆς ςυντάξεως τῶν ἀντωνυμιῶν, τὸ πρῶτον πότε ταῖς εὐθείαις αὐτῶν τὰ ῥήματα ςυνταγήςεται, καὶ πότε

Argum. 9 sed ex his potius: primum ὑμέτερε ὑμέτεροι vocativi non sunt in usu; deinde uno vocativo non possunt diversae personae (possessoris et rei possessae) compellari. — 14 In tertiae pers. possessivis cum duae sint tertiae personae, vocativus admitti potest. — 18 In prima pers. ἐμός etiam vocativi loco usurpatur, ne cum ἐμέ accusativo confundatur. — 25 De syntaxi pronominum. Cum obliquis eorum casibus usque construuntur verba; ex his enim quae provenit actio, ad obliquos casus transit.

Discr. script. 3. cf. synt. 220, 2, ὦ ἐμαὶ τοῦ ἀπιόντος ἄγκυραι A b, ὦ 'μαὶ τοῦ 'πιόντος ἄ. RBentley, ὦ 'μαὶ τἀπιόντος ἄ. AMeineke ThBergk OSchneider | 4. οὐ καθάπερ b, καθαπερ A | 5 τουτεςτιν A | 6. τὸ ἄρχον] fol. 152 v. | εςτιν A | κτητωρος A | 7. φαςιν A | κεκλήςεται RSkrzeczka, κεκλίςεται A b, in A ι ante c correctum, sed quid ante fuerit non liquet | εἰ γοῦν b, η γουν A | 10. κτητωρων A | 12. παραληφθῆναι b, παραλήφθηςεται A, puncta posuit A[1] | 14. οικειωται A | 15. ονομαςιν A | κτητωρος A | 18. κλητικῆς A* b, κλιτικης A[1] | 21. τρόπον ἀντὶ RSchneider, τρόπον ἀπὸ A b | 'Sententia fere poscit: ὃν γὰρ τρόπον γαμβρὸς εἶπεν ἀντὶ τοῦ γαμβρέ, οὕτως ἐμός ἀντὶ τοῦ ἐμέ' b in var. lect. | ἂν b, in A non liquet utrum αν ex ην an ην ex αν factum sit; delet GUhlig | 22. ςύνηθες GUhlig, ςυνεχὲς A b | 25. in marg. περι της ςυνταξεως αντωνυμιων maiusc. A

οὔ. — ταῖϲ μὲν γὰρ πλαγίοιϲ πάντοτε, ἐπεὶ αἱ ἀπὸ τῶν ῥημάτων δι-
αθέϲειϲ ἐπί τινα πλάγιον φέρονται ἢ ὀνόματοϲ ἢ ἀντωνυμίαϲ ἢ μετοχῆϲ,
C Τρύφωνι ἔδωκαϲ, ἐμοὶ ἐλάληϲαϲ, ἐτίμηϲαϲ τὸν νικήϲαντα·
τῆϲ γὰρ τοιαύτηϲ ϲυντάξεωϲ οὐκ οὔϲηϲ, οὐδ' ἡ ἐπὶ πρόϲωπον μετά-
βαϲιϲ νοεῖται.

Τινὲϲ μὲν οὖν ὑπέλαβον ἐντελεϲτέραν εἶναι τὴν μετὰ ῥημάτων καὶ
ἀντωνυμιῶν φράϲιν, εἴγε ἐπ' ἐνίων ϲυντάξεων, ὑφαιρουμένων τῶν
ἀντωνυμιῶν, ἐνδεῆ τὰ τοῦ λόγου γίνεται. ἐντελὲϲ μὲν γὰρ τὸ ἐγὼ
⟨μὲν⟩ παρεγενόμην, ϲὺ δ' οὐ παρέτυχεϲ, ἐλλειπὲϲ δὲ τὸ πα-
28 A ρεγενόμην μέν, οὐ παρέτυχεϲ δέ. — Ἐγὼ δὲ οὐκ οἶμαι τὰϲ
τοιαύταϲ φράϲειϲ ἐλλιπεῖϲ εἶναι τῶν ἀντωνυμιῶν, ὅπου διὰ ῥημάτων
κατὰ τὸ πρῶτον πρόϲωπον καὶ δεύτερον ἡ τῶν ῥημάτων παράθεϲιϲ
ἀναπληροῖ τὴν τῶν προϲώπων μετάβαϲιν, περιϲϲὸν μέντοι τὴν παρά-
θεϲιν ὑπολαμβάνω, εἰ μὴ διαϲτολῆϲ ὁ λόγοϲ χρῄζοι. τὸ γὰρ

ᾔομεν ἀχνύμενοι (κ 570)

καὶ τὸ

ἤμβροτεϲ οὐδ' ἔτυχεϲ (Ε 287)

B καὶ ϲχεδὸν ὅλη ἡ χρῆϲιϲ τοῦ βίου, πλήρηϲ οὖϲα τῆϲ τοιαύτηϲ ϲυντά-
ξεωϲ, δόξειεν ἂν ἐλλείπειν. πέφυκε γὰρ ἡ μὲν τῶν ῥημάτων ἐκφορὰ
μετὰ προϲώπου τοῦ κατὰ τὴν εὐθεῖαν καὶ πρᾶγμα δηλοῦν, ἡ δὲ τῶν
ἀντωνυμιῶν αὐτὸ μόνον πρόϲωπον καί, εἰ δέοι, διαϲτολήν. ὅταν οὖν
τὰ ῥήματα παρατεθῇ, περιϲϲόν ἐϲτι τὰϲ ἀντωνυμίαϲ λαμβάνειν τῆϲ
εὐθείαϲ, εἴγε, δι' ὃ παρετίθεντο, ἐπληροῦτο διὰ τῶν ῥημάτων. τοῦ
C μέντοι λόγου δεομένου ἀντιδιαϲτολῆϲ, καὶ τῶν ῥημάτων μὴ δυναμένων
ἔτι τοῦτο ἀναπληρῶϲαι, ἐξ ἀνάγκηϲ παραλαμβάνονται αἵ τε κατὰ ⟨τὸ⟩
πρῶτον καὶ αἱ κατὰ τὸ δεύτερον, ἡμεῖϲ κατέβημεν, ἐγὼ ἐθεαϲά-
μην, καὶ ἐπὶ τῶν ὀνομάτων. τούτῳ δὲ τῷ λόγῳ κἀκεῖνο ἀϲύϲτατον
καθειϲτήκει· αἱρομένων γὰρ τῶν ἀντωνυμιῶν διαϲτολῆϲ εἶχε χρείαν ἡ
ϲυμπλοκὴ τῆϲ φράϲεωϲ, ἐγὼ μὲν παρεγενόμην, ϲὺ δὲ ⟨οὐ⟩ πα-
ρέτυχεϲ.

Argvm. 6 Nominativo pronominis cum verbo coniuncto quidam statuunt pleniorem fieri orationem. Qua in re prima et secunda pers. a tertia seiungendae sunt. Nos censemus in prima et secunda pers. superflua esse pronomina, praeterquam ubi personae, quod inter se opponuntur, distinguendae sunt.

Discr. script. 8—9. ἐγὼ μὲν b, εγω A | 9. litterae ομ in παρεγενομην corr. A[1], quid ante fuerit non cernitur | ελλειπεϲ A, ἐλλιπὲϲ b | 11. ἐλλιπεῖϲ Ab, ⟨οὐκ⟩ ἐλλιπεῖϲ GUhlig | 18 τοῦ βίου] fol. 153 r. | 19. ἐλλείπειν b, ελλιπειν A | πεφυκεν A | 20. μετὰ προϲώπου τοῦ κατὰ τὴν εὐθεῖαν καὶ πρᾶγμα Ab, μετὰ πράγματοϲ καὶ πρόϲωπον τὸ κατὰ τὴν εὐθεῖαν GUhlig | 22 εϲτιν A | 23. επληρουτο A, ἀνεπληροῦτο b | 25—26. τὸ πρῶτον b, πρωτον A | 27. pro ὀνομάτων GUhlig conicit ὁμοίων | 28. καθιϲτηκει A[1], ι in ει mut. A[x] | ειχεν A | 29. ϲυμπλοκὴ b in var. lect., ϲυϲτολὴ Ab in textu | 29—30. ἐγὼ μὲν παρεγενόμην, ϲὺ δὲ οὐ παρέτυχεϲ b, εγω μεν παρεγενομην ϲυ δε περιετυχεϲ A, ἐν τῷ παρεγενόμην μέν, οὐ παρέτυχεϲ δέ GDronke

Ἐπὶ τρίτου οὐ συντείνει τὰ τοῦ λόγου. πάντοτε γὰρ δεῖ τῷ τρίτῳ 29 A
τὴν ἀντωνυμίαν ἢ τὸ ὄνομα ἐπιφέρεσθαι, δι' οὗ τὸ λειπόμενον ἀναπληρωθήσεται. γράφει γάρ· τίς ἐπιζητοῦμεν, καὶ ἐν διαστήματι ἐκεῖνος, ἐν δὲ ἐγγύτητι οὗτος, ἢ ἐν ἀναφορᾷ αὐτός, ἢ ἐν ὀνόματι περιπατεῖ Σωκράτης. οὐκ ἀντίκειται τὸ ὕει ἢ βροντᾷ ἢ ἀστράπτει, αὐτοτελῆ ὄντα· ὑπακούεται γὰρ πάντως ὁ Ζεύς, εἴγε αὐτοῦ ταῦτα ἴδια.

Χρὴ δὲ γινώσκειν, ὅτι ἐπὶ τῶν τοιούτων φράσεων λείπουσιν αἱ ἀντωνυμίαι, B

αὐτὸς ἑκὼν οἱ δῶκα (δ 649),
αὐτὸς νῦν ἴδε πῶμα (θ 443).

εἰ γὰρ ἡ αὐτός ταῖς ἀντιδιαστελλομέναις συντάσσεται, τὰ δὲ ῥήματα οὐ διασταλτικά, ἀπόλυτα δὲ πρόσωπα σημαίνει, πῶς οὐχὶ ἐξ ἀνάγκης τὸ τῆς ἀντωνυμίας πρόσωπον ἐνδεῖ, ἐν ᾧ ἦν ἀντιδιασταλτικὴ ἐκφορά;

Διδασκόμεθα δὴ ἐντεῦθεν ὡς φυσικῷ τινι λόγῳ αἱ ἐγκλιτικαὶ τῆς εὐθείας ἐσιγήθησαν, πάσης φράσεως μεταβατικὸν ἐν προσώποις ἐχούσης τὸ ῥῆμα, ὅπερ ἦν δυνάμει ἐγκλινομένη ἀντωνυμία. — Πρός γε μὴν C
τοῖς εἰρημένοις, οὐδ' αἱ ἀνθυποφερόμεναι τοῖς πύσμασιν ἐκτός εἰσιν ἀντιδιαστολῆς. εἰ γὰρ ὧδέ τις ἀποφαίνοιτο, τίς ἔγραψε, τίς διετάξατο, φαμὲν ἐγώ, ἐξαιροῦντες τῆς κατὰ τὸ πύσμα ἀορίστου προφορᾶς τὸ δεδρακὸς πρόσωπον.

Ὡς μὲν οὖν τὸ ῥῆμα τὰς ἐγκλιτικὰς τῆς εὐθείας παρωθεῖται, εἴρηται· 30 A
νῦν δὲ ῥητέον ὡς καὶ αὐταὶ τὰ ὀνόματα ἀποθλίβουσιν ἀντ' αὐτῶν παραλαμβανόμεναι. τὰς μὲν οὖν ἄλλας πτώσεις ἐν προσώποις τρίτοις νοεῖσθαι, μόνην δὲ τὴν κλητικὴν ἐν δευτέρῳ, ὡς ἐν τῷ ὦ σὺ Ἀρίσταρχε. ὁ οὖν ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἀποφαινόμενος ἢ πρός τινα ἀπερειδόμενος τὸν λόγον ὑπὲρ αὐτοῦ τοῦ προσφωνουμένου ἠδυνάτει προσχρῆ-

---

Argum. 1 Tertiae vero verbi personae quoniam infinitae sunt, usque pronomen aut nomen addendum est; in his 'pluit tonat' Iupiter subauditur. — 7 Desideratur pronomen, ubi αὐτός recto casu cum verbo construitur; verbum enim absolutas pers. indicat, αὐτός discretis apponitur. — 14 Enclitica igitur nominativi pronomina iure non exstant; ea enim suapte natura absolutas pers. designarent, quas verba ipsa per se significant. — Pronomina in responsis prolata discreta sunt — 22 Nomina tertiae pers. sunt, praeter vocativum, qui secundae tribuitur. Prima igitur et secunda pronominibus vindicatur, tertia nominibus, sed nomina ubi cum verbis substantivis construuntur, etiam ad primam et secundam pertinent. In tertia pronomina non usurpantur nisi demonstrandi causa.

Discr. script. 13. ἀντιδιασταλτικὴ b, ανταδιασταλτικη A | 17. in A ανθυπεφερομεναι fuisse videtur, ανθυποφερομεναι corr. A' | 18. post εγραφε ν eras. in A | 23. καὶ αὐταὶ RSchneider, καὶ αὐτὰ Ab | ἀντ' αὐτῶν] fol. 153 v. | 24. ante τὰς μὲν οὖν lacunam maioris ambitus statuit GDronke | litterae σπτω vocum αλλασπτωσεις evan. in A | 25. ικην litterae vocis κλητικην evan. in A | 26. post Ἀρίσταρχε intercidisse δῆλον vel προείρηται suspicatur RSkrzeczka | 26—27. ἀπερειδόμενος b, επερειδομενος A | 27. αὐτοῦ b, αυτου A (ε supra α)

cθαι τοῖc ὀνόμαϲιν, ὡc προείρηται, ἐπεὶ ἐν τρίτοιc προϲώποιc ἐνοεῖτο,
B χωρὶc εἰ μὴ τὰ τῆc ὑπάρξεωc ῥήματα ϲυντάττοιτο· (τηνικαῦτα γὰρ ἐπὶ πρώτου καὶ δευτέρου τὰ ὀνόματα ἐτάϲϲετο. καὶ μάλα εὐλόγωϲ· οὐ γὰρ ἔτι ἡ ἀντωνυμία τὸ ἰδίᾳ τινὶ παρηκολουθηκὸc ἠδύνατο παραϲτῆϲαι. φαμὲν γὰρ οὖν Ἀρίϲταρχοc λέγομαι, μακρὸc ὑπάρχω). ἀναγκαίωc οὖν αὗται παραλαμβάνονται κατὰ πρῶτον καὶ δεύτερον, κοινὴν προϲώπων μετάβαϲιν δηλοῦϲαι. ἐπὶ γὰρ τῶν τρίτων οὐκ ἐξ ἀνάγκηc παραληφθήϲονται· δυνατὸν γὰρ προϲχρῆϲθαι καὶ τοῖc ὀνόμαϲιν, ἐγὼ καὶ
C cὺ καὶ Ἀριϲτοφάνηc, χωρὶc εἰ μὴ δείξεωc δέοιτο ὁ λόγοc, καθάπερ ἐπὶ τοῦ

οὗτοc δ' Αἴαc ἐϲτὶ πελώριοc (Γ 229)·

οὐ γὰρ μόνον τῷ τὴν ποιότητα παριϲτάντι ἠρκέϲθη, ἀλλὰ καὶ δεῖξιν ἐπιζητοῦντοc τοῦ λόγου ἐπηνέγκατο ⟨τὸ⟩ ἀντωνυμικόν. ἄλλωc τε ἡ γνῶϲιc τῶν κυρίων ὀνομάτων οὐ δῆλοc ἅπαϲιν· ὅθεν ἐπὶ τὴν κοινῶc λαμβανομένην ἐπὶ παντὸc ἀντωνυμίαν καταδρομὴ γίνεται· οὐϲίαc γὰρ
31 A αὕτη μόνον παραϲτατική. διὸ καὶ ὁ Νέϲτωρ, οὐϲίαc μόνον ἀντιληπτικὸc γενόμενοc, οὐκέτι δὲ καὶ τῆc παρακολουθούϲηc ποιότητοc διὰ τὴν ἀδηλίαν τοῦ καταϲτήματοc, ὁρίζει μὲν τὸ ὑποκείμενον πρόϲωπον, ἀνακρίνει δὲ τὸ ποιόν,

τίc δ' οὗτοc κατὰ νῆαc (Κ 82)·

ὁ δὲ τὸ ἴδιον δηλοῖ,

γνώϲεαι Ἀτρείδην (Κ 88).

Ὡc μὲν οὖν καὶ ἐπὶ τρίτων πολλάκιc παραλαμβάνονται ἀντ' ὀνό-
B ματοc, ἐδείχθη. Ἴϲωc τιc ὡc μαχόμενα ταῦτα παραλήψεται

δεῦρ' ἴτω ἐκ πάντων πρόμοc ἔμμεναι Ἕκτορι δίῳ (Η 75),

καὶ τὸ

οὐκ ἂν μ' ἐρύϲαιτ' ἐξ οὐρανόθεν πεδίον δὲ
Ζῆν' ὕπατον μήϲτωρα (Θ 21)·

ἰδοὺ γὰρ ὑπὲρ ἑαυτῶν λέγοντεc ὀνόματι προϲχρῶνται, τοῦ λέγεϲθαι ἢ ὑπάρχειν μὴ ϲυντεταγμένων. Ἀλλ' οὐ τὰ ἐν ϲχήματι λαμβανόμενα, καὶ
C ταῦτα ὀλιγάκιc, κανὼν τῶν πλείϲτων. ἄλλωc τε ἔμφαϲιν ὑπεροχῆc τὰ τοιαῦτα ϲημαίνει. καὶ τὸ ἐπὶ Κύκλωποc δὲ λεγόμενον ἐπὶ τρίτου ἂν ἠκούετο,

Οὖτιν ἐγὼ πύματον ἔδομαι (ι 369),

Argvm. 23 Pauca sunt exempla, in quibus prima secundaque persona nomine aliquo, non pronomine, notantur ab iis, qui aut superbe loquuntur, aut aliud quid sibi volunt.

Discr. script. 1. ὡc προείρηται verba post ἐνοεῖτο collocanda esse censet JGuttentag | 3. ονοματα A, idem coniecerat RSkrzeczka, ῥήματα b | 11. εϲτιν A | 12. τῷ b, το A | παριϲτᾶν τι A | 13. ἐπηνέγκατο τὸ RSchneider, ἐπηνέγκατο Ab, ἐπήνεγκε τὸ JGuttentag | 23—24. ἀντ' ὀνόματοc b, αντωνοματοc A, sed ω in ο mut. | 27. μ' ἐρύϲαιτ' b, μερυϲετ' A, ἐρύϲαιτ' Homerus | 28. μήϲτωρα b, μηϲτορα A

εἰ μὴ ἀνθυπαλλαγῇ τῆς ἀντωνυμίας εἰς δεύτερον αὐτὸ ἐπέστρεψε,

τὸ δέ τοι ξεινήιον ἔσται (ι 370).

ὅμοιον γὰρ καὶ τὸ ἐπὶ Τηλεμάχου,

ὦ γέρον, οὐχ ἑκὰς οὗτος ἀνήρ,
ὃς λαὸν ἤγειρα (β 40. 41)·

πάλιν γὰρ πρώτου διὰ τὸ ἤγειρα. οὐκ ἄλογον δὲ τὸ τὴν τῶν ὀνο- 32 A
μάτων ἐκφορὰν ἐν τρίτοις νοεῖσθαι, ἐπεὶ αἱ ἴδιαι θέσεις τῶν ὀνομάτων
οὐ τὸν πρός τινα λόγον ἔχουσιν, ἀλλὰ τὸν περί τινος.

Αἱ ἀντωνυμίαι οὔτε ἀντὶ τῶν προσηγορικῶν ὀνομάτων, οὔτε ἀντὶ
ἐπιθετικῶν, εἴγε αἱ μὲν ὁρίζουσιν ἕν τι, τὸ δὲ προσηγορικὸν διήκει
κατὰ πλειόνων, ἄνθρωπος, ἵππος· τὸ δὲ ἐγώ εἰμι ὁ ταῦτα
δρῶν ἀντὶ ὀνόματος κυρίου τοῦ Τρύφων ἢ Δίων. ἀλλὰ μὴν τἀπιθε- B
τικὰ ἢ πηλικότητα ἢ ποσότητα ἢ διάθεσιν ψυχῆς δηλοῖ ἤ τι τοιοῦτον·
αἱ δὲ ἀντωνυμίαι οὐδενὸς τούτων παραστατικαί, μόνον δὲ οὐσίας.
ἀμέλει τὸ λευκός ἐστιν ἢ μέλας ἢ ἀγαθός εἰς ἀντωνυμίαν οὐ
μεταλαμβάνεται, τοῖς δὲ κυρίοις τὰ ἐπιθετικὰ συναρτᾶται, μακρός
ἐστι Τρύφων, λευκός ἐστι Δίων· φαμὲν δὲ ἐγὼ λευκός εἰμι,
ἀγαθὸς εἶ σύ· καὶ κατὰ τοῦτο οὖν ἀντὶ κυρίων δείκνυνται παραλαμ-
βανόμεναι. Ἔτι καὶ τὸ ἵππος με ἐλάκτισε, μεταλαμβανόμενον εἰς C
τὸ οὗτός με ἐλάκτισεν, οὐκέτι κοινότητα τοῦ ἵππου ἐπαγγέλλεται,
τὸν δὲ ἰδίως νοούμενον.

Ἐπεὶ δὲ καί τινες τῶν λέξεων ἀμφιβάλλονται, πότερον ἀντωνυμίαι
ἢ ὀνόματα, διά τινας ὁμοιότητας ἢ κοινὰς παρακολουθήσεις, καὶ περὶ
τούτου λεκτέον, ἵνα τἀκριβὲς τοῦ λόγου προσγινόμενον τὸ διστάζόμενον
κατὰ τάσδε τὰς λέξεις ἀποτρίψηται. 33 A

Τὰ γοῦν ἐγκλιτικὰ τῶν πτωτικῶν ἀντωνυμίας φασὶν εἶναι, τίμη-
σόν με,

κόψε γάρ αὐτόν (Μ 204),
οὐδέ τί μοι περίκειται (Ι 321)·

Argum. 9 Pronomina neque in adiectivorum neque in appellativorum locum substituuntur. Nam appellativum plura complectitur, adiectivum aut quantitatem aut qualitatem aut affectum animi significat: pronomina autem certam personam designant ut nomina propria, quorum locum occupant. — 23 De vocibus falso in pronominum numerum relatis. — 27 Τις et encliticum et orthotonumenon est nomen; pronomen esse ut comprobent, sex deinceps afferunt adversarii argumenta, partim e forma, partim e notione ducta.

Discr. script. 1. επεστρεψε A, ἔτρεψε b] fol. 154 r. | 2. εσται A Homerus, ἔστω b | 5. ἤγειρα Homerus (vid. quae sequuntur), ἄγειρα A b | 6. πρωτου A, πρῶτον b | 7. ἴδιαι θέσεις GUhlig, διαθέσεις Ab | 10. τὸ δὲ προσηγορικὸν b, ατο δε προσηγορικων A, 'Cod. οστο δε προσηγαρικων' b in var. lect. | 12—13. ταπιθετικα A, τὰ ἐπιθετικὰ b | 16. μεταλαμβάνεται b, μεταλαμβανονται A | 17. post utrumque εστι ν eras. in A | 19. post ελακτισε ν eras. in A | 22. inscriptio περι του τις ει αντωνυμια maiusc. A

«διὰ τοῦτο τὸ τις, ἐγκλιτικὸν ὄν, ἀντωνυμία, ἦλθέ τις ἄνθρωπος.
— τά τε εἰς c̄ λήγοντα ὀνόματα, μονοσύλλαβα ὄντα, ἐκτείνεται, Κρής,
θής, παῖς, θίς, εἷς, τὰ δὲ τῶν ἀντωνυμιῶν συστέλλεται, σός, ὅς,
B σφός. — αἱ εἰς ν̄ᾱ λήγουσαι αἰτιατικαὶ εἰς ν̄ λήγουσι κατὰ τὸν τοῦ
οὐδετέρου παρασχηματισμόν, μέλανα μέλαν, τάλανα τάλαν, τέ-
ρενα τέρεν, ἕνα ἕν. πῶς οὖν ἀπὸ τοῦ τινὰ οὐχὶ τίν, ἀλλὰ τί; τὸ
δ' ἀνακόλουθον ἐν ἀντωνυμίαις· τοιοῦτον οὖν καὶ τὸ προκείμενον. —
καὶ ἐκ τοῦ παρὰ Δωριεῦσι μὴ περισπᾶσθαι, καθὸ παιδῶν, παντῶν,
Τρωῶν. — οὐσίαν σημαίνουσιν αἱ ἀντωνυμίαι, τὰ δὲ ὀνόματα οὐσίαν
μετὰ ποιότητος· τὸ οὖν τίς, οὐσίας ὂν μόνον παραστατικόν, ἀντω-
C νυμία. — ἔτι ἀνταποδίδοται τῷ ποῦ τὸ ἐκεῖ, καὶ γίνεται ἓν μέρος
λόγου, τῷ ⟨τε⟩ πότε τὸ ὅτε· καὶ τῷ τίς οὖν τὸ ἐγώ· ταὐτὸν ἄρα.»

Ἐγὼ δ' οἶμαι πᾶσαν λέξιν μᾶλλον ἀντωνυμίαν παραδεχθῆναι ἤπερ
τὸ τίς καὶ τὰ τῆς τοιαύτης σημασίας ὀνόματα, λέγω δὲ τὸ ποῖος, πόσος.
τὸ γὰρ ἐναντιώτατον ταῖς ἀντωνυμίαις, ἀόριστά ἐστιν, αὐτῆς ὁριζούσης
34 A πρόσωπα. εἴτε γὰρ πυσματικῶς, εἴτε ἀποφαντικῶς λαμβάνοιτο, σαφὲς
ὅτι ἀόριστα. ὁ γὰρ πυνθανόμενος, ἐν ᾧ πυνθάνεται, ἀγνοεῖ, τὸ δ
ἀγνοούμενον οὐχ ὁριστόν· ὁ δὲ λέγων ἀποφαντικῶς ἦλθέ τις οὐκ
ἐπί τινα γνωριζόμενον ἀπερείδεται. πῶς οὖν οὐ παρέλκουσα ἡ ζήτησις;

«Ἀλλὰ τὸ τίς, ἀποφαντικὸν ὄν, ἐγκλίνεται.» Ἀλλ' οὐδεμία ἀντω-
νυμία, εὐθείας οὖσα, ἐγκλίνεται, τὸ δὲ τίς εὐθείας· πῶς οὖν ἀντω-
νυμία; ἄλλως τε οὐκ ἴδιον ἀντωνυμίας ἔγκλισις, ἀλλὰ καὶ ῥημάτων,
B ὡς τὸ ἐστίν, εἰσίν, καὶ συνδέσμων, ὁ πέρ, ὁ τέ, καὶ ἐπιρρημάτων, ὡς
τὸ ποτέ, πῶς. οὐκ ἐπεὶ οὖν ἐγκλίνεται τὸ τίς, ἀντωνυμία. — «Πῶς
οὖν οὐ τείνεται μονοσυλλαβοῦν ὡς τὰ ὀνόματα;» Τοῦτο φωνῆς κατηγό-
ρημα, οὐ τοῦ νοουμένου ἀπὸ τῆς φωνῆς. ἡ αὐχένος παράλογός ἐστιν,
ἀλλ' ὄνομα· τὸ πέποσχα ἡμάρτηται, ἀλλὰ ῥῆμα. ἴσως δὲ καὶ ἡ σύν-
τομος τῆς πεύσεως ἀνάκρισις τὸ μακρὸν ῑ παρῃτήσατο. — Εἰς ῑ δὲ
λήγει τὸ οὐδέτερον, καθότι τὰ συστελλόμενα τῶν διχρόνων ἀποβολῇ
C τοῦ c̄ τὸ οὐδέτερον ποιοῦσι, ταχύς ταχύ, ἥμισυς ἥμισυ, μέγας

Argvm. 13 At primum notio eius obstat, ne in pronominibus habeatur. — 20 Deinde adversariorum argumenta possunt refelli.

Discr. script. 1. post ηλθε eras. ν in A | 2. εκτεινεται in rasura A | 4. post ληγουσι ν eras. in A | 8. παρὰ b, μη παρα A. 'Excidisse videtur τὴν γενικήν. Mox pro typothetae vitiis repone παίδων, πάντων, Τρώων.' b in var. lect. Ceterum in A et videtur fuisse παιδῶν (accentus eras.) et est τρωῶν | post δωριευσι ν eras. in A | 9. οὐσίαν] fol. 154 v. | 11. ανταποδιδωται A | 12. 'τε abest a codice inter τῷ et πότε' b in var. lect. | 13. 'Nonne potius μᾶλλον δεῖν vel μᾶλλον ἄν?' b in var. lect. | 16. ἀποφαντικῶς GFSchoemann, ἀποφατικῶς Ab | 18. ο δε A, ὅ τε b | ἀποφαντικῶς GFSchoemann, ἀποφατικῶς Ab | 20. ἀποφαντικὸν RSchneider, ἀποφατικὸν Ab | 30. ποιουσιν A

μέγα, εὔχαρις εὔχαρι· τοιοῦτον οὖν καὶ τὸ τί. — Αἱ ἀντωνυμίαι
⟨αἱ⟩ ὀρθοτονούμεναι καὶ ἐγκλινόμεναι ⟨ἐγκλινόμεναι⟩ αὐτὸ μόνον δια-
κρίνουσι τὰ πρόσωπα, [καὶ] ὀρθοτονούμεναι ⟨διαστέλλουσι καὶ⟩ ἀντανα-
κλῶνται· τῷ δὲ τίς οὐ ταὐτὸν παρηκολούθει. οὐ γὰρ ἕνεκα διαστολῆς
τὸ τίς ὀξύνεται, ἀλλ' ἕνεκα πεύσεως. — Τῷ τίς τὸ ἐγώ ἀνθυπάγεται,
ἀλλὰ καὶ τὸ Ἀρίσταρχος, ἄλλα μυρία προσώπων δεικτικά. τὰ δὲ 35 A
πύσματα κατὰ ποσότητος, ὡς τὸ πόσος, καὶ ποιότητος, ὡς τὸ ποῖος,
καὶ πηλικότητος, ὡς τὸ πηλίκος, καὶ κατ' οὐσίας, ὡς τὸ τίς. καὶ οὐ
διὰ τοῦτο ἀντωνυμία.

Οὐκ ἔστιν εὔλογον κατατρέχοντας τῆς φωνῆς φάναι ὡς οὐδεμία
ἀντωνυμία εἰς ις ἢ εἰς νος ἢ εἰς να λήγει, ἢ περισσοσυλλαβεῖ κατὰ
γενικήν, ἐπεὶ ἕνεκά γε τούτου οὐδεμία ἀντωνυμία εἰς γω ἢ εἰς συ.
καὶ σχεδὸν ἐπὶ πασῶν τὸ αὐτὸ ἦν, καὶ οὐ πάντως οὐκ ἀντωνυμίαι. —
Εἰ δὲ χρή, ἐκεῖνο λεκτέον, ὡς αἱ γένους παραστατικαὶ ⟨καὶ⟩ ἀκοινώ- B
νητοι ὡς πρὸς τὰ θηλυκά, ἐκεῖνος ἐκείνη, αὐτός αὐτή· πῶς οὖν
ὁ τίς καὶ ἡ τίς; — τὸ οὐδείς συντάσσεται γενικῇ ἀντωνυμίας, οὐδεὶς
αὐτῶν, οὐδεὶς ἡμῶν· οὐκέτι τῷ τινῶν. — πρὸς τὴν πεῦσιν βαρύνεται
τὸ τίνων, ἐπεὶ τὰ πύσματα πρὸς πάντων Ἑλλήνων βαρύνεται, ὑπὲρ
μίαν συλλαβὴν ὄντα, ὑπεξαιρουμένου τοῦ ποδαπός διὰ τὸν τύπον. οὐ

Argum. 10 Τίς nomen esse non poteris ita comprobare, ut eius finem congruentem non esse dicas pronominum finibus; ipsa enim pronomina analogiam non sequuntur. Hoc potius dicendum, pronomina, quae genus exitu distinguunt, etiam femininum a masculino discernere, non discernere τίς vocem; οὐδείς coniungi cum genitivis pronominum, non coniungi cum τινῶν.

Discr. script. 1. litterae ρι in ευχαρις in rasura A¹ | post τὸ τί GUhlig suspicatur inserenda esse verba, quae nunc l. 17 πρὸς τὴν — p. 29, 3 ὀξυτονουμένης leguntur | 2—3. sic locum restituit RSchneider JGuttentagium maxime secutus, qui aut sic Αἱ ἀντωνυμίαι ὀρθοτονούμεναι καὶ ἐγκλινόμεναι, ἐγκλινόμεναι αὐτὸ μόνον διακρίνουσι τὰ πρόσωπα, καὶ ὀρθοτονούμεναι καὶ διαστέλλουσι, aut ita Αἱ ἀντωνυμίαι ὀρθοτονούμεναι καὶ ἐγκλινόμεναι ἐγκλινόμεναι αὐτὸ μόνον διαστέλλουσι τὰ πρόσωπα, καὶ ὀρθοτονούμεναι ἀντιδιαστέλλουσι καὶ ἀντανακλῶνται scribi vult, Αἱ αντωνυμίαι ὀρθοτονούμεναι καὶ ἐγκλινόμεναι αὐτὸ μόνον διαστέλλουσι τὰ πρόσωπα, καὶ ὀρθοτονούμεναι ἀντανακλῶνται Ab, Αἱ ἀντωνυμίαι ἐγκλινόμεναι αὐτὸ μόνον ὁρίζουσι τὰ πρόσωπα καὶ ὀρθοτονούμεναι διαστέλλουσι καὶ ἀντανακλῶνται GUhlig | 3. litterae αστελλου vocis διαστελλουσιν in rasura A¹ | 4. τῷ b, το A | 6. μυρία RSkrzeczka, μυρίων Ab | RSkrzeczka aut δέ particulam eiciendam aut lacunam maioris ambitus ante τὰ δὲ statuendam esse censet. | 7. litterae πυσμα vocis πυσματα in ras. A¹ | 8. πηλικοτητ (o supra) in ras. A¹ | litterae οπηλικος vocum το πηλικος in ras. A¹ | ου supra lin. add. A¹ | 10. supra της φωνης φαναι quaedam erasa in A | 11. ἀντωνυμία] fol. 155 r. | 13. ἀντωνυμίαι RSkrzeczka, ἀντωνυμία Ab | 14. παραστατικαὶ καὶ b, παραστατικαι A | 16. ὁ τίς καὶ ἡ τίς Ab, 'At scribendum ὅστις καὶ ἥτις' b in var. lect. | ἀντωνυμίας b, αντωνυμια A | 17. verba πρὸς τὴν — p. 29, 3 ὀξυτονουμένης GUhlig post τὸ τί l. 1 collocanda esse censet

πάντως οὖν οὐχὶ ὄνομα, ὅτι παρὰ Δωριεῦσιν ⟨οὐ⟩ περισπᾶται, καὶ
ἐπεὶ τινά ὀξυτόνως φαμὲν ἐπὶ τῆς ἀποφάσεως, καίτοι μηδεμιᾶς αἰτια-
C τικῆς εἰς ᾱ ληγούσης καὶ ὀξυτονουμένης. — Πῶς δὲ οὐχὶ κἀκεῖνο
γέλοιον; «ἡ γὰρ ῐ ἀντωνυμία προσέλαβέ», φασι, «τὸ τ̄, καὶ ἐγένετο τί,
τὰ δὲ τοιαῦτα τοῦ αὐτοῦ μέρους λόγου, οἷος τοῖος, ὥς τώς.»
Πρῶτον μὲν οὐ τῆς αὐτῆς ἐννοίας· εἶτα ἔδει τὸ τί τῶν τριῶν γενῶν
εἶναι παραστατικόν, ὥσπερ καὶ τὸ ῐ. ἢ εἴπερ τὸ τί οὐδέτερον μόνως,
πῶς οὐχὶ καὶ τῷ τίς τὸ δίχα τοῦ τ̄ παράκειται ἵς; τί δὲ τὰ μὲν ἀπὸ
36 A τοῦ τ̄ κλίσιν καὶ ἀριθμὸν ἀνεδέξατο, τινός, τινῶν, τὰ δὲ ἀπὸ τοῦ ῑ
οὐκέτι, τῶν τοιούτων κλινομένων; οἵου γὰρ καὶ τοίου.

Τὸ τηλικοῦτος καὶ τοιοῦτος τά τε τούτοις ὅμοια σύνθετα, ὥς
τινες ὑπέλαβον. σκεπτέον οὖν καὶ τίνα ἂν μέρη λόγου εἴη, εἴπερ
ἔγκειται τὸ οὗτος. Καὶ ὑπὲρ μὲν τῆς συνθέσεως τάδε τὰ κεφάλαια· «ὁ
τύπος τῆς φωνῆς, ἐν ᾧ τὰ ἐν διαλύσει φαμὲν τηλίκος οὗτος. — ἡ διὰ
τοῦ ῑ ἐπέκτασις, τηλικουτοσί, τοιουτοσί, ὅπερ ἐπ' ὀνομάτων οὐ
B συμβαίνει. — τὸ δεῖξιν ἀναδέχεσθαι· ἀφορῶντες γάρ φαμεν τηλι-
κοῦτος καὶ τοιοῦτος, τούτου μὴ παρακολουθοῦντος ὀνόμασι. — τῶν
τε οὐδετέρων ἡ εἰς ō κατάληξις, τηλικοῦτο· ὁμοίως γὰρ τῷ αὐτό
καὶ τοῦτο καὶ ἐκεῖνο.»

Ὑπὲρ δὲ τοῦ μὴ οὕτως ἔχειν τὰ τῆς συνθέσεως ῥητέον· πῶς τὸ
τηλίκος καὶ ἔτι τὸ τηλικόσδε, ἀσύνθετα ὄντα, τὸ αὐτὸ σημαίνει τῷ
τηλικοῦτος; πότε ἁπλοῦν συνθέτῳ ταὐτόν ἐστι; — δεύτερον, οὐχ ὑγιὲς
C τὸ λέγειν, ὅτι καὶ τὸ οὗτος ἔγκειται. τί γὰρ μᾶλλον ὄνομα ἐκ τοῦ
κατ' ἀρχὴν μέρους ἢ ἀντωνυμία ἐκ τοῦ κατὰ τὸ τέλος; ἐὰν γὰρ ἅπαξ

Argvm. 3 Falsum est quod dicunt, τί factum esse ex ῐ eamque ob rem eidem orationis parti tribuendum. — 11 Quidam τηλικοῦτος τοιοῦτος et cum οὗτος composita et nomina esse contendunt. Inesse οὗτος 1) ex forma apparere; 2) augeri illa ῑ littera suffixa; 3) adhiberi ad demonstrandas res; 4) neutra exire in ō. — 19 Quibus haec opponuntur: nunquam simplicia idem significant quod composita; est vero τηλίκος idem quod τηλικοῦτος. — Secum ipsi pugnant adversarii; nam cum ponunt esse οὗτος in illis vocibus, hoc simul statuunt, ea esse pronomina, non, ut ipsi censent, nomina; ex terminatione enim, cui orationis parti tribuenda sint vocabula, apparet.

Discr. script. 1. οὐ περισπᾶται b, περισπαται A | 4. προσελαβεν A | φασιν A | 8. τὸ δίχα b, τω διχα A | παρακειται A, πρόσκειται b | 11. inscriptio περι του τηλικουτος και τοιουτος ει αντωνυμιαι maiusc. A | 12 εἴπερ b, ηπερ A | 16. τούτου b, του του̅ A | ονομασιν A | 17. ἡ εἰς ō b, εις ῶ A | 18. τοῦτο b, τοιουτο A | 21. συνθέτῳ ταὐτόν] fol. 155 v. | post εστι ν eras. in A | 22. οτι και το ουτος A, ὡς τὸ τηλίκος καὶ τὸ οὗτος b 'Cod. ως . . . . και το ουτος' id. in var. lect., falso, nam nec ως, nec lacunae vestigium in codice est | τι γαρ μαλλον A, τί γὰρ οὐ μᾶλλον b | 23 litterae ην vocis αρχην evan. in A

δοθῇ ἐγκεῖcθαι τὸ οὗτος, δέδοται καὶ ἀντωνυμίαν εἶναι τὸ τηλικοῦτος·
τὰ γὰρ τέλη τῶν λέξεων ἐπικρατεῖ κατὰ τὰς cυνθέcεις. ῥῆμα γοῦν τὸ
δημαγωγῶ καὶ παιδαγωγῶ, καὶ ὄνομα τὸ εὐγενής, καὶ εἰ ἐξ ἐπιρρήματος
cύγκειται· καὶ ἐπ' ἄλλων μυρίων τὸ αὐτό. — ἄλλως τε καὶ ποίαν 37 A
ἔτι ἔμφασιν ἔχει τὸ τημοῦτος τῆς οὗτος ἀντωνυμίας, ἢ τὸ τηνικαῦτα
τοῦ αὐτά, ὅτε οὐδὲν πλέον τοῦ τηνίκα καὶ τῆμος cημαίνει; — πῶς δ'
οὐχὶ καὶ κοινά ἐστι κατὰ γένος καὶ προπαροξύνεται; τὰ γὰρ cύνθετα
τοιαῦτα κατὰ γένος καὶ κατὰ τόνον, ὑποστελλομένων τῶν παραλόγων.
ἀπὸ γοῦν τοῦ δοῦλος προπερισπωμένου τὸ cύνδουλος καὶ κοινὸν καὶ
προπαροξυνόμενον· ἐχρῆν ἄρα καὶ παρὰ τὴν οὗτος τὸ τηλικοῦτος προ-
παροξύνεcθαι. — «Ἀλλὰ δύο πρόσωπα δηλοῖ, τό τε δεικνύμενον καὶ B
ἐφ' ὃ ἀναφέρεται ἡ δεῖξις, ὅπερ οὐκ ἂν ἦν, εἰ μὴ cύνθετον καθει-
cτήκει.» Καὶ τοῦτο εὐαπόλυτον. ἰδοὺ γὰρ cύνθετοι λέξεις ἓν ἁπλοῦν
δηλοῦcιν, ὡς ἡ Θεόφραστος, καὶ ἁπλαῖ λέξεις πλείονα πρόσωπα.
Ἑκτόρειος γὰρ ὁ τοῦ Ἕκτορος υἱός· καὶ ἔτι τὸ ἱππεύς μετὰ τοῦ ἵππου
καὶ ἀνδρὸς καὶ τέχνην ἐπαγγέλλεται. καὶ ἄλλα πλείονα παραχθέντα
ὑπόφασιν παρέχει cυνθέcεως· τὸ μελιτηρόν τοῦ τηρεῖν, ὅπερ ὁμοίως C
παρῆκται τῷ καματηρόν καὶ αἱματηρόν· τὸ φαιδιμόεντες, ὅτι φαίδιμα
ἔντη, ὅπερ ἦν κλίcις ἁπλοῦ τοῦ φαιδιμόεις. — Πῶς δ' οὐχὶ καὶ ἡ δα-
cεῖα τοῦ οὗτος ἐφυλάccετο; τί δὲ οὐχὶ καὶ πρώτου καὶ δευτέρου ἀνα-
λογούcας ἔχει, ἅπερ καὶ cύγκειται; καὶ γὰρ ἡ ἐμαυτοῦ καὶ cαυτοῦ.
οὐcίαν μόνον cημαίνουcιν αἱ ἀντωνυμίαι, ταῦτα δὲ καὶ ποιότητα καὶ
τηλικότητα, τηλικοῦτος καὶ τοιοῦτος. — «Ἄλλως τε ⟨καὶ⟩ ὁμοιώcεως 38 A
ὄντα [τὰ] ὀνόματα τῶν ὑποκειμένων ἐδόκει δεῖξιν παριστάνειν.» Ὅπερ

Argum. 4 Quod in τημοῦτος et τηνικαῦτα vocibus pronominum οὗτος et αὐτά notiones non apparent, haec in illis non inesse constat: idem dici potest de τοιοῦτος et οὗτος. — 6 Τηλικοῦτος et τοιοῦτος si essent composita, duarum terminationum et proparoxytona essent. — 11 'At duas', inquiunt, 'indicant personas, quod fieri non posset, si composita non essent'. Sunt autem multa derivata, quae compositorum speciem prae se ferant. — 19 Si essent composita, asper spiritus servaretur. — Similia in prima secundaque exstarent composita. — 23 Quod dicunt, vocibus illis demonstrandi notionem subiectam esse ut pronominibus, falluntur. Diversa est enim demonstrandi vis, quae in illis vocibus est, ab ea, quam habent pronomina. Nam pronomina demonstrant unam rem, de qua sermo est, quacum et genere et numero congruunt; illae vero et eam, de qua agitur, et eam, quae respicitur; ab hac et genere et numero diversae esse possunt.

Discr. script. 4. μυριων A, idem coniecerat RSkrzeczka, μορίων b | 7. post ἐcτι eras. ν A | 12—13. καθιcτηκει A¹, ι in ει mut. A* | 15. υἱός GUhlig, ἵππος Ab | 21. ἅπερ RSkrzeczka, ὅπερ Ab, 'Fortasse εἴπερ καὶ cύγκειται' b in var. lect. | 23. τε καὶ b, τε A | 24. τὰ delet GUhlig

ἄγαν ἐςτὶ ληρῶδες. τὸ γὰρ δεικνύμενον δι' ἀντωνυμίας οὐκ ἐπ' ἄλλου ςυντείνει, αὐτὸ δὲ τὸ ὑποκείμενον καὶ κατὰ γένος καὶ κατὰ ἀριθμόν. ἀφορῶν γάρ τις εἰς λίμνην φήςει τηλικοῦτον εἶναι τὸν Νεῖλον. ἢ ἐπὶ πλήθους, τηλικοῦτοί μοί εἰςιν οἱ παῖδες ἀποβλέπων εἰς ἕν τι B μέγεθος τῶν ὑποκειμένων, ὅπερ ἐπὶ παντὸς γένους δύναται παραλαμβάνεςθαι. — «Ἀλλ' εἰς ο̅ λήγει τὸ οὐδέτερον.» Τοῦτο ἴδιον τῆς παραγωγῆς. ἴςως δὲ καὶ εἰς ο̅ν̅ λήγουςιν αἱ οὐδέτεραι ἐκφοραί. — Αἵ τε διὰ τοῦ ῑ ἐπεκτάςεις κατά τινος ὑποκειμένου καὶ ἀναφερομένου θέλουςι παραλαμβάνεςθαι· ἐκεινοςί γὰρ καὶ τουτοΐ. ὑπέκειτο δὲ ταῖς τοιαύταις φωναῖς τὸ ὁμοιωματικόν, ἐφ' ὃ ἀναφέρεται τὸ τηλικοῦτος. — Ἀμέλει τὸ ἴςος μεταλαμβάνεται εἰς τὸ τηλικοῦτος, ὅπερ ὄνομα· ὀνόματα ἄρα καὶ τὰ προκείμενα.

C Τῆς αὐτῆς ζητήςεως τυγχάνει τὸ ἡμεδαπός καὶ ὑμεδαπός, τοῦ δαπέδου ἢ ἐδάφους κατά τινας ἐγκειμένου. — Ἀλλ' ἐβαρύνετο ἂν ὁμοίως τοῖς τὸ ο̅ φυλάξαςιν οὐδετέροις, ἄςτεφος, εὔτειχος, δύςριγος, εἰ παρὰ τὸ ἔδαφος· εἰ δὲ παρὰ τὸ δάπεδον, ὁμοίως τῷ εὔτεκνος, εὔμετρος, εὐπρόςωπος. — ἀλλ' εἰ καὶ τὰ τοῦ τόνου παραπεμπτέα, εἴγε καὶ τὰ παρὰ τὸ ἔργον ςυντιθέμενα ὀξύνεται, 39 A μουςουργός, ἐλεφαντουργός, ὑπουργός, τὰ τοῦ γένους ἀντέκειτο· κοινὰ γὰρ ἔδει εἶναι ὁμοίως τοῖς ςυνθέτοις. — πρὸς οἷς καὶ τὰ

Argvm. 6 Cur neutrum in ο̅ exeat, derivatio causa est. — 7 Ex ῑ suffixa nihil colligitur. Ea sane augetur vis demonstrandi; sed alia est in his, alia in pronominibus. — 10 Pro τλικοῦτος dicimus ἴςος, quod nomen est; nomina igitur illa. — 12 Voces ἡμεδαπός ὑμεδαπός non sunt compositae; si essent, oportebat eas barytonas et communes esse; nec forma bene haberet; nec nominibus tribuerentur, nam primam et secundam personam indicant; nec pronominibus, nam terminatio, ex qua de merismo iudicatur, nomine constaret. Accedit quod pluralis nullius pronominis, singularis unius αὐτός componitur.

Testim. 1 Prisc. XIII, 33 p. 21, 15 *Hoc autem interest inter demonstrationem nominum et pronominum, quod id, quod demonstratur per pronomen, solum ostenditur per se nec ad alium pertinet extrinsecus, quod vero per nomen, non solum ipsorum, quae ostenduntur, sed etiam illorum, ad quos referuntur, demonstrationem habet, ut 'talis Pyrrhus apparet, qualis pater eius', et quod pronomina demonstrativa in eodem genere et numero manent, qui demonstratur, nomina vero demonstrativa possumus diversa ostendentes ad diversa referre, ut si aspicientes mare dicamus, talem esse Nilum.*

Discr. script. 1. post εςτι ν eras. in A | 3. ι vocis λίμνην in ras. A^{x} | 4—5. εἰς ἕν τι μέγεθος] 'Fortasse εἰς ἓν τὸ μέγεθος' b in var. lect. | 7. ἴςως δὲ καὶ] fol. 156 r. | 8. post θελουςι ν eras. in A | 11. margini ascripsit A^1 οπερ ονομα τουτεςτι το ιςος 13. inscriptio περι το ημεδαπος και υμεδαπος A maiusc. | καὶ ὑμεδαπός b, η υμεδαπος A | 14. δαπέδου b, πεδου A | 15. τὸ ο̅ b, το ω A | ἄςτεφος A b, quod servat ChALobeck, ἄξιφος RSkrzeczka | 16. δάπεδον b, πεδον A | 20. ἔδει RSkrzeczka, θέλει A b

τῆς γραφῆς ἀντέκειτο· ἐχρῆν γὰρ ἢ ἡμεδαπεδός διὰ τοῦ πεδ ἢ ἡμεδαφός διὰ τοῦ φ. — πρὸς τούτοις εἰς ἄπορον περιίσταται τὸ σχῆμα τῆς λέξεως· οὔτε γὰρ ὄνομα, ἐπεὶ πῶς πρώτου προσώπου καὶ δευτέρου δεικτικόν, ὅπερ ἐν ὀνόματι οὐ παρακολουθεῖ; οὔτε ἀντωνυμία, ἐπεὶ τὰ τέλη τῶν σχημάτων ἐπικρατεῖ, ὄνομα δὲ τὸ τέλος, ὄνομα ἄρα τὸ ἡμεδαπός. ἔτι οὐδεμία ἀντωνυμία μετ' ἄλλου μέρους λόγου συντίθεται ἢ B μόνη ἢ αὐτός. πληθυντικὴ δὲ οὐδεμία καθόλου· πῶς οὖν σύνθετον τὸ ἡμεδαπός;

Εἰρήσεται μὲν οὖν ἐντελῶς ἐν τῷ περὶ συνθέτων ἡ αἰτία τῆς ἀσυνθεσίας, καὶ νῦν ⟨δὲ⟩ διὰ βραχέος ῥηθήσεται. τὰ ὀνόματα δείξεώς ἐστιν ἀπαρέμφατα, αἱ δὲ ἀντωνυμίαι δείξεώς εἰσι παραστατικαί, ἀλλὰ μὴν καὶ προσώπων [τε] ὡρισμένων, ἀπολύτων τε καὶ διασταλτικῶν. τά τε συντιθέμενα τῶν λέξεων τὸ ἴδιον σημαινόμενον φυλάσσει, ἐάνπερ μὴ C συμβολικῶς λαμβάνηται, καθάπερ τὰ κύρια. ὀρθῶς ἄρα τὴν σύνθεσιν τῶν ἀντωνυμιῶν τὰ ὀνόματα παρῃτήσατο. — Ἐπεὶ κἀκ τῶν προκειμένων τὰ ὀνόματα μετελαμβάνετο, (τὸ παντοδαπός ἴσον τῷ παντοῖος, καὶ οὐδαμοῦ τὸ ἔδαφος,) δῆλον ὡς καὶ τὰ προκείμενα ἀσύνθετα. — Ἐλλειπῆ ὄντα τὰ πύσματα τοῦ ἐφ' ἃ ποθεῖ, ἀσύνθετα καθέστηκεν· αἱ δὲ συνθέσεις αὐτοτελεῖς θέλουσιν εἶναι. πῶς οὖν τὸ ποδαπός σύνθετον; — 40 A Παράγονται αἱ ἀντωνυμίαι. ἰδοὺ γὰρ νωίτερος καὶ ἡμέτερος. ἀκωλύτως ἄρα καὶ ταῦτα παρήχθη, ὁμοίως τῷ τηλεδαπός καὶ παντοδαπός.

«Ἀλλά», φασίν, «εἰ δοθείη τὸ ἡμεδαπός παρῆχθαι, δοθήσεται καὶ τὸ ἄλλος ἀντωνυμία, ἐπεὶ τὸ ἀλλοδαπός τῷ ἡμεδαπός καὶ ὑμεδαπός, ἀν-

Argum. 9 Cuius rei haec est causa: Nomina demonstrandi vim non habent, habent pronomina; vocabula autem compositione coniuncta suam quodque notionem servant: ergo nomina cum pronominibus componi non possunt. — In παντοδαπός vocis notione nullum ἔδαφος notionis vestigium apparet; itaque neque in hoc παντοδαπός, neque in illis ἡμεδαπός ὑμεδαπός vox ἔδαφος inesse potest. — Interrogativa composita esse non solent: qui potest ποδαπός? — Ne multa: sunt pronominalia derivata. — 22 'Sed', inquiunt, 'ἡμεδαπός ὑμεδαπός si sunt pronominalia derivata, etiam ἀλλοδαπός, quod eis in tertia respondet, a pronomine descendit, ut ἄλλος pronomen sit'. At in tertia persona etiam nomina in pronominum locum substituuntur. — Cum infinitus sit tertiarum pers. numerus, non potest omnium patria uno verbo designari, sed fieri potest ut primae aut secundae esse negetur; ad eam rem significandam ἀλλοδαπός aptum est.

Discr. script. 1. ἡμεδαπεδός b, ημεδαπος A, supra απος aliquid erasum | πεδ CWachsmuth, δ Ab | 4. δεικτικον A, δεκτικόν b | ἀντωνυμία b, ἀντωνυμιαι A | 10. καὶ νῦν δὲ b, και νυν A | 11. post εισι ν eras. in A | 12. προσώπων ὡρισμένων b, προσωπων τε ορισμενων A | 13. σημαινόμενον b, συντιθεμενον A | 14. margo A¹ συμβολικως τουτεστι κυριως | verba ὀρθῶς ἄρα — 15. παρῃτήσατο post διασταλτικῶν l. 12 collocanda esse censet RSkrzeczka | 15—16. Sic locum constituit RSchneider, παρῃτήσατο, ἐπεὶ κἀκ τῶν προκειμένων τὰ ὀνόματα παρελαμβάνετο. Τὸ Ab, παρῃτήσατο. Ἐπεὶ κἀκ τῶν προκειμένων ἃ ὀνόματα παρελαμβάνετο, τὸ, vel παρητησατο. Ἔπειτα κἀκ τῶν προκειμένων ὀνόματα παρελαμβάνετο, τὸ JGuttentag | 16. παρελαμβανετο punctis supra παρε positis A | 17. ελλειπη A, ἐλλιπῆ b | 18. τοῦ] fol. 156 v. | τοῦ ἐφ' ἃ ποθεῖ Ab, τοῦ ἐφ' οὗ πυνθάνεται RSkrzeczka | αι δε A, αἱ γὰρ b | 21. inscriptio περι του αλλος και αλλοδαπης maiusc. A

τωνυμικοῖc οὖcι, τρίτον καθεcτὸc cυμπαρήχθη· χρῆν γὰρ cφεδαπόc.» — Καὶ τοῦτο εὐαπόλυτον. πρῶτον ὡc οὐκ εἴ τι κατὰ τὸ τρίτον ἐπάγεται ταῖc ἀντωνυμίαιc, τοῦτο ἀντωνυμία· ἰδοὺ γὰρ καὶ τὰ ὀνόματα. — ἔπειτα ἐξ ἀνάγκηc τὸ ἀλλοδαπόc ἐπιφέρεται, οὐ καθὸ ἀντωνυμία, καθὸ δὲ τῶν ὑποκειμένων προcώπων ἀναιρετικὸν ὑπάρχον εἰc ἀόριcτον πρόcωπον μεθίcτηcιν· ἄλλοc γάρ, οὐκ ἐγώ· ἄλλοc, οὐ cύ· ἄλλοc, οὐκ Ἀρίcταρχοc. ἀναγκαίωc οὖν τὸ ἡμεδαπόc καὶ ὑμεδαπόc, τοῦ ὁριcμοῦ cτερούμενα, εἰc τὸ ἀλλοδαπόc περιίcτατο ἀόριcτον, τοῦ cφεδαπόc μὴ δυναμένου κατὰ τὸ τρίτον παραλαμβάνεcθαι, ἐπεὶ δυcέφικτον τὸ ὁρίcαι παντὸc ἀνθρώπου πόλιν· ἄπειρα δὲ τὰ τρίτα. cτέρηcιc ἄρα ἦν πρώτου καὶ δευτέρου τὸ ἀλλοδαπόc, ὥcπερ ἀρcενικοῦ καὶ θηλυκοῦ τὸ οὐδέτερον.

Ἀλλ' οὐδὲ κλητικήν φαcιν ἔχειν τὸ ἄλλοc, καθότι αἱ ἀντωνυμίαι, ἐκεῖνοc καὶ αὐτόc. — Καὶ τοῦτο ληρῶδεc. εἰ γὰρ ἡ κλητικὴ κλῆcιc τοῦ πέλαc, ὅπερ ἐcτὶ δεύτερον πρόcωπον, πῶc οὐχὶ βίαιον τὸ ἀφανιcτι-
41 A κὸν τῶν προcώπων ἐc δευτέρου προcώπου γένεcιν μεθίcταcθαι; — «Ἀλλὰ καὶ τὸ οὐδέτερον εἰc ō ἔληξε, καθότι τὸ αὐτό καὶ τὸ ἐκεῖνο ἀντωνυμίαι ὄντα.» Τοῦτο ἁμάρτημα φωνῆc, ὅπερ κατωρθοῦτο ἐν τῷ cυνθέτῳ, τὸ ὀφειλόμενον ν̄ προcλαμβάνον· ἔξαλλον γὰρ καὶ περίαλλον. — «Τὴν γενικὴν πληθυντικὴν περιcπῶcι Δωριεῖc, ἐπεὶ καὶ τὰc τοιαύταc τῶν ἀντωνυμιῶν· τουτῶν γὰρ καὶ τηνῶν, οἷc ὅμοιον καὶ τὸ ἀλλῶν». Ἀλλ' οὐκ εἴ τι ἐν διαλέκτοιc παρὰ τάcιν ὠλιγώρηται, τοῦτο καὶ τῆc
B ποιότητοc τῆc λέξεωc ἐcτέρηται· ἴcωc δὲ καὶ τὸ ἐλλειπὲc τῆc εὐθείαc ἀνεπλήρωcαν Δωριεῖc, ὡc ἀπὸ ὀξυτόνου εὐθείαc ἑνικῆc περιcπῶντεc.

Ἡ ἀντωνυμία ὁρίζει πρόcωπα, τὸ δὲ καὶ τὰ ὁριζόμενα ἀόριcτα

Argvm. 13. Neque ea ex re colligi potest ἄλλοc pronomen esse, quod vocativo caret. Nam ut omnes personas, ita secundam tollit, quae vocativo compellatur. — 'Neutrum exit in ō, ut aliorum pronominum.' At hoc vitium vocis, quod in compositis tollitur. — Nec maioris momenti est, Dorienses genetivum pluralem perispomenos proferre. — 25. Accedunt alia argumenta, quibus ἄλλοc pronomen non esse comprobetur: nomen est.

Testim. 18 Ep. Cr. 70, 21 *ἀλλὰ ō ὤφειλεν ἔχειν ἐν τῇ ἁπλότητι, ἀνέλαβεν ἐν τῇ συνθέσει, οἷον ἔξαλλον προσαλλον* (scr. *ἀλλοπρόσαλλον*). Cf. Choer. Can. 838, 10.

Discr. script. 1. ante χρῆν γὰρ enuntiatum intercidisse censet JGuttentag | 8. post εια eras. ν in A | supra περιιcτατο aliquid erasum in A | 10. δε A, γὰρ b | 13. κλητικήν b, κλιτικην A | 14. ει ex η factum in A | 15. εcτιν A | 17. εληξεν A | 18. ἀντωνυμίαι b, αντωνυμια A | 19. προcλαμβάνον Ab, προcλαμβάνοντι KEASchmidt | 20. περιcπωcιν A | 21. τουτῶν et αλλῶν A | 23. ελλειπεc A, ἐλλιπὲc b | 24. ἑνικῆc περιcπῶντεc] fol. 157 r.

καθίστηcιν, ἄλλοc, οὐκ ἐγώ. — αἱ ἀντωνυμίαι ἀντ' ὀνομάτων· Ἀρίσταρχοc ἐξηγήcατο καὶ αὐτὸc ἐθαυμάcθη ἓν καὶ τὸ αὐτὸ πρόcωπον, ἀλλ' οὐκέτι ἐν τῷ Ἀρίσταρχοc ἐξηγήcατο καὶ ἄλλοc ἐθαυμάcθη. — αἱ εἰc ο͞c λήγουcαι ἀντωνυμίαι μονοπρόcωποι, ὀρθο- C τονούμεναι μόνωc καὶ δεικτικαὶ οὖcαι, διὰ τοῦ ῑ ἐπεκτείνονται, χωρὶc τῆc αὐτόc· αὕτη γὰρ ἀναφορικὴ οὖcα οὔτε ἐπεκτείνεται οὔτε μόνωc ὀρθοτονεῖται· ἐκεινοcί γὰρ καὶ οὑτοcί δεικτικῶc, ἀναφορικῶc δὲ κατ' ἔγκλιcιν

κόψε γάρ αὐτον ἔχοντα (Μ 204).

τὸ δ' ἄλλοc οὐδενὶ τῶν λόγων ὑποπίπτει. — ἡ αὐτόc πάcῃ ἀντωνυμίᾳ ἐπιτάccεται, ἐγὼ αὐτόc, ἐκεῖνοc αὐτόc· οὐκέτι δὲ ἄλλοc 42 A αὐτόc. — αἱ cύνθετοι τῶν ἀντωνυμιῶν οὐ μεταβατικαί, ἐμαυτόν καὶ ἐμαυτῷ· τὸ δ' ἐπ' ἀλλήλουc ἐν μεταβάcει προcώπων. — μετὰ προθέcεωc οὐ cυντίθενται ἀντωνυμίαι· διάλληλοc δέ φαμεν. — αἱ γενικαὶ πληθυντικαὶ τῶν ἀντωνυμιῶν cυντάccονται μετὰ τοῦ οὐδείc χωρὶc ἄρθρου, τὰ δὲ ὀνόματα μετὰ ἄρθρου· οὐδεὶc τῶν ἄλλων παρεγένετο. — Παραιτητέον τὴν λοιπὴν ἐπιχείρηcιν ὑπὲρ τοῦ τὸν ⟨λόγον⟩ μὴ ἐπὶ πλέον προάγειν, τῶν cυνεκτικωτάτων κατειλημμένων. B

«Εἰ τὰ ἐν πρώτῳ προcώπῳ νοούμενα ἢ ἀντωνυμίαι εἰcὶν ἢ ῥήματα, cαφὲc ὅτι τὸ ὤμοι, πρώτου ὑπάρχον προcώπου, ἀντωνυμία ἂν γένοιτο καὶ οὐ ῥῆμα. καὶ ἐκ τῆc λέξεωc δὲ προφανὲc ὡc ἔcτι δοτικῆc.» — Ἀλλ' αἱ τοῦ πρώτου προcώπου καὶ δεύτερον καὶ τρίτον ἔχουcι, τὸ δὲ ὤμοι οὐκέτι. — αἱ ἀντωνυμίαι τὴν περιcπωμένην ὑπερκειμένην φυλάccουcι, πῶc μοι, καλῶc μοι· τὸ δὲ ὤμοι οὐκέτι τοῦ ὦ τὸν περι- C cπαcμὸν ἐφύλαξεν. — ἀπ' ἀντωνυμιῶν ῥήματα οὐ παράγεται· πῶc οὖν τὸ οἰμώζειν; δῆλον οὖν ὡc ἐπίρρημα· καὶ γὰρ παρὰ τὸ αἰαί αἰάζειν, λίαν λιάζειν.

Ἴcωc δόξει μάχεcθαι τὸ μὴ ἐπὶ πᾶν πρόcωπον cυντείνειν, καθάπερ τὰ ἄλλα ἐπιρρήματα, καλῶc γράφειc καὶ γράφει, Ἑλληνιcτὶ λέγειc καὶ λέγει. Ἀλλὰ τὰ cχετλιαcτικὰ τῶν ἐπιρρημάτων, ἐξ αὐτοπα-

---

Argum. 19 Ὤμοι pronominibus tribuunt, quod et primae sit personae nec verbum putari possit. At falluntur. Nam deficiunt reliquae personae. — Oportebat ὦμοι esse. — Ab eo derivatur verbum. — Est igitur adverbium. — 28 Cur uni primae addatur, haec est causa, quod adverbia, quae lamentandi causa proferuntur, suapte natura ab eo uno, qui loquitur, emittuntur.

Discr. script. 10. δ A, δὲ b | 10—11. αντωνυμια A¹, ι adiecit A* | 11. ἐπιτάccεται b, υποταccεται A | 13. επ αλληλουc A, ἀλλήλουc b | 17. ὑπὲρ τοῦ τὸν λόγον b, υπερ τουτον A | 18. inscriptio περι του ωιμοι maiusc. A | 20. ὤμοι b, ωιμοι A, ὤμοι ⟨ἢ οἴμοι⟩ scribendum esse suspicatur RSchneider | 21. λέξεωc Ab, λήξεωc JGuttentag | ω^c εcτιν A | 22. εχουcιν A | 23. ωιμοι A | 23—24. φυλαccουcιν A | 26. οἰμώζειν b, οιμωζει A | 28. δοξει A, δόξει τιcὶ b

43 A θείας ἐκπεμπόμενα, αὐτὸ μόνον τοῦ ὑποκρινομένου προσώπου τὸ λυπηρὸν παρίστησι, τὴν δ' ἐπὶ τὰ ἄλλα πρόσωπα μετάβασιν ἀπήρνηται. τοῦτο γὰρ ἦν καὶ τὸ δόξαν πρώτου προσώπου ἔμφασιν δηλοῦν. εὐήθεις οὖν οἱ σολοικισμὸν φάσκοντες ἐν τῷ

ὤμοι ἐγὼ δειλός (ε 299).

Συμβέβηκε τῶν ἀντωνυμιῶν ἃς μὲν ὀρθοτονεῖσθαι, τουτέστι τὸν κατὰ φύσιν τόνον ἔχειν, ἃς δὲ ἐγκλίνεσθαι, ὧν τὸ τέλος, λέγω δὴ τῶν
B ἐγκλινομένων, ἢ φύσει ὀξύνεται ἢ δυνάμει, ὡς τὰ περισπώμενα. ἐν αὐτοῖς γὰρ ἔχει ὀξεῖαν. ἥτις μεθίσταται κατὰ τὴν ἄρχουσαν συλλαβήν, ὡς ἐπὶ τῶν τετραχρόνων, ἥρπασέ τις ἥμων, ἢ κατὰ τὸ τέλος τῆς ὑπερκειμένης λέξεως, ὡς ἐπὶ τῶν ἐλάττονας χρόνους ἀναδεξαμένων, τοῦ τονικοῦ οὐκ ἐμποδίζοντος, ἀνθρώποις μοι,

τίς τάρ σφωε (Α 8).

Πρὸ τῆς οὖν κατὰ μέρος αὐτῶν ἐξετάσεως διαληπτέον καθολικώ-
C τερον περὶ τῆς διαφορᾶς τῶν ὀρθοτονουμένων πρὸς τὰς ἐγκλιτικάς, περί τε τῶν μόνως ὀρθοτονουμένων, καὶ διὰ τί, καὶ τῶν μόνως ἐγκλινομένων, τῶν τε εἰς ἄμφω τοὺς τόνους παραλαμβανομένων, καθ' οὓς τρόπους ὀρθοτονηθήσονται.

Αἱ μὲν οὖν ὀρθοτονούμεναι καὶ προτάσσονται καὶ ὑποτάσσονται, ἐμοὶ ἔδωκεν, ἔδωκεν ἐμοί· αἱ δὲ ἐγκλινόμεναι μόνως εἰσὶν ὑπο-
44 A τακτικαί. διαφέρει δὲ ὑποτακτικὸν ὑποτασσομένου, ᾗ τὸ μὲν πάντοτε ἐν ὑποταγῇ, τόν τε ἴδιον τόνον οὐκ ἔχει, τὸ δὲ ὑποτασσόμενον καὶ προτάσσεται, καὶ τὸν τόνον τὸν ἑαυτοῦ ἔχει (ἐμοὶ γὰρ ἔδωκας, ἔδωκας ἐμοί, λέγω δὲ δισυλλάβως· τὸ δ' ἔδωκέ μοι καὶ βαρύτονον καὶ μονοσύλλαβον καὶ οὐδέποτε πάντως προτακτικόν)· ὃν τρόπον καὶ ἐγ-

Argvm. 6 De accentu pronominum. Exponenda sunt haec: 1) Quid intersit inter orthotonumena et enclitica. 2) Quae sint usque orthotonumena, et qua de causa. 3) Quae semper inclinentur. 4) Ubi rectum tenorem servent ea quae utrumque accentum assumunt. — 20 Orthotonumena et praeponuntur et postponuntur; inclinata tantummodo postpositiva sunt. Differt autem postpositivum a postposito ea re, quod postpositivum semper subsequitur, postpositum est ubi praeponatur suumque habeat accentum. Eodem modo encliticum differt ab inclinato.

Discr. script. 1. ὑποκρινομένου b, αποκρινομενου A | 2. παριστησιν A | 3. τοῦτο γὰρ ἦν] fol. 157 v. | vocis δηλουν litterae ουν cerni non possunt, quod charta membranae illita est; b in var. lect. non recte enotavit δ . . . . | 5. ὦμοι A | inscriptio A maiusc. των εις το δ̄ το ᾱ αρχη του β̄ | 6. συμβεβηκεν A | τουτεστιν A 11. ἥμων b, ημων ως επι των A | 13. τοῦ τονικοῦ A b in textu, 'Fortasse, τοῦ τυπικοῦ' b in var. lect. | 17. καὶ τῶν b, και δια των A | 21. ἐγκλιτικαὶ KEASchmidt pro ἐγκλινόμεναι | εισι A | 24. ἐμοὶ γὰρ ἔδωκας, ἔδωκας ἐμοί] 'Aptius videbitur ἐμοὶ γὰρ ἔδωκεν, ἔδωκ' ἐμοί' b in var. lect. | 25. εδωκεν A | υ vocis βαρυτονον in ras. A^x | 26. ὃν b, ω A

κλινόμενον ἐγκλιτικοῦ. τὸ μὲν γὰρ ἐγκλινόμενον αὐτὸ μόνον κοιμίζει τὴν ὀξεῖαν,

αὐτὰρ ἐγὼ καὶ Τυδείδης (δ 280)·

τὸ δ' ἐγκλιτικὸν μετὰ τοῦ τὸν τόνον ἀποςβεννύειν καὶ τὴν ⟨πρὸ⟩
ἑαυτοῦ βαρεῖαν ὀξύνει, Ἀπολλώνιός μοι, ἐτίμηςάς με. — Ἀπό- B
λυτοι αἱ ἐγκλινόμεναι, αἱ δὲ πρός τι ἐν ὀρθοτονήςει λέγονται, δός ἐμοί, οὐκ ἀναςτρέφοντος τοῦ λόγου· οὐ γὰρ εἴ τι ὀρθοτονεῖται, τοῦτο καὶ πρός τι. τὸ

ὃς cφῶι προΐει (Α 336)

κατ' ὀρθὸν τόνον, καὶ τὸ νοούμενον ἀπόλυτον· ἴcον γάρ ἐcτι τῷ ὃς ὕμας. — Καὶ ἔτι αἱ μὲν ὀρθοτονούμεναι ἀντωνυμίαι καὶ ἀντὶ cυνθέτων·
τὸ γὰρ C

ἐμὲ λύcομαι (Κ 378)

ἀντὶ τοῦ ἐμαυτόν καὶ ⟨τὸ⟩

ἢ ὀλίγον οἷ παῖδα (Ε 800)

ἀντὶ τοῦ ἑαυτῷ· αἱ δὲ ἐγκλινόμεναι οὐδέποτε. — Καὶ αἱ μὲν cυντίθενταί ποτε, ἐμὲ αὐτόν — ἐμαυτόν,

νόcτον ἑταίροιcι διζήμενος ἠδ' ἐμοὶ αὐτῷ (ψ 253)

ἀντὶ τοῦ ἐμαυτῷ. μέγιcτον δὲ τεκμήριον τοῦ τὰς ὀρθοτονουμένας cυν- 45 A
τίθεcθαι ἡ διὰ τοῦ ε̅ γραφή· αἱ γὰρ ἐγκλινόμεναι κατὰ τὸ πρῶτον πρόcωπον ἑνικαὶ τὸ ε̅ ἀποβάλλουcιν. ἄλλως τε ἀδύνατόν ἐcτι μόριον ἐγκλιτικὸν cυντίθεcθαι. κατὰ τοῦτο οὖν ἐκωλύετο τὸ μοί, ἐγκλιτικὸν ὄν, cυντίθεcθαι· πρόδηλόν τε ἐντεῦθεν, ὡς τὸ ἑαυτῷ οὐκ ἀπὸ τῆς ἐγκλιτικῆς τὴν cύνθεcιν ἔcχεν, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ὀρθοτονουμένης. (οὐκ ἐπεὶ δὲ παρὰ Ἀττικοῖς cυνθέcεως ἔτυχε τὸ πώποτε, εὐθέως καὶ ὁ λόγος
ψευδής· οὐ γὰρ τὸ ἐν παραλόγῳ cυνθέcει κανὼν τῶν πάντων γενή- B
cεται.) — Ἀλλὰ μὴν καὶ αἱ κτητικαὶ τὴν ἀπὸ τῶν ὀρθοτονουμένων παραγωγὴν εἰλήφαcι, καὶ πάλιν ἡ διὰ τοῦ ε̅ γραφὴ πιcτοῦται τὸν λόγον· ἀπὸ γὰρ τῆς ἐμοῦ τὸ ἐμός, οὐκέτι δὲ ἀπὸ τῆς μοῦ. ἄλλως τε οὐ ῥηταὶ κατ' ἰδίαν αἱ ἐγκλιτικαί· πῶς οὖν ἀπ' αὐτῶν παραγωγαί;

Argum. 5 Inclinata sunt absoluta, discretiva sunt orthotonumena, sed non omnia, quae sunt orthotonumena, discretiva sunt. — 11 Orthotonumena in compositorum (reflexivorum) locum substituuntur, inclinata nunquam. — 16 Ex orthotonumenis composita fiunt, non ex inclinatis. — 21 Omnino enclitica (praeter πώ et ποτέ in πώποτε) non componuntur. — 27 Etiam possessiva ab orthotonumenis derivantur.

Discr. script. 4—5. πρὸ ἑαυτοῦ b, εαυτου A | 6. ἐγκλιτικαὶ pro ἐγκλινόμεναι KEASchmidt | 9. ὃς Ab, ὃ Homerus | 10. τῷ b, το A | 14. καὶ τὸ b, και A | 16. ἐγκλιτικαὶ pro ἐγκλινόμεναι KEASchmidt | οὐδέποτε] fol. 158 r. | 20. ἐγκλιτικαὶ pro ἐγκλινόμεναι KEASchmidt | 21. εςτιν A | 22. μοί b, μου A | 23. ἑαυτῷ] 'Malim ἑαυτόν' b in var. lect. | 24. ἀλλ' b, αλλα A | 25. ετυχεν A | 28. ειληφαςιν A

Ὀρθοτονοῦνται μόνως αἱ τῆς εὐθείας. καὶ τούτου αἴτιον τὸ ἐν
τοῖς ῥήμασιν ἀναπληροῦσθαι τὸ τῶν ἐγκλινομένων εὔχρηστον, ὅ ἐστιν
C ἑνὸς μόνου προσώπου παραστατικόν, ὑπὲρ οὗ ἐντελέστερον εἴρηται ἐν
τοῖς προδιειλεγμένοις. Ἀλλὰ μὴν καὶ αἱ γένους παραστατικαὶ κατὰ πᾶ-
σαν πτῶσιν, ὑποστελλομένης τῆς αὐτός κατ᾽ αἰτιατικήν, ὑπὲρ ἧς εἰρή-
σεται κατὰ τὴν οἰκείαν τάξιν. Αἱ μέντοι ὑπολειπόμεναι, καθὸ δεικτικαί,
μόνως καὶ ὀρθοτονοῦνται, εἴγε καὶ ἡ δεῖξις ἐν διαστολῇ προσώπων
γιγνομένη οὔ ποτε ἀνίησι τὸν τόνον, μᾶλλον δὲ ῥώννυσιν. αἱ γοῦν
46 A διὰ τοῦ ῑ ἐπεκτεινόμεναι καὶ ἔτι τὴν δεῖξιν ἐπιτείνουσαι καὶ τὸ τέλος
ὀξύνουσιν, ἐκεινοσί, οὑτοσί. καὶ δῆλόν ἐστιν, ὡς ἕνεκα τῆς δεικτι-
κῆς ἐκφορᾶς ἡ τοιαύτη ἐπέκτασις, τῷ μὴ τὴν αὐτός ἐπεκτείνεσθαι,
καθὸ οὐδὲ ὅλως δεικτική.

Τούτῳ γὰρ τῷ λόγῳ καὶ αἱ μετὰ τῆς ἐπιταγματικῆς μόνως ὀρθο-
τονοῦνται· πάλιν γὰρ πλείων ἡ διαστολὴ τοῦ προσώπου· ἐμοῦ γὰρ
αὐτοῦ ὁρῶντος, ἐμὲ αὐτὸν ἔτυψε. Παραπεμπτέον γὰρ τοὺς ὑπο-
B λαμβάνοντας ἕνεκα γένους παρειλῆφθαι τὴν αὐτός, ἐπεὶ ἀδιάστολοί εἰσιν
αἱ πρωτότυποι γένους. πρῶτον γὰρ οὐ προσδέονται γένους, τῆς ἐν
αὐταῖς δείξεως συνεξηγουμένης τὸ γένος· ἔπειτα τί φήσουσιν ἐπὶ τοῦ
οὗτος αὐτός καὶ ἐκεῖνος αὐτός; οὐ γὰρ καὶ ἐνταυθοῖ ἀδιάστολον τὸ
γένος. — «Ἀλλ᾽ ἴσως ταῖς κατὰ τὸ τρίτον ἀδιαστόλοις γένους οὔσαις,
εὐλόγως συνταχθήσεται ἕνεκα γένους· οὐδὲ γὰρ ἔστι καὶ ἐπὶ τούτων
⟨λέγειν⟩, ὡς ἡ δεῖξις τὸ γένος ἐξηγεῖται· ἄπεστι γάρ.» Ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ἐπὶ
C τούτων ἕνεκα γένους ἡ παράθεσις. ἀναφερόμεναι γὰρ ἐπί τι πρόσωπον
προεγνωσμένον αἱ κατὰ τὸ τρίτον παραλαμβάνονται· ἐν ᾧ δὲ ἔγνωσται,
ἐν τούτῳ οὐκ ἄδηλον τὸ γένος. οὐκ ἄρα οὐδὲ ταῖς κατὰ τὸ τρίτον
ἕνεκα γένους παρατίθεται. — Οὐκ ἀγνοῶν δὲ τὰς ἐγκλινομένας κατὰ
τὸ τρίτον μετὰ τῆς αὐτός ταῦτά φημι· ἐγκέκλιται γοῦν τὸ

ἀλλά οἱ αὐτῷ (δ 667)

47 A καὶ

Εὐρύαλος δέ ἑ αὐτόν (θ 396)·

Argvm. 1 Rectum tonum habent nominativi pronominum, et quaecunque pronomina per omnes casus terminatione genus exhibent, excepto αὐτός vocis accusativo. — 13 Recto tenore proferuntur, quae cum αὐτός appositivo coniunguntur. Id apponitur discernendae personae causa, non ut genus patefiat. Αὐτός ubi ad enclitica accedit, redundat.

Discr. script. 3. παραστατικόν RSkrzeczka, παραγωγο Ab in textu, 'Sensus postulat παράστασις vel aliquid simile' b in var. lect. | 6. ὑπολειπόμεναι b, υπολιπομεναι A | 7. καὶ ἡ] κ littera vocis και ex op facta | δεῖξις b, ενδειξις A | 8. γιγνομενη A, γινομένη b | 10—11. δεικτικῆς /// A, puncta ab A¹ | 11. τῷ μὴ b, το μη A | ἐπεκτείνεσθαι b, εκτεινεσθαι A | 14. πλείων b, πλειον A | 15. ετυψεν A | 18. αὐταῖς Ab in ind. mendorum, αὐτῆς b in textu | 21. συνταχθήσεται RSchneider, συνταχθήσονται Ab | εστιν A | 22. λέγειν b, om. A | 22. ὡς ἡ δεῖξις] fol. 158 v. | 27. τρίτον b, τριτον ταυτα A, sed ταυτα delet A¹

φήσει γάρ τις· «εἰ ταῖς ὀρθοτονουμέναις συντάσσεται ἕνεκα διαστολῆς, πῶς οὐκ ὀρθοτονουμέναις συντέτακται; λείπεται οὖν ὡς διὰ τὸ γένος.» Ἀλλὰ δειχθήσεται ὡς πολλάκις ὑπὸ ποιητικῆς ἀδείας παρέλκεται ἡ αὐτός,

κὰδ δέ μιν αὐτόν (Φ 318),

ἠέ μιν αὐτόν (Ω 472),

καθὸ καὶ ἐπ' ἄλλων λέξεων αἱ παρολκαί. ἔπειτα εἰρήσεται, ὡς καὶ τὰ B τῆς ἀναγνώσεως παράλογα, ὅταν ἐφιστάνωμεν ὑπὲρ τῶν κατὰ τὸ τρίτον, εἰ ὀρθοτονηθεῖσαι πάντως ἀντανακλασθήσονται.

Αἱ δυϊκαὶ τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου πάσης πτώσεως ὀρθοτονοῦνται. Ὑπὲρ μὲν οὖν τῆς εὐθείας οὐ χρὴ παλιλλογεῖν, ὑπὲρ δὲ τῶν λειπομένων ἐκεῖνο ἂν αἴτιον εἴη, τὸ πᾶν μόριον ἐγκλιτικὸν ἤτοι ἀπὸ περισπωμένου ἢ ἀπὸ ὀξυτόνου ἐγκεκλίσθαι· ἀπὸ γὰρ βαρυτόνου ἀδύνατον· πῶς, ἦλθέ πως, Ἀρίσταρχός ποτε, ἄνθρωποί εἰσι· καὶ ἐπὶ C τῶν ὑπολειπομένων τὸ αὐτό. εὐλόγως οὖν διὰ τὴν ἐπὶ τέλους βαρύτητα ἡ ἔγκλισις οὐκ ἦν. καὶ γὰρ κατὰ τοῦτον τὸν λόγον ἡ ἐκεῖνος καὶ οὗτος πάλιν μόνως ὀρθοτονοῦνται, τῆς αὐτός ἀκωλύτως καὶ εἰς ἔγκλισιν ἐμπιπτούσης. — Οὐ μάχονται αἱ Ἰακῶς διῃρημέναι, λέγω δὲ τὴν ἐμέο καὶ ἡμέων καὶ τὰς συζύγους· οὐ γὰρ φύσει βαρυτονοῦνται, 48 A ἀπὸ δὲ περισπωμένων καὶ ἐντελεστέρων διῃρημέναι εἰσίν.

Αἱ τῷ ῑ πλεονάζουσαι μόνως ὀρθοτονοῦνται, ἐμεῖο, σεῖο, εἷο· ἀπὸ γὰρ ὀρθοτονουμένων τὸν πλεονασμὸν ἀνεδέξαντο τοῦ ῑ. ὅτι δὲ τὸ λεγόμενον ἀληθές, ⟨σαφὲς⟩ ἐντεῦθεν. πᾶν τὸ ἐν πλεονάσματι ἢ ἐλλείψει πολὺ πρότερον ἐν ὁλοκλήρῳ καθειστήκει· πόθεν γὰρ ἡ διάγνωσις τοῦ πάθους ἐμφανής, εἰ μὴ καὶ τὸ τοῦ ὁλοκλήρου σχῆμα ἐν τελειώσει ἐγιγνώσκετο; εἰ οὖν ἐντελεῖς αἱ ὀρθοτονούμεναι τῶν ἀντω- B νυμιῶν, καὶ ὁ ἀπὸ τούτων πλεονασμὸς οὐκέτι ἐπ' ἄλλων ἢ ἐπὶ τῶν ὀρθοτονουμένων.

⟨Ὁμοίως καὶ αἱ τῷ ε̄ πλεονάσασαι μόνως ὀρθοτονοῦνται, οὐκ ἄλλῃ αἰτίᾳ ἢ τῇ προειρημένῃ.⟩

Ὁμοίως καὶ αἱ σύνθετοι· καὶ γὰρ αὗται ἀντιδιασταλτικαί. τὸ γὰρ παρὰ τῇ οἰκίᾳ μου ἕστηκα ἐγκλινόμενον διαφέρει τοῦ παρὰ τῇ

Argum. 9 Recti tenoris sunt duales primae et secundae personae per omnes casus. Et nominativos quidem recto semper tenore proferri supra dictum est. Ceteri casus ideo non inclinantur, quod enclitica aut perispomena aut oxytona sunt: illi barytonos proferuntur. — 20 Rectum tenorem servant, quibus ῑ littera subfixa est. Nec mirum, nam etiam ea, ex quibus facta sunt, rectum tonum servant. 28 Eadem de causa quae ε̄ (in initio) abundantem habent (ἑοῦ ἑοῖ ἑέ), accentum deponere nequeunt.

Discr. script. 5. ἠέ A b, ἐν δέ Homerus | 8. ἀντανακλασθήσονται b, ανακλασθησονται A | 18. ἐμέο b, εμε A | 21. δὲ b, γαρ A | 22. σαφὲς b, om. A | 23. ὁλοκλήρῳ b, οκληρω A | καθειστήκει b, καθιστηκει A | 25. εγιγνωσκετο A, ἐγινώσκετο b | 28. Verba Ὁμοίως — 29. προειρημένῃ huc transposuit RSkrzeczka; post ὀρθοτονοῦνται p. 39, 4 leguntur in A b | 28. τῷ ε̄ b, το ε A | 29. προειρημενη A, εἰρημένῃ b | 31. μενον διαφέρει] fol. 159 r. | sub εγκλινο in extremo fol 158 v. aliquid erasum

ἐμαυτοῦ οἰκίᾳ, ἧ τὸ μὲν διαςτέλλει τὸ οὐ τῇ τούτου, τὸ δὲ ἀπόλυτον. καὶ καθὸ ἀδύνατον ἐγκλιτικὸν ςυντεθῆναι, διὸ καὶ παρὰ Ἀττικοῖς τὸ πώποτε ἐςημειοῦτο. ὑγιῶς οὖν καὶ ἀπ᾽ ὀρθοτονουμένων ἡ
C ςύνθεςις καὶ μόνως ὀρθοτονοῦνται.

[Ὁμοίως καὶ αἱ τῷ ε̄ πλεονάςαςαι μόνως ὀρθοτονοῦνται, οὐκ ἄλλῃ αἰτίᾳ ἢ τῇ προειρημένῃ.]

[Αἱ δυϊκαὶ πρώτου καὶ δευτέρου προςώπου ὀρθῆς πτώςεως οὐκ ἐγκλίνονται, φωνῇ τε καὶ δηλουμένῳ. δηλουμένῳ μέν, ὅτι οὐδεμία εὐθείας ἀντωνυμία ἐγκλίνεται· φωνῇ δέ, ὅτι πᾶςα ἀντωνυμία ἐγκλινο-
49 A μένη ὀξύτονός ἐςτιν ἢ περιςπωμένη. Cυνεμπεπτώκει δὲ τῇ ὀρθῇ ἡ αἰτιατική. Γενικὴ δὲ καὶ δοτικὴ οὐκ ἐγκλίνονται φωνῆς ἕνεκεν.]

Μόνως ἐγκλίνονται αἱ τοῦ τρίτου δυϊκαί, καὶ ἡ μίν, αἵ τε μονοςύλλαβοι ςφίν καὶ ςφέ, ἥ τε διὰ τοῦ τ̄ τοί.

Αἱ ὑπολειπόμεναι καὶ ὀρθοτονοῦνται καὶ ἐγκλίνονται. Αἱ μὲν οὖν ὀρθὸν τόνον εἰληχυῖαι τὸ πλέον ἕνεκα ςημαινομένου ὀρθοτονοῦνται, ἔςθ᾽ ὅτε δὲ ἡ ςύνταξις ἢ τόπος ἢ ποιητικὴ ἄδεια ὀρθοτονοῦςι τὰς ἀν-
B τωνυμίας· καὶ ἐπὶ μὲν ςυντάξεως

ἦ νύ cέ που δέος ἴςχει (Ε 812)·

τὸ γὰρ ποῦ ἐγκλιτικὸν αἴτιον τοῦ τὴν cέ ὀξύνεςθαι. ἐπὶ δὲ τόπου

ἐμὲ δ᾽ ἔγνω καὶ προςέειπεν (λ 91)·

ἀπολύτου γὰρ οὔςης τῆς ςημαςίας, καθὸ καὶ

ἔγνω δὲ ψυχή με ποδώκεος Αἰακίδαο (λ 471),

ὅμως διὰ τὸ ἄρχον ἡ ἀντωνυμία ὠρθοτονήθη, εἴγε ἀδύνατόν ἐςτιν ἐγ-
C κλινόμενόν τι ἀρκτικὸν θέςθαι· πῶς γὰρ ἔτι ἐγκλινόμενον τὸ μὴ δυνάμενον τὸν ἴδιον τόνον ἐπί τι προκείμενον μεταθέςθαι; ἀλλὰ μὴν καὶ τὸ

οὐκ ἐάςουςιν ἐμοὶ δόμεναι (φ 233)

ARGVM. 1 Composita (reflexiva) vel ideo recto tenore utuntur, quod discretiva sunt. — 12 Semper inclinantur duales tertiae personae; et ςφίν ςφέ μίν τοί. — 14 Ceterae modo inclinantur, modo rectum tonum servant. Rectum habent aut quod encliticum suum in ea reicit accentum; aut quod primo enuntiati loco ponuntur; aut poëtarum licentia; aut quod discretiva sunt.

DISCR. SCRIPT. 4. ὀρθοτονοῦνται] 'Addendum putem αἱ ςύνθετοι' b in var. lect. | 5—6. Vid. 38, 28 | 7. Αἱ δυϊκαὶ — 11 ἕνεκεν delet RSkrzeczka | 8. οὐδεμία b, ουδεμιας A | 9. ἀντωνυμία b, αντωνυμιαι A, in quo αν ex ειν factum est | 10. ςυνεμπεπτώκει b, ςυνεμπεπτωκεν A | 11. αιτιατικηι A | 13. ἡ b, αι A | ε vocis τε in A correctum, sed quid antea fuerit non cernitur, b in var. lect. non recte dicit esse ται | 16. θοτονουςιν litterae vocis ορθοτονουςιν in ras. A[1] | 23. α in initio vocis αντωνυμια corr. A[1] | 24. ο vocis αρκτικον A[x], quid ante scriptum fuerit non liquet | θεςθαι A, τίθεςθαι b

ὁμολογεῖ τὸν ὀρθὸν τόνον διὰ τῆς τοῦ ε̄ γραφῆς, καὶ φαίνεται ὅτι διὰ ποιητικὴν ἄδειαν, τοῦ cημαινομένου οὐκ ἐπείγοντος. — Αἱ μέντοι ὑπολειπόμεναι τῶν ὀρθοτονουμένων ἔχουcι πρὸς τὸ cημαινόμενον τὸ αἴτιον. Καὶ γενικὸν μὲν τὸ πρός τι λαμβάνεcθαι, ἰδικὸν δὲ ⟨τὸ⟩ ἀντι- 50 A
διαcταλτικῶς,

coὶ μὲν ἐγώ, cὺ δ' ἐμοί (Δ 63)·
cεῦ δ' ἐπεὶ ἐξέλετο ψυχὴν (Ω 754)·

πρὸς τὸ

ἄλλους μὲν γὰρ παῖδας (Ω 751).

ὅ τε προκατάρξας χάριτος καὶ παρὰ τὸ δέον παθὼν ὀρθῇ τάcει προcχρῆται, ἐμὲ ἐτόλμηcας λοιδορῆcαι, ἐμφαίνων ὡς ἄλλον ἐχρῆν ἤπερ αὐτόν. ὅ τε ἀμοιβὴν ὕβρεως αἰτῶν ὀρθῇ τάcει πολλάκις χρῆται, δεῖ ἐμοῦ ὁρῶντος αὐτὸν αἰκίζεcθαι, καὶ τοῦτο δὲ πάλιν ἐμφαίνει, B
ὡς οὐκ ἄλλου μᾶλλον ἢ ἐμοῦ.

Ἀλλὰ μὴν καὶ αἱ cυμπλεκόμεναι, καὶ ἐμοῦ, καὶ ἐμέ. πιcτούcθω δὲ ὁ λόγος οὕτως. εἰ ἐκτὸς τῆς cυμπλοκῆς ἡ ἀντωνυμία γένοιτο, πάντως τότε καὶ ἀπόλυτος γενήcεται, δός μοι καὶ Ἀπολλωνίῳ· εἰ δὲ ἀντιcτραφήcεται, πάντως καὶ ὀρθοτονηθήcεται, δὸς Ἀπολλωνίῳ καὶ ἐμοί. ὅθεν τὸ

καί μοι τοῦτ' ἀγόρευcον (δ 645) C

ἐγκλίνεται οὐ cυμπλακέν, τοῦ ἑξῆς ὄντος καὶ τοῦτό μοι ἀγόρευcον. καὶ ἔτι

καί με φίληcεν (Ι 481)

καὶ ἐφίληcέ με. καὶ τὰ τούτοις ὅμοια. ὡς γὰρ αἱ ἀντωνυμίαι οὐ cυμπλεκόμεναί εἰcιν, εἰρήcεται μικρὸν ὕcτερον.

Ὁμοίως καὶ αἱ διεζευγμέναι, ἢ ἐμοὶ ἢ τῷδε, ἢ ἐμὲ ἢ τόνδε. Καὶ διὰ τοῦτό φαcι τὸ

ἤ μ' ἀνάειρ' ἢ ἐγὼ cέ (Ψ 724) 51 A

ἐγκλιθὲν παράλογον· οὐδὲν γὰρ ἐκώλυεν ὀρθοτονεῖν, τοῦ κατ' ἀρχὴν ε̄ cυναληλιμμένου ὡς ἐπὶ τοῦ τὴμῇ, τὠμῷ. καὶ φαίνεται ὡς μονο-

Argvm. 15 Recto tenore proferuntur quae per copulativam coniunctionem (τε vel καί) adnectuntur, — 26 et quae per disiunctivam (ἤ).

Discr. script. 1. ομολογει iteratum in A | litterae εται vocis φαινεται in ras. A[1] | 3. εχουcιν A | 4. με vocis μεν in ras. A[1] | ο in προc corr. ab A[x], quid antea fuerit non cernitur | ιδικον A, εἰδικὸν b | δὲ τὸ b, δε A | 4—5. αντιδιαcταλτικῶc A, puncta ab A[1] | 6. δ'ἐμοί b, δε εμοι A | 9. γαρ παιδαc in ras. A[1] | 10. παθὼν iteratum in A | 11. λοιδωρηcαι A | ωc αλλον in ras. A[1] | 12. supra αμοιβην aliquid erasum in A; atramentum, quo et haec vox et aliae quaedam extremorum trium versuum fol. 159 r. exaratae sunt, magis nigricat quam id, quo cetera scripta sunt | 13. ὁρῶντος αὐτόν] fol. 159 v. | τουτο A, τούτῳ b | εμφαινει A, ἐμφαίνων b | 21. ὄντος b, οντος το A, sed το delet A[1] | 23. με φίληcεν b, μ' εφιληcεν A, με φίληc' Homerus | 24. εφιληcεν με A | 27. φαcιν A | 28. ἤ μ' b, ει μ' A | 30. cυναληλειμμενου A | τὴμῇ b, τημεν A

cυλλαβήcαcα ἡ μέ δελεαcμὸν ἐποίει τῆc ἐγκλιτικῆc ἀναγνώcεωc. Ἴcωc δὲ πρὸc ταῦτα φήcει τιc, ὡc ἡ ἀνάγνωcιc καλῶc ἔχει, οὐ διαζευχθείcηc τῆc ἀντωνυμίαc, ἐν ὑπερβατῷ δὲ κειμένηc, ὥcτε τὸ ἑξῆc εἶναι· ἢ ἀνάειρόν με, καθάπερ καὶ ἐπὶ τῶν cυμπλεκομένων τὸ

B καί μοι τοῦτ' ἀγόρευcον (δ 645)

ἐνεκλίναμεν, τοῦ ἐντελοῦc ὄντοc καὶ τοῦτό μοι ἀγόρευcον.

Λείπεται πρότερον διεcκέφθαι, πῶc αἱ ἀντωνυμίαι ἢ cυμπεπλεγμέναι ἢ διεζευγμέναι εἰcίν· οὐ γὰρ ψιλῇ παρατηρήcει τὰ τοιαῦτα ⟨δεῖ⟩ διακρούεcθαι. — τὰ δὴ cυμπεπλεγμένα ἢ διεζευγμένα κατὰ τὴν ἐπιφορὰν πάντωc τὸ αὐτὸ μέροc λόγου ἀπαιτεῖ ἢ ἰcοδυναμοῦν τῷ cυμπεπλεγμένῳ ἢ διεζευγμένῳ, τοῦ cυντεταγμένου μέρουc λόγου κατὰ τὸ ἑξῆc πολλάκιc κοινοῦ καθεcτῶτοc τῷ cυμπεπλεγμένῳ ἢ διεζευγμένῳ, οἷον τὸ καὶ
C Ἀπολλώνιοc διελέξατο, ἤτοι Ἀπολλώνιοc διελέξατο, ἀπαιτεῖ τὸ καὶ Διονύcιοc ἤ τι τοιοῦτον ὄνομα ἢ ἀντωνυμικόν, ὅπερ ἦν ἰcοδυναμοῦν ὀνόματι, κοινῷ τε τῷ διελέξατο πολλάκιc προcχρῆται. εἰ δὲ ῥῆμα ἦν, πάλιν ἡ ἐπιπλοκὴ ἢ ἡ διάζευξιc ἀπαιτεῖ ῥῆμα, καὶ ἔγραψε Διονύcιοc, ἤτοι ἔγραψε Διονύcιοc· δεῖ γὰρ ῥῆμα ἐπενεγκεῖν πάλιν, ἢ διελέξατο ἤ τι τοιοῦτον, κοινῶc πολλάκιc νοουμένου τοῦ
52 A Διονύcιοc. τῷ οὖν ἠμ' ἀνάειρ', εἴπερ διεζεύχθη τὸ ῥῆμα, κἂν πάντωc ῥῆμα ἐπεφέρετο τὸ ἄπιθι ἢ κάθιcον ἤ τι τοιοῦτον· ἐν ᾧ οὖν τὸ ἢ ἐγὼ cέ ἐπιφέρεται, ἐν τούτῳ δείκνυται, ὡc καὶ ἡ ἀντωνυμία διέζευκται, ἡ μὲν cέ πρὸc τὴν ἐμέ, ἡ δὲ cύ πρὸc τὴν ἐγώ, ἥτιc ἐνέλειψεν, ἐν τῷ ἀνάειρε ῥήματι νοουμένη, τοῦ πλήρουc ὄντοc ἠὲ cὺ ἐμὲ ἀνάειρον. — Ὁμόλογοι δὴ καὶ αἱ τοιαῦται, ὡc τὴν πρόc τι πρόcωπον διαcτολὴν ἀναδεδεγμέναι εἰcίν.

B Ὀρθοτονοῦνται καὶ ὅcαι κατὰ τοῦ αὐτοῦ προcώπου τὴν ἀπὸ τοῦ ῥήματοc διάθεcιν ἀναδέχονται, ὡc ἐπὶ τοῦ

οὐδ' ἐμέ φημι λελαcμένον (Ν 269)

καὶ

ἢ ὀλίγον οἷ παῖδα ἐοικότα (Ε 800)

Argvm. 7 Quaecunque vocabula copulata vel disiuncta sunt, ad ea adnectatur oportet per coniunctionem eadem orationis pars. Verbum igitur si subnectitur, verbum copulatum vel disiunctum est; sin pronomen vel nomen, coniunctio ad hoc spectat. — 26 Recto tono proferuntur, quae verbi actionem in se recipiunt, ita ut eiusdem sint personae atque subiectum.

Discr. script. 3. ἐν b, και εν A | 4. αναειρον A, ἀνάειρέ b | 8. δεῖ b, om. A | 11. του cυντεταγμενου — 12. διεζευγμενω A, om b | 11. prior ε vocis cυντεταγμενου in ras. A | 12. καθεcτωτοc vocis κ in ras., α correctum in A | 16. πάλιν ἡ b, παλιν ην A | 19. τῷ οὖν RSkrzeczka, τὸ οὖν Ab | ἠμ' scripsit RSchneider, ἤ μ' b, ει μ' A | comma post ἀνάειρ' posuit RSkrzeczka, om. b | κἂν b, και A | 22. ἥτιc ἐνέλειψεν] fol. 160 r. | 23. αναειρον A, ἀνάειρε b | 28. φημι b Homerus, φηcιν A | 30. ἢ ὀλίγον b Homerus, η οι ολιγον A

καὶ

ἐμὲ λύcομαι (Κ 378)·

ἀντὶ γὰρ cυνθέτων τοῦ ἐμαυτόν καὶ ἑαυτῷ. πάλιν δὴ τὸ ἐμὲ λύcομαι πρὸc τὸ οὐκ ἄλλον διαcτέλλεται.

Ὁμοίωc αἱ προθέcειc παρατιθέμεναι ὀρθοτονοῦcι, κατ᾽ ἐμέ, δι᾽ C
ἐμέ, περὶ ἐμοῦ. Διὸ καὶ τοῖc ἀξιοῦcιν ὀρθοτονεῖν τὸ

cὺν καὶ τρίτοc ἁμὶν Ἀμύνταc

παρὰ Θεοκρίτῳ (VII, 2) cυγκαταθετέον. τὰ γὰρ ἐν ὑπερβατῷ κείμενα ὀφείλει τὸν λόγον ἀναδέχεcθαι τῆc κατὰ φύcιν ἀκολουθίαc, εἴγε πάλιν τὸ καί μοι καί με ἐνεκλίναμεν, καθὸ οὐ cυμπέπλεκται.

Ἑξῆc ῥητέον καὶ περὶ τῶν κατὰ τὸ τρίτον πρόcωπον ὀρθοτονουμέ- 53 A
νων, εἰ πάντοτε ἡ μετάληψιc αὐτῶν τὸ cύνθετον cχῆμα ἀπαιτεῖ, καθάπερ ἐπὶ τοῦ

ἢ ὀλίγον οἷ παῖδα (Ε 800)

καὶ

κάλεόν τέ μιν εἰc ἓ ἕκαcτοc (Ψ 203),

τῶν τε παραπληcίων. τὸν γὰρ Ἀρίcταρχον καὶ τοὺc ἀπὸ τῆc cχολῆc, ὡcεὶ νόμον θεμένουc τὸ τοιοῦτον, ⟨ὡc ἀπ⟩ανάγνωcμα δεῖ παραπέμψαcθαι τὸ

οἷ τ᾽αὐτῷ, ἐπεὶ οὔ τι θεῶν ἐκ θέcφατα ᾔδη (Ε 64) B

καθὸ ὀρθοτονούμενον τὴν cύνθετον ἀντωνυμίαν ἀπαιτεῖ, τοῦ λόγου οὐ δυναμένου κατὰ τοῦτο cυνίcταcθαι· καὶ διὰ τοῦτο τοὺc μὲν μεταγράφειν τὸ ἔτευξεν, τοὺc δὲ ὑπερβατὸν ἐκδέχεcθαι, «ὃc καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκτήνατο νῆαc ἐΐcαc, οἷ τ᾽ αὐτῷ, ⟨αἳ⟩ κακὸν καὶ πᾶcι Τρώεccι γένοντο», ἵν᾽ ᾖ «Ἀλεξάνδρῳ καὶ ἑαυτῷ τεκτήνατο.» καὶ caφέc ἐcτιν, ἕνεκα τούτου ὅτι τὸ

ἀλλὰ οἷ αὐτῷ
Ζεὺc ὀλέcειε βίην (δ 668) C

κατ᾽ ἔγκλιcιν ἀνέγνωcτο, καίτοι ὀφεῖλον κατὰ δύο τρόπουc ὀρθοτονεῖcθαι, καθὸ καὶ ἐπιταγματικὴ cύνεcτι, καὶ διαcτέλλεται ἐν τῷ

πρὶν ἡμῖν πῆμα γενέcθαι.

Argum. 5 Item tonum erigunt praepositiones appositae. — 11 Aristarchei praecipiunt, pronomina tertiae personae (οὗ οἷ ἕ) ubi apud Homerum recto tono proferantur, usque compositorum (reflexivorum) vim habere. At compluribus locis simplicium potestatem habent.

Discr. script. 3. ἑαυτῷ b, ^{εμ}αυτω A | 4. ἄλλον b, αλλοc A | 5. ορθοτονουcιν A | 7. cὺν καὶ b Theocritus, και cυν A | ἁμὶν b, ἁμιν KLehrs, ἇμιν HLAhrens | Ἀμύνταc b Theocritus, αμυνδαc A | 10. καί με b, και με παλιν A | 16. κάλεόν τε b Homerus, καλεονται A | 18. τοιοῦτον, ὡc ἀπανάγνωcμα KLehrs, τοιοῦτον ἀνάγνωcμα, Ab | 23. ἔτευξεν KLehrs, ἔτευξαν Ab | ὃc b et A, quem b in var. lect. falso dicit habere ωc | 24. αἳ b, om. A | 25. caφέc ἐcτιν, ἕνεκα τούτου ὅτι RSchneider, caφέc ἐcτιν ἕνεκα τούτου, ὅτι b, caφέc ἐcτιν, ὅτι ἕνεκα τούτου GUhlig

Οἶμαι δὲ ὡς οἱ ταλαιπωρότερον ἀναστρεφόμενοι τὸ ἀκριβὲς τοῦ λόγου οὐ διέγνωσαν. — πρῶτον γάρ, εἰ καὶ ἀληθὲς ἦν τὸ τὰς ὀρθοτονουμένας κατὰ τὸ τρίτον ἀντανακλᾶσθαι, οὐ πάντως τὸ οἷ τ' αὐτῷ παράλογον·
54 A ἐδείχθησαν γὰρ ὡς παρὰ τόπον τεθεῖσαι αἱ ἐγκλιτικαί, τουτέστιν ἀρκτικαὶ γινόμεναι, ὀρθοτονοῦνται, ὡς ἐπὶ τοῦ

ἐμὲ δ' ἔγνω καὶ προσέειπε (λ 91)

καὶ τῶν παραπλησίων. — ἔπειτα καὶ συνεπέπλεκτο ὁμοίως τῷ

ἐμοί τε καὶ Ἥρῃ (Ε 832). —

ἀλλὰ μὴν καὶ ἡ αὐτός ὑποτασσομένη ὀρθοῦ τόνου παραιτία ἐγίγνετο. — καὶ ὁ τέ σύνδεσμος, ἐγκλιτικὸς ὤν, τὴν πρὸ αὐτοῦ λέξιν ὀξύνει,
B ὅτε βαρεῖά ἐστιν ἐξ ὀξείας· περισπωμένην γὰρ οὖσαν φυλάσσει. — τά τε τῆς ἀναγνώσεως οὐκ ἐξωμάλισται· πολλαὶ γὰρ ὀρθοτονηθεῖσαι ἀντανακλασμὸν οὐκ ἐδέξαντο·

ἀλλὰ τόδ' ἠμὲν ἐμοὶ πολὺ κάλλιον ἠδὲ οἷ αὐτῷ
ἔπλετο (Ο 226).

ἀμυνέμεναι δὲ οἷ αὐτῷ (χ 214)·

τὸ γὰρ νοούμενόν ἐστι· «μὴ πεισάτω σε Ὀδυσσεὺς ἡμῖν μὲν μάχεσθαι, αὐτῷ δὲ βοηθεῖν»·

ὅς τις οἷ τ' ἐπέοικε (Ι 392)·

C τουτέστιν αὐτῷ·

τοὺς δ' ἄναγον ζωούς, σφίσιν ἐργάζεσθαι ἀνάγκῃ (ρ 441)·

τουτέστιν «οἱ αἰχμάλωτοι ἤγοντο εἰς ὑπηρεσίαν τῶν ἐπικρατησάντων.» τό τε

τίς κ' οἴοιτο
μοῦνον ἐνὶ πλεόνεσσι, καὶ εἰ μάλα καρτερὸς εἴη,
οἷ τεύξειν θάνατον (χ 12)

55 A πάντως εἰς ἁπλῆν ἀντωνυμίαν μεταληφθήσεται· ὁ γὰρ Ἀντίνους οὐχ ὑπελάμβανεν, ὡς θάνατον αὐτῷ κατασκευάσειεν ⟨ἂν⟩ ἐν πολλοῖς παραγενόμενος, ὁμοίως τῷ

πρόσθεν ἔθεν φεύγοντα (Ε 56 et 80)·

οὐ γὰρ πρὸ ἑαυτοῦ τις φεύγει.

Ῥητέον ὑπέρ τε τῶν κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον εἰς ἁπλοῦν σχῆμα μεταλαμβανομένων καὶ τῶν εἰς σύνθετον, τουτέστιν ἀντανακλωμένων.

Discr script. 1. ὡς οἱ ταλαιπωρότερον b, 'Fortasse, ὡς ἀταλαιπωρότερον' b in var. lect., ως οι ταλαιπορωτερον A | 3. τρίτον ἀντανακλᾶσθαι b, τριτο ανακλασθαι A | 4. εδειχθησαν A, ἐδείχθη b | 7. ὁμοίως τῷ] fol. 160 v. | 9. υποτασσομενη A, ἐπιτασσομένη b' | εγιγνετο A, ἐγένετο b | 11. ἐξ ὀξείας KLehrs, ἡ ὀξεῖα Ab | 17. εστιν A | 19. επεοικεν A | 21. ἄναγον b Homerus, αναγων A | 25. πλεονεσσιν A | 28. κατασκευάσειεν] 'Aut addito ἂν opus est, ni fallor, aut certe futuro κατασκευάσοι' b in var. lect. | 30 πρόσθεν ἔθεν Homerus, προσθεν ενθεν A, πρόσθε ἔθεν b | 33. ἀντανακλωμένων b, αντανακλανομενων A

Cυμβέβηκε τοίνυν τὰc ἀπὸ τῶν εὐθειῶν δράcειc μετιούcαc ἐπὶ τὰc B
πλαγίουc ⟨ἢ⟩ ἐν μεταβάcει προcώπων νοεῖcθαι ἢ κατὰ τοῦ αὐτοῦ προ-
cώπου τὴν μετάβαcιν ποιεῖcθαι. τοῦ μὲν προτέρου Ἀριcτοφάνηc
Ἀρίcταρχον ἐδίδαξεν, ἐγὼ cὲ ἐτίμηcα, cὺ ἐμοὶ διελέξω· (ἢ
καὶ διὰ μόνων τῶν ῥημάτων ἡ εὐθεῖα νοουμένη μέτειcι πάλιν ἐπὶ τὰc
πλαγίουc, ἔδωκά cοι, ἐτίμηcά cε·) τοῦ δὲ δευτέρου Φήμιοc ἑαυ-
τὸν ἐδίδαξεν· ἡ γὰρ τοῦ διδάcκειν μετάβαcιc οὐκ ἐφ' ἕτερον πρό-
cωπον cυντείνει ἢ ἐπὶ τὸν Φήμιον· Αἴαc ἑαυτὸν ἐχειρώcατο· C
πάλιν γὰρ τὸ ἐχειρώcατο ἐπὶ τὸ Αἴαc διαβιβάζεται. — Ταῖc μὲν οὖν
τοιαύταιc cυντάξεcι παρακολουθεῖ διὰ μιᾶc καὶ τῆc αὐτῆc φωνῆc τὸ
διαβατικὸν πρόcωπον δηλοῦν καὶ τὸ αὐτοπαθέc. τὰ γοῦν Ὁμηρικά,
ἀρχαϊκώτερα ὄντα, ἀεὶ ἐν ἁπλαῖc ταῖc ἀντωνυμίαιc καὶ τὰ ἀμετάβατα
τῶν προcώπων ἔχει καὶ τὰ μεταβατικά· ἐμὲ γὰρ λύcομαι εἷc καὶ ὁ
αὐτόc, ἐμὲ δ' ἔγνω μεταβατικῶc, ⟨ἕτεροc⟩ ὁ [τε] γνωcθεὶc καὶ ὁ γνούc. 56 A
ὕcτερον δὲ τὰc cυνθέτουc προcφιλοτεχνηθείcαc cυμβέβηκεν ἀπενέγκαcθαι
τὴν τῶν ἀμεταβάτων προcώπων cημαcίαν, τὰc δὲ ἀcυνθέτουc ἐν μετα-
βάcει· διὸ καὶ αὐτοπαθεῖc τὰc cυνθέτουc τινὲc ἐκάλεcαν, ἀλλοπαθεῖc δὲ
τὰc ἁπλᾶc.

Argum. 1 Actio quae a subiecto proficiscitur et ad obiectum transit, aut ad personam pertinet a subiecto diversam, aut ad subiectum redit. — 9 Apud Homerum quidem pronomina simplicia et transitive et intransitive usurpantur; sed postea composita inventa sunt, quae reflexive adhiberentur; simplicia igitur hoc iam sibi vindicant, ut actionem transire significent.

Testim. 1 Prisc. XIII, 23 p. 15, 8 Hertz *evenit enim, ut a nominativis actus proficiscentes ad obliquos sive in transitione personarum intellegantur sive in una eademque persona. in transitione, ut 'Aristophanes Aristarchum docuit, ego te honoravi, tu mihi dixisti'; et per sola quoque verba nominativus intellegitur et transit rursus ad obliquos, 'dedi tibi, honoravi te'. in una quoque eademque persona hoc idem fit, ut 'Phemius se docuit', docendi enim transitio non ad alteram fit personam, sed ad ipsum Phemium reciprocatur, 'Aiax se interfecit', rursum enim 'interfecit' ad ipsum Aiacem reciprocatur. huiuscemodi igitur structuris primitivorum pronominum cum verbis accidit, una eademque voce et transitivam demonstrare personam et reciprocam. unde Homerus quoque, antiquitatis auctor, in simplicibus semper pronominibus et intransitivas ponit, ut dictum est, personas et transitivas, ut 'ἐμὲ λύσομαι' pro ἐμαυτόν, unus enim et idem loquitur; ἐμὲ autem ἔγνω transitive: alter enim cognovit et alter est cognitus. postea iuniores addiderunt composita pronomina, quae intransitivas significarent personas, simplicibus vero usi sunt transitivis. itaque αὐτοπαθεῖς compositas, id est 'ipsas agentes easdemque patientes' dixerunt, illas vero, hoc est simplices, ἀλλοπαθεῖς, hoc est 'in alias passionem facientes' nominaverunt.*

Discr. script. 1. cυμβεβηκεν A | 2. ἢ ἐν b, εν A | 6. Φήμιοc b, φημι· οc A | 10. cυνταξεcιν A | 12. ἀεὶ b, αιει A | απλαῖc ταῖc A, ἁπλαῖc b | 13. εἷc καὶ b, ειc γαρ και A, (non, ut b in var. lect. refert, ειc γαρ) | 14. ἕτεροc ὁ RSkrzeczka, ὅ τε Ab

Τὰς μὲν οὖν κατὰ τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον πρόσωπον, συνήθεις οὔσας, συνέβαινε μηδεμιᾶς ζητήσεως τυχεῖν, ἅτε δὴ τῶν μὲν ἀσυνθέτων
B μεταβατικῶν οὐσῶν, τῶν δὲ συνθέτων οὐ μεταβιβαζομένων εἰς ἕτερον πρόσωπον. τὰς μέντοι κατὰ τὸ τρίτον, λέγω δὲ τὴν ἵ καὶ τὰς συζύγους, ἀτριβεῖς οὔσας, συνέβη κατὰ τὸ παλαιὸν διὰ μιᾶς φωνῆς ἀμφοτέρας τὰς συντάξεις δηλοῦν, διὰ τὸ τοὺς ποιητάς, τὸ πεπατημένον ἐκκλίνοντας, αὐταῖς κεχρῆσθαι.

Χρὴ οὖν ἐφιστάντας τῇ διαβάσει τοῦ ῥήματος, πότερον ἐπ' ἄλλο πρόσωπον συντείνει ἢ ἐπὶ ταὐτόν, μεταλαμβάνειν τὰ τῶν ἀντωνυμιῶν
C ἀσυνήθη εἰς ἁπλῆν ἀντωνυμίαν, ὡς τὰ μεταβατικά, ἢ εἰς σύνθετον, ὡς τὰ ἀμετάβατα. Τούτῳ γὰρ τῷ λόγῳ καὶ τὰς ἐν παραθέσει μετὰ τῆς αὐτός ἐπιταγματικῆς εἰς σύνθετον μεταλαμβάνομεν, ὅτε καὶ τὰ τῶν ῥημάτων ἰσάριθμα εἴη καὶ ὁμοιοπρόσωπα, καθάπερ τὸ

σὲ γὰρ αὐτὴν παντὶ ἔϊσκεις (ν 313)

καὶ τὸ

νόστον ἑταίροισι διζήμενος ἠδ' ἐμοὶ αὐτῷ (ψ 253)

57 A καὶ

ἐμέθεν περιδώσομαι αὐτῆς (ψ 78),

εὐλόγως τοῦ τοιούτου παρακολουθοῦντος· εἷς γὰρ καὶ ὁ αὐτὸς ὁ διατιθεὶς καὶ ὁ διατιθέμενος. τὰ μέντοι ἐν διαβάσει ἑτέρου προσώπου ὀρθῶς πάλιν καὶ κατὰ τοὺς ἀριθμοὺς διαλλάσσει καὶ κατὰ τὰ πρόσωπα· ἀδιαφορεῖ γὰρ ἢ ἕνα δρᾶν ἢ πλείους, ἢ ὑφ' ἑνὸς δρᾶσθαι ἢ ὑπὸ πλειόνων. ἢ πλείονες ἐμὲ τύπτουσιν, ἢ ὑμᾶς <εἷς> τύπτει. διὸ καὶ
B τὰ τοιαῦτα ἀσυνέλευστα κατὰ τὴν παράδοσιν

ἠέ τι Μυρμιδόνεσσι πιφαύσκεαι, ἢ ἐμοὶ αὐτῷ (Π 12)·
σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω (Ο 231)·
ὁμηλικίη δ' ἐμοὶ αὐτῷ (γ 49)·
ἀνάσσονται δ' ἐμοὶ αὐτῷ (δ 177)·
ἠδ' ἐμοὶ αὐτῇ
ἕψεαι (Ω 733)·
ὤμνυε δὲ πρὸς ἔμ' αὐτόν (τ 288),

Argvm. 1 Et primae quidem et secundae personae simplicia et composita usu satis discernuntur, sed tertiae simplicia quaedam minus usitata a poetis etiam pro reflexivis usurpantur. — 11 Quare si cui non satis constat, actio verbi utrum ad personam pertineat a subiecto diversam, an ad ipsum subiectum reflectatur, is in pronominum inusitatorum locum substituat usitata.

Discr. script. 1. τὰς μὲν οὖν] fol. 161 r. | το A, τε τὸ b | 2. συνεβαινεν A | 5. litterae ει vocis ατριβεις ex η correctae in A | 6. διὰ τὸ τοὺς b, δια τουτο τους A | 9. ἐπὶ ταὐτόν b, επ αυτο A | 10. ἀσυνήθη b in var. lect., ubi haec proponit: 'Corrigendum fortasse, τὰ τῶν ἀντωνυμιῶν ἀσυνήθη ἢ εἰς σύνθετον', συνήθη id. in textu cum A | 13. τὸ b, και το A | 22. litteras πλει vocis πλειους corr. A[1], quid ante fuerit non liquet | 23. εἷς adicit RSkrzeczka | 25. ἢ ἐμοὶ b Homerus, ηδ' εμοι A | 27. ομιλικιη A | 29. ἠδ' A b, ἢ Homerus

ἀποστροφῇ τοῦ μ̄, ἵν' ἡ σύνθετος ἀπεμφαίνοιτο. ὅμοιον τὸ C

οὐδ' εἴ κεν ϲ' αὐτὸν χρυϲῷ ἐρύϲαϲθαι ἀνώγοι (Χ 351)

καὶ

ἤ μή τιϲ ϲ' αὐτὸν κτείνῃ δόλῳ ἠὲ βίηφι (ι 406).

τὸ δὲ μεῖζον· παραλόγωϲ ἐνεκλίθη τὸ

εἰ μὲν δὴ ἕταρόν γε κελεύετέ μ' αὐτὸν ἑλέϲθαι (Κ 242),

εἴγε αἱ μετὰ τῆϲ ἐπιταγματικῆϲ ὀρθοῦ τόνου ἔχονται· καὶ τὸ ἀνάγνωϲμα 58 A οὐκ ἀπόβλητον, καθὸ τὴν ϲύνθετον ἐνέφαινεν ὀρθοτόνωϲ ἀναγνωϲθέν. καὶ ἔτι τὸ

μήτ' ἐμῶὐτᾶϲ
μήτε καϲιγνήτων πόδαϲ ὠκέαϲ
τρύϲῃϲ (poet. lyr. adesp. 41 Bergk[3])

διέϲταλκε δυϲὶ περιϲπωμέναιϲ· ἠδυνάτει γὰρ ϲυντεθῆναι διὰ τὸ ἐπιφερόμενον ῥῆμα. πῶϲ οὖν οὐχὶ βίαιον τὸ τὰϲ διεϲταλμέναϲ κατὰ παράθεϲιν βιάζεϲθαι εἰϲ ϲύνθετον, τοῦ λόγου οὐκ ἀπαιτοῦντοϲ;

Δέον οὖν, ὡϲ προείρηται, τὰ ἐν δυϲὶ τρίτοιϲ νοούμενα, εἴτε κατ'ἀπόλυϲιν, ὡϲ τὸ ἐγκλινόμενον, εἴτε κατ' ὀρθὸν τόνον ἀνεγνώϲθη ἕνεκα B διαϲτολῆϲ ἢ ἄλληϲ τινὸϲ ϲυντάξεωϲ, εἰϲ ἁπλᾶϲ μεταλαμβάνειν· τὰ δὲ ἐν τρίτῳ καὶ ἐν ταὐτῷ εἰϲ ϲυνθέτουϲ, ἅπερ ἂν εὑρεθείη πάντωϲ κατ'ὀρθὸν τόνον,

ἕο δ' αὐτοῦ πάντα κολούει (θ 211)·
ἑὲ δ' αὐτὸν ἐποτρύνει (Υ 171)·
ἦ γὰρ ἔμελλεν
οἷ τ' αὐτῷ θάνατόν τε κακόν (Π 47)·

ἐπὶ γὰρ Πατρόκλου ἥ τε ἀντωνυμία καὶ τὸ ῥῆμα. Ἔτι εἰ αἱ κατὰ τὸ C πρῶτον καὶ δεύτερον ὀρθοῦ τόνου ἐχόμεναι ἀντιδιαϲτολὴν ἀναδέχονται, τί τὸ ἐμποδὼν τὸ καὶ ἐπὶ τρίτου τὴν ἀντιδιαϲτολὴν διήκειν; καὶ ὃν τρόπον τὸ καὶ ἐμοὶ ἐγένετο, καὶ ϲοὶ ἐγένετο ἀμετάληπτα εἰϲ

Argum. 16 Itaque ubi et subiectum et obliquus pronominis casus tertiae quidem, sed non eiusdem personae sunt, ibi obliquus casus, sive inclinatur absolute positus, sive recto tenore profertur discretionis vel alius rei causa, simplicis notionem induit; ubi subiectum obliquusque casus et tertiae et eaedem sunt personae, ibi obliquus casus compositi vim habet.

Discr. script. 1. ἀποστροφῇ b, απο αποστροφη A | Sitne τοῦ ε̄ pro τοῦ μ̄ scribendum dubitat RSkrzeczka | απεμφαινοιτο A, ἀπεμφαίνηται b | 2. ἐρύϲαϲθαι b Homerus, ερυϲαϲθε A | 4. ἤ Homerus, εἰ Ab | ϲ' αὐτὸν b Homerus, αυτον A | ἠὲ b Homerus, ηδε A | βίηφι Homerus A, βίηφιν b | 5. ι vocis ενεκλιθη ex η facta ab A* | 6. εἰ μὲν b Homerus, η μεν A | 10. μητεμ' ὤυταϲ A, μήτε ἐμῶὐτᾶϲ HLAhrens, μήτε ἐμῶ αὐτᾶϲ b, μήτ' ἐμῶ αὐτᾶϲ ThBergk | 13. διεϲταλκεν A | 16. Δέον οὖν] fol. 161 v. | κατ' b, κατα A | 21. κολούει b Homerus, κουλουει A | 22. ἑὲ RSchneider, ἕε b | 23. ἦ Homerus, εἰ Ab | 24. οἷ τ' Ab, οἷ Homerus | 25. Πατρόκλου b, πατροκλον A | καὶ b, και και A | 26. ορθου τονου εχομεναι A, ὀρθοτονούμεναι b | 27. εμποδον A

cύνθεcιν, οὕτω καὶ οἷ τ' αὐτῷ. «Ἀλλὰ [καὶ] αἱ κατὰ τὸ τρίτον εἰc cύνθετον μεταλαμβάνονται.» Τί δέ; οὐχὶ καὶ αἱ κατὰ τὸ πρῶτον καὶ
59 A δεύτερον, καὶ εἰ cπανιάκιc, ἀλλ' οὖν γε μεταλαμβάνονται;

αὐτὸν μὲν cὲ πρῶτα cάου (ρ 595)·
οὐδ' ἐμέ φημι λελαcμένον (Ν 269)·

καὶ

ἐμὲ λύcομαι (Κ 378)·

εἴρηταί τε καὶ ἡ αἰτία τοῦ τὰc κατὰ τὸ τρίτον πλείοναc εἶναι.

Καὶ αἱ κτητικαὶ δὲ ὁμοίωc μεταληφθήcονται εἰc cυνθέτουc ἢ εἰc
B ἁπλᾶc, προληπτικώτερον πάλιν τινῶν ὑποcτηcαμένων τὸ μόνον εἰc cυνθέτουc αὐτὰc μεταλαμβάνεcθαι. Ἔχει δὲ τὰ τοῦ λόγου ὧδε. ἐπὰν μὲν ἡ διάβαcιc τοῦ ῥήματοc ἀπὸ τῆc γενικῆc, ἥτιc ἐκ τῆc κτητικῆc μεταλαμβάνεται, τὴν διάβαcιν ἐπὶ τὸ αὐτὸ πρόcωπον ποιῆται, πάντωc εἰc cύνθετον μεταλαμβάνεται· ἐπὰν δὲ τὸ ῥῆμα μὴ ἀπὸ τῆc γενικῆc νοῆται, ἀπὸ δέ τινοc προcώπου, τότε καὶ ἁπλῆ ἡ ἀντωνυμία. τοῦ μὲν οὖν προτέρου

C δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ cτήθεccιν ἔδυνεν
οἷο καcιγνήτοιο Λυκάονοc (Γ 332)·

τοῦ ἑαυτοῦ ἀδελφοῦ ἐνέδυ χιτῶνα·

πάρ τε καcιγνήτῳ Θραcυμήδεϊ καὶ πατέρι ᾧ (γ 39)·

τῷ ἑαυτοῦ. τοῦ δὲ δευτέρου

οὕνεκ' ἄρ' οὐχ ᾧ πατρὶ χαριζόμενοc θεράπευον (ν 265)·

60 A οὐ γὰρ ἐθεράπευον αὐτοῦ τὸν πατέρα, τοῦ ῥήματοc ἀποcτάντοc τῆc γενικῆc. ὁμοίωc

ὅθ' ἑὸc δόμοc (ὁ τινὸc ὅτε με) ἀμφεκάλυψεν (ο 118)·

διὸ εἰc ψιλὸν μετάγεται τὸ αὐτοῦ.

τότε δὲ Ζεὺc Ἕκτορι δῶκεν
ᾗ κεφαλῇ φορέειν (Π 799)·
τὸν καὶ ἀνηρείψαντο θεοὶ Διὶ οἰνοχοεύειν
κάλλεοc εἵνεκα οἷο (Υ 234)·

πάλιν ἐπὶ τοῦ

B αὐτὰρ ὅ γ' ὃν φίλον υἱὸν ἐπεὶ κύcε (Ζ 474)

Argvm. 9 Etiam in possessivorum tertiae locum et composita et simplicia substituuntur. Ubi subiectum verbi eadem est persona atque genetivus, qui pro possessivo poni potest: possessivum habet vim compositi; ubi subiectum verbi diversum est a genetivo, qui in possessivo latet, simplicis potestatem habet.

Discr. script. 1. αἱ JGuttentag, καὶ αἱ Ab | 3. cπανιακηc A | 4. cάου Ab cod. Vindob. 5 Homeri, cάω ceteri Hom. codd. | 5. φημι b Homerus, φηcιν A | 10. προληπτικοτερον A | 13. ποιειται A | 15. ἀπὸ δέ τινοc Ab, ἄλλου δέ τινοc GUhlig | 17. θορηκα A | 25. 'In parenthesi corr. fortasse ὁ Θῶνοc ὅτ' ἐμέ' b in var. lect. | 26. εαυτου, sed ε deleta, A | 29. ανηριψαντο A | 32. ἐπεὶ b Homerus, επη A | κυcεν A

cύνθετοc· τὸν γὰρ ἑαυτοῦ ἔκυcε παῖδα. ὅθεν τινέc, πάλιν ἀγνοήcαντεc τὸ μεταβατικόν, τὸ

αἴτει δ' οἰωνὸν ἑὸν ἄγγελον (Ω 292)

μεταγράφουcιν εἰc τὸ ταχὺν ἄγγελον, ἢ τὸν ἀγαθὸν ἐκδέχονται. καὶ ἐπὶ θηλυκῆc

τὸν ξεῖνον πέμπωμεν ἑὴν ἐc πατρίδα γαῖαν (ν 52).

φαcὶ δὲ καὶ τὸν Ἀρίcταρχον ἀcμένωc τὴν γραφὴν τοῦ Δικαιάρχου παραδέξαcθαι· (ἐν γὰρ ἁπάcαιc ἦν τὸ (Γ 244)

ἑῇ ἐν πατρίδι γαίῃ)

ὑπολαβόντα τὸ ἑαυτῆc νοεῖcθαι ἐκ τοῦ ἑῇ, δέον πάλιν ψιλῶc μεταλαμβάνειν. C δῆλον οὖν ὡc τὸ

ἀλλ' ἐμὲ θυμὸc ἀνῆκε πολυτλήμων πολεμίζειν
θάρcεϊ ᾧ (Η 152)

ἀμφίβολον. εἰ γὰρ εἰc ἁπλῆν μεταληφθήcεται, ἔcται ὁ θυμόc ἀνῆκέ με τῷ ἐκείνου θάρcει πολεμεῖν, ὅπερ πάλιν ἐν διαβάcει νοεῖται· εἰ δὲ εἰc cύνθετον, γενήcεται τῷ ἑαυτοῦ θάρcει ἀνῆκέ με πολε- 61 A μεῖν, καὶ τὸ ῥῆμα ἐκ τῆc γενικῆc ἀπήρτηται. ὁμοίωc καὶ τὸ

Νέcτωρ φάcχ' ὁ γέρων, ὅτ' ἐπιμνηcαίμεθα cεῖο,
οἷcιν ἐνὶ μεγάροιcιν (δ 191).

εἰ δὲ μή, εἰc ἁπλῆν τὴν αὐτοῦ. — οὕτωc εἶχε καὶ τὸ ἐν Ἰcθμιονίκαιc Πινδάρου (fr. 1 Boeckh)

Αἰολίδαν δὲ Cίcυφον κέλοντο
ᾧ παιδὶ τηλέφαντον ὄρcαι γέραc
ἀποφθιμένῳ Μελικέρτᾳ· B

τῷ γὰρ παιδὶ τῆc Ἰνοῦc. πάλιν γὰρ οἱ ἀξιοῦντεc εἰc cύνθετον μεταλαμβάνειν τὴν ἑαυτοῦ, ζητοῦcι τίνι ἀκολουθῶν Cιcύφου υἱὸν αὐτὸν ἔφη. οἱ δὲ βαρυτονοῦcι τὸ ὧ Δωρικῶc, δεχόμενοι ἀντὶ τοῦ ὥc, ὁμοίωc τῷ

ὧ τε χερνᾶτιc γυνὰ οὐδὲν προμαθιωμένα (lyr. gr. III³ p. 1359 Bergk)·

Discr. script. 1. εκυcεν A | πάλιν ἀγνοήcαντας] fol. 162 r. | 5. θηλυκῆc RSkrzeczka, αἰτιατικῆc Ab | 'Exspectabam tale quiddam: καὶ ἐπὶ αἰτιατικῆc· τὸν ξεῖνον — γαῖαν. καὶ ἐπὶ δοτικῆc· ἑῇ ἐν πατρίδι γαίῃ. φαcὶ δὲ κτλ. Vel sic: καὶ τὸ ἑῇ ἐν πατρίδι γαίῃ. καὶ ἐπὶ αἰτιατικῆc κτλ.' AFNaeke | 6. πέμπωμεν b Homerus, πεμπομεν A | 7—8. παραδέξαcθαι b, αναδεξαcθαι A | 9. ἑῇ ἐν πατρίδι γαίῃ b in var. lect., ἑὴν ἐc πατρίδα γαιη id. in textu, εην εc πατριδα γαιην A | 10. ἑαυτῆc AFNaeke, ἑαυτοῦ Ab | ἑῇ b, εηι A | 12. ἀλλ' ἐμὲ b Homerus, αλλα με A | ανηκεν A | 14. ανηκεν με A | 16. ανηκεν A | 17. ἀπήρτηται] 'Corr. fortasse ἀπηρτήcεται' b in var. lect. | 18. φάcχ' b, φαcκ' A | 19. 'Cf. de Syntaxi p. 156, 10. Unde intelligenda et reconcinnanda sunt, quae statim inferuntur' b in var. lect. | 20. εἰ δὲ μή RSkrzeczka, εἰ δὲ οὐ Ab | ειχεν A | Ἰcθμιονίκαιc b, ιcθμιονκαιc A | 22. Αἰολίδαν δὲ b, αιολιδ' ανδε A | 24. ἀποφθιμένῳ b ABoeckh, επιφθιμενω A, φθιμένῳ synt. 156, 16 | 25. γαρ οι A, γὰρ b | 27. βαρυτονουcιν A | ὧ RSchneider, ᾧ b, ω ut videtur A | ὥc RSchneider, ὡc b, ωc A | 28. ὧ τε b, ωιτε A, ὥτε HLAhrens, ὧτε ThBergk | χερνᾶτιc b HLAhrens ThBergk, χερνιτηc A | προμαθιωμένα ThBergk, προ μαθιουμενα Ab, προμαθιομένα HLAhrens; Alcmani versum tribuit HLAhrens, Epicharmo ThBergk

οἱ δὲ εἰς τὴν οἷ πρωτότυπον μετάγουσι τὴν γραφήν, ἵνα δοτικὴ ἀντὶ γενικῆς ἀκούηται, ὁμοίως τῷ

C Ἀχιλῆι δαμασθείς (Χ 55).

Χρὴ οὖν προσανέχοντας τῷ προκειμένῳ λόγῳ μεταλαμβάνειν τὰς τοιαύτας τῶν ἀντωνυμιῶν εἴς τε ἁπλᾶς καὶ συνθέτους, τὰ νῦν περιγραφομένης τῆς πολλῆς παραθέσεως ὑπὲρ τοῦ μὴ ἐπὶ πλέον προάγειν τὸν λόγον.

Ἑξῆς ἐπὶ τὰς κατὰ μέρος χωρητέον.

Ἡ ἐγώ τῆς ἔγωγε Ἀττικῆς διαφέρει συντάξει. ἡ μὲν γὰρ καὶ 62 A κατ᾽ ἀρχὴν τοῦ λόγου τίθεται, καὶ καθ᾽ ὑπόταξιν, ἡ δὲ ἔγωγε οὐ συνήθης εἰς ἀρχὴν λόγου παραλαμβάνεσθαι, καθὸ καταφατικωτέρα ἡ ἔγωγε· πολλάκι γοῦν καὶ κατά τινας ἐρωτήσεις συγκατατιθέμενοί φαμεν ἔγωγε ἐν ἴσῳ τῷ ἐγώ. — Μεμπτέοι οὖν οἱ ὑπολαμβάνοντες· τὴν μὲν ἀντιδιεστάλθαι, λέγω δὲ τὴν δισύλλαβον, τὴν δὲ ἐγκεκλίσθαι (καὶ ἴσως ἡ ἀφορμὴ ἐκ τοῦ ἀναβεβιβάσθαι τὴν τάσιν, τοῦ τε μὴ ἄρχειν λόγου, B ἅπερ ἐγκλινομέναις παρηκολούθει)· ἐδείχθη γὰρ ἐντελῶς ὡς ἀδυνατοῦσιν αἱ τῆς εὐθείας ἐγκλίνεσθαι· διὸ καὶ τὸ

τί σὺ τόσσον ὁμίλου (Υ 178)

μόνως ὀρθοτονητέον. — ἄλλως τε αἱ ἐγκλινόμεναι τῶν ἀντωνυμιῶν οὐδέποτε προοισταί εἰσι κατ᾽ ἰδίαν, καθάπερ αἱ ὀρθοτονούμεναι, ἀλλ᾽ἀεὶ μετά τινος μέρους λόγου παρατίθενται, δός μοι, τίμησόν με, καθάπερ καὶ ἄλλα τινὰ μέρη λόγου, ὡς αἱ προθέσεις, οἱ σύνδεσμοι, C τὰ ἄρθρα. πῶς οὖν πρὸς τὰς ἐρωτήσεις φαμὲν κατ᾽ ἰδίαν ἔγωγε; — ὅτι δὲ καὶ διασταλτικῶς παραλαμβάνεται, δῆλον ἐκ τούτων,

οὕνεχ᾽ ὁ μὲν καλός τε καὶ ἄρτιπος, αὐτὰρ ἔγωγε (θ 310)

καὶ

μήτηρ μέν τέ μέ φησι τοῦ ἔμμεναι, αὐτὰρ ἔγωγε (α 215).

αἱ ἐγκλινόμεναι τῇ αὐτῇ καταλήξει χρῶνται, ᾗπερ καὶ αἱ ὀρθοτονούμεναι. 63 A — πῶς οὖν ἡ μὲν ἔγωγε εἰς γε λήγει, ἡ δὲ ἐγώ εἰς γω; — Χρὴ δὲ νοεῖν ὅτι μόνον παρῆκται διὰ τῆς γε συλλαβῆς· οὐ γὰρ κεῖται ὁ γέ παραπληρωματικὸς οὔτε ἐν συνθέσει, ἐπεὶ ἀδύνατον ἐγκλιτικὸν συν-

---

Argvm. 9 Ἐγώ ab ἔγωγε attico differt constructione: ἐγώ et in initio sententiae ponitur et aliis vocabulis postponitur; ἔγωγε non solet in initio poni et affirmandi vim habet. — Ἔγωγε inclinatum non est; factum est per paragogen, nam γε coniunctio expletiva nec per compositionem suffixa esse potest (encliticae enim non componuntur), nec per appositionem (ἐγώγε enim esset).

Discr. script. 1. μεταγουσιν την γραφην A, μετάγουσιν b | 3. αχιλληι A | 9. inscriptio περι της εγω και εγωγε maiusc. A | 13. Μεμπτέοι b, μεμπταιοι A | 15. ἀναβεβιβάσθαι b in textu, ἀναβεβάσθαι id. in ind. mendorum, αναβιβασθαι A | τοῦ τε μὴ] fol. 162 v. | ἄρχειν b, αρχην A | 18. ομηλου A | 20. προοισταί b, προοιστε A | εισιν A | 25. 27. ἐγώ γε La Roche | 27. φησιν A

τίθεcθαι, οὔτε ἐν παραθέcει, ἐπεὶ μᾶλλον ὠξύνετο ἂν τὸ τέλοc τῆc ἐγώ.
τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τοῦ ἔμοιγε. — Διὸ καὶ ἐπεζήτηcαν ἔνιοι, διὰ τί
καὶ ἐπὶ αἰτιατικῆc καὶ γενικῆc οὐκέτι. πρὸc οὓc ἂν φαίημεν, ὅτι οὐκ
ἐξωμάλιcται τὰ τῶν διαλέκτων, μάλιcτα δὲ τὰ τῶν Ἀττικῶν. ὅμοιοc B
καὶ γέλοιοc προπαροξύνοντέc φαcιν, ἀλλ' οὐκέτι τὰ τούτοιc παρα-
πλήcια· ἤμελλον καὶ ἠβουλόμην, ἀλλ' οὐ πάντα τὰ παρατατικὰ οὕτωc
ἐπεκτείνουcι· καὶ ἐπ' ἄλλων πλείcτων. τὸ αὐτὸ οὖν καὶ ἐπὶ τοῦ προ-
κειμένου.

Δωριεῖc ἐγών. Cώφρων· ἐγὼν δέ τοι καὶ πάλαι ὤψεον (fr. 39
Ahrens). καὶ ὁ ποιητὴc δὲ cυνεχῶc διὰ τοῦ ν, ὅτε φωνῆεν ἐπιφέροιτο,
cαφὲc ὅτι τὸ χαcμῶδεc τῶν φωνηέντων ἀναπληρῶν τῇ τοῦ ν προcθέcει. C
κοινῇ δὲ προφορᾷ χρῆται ἐν τῷ

ἀλλ' ἐγὼ οὐδέν cε ῥέξω κακόν (Ω 370)

καὶ

ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην (Ε 201. Χ 103. ι 228)·

καὶ τὸ ν οὐ προcέλαβεν, ἐπεὶ ἀνεπίδεκτον τὸ ἔποc κρητικοῦ εἰc cύμ-
φωνον καταλήγοντοc. — Οὐ φύcει φαcὶ τὴν ἀντωνυμίαν λήγειν εἰc ν,
πλεονάζειν δέ, «ἐπεὶ ἡ κατὰ τὸ δεύτερον δίχα τοῦ ν, τύ. πᾶcα γὰρ 64 A
ἀντωνυμία εἰc ν λήγουcα κατὰ τὸ πρῶτον, πάντωc καὶ κατὰ τὸ δεύ-
τερον, ἐμέθεν cέθεν, ἐμίν τίν, ἡμῶν καὶ ὑμῶν». Πρῶτον διάλληλα
τὰ τῆc ἐπιχειρήcεωc. τί γὰρ ⟨οὐ⟩ μᾶλλον ἡ τύ ὠλιγώρηται, ὅτι εἰc ν οὐ
λήγει, ἢ ἡ ἐγών, ὅτι εἰc ν λήγει; — δεύτερον αἱ μακροκατάληκτοι
λέξειc οὐ πλεονάζουcι τῷ ν ἀδιαφόρωc· τὸ γὰρ τοιοῦτον ἐν τῷ ἔλε-
γεν ἢ ἔλεγε καὶ λέγουcιν, ἅπερ ἐν βραχυκαταλήκτοιc. — τρίτον ἐν
ὁμοιοκαταλήκτοιc ἡ μονὴ τοῦ ν γίνεται, ἐμέθεν ἢ cέθεν, ἐμίν τίν, τὸ B
δὲ ἐγών εἰc ων λήγει, τοῦ δευτέρου διὰ τοῦ υ ἐκφερομένου. ἔπειτα
παρὰ Βοιωτοῖc τὸ λεῖπον ἀνεπληρώθη· ἰδοὺ γὰρ τούν.

Οἱ αὐτοὶ Δωριεῖc ἐγώνγα καὶ ἐγώνη·

οὐ γὰρ ἐγώνγα, Ϝάναcca, Διὸc θύγατερ,

Argum. 2 Nec ἔμουγε genetivum nec ἔμεγε accusativum exstare non mirum; nam dialecti ad analogiae leges non diriguntur, minime omnium attica. — 9 Dorica forma ἐγών Homerus utitur, ubi vocalis subsequitur. In ea ν dicunt redundare, nam omni pronomini primae personae in ν exeunti respondere eundem exitum in secunda. At compluribus argumentis refelluntur; ν igitur illa naturalis est. — 28 Ceterae formae doricae et aeolicae; ἱών formam boeoticam Trypho dicit natam esse ex ἐγών; alii nativam esse censent.

Discr. script. 3. οτι A, ὡc b | 5. φαcιν iterat A | 6. οὐ GUhlig, οὐκέτι A b | 7. επεκτεινουcιν A | 9. τοι A Choeroboscus HLAhrens, τυ b | ὤψεον A Choeroboscus HLAhrens, ὤψειον b | 12. προφοραι A | 13. κακόν A b, κακά Homerus | 15. πειθομην A | 16. κρητικοῦ b, κριτικου A | 17. φαcιν A | 20. cέθεν b, cεθεν εθεν A | εμῖν τιν' A | διάλληλα τὰ τῆc b, αδελφα τα τηc εἰc A, puncta ab A[1] | 21. τί γὰρ] fol. 163 r. | οὐ μᾶλλον b, μαλλον A | 22. δευτερον αι A, δεύτερον b | 23—24. ελεγεν η ελεγεν και A, ἔλεγεν καὶ b | 26. ων b, ον A | 27. τούν b, το υν A | 29. Ϝάναcca ThBergk, ἄναcca A b

Ἀλκμάν (fr. 51 Bergk[3]). Αἰολεῖς βαρέως·

ἔγων δ' ἔμ' αὔτᾳ
τοῦτο ϲυνόϊδα

Ϲαπφώ (fr. 102 Ahrens, 15 Bergk[3]). Βοιωτοὶ ⟨ἱών,⟩ ὡς μὲν Τρύφων
C (p. 27 Velsen), ὑφέϲει εὐλόγῳ τοῦ γ̄, ἵνα καὶ τὰ τῆς μεταθέϲεως τοῦ ε̄ εἰς ῑ γένηται, ἐπεὶ φωνήεντος ἐπιφερομένου τὸ τοιοῦτον παρακολουθεῖ. ἀλλὰ μὴν καὶ ἐδαϲύνθη, ἐπεὶ δαϲύνεται τὰ φωνήεντα ἐν ταῖς ἀντωνυμίαις, ὅτε πρὸ φωνηέντων τίθενται, ἑός, ἑοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτόν, ἑοῖ. ὡς δὲ ἔνιοι, ὧν ἐστὶ ⟨καὶ⟩ ὁ Ἅβρων, θέμα ἐστίν, ὃ ϲυζύγως οἱ αὐτοί φαϲι τῇ μὲν ἐγών τὴν ἱών, ⟨τῇ δὲ ἐγώνη τὴν ἱώνει,⟩ εἴγε τὸ παρὰ Δωριεῦϲιν η̄ εἰς ει̅ μεταβάλλεται, τῇ δ' ἐγώνγα τὴν ἱώνγα. Κόριννα·

65 A μέμφομη δὲ κὴ λιγουρὰν Μουρτίδ' ἱώνγα,
ὅτι βανὰ φοῦϲ' ἔβα Πινδάροιο ποτ' ἔριν (fr. 12 Ahrens, 21 Bergk[3])

καὶ ἔτι

ἱώνει δ' εἰρώων ἀρετὰς
χεἱρωάδων (fr. 1 Ahrens, 10 Bergk[3]).

Τρύφων (p. 32 Velsen) φηϲὶ μηδ' ὅλως εὐθείας εἶναι τὴν ϲύ, κλητικῆς δὲ μόνον, «ἐν οἷς αἱ μὲν εὐθεῖαι τὸν περί τινος λόγον ἀναδέχονται, αἱ δὲ κλητικαὶ τὸν πρός τινα, ὅνπερ ἡ ϲύ ἀναδέχεται. — ἔτι ὃν τρόπον ἡ ἐκεῖνος οὐκ ἔχει κλητικήν, διότι ἐν ἀποϲτήματί ἐϲτι, τῆς κλητικῆς
B κλῆϲιν ἐπαγγελλομένης τοῦ πέλας, οὕτως οὐδὲ ἡ ϲύ εὐθείας, ἐπεὶ τὰ ἐναντία ἀνεδέξατο. — αἱ κλητικαὶ δευτέροις προϲώποις ϲυντάϲϲονται, Ἕκτορ ἦλθες, Ϲώκρατες διελέξω· τοιοῦτον οὖν καὶ τὸ ϲὺ λέγε καὶ ϲὺ ϲκάπτε. — οὐκ ἐπεὶ δὲ εὐθείᾳ ϲυντάϲϲεται ἐν τῷ ϲὺ ὁ λέγων, πάντως καὶ εὐθείας· ἰδοὺ γὰρ καὶ ἐπὶ ὀνομάτων, Ἀρίϲταρχε αὐτὸς γέγραφας. — οὐ πάσης πτώϲεως εὐθεῖα, τοῦ ἀλλήλους, τοῦ

Argvm. 18 Ϲύ pronomen non nominativum, sed vocativum esse Trypho praecepit.

Discr. script. 2. δ' ἔμ' αὔτᾳ b HLAhrens, δ' ἐμαύτᾳ ThBergk, δεμ' αυται A | 3. ϲύνοϊδα HLAhrens, ϲύνοιδα b ThBergk | 4. ἱών b, om. A | 5. Τρυφων A, Τρύφων φηϲίν b | 8. πρὸ FGSturz b, προς A | 9. ἑοῖ FMehlhorn, ἕοι b | ἐϲτὶ καὶ ὁ b, εϲτιν ο A | 10. τῇ δὲ ἐγώνη τὴν ἱώνει inserit HLAhrens | 11. η εις ει A, ε̄ εἰς ῑ b | τη δ' A, τῇ δὲ b | 12. κορινα A | 13—14. versus emendavit ABoeckh, quem secuti sunt HLAhrens ThBergk, μεμφομαι δε και λιγουραν Μυρτιδα ιωνγα οτι βανα φουϲα εβα Πινδαριοιο ποτ εριν A, quae servavit b, nisi quod Μυρτίδ' et φοῦϲ' scripsit | 16—16. ἱώνει δ' εἰρώων ἀρετὰς χεἱρωιάδων (vel χεἱρῳάδων vel χεἱρωΐδων) ⟨ἀΐδω⟩ ThBergk, ἱώνει Ϝὸδ'εἰρώων ἀρετὰς χεἱρωάδων HLAhrens, . . Ϝῦδα δ'ἱώνει Εἰρώων ἀρετὰς χεἱρωϊάδων . . JAHartung, ϊωνει ηδ' ηρωων αρετας χειρωαδων A, quae servavit b, praeterquam quod ἡρώων et ἀρετὰς scripsit | 18. inscriptio περι της ϲυ maiusc. A | φηϲιν A | κλιτικης et 19—20. κλιτικαι et 21 κλιτικη et κλιτικης et p. 52, 1 et 3 κλιτικης A | 21. εϲτιν A | 25. ἐπεὶ δὲ] ἐπειδὴ AdeVelsen

ἐμαυτοῦ, ὥςτε καὶ τῆς cύ οὔσης κλητικῆς οὐ πάντως εὐθεῖα ἐπιζητηθήσεται.»

Ὅτι μὲν οὖν κλητικῆς ἐστὶν ἡ cύ, ἀναμφίβολον· ὅτι δὲ καὶ C
εὐθείας, λεκτέον. Αἱ συνεμπίπτουσαι τῶν λέξεων κατὰ τὰς συντάξεις
τοῦ λόγου τὸ ἀμφίβολον τῆς συνεμπτώσεως ἀποβάλλουσι. τὸ γὰρ
οὐκερῶ, τρία σημαῖνον, ἐν τῷ οὐκ ἐρῶ σοί ἢ ⟨οὐκ⟩ ἐρῶ σοῦ ⟨ἢ⟩ οὐ
κερῶ σέ οὐκέτι ἀμφίβολον καθέστηκε. καὶ ⟨περισσὸν⟩ εἰς τοῦτο παρατίθεσθαι,
τοῦ λόγου ἐπὶ πάντων συντείνοντος τῶν παραπλησίων. ὅθεν 66 A
καὶ τὸ σύ κατὰ τὴν σύνταξιν δειχθήσεται, πότε εὐθείας ἐστὶ καὶ πότε
κλητικῆς. ἐν οἷς γάρ φαμεν σὺ ἦλθες πρὸς ἐμέ, κλητικῆς· ἐγώ
εἰμι καὶ ἐκεῖνός ἐστι καὶ σὺ εἶ, εὐθείας· τὰ γὰρ τῆς ὑπάρξεως ἢ
κλήσεως ῥήματα εὐθείᾳ συντάσσονται. οὐ γὰρ πάντως καθολικὸν τὸ
τὴν εὐθεῖαν ἐπὶ τρίτοις νοεῖσθαι πάντοτε· ἰδοὺ γὰρ ἐπὶ πρώτου καὶ
δευτέρου, σεμνός εἰμι, σεμνὸς εἶ. — Ἄλλως τε τὰ μὲν ὀνόματα,
δίχα τῆς κλητικῆς, ἐν τρίτοις νοεῖται, ὅτε μή, ὡς προείρηται, τὰ τῆς B
ὑπάρξεως ἢ κλήσεως ῥήματα συντάσσεται, Δίων περιπατεῖ, Δίωνι
λέγε, Δίωνα τύπτε· αἱ δὲ ἀντωνυμίαι ἕνεκα τούτου παραλαμβάνονται,
τῶν ὀνομάτων οὐ δυναμένων κατὰ τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον
πρόσωπον παραλαμβάνεσθαι ἐπὶ τῆς προκειμένης συντάξεως. παρακολουθεῖ
οὖν τοῖς κατὰ τὸ δεύτερον ἀνακρεμάμενον ἔχειν τὸν λόγον
τὸν πρός τινα ὑπὲρ αὐτοῦ τοῦ προσφωνουμένου. ὁ γοῦν λέγων σὺ
τύπτεις πρὸς αὐτὸν λέγει ὑπὲρ αὐτοῦ. τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῶν πλα- C
γίων, σοὶ δίδωμι, σὲ φιλῶ. χωριστέαι οὖν ⟨αἱ⟩ ἀντωνυμίαι τῶν ὀνομάτων
κατὰ τὰς συντάξεις ἕνεκα τούτου. — Ἔτι αἱ συναπτόμεναι

ARGUM. 3 Et hoc quidem constat, cύ esse vocativum; idem esse nominativum, comprobandum est. — 9 1) Verba substantiva et appellandi cum nominativis construuntur; construuntur etiam cum cύ pronomine. — 14 2) In nominum locum succedunt in prima secundaque persona pronomina (cύ igitur quoniam pro nominativo nominum usurpatur, sequitur ut ipsum quoque nominativus sit). — 24 3) Quaecunque vocabula sive copulativis sive disiunctivis coniunctionibus conectuntur, eiusdem casus sunt. Eo modo cύ cum nominativis coniungitur.

TESTIM. 24 cf. Prisc. XIII, 20 p. 13, 12 Hertz *Cum igitur omnia quae sibi coniunguntur in diversis posita personis casualia, sive disiungantur seu copulentur, eundem servant casum* e. q. s.

DISCR. SCRIPT. 6. οὐκερῶ b, ευκαιρω A | ἐρῶ σοί ἢ οὐκ ἐρῶ σοῦ ἢ οὐ κερῶ σέ b, ερω σοι η ερω σου η ουκ ερω σε A, sed ερω σου delet A[1] | 7. καθεστηκεν A | καὶ] fol. 163 v. | περισσὸν b, om. A | 9. τ in ποτε ex π corr. A[1] | εστιν A | 10. κλιτικης A | πρὸς ἐμέ b, προς με A | κλιτικης A | 11. εστιν A | 12. κλήσεως b, κλισεως A | 15. κλιτικης A | 16. κλήσεως b, κλισεως A | 20. ἀνακρεμάμενον b, ανακεκραμμενον A | 21. γοῦν b, ουν A | ω in λεγων ex ει factum ab A[x] | 22. τύπτεις b, τυπτει A | 23. οὖν αἱ b, ουν A | 24. συναπτόμεναι RSkrzeczka, συμπλεκόμεναι Ab

πτώσεις ἢ διεζευγμέναι ἢ συμπλεκόμεναι τῆς αὐτῆς ἔχονται πτώσεως· εἰ δέ που κλητικὴ παραλαμβάνοιτο, πάντως ἐκτὸς πεσεῖται τῆς συν-
67 A τάξεως. τοῦ μὲν οὖν προτέρου ἢ Ἀριστοφάνης ἢ Ἀρίσταρχος, καὶ Ἀριστοφάνη καὶ Ἀρίσταρχον, ἤτοι Ἀριστοφάνους ἢ Ἀριστάρχου, καὶ ἐμοῦ καὶ σοῦ, ἢ ἐγὼ ἢ ἐκεῖνος· τοῦ δὲ δευτέρου Σώκρατες, ἢ Διογένης παρέσται ἢ Θεόφραστος· Ἀρίσταρχε, καὶ Διονύσιος ἤκουσε καὶ Ἀπολλώνιος. ὅθεν εἴ φαμεν καὶ ἐγὼ καὶ σὺ καὶ ἐκεῖνος, εὐθείας τὸ σύ. — Τὰ δυϊκὰ καὶ τὰ πληθυντικὰ σύλληψιν ἔχει ὁμοιοπτώτων προσώπων, τὸ ὑμᾶς ἐκ τοῦ
B σὲ καὶ σὲ καὶ ἐκεῖνον, τὸ ὑμῖν ἐκ τοῦ σοὶ καὶ σοὶ καὶ ἐκείνῳ. ὅθεν τὸ

σφῶι . . σὺ καὶ κρατερὸς Λυκομήδης (Μ 366)

εἰ σύλληψιν ἔχει τοῦ Λυκομήδης κατ' εὐθεῖαν, δῆλον ὡς καὶ τὸ σύ εὐθείας καθέστηκεν. — Ἔτι αἱ ἀντωνυμίαι ὁμοιοπτώτοις τοῖς ὀνόμασι συντάσσονται, ἐμοῦ ὄντος Ἀπολλωνίου, ἐμοὶ ὄντι Δίωνι, σὲ ὄντα ἀγαθόν· εἰ οὖν εὐθείας ⟨τὸ⟩ ἐγώ εἰμι Διονύσιος, εὐθείας καὶ τὸ σὺ εἶ Δίων. — Ἡ κλητικὴ αὐτοτελὴς οὖσα στιγμὴν ἀπαιτεῖ·
C διὸ οὐδέποτε αἱ ἐγκλινόμεναι μετὰ κλητικῆς τίθενται, ὅτι μὴ μόνον ἡ μοί κατὰ πρῶτον πρόσωπον διὰ φιλοφρόνησιν,

Πάτροκλέ μοι δειλῇ (Τ 287).

ἐν ᾧ οὖν φαμὲν σύ με, σύ μου, εὐθείας ἡ σύ· αἱ γὰρ εὐθεῖαι τήνδε τὴν σύνταξιν λαμβάνουσι. — Πρὸς τὰ πύσματα αἱ εὐθεῖαι ἀνθυπάγονται, τίς ἔγραψεν; Ἀρίσταρχος, ἐγώ· εὐθείας οὖν ⟨καὶ⟩ κατὰ τοῦτο
68 A τὸ σύ. — Ἔπειτα εἴ τι κλητικὴν ἔχει, πάντως καὶ εὐθεῖαν· οὐ μὴν εἴ τι εὐθεῖαν, πάντως καὶ κλητικήν. οὔτε γὰρ τὰ πύσματα, οὔτε τὸ

Argvm. 8 4) Duali et plurali voces eiusdem casus comprehenduntur; comprehenditur autem σύ cum nominativis. — 13 5) Pronomina per verbum substantivum cum nominibus eiusdem casus construuntur; construitur eo modo σύ cum nominativis. — 16 6) Vocativum enclitica subsequi non solet; subsequitur σύ pronomen. — 21 7) Ad interrogativas voces ut aliis nominativis, ita σύ pronomine respondemus. — 23 8) Atque quae vocativum habent, eadem nominativo non carent.

Testim. 23 cf. Prisc. XIII, 21 p. 13, 28 Hertz *Et quicquid habet vocativum, hoc et nominativum habet, quicquid autem nominativum, non omnimodo et vocativum; neque enim interrogativa nomina nec infinita nec abnegativa nec distributiva vel impertitiva nec relativa, quae omnia carent demonstratione, vocativos pollicentur.*

Discr. script. 1. συμπλεκόμεναι RSkrzeczka, συναπτόμεναι Ab | πτώσεως RSkrzeczka, κλισεως A et b in textu, qui falso in var. lect. refert in A esse πτώσεως | 7. ηκουσεν A | 10. 'Malim semel poni et σοί et antea σέ' b in var. lect. | 11. καὶ b Homerus, και ο A | 13. ονομασιν A | 14. ἐμοῦ ὄντος Ἀπολλωνίου] fol. 164 r. | 15. εὐθείας τὸ b, ευθειας A | 17. prior η littera in κλητικης ex ï facta ab A^x | 19. δειλῇ b Homerus, δηλη A | 22. καὶ κατὰ b, κατα A | 23. κλητικὴν A et b in textu, qui in var. lect. falso adnotat: 'Cod. κλητικῆς et antea ευθειας' | 23—24. εἴ τι εὐθεῖαν b, ει τι ευθειας A | 24. κλητικήν b, κλητικης A

ἄλλος, ὡς προείρηται, οὔτε τὸ ἐκεῖνος. ὅθεν εἰ τὸ σύ κλητικῆς, πάντως καὶ εὐθείας. — Τὸ δὲ συνεμπεσεῖν τὴν φωνὴν οὐ ξένον· πλεῖσται γάρ εἰσιν εὐθεῖαι συνεμπίπτουσαι ταῖς κλητικαῖς.

Σύγε Ἀττικοί, καθάπερ καὶ τὸ ἔγωγε. Τινὲς ἐν δυσὶ μέρεσι λόγου, «τοῦ γέ ἐν παραθέσει κειμένου, ἐπεὶ αἱ ἐπεκτεινόμεναι ἐν πρώτοις καὶ ἐν τρίτοις». Ἐν μὲν οὖν τῷ τόνῳ οὐχ οἷόν τε διελέγξαι τὴν B παραγωγήν, ἐν δὲ τῇ Δωρικῇ τύγα οὔσῃ συνάγεται καὶ τὸ σύγε. ἡ γὰρ τύ ὀρθῆς τάσεως οὖσα εὐθεῖαν σημαίνει παρὰ Δωριεῦσι,

καὶ τὺ Διὸς θύγατερ μεγαλόσθενες (lyr. gr. adesp. 42 Bergk III³),

ἐγκλινομένη δὲ αἰτιατικήν,

καί τυ φίλιππον ἔθηκεν (lyr. gr. adesp. 43 Bergk III³)

καὶ τί τυ ἐγὼν ποιέω; Σώφρων (fr. 74 Ahrens).

Οὐδεμία ἀντωνυμία ἐγκλιθεῖσα πτώσεως ἐναλλαγὴν ποιεῖται· σημειωτέα οὖν ἡ τύ ἐγκλιτική. — Αἱ κατὰ τὸ δεύτερον πρόσωπον C ἐγκλινόμεναι πάντως καὶ ὀρθοτονοῦνται, τῆς αὐτῆς πτώσεως οὖσαι· (ἡ μὲν γὰρ εὐθεῖα οὐδ' ὅλως ἐγκλιθήσεται, ἐπεὶ ἀδύνατον)· πῶς οὖν ἡ τύ ἐπ' αἰτιατικῆς οὐκ ὀρθοτονεῖται; — Μή ποτ'' οὖν οὐδ' ὅλως αἰτιατικῆς ἐστίν, ἀλλ' ἐν σχήματι λαμβάνεται, ᾧ λόγῳ καὶ δοτικὴ ἀντὶ γενικῆς,

Ἀχιλῆι δαμασθείς (Χ 55).

καὶ οὐκ ἀνοίκειον τὸ σχῆμα· ἡ μὲν γὰρ γενικὴ τῇ δοτικῇ ᾠκείωται, ἡ 69 A δὲ αἰτιατικὴ τῇ εὐθείᾳ οὕτως, ὥστε καὶ ἐν δυϊκοῖς ἅπασι συνεμπίπτειν, καὶ καθ' ἑνικὰς ἐκφοράς, ὡς ἐπὶ οὐδετέρων, καὶ κατὰ πληθυντικάς, ὡς ἐπὶ τῶν συνῃρημένων πληθυντικῶν, οἱ ταχεῖς τοὺς ταχεῖς. οὐκ ἀλόγως δὲ καὶ διὰ τῆς ἐγκλίσεως τὸ σχῆμα τῆς αἰτιατικῆς ἐνδείκνυται, εἴγε εὐθεῖα οὖσα ἀδυνατεῖ ἐγκλίνεσθαι. οὐ χρὴ ἄρα ζητεῖν, διὰ τί οὐκ ὀρθοτονεῖται καὶ ἐπὶ τῆς αἰτιατικῆς. εἰ γὰρ λέγομεν, ὡς B ἀπὸ τῆς σέ ἐγένετο, χωρήσαντος τοῦ ε̄ εἰς ῡ, ὡς τῆλε τῆλυ καὶ λάζεται λάζυται, καταλείψομεν ζήτησιν, διότι οὐκ ὀρθοτονεῖται.

Argum. 2 Nominativus autem vocis sono saepissime par est vocativo. — 4 In σύγε attico quale sit γε illud, ex accentu non colligitur: efficitur per doricam τύγα, non inesse γέ vel γά particulam; ea enim ad res distinguendas pertinet, τύ autem accusativus, ut qui sit encliticus, indefinitus est, itaque ab illa particula abhorret. — 14 Τύ doricum accusativo casu inclinari, aliquid offensionis habet. Nam nullum pronomen inclinatum per eandem formam diversos casus significat; quaecunque pronomina secundae personae inclinantur, eodem casu et inclinatum et rectum tonum habent. Fortasse omnino non est accusativus, sed nominativus non legitime eius partes obtinet.

Discr. script. 1. κλιτικης A | 4. μερεσιν A | 6. οἷόν τε b, οιονται A | 8. δωριευσιν A | 11. τυ b, τοι A | εθηκεν A, ἔθηκε b | 21. οικειωται A | 22. ἐν δυϊκοῖς A b, qui falso ἐν in A esse negat | απασιν A | 29. οὐ χρὴ ἄρα ζητεῖν] fol. 164 v. | 28. ῡ b, συ erat in A, sed in ῡ mut. A[x] | 29.—30. λάζεται, λάζυται b, λαζετε λαζυτε A

Τὸ τῡ́νη ὠλιγωρῆϲθαί φαϲι, «καθὸ τείνει τὸ ῡ· εἰ γὰρ ἐγώ ἐγώνη, τοῦ αὐτοῦ χρόνου μένοντοϲ, χρῆ⟨ν⟩ καὶ ἀπὸ τοῦ τῦ τύνη». Τί γὰρ οὐ μᾶλλον τὸ τύ παραλόγωϲ ϲυνεϲτάλη ἤπερ τὸ τύνη ἐξετάθη; ἴϲωϲ δὲ καὶ αἱ διὰ τοῦ ν̄η τείνουϲι τὴν παραλήγουϲαν· ἰδοὺ γὰρ καὶ ἀπὸ τοῦ
C ἐμίν ἐμίνη καὶ τίν τίνη. ἴϲωϲ δὲ καὶ τῷ Βύνη καὶ μύνη ϲυνεξέδραμεν.

Βοιωτοὶ τού καὶ τούν καὶ τούγα.

Ἴ. Ταύτην οἱ μέν φαϲι παράλογον, ὅτι οὐ διὰ τοῦ ῡ· «ἀποβολῇ γὰρ τοῦ ϲ̄ τὰϲ κατὰ τὸ τρίτον ἀποτελεῖϲθαι, ϲοῦ οὗ, ϲόϲ ὅϲ.» οἱ δὲ εἰϲηγηϲάμενοι τὰϲ κατὰ τὸ τρίτον ὀρθοτονηθείϲαϲ ἀντανακλᾶϲθαι οὐ-
70 A δ᾽ὅλωϲ φαϲὶ τὸ ϲχῆμα ϲυϲτῆναι· «εἰ γὰρ μόνωϲ ὀρθοτονεῖται, καθότι εὐθείαϲ, δῆλον ὡϲ εἰϲ ϲύνθετον μεταληφθήϲεται, ὅπερ ἀϲύϲτατον, ϲύνθετον εὐθεῖαν γενέϲθαι.» — Ἀλλὰ πρὸϲ μὲν τοὺϲ τὴν γραφὴν μεμφομένουϲ ἐκεῖνο ἂν εἴποιμεν, ὡϲ ἡ ἀφαίρεϲιϲ τοῦ ϲ̄ κατὰ τρίτα ἔϲτιν, ⟨εἰ αἱ κατὰ τὸ δεύτερον ταῖϲ κατὰ τὸ πρῶτον ὁμοιοκαταληκτοῦϲιν,⟩ ἐμέθεν ϲέθεν ἕθεν, ἐμέ ϲέ ἕ· ἡ δὲ ϲύ τῇ ἐγώ οὐχ ὁμοιοκαταληκτεῖ· οὐκ ἄρα καὶ κατὰ τὸ τρίτον ὁμοιοκαταληκτήϲει. πιθανὸν γοῦν ἐϲτι φάναι ὅτι, εἰ τὸ δεύτερον πρὸϲ τὸ πρὸ αὐτοῦ διήλλαξε, καὶ τὸ τρίτον
B πρὸϲ τὸ πρὸ αὐτοῦ διαλλάξει. — Πρὸϲ δὲ τοὺϲ ἀϲύϲτατον ἡγηϲαμένουϲ λεκτέον, ὅτι μάτην ὑπέλαβον τὴν τῶν τρίτων ὀρθοτόνηϲιν ἀντανακλαϲμὸν ἀπαιτεῖν, εἴγε ἐντελῶϲ ὑπὲρ τούτου προείρηται. — Ἀξιοπιϲτότερόϲ τε ὁ Σοφοκλῆϲ μάρτυϲ, χρηϲάμενοϲ ἐν Οἰνομάῳ·

ἡ μὲν ὡϲ ἵ θάϲϲον᾽, ἡ δ᾽ὡϲ ἵ τέκοι παῖδα (fr. 418 Dindorf).

καὶ τὸ Ὁμηρικὸν ἔνιοι διὰ τοῦ ῑ γράφοντεϲ προϲπνέουϲιν,

ἐναλίγκιον ὡϲ ἵ ἅπαϲα (Χ 410),

C ἐκδεχόμενοι τὸ αὐτή, ἡ Ἴλιοϲ. ἀλλ᾽ εἰ καὶ ἐνταυθοῖ τὸν εἴ ϲυναπτικὸν ϲύνδεϲμον ἡ φράϲιϲ ἐπιζητεῖ, τὸ ἰωροί παρὰ Ἀττικοῖϲ ὁμολογεῖ τὴν

Argvm. 1 In τύνη paenultimam produci, cum τύ breve sit, non est quod mireris. Nam aut ν̄η exitus antecedentem syllabam longam reddit, aut illud aliorum similium analogiam secutum est. — 7 Ἴ formam vituperant, nam ut ex ϲοῦ οὗ, ita ex ϲύ ὕ fieri oportuisse. At haec lex non valet nisi prima secundaque eandem terminationem habent. — Alii ἵ propter accentum reiciunt; nam quoniam nominativus sit, erectum tonum habere, itaque reflexivum esse; reflexiva vero nominativo carere. At supra diximus, orthotonumena (in tertia persona) non usque reflexivorum vim habere. Praeterea ἵ et scriptorum testimoniis confirmatur et in compositis apparet.

Discr. script. 1. ολιγορειϲθαι A, ὠλιγορῆϲθαι b | φαϲιν A | 2. χρῆν b in var. lect., χρὴ A et b in textu | τι γαρ A, τί δὲ b | 5. καὶ τῷ b, και το A | 7. inscriptio maiusc. περι τηϲ ι, deinde ταυτην A | φαϲιν A | 14. εἰ αἱ — ὁμοιοκαταληκτοῦϲιν inserit RSkrzeczka | 15. ομοκαταληκτει A | 16. πειθανον A | γοῦν b, ουν A | εϲτιν A | 17. διηλλαξεν A | 20. εἴγε] 'Malim ὥϲγε' b in var. lect. | 22. restituit haec GDindorf, ει μεν ωϲει θαϲϲονα ειδωϲ ειτεκοι παιδα A | 25. καὶ b, καν A

ἀντωνυμίαν. τὰ γὰρ φυλαccόμενα περιέχει ἡ τοῦ ὠρεῖν cύνθεcιc. τὴν
πύλην φυλάccει πυλωρόc, τὴν θύρην θυρωρόc. οὕτω καὶ οἱ αὐτῆc τῆc
πόλεωc φύλακεc ἰωροί. καλοῦνται δὲ καὶ οἱ αὐθιγενεῖc παρὰ Ῥοδίοιc
ἴγνητεc, τῆc δαcείαc Ἀττικῶc προcελθούcηc. Τρύφων φηcὶ τὸν ἴον
ἐγκεῖcθαι, «ἀφ' οὗ θηλυκὸν τὸ ἴα, ἀφ' οὗ τὸ οἷοc κατὰ πλεοναcμὸν 71 A
τοῦ ō. καὶ εἰ τὸ αὐτόc εἰc τὸ μόνοc μεταλαμβάνεται,

Τυδείδηc αὐτόc περ ἐὼν προμάχοιcιν (Θ 99),

εὔλογον καὶ τὸ μόνοc εἰc τὸ αὐτόc». κα⟨ὶ το⟩ῦτο δέ φηcι, καθὸ οὐδεμία
ἀντωνυμία cυντίθεται μετ' ἄλλου μέρουc λόγου ἢ ἡ αὐτόc. ἀλλ' εἰ ἡ
αὐτόc cυντίθεται, οὐκ ἀπεμφαῖνον καὶ τὴν ἰcοδυναμοῦcαν τῇ αὐτόc
cυντίθεcθαι. — Δῆλον δὲ ὡc ἡ μετὰ δαcέοc βραχεῖα ἐκφορὰ τοῦ ī ἐλ-
λειπῆ αὐτὴν κατέcτηcε κατὰ τὴν χρῆcιν.

Ἡ ὅc τὴν ἴcην cημαcίαν ἔχει τῇ οὗτοc, B

ὃc γὰρ δεύτατοc ἦλθεν Ἀχαιῶν (α 286)

καὶ

ὃc γάρ ῥα μάλιcτα
ἥνδανε κηρύκων (ρ 172)·

καὶ Πλάτων ἦ δ' ὅc. Καὶ ⟨ὁμοίωc καὶ ἡ ὁ,⟩

ὁ δὲ προcέειπεν (Ξ 36)

ἀντὶ τοῦ οὗτοc,

ὁ δ' ἐρεύγετο οἰνοβαρείων (ι 374).

καὶ δῆλον ὡc ἀπ' αὐτῆc καὶ ἡ ὅδε παρῆκται καὶ ἡ οὗτοc, ᾧ λόγῳ C
καὶ ἀπὸ τοῦ τηλίκοc τηλικοῦτοc τηλικόcδε, ⟨καὶ ἀπὸ τοῦ τόcοc⟩ τοcόcδε
καὶ τοcοῦτοc, οὐδὲν πλέον cημαίνοντα τῶν πρωτοτύπων. — Εἴρηται
ὡc αἱ πλάγιαι ἀναλογώτεραι αἱ ἀπὸ τοῦ τ̄ ἀρξάμεναι, τούτου καὶ
τούτῳ, καὶ τοῦδε καὶ τῷδε, ἐπεὶ ἡ τοιαύτη παραγωγὴ τοῖc ἀπὸ τοῦ τ
ἀρχομένοιc παρείπετο. ἀλλὰ μὴν καὶ τὸ οὐδέτερον, ἀπὸ τοῦ τ̄ ἀρχό-
μενον καὶ κατ' εὐθεῖαν, διήλεγχε τὴν ἔλλειψιν τοῦ τ̄ κατ' εὐθεῖαν τοῦ 72 A
ἀρcενικοῦ καὶ θηλυκοῦ, εἴγε τὰ οὐδέτερα cυνάρχεται τοῖc ἀρcενικοῖc

---

Argum. 13 Ὅc est ubi idem significet quod οὗτοc; ab illo et ὅδε et οὗτοc derivata sunt. — Eorum quae formae a τ̄ incipiunt, analogiam sequuntur.

Discr. script. 1—2. τὴν πύλην φυλάccει aut τὸ πύλην φυλάccειν FGSturz, τὸ πύλην φυλάccει A et b in textu, qui in var. lect. priorem Sturzii emendationem praestare dicit | 2. τὴν θύρην FGSturz, τὸ θύρην Ab, ὃc πύλην et ὃc θύρην CWachsmuth | 3. Ῥοδίοιc JVoss, δωδιοιc Ab | 4. Τρύφων φηcί] fol. 165 r. | φηcιν A | τὸν ἴον A et b, qui in var. lect. iubet τὸ ἴον corrigi, ut corrigi voluit FGSturz | 5. τὸ ἴα b, τον ϊα A | 7. δ'αὐτόc Homerus | 8. καὶ τοῦτο RSkrzeczka, κα υτο Ab | φηcιν A | 9. μετ' b, μετα A | 11. δὲ b in var. lect., γὰρ Ab in textu | 11—12. ελλειπη A, ἐλλιπῆ b | 12. κατεcτηκεν A | 13. inscriptio περι του οc και ουτοc και οδε maiusc. A | 18. Καὶ ὁμοίωc — 22 καὶ ἡ οὗτοc sic locum restituit GUhlig, Καὶ δῆλον ὡc ἀπ' αὐτῆc καὶ ἡ ὅδε παρῆκται καὶ ἡ οὗτοc, ὅδε προcέειπεν ἀντὶ τοῦ οὗτοc· ὅδ' ἐρεύγετο οἰνοβαρείων· Ab, ἀντὶ τοῦ οὗτοc. καὶ δῆλον ὡc ἀπ' αὐτῆc καὶ ἡ ὅδε παρῆκται καὶ ἡ οὗτοc· eiectis versibus Homeri RSkrzeczka | 23. καὶ ἀπὸ τοῦ τόcοc b, om. A | 25. πλαγίαι b

καὶ θηλυκοῖϲ. καὶ ἡ κατ᾽ ἀρχὴν δαϲεῖα τὴν διὰ τοῦ τ̄ γραφὴν μαρτυρεῖ· ἡ γὰρ οῡ δίφθογγοϲ κατ᾽ ἀρχὰϲ τιθεμένη ψιλοῦται, οὐδαμόϲ, οὐρανόϲ, ὥϲτε καὶ τὸ ὅλον οὗλον ψιλῶϲ λέγεϲθαι καὶ ἔτι τὸν ὅρον οὗρον. καὶ οὐκ ἀντέκειτο τὸ οὕνεκα, ἐπεὶ ὅϲα τὸ τ̄ προϲλαμβάνει, ταῦτα ἀφαιρέϲει τοῦ τ̄ δαϲύνεται, τόϲοϲ — ὅϲοϲ, τηλίκοϲ —
B ἡλίκοϲ· καὶ ἐπεὶ τούνεκα, οὕνεκα δαϲέωϲ. ἐν γὰρ τῷ περὶ δαϲείαϲ περὶ τοῦ ἦμοϲ καὶ ὄφρα εἴρηται. ὁμόλογοϲ οὖν καὶ κα⟨τὰ⟩ τοῦτο ἡ ἔλλειψιϲ τοῦ τ̄. Δωριεῖϲ λέγουϲι τοῦτοι, ὅπερ πάλιν ὁμολογεῖ τὴν ἔλλειψιν τοῦ τ̄.

Διαφέρει ἡ οὗτοϲ καὶ ὅδε τῆϲ ἐκεῖνοϲ διαϲτηματικῆϲ. ἡ μὲν γὰρ πληϲιάζει κατὰ τὴν δεῖξιν, ὥϲτε καὶ ἐπιλαμβανόμενόν τινα φάναι οὗτόϲ με ἔπαιϲεν· ἡ δὲ πάντοτε ἐν ἀποϲτήματι. ἔτι ἡ μὲν καὶ κατὰ τὸ πρῶτον καὶ κατὰ τὸ δεύτερον πρόϲωπον ϲυντάϲϲεται, φυϲικῆϲ
C οὔϲηϲ τῆϲ ϲυντάξεωϲ· ὁ γὰρ ἑτέρου ἐπιψαύων πολὺ μᾶλλον ἑαυτοῦ·

οὗτοϲ ἐγὼ ταχύτατι,

Πίνδαροϲ ἐν Ὀλυμπιονίκαιϲ (IV 37)· ὁμοίωϲ καὶ ἐπὶ τῆϲ ὅδε·

ἔνδον μὲν δὴ ὅδ᾽ αὐτὸϲ ἐγώ (φ 207),

ὁ ποιητήϲ. ὦ οὗτοϲ, ἦ οἱῇ ϲτρατείαν ἐϲϲείϲθαι; Cώφρων Ἀνδρείοιϲ (fr. 23 Ahrens). ἡ δὲ ἐκεῖνοϲ μόνωϲ ἐπὶ τοῦ τρίτου. πάλιν γὰρ δὴ ⟨ἡ⟩

73 A κεῖνοϲ μὲν δὴ ὅδ᾽ αὐτὸϲ ἐγώ (ω 321)

ἀναπολεῖ τὸν ἐκ διαϲτήματοϲ χρόνου νοούμενον. Τὸ δ᾽ ἀναφορικῶϲ τίθεϲθαι κοινὸν καὶ τῆϲ ἐκεῖνοϲ καὶ οὗτοϲ καὶ ὅδε,

κεῖνοϲ ἀνήρ, ὅτ᾽ ἐμεῖο κυνώπιδοϲ (δ 145)·

οὗτοϲ ὁ Κροῖϲοϲ, Ἡρόδοτοϲ (I 6)·

τούϲδε δ᾽ ἔα φθινύθειν (Β 346)·

ὃϲ γάρ ῥα μάλιϲτα
ἥνδανε (ρ 172)·

τῆϲδε δ᾽ ἂν οὐ φθονέοιμι (τ 348).

B τοιοῦτο καὶ τὸ

νηῦϲ δέ μοι ἥδ᾽ ἕϲτηκεν ἐπ᾽ ἀγροῦ νόϲφι πόληοϲ (α 185)·

Argvm. 10 Ἐκεῖνοϲ semper ad rem spectat, quae distat, οὗτοϲ et ὅδε ea demonstrant, quae prope sunt; itaque οὗτοϲ et ὅδε etiam primam et secundam indicant, ἐκεῖνοϲ unam tertiam. Nullum ex iis non significat relationem.

Discr. script. 2. γὰρ οῡ b, γαρ η ου A | 3. ω in ωϲτε ex η factum ab A^x | 6. τούνεκα ChALobeck, τοῦνεκα b | 7. κατὰ τοῦτο b, κα (in fine versus) το υτο A | 10. inscriptio περι διαφοραϲ τηϲ ουτοϲ και οδε προϲ την εκεινοϲ maiusc. A | 11. ἐπιλαμβανόμενον] fol. 165 v. | τινά τινοϲ pro τινα conicit JGuttentag | 12. ἔπαιϲεν b, επεϲεν A | 18. ὁ ποιητήϲ b, ποιητηϲ A | οἱῇ HLAhrens, οιη A, οἵη b | ϲτρατείαν b, ϲτρατηαν A | ἐϲϲείϲθαι HLAhrens, ἐϲϲεῖϲθαι b | 20. δὴ ἡ b, δη A | 21. δὴ Ab, τοι Homerus | 23. οδ'ε A | 25. ηρωδοτοϲ A | 26. φθινύθειν b Homerus, φθινυθυϲκεν, non ut b adnotavit φθινυθεϲκεν, A | 29. τηϲδε δ'αν ου A, τήνδε δ'ἂν οὐ b, τῇ δ'οὐκ ἂν Homerus | 31. νηῦϲ b Homerus, ηυϲ A | ἥδ' KLehrs, ἦδ' b | πολιοϲ A

μεμπτέοι γὰρ οἱ ψιλῶϲ ἀναγνόντεϲ, ἵνα ὁ καὶ νοῆται, ὑπολαμβάνοντεϲ αὐτὴν δεικτικῶϲ μόνωϲ τίθεϲθαι.

Τὴν ἐκεῖνόϲ φαϲι τῷ ε̄ πλεονάζειν, «καθότι αἱ διάλεκτοι μαρτυροῦϲιν, Ἴωνεϲ κεῖνοϲ, Αἰολεῖϲ κῆνοϲ, Δωριεῖϲ τῆνοϲ. — τό τε ε̄ πρὸ τοῦ κ̄ κείμενον δαϲύνεται, ὅτε μὴ ἐν κλίϲει παρακέοιτο ἔξωθεν C προϲερχόμενον. τοῦ μὲν οὖν προτέρου Ἑκάτη, Ἑκάβη, ἑκάϲ, ἑκηβόλοϲ, ἑκών, κἂν ἀπὸ τοῦ εἴκω ἐνεϲτῶτοϲ ἐϲχηματιϲμένον ᾖ· τοῦ δὲ δευτέρου ἐκάλουν, ἔκλων, ἔκλυον. ἐχρῆν οὖν τὸ ἐκεῖνοϲ δαϲύνεϲθαι. — τὸ ἐν τρίτοιϲ προϲώποιϲ ε̄ δαϲύνεται, ἕθεν, ἕο, ἑοῖ· πῶϲ οὖν ψιλῶϲ τὸ ἐκεῖνοϲ»;

Ὑπὲρ τοῦ οὖν μὴ πλεονάζειν λεκτέον. αἱ διάλεκτοι καὶ ἀφαιροῦϲι καὶ πλεονάζουϲιν, ἑορτή ὁρτή, τελέωϲ λέωϲ, τρόμοϲ τέτρομοϲ, 74 A ἐγώ ἐγώνη. ἀλλὰ καὶ Ἀλκμὰν πρώτῳ

μάκαρϲ ἐκεῖνοϲ (fr. 14 Bergk^3)

φηϲί. — Ψιλοῦται τὸ ε̄ πρὸ τοῦ κ̄, ἔκταϲιϲ καὶ ἐκτόϲ. ἀλλ᾽ ἴϲωϲ τὴν πρόθεϲιν αἰτιάϲαιτο ἄν τιϲ· καὶ τὸ ἁπαλόϲ δαϲυνόμενον ἐπιφορᾶϲ γενομένηϲ τοῦ τ̄ ἐψιλώθη, ἀταλόϲ· ἴϲωϲ ἄρα καὶ τὸ κ̄ ἐκ δαϲέοϲ ἐψίλου τὸ ε̄. — [Αἱ ἀφαιρέϲειϲ ψιλὴν καταλιμπάνουϲι τὴν ἄρχουϲαν, λείβειν εἴβειν, φημί ἠμί, γαῖα αἶα· ἀλλ᾽ οὐκέτι τὸ ὗϲ ἀπὸ τοῦ B ϲῦϲ ἐψιλώθη, ὅτι ἀρκτικὸν ὂν τὸ ῡ δαϲύνεται. —] Τὸ ε̄ πλεονάζον ἐν διϲυλλάβοιϲ ἀναβιβάζει τὸν τόνον, ἔειπεν, ἔοργεν, ἔεδνα, ἔαδεν, εἰ πλεοναϲμόϲ· τὸ γὰρ ἑώρων διὰ τὸ χρονικὸν παράγγελμα οὐκ ἀνεβίβαϲε τὸν τόνον. πῶϲ οὖν οὐ προπαροξύνεται τὸ ἐκεῖνοϲ; — Τὸ ε̄ κατὰ τὸ τρίτον δαϲύνεται ἀφαιρουμένου τοῦ κατὰ τὸ δεύτερον ϲ̄, ϲέο ἕο, ϲέθεν ἕθεν· τὸ δὲ ἐκεῖνοϲ οὐχ οὕτωϲ ἔχει. — Τὸ ε̄ πλεονάζει ἐν ταῖϲ ἀπὸ φωνήεντοϲ ἀρχομέναιϲ λέξεϲιν, ἑώρων, ἐῳνο- C χόει, ἑόϲ, ἑέ, ἑοῖ, ἑῆϲ· πῶϲ οὖν ἐν τῷ ἐκεῖνοϲ πλεονάζει; ἐδείχθη γὰρ ὡϲ τὸ ἐχθέϲ ἐντελέϲτερον τοῦ χθέϲ καὶ τὸ ἐθέλω τοῦ θέλω. —

Argum. 3 In ἐκεῖνοϲ pronomine quidam ε̄ redundare censent; nam id 1) ex dialectorum formis apparere; 2) ε̄, quae κ̄ litterae praeponatur, aspero proferri praeter augmentum; 3) ε̄ in pronominibus tertiae denso spiritu dici. — 11. Quae refelluntur. 1) Ex dialectis nihil colligitur; 2) ε̄ ante κ̄ leniter aspirari solet; 3) ε̄ in tertia persona denso non aspiratur, nisi ϲ̄ littera, quam habet secunda, detracta est. — Praeterea ε̄ abundans ubi ad voces duarum syllabarum accedit, accentus retrahitur; — ε̄ non abundat, nisi in initio vocum, quae a vocalibus incipiunt; — ε̄ leni aspiratur, ubi per aphaeresin vocem relinquit non mutilam; — aliquid redundare plena forma indicatur: at plena κεῖ forma non exstat.

Discr. script. 1. μεμπαιοι, non ut b refert μεμπταιοι, A | 3. inscriptio περι τηϲ εκεινοϲ maiusc. A | τῷ ε̄ b, το ε A | 4. δωριεῖ A | 5. οτε A, ὅτι b | 9. ἑοῖ RSchneider, ἕοι b | 11. αφαιρουϲιν A | 12. τελεωϲ λεωϲ A, θέλω λῶ b | 15. τὸ ε̄ RSkrzeczka, τε Ab | 16. απαλοϲ, posteriore α littera correcta, A, ἁπαλόν b | 17. καὶ τὸ κ̄ Ab, καὶ τὸ τ̄ conicit JGuttentag | 18. Αἱ ἀφαιρέϲειϲ — 20. δαϲύνεται eicit RSkrzeczka | 21. ἀναβιβάζει τὸν τόνον] fol. 166 r. | εωργεν A | εαδε A | 22—23. ανεβιβαϲεν A | 26—27. εωινοχοει A | 27. ἑέ, ἑοῖ RSchneider, ἕε, ἕοι b

Τὸ ἀφαιρούμενον ε̄ καὶ λεκτὸν καταλιμπάνον ψιλοῦται· καὶ διὰ τοῦτο τὸ μὲν ἕcτηκα δαcύνεται, τὸ δὲ ἔcτηcα ψιλοῦται· ἐφ' οὗ μὲν γὰρ ἀφαίρεcιc,

cτῆcε δ' ἐν Ἀμνιcῷ (τ 188),

75 A καὶ λεκτόν, ἐφ' οὗ δὲ οὐκέτι. ὑγιῶc ἄρα καὶ τὸ ἐκεῖνοc ψιλοῦται, εἴγε ἡ ἀφαίρεcιc λεκτὸν καταλιμπάνει. — Τὸ πλεονάζον καὶ διὰ τοῦ πλεονάcματοc καὶ διὰ τοῦ ὁλοκλήρου πολὺ πρότερον cημαίνεται, ἀδελφεόc ἀδελφόc, ἑόc ὅc· πῶc οὖν, εἴπερ ἐκεῖ, πῶc οὐχὶ καὶ κεῖ;

Αἰολεῖc κῆνοc·

φαίνεταί μοι κῆνοc ἴcοc θέοιcιν
ἔμμεν ὤνηρ,

Cαπφώ (fr. 2 Ahrens Bergk³). Δωριεῖc τῆνοc· καθαιρημένοc θην B καὶ τῆνοc ὑπὸ τῶ χρόνω, Cώφρων (fr. 10 Ahrens). cπανίωc διὰ τοῦ κ̄·

καὶ κῆνοc ἐν cάλεccιν πολλοῖc ἥμενοc,

Ἀλκμάν (fr. 13 Bergk³).

Δεικτικώτεραι γινόμεναι προcλαμβάνουcι τὸ ῑ, οὑτοcί, ὁδί, ἐκεινοcί. cπανίωc γὰρ ἐπ' ἀναφορᾶc, ὡc παρὰ Δημοcθένει Cάτυροc οὑτοcί (p. 401, 16 Reiske). οἰκεία ἡ κατὰ τὸ τέλοc ὀξεῖα ἐπὶ τούτων, εἴγε τὰ δεικτικώτερα μᾶλλον τοῖc τέλεcι τὴν ὀξεῖαν προcνέμει.

C ⟨Ἡ⟩ ὁ δεῖνα παρ' Ἀττικοῖc πολλάκιc [καὶ] ἐπὶ τοῦ τυχόντοc λαμβανομένη, παρὰ δὲ Cυρακουcίοιc δίχα τοῦ ᾱ, οὐχ ὁδεῖν τυ ἐπικαζε, Cώφρων Ἀνδρείοιc (fr. 24 Ahrens). Οὐ κατὰ πρόcθεcιν ἡ ὁδί προcλαβοῦcα τὸ ν̄ ἐγίνετο ὁδῖν, καθάπερ καὶ ἡ οὑτοcίν καὶ ἡ ἐκεινοcίν

Argvm. 9 Aeoles κῆνοc, Dores τῆνοc, rarius κῆνοc forma utuntur. — 17 Οὗτοc ὅδε ἐκεῖνοc ῑ litteram, cui vis ostendendi subiecta est, in fine assumunt demonstrationis, rarius relationis causa. — 21. Falluntur, qui ὁ δεῖν ex ὁδί ὁδίν factum esse censent. Nam et oxytonon esset, et eandem haberet notionem atque ὁδί; nec in fine flecteretur, sed ab interiore parte. Aut nativum est aut ex ὁ δεῖνα per apocopen factum.

Discr. script. 7. cημαίνεταϊ RSchneider, cημαίνει Ab; GUhlig cημαίνει servat, sed pro καὶ διὰ τοῦ πλεονάcματοc scribendum esse τὰ τοῦ πλεονάcματοc conicit | 8. πῶc b, ουχι πωc A, sed ουχι deletum ab A¹ | 10. φαίνεταί μοι Ab ThBergk. 'In principio scr. Φαίνετοί Foι. Cf. infra p. 106 A 3' b in var. lect., φαίνεταί Foι HLAhrens | θέοιcιν HLAhrens ThBergk, θεοῖcιν b, θεοιc A | 11. ἔμμεν Ab ThBergk, ἔμμεν' HLAhrens | 12. καθαιρημένοc HLAhrens, καθηρημένοc Ab | 13. τῶ χρόνω Ab, τῷ χρόνῳ HLAhrens ex Excerptis Vossianis | 15. κῆνοc HLAhrens ThBergk, κεῖνοc Ab | cάλεccιν CdePauw GHermann, cάλεcιν Ab | 17. δεικτικοτεραι A | προcλαμβανουcιν A | 18. ωc παρα A, παρὰ b | 20. δικτικοτερα A | τελεcιν A | 21. inscriptio περι τηc ο δεινα και ο δειν maiusc. A | Ἡ b, om. A | καὶ delet RSkrzeczka | 22. οὐχ ὁδεῖν b, οὐχ' ὁδεῖν HLAhrens, ουχ οδιν A | επικαζε] 'ἐπικηκάζειν . . fortasse etiam Sophroni retribuendum pro ἐπικάζειν' ChALobeck, τί ἐπείκαζε pro τυ επικαζε JGuttentag | 23. post οδι erasa est ν littera ante προcλαβουcα in A | 24. ἐγίνετο b, εγινετο το A, sed alterum το delevit A¹ | οὑτοcίν καὶ ἡ ἐκεινοcίν παρ' b, ουτοc και η εκεινοcιν (non εκεινοc ιν̄, ut b enotavit) παρα A

παρ' Ἀττικοῖc. πρῶτον γὰρ ἂν καὶ τὸν τόνον ἐφύλαccεν ὀξύν, καθάπερ καὶ τὸ οὑτοcί· ἔπειτα ταὐτὸν ἂν ἐcήμαινεν, ὥcπερ καὶ αἱ προκείμεναι καὶ καθόλου πᾶcα πλεονάcαcα cτοιχείῳ λέξιc. νῦν δὲ τὸ μὲν 76 A ὁδί ὀξύνεται, καὶ δεικτικόν ἐcτι· τὸ δὲ ὁδεῖν καὶ περιcπᾶται, καὶ ἐπί τινοc τυχόντοc παραλαμβάνεται. ἔπειτα τὰ πλεονάcαντα ἔcωθεν κλίνεται, τουτονί καὶ τουτουΐ· πῶc οὖν τοῦ δεῖνοc ἔξωθεν ἡ κλίcιc; ἄμεινον οὖν ἦν θέμα καταλιπεῖν, ἢ ἀποκοπὴν τοῦ ὁδεῖνα, ἵνα καὶ τὰ τοῦ τόνου cυμφωνῇ καὶ τὰ τῆc cημαcίαc. [βέλτιον θέμα, ἐπεὶ καὶ αἱ ἀποκοπαὶ ἄκλιτοι.]

«Πᾶν πτωτικὸν ἢ κατὰ τὸ τέλοc τὴν κλίcιν ποιεῖται, ἢ πρὸ τέλουc, B ὅτε ἐπεκτέταται, ὡc ἐν τῷ τοιοῦδε, τοιῷδε· πῶc οὖν τοῦ δεῖνοc καὶ ἔτι τοῦ δείνατοc, καὶ τῷ δεῖνι καὶ τῷ δείνατι, δύο κλίcειc ἀνεδέξατο; πῶc δὲ καὶ δύο τόνουc, πάcηc λέξεωc μίαν ὀξεῖαν ἐχούcηc ἢ περιcπωμένην;» — Πολλάκιc καὶ ἐπ' ὀνομάτων καθ' ἑνὸc ὑποκειμένου δύο κλίcειc γίνονται, Νέα πόλιc Νέαc πόλεωc, ἀγαθὸc δαίμων ἀγαθοῦ δαίμονοc· οἷc ἐξ ἀνάγκηc παρέπεται καὶ τὸ διτονεῖν, ὅτι καὶ δύο κλίcειc. οὐ πιθανὸν οὖν καὶ τουδεῖνοc ὡc cωλῆνοc προφέρεcθαι, C ὥc φηcι Τρύφων (p. 31 Velsen), «ἵνα μὴ διτονήcῃ ἡ λέξιc», δύο κλίcεων γινομένων.

Τὰc κατὰ τὸ τρίτον πρόcωπον, λέγω δὴ τὴν ἵ καὶ τὰc cυζύγουc, ἀναφορὰν προcώπων δηλούcαc, cυμβέβηκε μεταλαμβάνεcθαι εἰc τὴν αὐτόc καὶ αὐτή καὶ αὐτό, εὐλόγωc, ἐπεὶ καὶ αὐτὴ ἀναφέρεται πάν- 77 A τοτε ἐπί τι πρόcωπον, ὅτε μὴ ἐπιτέτακται πρώτῳ καὶ δευτέρῳ· ἀλλὰ καὶ ἡ οὗτοc καὶ ἡ ἐκεῖνοc μεθίcτανται εἰc αὐτήν· κατὰ γὰρ τοῦ αὐτοῦ προcώπου νοεῖται τὸ ἐκεῖνοc ἐνίκηcε, τοιγαροῦν αὐτὸc τιμῆc

Argum. 10 Mirum non est τοῦ δεῖνοc, cum una vox esse videatur, dupliciter flecti duosque assumere accentus. Nam etiam nomina interdum, cum unam rem significent, duplici et flexione et tonosi utuntur. — 19 ῞Ι pronominis obsoleti locum obtinuit αὐτόc. Pro eo οὗτοc et ἐκεῖνοc ponuntur, non rursus αὐτόc pro illis.

Testim. 19 Prisc. XII, 5 p. 579, 22 Hertz *'ipse' quoque in tertia persona, ut dictum est, per se positum ad recordationem personae refertur iam cognitae; recte igitur demonstrationem, quae significatur per 'ille' et 'iste' pronomina, reparat memoriae pronomen, quod est 'ipse'; non tamen etiam 'ille' et 'iste' referri ad pronomen 'ipse' possunt: prima enim cognitio est per demonstrativa pronomina, secunda vero per relativa.*

Discr. script. 7. ἦν b, ἢ A | 7—8. τὰ τοῦ τόνου b, τα του νου A | 8. cυμφωνει A | βέλτιον — 9. ἄκλιτοι eicit RSkrzeczka | 11. επεκταται A | δεῖνοc b, δινοc A | 12. δεῖνι b, δινι A | 15. Νέα πόλιc — Νέαc πόλεωc ChALobeck, νέα πόλιc — νέαc πόλεωc Ab | ἀγαθὸc δαίμων ChALobeck, ἀγαθοδαίμων Ab | 17. πειθανον A | 20. Inscriptio αρχη του ι του εν τω τριτω προcωπω οπερ cημαινει το αυτοc και εκεινοc maiusc. A | 25. ενικηcεν A

μεταλήψεται. οὐκέτι δὲ καὶ ἡ αὐτός εἰς τὸ ἐκεῖνος, οὐδὲ αἱ σύ-
ζυγοι, αὐτὸς ἐνίκησε, τοιγαροῦν οὗτος χαρήσεται· δύο γὰρ τὰ
νοούμενα πρόσωπα. τοῦτο δὲ συμβέβηκεν, ἐπεὶ ἡ μὲν ἐκεῖνος καὶ ἡ
οὗτος, δεῖξιν σημαίνουσαι, τὴν ὑπόγυιον γνῶσιν τοῦ προσώπου παρι-
B στᾶσιν, ἡ δὲ αὐτός ἐπ' ἀναπολούμενον πρόσωπον φέρεται. ὀρθῶς οὖν
ἐπὶ τὴν διὰ τοῦ ἐκεῖνος δηλουμένην δεῖξιν ἐπαναπολεῖται ἡ αὐτός,
οὐκέτι μέντοι ⟨ἡ⟩ ἐκεῖνος ἢ οὗτος ἐπὶ τὴν αὐτός δύναται ἀναπέμ-
πεσθαι· πρώτη γὰρ ἡ διὰ τῶν δεικτικῶν ἀντωνυμιῶν γνῶσις.

Οὐ μόνον δὲ διαφέρει τῶν κατὰ τὸ τρίτον φωνῇ, ᾗ αἱ μὲν ἀπα-
ρέμφατοι γένους διὰ τῆς φωνῆς, (οἷ γὰρ καὶ ἕ), ἡ δὲ καὶ διὰ τῆς
φωνῆς γένους ἐστὶ παραστατική, ἀλλ' ᾗ καὶ πρώτῳ καὶ δευτέρῳ συν-
C τάσσεται, αἱ δὲ οὔ. καὶ αἱ μὲν ἀκωλύτως ὀρθοτονοῦνται καὶ ἐγκλίνον-
ται, ἡ δὲ μόνως ὀρθοτονεῖται, ἀναμφιλέκτως μὲν κατὰ πᾶσαν πτῶσιν,
κατὰ δὲ αἰτιατικὴν οὐκ ἀναμφιλέκτως. τινὲς μὲν γὰρ ἐγκλίνουσιν, ὅτε
ἀπόλυτος ἡ σημασία, καθάπερ ἐκείνη ἡ ἀνάγνωσις

κόψε γάρ αὐτον ἔχοντα (Μ 204).

Τρύφων (p. 28 Velsen) δὲ παρῄνει καὶ ταύτην ὀρθοτονεῖν, «καθὸ αἱ
78 A τριγενεῖς τῶν ἀντωνυμιῶν μόνως ὀρθοτονοῦνται, αἱ δὲ ἐγκλινόμεναι οὔποτε
γένους ἐμφατικαὶ διὰ τῆς φωνῆς. — καὶ καθὸ αἱ κατὰ γενικὴν καὶ δο-
τικὴν μὴ ἐγκλιθεῖσαι οὐδὲ κατ' αἰτιατικήν· οὔτε δὲ ἡ αὐτοῦ οὔθ' ἡ
αὐτῷ ἐγκλίνονται, οὐκ ἄρα οὐδὲ ἡ αἰτιατική. — ἔτι αἱ ἐγκλινόμεναι καὶ
ὀρθοτονούμεναι κατὰ τὸ τρίτον, ἡνίκα ὀρθοτονοῦνται, πάντως καὶ
ἀντανακλῶνται, ἡ δὲ αὐτόν οὐκέτι.»

Ἀλλὰ ἀντίκειται τὸ σημαινόμενον· διαφέρει γὰρ τὸ ἔπαισέν αὐτον
B ἐγκλινόμενον τοῦ ὀρθοτονουμένου· ὃ μὲν γὰρ ἔμφασιν ὑπεροχῆς ση-
μαίνει, λέγω δὲ τὸ ὀρθοτονούμενον, ὃ δὲ καὶ ἐπ' εὐτελοῦς τινος τάσ-
σεται. αἱ γένους παραστατικαὶ καὶ δεῖξιν σημαίνουσαι ἀλλότριαί εἰσιν
ἐγκλίσεως· οὐδὲν οὖν τὸ κωλῦον τὴν αὐτόν ἐγκλίνειν, ἀμοιροῦσαν

Argvm. 9 Αὐτός a primitivis tertiae differt 1) ea re, quod genera terminatione distinguit; 2) quod cum primitivis primae secundaeque construitur; 3) quod usque rectum tonum habet praeter αὐτόν, quod inclinant quidam, ubi absoluta est eius significatio. — 17 Etiam αὐτόν recto tono proferri iubet Trypho; nam 1) pronomina trium terminationum rectum tonum servare; 2) quorum nec genetivus nec dativus inclinetur, eorum ne accusativum quidem inclinari; 3) quaecunque modo inclinata modo orthotonumena sint, ubi rectum tonum servent, reflexiva esse. — 24 At vero 3) αὐτόν etsi reflexivum non est, tamen differt notione orthotonum ab inclinato; 1) non est satis pronomen trium terminationum esse, sed demonstrandi vim habere oportet, ut inclinationem aspernetur.

Discr. script. 1. εκεινος A, idem coniecerat RSkrzeczka, ἐκεῖνο b, ⟨οὗτος καὶ⟩ ἐκεῖνος JGuttentag | 2. ενικησεν A | 4—5. παρίστασιν b, παριστασι A | 7. ἡ ἐκεῖνος b, εκεινος A | 10. γένους] fol. 167 r. | 11. εστιν A | 15. σημασία b, σημια A | 17. καὶ ταύτην b, καταυτην A | 20.—21. ουθ η αυτω A, οὔτε ἡ αὐτῷ b | 25. ορθουτονουμενου A

δείξεως. ἔτι δεικτικώτεραι γινόμεναι διὰ τοῦ ῐ ἐπεκτείνονται, οὑτοςί, ὁδί· ἀλλ' οὐκέτι ἡ αὐτός, οὐδὲ γὰρ δεικτική.

«Οὐχ ὑγιὲς λέγειν, ἐπεὶ καὶ τὸ ἕ ἐγκλίνεται, εὐθέως καὶ τὸ μεταλαμβανόμενον αὐτόν. ἰδοὺ γὰρ τὸ

ἐπεί ἑο κήδετο λίην (ξ 461) C

καὶ τὸ

καί οἱ ἐπευχόμενος (Φ 121)·

καὶ τὰ μεταλαμβανόμενα ταύτης τῆς τάσεως οὐ τυγχάνει.» Ἅπερ οὐκ ἤγειρε τὴν ὑπερκειμένην συλλαβὴν εἰς ὀξεῖαν, ὁμοίως τῇ αὐτόν αἰτιατικῇ, ἐπεὶ τοῖς τετραχρόνοις τὸ ἐγκλιτικὸν οὐ παρείπετο· οὐδὲ κατὰ τὴν προτέραν συλλαβὴν ὠξύνθη, ὅπερ τοῖς τετραχρόνοις παρηκολούθει, 79 A ὡς ἐπὶ τοῦ ἔδωκεν ἧμιν, ἥρπασεν ἧμων, ἐπεὶ Αἰολικώτερα τὰ τῆς προφορᾶς καθίστατο. ὅθεν οὐδὲ ἐπὶ τῆς ἀπολελυμένης σημασίας δεῖ τὸν τόνον τῆς περισπωμένης τρανότερον προφέρεσθαι, ἀλλὰ νοεῖν ὅπως τὸ τῆς ἐγκλίσεως σχῆμα φυλάσσηται.

Προείρηται ὡς παντὶ προσώπῳ ὀρθοτονουμένῳ σύνεστι, διὸ καὶ ἐπιταγματικὴ ἐκαλεῖτο ὑπὸ Ἀριστάρχου. Ἀλλὰ μὴν καὶ κτητικαῖς συντάσσεται, γενικῆς πτώσεως οὖσα. καὶ σαφές ἐστιν ὡς πάλιν σύνταξιν B ἔχει τῆς πρωτοτύπου, ἥτις ἐν τῷ κτήτορι νοεῖται κατὰ γενικήν,

αὐτῶν γὰρ σφετέρῃσιν (α 7),
ἢ ἑὸν αὐτοῦ χρεῖος (α 409)·

τὰ γὰρ ἐντὸς πρόσωπα τούτων ἐν γενικῇ πτώσει νοεῖται.

Μόνη διπλασιάζεται παρὰ Δωριεῦσιν ἡ αὐτός ἐν τῷ αὐταυτός, αἱ

Argum. 3 'Absurdum est dicere', inquit Trypho, 'ideo quod ἕ inclinetur, etiam id inclinari, quod pro eo usurpatur, αὐτόν; nam etiam οὗ οἷ enclitica sunt, non sunt quae in eorum locum substituuntur, αὐτοῦ αὐτῷ'. Quae non possunt comparari cum αὐτόν, quod omnino inclinari nequeunt; nam si accentum retraherent, aeolicae formae evaderent. — 16 Omni primitivo recto tono notato adicitur αὐτός, cuius genetivus etiam cum possessivis construitur. — 23 Unum αὐτόν geminatur, unum componitur, cum pronominibus ita, ut posteriorem, cum aliis vocabulis ita, ut priorem locum occupet.

Testim. 16 Prisc. XII, 6 p. 580, 11 Hertz *'ipse' vero omnibus verbis adiunctum perfectionem habet: 'ipse dedi', 'ipse dedisti'. ergo hoc pronomen ἐπιταγματικόν, hoc est impositivum vel subiunctivum, vocant Graeci, quod vel subiungit vel subiungitur alteri pronomini.*

Discr. script. 1. ἔτι — 2 δεικτική eicienda esse censet RSkrzeczka | δεικτικοτεραι A | 3—4. μεταλαμβανόμενον αὐτόν aut μεταλαμβανόμενον τὸ αὐτόν RSkrzeczka, μεταλαμβανόμενον καὶ αὐτόν Ab, 'Fortasse, τὸ μεταλαμβανόμενον εἰς αὐτό vel εἰς αὐτήν' b in var. lect. | 9. ηγειρην A | 10. τὸ ἐγκλιτικὸν GUhlig, τῶν ἐγκλιτικῶν Ab | 12. ἧμιν GUhlig, ἡμῖν b | 13. απολλυμενης A | 14. τρανωτερον A | ἀλλὰ νοεῖν Ab, ἀλλ' ἀνιέναι KLehrs | 15. ὅπως b, o$^{\pi\omega c}$ A, litterae πως ab A' | 16. συνεστιν A | 16.—17. διὸ καὶ ἐπιταγματική] fol. 167 v. | 21. ἢ b | 23. ε littera vocis εν ex η facta ab A^x in A | αυ,ταυτος A, αὐταυτός HLAhrens, αὔταυτος b | αἱ δε A, αἱ δὴ b, αἱ HLAhrens

δὲ μὴ ἐγὼν ἔμαθον ταῖς αὐταυτᾶς χερσίν, Cώφρων (fr. 65 Ahrens). Μόνη συντίθεται μετὰ ἀντωνυμιῶν κατὰ τέλος καὶ μετὰ ἄλλων μερῶν λόγου ἐν ἀρχῇ, αὐτάρεσκος, αὐτοδίδακτος. καὶ διὰ τοῦτο ἐσημειοῦτο τὸ φίλαυτος· εἴρηται ἡ αἰτία ἐν τῷ περὶ σχημάτων.

Ἐπεὶ πρώτῳ καὶ δευτέρῳ συντάσσεται προσώπῳ καὶ τρίτῳ, ὑπέλαβόν τινες αὐτὴν κοινὴν τῶν τριῶν προσώπων καθεστάναι. Πρὸς
80 A τοῦτο φαίημεν, ὅτι πρώτου καὶ δευτέρου νοεῖται διὰ τὰς συντάξεις τῶν ἀντωνυμιῶν ἢ ῥημάτων, αὐτὸς ἔδωκα, αὐτὸς ἰδέ· αὐτὴ μέντοι κατ' ἰδίαν τρίτου ἐστί· καὶ δῆλον ἐκ τῶν ἀπαρεμφάτων, ἅπερ ἀντωνυμίᾳ συντασσόμενα παρεμφατικὰ γίνεται προσώπου· τὸ γὰρ ἐμὲ γράφειν πρώτου καὶ τὸ σὲ γράφειν δευτέρου. ἐν ᾧ οὖν αὐτόν φαμεν γράφειν καὶ τρίτου νοεῖται, ὁμόλογον ὅτι τὸ αὐτός τρίτου προσώπου. — τὸ δὲ μεῖζον· αἱ κατὰ τὸ τρίτον εἰς αὐτὴν μεταλαμβά-
B νονται, ὅπερ οὐκ ἐνδεχόμενον, εἰ μὴ καὶ αὐτὴ τρίτου προσώπου καθειστήκει.

Τινὲς ἐπεχείρησαν εἰς τὰ ὀνόματα μεταλαμβάνειν τὴν αὐτός, «καθὸ ἰσοδυναμεῖ τῷ μόνος,

Τυδείδης αὐτός περ ἐών (Θ 99),

καὶ καθὸ ἄρθρου ἐπιδεκτική, τῶν εἰς ος πρωτοτύπων μὴ ἐπιδεχομένων τὰ ἄρθρα. — σύγκρισίν τε καὶ παραγωγὴν ἀνεδέξατο, ὡς ἐν Ἀλκυόνι

Argvm. 5 Αὐτός quod cum prima secunda tertia construitur, quidam trium personarum commune existimarunt. At per se tertiae est. — 16 Αὐτός nomen esse ut comprobent, quattuor argumenta afferunt, quae deinceps refelluntur. 1) Si αὐτός idem esse potest quod μόνος, non sequitur ut eidem orationis parti tribuatur. 2) Articulus cum nomine coniunctus unam, cum αὐτός plures relationes indicat. 3) Comparativus fictus est ut risus moveretur. 4) Ex accentu nihil colligitur.

Testim. 5 Prisc. XII, 5 p. 579, 28 Hertz *quidam commune existimaverunt, quia tribus adiungitur personis: 'ego ipse', 'tu ipse', 'ille ipse'; non est tamen verum; figurate enim vel discretionis vel significantiae causa primae et secundae adiungitur. quod autem tertiae est, ostenditur ex eo quod dicimus 'ego feci', 'tu fecisti', 'ipse fecit', et quod tertiae personae in id transferri possunt, quod maxime in interrogationibus animadverti potest. numquam enim interrogante aliquo 'quis dixit?' 'quis fecit?' 'quis audivit?' respondemus 'ipse' pro 'ego' vel pro 'tu', sed pro aliqua tertia persona. quidam etiam nomen hoc putaverunt, quia est quando pro 'solus' accipitur . . sed hic quoque per significantiam vel discretionem profertur. Nam cum pro nomine accipitur, quod suum est pronominis implet.*

Discr. script. 1. ἔμαθον HLAhrens, μαθον A, ἔματτον LCValckenaer b | αὐταυτᾶς HLAhrens, αυ,ταυταις A, αὐταύταις b | 3. αὐτάρεσκος (vel αὐθαίρετος) RSkrzeczka, αυταρεστος A, αὐτάρετος b | 6. τινες αυτην A, αὐτήν τινες b | καθιστᾶναι A | 7. φαιημεν A, φαίημεν ἄν b | 9. εστιν A | 9—10. αντωνυμιαι A, ἀντωνυμίαις b | 10. τ in συντασσομενα corr. in A ab A^x; quid ante fuerit non cernitur | προσωπου A, προσώπων b | 14—15. καθιστηκει A | 16. επεχειρισαν A | μέτάλαμβανειν A

Ἐπίχαρμος, αὐτότερος αὐτῶν (fr. 2 Ahrens). — ὀξύνεταί τε ὁμοίως C
τῷ καυτός, τῶν ἄλλων βαρυτονουμένων.» Πάνυ δ' εὐήθη τὰ προκεί-
μενα. οὐ γὰρ τὰ ἀντί τινων μερῶν λόγου παραλαμβανόμενα ταὐτά
ἐστιν ἐκείνοις. τὸ Ἴλιον εἴσω (Α 71) ἀντὶ τοῦ εἰς Ἴλιον, καὶ τὰ
ἐπιρρήματα οὐ ταὐτὰ ταῖς προθέσεσι. τὸ βριθομένη (Θ 307) μετο-
χικὸν ἀντὶ τοῦ βρίθεται, καὶ οὐ πάντως ῥῆμα καὶ μετοχὴ ταὐτόν.
ἄλλα μυρία. — διὰ τί ἄρθρου ἐστὶ δεκτική, εἴρηται. ἄλλως τε τοῖς
μὲν ὀνόμασι τὸ ἄρθρον προσελθὸν μιᾶς ἀναπολήσεώς ἐστι παραστατικόν, 81 A
ὁ ἄνθρωπος ἦλθεν, ὁ καὶ πάλαι γινωσκόμενος· ἐν δὲ τῷ ὁ αὐτός
πλείονες αἱ ἀναφοραί. — ἕνεκα γελοίου ἡ κωμῳδία σχήματά τινα
ἔπλασεν, ὥστε οὐ κριτήριον τῆς λέξεως τὸ αὐτότερος, ἐπεὶ καὶ Δανα-
ώτατος ὑπερτίθεται παρὰ Ἀριστοφάνει, τῶν κυρίων οὐ συγκρινομένων.
— εἰ δὲ καθὸ ὀξύνεται, ὄνομα, καὶ τὸ ἐκεῖνος ὅμοιον τῷ Φιλῖνος καὶ
τὸ οὗτος τῷ κοῦφος, καὶ οὐ πάντως ὀνόματα.

Ἀντ' ὀνομάτων παραλαμβάνεται, ὅπερ ἴδιον ἀντωνυμιῶν. — ἐδείχθη B
τε ὡς αἱ κατὰ τὸ τρίτον εἰς αὐτὴν μεθίστανται, καθὸ δυνάμει αἱ αὐταί
εἰσιν ἀντωνυμίαι. — τὰ τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου προσώπου ῥήματα
⟨ἀντωνυμίαις⟩ παρατιθέμενα αὐτοτέλειαν ποιεῖ, ἐγὼ ἔγραψα, σὺ ἐλά-
λησας· ὀνόμασι δὲ οὔ, εἰ μὴ τὸ λέγεσθαι ἢ ὑπάρχειν ἤ τι τούτοις ἰσο-
δυναμοῦν, Δίων λέγομαι, Θέων ὑπάρχω. ἡ δ' αὐτός ἅπασι ῥή-
μασιν, αὐτὸς λέγω, αὐτὸς ἔδωκα. — εἰ τὰ τέλη τῶν συνθέτων C
ἐπικρατεῖ, καὶ τὸ εὔτακτος ὄνομα καὶ τὸ χειρογραφῶ ῥῆμα, πῶς οὐχὶ
γέλοιον τὸ μὲν σαυτοῦ καὶ ἐμαυτοῦ ἀντωνυμίας φάναι, τῆς αὐτοῦ
ἐγκειμένης κατὰ τὸ τέλος, τὸ δὲ τέλος ὄνομα;

Ἐμοῦ. Ὁμοφωνοῦσα αὕτη κτητικῇ τῇ ἀπὸ τῆς ἐμός, κατὰ τὰ
λοιπὰ σχήματα διαστέλλεται· ἐμοῖο γὰρ ἡ παρὰ τὴν κτητικήν, ἡ 82 A
δ' ἐμέο καὶ ἐμεῦ καὶ ἐμέθεν καὶ ἐμεῖο παρὰ τὴν πρωτότυπον. καὶ
ἔτι ἡ μὲν ἔγκλισις παρακολουθεῖ, ἡ δ' οὔ. — Ἀλλὰ καὶ ἡ μοῦ μονο-

---

Argum. 15 Αὐτός pronomen esse, quattuor argumentis comprobatur. — 25 Genetivi singularis primae personae. Una ἐμοῦ forma primitivi congruit cum genetivo possessivi, qui tamen nunquam inclinatur, cum ipsa inclinabilis sit; ceterae primitivi et possessivi formae diversae sunt.

Discr. script. 1. 'Mox autem scribendum fortasse, ὀξύνεταί τε ὁμοίως τῷ καυτός vel κλαυτός' b in var. lect., ὀξύνεταί τε ὁμοίως τὸ καὶ αὐτός Ab in textu | 5. προθέσεσιν b, προθεσιν A | 7. (αλλα μυρια) A | διὰ τί ἄρθρου ἐστὶ] fol. 168 r. | εστιν A | δεκτική b, δεικτικη A | 8. ονομασιν A | εστιν A | 13. Φιλῖνος b, Φιλεῖνος JGuttentag, φιλανθρωπος A | 14. κοῦφος b, κουφως A | 16. καθὸ b, και καθο A | 18. ἀντωνυμίαις b, om. A | 19. ονομασιν A | τούτοις b, τοιουτοις A | 20. δ' A, δὲ b | απασιν A | 21. εδωκα A, ἔδωκας b | 23. αυτου A, αὐτός b | 25. inscriptio περι της εμου maiusc. A | κτητικῇ τῇ ἀπὸ τῆς ἐμός Ab, γενικῇ τῇ ἀπὸ τῆς ἐμός vel γενικῇ τῇ ἀπὸ τῆς ἐμός κτητικῆς RSkrzeczka, ⟨τῇ⟩ κτητικῇ τῇ ἀπὸ τῆς ἐμός JGuttentag | 26. ἡ b, η A*, quid ante fuerit non liquet

cύλλαβος τῆς ἐμοῦ διcυλλάβου προείρηται τίcι διαφέρει. — Λείπεται
διαλαβεῖν, δι' ἣν αἰτίαν ἡ ἐμαυτοῦ cύνθετος μεταλαμβάνεται εἰς τὴν
ἐγκεκλιμένην, οὐκέτι δὲ εἰς τὴν ὀρθοτονουμένην. τὸ γὰρ

πρὸς ταῖς ἐμαυτοῦ νῦν θύραις (Menandri fr. CCXCIII Meineke)

ἴσον ἐστὶ τῷ πρὸς ταῖς θύραις μου, αὐτὸ μόνον τῆς ἀντιδιαστολῆς
B ἀφῃρημένον. εἰ δὲ ἐντελῶς ἐδείχθη, ὡς αἱ ὀρθοτονούμεναι τῶν ἀντω-
νυμιῶν, ὅτε τὴν τοῦ ῥήματος διάθεσιν ἐφ' ἕτερον οὐκ ἔχουσι πρόσωπον
συντείνουσαν, πάντως εἰς σύνθετον μεταλαμβάνονται, ὁμόλογον ὡς καὶ
ἐπὶ τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου ταὐτὸν παρακολουθήσει. περισσὸν ἄρα
ζητεῖν, διὰ τί αἱ σύνθετοι ⟨οὐ⟩ μεταλαμβάνονται εἰς ἁπλᾶς ὀρθοτονου-
μένας· αὗται γὰρ εἰς σύνθετον μετατιθέμεναί εἰσιν ὑπὲρ τοῦ τὸ μετα-
C βατικὸν διαστεῖλαι τοῦ ἀντανακλωμένου.

Ἐμεῦ. κοινὴ Ἰώνων καὶ Δωριέων,

ἐμεῦ δ' ἕλετο μέγαν ὅρκον (δ 746)·

ἄκουε νῦν καὶ ἐμεῦ, Ῥώγκα, Σώφρων (fr. 64 Ahrens). καὶ Φερε-
κύδης ἐν τῇ θεολογίᾳ, καὶ ἔτι Δημόκριτος ἐν τοῖς περὶ ἀστρονομίας
καὶ ἐν τοῖς ὑπολειπομένοις συντάγμασι συνεχέστερον χρῶνται τῇ ἐμεῦ
καὶ ἔτι τῇ ἐμέο. διὸ καὶ ὁλοκληροτέραν ἄν τις αὐτὴν ὑπολάβοι τῆς
83 A ἐμεῖο καὶ σεῖο, καθὸ οἱ πεζολόγοι ⟨τῇ μὲν⟩ διὰ τοῦ ῑ οὐκ ἐχρήσαντο,
τῇ δὲ διὰ τοῦ ε̄· καίτοι τῶν περὶ Τρύφωνα (p. 27 Velsen) οὐκ ἀπιθάνοις
λόγοις προσκεχρημένων ὑπὲρ τοῦ τὴν ἐμεῖο ἐντελεστέραν εἶναι· «εἰ γὰρ
ἀπὸ τῶν εἰς φωνῆεν ληγουσῶν γενικῶν μείζονες γινόμεναι ἢ κατὰ τὸ
τέλος μεγεθύνονται ἢ κατὰ τὴν παραλήγουσαν, οὐδέποτε δὲ ἐν ἀμφοτέροις
βραχύνονται, Ἀτρείδᾱο Ἀτρείδεω, Πριάμοιο, καὶ ἔτι ἐπ' ἀντωνυμιῶν,
B ἐμοῖο, σοῖο, πῶς οὐχὶ κατὰ τόνδε τὸν λόγον ἡ ἐμέο καὶ σέο ἐλλείπουσι
τῷ ῑ, ἀπὸ τῆς ἐμοῦ καὶ σοῦ αὐξηθεῖσαι»; Ἀλλ' εἴρηται ὅτι ἰσχυρότερα
τὰ τῶν πεζολόγων μαρτύρια. ἄλλως τε εἰ ἐδείκνυντο αἱ ἀντωνυμίαι

Argvm. 1 Opus non est quaerere, cur ἐμαυτοῦ cum μου inclinato, non cum ἐμοῦ commutetur; nam composita facta sunt ex ἐμοῦ sim. ob id ipsum, ut discrimen appareat inter intransitiva (reflexiva) et transitiva (simplicia). — 16 Ἐμέο plenam formam esse scriptorum, quorum summa est auctoritas, testimoniis comprobatur. Trypho autem ἐμεῖο plenius esse censet, nam genetivi in vocalem (diphthongum) exeuntis, si distrahatur, aut paenultimam produci aut ultimam. At pronomina leges perfringunt.

Discr. script. 5 εστιν A | θ in θυραις voce ex alia littera facta ab A^x; ea quae fuerit non liquet | pro ἀντιδιαστολῆς scribendum esse ἀντανακλάσεως conicit GUhlig | 6. ἀφῃρημένῳ vel ἀφῃρημένου conicit JGuttentag | 6—7. 'Fortasse post τῶν ἀντωνυμιῶν exciderunt τῶν κατὰ τὸ τρίτον' RSkrzeczka | 7. εχουσιν A | 8. συντείνουσαν b, συντεινον A | πάντως εἰς] fol. 168 v. | και videtur in A fuisse, nunc fere evan., ταῖς b | 10. οὐ inseruit RSkrzeczka | 13. inscriptio περι της εμευ maiusc. A | τῇ μὲν b, om. A | 20. απειθανως A | 22. ante μείζονες JGuttentag inserit αἱ γενικαὶ | supra γιγνομεναι aliquid erasum in A | 26. τῷ ῑ b, το ι A | ισχυρωτερα A | 27. εδεικνυντο ex εδεικνυτο factum ab A[1]

πρωτοτυποῦcαι ἀνακόλουθοι καὶ κατὰ ἀριθμὸν καὶ κατὰ πτῶcιν, οὐκ
ἀπεμφαῖνον εἰ καὶ κατὰ αὐξήcειc τῶν πτώcεων.

Ἐμέθεν. Πυκνῶc αἱ χρήcειc παρὰ Αἰολεῦcιν,

ἔμεθεν δ' ἔχειcθα λάθαν·

ἤ τιν' ἄλλον C

⟨μᾶλλον⟩ ἀνθρώπων ἔμεθεν φίληcθα (Sapphus fr. 89 Ahrens, 21 et 22 Bergk[3]).

ἀλλὰ καὶ παρὰ Cυρακουcίοιc· ἔτι μεθὲν ἁ καρδία παδῇ, Cώφρων
Γυναικείοιc (fr. 46 Ahrens). παρά τε τῷ ποιητῇ ἡ χρῆcιc καὶ cχεδὸν
cυνεχήc. διὸ οὐδὲ Αἰολικώτερον χρὴ ἀναγινώcκειν, διηκούcηc καὶ ἐπὶ
πολλὰc διαλέκτουc τῆc χρήcεωc. — «Ἐπεὶ δέ», φαcίν, «ἀπὸ τῆc Λέ-
cβου γενικῆc ἐπίρρημά τι ἀποτελεῖται Λεcβόθεν, οἴκου οἴκοθεν, οὐρανοῦ 84 A
οὐρανόθεν, τοῦ ῡ παραιρουμένου, οὕτω καὶ ἀπὸ τῆc ἐμεῦ τὸ ἐμέθεν
ἀποτελούμενον ἐπίρρημα ἂν γένοιτο.» Πάνυ δὲ ληρώδηc ἡ τοιαύτη
παράδοcιc. οὔτε γὰρ τὰ παραγόμενα, μετατιθέντα τὰ τέλη, οὐχὶ τὸ
αὐτὸ μέροc λόγου καταcτήcεται, οὔτε φυλάξαντα τὸ αὐτὸ μέροc λόγου.
τὸ οἶκον δέ καὶ τὰ παραπλήcια τὸ αὐτὸ τέλοc ἐφύλαξε τῆc αἰτιατικῆc,
ἀλλ' οὐ τὸ αὐτὸ μέροc λόγου· τὸ

ἀπὸ χαλκόφι χαλκόc (Λ 351)

οὐκ ἐφύλαξε, καὶ ἴcον τῷ ἀπὸ χαλκοῦ. αὐτή τε ἡ διὰ τοῦ θεν παρα- B
γωγὴ ὁτὲ μὲν ἐπιρρηματικῶc τὸ ἐκ τόπου cημαίνει, Λεcβόθεν, πάν-
τοθεν, Ἰλιόθεν, ὁτὲ δὲ ταὐτὸ cημαίνει τῷ πρωτοτύπῳ. τί γὰρ ἂν
εἴη τὸ

cχεδόθεν δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη (β 267);

ἢ οὐ δῆλον ὡc «cχεδόν»; οὐ γὰρ cύνεγγυc οὐρανὸc τῆc γῆc, ἵν' οὕτωc
ἀκούηται «ἐκ τοῦ cύνεγγυc τόπου».

Ἴδηθεν μεδέων (Γ 276)

ἀντὶ τοῦ Ἴδηc· εὔηθεc γὰρ τὸν ἐξ Ἴδηc τῆc κατὰ Κρήτην παραδέχεcθαι, C
τὸν ἐπιχώριον Ἰδαῖον Δία παραπεμψάμενον.

Argum. 3 Ἐμέθεν in multis dialectis usu receptum est. Quod qui adverbium putant, quia eodem modo ex ἐμεῦ factum sit, quo οὐρανόθεν ex οὐρανοῦ, falluntur. Non enim ex forma iudicium fertur de vocabulis per orationis partes distribuendis, sed ex notione; notione vero et usu ἐμέθεν pronomen est.

Discr. script. 1—2. και πτωcιν κατα πτωcιν A, sed prius πτωcιν delet A[1] | 3. inscriptio περι τηc εμεθεν maiusc. A | παρα A, παρ' b | 4. 'dicendum erat ἔχεcθα, et sic scriptum antiquitus, unde per errorem ἔχειcθα ortum' ThBergk | 5. τιν' b HLAhrens ThBergk, τινα A | 6. ⟨μᾶλλον⟩ adiecit ThBergk | ἔμεθεν HLAhrens ThBergk, ἐμέθεν b, ut l. 4 | φίληcθα A ThBergk, φιλῆcθα b, φίλειcθα HLAhrens | 9. γυναικιοιc A | 15. 'pro παράδοcιc vel ἀπόδοcιc scribendum vel ἀντιπαράθεcιc' b in var. lect. | οὔτε γάρ] fol. 169 r. | 16. καταcτήcεται b in var. lect., cυcτήcεται Ab in textu | 17. οἶκον δέ RSchneider, οἰκόνδε b | εφυλαξεν A | 20. εφυλαξεν A | 22. ταὐτὸ b, τ'αυτα A

Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθεν (Ρ 128)·

ἄλλα μυρία. διὸ καὶ ἐπὶ τῆς προκειμένης λέξεως ἡ ἐξέτασις προαγέσθω. Εἰ μὲν οὖν ἐν τῷ ἐμέθεν καὶ σέθεν ἔγκειται τὸ ἔξ, καθάπερ ἐπὶ τοῦ οὐρανόθεν, Διόθεν, ὁμόλογον ὅτι ὁμοίως τούτοις παραχθέντα ἐπιρρή-
85 A ματά ἐστιν· εἰ δὲ τὴν αὐτὴν σύνταξιν ἔχει τῇ γενικῇ, σαφὲς ὅτι καὶ ταὐτὸ μέρος λόγου· οὐ γὰρ φωναῖς μεμέρισται τὰ τοῦ λόγου μέρη, σημαινομένοις δέ. τῶν γενικῶν μετὰ καὶ ἄλλων προθέσεων ἡ πρό ἡγεῖται, τῶν δὲ ἐκ τόπου ἐπιρρημάτων οὐδέποτε· οὐ γὰρ πρὸ οἰκόθεν φησί τις, πρὸ οἴκου δέ, οὐδὲ πρὸ Λεσβόθεν, πρὸ Λέσβου δέ. ὅθεν εἰ τὸ

πρὸ ἔθεν (Ε 96)

τὴν αὐτὴν σύνταξιν ἔχει τῷ πρὸ αὐτοῦ, ἀντωνυμία γενήσεται ἡ ἕθεν.
B ταὐτὸ καὶ ἐπὶ τοῦ

ἐξ ἐμέθεν (Ι 456).

ἶσον γὰρ τῷ ἐξ ἐμοῦ. παρὸν δὲ καὶ τὰς γενικὰς μεταλαμβάνοντας εἰς τὰς προκειμένας ἀνεπίληπτον τὴν φράσιν καθιστάνειν. τὸ δ'

ἐξ οὐρανόθεν (Θ 21)

πλεονάζει τῷ ἔξ, ἐντελὲς μέντοι τὸ

οὐρανόθεν προΐαλλεν (Θ 365).

[Οὐχ ὑγιὲς λέγειν ὅτι «τὰ ἐπιρρήματα πρόσωπα οὐκ ἔχει· πῶς οὖν
C ἐμέθεν, σέθεν, ἕθεν;» πρὸς γὰρ τοῦτο φήσει τις, ὅτι κατὰ πρόσωπα τὰ ἐπιρρήματα παρῆκται.]

Τὰς μὲν οὖν ἄλλας τῶν πλαγίων συμβέβηκεν ἐν μεταβάσει ἑτέρου προσώπου νοεῖσθαι, ἐμὲ ἐπαίδευσας, Διονυσίῳ ἐλάλησας· διὰ γὰρ τῶν ῥημάτων αἱ εὐθεῖαι· Τὰς δὲ συνθέτους τῶν ἀντωνυμιῶν τὴν μετάβασιν ποιεῖσθαι ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ προσώπου εἰς τὸ αὐτὸ πρόσωπον,
86 A ἐμαυτὸν ἔπαισα, ἐμαυτῷ ἐλάλησα. (διὸ καὶ ἀντανακλώμεναι καλοῦνται, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν εἰς αὐτὰ ἀντανακλωμένων σωμάτων) τὴν μέντοι γενικὴν καὶ ἐπὶ ἕτερον πρόσωπον συντείνειν. ἐν οἷς καὶ ἄρθρον τότε ἐπιδέχεται, τῶν ἄλλων ἀντωνυμιῶν ἄρθρον οὐ προσλαμβανουσῶν, τῷ ἐμαυτοῦ φίλῳ διελεξάμην, τοῦ ἐμαυτοῦ δούλου δεσπόζω. καὶ σαφὲς τὸ αἴτιον. ἐπεὶ γὰρ ἅπαξ πᾶσα γενικὴ ἐπὶ πρᾶγμά τι φέρεται,
B Πλάτωνος ἤκουσα, ἢ ἐπί τι κτῆμα, Πλάτωνος δοῦλος, ἐμοῦ

Argvm. 25 De compositis (vel reflexivis). Composita ita comparata sunt, ut actio ad eandem personam, unde profecta est, redeat. Genetivus autem eorum etiam ad aliam personam simul pertinet, scilicet possessam. Ad eam articulus accedit, quem supra ostendimus non ad genetivum, sed ad personam possessam pertinere. Itaque ceteri casus, qui nunquam cum re possessa coniunguntur, articulo non indigent.

Discr. script. 4. παραχθέντα b, παραδεχθεντα A, punctum adiecit A' | 9. φησιν A | 16. το δ' A, τὸ δὲ b | 20—22. haec delet RSchneider | 20. ου υγιες A | 23. inscriptio περι της εμαυτου maiusc. A | 27. ἔπαισα b, επεσα A | ἐλάλησα b, ελαλησας A, sed altera ς deleta | 28. ἀπὸ μεταφορᾶς] fol. 169 v.

δοῦλος, τοῦτο κἀν τῇ προκειμένῃ παρακολουθεῖ. ἰδοὺ μὲν γὰρ κατὰ πράγματος ἐμαυτοῦ ἤκουσα, κατὰ δὲ κτήματος ἐμαυτοῦ δούλῳ διελεξάμην, ἐμαυτοῦ ἀγρὸν ἔσκαψα. ἐν οἷς καὶ τὸ ἄρθρον προστίθεται, οὐκ αὐτῆς ὄν· ἀδύνατον γάρ, ὡς προαπέδειξα· τοῦ δὲ κτήματος. ὁμόλογον ἐκ τοῦ μετασχηματίζεσθαι πρὸς τὸ σχῆμα τοῦ κτήματος, τῷ ἐμαυτοῦ δούλῳ, τοὺς ἐμαυτοῦ δούλους, καὶ ἔτι ἐκ τοῦ μὴ προσλαμβάνειν ἄρθρον, ἐν οἷς οὐδὲ ἐπὶ κτῆμα φέρεται, σαυτοῦ C ἀκούεις. διὸ καὶ αἱ ἑξῆς πτώσεις, οὐδέποτε ἐπὶ κτῆμα φερόμεναι, ἀπροσδεεῖς εἰσιν ἄρθρου.

Διὸ οὐδὲ συγκαταθετέον Τρύφωνι (p. 29 Velsen) φάσκοντι, «ἐν οἷς ἄρθρον προσλαμβάνει ἡ γενική, καὶ ἐν οἷς κτῆμα σημαίνει, ἐν τούτοις ὁμόλογος ἡ σύνθεσίς ἐστιν ὡς ἐκ τῆς ἐμοῦ κτητικῆς τὴν σύνθεσιν ἐποιήσατο· ἐν οἷς δὲ οὐκέτι, ἀπὸ τῆς ἐμοῦ, ἥ τις πρωτότυπός ἐστιν». — Εἰσὶ δὲ καὶ 87 A ἄλλαι ἀποδείξεις τοῦ μὴ ἐγκεῖσθαι τὴν ἀπὸ τοῦ ἐμός γενικήν. ταῖς κτητικαῖς τὰ ὑπακουόμενα ὁμοιόσχημα, ταῖς δὲ γενικαῖς ἀδιαφορεῖ τὸ ὑπακουόμενον. τοῦ μὲν οὖν προτέρου ἐμὸς οἶκος, Ἀριστάρχειος δοῦλος, ἐμοὶ δοῦλοι, ἐμοὺς δούλους· τοῦ δὲ δευτέρου Ἀριστάρχου δοῦλοι ἢ δοῦλαι ἢ οἱαιδήποτε πτώσεις μεθ' οἱουδήποτε γένους, μετὰ ἀριθμοῦ ἀδιαφόρου. εἰ τοῦθ' ὑγιές, ἐν οἷς τῷ ἐμαυτοῦ ἀδιάφορα τὰ ἐπιφερόμενα, ἐν τούτοις τῆς γενικῆς ἡ κτῆσις μηνύεται καὶ οὐ τῆς B κτητικῆς ἀντωνυμίας. — ἔτι γε μὴν καὶ ἐκ τῶν παρατιθεμένων ἄρθρων ἐνὸν πιστώσασθαι, ἐν οἷς πάλιν γενικῇ μὲν κτῆσιν σημαινούσῃ ἀδιάφορα τὰ ἄρθρα, κτητικῇ δὲ ἀντωνυμίᾳ ἢ ὀνόματι ὁμοιόσχημα παρατίθεται, ὁ ἡμέτερος, ὁ ἐμός, ὁ Ἀριστάρχειος, τοῦ Ἀρισταρχείου, τοῦ ἡμετέρου· γενικῇ δὲ τοὺς Ἀριστάρχου, τοῖς Ἀριστάρχου, τοῖς ἐκείνου. ἐν οἷς οὖν πάλιν ἀδιάφορα τὰ ἄρθρα, τοὺς ἐμαυτοῦ C καὶ τὰς ἐμαυτοῦ, ἐν τούτοις τῆς γενικῆς ἡ κτῆσις. — πρὸς τούτοις, ὅτε μὲν γενικὴ κτητική τινος κτῆσιν δηλοῖ, δύο κτήματα νοεῖται, καὶ φαίνεται ὅτι τὸ μὲν τῆς κτητικῆς ἐστὶ λέξεως, τὸ δὲ ἕτερον τῆς γενικῆς, ὡς εἰ ἔλεγε τοῦ ἐμοῦ ἀγροῦ καρπός, τοῦ ἐμοῦ δούλου παῖδα

Argum. 10 Tryphoni igitur non assentimur dicenti, ἐμαυτοῦ, ubi articulum habeat et aliquid possideri indicet, cum ἐμοῦ genetivo possessivi compositum esse, ceteroquin cum primitivo. — Immo genetivum primitivi semper inesse, etiam aliis argumentis demonstrari potest. 1) Cum possessivis eae res, quae possidentur, flexione congruunt, non congruunt cum ἐμαυτοῦ. 2) Articuli sequuntur flexionem possessivi: cum composito omnis casus generis numeri articulus coniungitur. 3) Ubi genetivus est possessivi, duae sunt res possessae; ubi ἐμαυτοῦ ponitur, una est.

Discr. script. 1. καν A, καὶ b | 3—4. προστίθεται b, προτιθεται A | 4. οὐ κτητικῆς pro οὐκ αὐτῆς CWachsmuth | 12. τὴν AdeVelsen, τῆς Ab | 13. δε A, δ' b | ειςιν A | 14.—15. ταῖς κτητικαῖς b, ταις κτητικοις A | 16. οὐν A, puncta ab A¹ | 19. μετα A, μετ' b | τῷ ἐμαυτοῦ b, το εμαυτου A (non εμαυτω, quod b in var. lect. enotavit) | 22. γενικῇ μὲν κτῆσιν σημαινούσῃ b in var. lect., γενικὴν μὲν κτῆσιν σημαίνουσιν Ab in textu | 26. ἀδιάφορα τὰ ἄρθρα] fol. 170 r. | 29. εστιν A | 30. ελεγεν A

ἔτυψα. εἴπερ οὖν ἡ cύνθεcιc ἐν κτητικῇ, κἂν δύο κτήcειc ἐνοοῦντο
88 A ἐν τῷ ἐμαυτοῦ δοῦλον ἔπαιcα μία δέ ἐcτι· μετάξαντεc γοῦν εἰc τὴν ἐγκεκλιμένην φαμὲν δοῦλόν μου ἔπαιcα. εἰ δὲ οὕτωc ἐνοοῦμεν δοῦλον τοῦ ἐμοῦ φίλου ἔπαιcα, κἂν ὅλωc ὁμόλογον ἦν τὸ cχῆμα ἐκ τῆc ἐμοῦ κτητικῆc cυγκείμενον.

Πάcῃ γενικῇ κτῆcιν cημαινούcῃ πᾶcα πτῶcιc μετὰ παντὸc γένουc καὶ ἀριθμοῦ ἐπιφέρεται, τῇ δὲ ἐμαυτοῦ οὔποτε εὐθεῖα cυντάccεται. τὸ δ' αἴτιον προῦπτον. αἱ γὰρ cύνθετοι τῶν ἀντωνυμιῶν ἰcόζυγον ἀπαι-
B τοῦcι ῥῆμα, αἵ τε εὐθεῖαι ἐν τρίτῳ προcώπῳ νοούμεναι τὰ ῥήματα εἰc αὐτὰc ἐπάγονται, Δίων περιπατεῖ, Cωκράτηc διαλέγεται. cαφὲc ὅτι οὐ cυcτήcεται ἡ τοιαύτη cύνταξιc τῶν ῥημάτων οὐ δυναμένων προcχωρεῖν οὔτε τῇ εὐθείᾳ διὰ τὴν ἀντανακλωμένην, οὔτε τῇ ἀντανακλωμένῃ διὰ τὴν εὐθεῖαν. Ἔcτι μέντοι εὑρεῖν φράcιν μετὰ γενικῆc καὶ εὐθείαc, ὅταν τὸ ῥῆμα μηκέτι μάχηται. πρώτου γὰρ καθεcτὸc μετ'
C εὐθείαc cυνταγήcεται, ὅταν ὕπαρξιν cημαίνῃ τὸ ῥῆμα, τῆc ἐμαυτοῦ ἀκωλύτωc καὶ αὐτῆc ἐπιζητούcηc ῥῆμα πρώτου προcώπου ἐν τῷ ἐμαυτοῦ εἰμι cύμβουλοc, ἐμαυτοῦ εἰμι κατήγοροc.

Εὐθείαc ἀμοιρεῖ ἡ προκειμένη γενική· οὐ γὰρ εἰ ἅπαξ εἴρηται, καὶ ταῦτα ὑπὸ κωμικῆc ἀδείαc, ὡc ἐν Μετοίκοιc Πλάτωνοc (fr. II Meineke), τοῦτο κανών ἐcτι τῆc κατὰ φύcιν εὐθείαc cιγηθείcηc. Πᾶcα πλάγιοc εὐθείᾳ cυν-
89 A τάccεται μετάβαcίν τινα προcώπου ἐπὶ πρόcωπον δηλοῦcα, ἐμὲ Διονύ-

ARGVM. 6 Cum ἐμαυτοῦ nunquam nominativus construitur praeter nominativum primae personae, qui in verbo latet. Nam ut ἐμαυτοῦ verbum eiusdem personae requirit, i. e. primae, ita nomen, si nominativo ponitur, tertiam verbi personam exposcit; itaque inter se pugnant. Potest tamen nominativus nominis accedere, si εἶναι verbum est. — 18 Ἐμαυτοῦ nominativo casu caret; nec mirum. Nam reflexivi ibi ponuntur, ubi actio e nominativo emanans ad ipsum reflectitur. Cum reflexivis igitur verbum eiusdem personae construatur necesse est, quo nominativus continetur; eo igitur reflexiva non indigent.

TESTIM. 21 Prisc. XIII, 23 p. 15, 6 Hertz *Nominativum autem ideo non habet hoc pronomen (id est 'sui sibi se a se'), quia necesse est, quando τὸ 'ἑαυτοῦ' significat tam actionem quam passionem, in eadem intellegi persona. non aliter igitur potest proferri is, in quem aliquid agitur, nisi per obliquos casus. evenit enim, ut a nominativis actus proficiscentes ad obliquos sive in transitione personarum intellegantur sive in una eademque persona. in transitione, ut 'Aristophanes Aristarchum docuit, ego te honoravi, tu mihi dixisti'; et per sola quoque verba nominativus intellegitur et transit rursus ad obliquos 'dedi tibi, honoravi te'. in una quoque eademque persona hoc idem fit, ut 'Phemius se docuit', docendi enim transitio non ad alteram fit personam, sed ad ipsum Phemium reciprocatur, 'Aiax se interfecit', rursum enim 'interfecit' ad ipsum Aiacem reciprocatur.* id. XIII, 28 p. 19, 9 Hertz *Et sciendum, quod, quotiens hoc pronomen reciprocum est, eiusdem personae verbum habet convenienti casui adiunctum, ut 'sui meminit, sibi placet'. et manifestum est, quod adiunctio verbi vim habet nominativi casus cum actione aliqua. si igitur pronominis quoque huiuscemodi significationem habentis, hoc est in se recurrentis, ponas nominativum et cum eo verbum eiusdem personae, erunt duo nominativi. duo autem nominativi per se, ubi et actio et passio ostenditur, coniungi non possunt*, e. q. s.

DISCR. SCRIPT. 2. δοῦλον b, δουλου A | εcτιν A | 3. ἔπαιcα Ab in ind. mendorum, ἔπειcα b in textu | 7. ἐπιφέρεται b, επιφαινεται A | 8. προῦπτον RSchneider, πρόυπτον b | 8—9. απαιτουcιν A | 11. cυcτήcεται b, cτηcεται A | 12. προcχωρεῖν b, προχωρειν A | 12—13. τῇ ἀντανακλωμένῃ b, την ανταναλωμενην A | 13. εcτιν A | 16. ακολυτωc A | 20. εcτιν A

σιος ἔπαισεν, ἐγώ σε ἐδίδαξα· ἀλλὰ μὴν καὶ αἱ διαθέσεις οὐ μόνον ἔκ τινων ἐπί τινας ἐγίνοντο, ἀλλὰ καὶ αὐτοχειρία δρᾶσις, καὶ ὅσα καὶ ἐν ἄλλοις προσώποις ἐνοεῖτο, ταῦτα καὶ ἐπὶ ταὐτὰ πρόσωπα μετῄει. ἐμερίζοντο γοῦν αἱ μὲν σύνθετοι τῶν πλαγίων εἰς τὰ αὐτοπαθῆ τῶν προσώπων, αἱ δ' ἁπλαῖ εἰς τὰ ἀλλοπαθῆ, ἐμαυτὸν ἔπαισα, ἐμὲ [σὺ] ἔπαισας, τῶν ῥημάτων τὰς εὐθείας ἐν αὐτοῖς δηλούντων, εἴγε πᾶν B ῥῆμα εὐθεῖαν ἔχει ἐγκειμένην. φανερὸν οὖν ὡς ταῖς συνθέτοις ἐξ ἀνάγκης ἐπιφερόμενα τὰ ῥήματα τῆς εὐθείας ἐγίνετο παραστατικά, ἧς καὶ χρείαν εἶχεν ἡ σύνταξις· περισσὸν οὖν ἐστι ζητεῖν εὐθεῖαν τῶν προκειμένων πτώσεων.

'«Ἀλλά», φασιν, «οὐ⟨δὲν⟩ κωλύει ἐν τῷ πρώτῳ προσώπῳ ἐν τῷ ἐμαυτός καὶ τὴν αὐτός εὐθεῖαν ἐγκεῖσθαι, ὅθεν καὶ τὸ ἐμαυτὸς ἔπαισα πλάγιον μὲν νοεῖσθαι ἐν τῇ ἀρχούσῃ κατὰ σύνθεσιν, εὐθεῖαν δέ, ᾗ καὶ C συντάσσεται τὸ ῥῆμα, ἐν τῇ κατὰ τέλος». — Ἀλλά γε πρὸς τοῦτο ῥητέον. — τὸ μὲν πρῶτον· ⟨ἄκλιτον⟩ μένει τὸ σχῆμα καὶ κατὰ τὸ τέλος καὶ κατὰ μέσην λέξιν, κατὰ μὲν τὸ τέλος, ὅτι πάντοτε ἡ εὐθεῖα σύνεστι πάσῃ πλαγίῳ, κατὰ δὲ μέσην λέξιν, ᾗ τὰ συντεθέντα ἀκίνητα. — τὸ δὲ δεύτερον, ὡς καὶ ἄδηλος ἡ φράσις γενήσεται· πότερον γὰρ ἡ συγκειμένη γενική ἐστιν ἢ δοτικὴ ⟨ἢ αἰτιατική⟩, οὐ γνωστόν, τοῦ τέλους ἐκθλιβέντος. 90 A — ἔπειτα, εἰ ὑπὲρ διαστολῆς τῶν μεταβατικῶν πλαγίων αἱ σύνθετοι γεγόνασι, περισσὸν ζητεῖν τὴν εὐθεῖαν· οὐδὲ γὰρ ἔστιν εὐθεῖα ἐν μεταβάσει προσώπου λαμβανομένη, ἓν δὲ καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον δηλοῦσα, αὐτὸς ἔγραψε καὶ αὐτὸς ἐκλήθη. ἔνθεν ἄρα μοι δοκεῖ, ὡς καὶ προείρηται, τὴν ἐγώ ἀσύνθετον καθεστάναι, ἐπεὶ μὴ αὐτοπαθὴς ἐγίνετο ἐν συνθέσει, ἀλλοπαθὴς δὲ ἐν ἁπλότητι, ὅπερ καὶ ἐπὶ τῶν πλαγίων συνέβαινεν.

«Οὐχὶ οὖν καὶ τὸ B

ἀλλήλους τρώσητε (τ 12)

Argum. 11 Nec ἐμαυτός ita admitti potest, ut eius initium sit obliquus, finis rectus casus. Nam 1) indeclinabilis esset forma et extrema, quod semper nominativus esset, et media, quod media vocis compositae pars non variatur. 2) Ἐμαυτός vocis prior pars utrum nominativus esset, an genetivus, an dativus, terminatione elisa non appareret. 3) Omnino reflexiva excogitata sunt, ut casus obliqui, non ut recti, ab transitivis discernantur. — 27 Neque ἀλλήλους, quo uno et obliquus et rectus casus contineatur, tamquam exemplum afferre poteris. Eius enim posterior pars cum sit obliquus casus, ita flecti potest ut sententiae conveniat.

Discr. scr pt. 2. εγιγνοντο A | 3. ταὐτὰ b, ταυτα τα A | 5. ἁπλαῖ b, αλλαι A | εἰς τὰ αὐτοπαθῆ] fol. 170 v. | 6. ἔπαισας RSkrzeczka, σὺ ἔπαισας A b, in A utrum επαισας ex επεισας an hoc ex illo factum sit, non liquet | 8. εγιγνετο A | 9. εστιν A | 11. οὐδὲν κωλύει b, ου κωλυει A | 12. ἐμαυτὸς ἔπαισα b, εμαυτης επαισα A | 15. ἄκλιτον b, om. A | 16. οτι A, καθοτι b | συνεστιν A | 18. γενησεται A, γινεται b | 19. ἢ αἰτιατικὴ b, om. A | 21. γεγονασιν | 23. εγραψεν A | ἐκλήθη b, εκλιθη A | ἄρα RSkrzeczka, γάρ A b | 24. εγιγνετο A | 28. τρωσηται A

διὰ μιᾶς συνθέσεως φωνῆς εὐθεῖαν καὶ πλάγιον ἐν μεταβάσει προσώπων δηλοῖ;» Ἀλλὰ μὴν ἡ λέξις οὔτε ἀμφίβολος οὔτε ἄκλιτος, οὐκ ἀμφίβολος μέν, καθὸ ἐπὶ τέλει συντεθεῖσα ⟨ἡ⟩ πλάγιος δεόντως πρὸς τὸ σημαινόμενον ἐκλίνετο, ἀλλήλοις ἔδωκαν, ἀλλήλους ἔπαισαν· κλιτικὴ δέ, καθὸ οὐδὲν ἦν τὸ κωλῦσαν τὸ τέλος κλίνειν, τῆς εὐθείας C κατὰ τὸ ἄρχον μέρος τῆς συνθέσεως νοουμένης, ἥτις καὶ ἕνεκα τοῦ συντεθεῖσθαι ἀκίνητος ἐφυλάσσετο, καὶ ἕνεκα τοῦ τὴν εὐθεῖαν ἐν τοῖς μεταβατικοῖς προσώποις πάντοτε συνυπάρχειν. ⟨Περισσὸν οὖν ἐστι ζητεῖν, «εἰ κατ' ἀκολουθίαν φωνῆς οὐκ ἔχουσιν εὐθεῖαν αἱ σύνθετοι, ἀλλ' οὖν γε κατὰ τὸ σημαινόμενον· ὡς ἡ ἐγώ πρὸς τὴν ἐμοῦ, οὕτως ἡ ἐγὼ αὐτός πρὸς τὴν ἐμαυτοῦ». ἅπαξ γὰρ ἐδείχθη, ὡς ἕνεκα τῶν αὐτοπαθειῶν αἱ ἀντωνυμίαι τὴν σύνθεσιν ἀνεδέξαντο, ὅπερ ἐν μόναις πλαγίοις ἑωρᾶτο. οὔτε ἐν συνθέσει ἄρα εὐθείας ἔχουσιν, οὔτε ἡ ἐμαυτοῦ γενική ἐστι τοῦ ἐγὼ αὐτός. ἐγὼ γὰρ αὐτὸς ἤκουσα, καὶ κατὰ τοῦ αὐτοῦ προσώπου μετοχῆς ἐπιφερομένης, ἐμοῦ αὐτοῦ ἀκούσαντος, ὡς Ἀρίσταρχος εἶπεν, Ἀριστάρχου εἰπόντος. οὐκ ἔστι δέ τις εὐθεῖα μὴ ἔχουσα γενικὴν συντασσομένην τῷ αὐτῷ ῥήματι. ἔτι τὸ ἐγὼ αὐτὸς ἤκουσα σημαίνει ἔξωθέν τινα φωνήν, τὸ δὲ ἐμαυτοῦ ἤκουσα οὐκέτι.⟩

Ἑξῆς ῥητέον περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν συνθέτων, εἰ δεόντως τὰ μὲν τρίτα ἀφ' ἑνικῆς συντάξεως εἰς πληθυντικὰ προάγεται· Ἑαυτούς γὰρ καὶ ἑαυτῶν· τὰ δὲ πρῶτα καὶ δεύτερα οὐκέτι. Τὸν μὲν οὖν Ἀρί-91 A σταρχον ἐπιμέμφεσθαί φασι τὰ σχήματα, καθὸ ἀφ' ἑνικῆς συντάξεως τῆς ἑαυτόν πληθυντικὴ ἐγένετο ἡ ἑαυτούς, μάρτυρά τε ἐπάγεσθαι τὸν ποιητήν, «παρ' ᾧ τὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἠκρίβωται, ἐν οἷς πάντοτε ἐν διαλύσει ἐστὶ τὰ τρίτα, ὁμοίως τοῖς πρώτοις καὶ δευτέροις, σφᾶς αὐτούς καὶ σφῶν αὐτῶν. πρὸς οἷς καὶ τῶν πρώτων καὶ δευτέρων οὐκ ὄντων ἐν συνθέσει πληθυντικῇ, ἐξ ἀνάγκης καὶ τοῖς τρίτοις παρη-B κολούθει ταὐτόν». — Πρὸς ὃν οἱ ἀντιλέγοντές φασιν, «ὡς καὶ ἀφ' ἑνικῆς συνθέσεως τῆς ἑνδέκατος τὸ ἑνδέκατοι πληθυντικὸν ἐγίνετο, τήν τε χρῆσιν ὡς ὑγιῆ πιστοῦνται διὰ τῶν Πλατωνικῶν παραδειγμάτων· τάς τε κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον πολλάκις διαφεύγειν ⟨τὰ⟩ τῶν κατὰ

Argvm. 20 Formae ἑαυτῶν ἑαυτούς cet. quaeritur rectene a singulari ἑ simplici derivatae sint, cum prima et secunda similibus formis careant. Et Aristarchus quidem eas vituperat, Homeri nisus auctoritate. Cui alii adversantur dicentes, simili modo ex ἕν-δέκατος fieri ἑν-δέκατοι, omninoque ad regulas, quae in prima et secunda valeant, tertiam non dirigi. At Aristarcho assentiendum est. Nam pauciora similitudinem plurium sequi oportet;

Discr. script. 3. ἡ πλάγιος b, πλαγιος A | 8. post συνυπάρχειν inserenda esse, quae antea 73, 18 — 74, 2 legebantur (ubi vid. discr. script.), perspexit RSkrzeczka | 21. ἑνικῆς b, ενικης εστιν A | 22. εαυτων] fol. 171 r. | 26. εστιν A | 28. πληθυντικῇ b, πληθυντική A | 32. τριτον προσωπον A, τρίτον b | τὰ τῶν b, των A

τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον. δυϊκαὶ γοῦν εἰσὶν εὐθεῖαι πρώτου καὶ δευτέρου
προσώπου, ἀλλ' οὐκέτι καὶ τρίτου. τί οὖν θαυμαστόν, εἰ καὶ τρίτου
εἰσί, πρώτου καὶ δευτέρου οὐκ οὐσῶν; ἄλλως τε καὶ ἄλλαι λέξεις κατὰ
τύχην ἐσιγήθησαν· οὕτω καὶ αἱ προκείμεναι». — 'Αλλ' ἔμοιγε δοκεῖ ὁ C
τοῦ 'Αριστάρχου λόγος κριτικώτερος εἶναι, ἔχοι δ' ἂν οὕτω τὰ τῆς
ἐπικρίσεως. Παντὶ προὖπτον ὡς ἡ πλείων παράθεσις τῆς ἐλάσσονος
κανών. ὅθεν εἰ δεκάδυο σχήματα ἐσιγήθη, πάσης πτώσεως δυϊκά, καὶ
πληθυντικά πρώτου καὶ δευτέρου προσώπου, δηλονότι γενικῆς καὶ δο-
τικῆς καὶ αἰτιατικῆς, πρὸς τρία πληθυντικὰ τρίτου προσώπου, γενικῆς,
δοτικῆς, αἰτιατικῆς, πῶς οὐχὶ παράλογα τὰ τρία πρὸς τὰ δώδεκα; — 92 A
«'Αλλὰ τρίτα οὐκ ἔστι, πρώτου καὶ δευτέρου ὄντος». Εἰ μὲν οὖν τὰ
ἄλλα πάντα τρίτα ἐσεσίγηντο, κἂν ἦν τις πιθανότης τοῦ καὶ τὰ τρίτα
ὄντα πρῶτον καὶ τρίτον μὴ εἶναι. εἰ δὲ ἕν που ἐσιγήθη διὰ τὸ ὑφ'
ἑτέρων συζυγιῶν ἀναπεπληρῶσθαι, πῶς οὐχὶ γέλοιον τοσαύτας φωνὰς
συζύγως κατὰ τύχην σεσιγῆσθαι; τούτου οὖν ἐν μηδενὶ μέρει λόγου
παρακολουθήσαντος, παντί τῳ δῆλον ὑπὲρ ἀκριβείας ἐξετάσαντι τῆς ἐν B
τοῖς μέρεσι τοῦ λόγου, ὡς ἡ 'Ομηρικὴ ποίησις μᾶλλον τῶν ἄλλων
ἠνύσθη. ὅθεν οὐ μᾶλλον ἡ Πλάτωνος χρῆσις ἀξιοπιστοτέρα τῆς οὐκ
οὔσης παρὰ τῷ ποιητῇ.

Παρὸν δὲ ἐξετάσαι καὶ διὰ λόγου τὸ ἀληθές. — «'Απὸ ἑνικῶν συν-
θέσεων πληθυντικαὶ ἐκφοραὶ γίνονται κατὰ τὸ τέλος, ἀνδροφόνος
ἀνδροφόνοι, ἑνδέκατος ἑνδέκατοι. ὅθεν καὶ ἀπὸ τοῦ ἑαυτόν
τὸ ἑαυτούς πεσεῖται». — Οὐδὲν γὰρ κωλῦον τὰ προκείμενα εἰς πλῆθος C
μετάγειν· ἐν δυσὶ γὰρ προσώποις ἕκαστον αὐτῶν ἀκούεται. ὁ γὰρ
ἄνδρα φονεύσας ἢ ὁ μετὰ δέκα εἷς ἢ οἱ μετὰ δέκα πλείονες ἀνεμπο-
δίστως εἶχον τὸ ἕτερον τῶν προσώπων πληθυντικόν· τὸ μέντοι τῆς
ἀντωνυμίας σχῆμα ἠδυνάτει, ἅτε δὴ καθ' ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ προσώπου
λαμβανόμενον, κατὰ μὲν τὸ τέλος τῆς συνθέσεως εἰς πλῆθος μετάγεσθαι,
κατὰ δὲ τὸ ἄρχον εἰς ἕν, ἐπεὶ ἕνεκα τούτου ἑνικὸν καὶ πληθυντικὸν 93 A
ἐνοεῖτο διὰ μιᾶς φωνῆς καθ' ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ προσώπου, ὅπερ ἄλο-
γον. εὐλόγως ἄρα τὰ σχήματα ἐσιγήθη.

Argum. 20 deinde in hoc ἑν-δέκατος duae sunt personae, quarum altera commode in pluralem transire potest: in ἑαυτοῦ una est persona.

Discr. script. 3. ειcιν A | 7. πάσης πτώσεως δυϊκά, καὶ πληθυντικὰ scripserunt JGuttentag et RSchneider, πάσης πτώσεως τέσσαρα δυϊκῶν καὶ πληθυντικὰ Ab, aut πάσης πτώσεως τέσσαρα δυϊκὰ καὶ πληθυντικὰ aut πάσης πτώσεως τέσσαρα δυϊκῶν καὶ πληθυντικῶν scribendum esse censet RSkrzeczka | 11. εcτιν A | 15. μέρει b, μερους A | 16. παρακολουθήσαντος RSchneider, κατακολουθησαντος A, puncta adscripsit A[1], κατακολουθήσαντος b | 17. μερεcιν A | 21. π in πληθυντικαι facta in A ex duabus litteris, quarum altera fuit η, ab A[x] | 22. ἀνδροφόνος] fol. 171 v. | 23. οὐδὲν γὰρ Ab, ἀλλ' οὐδὲν vel ἀλλ' οὐδὲν γὰρ scribendum esse conicit RSkrzeczka | 24. δυcιν A | 26. των supra lin. in A

Τὸ ἄρχον μέρος αἱ cύνθετοι κινοῦcαι πρόcωπα παριcτᾶcιν, ὁμοίως ταῖc ἁπλαῖc, τὸ δὲ τέλος, ὅτε γένος· ἐμαυτόν γὰρ καὶ ἐμαυτήν. ὅθεν ἐπιcτατέον τῷ οὐδετέρῳ cχήματι κατ' αἰτιατικὴν cιγηθέντι, ἐπεὶ ἴcωc καὶ ἡ κατάληξις cυνήγετο εἰc ō κατ' ὀξὺν τόνον, (καθὸ αἱ οὐδέ-
B τεραι τῶν ἀντωνυμιῶν, χωρὶc τῶν κτητικῶν, εἰc ο ἔληγον μετὰ τάcεως τῆc τοῦ ἀρcενικοῦ,) ὅπερ ἐν μέρει λόγου οὐκ ἐνὸν εὑρέcθαι (τῆc ἀπό καὶ ὑπό ὑφαιρουμένων, καθότι ἀδύνατον πρόθεcιν βαρύνεcθαι, χωρὶc εἰ μὴ ἀναcτρέφοιτο· οὐδὲ γὰρ Αἰολεῖc τὸν ἐπὶ ταύταιc τόνον ἀναβιβάζουcιν)· ὑπολείπεται οὖν cημειούμενον τὸ αὐτό (καί, εἰ ἕν ἐcτι, τὸ εἰcő). ἀλλ' εἰ καὶ τοῦτο ἁπλοῦν ἔcτιν, οὐ πάντως καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ cύνθετον, λέγω δὲ τὸ ἐμαυτό· ὑπὸ γὰρ ἀκριβεcτέρου λόγου ἐμποδί-
C ζεται. εἴ τι γὰρ οὐδέτερόν ἐcτιν αἰτιατικῆc πτώcεωc, τοῦτο καὶ εὐθείαc ἐcτίν· ἀλλ' ἀδύνατον τὸ τῆc εὐθείαc cυνίcταcθαι· εὐλόγως ἄρα καὶ τὸ τῆc αἰτιατικῆc cχῆμα ἐcιγήθη. ἀλλ' εἰ ἅπαξ Εὐριπίδηc ἐχρήcατο ἐπὶ δευτέρου προcώπου ἐν τῷ

ἔγειρέ μοι cεαυτὸ καὶ γίγνου θραcύ (fr. 694 Nauck Dindorf),

τοῦτο οὐ κανὼν γενήcεται τοῦ εὐλόγως cιγηθέντοc cχήματοc.

94 A [Περιccὸν οὖν ἐcτὶ ζητεῖν, «εἰ κατ' ἀκολουθίαν φωνῆc οὐκ ἔχουcιν εὐθεῖαν αἱ cύνθετοι, ἀλλ' οὖν γε κατὰ τὸ cημαινόμενον· ὡc ἡ ἐγώ πρὸc τὴν ἐμοῦ, οὕτωc ἡ ἐγὼ αὐτόc πρὸc τὴν ἐμαυτοῦ». ἅπαξ γὰρ ἐδείχθη, ὡc ἕνεκα τῶν αὐτοπαθειῶν αἱ ἀντωνυμίαι τὴν cύνθεcιν ἀνεδέξαντο, ὅπερ ἐν μόναιc πλαγίοιc ἑωρᾶτο. οὔτε ἐν cυνθέcει ἄρα εὐθείαc ἔχουcιν, οὔτε ἡ ἐμαυτοῦ γενική ἐcτι τοῦ ἐγὼ αὐτόc. ἐγὼ γὰρ αὐτὸc
B ἤκουcα, καὶ κατὰ τοῦ αὐτοῦ προcώπου μετοχῆc ἐπιφερομένηc, ἐμοῦ αὐτοῦ ἀκούcαντοc, ὡc Ἀρίcταρχοc εἶπεν, Ἀριcτάρχου εἰπόντοc. οὐκ ἔcτι δέ τιc εὐθεῖα ⟨μ⟩ὴ ἔχουcα γενικὴν cυνταccομένην

Argvm. 1 Initia pronominum reflexivorum variata personarum mutationes, terminationes flexae generum vicissitudines indicant: Neutrius generis accusativi non exstant, quia ne nominativi quidem admittuntur; hi enim casus una esse solent. — 20 Ἐγώ αὐτόc non est nominativus ad ἐμαυτοῦ genetivum pertinens.

Testim. 26 Prisc. XIII, 26 p. 17, 27: *nec potest esse nominativus, cuius etiam obliquus eidem verbo possit sine transitione vel reciprocatione adiungi, ut 'ego scribo', 'mei' autem 'scribo' dicere non possumus.*

Discr. script. 1. παρίcταcιν b | 6. ἐν ⟨ἑνὶ⟩ μέρει λόγου RSchneider, ἐν ⟨ἄλλῳ⟩ μέρει λόγου JGuttentag | 9. εcτιν A | 10. εἰcő RSchneider, εἰcό b, εico A | τοῦτο ἁπλοῦν ἔcτιν RSchneider, τοῦτο ἁπλοῦν ἐcτίν Ab, τοῦτο τὸ ἁπλοῦν ἔcτιν JGuttentag | 16. ἔγειρέ b ANauck GDindorf, εγειραι A | 18. Περιccὸν — 74, 2 οὐκέτι tollenda et 71, 8 post cυνυπάρχειν collocanda esse vidit RSkrzeczka | 21. αὐτοπαθειῶν αἱ ἀντωνυμίαι RSkrzeczka, αὐτοπαθῶν αἱ ἀντωνυμίαι JGuttentag, αὐτοπαθῶν ἀντωνυμιῶν Ab | 21—22. ἀνεδέξαντο A RSkrzeczka, ἀνεδέξατο b | 22. μόναιc b, μονοιc A | εορατο A | οὔτε b, ουδ' A | cυνθέcει b, cυνθεccι in fine versus A, puncta adscripsit A | αρα A, οὖν b | 23 εχουcιν A | οὔτε ἡ ἐμαυτοῦ b, ἡ ουδε εμάυτου A, punctis ab A[1] adscriptis indicatur quomodo verba collocanda sint | ἐγὼ αὐτόc] fol. 152 r. | 25—26. ⟨αὐτὸc⟩ εἶπεν et ⟨αὐτοῦ⟩ εἰπόντοc CWachsmuth | 26. εcτιν A | μὴ ἔχουcα RSkrzeczka, ἡ ἔχουcα Ab

τῷ αὐτῷ ῥήματι. ἔτι τὸ ἐγὼ αὐτὸς ἤκουσα σημαίνει ἔξωθέν τινα φωνήν, τὸ δὲ ἐμαυτοῦ ἤκουσα οὐκέτι.]

Εἰ τὰ συντεθέντα καθ' οἱανδήποτε πτῶσιν μένει κατὰ πᾶσαν πλάγιον, σύνθετον δὲ τὸ ἐμωυτοῦ παρ' Ἴωσι καὶ παρ' ἡμῖν, καθὸ καὶ ὁ τόνος ὁμολογεῖ (μία γὰρ ἡ περισπωμένη)· τί δήποτε τὸ ἐν τῇ αἰτιατικῇ C σχῆμα ἐσημειοῦτο, ὡς οὐ δυνάμενον τὴν διὰ τοῦ ω̄ γραφὴν ἀναδέξασθαι, «εἴ γέ», φασι, «τὸ ε̄ καὶ τὸ ᾱ οὐκ εἰς ω̄ κιρνᾶται»; — ἄλλως τε εἰ καὶ κατὰ πτῶσιν συνετίθεντο, οὐδὲν ἦν τὸ κωλῦον ἐν τῇ ἐμαυτόν αἰτιατικῇ τὸ ᾱ εἰς ω̄ μετατίθεσθαι Ἰωνικῷ ἔθει, καθάπερ καὶ τὸ αὐθαδής αὐτώδης.

Ἡ ἐμοῦς κοινὴ οὖσα Συρακουσίων καὶ Βοιωτῶν, καθὸ καὶ Κόριννα 95 A (fr. 37 Bergk[3]) καὶ Ἐπίχαρμος ἐχρήσαντο, πρὸς ἐνίων ἐδόκει ⟨μᾶλλον⟩ κατωρθῶσθαι τῆς δίχα τοῦ σ̄ προφερομένης, εἴγε τὰ εἰς ω λήγοντα εἰς ους κατὰ γενικὴν λήγει. Πρῶτον μὲν οὐ παρὰ Δωριεῦσιν· ἔπειτα τὸ σύμφωνον αὐτοὺς ἔλαθε· ποῦ γὰρ τῆς εὐθείας τὸ γ̄; πῶς δὲ καὶ τὸ δεύτερον εἰς ους λήγει; τεοῦς γάρ, τῆς εὐθείας εἰς ῡ ληγούσης. Ἔτι καὶ ἐμέος οἱ αὐτοὶ Δωριεῖς, καὶ ἐν συναλοιφῇ ἐμεῦς αἱ χρήσεις παρ' Ἐπιχάρμῳ. ἡ μέντοι ἐμίο καὶ ἐμίω καὶ ἔτι σὺν τῷ σ̄ ἐμίως καὶ B ἐμῶς δισυλλάβως, παρὰ Ῥίνθωνι.

Ἰτέον ἐπὶ τὰς κατὰ τὸ δεύτερον.

Τῇ μὲν οὖν ἐμοῦ σύζυγος ἡ σοῦ, πάλιν τὴν αὐτὴν ὁμοφωνίαν ἀναδεδεγμένη κτητικῇ τε καὶ πρωτοτύπῳ· τῇ δὲ ἐμεῦ ⟨ἡ⟩ σεῦ, ἐμέο σέο, ἐμεῖο σεῖο, ἐμέθεν σέθεν, συνθέτῳ τε τῇ ἐμαυτοῦ ἡ σαυτοῦ. ἀλλὰ μὴν καὶ τῇ ἐμοῦς Δωρίῳ ἡ τεοῦς, Ἡρακλῆς τεοῦς κάρρων ἦς, C Σώφρων (fr. 27 Ahrens), καὶ ἔτι Κόριννα·

περὶ τεοῦς Ἑρμᾶς ποτ' Ἄρευα πουκτεύϊ (fr. 3 Ahrens, 11 Bergk[3]).

Ἔστι καὶ ἡ τιοῦς, διὰ τοῦ ῑ, ἣν καὶ ἀναλογωτέραν ἡγητέον, ἐπεὶ τὸ ε̄ εἰς ῑ μεταβάλλουσι, φωνήεντος ἐπιφερομένου. Ἔτι τῇ ἐμέος ἡ τέος

Argum. 3 Mirum non est ab ἐμωυτοῦ genetivo descendere ἐμωυτόν accusativum, quod initia compositorum per omnes casus servantur. — 10 Reliquae formae genetivi singularis primae personae percensentur. — Ἐμοῦς quidam pro pleniore forma habuerunt, quam ἐμοῦ, sed falsi sunt. — 20 Genetivi singularis secundae personae. Formae omnium usu receptae, Homericae, doricae.

Discr. script 3. συντεθεντα A, σύνθετα b | 4. Ἴωσιν ⟨ὡς⟩ RSchneider, aut delendum καὶ παρ' ἡμῖν aut ⟨τὸ ἐμαυτοῦ⟩ addendum esse censet CWachsmuth | 7. φασιν A | 10. inscriptio περι της εμους maiusc. A | 11. ⟨μᾶλλον⟩ JGuttentag | 12. κατωρθῶσθαι b, κατορθωσθαι A | προφερομένης b, προσφερομενης A | 14. ελαθεν A | 16. ἐμέος οἱ LCValckenaer b, εμεο σευ A | συναλειφη A | ἡ χρῆσις pro αἱ χρήσεις CWachsmush | 17. ἐμίο HLAhrens, εμειο Ab | καὶ A, καὶ ἔτι b | ἐμίω HLAhrens, ἐμείω Ab | εμιως A, ἐμείως b | 21. inscriptio περι της σου maiusc. A | 22. ἡ σεῦ b, σευ A | 24. καῤῥων LCValckenaer b HLAhrens, καρων A | ἦς HLAhrens, ἦν Ab | 26. Ἄρευα πουκτεύϊ ABoeckh HLAhrens ThBergk, αρ'ευα πουκτευϊ A, Ἄρηα πουκτεύει LCValckenaer b | 27. εστιν A

κατ' ἔγκλιςιν ςύζυγος, ἐκπεφάναντί τεος ταὶ δυςθαλίαι, Cώφρων (fr. 75 Ahrens)· τὸ γὰρ ὀρθοτονούμενον κτητικὴν ςημαίνει.

96 A Τεῦς. Αὕτη ςύζυγος τῇ ἐμεῦς. Ἐπίχαρμος ἐν Κωμαςταῖς ἢ Ἁφαίςτῳ (fr. 64 Ahrens)·

⟨Ἀλλ'⟩ οὐδὲ ποτιθιγεῖν ἔτ' ἐγὼν τεῦς ἀξιῶ·
καὶ πόκ' ἐγὼν παρὰ τεῦς τι μαθών,

Θεόκριτος (V 39)· ἔςτι δὲ καὶ Βοιωτιακὸν δῆλον ὡς·

τεῦς γὰρ ὁ κλᾶρος (Corinnae fr. 17 Ahrens, 24 Bergk[3]).

ὃ περιςπαςθὲν τὴν πρωτότυπον ςημαίνει· ἴςον γὰρ ἔςται τῷ ςοῦ, οὐκ ἄλλης· τὸ δὲ ἐν ὀξείᾳ τάςει, ἐν μέντοι τῇ ἀναγνώςει ἐγκλιθέν, ἴςον τῇ ςός.

B Ἡ ςέο μεταβάλλει τὸ c̄ εἰς τὸ τ̄ παρὰ Δωριεῦςιν. Ἀλκμάν (fr. 19 Bergk[3])·

ἐμὲ Λατοΐδα τέο λάχος χόρον

καὶ ἔτι τεῦ.

Ἀπὸ τῆς ςοῦ Δώριος ἐγίνετο ἡ τεοῦ ὁμότονος, μεταθεῖςα τὸ c̄ εἰς τὸ τ̄ καὶ πλεονάςαςα τῷ ε̄, καθάπερ καὶ ἡ ςός ἐν τῷ τεός. Τινὲς μέντοι ἠξίουν βαρυτονεῖν, οἰόμενοι ἀπὸ τῆς τέο τῇ τοῦ ῡ προςθέςει γεγενῆςθαι. Ἡ χρῆςις παρ' Ἐπιχάρμῳ καὶ Cώφρονι.

C αἰνοδρυφὴς δὲ τάλαινα· τεοῦ κάτα τυμβοχόηςα (Callim. II p. 753 Schneider).

Cώφρων (fr. 76 Ahrens)· οὐχ ἧςςων τεοῦ. Ἐπίχαρμος (fr. 157 Ahrens)·

παιδὶ τεοῦ.

Καὶ ἔτι ἡ τίος. Ἡ μέντοι τίω καὶ τίως, ςυζυγοῦςαι τῇ ἐμίω καὶ ἐμίως, πάλιν παρὰ τῷ αὐτῷ Ῥίνθωνι εἴρηνται.

Εἰ αἱ ὁμοιοκατάληκτοι ἐν δευτέροις προςώποις ταῖς κατὰ τὸ πρῶτον
97 A ἀποβολῇ τοῦ c̄ τὰ τρίτα ἀποτελοῦςι, ςυμφανὲς ὡς καὶ ἀπὸ τῆς ςοῦ ἡ οὗ πρωτότυπος γενήςεται, πάλιν ὁμοφωνοῦςα τῇ ἀπὸ τῆς ὅς γενικῇ

Argvm. 26 Genetivi singularis tertiae personae.

Discr. script. 1. ἐκπεφάναντι HLAhrens, εκπεφαντι A, ἐκπεφήναντι b, ἐκπέφανται LCValckenaer | ταὶ A HLAhrens, αἱ b | 3. τῇ ἐμεῦς b, in A est τηεμευς, parte superiore ε̄ litterae fere evanida; ita factum est ut b in var. lect. τηςμευς enotaret | 5. sic fragmentum restituit HLAhrens, ουδεποτ' ἵοι γινετ' εγων τευς αξιω Ab, οὐδέποτ' . . . ἐγένετ' ἀγών τευς ἄξιος LCValckenaer | 6. ἐγὼν Ab, k apud CZieglerum, ἐγὼ vulg. | τεῦς Ab Iunt., τεῦ p k apud CZieglerum vulg. | 7. εςτιν A | 12. Ἀλκμάν· ἐμὲ Λατοΐδα τέο λάχος χόρον FWSchneidewin, Ἀλκμάν· ἐμὲ Λατοίδα τέο δ'αχοςχορον Ab, Ἀλκμὰν ἐν ε'· Λατοίδα, τέο δ'ἀρχέχορον GHermann, Ἀλκμάν· ἐμέ, Λατοΐδα, τέο δαυχνοφόρον ThBergk (in ed. III, antea coniecerat ὀςχοφόρον) | 15. τεῦ b, τευς A | 16. τεοῦ b, τεους — A | 18. τῇ τοῦ ῡ προςθέςει PEgenolff, τὴν τοῦ ῡ πρόςθεςιν Ab | 24. verba Καὶ ἔτι ἡ τίος fortasse post ἐμίως l. 26 transponenda esse censet HLAhrens | τίως b, τεως A | 24—25. ἐμίω καὶ ἐμίως HLAhrens, ἐμέω καὶ ἐμέως Ab | 26. inscriptio περι της οὗ maiusc. A | 27. αποτελουςιν A

cυνάρθρῳ. Τὴν μὲν οὖν χρῆcιν παρ' Ὁμήρῳ οὐκ ἐνὸν εὑρέcθαι, παρὰ μέντοι Ἀττικοῖc· καὶ ⟨γὰρ⟩ Πλάτων cυνεχῶc ἐχρήcατο, οἵ τε κωμικοὶ καὶ τραγικοί. ὁ μέντοι Ζηνόδοτοc καὶ ⟨τὸ⟩

ἀπὸ ἕο χειρὶ παχείῃ (Υ 261)

διὰ τῆc οῡ ἔγραφεν. ὅπερ παραπεμπτέον, οὐχ ὡc μὴ πρωτότυπον,
ἀλλ' ὡc μὴ cύνηθεc· τῇ γὰρ εἰc οῡ καταλήξει χρῆται ὁ ποιητὴc ἐπὶ B
μόνηc κτητικῆc, τῇ δὲ ἐμεῦ καὶ ταῖc cυζύγοιc ἀντὶ τῶν πρωτοτύπων μόνων,

πατρὸc ἐμοῦ κλέοc εὐρὺ μετέρχομαι (γ 83)·

ἐπὶ δὲ τῆc πρωτοτύπου

ἐμεῦ δ' ἕλετο μέγαν ὅρκον (δ 746).

Ἡ εὗ ἀπὸ τῆc cεῦ, ἐν ἐγκλίcει,

εἴ πώc εὑ πεφίδοιτο (Υ 464) . . . .

κἀκεῖνο δέ τινεc ὀρθοτονοῦcι προcπνέοντεc,

φρίξαc εὗ λοφιήν (τ 446)·

ἀντὶ τοῦ τὴν αὑτοῦ. C

Ἡ ἕο κατ' ἔγκλιcιν,

ἐπεί έο κήδετο λίην (ξ 461)·

καὶ κατ' ὀρθὸν τόνον,

ἀπὸ ἕο χειρὶ παχείῃ (Υ 261).

Εἴρηται δὲ περὶ τῆc εἷο, ὡc μόνωc ὀρθοτονεῖται.

Ἡ ἕθεν ὀρθοτονεῖται μέν, ὡc ἐπὶ τοῦ

ἀπὸ ἕθεν ἧκε χαμᾶζε (Μ 205),

ἐγκλίνεται δέ, ὡc ἐπὶ τοῦ 98 A

ἐπεὶ οὔ ἑθέν ἐcτι χερείων (Α 114).

Οὐ γάρ, ὡc ἔνιοι, χρὴ μόνωc ὀρθοτονεῖν, ὅτι καὶ τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον ὀρθοτονεῖται μόνωc· ἰδοὺ γὰρ καὶ ἐπὶ τῶν δυϊκῶν, ὀρθοτονουμένων τῶν πρώτων καὶ τῶν δευτέρων, τὰ τρίτα ἐγκλίνεται. ἄλλωc τε τὸ ἔτι μεθὲν ἁ καρδία παδῇ (Sophronis fr. 46 Ahrens) ἐγκέκλιται. οὐκ ἐπειδὴ οὖν κατὰ τύχην παρ' Ὁμήρῳ τὰ πρῶτα ὠρθοτονήθη, εὐθέωc καὶ τὰ τρίτα.

Cαφὲc ὅτι καὶ τὸ Αἰολικὸν δίγαμμα ταῖc κατὰ τὸ τρίτον πρόcωπον B

Argum. 1 Οὖ personale non est apud Homerum, qui οῡ terminatione ita utitur, ut possessivorum sit, nunquam personalium. — Ceterae formae enumerantur. — 22 Ἕθεν quidam negant inclinari, quod ne ἐμέθεν cέθεν quidem inclinentur. At tertia hac in re primae et secundae analogiam non sequitur. — 32 Digamma aeolicum est ubi praefigatur personalibus tertiae personae.

Discr. script. 2. καὶ γὰρ b, και A | 3. καὶ τὸ b, και A | inscriptio περι τηc εὖ maiusc. A | 5. 'Excidit exemplum recti tenoris' b in var. lect. | 14. ορθοτονουcιν A | 17. inscriptio περι τηc εο maiusc. A | 18. ἐπεί ἕο b typothetae errore | 21. Εἴρηται] fol. 173 r. | 23. inscriptio περι τηc ἑθεν maiusc. A | 23. ηκεν A | 26. εcτιν A

προcνέμεται, καθὸ καὶ αἱ ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμεναι δαcύνονται. Ἀλκαῖοc (fr. 6 Ahrens, 11 Bergk[3])·

ὥcτε θέων μηδέν᾿ Ὀλυμπίων
λῦcαι ἄτερ Ϝέθεν.

Ἑοῦc. Αὕτη ἀκόλουθοc Δωρικῇ τῇ τεοῦc. ᾗ cυνεχῶc καὶ Κόριννα ἐχρήcατο. ἐν Κατάπλῳ (fr. 4 Ahrens, 2 Bergk[3])·

νίκαc᾿ ὁ μεγαλοcθένηc
C Ὠαρίων, χώραν τ᾿ ἀπ᾿ ἑοῦc
πᾶcαν ὠνούμηνεν.

Ἑοῦ. Αὕτη τῇ τεοῦ ἀκόλουθοc, ἀποβολῆc γενομένηc τοῦ κατ᾿ ἀρχὴν cυμφώνου. εἴρηται κατ᾿ ἀρχὴν περὶ τοῦ πλεονάcαντοc ε̄ κατὰ τὸ δεύτερον πρόcωπον.

Τῆc ἐκεῖνοc καὶ οὗτοc αἱ γενικαὶ παρὰ Δωριεῦcι διὰ τοῦ ω̄,
99 A τήνω καὶ τούτω, τοῦ τέλουc βαρυτονουμένου. πρὸc τῷ καὶ τὸν λόγον ἀπαιτεῖν, καθότι βαρύτονοι αἱ εὐθεῖαι, καὶ τὸ πλεῖcτον τῆc χρήcεωc οὕτωc ἔχει. πρὸc οἷc καὶ τὸ τουτῶ περιcπώμενον. ἐπιρρήματόc ἐcτι παραcτατικόν, τουτῶ θάμεθα, Cώφρων (fr. 42 Ahrens). τὸ δὲ αὐτῶ περιcπαcθήcεται, ὅτι καὶ τὸ αὐτόc ὀξύνεται.

Τὴν ἑαυτοῦ φαcιν ὠλιγωρῆcθαι, καθὸ τὴν μὲν ἐν ἀρχῇ cύνθεcιν αἰτιατικῆc ἔχει, τὸ δὲ τέλοc γενικῆc. Ἀλλ᾿ οὔτε τὰ cύνθετα τὴν αὐτὴν
B κλίcιν ἀναδέχεται τοῖc κατὰ παράθεcιν, ἐπεὶ ἰδοὺ τὸ λεοντοφόνοc ἐκ γενικῆc cυνεcτὸc εἰc αἰτιατικὴν ἀναλύεται, ὁ λέοντα φονεύcαc, καὶ τὸ φιλοπλάτων ἐξ εὐθείαc εἰc αἰτιατικήν, ὁ φιλῶν Πλάτωνα· οὔτε πάντωc αἰτιατικὴ ἔγκειται· τί γὰρ ⟨οὐ⟩ μᾶλλον ἡ εὖ ἐcτι cυντεθεῖcα ἢ ἡ διcύλλαβοc ἡ ἕο; πρὸc οἷc οὐδὲ ἡ δοκοῦcα ἐν cυνθέcει κατωρθῶcθαι ἐν δυcὶν αἰτιατικαῖc, λέγω δὴ τὴν ἑαυτόν, πάντωc δύο αἰτιατικὰc cημαίνει· αὐτὸc γὰρ αὑτὸν ἔπαιcεν.

C «Κἀκεῖνο δὲ ἐπιcτατέον, εἰ ὅλωc cὺν τῷ ε̄ γραφήcεται ἢ διcυλλάβωc μόνωc, μόνον κατ᾿ ἀρχὴν προcπνεόμενον· τὰ γὰρ τῆc χρήcεωc ἐπ᾿ ἴcηc.» Εἴρηται ὡc αἱ ἀπὸ τοῦ c̄ ἀρχόμεναι ὁμοιοκατάληκτοι ἀπο-

Argvm. 13 Genetivi dorici τήνω οὕτω recte gravi tono proferuntur, αὐτῶ acuto. — 19 In ἑαυτοῦ offendunt, quod initium eius sit accusativus ἕ, finis genetivus. Sed potius cum εὖ vel ἕο genetivo compositum est. — 30 Et ἑαυτοῦ et αὑτοῦ forma plena est; quibus formae secundae personae respondent. Ad memoriam prioris compositi partis servandam satis est densa aspiratio.

Discr. script. 3. ὥcτε ThBergk | 4. λῦcαι ἄτερ Ϝέθεν b HLAhrens ThBergk, λυcεατερ γεθεν A | 5. inscriptio περι τηc εουc maiusc. A | 7. ὁ A b HLAhrens ThBergk, ὃν GHermann | μεγαλοcθένηc A b ThBergk, μεγαλοcθένειc HLAhrens | 8. Ὠαρίων b HLAhrens ThBergk, ὠαρειων A | 10. inscriptio περι τηc εου maiusc. A | 10—11. κατ᾿ἀρχὴν aut eiciendum aut post περι τοῦ ponendum esse censet RSkrzeczka, περὶ τοῦ κατ᾿ ἀρχὴν etiam PEgenolff | 13. inscriptio περι των γενικων τηc εκεινοc και ουτοc maiusc. A | τῷ b, το A | 17. εcτιν A | 18. litteras ηc vocis περιcπαcθηcεται ex εν fecit A[1] | 19. inscriptio περι τηc εαυτοῦ maiusc. A | 24 γὰρ οὐ b, γαρ A 25. δοκοῦcα] fol. 173 v. | 28. κακεινο A, κἀκείνῳ b

βολῇ τοῦ c̄ τὰ τρίτα ἀποτελοῦcιν· ὅθεν ἀκόλουθος τῇ μὲν cεαυτόν ἡ ἑαυτόν, τῇ δὲ cαυτόν ἡ αὑτόν. — Φήcει τις τὴν διcύλλαβον ὠλιγωρῆcθαι, «ἐν οἷc πᾶcα λέξιc cύνθετοc μέροc ἔχει ἑκατέραc τῶν φωνῶν. ἡ γοῦν ἐμαυτόν, cαυτόν ἔχουcιν ἡ μὲν τὸ ε̄μ, ἡ δὲ τὸ c̄. ἀνάγκη οὖν 100 A καὶ τὴν ἑαυτόν μέροc ἔχειν, ὅπερ οὐκ ἄλλο γενήcεται ἢ τὸ ε̄.» Ἀλλ' ἡ τοῦ δαcέοc πνεύματοc μονὴ ἀρκετὴ εἰc ὑπόμνηcιν τῆc cυνθέcεωc, ἐπεὶ τὰ τρίτα τῶν δευτέρων οὐ πλεονοcυλλαβεῖ, εἰ μὴ ἐν πάθει πλεοναcμὸc γένοιτο, ὡc ἡ ἑοῖ καὶ ἑόc καὶ ἑέ. — «Ἀλλά», φαcιν, «εἰ τὸ ε̄ τῆc εὖ ἀντωνυμίαc κατὰ τὴν cύνθεcιν ἐκθλίβεται, δῆλον ὡc καὶ τὸ πνεῦμα ἀποβληθήcεται.» Ἀλλ' οὐκ ἐκθλίβεται, ἀλλὰ κιρνᾶται. ἔπειτα ἡ ἀφαίρεcιc τοῦ c̄ ἐν δευτέροιc δαcείαc ἐcτὶν ἐμποιητική, cέθεν ἕθεν. B δῆλον οὖν ὡc τῆc ⟨μὲν cαυτόν διcυλλάβου ἀκόλουθον διcύλλαβον τὸ αὑτόν, τῆc δὲ⟩ cεαυτόν τριcυλλάβου ἀκόλουθον τριcύλλαβον τὸ ἑαυτόν.

Φανερὸν ὡc οἱ προcχρηcάμενοι τῇ ἑαυτούc cὺν ταῖc cυζύγοιc ἐπὶ πρώτου καὶ δευτέρου παρὰ τὰ πρόcωπα ἁμαρτάνουcιν, ὅθεν καὶ τοὺc δαcέωc ἀναγνόνταc τὸ

αὑτῶν γὰρ ἀπωλόμεθ' ἀφραδίῃcιν (κ 27)

καὶ

ὃc δέ μοι οἷοc ἔην, εἴρυτο δὲ ἄcτυ καὶ αὐτούc (Ω 499) C

οὐ μετρίωc ἂν μεμψαίμεθα, οὐκ ὀλίγην ἀπειρίαν καταγγέλλονταc τοῦ ποιητοῦ διὰ τὴν ἰδίαν εὐήθειαν, εἴγε τρίτου καθεcτῶcαι ἐπὶ πρώτου λαμβάνονται. — πρὸc οἷc οὐδέποτε ἑνικὴ παρ' αὐτῷ cύνθετοc, μή τί γε καὶ πληθυντική, ἧc τὸ cχῆμα παράλογον ἐδείχθη. — καὶ εἰ μὲν τριcυλλάβωc ποτὲ εἴρητο, κἂν ἦν cυμφανὲc ἁμάρτημα· ἐν οἷc οὖν διcυλλαβεῖ, cαφὲc ὅτι ἁπλῆ ἐcτι, λείπουcα ἐθίμωc αὐτῷ τῇ ἡμῶν, «ἡμῶν 101 A αὐτῶν ἀπωλόμεθ' ἀφραδίῃcιν», καὶ «ἡμᾶc αὐτούc». καὶ γὰρ ἐφ' ἑνικῶν,

αὐτὸc νῦν ἰδὲ πῶμα, θοῶc δ' ἐπὶ δεcμὸν ἴηλον (θ 443)

καὶ

αὐτὸc ἑκών οἱ δῶκα (δ 649).

Ἀλλὰ καὶ ἐφ' ἑνικῶν, ὡc ἂν ἀπαιτοῦντοc τοῦ λόγου, ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Ἀcκαλωνίτην ἐκεῖναι προcεπνεύcθηcαν,

---

Argum. 8 Quae ut abiciatur fieri non potest; nam ε̄ non detrahitur, sed crasi admiscetur. — 14 Qui ἑαυτούc ita usurpant, ut ad primam secundamve personam referatur, non recte loquuntur; quem abusum noli Homero obtrudere. — 22 Apud eum omnino composita non leguntur, nec in plurali, — 30 nec in singulari.

Discr. script. 2—3. ωλιγορηcθαι A | 4. τὸ ε̄μ RSchneider, τὸ ε̄ A b | 8. ἑοῖ et ἑέ RSchneider, ἕοι et ἕε b | φαcι A | 12—13. τῆc ⟨μὲν — ἑαυτόν RSchneider, τηc cεαυτον τριcυλλαβου ακολουθον τριcυλλαβον το εαυτον A, τῆc cαυτόν διcυλλάβου ἀκόλουθον διcύλλαβον τὸ αὑτόν b | 16. αναγνωνταc A | 24. εἴρητο b, ειρηται A¹, non ειρηται, ut b in var. lect. enotavit | κἂν ἦν cυμφανὲc ἁμάρτημα A b, 'sic fortasse leg. οὐκ ἂν ἦν cυμφανὲc τὸ ἁμάρτημα' b in var. lect., articulum addi vult etiam RSkrzeczka | 25. εcτιν A | 31. αcκαλωνικ'ῖν A, hinc fol. 174 r.

B αὐτόν μιν πληγῇσιν (δ 244),

ἵνα μὴ ὡς ὑπ' ἄλλου πεπληγμένος νοῆται· καὶ

ἄλλῳ δ' αὐτὸν φωτὶ κατακρύπτων (δ 247)

καὶ

τὴν αὐτοῦ φιλέει καὶ κήδεται (Ι 342),

καὶ

μέγα μὲν κλέος αὐτῆς

ποιεῖται (β 125)·

C ἐφ' ἧς οὐδὲ τὸ τῆς ἐπιφερομένης πτώσεως ἁρμοστόν· δέον γὰρ ποιεῖν «ποθήν» σὺν τῷ ν̄. Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τούτων ὁ αὐτὸς λόγος εἰρήσεται, ᾧ κατ' ἔλλειψιν πάλιν τῶν τρίτων ὁμοίως ταῖς κατὰ τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον ἐξηνέχθησαν, εἴγε καὶ τὸ ἀκριβὲς τῆς ἀναγνώσεως κατὰ αὐτὸ τὸ τοῦ ποιητοῦ σύνηθες ἐξετάζεται. ἀξιοῦμεν γὰρ ἀπαρεμφάτως ἀναγινώσκειν

τὰ δ' ἄποινα δέχεσθαι (Α 20)

καὶ

102 A ἐπιτεῖλαι (Δ 64)

οὐ προπαροξύνοντες, τοῦ λόγου ἀπαιτοῦντος πρόσταξιν. δέον δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ

μέγα μὲν κλέος αὐτῆς

ποιεῖται (β 125)

ἐκδέχεσθαι τὸ γίνεται, ἐν ᾧ καὶ ἁπλῆ ⟨ἡ⟩ ἀντωνυμία νοεῖται, καὶ ἡ ἐπιφερομένη πτῶσις ἀκόλουθος. ἀλλὰ μὴν καὶ τὸ

αὐτόν μιν πληγῇσιν (δ 244)

δασυνόμενον τρεῖς ἀντωνυμίας παραλήψεται· διὸ καὶ ὁ Πινδαρίων διὰ
B τοῦ ε̄ ἔγραφεν, ὁ δὲ Ἰξίων ἀξιοῖ, ὥστε ἀντὶ τῆς ἕ τὴν μίν παρειλῆφθαι. ὅπερ βέλτιον ἐπὶ τῶν τοιούτων παρέλκεσθαι τὴν μίν ὁμοίως τῷ

ἠέ μιν αὐτόν (Ω 472)

κὰδ δέ μιν αὐτὸν

εἰλύσω ψαμάθοισιν (Φ 318),

ἤ, ὡς Τρύφων (p. 30 Velsen) φησίν, ὅμοιον εἶναι τῷ σφέας αὐτούς αὐτοὶ
C αὐτούς καὶ αὐτὸς αὐτόν· ᾧ ἀντέκειτο τὸ ⟨μὴ⟩ ἐν δυσὶν ὀρθοτονουμέναις λαμβάνεσθαι τὸ αὐτόν μιν ὁμοίως τῷ σφέας αὐτούς. Τὸ

Argvm. 10 Ubi composita requiri videntur, potius ἕ οὗ e. q. s. cogitando supplenda sunt.

Discr. script. 1. μιν b, μεν A | 3. δ' b, δε — A | 7. αὐτῆς Ab, αὐτῇ Homerus vulg. | 9. ἁρμοστόν GUhlig, ἁρμοστέον Ab | 12—13. κατὰ αὐτὸ τὸ b, κατα το αυτο A | 13. τοῦ ποιητοῦ RSkrzeczka, τῶν ποιητῶν Ab | 15. τά τ' Homerus | 18—19. καὶ ἐπὶ b, κ'επι A | 22. ἁπλῆ ἡ b, απλη A | 23. ἀλλὰ μὴν b, αλλα μιν A | 24. αυτον A Homerus, αὐτός b | 26. τοῦ ε̄] τοῦ ψιλοῦ AdeVelsen | ὁ δὲ RSchneider, ὅ τε Ab | 31. τῷ b, το A | 32. τὸ μὴ b, το A

εὖ ἐντύναcάν ἑ αὐτήν (Ξ 162)

καὶ

πυκάcαcάν ἑ αὐτήν (P 551)

μόνως ἐν διαλύcει ληπτέον, εἴγε ἀcύνθετος ἐν τῷ καθόλου ἡ τῶν ἀντωνυμιῶν χρῆcιc παρ' αὐτῷ. ἄλλως τε καὶ ἐλέγχονται ἐκ τῶν cυζύγων ἀρcενικῶν,

ἕο δ' αὐτοῦ πάντα κολούει (Θ 211) 103 A

καὶ

ἑὲ δ' αὐτόν (Υ 173),

ἐφ' ὧν καὶ μέcουc cυνδέcμουc ἔταξεν. — Καὶ παρὰ τοῖc Αἰολικοῖc δὲ ὡc ἐν παραθέcει ἀνεγνώcθη

ἔμ' αὔτᾳ τοῦτ' ἔγων cυνόϊδα (Sapphus fr. 102 Ahrens, 15 Bergk[3])·

ἔμ' αὔτῳ παλαμάcομαι (Alcaei fr. 87 Ahrens, 72 Bergk[3]).

ἀλλ' ἐμάχετο τὸ

νόον δὲ Ϝαύτω

πάμπαν ἀέρρει (Alcaei fr. 88 Ahrens, 78 Bergk),

ἅπερ ἀcύνηθεc ἐν ἁπλότητι μὴ οὐχὶ τὸ ε̄ προcλαμβάνειν. καὶ ἔτι B ὁμοίωc παρὰ τῷ αὐτῷ Ἀλκαίῳ ἐν ἑβδόμῳ (fr. 89. 90 Ahrens, 87. 101 Bergk[3])·

cὺ δὲ cαύτῳ τομίαc ἔcῃ.

ἀλλὰ cαύτω μετέχων ἄβαc πρὸc πόcιν.

πῶc γὰρ ταῦτα cύνθετα, τῶν πρώτων ἐν διαλύcει ὄντων; δῆλον οὖν ὡc ἀνώμαλοc ἡ ἀνάγνωcιc τῶν πρώτων πρὸc τὰ ἑξῆc.

Αἱ κατὰ ⟨τὸ⟩ πρῶτον καὶ δεύτερον πρόcωπον τῆc δοτικῆc ὀξυνό-

Argum. 19 Idem usus Aeolensium est. — 24 Dativi singularis. — Sidonius οἶ vituperat, quod sit circumflexo notatum, cum cetera acutum habeant. Sed hoc potius analogiam sequitur.

Discr. script. 3. πυκάcαcα Homerus | 5—6. cυζύγων b in var. lect., cυζυγιῶν idem in textu, cυζυγϊῶν̈ A, puncta ab A¹ | 9. ἑὲ RSchneider, ἕε b | 12. ἔγων δ'ἔμ' αὔτᾳ τοῦτο cυνόϊδα Apollonius supra p. 51, 2, ἔμ' αὔτᾳ b HLAhrens, ἐμαύτᾳ ThBergk | cύνοϊδα HLAhrens, cύνοιδα b ThBergk | 15. ἔμ' αὔτῳ b et ThBergk, qui haec adnotat: 'Apparet ex Apollonii paradosi firmatum esse ἔμ' αὔτῳ, sed rectius ἐμαύτῳ scribas, ut cαύτω, Ϝαύτω', ἐμ' αὔτῳ HLAhrens, εμαυτῶ A | 15. νόον FJBast HLAhrens ThBergk, νόω Ab | δὲ Ϝαύτω HLAhrens ThBergk, δ'ἑαύτω Ab | 16. αερρει A HLAhrens ThBergk, ἀέρρεται b | 20—21. Duo esse fragmenta vidit b, quem secuti sunt HLAhrens ThBergk | 20. τομίαc ἔcῃ FJBast ThBergk, τομίαιc ἔcῃ b in var. lect., τομίαc ἔccῃ HLAhrens, το. μαιc εcη, ut videatur ταμαιc fuisse, A | 21. cαύτω μετέχων ἄβαc Ab ThBergk, cαύτῳ πεδέχων ἄβαc HLAhrens; verba πρὸc πόcιν traicienda et cum τομίαc ἔcῃ coniungenda esse censet ThBergk, qui totum locum inde a lin. 9—15 sic constituit: ἀλλ' ἐμάχετο τὸ Νόω δὲ Ϝαύτῳ πάμπαν ἀέρρει· καὶ· ἀλλὰ cαυτῶ μετέχων ἄβαc· ἅπερ ἀcύνηθεc ἐν ἁπλότητι μὴ οὐχὶ τὸ ε̄ προcλαμβάνειν· καὶ ἔτι ὁμοίωc παρὰ τῷ αὐτῷ Ἀλκαίῳ ἐν ἑβδόμῳ· cὺ δὲ cαύτῳ τομίαc ἔcῃ πρὸc πόcιν, nunc demum intellegi dicens, quo iure ἅπερ, non ὅπερ Apollonius scripserit | 22. ταυτα A, τὰ τοιαῦτα b | 23. inscriptio περι τηc εμοι coι οι maiusc. A | Αἱ κατὰ] fol. 174 v. | τὸ πρῶτον b, πρωτον A

C μεναι τὴν κατὰ τὸ τρίτον περισπωμένην ἔχουσι· σοὶ μὲν γὰρ ἐγώ, σὺ δ' ἐμοί (Δ 63)· ἐπὶ δὲ τοῦ

ἤ ὀλίγον οἷ παῖδα (Ε 800)

περισπῶμεν. ὅθεν ὡς παράλογον ὁ Σιδώνιος ὤξυνεν, ᾗ αἱ ὁμοιοκατάληκτοι καὶ ὁμότονοι κατὰ πᾶν πρόσωπον. — Καὶ ἕνεκα μὲν τῶν δύο πρὸς τὸ ἓν τὸ ἓν εὐθύνεται, ἕνεκα δὲ τῆς τῶν φωνῶν ἀκολουθίας εὐθύνονται αἱ δύο. — πᾶσα γὰρ δοτικὴ μακροκατάληκτος οὐδέποτε
104 A ὀξύνεται· αἱ γὰρ ὀξυνόμεναι βραχυκατάληκτοι, καὶ διὰ τοῦτο μᾶλλον τὸ ἐμίν Δωρικὸν ἀνάλογον. — ὁμότονοί εἰσιν αἱ γενικαὶ ταῖς δοτικαῖς ἰσοσυλλαβούσαις· πῶς οὖν αὗται ὀξύνονται, τῶν γενικῶν περισπωμένων; ἀνάλογος ἄρα ἡ οἷ. — αἱ μονοσύλλαβοι δοτικαὶ περισπῶνται· ἀνάλογος ἄρα ἡ οἷ. ὁμοτονοῦσιν αἱ κτητικαὶ ταῖς πρωτοτύποις, ἐμός ἐγώ, ἐμόν ἐμέ, σόν σέ· εἰ οὖν ἐμῷ καὶ σῷ, πῶς οὐχὶ καὶ ἐμοῖ καὶ σοῖ; ἀνάλογος ἄρα ἡ οἷ. — «Ἀλλά», φασιν, «ἡ μὲν ἐμοῦ διαιρεῖται,
B ἡ δὲ ἐμοί οὐκέτι». — Ἀλλ' οὐ τοῦτο αἴτιον γενήσεται τῆς τάσεως, εἴ γέ τινα περισπώμενά ἐστιν ἀδιαίρετα καὶ ὀξυνόμενα διαιρούμενα. ἐκεῖνο οὖν ῥητέον, ὡς πολλάκις τὴν ἀκολουθίαν διαψεύδονται αἱ ἀντωνυμίαι· τοιαῦται οὖν καὶ αἱ προκείμεναι.

Ἀττικοὶ ἔμοιγε. Αἰολεῖς ἔμοι βαρέως. Βοιωτοὶ διὰ τοῦ ῡ, ἐμύ, συνήθως, καθότι καὶ τὸ καλοί καλύ. Δωριεῖς ἐμίν καὶ ἔτι ἐμίνγα.
C Σώφρων (fr. 53 Ahrens) μόνον ἐμίνγα τὸ τοῦ γόγγρου τέμαχος. Ἡ ἐμίνη συνήθης Ταραντίνοις· ἡ δὲ χρῆσις παρὰ Ῥίνθωνι.

Σοί. Ἀττικῶς. Ἴωνες, Αἰολεῖς ὁμοίως:

σοὶ δ' ἔγω λεύκας ἐπὶ βῶμον αἶγος

Σαπφώ (fr. 7 Ahrens, Bergk[3]). καὶ τὸ κατὰ ἀπόλυσιν διὰ τοῦ τ̄·

κἀπιλείψω τοι (Sapphus fr. 91 Ahrens, 8 Bergk[3]).

καὶ σαφὲς ὡς μᾶλλον Δώριος ἡ μετάληψις, παρ' οἷς τὸ σ̄ τῶν ἀντω-
105 A νυμιῶν τ̄ γίνεται. τῶν δὴ ἀπολύτων διὰ τοῦ τ̄ λεγομένων μόνη σημειούσθω διασταλτικὴ οὖσα ἡ

νῦν δέ τοι οἴῳ πάμπαν (τ 369).

τὸ γὰρ

οὔ τοι, τέκνον ἐμόν, δέδοται (Ε 428)

δύναται ἔχειν τὸν λόγον οὕτως· «οὐ δέδοταί σοι πολεμήϊα ἔργα, ἀλλὰ τῷ Ἄρει· σὺ οὖν μετέρχου τὰ ἔργα τοῦ γάμου», ἵνα πρὸς τὸν Ἄρην

ARGVM. 19 Dativi singularis primae personae. — 23 Dativi singularis secundae personae.

DISCR. SCRIPT. 1. εχουσιν A | 9. δωρικον A, Δώριον b | 14. φασιν A, φησὶν b | 22. ταραντηνοις A | 24. σοὶ δ'ἔγω ThBergk, σοι δεγω A, σοῖ δ'ἔγω HLAhrens, σοὶ δ'ἔγων b | ἐπὶ βῶμον αἶγος b et ThBergk, qui adnotavit 'nisi forte fuit ἐπί τ' ὦμον (i. e. ὠμόν)', ἐπὶ βῶμον Αἶγας HLAhrens, επιδωμον αιγος A | 25. κατὰ ἀπόλυσιν scripsit RSchneider, κατὰ ἀπόλυτον Ab | 26. κ'απιλειψώ τοι A | 27. ως μᾶλλον A, ὅτι μᾶλλον b | μεταλῆψίς A, puncta adiecit A[1] | 33—34. ἀλλὰ τῷ Ἄρει Ab, ἀλλὰ ⟨ταῦτα μελήσει⟩ τῷ Ἄρει KLehrs

ἢ cύ διαcτέλληται. — ὀρθοτονεῖται δὲ καὶ παρ' Ἀλκμᾶνι, cυνήθωc Δωριεῦcιν·

ἅδοι Διὸc δόμῳ ὁ χορὸc ἁμὸc καὶ τοί, Ϝάναξ (fr. 86 Bergk[3]). — B

Λέγεται δὲ καὶ τίν καὶ ἔτι μετ' ἐπενθέcεωc τοῦ ε̄ τεῖν. ἰδίωc γὰρ ἡ μετάθεcιc ἡ εἰc τὸ ῑ τοῦ ε̄ δεκτική ἐcτι, cοῦ τοῦ τεοῦ, cόc τεόc. — Τίθεται παρὰ Κορίννῃ καὶ ἐπ' αἰτιατικῆc ἐν Κατάπλῳ,

οὐ γὰρ τὶν ὁ φθονερὸc δαίμων (fr. 5 Ahrens, 4 Bergk[3])·

ἀντὶ τοῦ cέ, καὶ caφὲc ὡc κατ' ἐναλλαγὴν πτώcεωc. — Τινὲc μέντοι ἠξίωcαν τείνειν τὸ ῑ, ἵνα ἐκ τῆc τεί παρὰ Δωριεῦcι διὰ τοῦ ει̅ γραφο- C
μένηc ᾖ ἐcχηματιcμένη, μεταθέcει τοῦ ει̅ εἰc τὸ ῑ, ὅπερ cύνηθεc, προcειληφυῖά τε τὸ ν̄ ὁμοίωc τῷ ἐκεινοcίν, οὑτοcίν. ἀλλὰ ἀντίκειται τὸ μόνον ἐν τρίτοιc τὸ ν̄ προcέρχεcθαι.

Cύζυγοc τῇ ἐμίνη ἡ τίνη, ἥ ἐcτι παρὰ Ταραντίνοιc.

Οἷ. Cυνήθηc Ἀττικοῖc καὶ Ἴωcι. πεζολόγοι ἐχρήcαντο Πλάτων
καὶ Ξενοφῶν. εἴρηται ὡc ὀρθοτονουμένη περιcπᾶται, τῶν cυζύγων 106 A
ὀξυνομένων. Αἰολεῖc cὺν τῷ Ϝ·

φαίνεταί Ϝοι κῆνοc (fr. 2 Ahrens, Bergk[3] ad fr. 2)

Cαπφώ. Βοιωτοὶ cυνήθωc εἰc τὸ Ϝῦ μεταλαμβάνουcι. καὶ Δωριεῖc ὁμοίωc ἡμῖν λέγουcιν οὐκέτι οἱ δῶ, Cώφρων (fr. 77 Ahrens). — Ἡ μετὰ τοῦ ε̄ μόνωc ὀρθοτονεῖται. εἴρηται δὲ ὡc καθόλου αἱ πλεονάcαcαι τῷ ε̄ μόνωc ὀρθοτονοῦνται. — Τῇ τίν cύζυγοc ἡ ἵν, τοῦ τ̄ ἀρθέντοc. Ἡcίοδοc·

ἶν δ' αὐτῷ θανάτου ταμίηc (fr. CCIV Goettling, V Schoemann).

ἔcτι καὶ ἡ ἑῖν ἀπὸ τῆc τεῖν παρὰ Ἀντιμάχῳ (p. 29 Stoll) καὶ Κορίννῃ B
(fr. 36 Bergk[3]), ἐπὶ αἰτιατικῆc ἔcθ' ὅτε παραλαμβανομένη·

Ἡ ἐμέ πρὸc παcῶν διαλέκτων λέγεται. παρὰ Δωριεῦcι μετὰ τοῦ ῑ, ἐμεί, ᾗ cυνεχῶc Ἐπίχαρμοc χρῆται. κοινῶc μέντοι ὁ Cώφρων (fr. 78

Argum. 14 Dativus singularis tertiae personae. Οἷ et inclinatur et recto tono profertur, ἑοῖ semper rectum accentum servat. — 26 Accusativi singularis primae personae.

Discr. script. 2. Δωρι|εῦcιν] fol. 175 r. | 3. 'δόμῳ de vitio suspectum' ThBergk | Ϝάναξ MMaittaire b ThBergk, γ'αναξ A | 4. καὶ ἔτι GKoen b, και ετιν A | 6. εcτιν A | αιτιατιατικηc A | 7. γὰρ τὶν HLAhrens ThBergk, γαρτιν A, γάρ τιν b | δαίμων b ThBergk, δαιμωτ A, δήμων HLAhrens | 9. τείνειν b, τινειν A | τεί HLAhrens, τέ Ab | ει̅ HLAhrens, ε̄ Ab | 10. ει̅ HLAhrens, ε̄ A | 13. εcτιν A | 14 ιωcιν A | 17. hoc fragmentum diversum esse ab eo, quod 59, 10 affertur, censet ThBergk | in margine A haec φαινεται μοι κηνοc repetita | 18. Ϝῦ HLAhrens, ἕ A et b in textu, qui in var. lect. ὗ proponit | μεταλαμβανουcιν A | 19. 'suspectum est οὐκέτι' b in var. lect. | οἱ δῶ HLAhrens, οι δω A et b in textu, 'scribendum οἷ δῶ' b in var. lect., οἱ δωcῶ conicit RSchneider | 23. ἶν b, ἷν CGoettling, ην A | 24. εcτιν A | αἰτιατικῆc b in var. lect. RSkrzeczka, δοτικῆc Ab in textu | 26. inscriptio περι τηc εμε cέ ἕ maiusc. A | δωριευcιν A | 27. ἐμεί HLAhrens, ἐμεῖ b

Ahrens) τί οὐ παρ' ἔμ' ἐcτράφθη. Ἡ ἀπολελυμένη οὐκ ἐπεκτείνεται.

Ἡ cέ ὁμοίως πρὸς πάντων κοινή. Δωριεῖς διὰ τοῦ τ̄·

C εἰς τὲ καταρρεῖ,

Θεόκριτος (I 5).

πρὸς δὲ τὲ τῶν φίλων,

Ἀλκμάν (fr. 52 Bergk[3])· καὶ ἔτι μετὰ τοῦ ῑ,

τεὶ γὰρ Ἀλέξανδρος δάμασεν (Alcmanis fr. 53 Bergk[3]).

καὶ ἔτι κοινῶς·

cὲ γάρ ἅζομαι (Alcmanis fr. 54 Bergk[3]).

Εἴρηται ὡς ἡ ἐγκλινομένη διὰ τοῦ τύ ἐκφέρεται.

107 A Ἡ ἕ cύζυγος τῇ cέ, κοινὴ ἐν διαλέκτοις. Αἰολεῖς μετὰ τοῦ F. Τὸ

ἐὲ δ' αὐτὸν ἐποτρύνει (Υ 171)

εἰ κατὰ τὸ ἄρχον ὀξύνοιτο, δῆλον ὡς παράλογον ἕξει τὸν τόνον. εἴτε γὰρ τὸ δεύτερον ε̄ ἐπλεόνασε, δῆλον ὡς καὶ ἐν αὐτῷ ὁ ὀξὺς τόνος γενήσεται, ὁμοίως τῷ ἤ καὶ ἠέ, καὶ ἥλιος καὶ ἠέλιος (οὕτω γάρ τινες ὑπέλαβον ἐκ τοῦ τὸ ἄρχον δασύνεσθαι, ὅπερ ἴδιον ἦν τῆς ἀντωνυμίας. B ἐλελήθει δὲ αὐτούς, ὅτι ἀρκτικὴ οὖσα ἡ δασεῖα ἐπὶ τοῦ πλεονασμοῦ ἀνατρέχει, ἑώρων καὶ ἕεδνα. ἄλλως τε τὸ πλεονάζον ε̄ ἔξωθεν ἐν ἀντωνυμίαις, ἑός, ἑοῦ, ἑοῖ)· εἴτε τὸ ἄρχον, ὅπερ ἔστι, πάλιν τῆς ἀντωνυμίας φυλάξει τὸν τόνον, εἴγε οἱ πλεονασμοὶ τοὺς τόνους τηροῦσιν, ἑοῖ, ἑοῦ. — ὑπόψυχρον γὰρ τὸ λέγειν ὡς ἐδιπλασιάσθη ἡ ἀντωνυμία, πρὸς οὐδὲν χρειῶδες τριῶν ἀντωνυμιῶν παραλαμβανομένων, συνήθους τε ὄντος τοῦ κατὰ τὸ ε̄ πλεονασμοῦ.

C Οὐκ ἔστι παρὰ Δωριεῦσιν ἐν τρίτῳ ἡ διὰ τοῦ ῑ ἐπέκτασις ὁμοίως τῇ τεί καὶ ἐμεί.

Ἡ μίν μόνως ἐγκλίνεται. διὸ καὶ ταῖς ἐγκλινομέναις μόναις ἰσοδυναμεῖ, οὐκέτι δὲ καὶ ταῖς ὀρθοτονουμέναις, ἐν οἷς κατ' ἀρχὴν ἐκεῖναι τιθέμεναι, λέγω δὲ τὴν αὐτόν, τὴν ἕ, οὐκ ἔχουσι τὴν μίν ἀνθυπαγο-

Argvm. 1 Ubi absolute ponitur, με forma usurpatur. — 3 Accusativi singularis secundae personae. — 12 Accusativi singularis tertiae personae. — 13 Ἑέ oxytonon est. Nam si posterior ε̄ redundaret, tonum sibi exposceret, ut in ἠέ; sin prior superflua est, sicut est, pleni ἕ pronominis accentus, i. e. oxytonesis, servatur, quoniam pleonasmi eundem tonum habent atque plenae formae. — 27 Μίν quod tantum inclinatur, in initio sententiae poni non potest.

Discr. script. 4. εἰς Ab, ἐς Theocriti libri | 8. τεὶ HLAhrens ThBergk, τεῖ b | Ἀλέξανδρος δάμασεν ThBergk, Ἀλεξάνδρῳ δαμασαι Ab in textu, 'fortasse Ἀλέξανδρος δεδάμασται' b in var. lect., 'rectius forsitan scripseris δάμασε sc. Aphrodite' HLAhrens | 12. κοινὴ b, κοινηι A | 13. ἐὲ RSchneider, ἕε b | 15. επλεοναcεν A | 16. τῷ ἤ b, τω ε̄ A | 18. ἐλελήθει] fol. 175 v. | 19. εξωθεν A, ἐξέπεσεν b | 20. ἑοῦ, ἑοῖ RSchneider, ἕου, ἕοι b | εcτιν A | 22. ἑοῖ, ἑοῦ RSchneider, ἕοι, ἕου b | γαρ το A, δὲ τὸ b | 25. εcτιν A | 26. τεί et ἐμεί HLAhrens, τεῖ et ἐμεῖ b | 27. εγκλινομεναι A

μένην· εἴρηται δὲ ὡς ἀδύνατον ἐγκλιτικὸν μόριον ἐν ἀρχῇ εὑρέσθαι.

Ἔτι διαφέρει τῆς ⟨αὐτόν ἡ⟩μίν, ᾗ ἡ ἐξ αὐτῆς μὲν μετάληψις γίνεται 108 A
εἰς τὴν αὐτόν, οὐκέτι δὲ ἡ αὐτόν εἰς τὴν μίν μεταλαμβάνεται, ἡνίκα ἐν πρώτῳ καὶ δευτέρῳ ἐστί. τοῦτο δὲ καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ τὸ τρίτον πασῶν.

Ἴωνες διὰ τοῦ μ̄, Δωριεῖς δὲ διὰ τοῦ ν̄.

Ἔτι καὶ ἡ νίν τάσσεται ἐπὶ πλήθους·

ὅστις δὴ τρόπος ἐξεκύλισσέ νιν,

Πίνδαρος Ἰσθμιονίκαις (fr. 2 Boeckh).

προσφωνεῖτέ νιν ἐπὶ νίκαις,

Βακχυλίδης (fr. 8 Bergk[3])· καὶ πλεῖστα ἄλλα. ὁ δὲ πλάνος τῆς τοιαύτης B
ἀφορμῆς ἴσως ἐρρύη ἐκ τοῦ

εὕρομεν ἐν βήσσῃσι τετυγμένα δώματα καλά,
ἀμφὶ δέ μιν λύκοι ἦσαν ὀρέστεροι (κ 210. 212)

καὶ

ἦ μάλα δὴ τάδε δώματα κάλ' Ὀδυσῆος

καὶ

οὐκ ἄν τίς μιν ἀνήρ (ρ 264. 268).

ἦν δὲ τὰ τοιαῦτα ἐπὶ τὴν συνωνυμίαν φερόμενα τοῦ δῶμα, ὁμοίως τῷ C

νεφέλη δέ μιν ἀμφεκάλυπτε,
τὸ μὲν οὔ ποτε (μ 74. 75)

τὸ νέφος·

αἱ μὲν ἀγχιστῖναι· τὰ δ' ἐρῆμα φοβεῖται (Ε 141. 140).
ἐννῆμαρ μέν· τῇ δεκάτῃ δέ (Α 53. 54).

ἐποίσει γοῦν

γιγνώσκω δ' ὅτι πολλοὶ ἐν αὐτῷ δαῖτα τίθενται (ρ 269). 109 A

τὸ δ' ἐπὶ τοῦ Ἄρεως καὶ Ἀθηνᾶς

οὐδ' εἰ μάλα μιν χόλος ἥκει (Ρ 399),

Argum. 2 Ab αὐτόν accusativo ita differt μίν vocula, ut ipsa in eius locum substitui possit, ille, ubi ad primam secundamve personam pertinet, cum ea commutari non possit. — 9 Νίν etiam ad plures refertur; cuius usus origo ab Homero repeti potest, apud quem μίν aliquotiens ad pluralem pertinere videtur; quamquam videtur tantum, nam re vera ad synonymum singularis numeri pertinet.

Discr. script. 1. δε ωс A, γὰρ ὡς b | 2. αὐτόν ἡ b, om. A | 8. ἐξεκύλισσέ νιν ABoeckh, ἐξεκύλισέ νιν b in var. lect., ἐξεκυλίσθη b in textu, εξεκυλισθῆ A, puncta adiecit A[1] | 10. νίκαις] 'Pertinet ad fragmenta Isthmion.' b in var. lect. | 11. βακχυλλιδη A | 11—12. ὁ δὲ πλάνος τῆς τοιαύτης ἀφορμῆς ἴσως ἐρρύη ἐκ Ab, an sit scribendum ὁ δὲ πλάνος ἴσως ἐρρύη ἐκ τῆς τοιαύτης ἀφορμῆς dubitat RSkrzeczka, ἡ δὲ ἀφορμὴ τοῦ τοιούτου πλάνου ἴσως ἐρρύη ἐκ GUhlig | 13. εὕρομεν Ab, εὗρον δ' Homerus | καλά Ab, Κίρκης Homerus | 16. καλα A | 20. ἀμφεκάλυπτε] ἀμφιβέβηκε Homerus | 23. ἀγχιστῖναι Homerus, ἀγχιστῆναι A b | ταδερῆμα in ταδ'έρημα mutavit A[1] | φοβειτε in φοβειται mutavit A[1] | 24. 25. δέ. ἐποίσει b, δ'εποισει A | 27. Αρεωс A, Ἄρεος b | Ἀθηνᾶς b, αόπναс A

ὡς εἰ ἔλεγε χωρὶς ἐφ' ἑκατέρου. τὸ γὰρ πληθυντικὸν ἐφ' ἑνικοῦ μεταλαμβανόμενον καὶ εὔλογον καὶ σύνηθες, εἴγε ἐμπεριεκτικόν ἐστι τὸ πλῆθος τοῦ ἑνός, οὐκέτι δὲ τὸ ἑνικὸν τοῦ πληθυντικοῦ. καὶ ἔτι ἐπὶ δυϊκοῦ. διὸ πάλιν τὸ δυϊκὸν οὐκ ἔστιν ἐπὶ πληθυντικοῦ· τὸ γὰρ

B κρινθέντε δύω καὶ πεντήκοντα (θ 48)

πρὸς τὰ δύο, καὶ τὸ

οἶνον πινόντων (α 340)

ἀντὶ τοῦ πινέτωσαν Ἀττικόν ἐστι. — Τί οὖν οὐχὶ καὶ τὰ δύο ἐφ' ἑνός τάσσεται; Ὅτι καὶ τὸ δυϊκὸν ὄνομα κυρίου ἀριθμοῦ, ὅμοιον τῷ τέσσαρες ἢ τρεῖς ὄν· τὸ δὲ πληθυντικὸν κοινὸν παντὸς ἀριθμοῦ τοῦ ὑπὲρ τὴν δυάδα.

Αἱ δυϊκαὶ κατὰ πρῶτον καὶ δεύτερον πρόσωπον πάσης πτώσεως
C μόνως ὀρθοτονοῦνται· καὶ ἡ αἰτία εἴρηται. Εὐθείας μὲν καὶ αἰτιατικῆς κοινῶς, νῶι, σφῶι· Ἀττικαὶ δὲ τῶν αὐτῶν πτώσεων νώ καὶ σφώ, αἷς καὶ ὁ ποιητὴς προσχρῆται,

νὼ ἀναβησάμενοι (ο 475),

σφὼ δὲ μάλ' ἠθέλετον (Λ 782)·

γενικῆς καὶ δοτικῆς νῶιν ⟨καὶ⟩ σφῶιν. μονοσυλλάβως Εὔπολις Μαρικᾷ (fr. XIII Meineke)·

νὼ γάρ, ἄνδρες, οὐχ ἱππεύομεν,

110 A καὶ ἔτι ἐν Φίλοις

εὐφρανῶ δὲ νώ (fr. 1 Meineke).

τοιοῦτο δ' ἦν τὸ

Argvm. 1 Omnino pluralem de una re vel duabus usurpari licet, non licet dualem vel singularem de pluribus. Neque vero dualis de una re poni potest, ut qui definitum numerum indicet. — 12 Dualis primae et secundae personae. Atticis formis etiam Homerus utitur.

Discr. script. 1. ελεγεν A | εκατερου A, ἑκάστου b | 2. καὶ εὔλογον καὶ σύνηθες] 'Malim καὶ σύνηθες καὶ εὔλογον' b in var. lect. | εστιν A | 3. ἐπὶ ante τοῦ πληθυντικοῦ inserit JGuttentag | 4. πάλιν τὸ δυϊκόν] fol. 176 r. | 5. δυο A | 8. ἀντὶ A, quod ipsum RSchneider proposuerat, ἀνὰ b | εστιν A | 9. κυριου A, κύριον b | 9—10. τέσσαρες ἢ τρεῖς ὄν scripserunt RSchneider et JGuttentag ex A, qui haec habet δ. ηγον, δηγον b in textu, 'corrige ὅμοιον τῷ τέσσαρες ἢ τρεῖς, nimirum ex δ. ηγον' b in var. lect. | 12. inscriptio αρχη του δυικου περι της νωϊ και σφωϊ maiusc. A 'Hic δυϊκοῦ originem traxisse ex male intellecto Δ. i e. τετάρτου, manifestum est ex iis, qui praecedunt, titulis: nam Fol. 157 v. ante vocem Συμβέβηκε legitur [vid. ad 35, 5] et Fol. 166 v., post voces δύο κλίσεων γινομένων, αρχη του τριτου [male, vid. ad 60, 20]. Hos ego titulos, cum similibus pluribus, omittendos duxi, imperite saepe nec suis locis appositos' b in var. lect. Nos omnes eius generis titulos adscribimus | 14. Ἀττικαὶ b, αττικοι A | 18. καὶ add. b | verba μονοσυλλάβως· Εὔπολις — 22 εὐφρανῶ δὲ σφώ sic interpuncta et scripta transponit GUhlig v. 14 post σφώ; post v. 27 σφῶιν inserenda esse talia ⟨δισυλλάβως, παρὰ δ' Ἀττικοῖς μονοσυλλάβως νῷν, σφῷν, ἢ πάλιν καὶ Ὅμηρος προσχρῆται⟩ censet idem | 23. δ' ἦν b, γαρ ην A, quod servat GUhlig

p. 110 (370) A 4 — 112 (372) C 4 b

οὐ γὰρ cφῷν τε γένος ἀπόλωλε τοκήων (δ 62),

ὅπερ ἐδόκει ἐπίμεμπτον εἶναι, ὡς τρίτον πληθυντικὸν δίχα τοῦ ῑ γραφόμενον, τοῦ λόγου ἀπαιτοῦντος δεύτερον· πρὸς γὰρ αὐτοὺς ὑπὲρ αὐτῶν·

ἀλλ' ἀνδρῶν γένος ἐςτέ (δ 63).

ἡ πρόςθεςις οὖν τοῦ ῑ, ποιοῦςα τὸ Ἀττικόν, καὶ εἰς ἀκρίβειαν τὸν B
λόγον καθιςτάνει. καὶ ἦν ἱκανὴ ἀπόδειξις τοῦ εἶναι αὐτὴν γενικὴν
δευτέρου Ἀττικὴν τὸ καὶ ταῖς εὐθείαις ςυνεχέςτερον αὐτὸν κεχρῆςθαι.
πρὸς οἷς ἀκριβὴς πάντοτε περὶ τὰς ἀντωνυμίας ἐςτίν.

Αἱ Ἀττικαὶ κατὰ τὴν εὐθεῖαν ὀξυτόνως ἀνεγνώςθηςαν παρὰ τῷ
ποιητῇ καὶ ἅπαςι τραγικοῖς τε καὶ κωμικοῖς, αἵ τε γραφαὶ οὐκ ἔχουςι
τὸ ῑ προςκείμενον, οἰκεία τε πτωτικῷ ⟨τῷ⟩ διὰ τοῦ ῶ ἡ ὀξεῖα τάςις.
«καὶ διὰ τοῦτο ἐπαινετέα», φαςίν, «ᾗ καὶ ἡ γραφὴ ἀνάλογος καὶ ὁ C
τόνος, ⟨ἡ⟩

πρίν γ' ἐπὶ νὼ τῷδ' ἀνδρί (Ε 219).

ἡ μέντοι νῶι καὶ cφῶι πάλιν οὐκ ἀκόλουθοι, καθὸ οὐδὲν δυϊκὸν εἰς ῑ
λήγει». — Ἀλλ' οὕτως ἐχόντων τῶν ςχημάτων, εἰς ἄπορον περιίςταται
ὁ λόγος. οὔτε γὰρ ἀπὸ τῶν κοινῶν αἱ Ἀττικαὶ καταςταθήςονται, οὔτε
ἀπὸ τῶν Ἀττικῶν αἱ κοιναί. — Εἰ γὰρ τὸ ῑ προςῆλθε τῇ Ἀττικῇ ὡς 111 A
ὁλοκληροτέρᾳ, καθάπερ φίλοις καὶ φίλοιςι, πῶς ςυλλαβικῆς χώρας ἔτυχε;
πάντοτε γὰρ μετὰ φωνήεντος προςτιθέμενον ἀδιάςτατόν ἐςτι, μετὰ δὲ
ςυμφώνου ςυλλαβῆς τυγχάνει· τοῦ προτέρου κενή κεινή, δέους
δείους, τοῦ δευτέρου φίλοιςι, οὑτοςί, ἐκεινοςί. — πῶς δὲ οὐχὶ
ἐντὸς τοῦ ῑ ἡ κλίςις ἔπεςε, καθάπερ ἐπὶ τοῦ τουτουΐ, ἐκεινουΐ; φαμὲν
δὲ ἔξωθεν προςτιθέντες τὸ ν̄, ὡς ἂν τοῦ ῑ μὴ προςεληλυθότος, νῶιν.

Argvm. 1 In hoc versu contracta cφῷν forma legenda est; cφῶν enim si legeres, tertia esset, requiritur autem secunda. — 11 Neque atticae formae νώ cφώ a formis omnium usu receptis derivari possunt, neque vice versa. — 18 Nam si atticas formas plenas esse statuimus: 1) mirum est ῑ post vocalem additam per se esse syllabam. — 23 2) Nec per epectasin ῑ adiecta esse potest.

Testim. 6 schol. H. M. ad δ 62 *χωρὶς τοῦ ι ἡ σφῶν, ὡς Ἀρίσταρχος καὶ Ἡρωδιανός. Ἀπολλώνιος δὲ ἐν τῷ περὶ ἀντωνυμιῶν γράφει αὐτὴν μετὰ τοῦ ι, ἵν' ᾖ δευτέρου προσώπου κατὰ συναίρεσιν. ἀλλ' οὐκ ἔστι κτλ.* Eustath. 153, 42. Et. M. 610, 5. — 12 schol. A. B ad Ε 219 *περὶ δὲ τῆς τάσεως τοῦ μονοσυλλάβου, διὰ τί οὐ περιεσπάσθη, ἐν τῷ περὶ ἀντωνυμιῶν δηλοῦται· καὶ τάχα ἐπεὶ οὐδὲν δυϊκὸν εἰς ω̄ λῆγον περισπᾶται· οὕτως γὰρ ἔχει καὶ τὸ σφώ κτλ.*

Discr. script. 1. τε γένος Ab, γε γένος Homerus | απωλωλεν A | 3. ὑπὲρ Ab, οὐ περὶ ANauck | 6. τ in το ex π factum in A | 11. εχουςιν A | 12. οἰκεία b, οικειαι A | τε Ab, τε ⟨τῷ⟩ RSkrzeczka | ⟨τῷ⟩ διὰ τοῦ ω ἡ ὀξεῖα RSkrzeczka, ἡ διὰ τοῦ ῶ ὀξεῖα Ab, ⟨οἰκεῖαί τε πτωτικῷ⟩ ἡ διὰ τοῦ ω̄ ⟨γραφὴ καὶ ἡ⟩ ὀξεῖα GUhlig | 14. τόνος, ⟨ἡ⟩ b, τονος A | 19. προςηλθεν A | 20. ετυχεν A | 21. εςτιν A | 22. δέους RSchneider, δέος Ab | 24. τοῦ ῑ ἡ κλίςις] fol. 176 v. | επαιςεν A pro ἔπεςε | τουτουΐ, ἐκεινουΐ; φαμὲν b, τουτου εκεινου εφαμεν A

B — πρὸς οἷς καὶ βίαιον ὁλοκληρότερον τὸ Ἀττικὸν ἐκδέχεσθαι τῆς πάν-
των χρήσεως. — ἀλλ' εἰ διαίρεσις, ἑνὸς ὄντος τοῦ ω̄· καὶ τοῦτο
ἀσύστατον. πρὸ γὰρ τοῦ ω̄ τὰ τοιαῦτα, καὶ οὐδέποτε διὰ τοῦ ῑ,
νυμφέων, μουσέων, ὀρέων. — «ἀλλ' ἴσως ἐν τῇ κατὰ διάστασιν
διαιρέσει ἐστίν, ὡς κόϊλον, πάϊς· καὶ εὐλόγως προπερισπασθήσεται
τὸ νῶι διὰ τὴν τῆς βραχείας ἐπιφοράν». ἀλλὰ πολὺ πρότερον δοθή-
C σεται διὰ τοῦ ῑ αὐτὰς γράφεσθαι, ὅπερ οὐχ εὑρέθη. τεκμηριοῦνταί τε
ἐκ τοῦ Βοιωτιακοῦ, ἐπεὶ οὐδέποτε παρὰ αὐτοῖς νοί διὰ τοῦ οῑ. — οὐκ
ἐπεὶ δὲ παρ' Ἀττικοῖς ἔστι νωίτερος καὶ σφωίτερος, εὐθέως καὶ κατὰ
τὴν εὐθεῖαν τὸ ῑ προσγεγράψεται· ἀπὸ γὰρ γενικῶν αἱ κτητικαί, αἵτινες
σὺν τῷ ῑ γράφονται.

«Ἀλλ' ἐκ τῶν ἐναντίων ἀπὸ τῆς νῶι τὸ Ἀττικόν.» — Εἰ μὲν οὖν
κατὰ τὴν πρόσληψιν τοῦ ῑ, καθὸ Καδμῆδες καὶ Νηρῇδες, πάλιν ἡ
112 A γραφὴ τὸ ῑ ἕξει, ὅ τε τόνος περισπασθήσεται, οὐδενὸς ἐμποδίου ὄντος·
εἰ δὲ ἀπεκόπη, τὸ μὲν ῑ οὐχ ἕξει, τὸν δὲ τόνον περισπάσει, καθὸ καὶ
ἀπὸ τοῦ δῶμα δῶ καὶ ἀπὸ τοῦ ἧλος ἧλ.

Ἀπ' οὐδετέρας οὖν τοῦ λόγου καθισταμένου, θεματικὰς ἀμφοτέρας
εἰσηγήσαντο, εἴγε ἡ χρῆσις παρὰ τῷ ἀρχαιοτάτῳ ποιητῇ ἀμφοτέρων
ἐστί· καὶ παρὰ μὲν τοῖς μετοίκοις Ἴωσι τὴν δισύλλαβον ἐμμεῖναι, παρὰ
δὲ τοῖς καταμείνασιν Ἀττικοῖς τὴν μονοσύλλαβον. — Εἰ δὲ δέον ἐστὶν
B ἀπὸ τῆς κοινῆς τὴν Ἀττικὴν καθίστασθαι, καθὸ καὶ ⟨αἱ⟩ ἄλλαι ἔχονται
ἀφορμῆς τῶν κοινῶν, λεκτέον ὡς ἡ νώ καὶ σφώ ἀποκοπεῖσαι οὐκ
ἀήθως τοῖς Ἀττικοῖς (Ποσειδῶ γάρ φασι καὶ μὰ τὸν Ἀπόλλω του-
τονί) οὐκέτι περιεσπάσθησαν, κατάληξιν δυϊκὴν ἀναδεξάμεναι. ἄλλως
τε τὰ εἰς ω̄ λήγοντα πτωτικά, κλίσεως τυγχάνοντα, οὔποτε περισπασμὸν
ἀνεδέξατο. τούτῳ γὰρ τῷ λόγῳ καὶ ἡ νεώ γενικὴ ὠξυτονήθη, μετὰ
C καὶ ἄλλων λόγων τῆς γενικῆς τὸν περισπασμὸν ἀπαιτούσης· καὶ τὸ

Λητὼ γὰρ ἥλκησε (λ 580)

καὶ τὸ

Πυθὼ δ' ἐρχομένην (λ 581)

Argvm. 2 s) Nec ea diaeresis statui potest, qua ex una vocali fiunt binae; nec ea, qua diphthongi in sua dissolvuntur elementa. — 12 Neque vero ex νῶι σφῶι formis atticae ortae esse possunt. Nam aut ῑ, si servaretur, subscribendum esset, nec gravis imponendus; aut si ῑ supprimeretur, tamen circumflexus non mutaretur. — 18 Sunt igitur qui utrasque formas primarias esse statuant. Sed ponamus monosyllabas ex longiore forma factas esse: cur formarum, ex quibus ortae sunt, accentum non servaverint, haec causa est, quod analogiam dualis et omnino atticarum in ω̄ vocum sequuntur.

Discr. script. 2. ἀλλ' εἰ b, αλλ η A | 6. τ vocis το ex c facta in A | νῶϊ b, νω̄ A | 8. παρα A, παρ' b | νοί διὰ τοῦ οῑ] 'Fortasse, νύ διὰ τοῦ ῡ' b in var. lect. ABoeckh | 9. εστιν A | 10. την ευθειαν A, εὐθεῖαν b | 13. καδμηδες και νηρηιδες A | 19. εστιν | ιωσιν — A | 21. καὶ αἱ b, και A | 25. ουπωτε A | 26. τωυτω A pro τούτῳ | 28. ηλκησεν A | 30. Πυθὼ δ' RSchneider, Πυθώδ' b Homerus vulg. | ἐρχομένην Homerus b, ερχομενη A

καὶ τὰ τούτοις παραπλήσια, κἂν τὸ ἐντελὲς ἔχωσι Λητόα καὶ Πυθόα,
ἀναγκαίως ὠξύνθη. ἕνεκα γὰρ τούτου καὶ διστάσαι τὸν Ἀρίσταρχόν
φασι περὶ τοῦ

ἠῶ δῖαν ἔμεινε (I 662),

καθὸ ἦν τὸ ἐντελὲς ἠόα. — Αἱ ἀποκοπαί, ἐὰν τύχωσι πτωτικῆς κατα- 113 A
λήξεως, κλίνονται, μάκαρ, μάρτυρ,

γηράντεσσι τοκεῦσιν (Hesiod. O. D. 188)·

κλιθήσονται οὖν αἱ προκείμεναι ἀντωνυμίαι δυϊκῆς μᾶλλον καταλήξεως
τυχοῦσαι. — αἵ τε γενικαὶ αὐτῶν εὐλόγως διὰ τοῦ ῑ γράφονται, εἴγε
παντὸς δυϊκοῦ εὐθεῖα μὲν ἓν ἔχει φωνῆεν, γενικὴ δὲ δύο, ὧν τὸ δεύ-
τερον ῑ· ἀλλὰ καὶ περισπασθήσονται, εἴγε τὰ ὀξύτονα τῶν δυϊκῶν B
περισπᾶται κατὰ γενικήν.

Διὰ τοῦ ε̄ ἡ νῶε παρὰ Ἀντιμάχῳ ἐν Θηβαΐδι

ἔδρακε νῶε μολοῦσα (p. 28 Stoll)·

καὶ

τού τε νῶε

ἐν Ἰολάῳ Κόριννα (fr. 16 Ahrens, 5 Bergk[3]).

Σφωέ. Αὕτη αἰτιατικὴν μόνην σημαίνει,

τίς τάρ σφωε θεῶν (A 8)

καὶ ἐπεὶ σύνηθες Ὁμήρῳ τὸ δισυλλαβοῦν, σαφὲς ὅτι καὶ τὸ

ἤ τίς σφωε πόρεν θεὸς ἀντιβολήσας (K 546)

οὐ τοῦ ἔπορε τὸ ε̄ ἔχει, τῆς δὲ ἀντωνυμίας, Ἰακῶς κεκλιμένου τοῦ C
ῥήματος. Καὶ ἔτι

εἰ μή σφω᾽ Αἴαντε (P 531)

τὸ πλῆρες σφωέ. παρὰ γὰρ Ἀντιμάχῳ καὶ μονοσυλλάβως ἐν τρίτῃ
Θηβαΐδος (p. 28 Stoll)

τὸ καί σφω γείνατο μήτηρ,

Argum. 5 Νώ σφώ formae dualium more flectuntur; ut genetivis et dativis ab iis derivatis imponatur circumflexus, analogia flagitat. — 18 Dualis tertiae personae σφωέ nihil est nisi accusativus; quae forma una apud Homerum est, apud Antimachum etiam σφώ legitur.

Discr. script. 1. εχουσι A | 2. οξυν (superscr. θη) in extr. fol. 176 v.: 'Hinc fol. 185 r. ubi ne quis miretur interruptum foliorum ordinem, factum est incuria compactoris, ut extrema libri de Adverbiis pars cum primo folio huius, qui de pronomine est, h. l. insereretur' b in var. lect. | 3. φασιν A | 4. ἔμεινε Ab, ἔμιμνεν Homerus | 5. καθὸ Ab, καίτοι KLehrs | τυχωσιν A | 8. μᾶλλον inter οὖν et αἱ transponendum esse censet JGuttentag | 13. ἐν Θηβαΐδι HWStoll, qui dubitat, possitne ἐν Θήβῃσιν vel ἐν Θήβης ad finem antecedentis versus Antim. relegari, ενθηβεσιν Ab | 14. εδρακεν A | 16. τοῦ τε νῶε ABoeckh HLAhrens ThBergk, τουτε νῶε Ab | 18. inscriptio περι της σφωε maiusc. A | σφωέ RSkrzeczka, σφῶε b | 20. δισυλλαβοῦν RSkrzeczka, δισυλλαβεῖν Ab | κἀν τῷ pro καὶ τὸ RSchneider | 21. θεῶν erat in A, ex quo θεος factum ab A* | 22. ἔχεται pro ἔχει RSchneider | 23. ῥήματος b, σχηματος A | 24. σφω᾽ HGStoll JGuttentag, σφω Ab | 27. τὸ A et HWStoll, τῷ b

καὶ ἐν πρώτῃ (p. 28 Stoll)

ἀcπαcίωc τέ cφω ἄγεν οἶκαδε.

114 A Βίαιοc ὁ Ἰξίων ἐcτὶ τὴν c̄φ̄ω̄ε̄ καὶ ἐπὶ δευτέρου τάccων,

ἀμφοτέρω γὰρ cφῶε φιλεῖ (Η 280. Κ 552),

«ἐπεὶ καὶ ἡ νῶε διὰ τοῦ ε̄. — καὶ ἔτι ὡc τῇ cφώ ἐπὶ τρίτου νοουμένῃ τὸ ε̄ προcέρχεται, οὕτω καὶ τῇ κατὰ τὸ δεύτερον πάλιν νοουμένῃ Ἀττικῇ προcέρχεται». Ἀλλ᾽ οὔτε ἡ διὰ τοῦ ε̄ νῶε εὐπαράδεκτοc, καθότι cπανιωτάτη, ἅπαξ που ἢ δὶc εἰρημένη· οὔτε ἡ κατὰ τὸ τρίτον μονο-
B cύλλαβοc, κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον. — πρὸc οἷc οὐδὲ ὁ χρηcάμενοc ἀξιοπιcτότεροc τῶν μὴ χρηcαμένων. — πάνυ δὲ εὔηθεc, τῆc κατὰ τὸ πρῶτον πρόcωπον εἰc ῑ ληγούcηc, μὴ οὐχὶ καὶ τὴν κατὰ τὸ δεύτερον παραδέχεcθαι. — πρὸc οἷc καὶ πάλιν πάμπολλοc ἡ χρῆcιc. — ποία δὲ καὶ ἀνάγκη, ὀρθῶc ἐχούcηc τῆc cφῶι, τὴν cφῶε παραλαμβάνειν;

Τρύφων (p. 28 Velsen) cυγκατατιθέμενοc τῷ Ἰξίωνί φηcι «τὴν cφέ ἀντωνυμίαν κατ᾽ ἐπένθεcιν τοῦ ω̄ δυϊκὴν γενέcθαι τῆc αὐτῆc πτώcεωc, καὶ ἔτι
C τὴν cφίν, ὡc τοῦ ω̄ πτωτικοῦ ὄντοc δυϊκῶν». Πῶc οὖν οὐχὶ καὶ αἱ κατὰ τὸ πρῶτον καὶ αἱ κατὰ τὸ δεύτερον τὸν αὐτὸν τρόπον ἐcχηματίcθηcαν; — Ἡ cφίν καὶ ἀποβάλλει τὸ ν̄, ἡ δὲ cφωίν οὐδέποτε. — ἡ cφίν δοτικῆc, ἡ δὲ γενικῆc καὶ δοτικῆc. — τί δὲ οὐχὶ καὶ ἐπὶ τῶν διcυλλάβων ἡ ἐπένθεcιc τοῦ ω̄, λέγω δὲ τῆc cφέαc καὶ cφίcιν;

Ὁμοίωc οὖν τὰc τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου θέματά τινεc ἠξίουν
115 A εἶναι, καὶ ἐκδόcειc τινὰc παρατιθέμενοι τὸ

τάρ cφωι (Α 8)

cὺν τῷ ῑ γράφειν, «ἐπεὶ καὶ ἡ cφῶιν (Θ 415), δευτέρου οὖcα προcώπου, κατὰ τόνου ἐναλλαγὴν τὸ τρίτον ἀποτελεῖ ἐν τῷ

καί cφωιν δὸc ἄγειν» (Α 338).

Ἀλλὰ μήποτε τὸ μαρτύριον παράλογον· ποία γὰρ καὶ ἄλλη ἀντωνυμία τόνου ἐναλλαγῇ προcώπου γίνεται μεταβατική; —

Argvm. 3 Ixio c̄φ̄ω̄ε̄ i. e. cφῶε etiam secundae tribuere voluit; sed fallitur. Nam ex paucis testimoniis eisque non gravibus nihil colligitur. Deinde νῶι forma hanc cφῶι tuetur. Denique cφῶι usitatissimum est. — 14 Trypho cum Ixione consentit; formas tertiae cφωέ cφωίν ex cφέ cφίν factas esse censet. At nec in prima nec in secunda dualis eo modo ortus est; cφίν abicit ν̄, cφωίν non abicit; cφίν dativi est, cφωίν genetivi et dativi; cur non ex cφέαc cφίcιν similes formae, ω̄ inserta, ortae sunt? — 21 Inter duales secundae et tertiae personae quid rationis intercedat, quaerunt grammatici. Alii primae et secundae duales nativos esse, ex duali secundae dualem tertiae (cφωί ex cφῶι, cφωίν ex cφῶιν) inclinatum esse censent. — 27 At nullum aliud pronomen mutato accentu in aliam personam transit.

Discr. script. 2. litterae εν οικαδε vocum αγεν οικαδε in rasura A | 4. cφωέ b | 12. πάμπολλοc b, πολλοc A | 13. ι vocis cφωι in rasura A^x | 14. φηcιν A | 18. τὸ ν̄ b, τον ν A | cφῶιν b | 19. τί δὲ οὐχ(ὶ] fol. 185 v. | 21. τὰc τοῦ RSchneider; ταῖc τοῦ Ab | 23. cφωϊ b, cφωιν̇ A, punctum adiecit A[1]

«Ἀλλ' ἴςως ἐκεῖνος ὁ λόγος ἰςχυρός, ὡς αἱ φθάςαςαι κατὰ τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον ὁμοιοκαταληκτῆςαι, πάντως καὶ κατὰ τὸ τρίτον· B ὅθεν εἰ νῶι καὶ ςφῶι καὶ ἐπ' αἰτιατικῆς, πάντως καὶ κατὰ τὸ τρίτον.» Ἀλλ' αἱ ὁμοιοκατάληκτοι οὐ πάντως τοῖς αὐτοῖς στοιχείοις χρῶνται· οὐκ ἄλογος οὖν ἡ κατὰ τὸ ε̄ ἐναλλαγή. — ἄλλως τε αἱ ὁμοιοκατάληκτοι καὶ ἰςόπτωτοι, ἡ δὲ ςφωέ αἰτιατικῆς μόνης, τῆς κατὰ τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον καὶ εὐθεῖαν σημαινούσης. — οὐ γὰρ ὑγιὲς τὸ λέγειν ὡς ἀκόλουθος τῇ νῶε, ὅτε οὐδὲ Ὅμηρος ἐχρήσατο.

«Πρὸς οἷς. βοηθήσεται ἡ διὰ τοῦ ῑ γραφὴ ἀκόλουθος τῇ νῶι.» Ἀλλὰ C μὴν οὐδ' ἡ

καί ςφωιν δὸς ἄγειν (Α 338)

ἀνάλογος· θέμα γὰρ ἴδιόν ἐστιν ὀξύτονον, οὐχὶ ἔγκλιμα τῆς ςφῶιν. ποῖον γὰρ ἄλλο μόριον βαρυνόμενον δύναται ἐγκλίνεσθαι; διὰ τοῦτο καὶ τὸ ςφωέ κατ' ἰδίαν λεγόμενον ὀξύνεται. [εἴρηται μὲν ὡς ἀδύνατον ἔγκλιμα μετάβασιν προσώπου σημαίνειν.]

«Ἴςως τις φήσει, ἰδοὺ ⟨ἡ⟩ ἡμέων βαρυτονουμένη ἐγκλιτική ἐστι.» 116 A Πρῶτον οὐ φύσει βαρύνεται, διῄρηται δὲ ἐκ περισπωμένου· διόπερ ἀκωλύτως τὴν ἔγκλισιν ἀνεδέξατο. — ἔπειτα τὰ ἐγκλιτικὰ λεγόμενα τὴν τῆς ὑπερκειμένης λέξεως ὀξεῖαν ἐγείρει.

«Εἰ αἱ διὰ τοῦ ς̄φ, φασίν, ἐκφερόμεναι ἀντωνυμίαι τρίτου καθεστᾶσιν, ὥσπερ ἅπασαι αἱ πληθυντικαὶ καὶ πᾶσαι αἱ δυϊκαί, δῆλον ὡς αἱ κατὰ τὸ δεύτερον ἀπὸ τρίτου μετατιθέμεναί εἰσι.» κἀκεῖνο δὲ προς-

---

ARGUM. 1 Nec alterum argumentum firmum: 'Si qui casus primae secundaeque eundem exitum habent, ei in tertia eadem terminatione utuntur.' Sed quae eodem fine utuntur, non ab iisdem litteris incipiunt (νῶι ςφῶι); rursus igitur, quae ab iisdem litteris incipiunt (ςφῶι ςφωέ), par est diversos exitus habere. Deinde ςφωέ accusativus est, ςφῶι nominativus et accusativus. — 9 Neque tertium: 'respondere ςφωί illud νῶι formae'. Nam ex analogia νῶι formae non efficitur ςφωί exstare, cum ne ςφωίν quidem per analogiam ex ςφῶιν factum sit, sed sit primitivum. — 16 Neque quartum. 'Falsum est, barytonon (velut ςφῶιν) non posse inclinari, nam ἡμέων et barytonon est et encliticum'. At ἡμέων ex ἡμῶν factum, certe non est in encliticis; haec enim accentum vocis, quae praecedit, erigunt. — 20 Primum argumentum eorum, qui dualem secundae personae e duali tertiae ortum esse contendunt. 'ς̄φ litterae initiis pronominum tertiae personae propriae sunt; eae ostendunt, ςφωέ ςφωίν primitivas esse'; deinde: 'inclinata etiam recto tono proferuntur; ad ςφωίν inclinatum pertinet ςφῶιν orthotonon, quod secundae tributum est'. — At non licet usui nimiam constantiam obtrudere; ex accentu nihil colligitur; ne formae quidem congruunt; ςφωίν solum dativum significat, cum ςφῶιν sit genetivus et dativus.

DISCR. SCRIPT. 3. εἰ — καὶ κατά] sic scripsit b in var. lect., sed ita ut καὶ ante ἐπ' αἰτιατικῆς omitteret, ἡ νῶϊ καὶ ςφῶϊ καὶ ἐπ' αἰτιατικῆς πάντως κατὰ Ab in textu | 10. ουδη A, οὐδὲ ἡ b | 12. ἀνάλογος scripsit RSchneider, παράλογος Ab | ὀξύτονον b, οξυτονου A | 14. εἴρηται — σημαίνειν] haec eiecit RSkrzeczka | 16. ἰδοὺ ἡ b, ιδου A | 18. ακολυτως A | 22. εισιν A

B τίθενται, «ὡς αἱ ἐγκλινόμεναι καὶ ὀρθοτονοῦνται· ἐγκλινομένης οὖν τῆς σφωίν ἦν τὸ ὀρθοτονούμενον σφῶιν, ὅπερ ἐπὶ δευτέρου μετελήφθη». — Οὐ δεῖ μέντοι τῆς χρήσεως τὸ διηνεκὲς βιάζεσθαι. — ἔπειτα δὲ ἡ αἰτία τοῦ μόνως ὀρθοτονεῖν οὐ μόνον τὰς τοῦ δευτέρου, ἀλλὰ καὶ τὰς τοῦ πρώτου, εἴρηται. — πρὸς οἷς καὶ τὰ τῆς γραφῆς ἀντιπίπτει· ἰδοὺ γὰρ τὸ τρίτον σφωέ, τὸ δεύτερον διὰ τοῦ ῑ. — τὸ δὲ μεῖζον· τὰ δεύτερα
C ὀρθοτονούμενα δίπτωτά ἐστι, τὰ δὲ τρίτα οὐκέτι ἐγκλινόμενα, τῶν ἐγκλινομένων τὰς αὐτὰς πτώσεις ἀναδεχομένων. χωρὶς εἰ μὴ καὶ γενικὴν σημαίνοι ἡ σφωίν ἐν τῷ

ἀλλ' εἴπ' εἴ σφωιν καταλύσομεν (δ 28),

περὶ ἧς ἄξιον ἐπιστῆσαι ὡς ἐπὶ πλειόνων εὑρίσκεται γενικὴν σημαίνουσα, καθὸ ἐπὶ τοῦ

πρίν σφωιν ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους (λ 319)

καὶ

γυιώσω μέν σφωιν (Θ 402).

117 A καὶ δῆλον ὅτι δοτικαί εἰσι καὶ εἰς γενικὴν μεταλαμβάνονται, ὡς ἐν σχήματος ἔθει, ὁμοίως τῷ

Ἀχιλῆι δαμασθείς (Χ 55)

καὶ

Τρωσὶ δαμείς (Σ 461).

«Καὶ δῆλον ὅτι ἡ κτητικὴ δυϊκὴ κατὰ ⟨τὸ⟩ τοῦ κτήτορος πρόσωπον ἀφορμὴν δέδωκε τοῦ τὴν γενικὴν τοῦ τρίτου σεσιγῆσθαι. εἰ γὰρ ἀπὸ
B γενικῆς τῆς νῶιν νωίτερος καὶ σφῶιν σφωίτερος, δῆλον ὡς καὶ ἀπὸ τῆς τοῦ τρίτου γενικῆς ἐγίνετο δυϊκόν· ὅπερ οὐκ ἔστιν. ἔνθεν οὖν τὸ πρωτότυπον τρίτον ἀπαράδεκτον.» Ἀλλὰ πρός γε τοῦτο ῥητέον, ὡς οὐχ ἡ τῶν παραγώγων ὑποστολὴ αἰτία γενήσεται τοῦ μηδὲ τὰ

Argvm. 21 Σφωίν solum dativum significare, adversarii mirum non esse dicunt, 'quod nullum exstet possessivum tertiae personae; id enim a genetivo derivari solere; sed cum derivatum non sit, consentaneum esse ne genetivum quidem exstare'. At centena primitiva exstant, a quibus nihil derivatum est, quamvis ratio cogat. Deinde derivata pronomina ab orthotonis descendunt; σφωίν autem semper inclinatur.

Testim. 23 — p. 92, 5 Choer. Epim. 86, 18 *Ἀπὸ τοῦ νῶι* (scr. *νῶιν*) *γίνεται ὁ νωίτερος, ἡ νωιτέρα, τὸ νωίτερον· ἀπὸ τοῦ σφῶι* (scr. *σφῶιν*) *ὁ σφωίτερος, ἡ σφωιτέρα, τὸ σφωίτερον· ἀπὸ τοῦ σφῶε* (scr. *σφωέ*) *οὐ γίνεται παράγωγος ἀντωνυμία διὰ τὸ μόνως ἐγκλίνεσθαι αὐτήν, πλὴν* (scr. *αὐτὴν. Πληθυντικαὶ*) *ἡμεῖς, ὑμεῖς, σφεῖς.* Cf. Et. M. 314, 20.

Discr. script. 3. δὲ ἡ αἰτία A et b in textu, 'Malim καὶ ἡ αἰτία' id. in var. lect. | 4. litterae ιν ου μ vocum ορθοτονειν ου μονον in rasura ab A¹ | τας του A, τὰ τοῦ b | τας του A, τὰ τοῦ b | 6. τὸ ⟨δὲ⟩ δεύτερον JGuttentag | in δια desinit fol. 185 v., ab litteris α του ι incipit fol. 186 r. | 7. εστιν A | 9. σημαίνοι b, σημαινει A | σφωίν scripsit RSchneider, σφῶιν b | 10. εἴ Ab, ἤ Homerus | καταχυσομεν A | 15. γυωισω A | 18. Αχιλληι A | 20. τρωσιν A | 21. τὸ τοῦ b, του A | κτητωρος | 22. δεδωκεν A | εἰ b, ἡ A

πρωτότυπα ὑπάρχειν. ἔcτι γὰρ μυρία, ἅπερ οὐ παρῆκται, τοῦ λόγου
ἀπαιτοῦντοc, ὥcπερ καί τινα cυνεξειλκυcμένα τιcὶ παραγωγαῖc, τοῦ
λόγου οὐκ ἐπιτρέποντοc. ἐπεὶ καὶ ἡ τοῦ κτητικοῦ ἔλλειψιc εὔλογοc,
εἴγε πᾶcα παράγωγοc ἀντωνυμία ἀπὸ ὀρθοτονουμένηc πρωτοτύπου C
cχηματίζεται, ὡc ἐν τοῖc πρὶν εἴρηται, ἡ δὲ μόνωc ἐγκλίνεται.

Παντί τῳ δῆλον, ὡc ἡ δυϊκὴ τοῦ ἐκεῖνοc, οὗτοc ἐκείνω, τούτω.
περὶ γὰρ τοῦ

τώδε δὲ νῶι (Θ 109)

ἐζητεῖτο. «ἕνεκα γάρ», φαcι, «τῆc ἑνικῆc δοτικῆc ὀξυτονηθήcεται τὸ
τώ, ἵνα τὸ δυϊκὸν διαcτολῆc τύχῃ». Ἀλλ' εἰ ἕνεκα τούτου, ληρῶδεc·
ἄπειρα γὰρ τὰ cυνεμπίπτοντα. «Ἔτι βαρείαc καὶ βραχείαc ἐπιφερο- 118 A
μένηc ἀδύνατον ὀξεῖαν εὑρέcθαι μετὰ μακρᾶc. διὸ τὸ τῶδε προπερι-
cπαcτέον.» Τί οὖν τὸ εἶθε, αἶθε, ναίχι; οὐχὶ καθὸ ἐπέκταcιc, τῆc
ἀρτίου ὑπερεχούcηc τὴν ἐπεκτεινομένην; οὐχὶ οὖν καὶ τὸ

τώδε δὲ νῶι (Θ 109)

τῶν ἐπεκτεταμένων; τὰ οὖν δυϊκὰ εἰc ω̄ λήγοντα οὐδέποτε περιcπᾶται·
οὐδὲ γὰρ θέλει τὸ πτωτικὸν ω̄ περιcπᾶcθαι ἐπὶ τέλουc. ὅτι γὰρ ἐπὶ B
τέλουc ἐcτίν, ὅτι ἐπεκτέταται, δῆλον, ὡc ἡ κλίcιc ἐντόc, τοῦδε,
τοῖνδε, οἵδε, τῶνδε, τοῖcδε, τούcδε.

Αἱ πληθυντικαὶ [καὶ] κοινολεκτοῦνται κατ' εὐθεῖαν πρόc τε Ἰώνων καὶ

Argum. 6 Τώδε dualis cur acuto notetur, quidam hanc esse causam censent, quod a dativo singularis discernatur. At sunt centena, quae, cum eandem formam habeant, induant diversas notiones. Alii leges, quae de accentibus valent, secuti τῶδε scribunt. Quos fugit formas amplificatas eundem accentum habere atque nativas. — 20 Pluralis. Formae ἡμεῖc ὑμεῖc cφεῖc non solum atticae sed etiam ionicae sunt.

Testim. 8 Choer. 441, 23. [Bekk. An. 1248]. — 13 Choer. 427, 28 [Bekk. An. 1236] *ναί γὰρ ἦν καὶ εἴ ὀξυτόνως, καὶ κατ' ἐπέκτασιν γινόμενα ναίχι καὶ εἴθε τὴν ὀξεῖαν τάσιν ἐφύλαξαν ἐν τῇ αὐτῇ συλλαβῇ. πρόσκειται δὲ 'μὴ ἐπεκτεινομένη διὰ τοῦ θ̄* (scr. δ̄) *καὶ ε̄ ἐν τοῖς δυϊκοῖς' διὰ τὸ τοιώδε καὶ τοσώδε δυϊκά· ταῦτα γὰρ παροξύνονται καὶ οὐ προπερισπῶνται διὰ τὸν χαρακτῆρα τῶν δυϊκῶν· τὸ γὰρ ω̄ ἐν τοῖς δυϊκοῖς ἀποστρέφεται τὴν περισπωμένην τάσιν, οἷον τὼ σοφώ, τὼ καλώ, τὼ ἀγαθώ. ἐπεὶ οὖν τὸ τοιώδε καὶ τοσώδε ἐπέκτασιν ἔχουσι τῆς δ̄ε̄ συλλαβῆς, τούτου χάριν, ὡς σχεδὸν ἐν τῇ τελευταίᾳ συλλαβῇ ἔχοντα τὸ ω̄, ἀποστρέφονται τὴν περισπωμένην τάσιν.*

Discr. script. 1. πρωτότυπα b, πρωτα A | εcτιν A | 2. τιcιν A | 6. inscriptio περι του τωδε δυικου οτι οξυνεται maiusc. A | 8. τωδε νῶιν A | 9. φαcιν | 12—13. προπεριcπαcτέον b, περιcπαcτεον A | 13. ἐπέκταcιc A b, 'vel potius ἐπεκτάcειc' RSkrzeczka | 14. ἐπεκτεινομένην b in var. lect., επι εκφερομενην A et b in textu, ἐπεκφερομένην KLehrs | 15. νωιν A | 18. ὅτι non recte habere videtur KLehrsio, ⟨ὁ τόνοc⟩, ὅτι RSchneider | ὅτι ἐπεκτέταται superfluum esse censet JGuttentag | ἐπὶ τέλουc ἐcτὶν ὅτι delet GUhlig | ὡc addubitat RSkrzeczka, καθὼc scribendum esse putat JGuttentag | 20. inscriptio περι πληθυντικῶν πρωτοτυπων maiusc. A | καὶ delevit RSkrzeczka

Ἀττικῶν, ἡμεῖς, ὑμεῖς, σφεῖς. ἔστι πιστώσασθαι καὶ τὸ ἀδιαίρετον
τῆς εὐθείας παρ' Ἴωσιν ἐκ τῶν περὶ Δημόκριτον, Φερεκύδην, Ἑκαταῖον.
τὸ γὰρ ἐν Εἰδωλοφανεῖ· «ὑμέες Αἰόλιον περιχεύετε» παρὰ Παρθενίῳ
C ὑπὸ ποιητικῆς ἀδείας παραληφθὲν οὐ καταψεύσεται διαλέκτου πιστου-
μένης ἐλλογίμοις συγγραφεῦσιν. Ἁμές Δώριον. Ἀλκμάν (fr. 65 Bergk[3])·

ὡς ἁμὲς τὸ καλὸν μελίσκον.

Οὐκ ἐπίληπτος δὲ ἡ τάσις, καθὸ τὰ πτωτικὰ ἀπέστραπται τὴν ἐπὶ τοῦ
ες̅ ὀξεῖαν (καὶ διὰ τοῦτο ἔνιοι τὸ βιόπλανες βαρύνουσιν ἀπὸ τοῦ βιο-
πλανής, καὶ ἐπίτηδες, καὶ

ἄκλεες αὔτως (Η 100)

119 A ἀπὸ τοῦ ἀκλεής). Πρῶτον αἱ πρωτότυποι ἀντωνυμίαι οὐκ ἀκόλουθοι
ἐδείχθησαν τοῖς ἄλλοις πτωτικοῖς. ἔπειτα Δωριεῖς ἐπὶ τὸ τέλος φιλοῦσι
τὴν ὀξεῖαν προσάγειν, παρ' οἷς πάλιν ἡ ἀφαίρεσις τοῦ ῑ ὀξείας γίνεται
ἐμποιητική, ἐπεὶ ποιεῖς ποιές, πάλιν τῆς καταλήξεως ἐπιλήπτως
ὀξυνομένης, εἴγε τὰ ῥήματα τὴν ὀξεῖαν τάσιν ἀπέστραπται· καὶ τὸ νοέν
καὶ τὸ δασμηφορέν ὀξύνεται πάλιν τῇ αὐτῇ ὑφαιρέσει τοῦ ῑ. πρὸς οἷς
B καὶ ἡ περισπωμένη συστελλομένη ὀξεῖα γίνεται, τύπου τινὸς μὴ ἐμπο-
δίζοντος. Αἰολεῖς ἄμμες·

ἄμμες δ' ἀν τὸ μέσσον (Alcaei fr. 10 Ahrens, 18 Bergk[3]).

τοιοῦτον καὶ τὸ

ἄμμες εἴσκομεν (ι 321).

Τοῦ δευτέρου ὑμεῖς. Δωριεῖς ὑμές· ὑμὲς δὲ ἐπεγγυάμενοι
θωκεῖτε, Σώφρων (fr. 41 Ahrens). Αἰολεῖς ὔμμες·

οὔ τί μοι ὔμμες (Sapphus fr. 23 Bergk[3])·
ἂς θέλετ' ὔμμες,

ἐν δευτέρῳ Σαπφώ (fr. 95 Ahrens, 24 Bergk[3]). Βοιωτοὶ μετὰ διφθόγγου
C τοῦ ου̅·

οὐμὲς δὲ κομισθέντες
Κόριννα ἔπτ' ἐπὶ Θήβαις (fr. 9 Ahrens, 6 Bergk[3]).

ARGVM. 6 Acutus doricae ἁμές formae vituperandus non est; nam 1) personalia analogiam non sequuntur; 2) Dores ultimam acuto signare solent; 3) circumflexi locum, syllaba correpta, acutus occupat, praeterquam ubi forma impedimento est. — 22 Pluralis secundae personae.

DISCR. SCRIPT. 1. εστιν A | καὶ fortasse ante πιστώσασθαι collocandum esse existimat RSkrzeczka | ἀδιαί[ρετον] fol. 186 v. | 3. sic locum restituit LDindorf, τὸ γὰρ ἐν Εἰδωλοφανεῖ ΥΜΈΕΣ Αἰόλιον. περιχεύετε b | 5. Ἁμές HLAhrens, Ἅμες b | 6. μελίσκον Ab, μελίσκιον ThBergk | 7. τὴν ἐπὶ τοῦ RSchneider, την επι το A, τὴν εἰς τὸ b | 8. βιοπλανεις A | 10. αὔτως JGuttentag, qui versum indicavit, 'fortasse αὕτως' KLehrs, αυτως A, ὡσαύτως b | 11. ακλεεις A | 12. φιλουσιν A | 13. προάγειν RSchneider | 19. ἀν τὸ μέσσον ThBergk, ὀν τὸ μέσσον HLAhrens, ἂν τὸ μέσον Ab | 20. κ in και ex τ factum ab A[x] | 22. ὑμές· ὑμές FWSturz b, ὕμμες A | 24. Homero (Α 335) tribuerat b | 25. ἃς b, ἄς HLAhrens, ἆς ThBergk | θελετε A | 26. διφθόγγου b, φθογγὸ in fine versus A | 27. του ου est in A, non του ο, quod enotavit b in var. lect.

Αἱ ὑποςτολαὶ τοῦ ῑ ὁμολογοῦςι τὴν διὰ τοῦ ει̅ γραφήν· παραπεμπτέον οὖν τοὺς διὰ τοῦ ε̅ ἠξιωκότας γράφειν, ὡς τοῦ ῑ εἰς τὸ ε̅ μεταβαλλομένου, κέρνημι, πέρημι. ἐπὶ γὰρ βραχυνομένου ἡ μετάληψις. «Ἔτι εἰ πᾶςαί», φαςι, «δι' ἑνός, καὶ ἡ εὐθεῖα ἓν ἕξει φωνῆεν». Ἀλλὰ καὶ ἡ ςοφῶν ἓν ἔχει φωνῆεν, αἱ δὲ ὑπόλοιποι δύο. εἰ δὲ οὐ 120 A
διαιρεῖται εἰς δύο ε̅, καθότι αἱ εἰς ει̅c̅ εὐθεῖαι τοῦτο ἀναδέχονται, φαίνονται τὴν ἐν ὀνόμαςιν ἀκολουθίαν ζητοῦντες ἐν ἀντωνυμίαις, ἥνπερ οὐχ εὕρομεν. πολλῷ δὲ πρότερον καὶ τὴν εἰς c̅ γενικὴν ἑνικήν· αὕτη γὰρ τῶν διὰ δύο ε̅ ἐκφερομένων εὐθειῶν γενική ἐςτιν.

Οὐδ' ὑγιὲς διὰ τὸν μακρὸν χρόνον τῆς εὐθείας δύο φωνήεντα παραδέχεςθαι, ὥς τινες ᾠήθηςαν. ἐπεὶ τί ἂν εἴη τὸ ἰχθῦς ἢ νέκυς καὶ B
τὰ τούτοις ὅμοια ςυναιρούμενα, αἵ τε παρ' Ἴωςι γραφαί, πόλις, φύςις; Πάλιν δὲ καὶ τὴν δοτικὴν γράφειν διὰ τοῦ ε̅, «ἐπεί», φαςι, «καὶ ἡ εὐθεῖα καὶ ἡ γενική· ἡμέων γάρ· καὶ ἡ αἰτιατική, ἡμέας». Ἀλλ' ἡ μὲν γενικὴ καὶ αἰτιατικὴ διῄρηνται, ἡ δὲ ἀδιαίρετος τυγχάνει, πιςτουμένη παραδόςει ⟨καὶ⟩ διαλέκτων ἐκφορᾷ· ἁμίν γὰρ Δωριεῖς, καὶ ἄμμιν Αἰολεῖς. ἄλλως τε οὐδὲ τὸ νύμφαις ἔχει τὸ ε̅, τοῦ νυμφέων ἐν διαι- C
ρέςει ἔχοντος τὸ ε̅.

Ἡ ςφεῖς ⟨οὔτε παρ' Αἰολεῦςιν⟩ οὔτε παρὰ Δωριεῦςιν ἀκολουθίαν ἔςχε πρὸς τὰ τούτων πρῶτα καὶ δεύτερα, οὐκ ἀπεοικότως· καὶ γὰρ ἡ ἐμεί καὶ τεί, παρὰ τοῖς Δωριεῦςι προςλαβοῦςαι τὸ ῑ, οὐκέτι κατὰ τὸ τρίτον προςέλαβον.

Ἡ ἡμέων τριςυλλαβοῦςα παρ' Ἴωςιν ὑπεμφαίνει ἀκολουθίαν, καθὸ αἱ εἰς ει̅c̅ λήγουςαι εὐθεῖαι τὸν τρόπον τοῦτον κλίνονται· ταχέων 121 A

ARGVM. 1 Ceterum ὑμεῖς ἡμεῖς genuinas formas esse, ea ex re apparet, quod ῑ iis subtrahitur: ex ὑμεῖς oritur ὑμές. Ex ὑμεῖς autem ὑμέες, quae forma iam supra explosa est, nasci non potest. — 5 Neque quidquam comprobatur aliarum in ει̅c̅ vocum analogia; eam enim non sequuntur pronomina. — 10 Neque nominativi ἡμεῖς ὑμεῖς terminatio duabus vocalibus constat (sed una diphthongo), neque dativi fini ε̅ adicienda est, ut sit ἡμεῖν. — 19 Nominativus pluralis tertiae personae ςφεῖς cum etiam doricus et aeolicus sit, nominativorum primae secundaeque analogiam non sequitur; sed idem de ι̅ ἐμεί τεί dici potest. — 23 Genetivi pluralis primae forma ἡμέων ionica videtur illa quidem analogiam vocum earum sequi, quarum nominativi pluralis in ει̅c̅ exeunt, sed videtur tantum, nam aliis rebus ab his diversa est. Itaque diaeresi ab ἡμῶν vulgari descendere putanda est.

DISCR. SCRIPT. 1. διὰ τοῦ ει̅ b, δια του ε A[1], sed ex ε factum est ει ab A[x] | 2. διὰ τοῦ ε̅ RSchneider, διὰ τοῦ ῑ Ab | 4. πᾶςαί b, παςα A | φαςιν A | 11. ἢ νέκυς b, οι νεκυς A | 12. ιωςιν A | 13. φαςιν A | 15. τυγχαννει A | 16. διαλέκτων ἐκφορᾷ] fol. 187 r. | καὶ post παραδωςει add. b | ἁμίν HLAhrens, ἁμῖν b | 18. εχοντοςτος A | 19. inscriptio περι της ςφεις maiusc. A | οὔτε παρ' Αἰολεῦςιν add. b | ακολουθειαν A | 20. εςχεν A | 21. ἐμεί καὶ τεί HLAhrens, ἐμεῖ καὶ τεῖ b | δωριευςιν A | 23. inscriptio περι της ημέων maiusc. A | 24. τουτον bis scriptum in A

γὰρ καὶ βαcιλέων. ὡc τὴν ἁμέc Δωρικὴν καὶ ἔτι τὴν ἄμμεc Αἰολικὴν
ὁμοίωc ταῖc εἰc̣ ε̅c̅ ληγούcαιc εὐθείαιc ἰcοcύλλαβον ἔχειν γενικήν·
ἁμῶν γὰρ καὶ ἄμμων. — Ἀλλ' εἴπερ μὴ ἦν διῃρημένη, οὐκ ἂν παρὰ
μόνοιc Ἴωcιν εὑρίcκετο, διαιρετικωτάτοιc οὖcι. — πρὸc οἷc ἐδείχθη,
B ὡc ἀνακόλουθοι ἕνεκα φωνῆc αἱ ἀντωνυμίαι. ἐχρῆν γὰρ καὶ τὴν εὐθεῖαν
ἑνικὴν λόγου ἔχεcθαι, καὶ τὴν γενικὴν εἰc ο̅c̅ περατοῦcθαι, ὡc ταχέοc
καὶ βαcιλέωc. — οὐδέποτε τὸ ῑ προcλαμβάνουcιν ἥ τε ταχέων καὶ αἱ
παραπλήcιοι· εἴπερ οὖν ἀκόλουθοc, οὐκ ἂν ἐγίνετο ἡμείων.

Ἡ ἁμῶν παρὰ Δωριεῦcι καὶ cύναρθρον γενικὴν cημαίνει ἀκόλουθον
τῇ ἁμόc. τῇ μέντοι διαιρέcει ἡ πρωτότυποc διαλλάccει τῆc κτητικῆc,
οὐκέτι τὸ αὐτὸ ἀναδεχομένηc. Ἀλκμάν (fr. 66 Bergk^3)·

ὅcαι δὲ παῖδεc ἁμέων
C ἐντί, τὸν κιθαριcτὰν αἰνέοντι.

Ὁμοίωc Αἰολεῖc. Ἀλκαῖοc (fr. 67 Ahrens, 88 Bergk^3)

μηδ' ὀνίαιc τοῖc πέλαc ἀμμέων παρέχην.

ἐπὶ δὲ τῆc cυνάρθρου

πατέρων ἄμμων

καὶ τῇ ἐντελεcτέρᾳ

ἀμμετέρων ἀχέων (Alcaei fr. 103. 104 Ahrens, adesp. 57. 58 Bergk^3).

Ὁμοίωc Βοιωτοί, ἁμίων, ἐπὶ δὲ τῆc κτητικῆc ἁμῶν,

ἁμῶν δόμων (Corinnae fr. 25 Bergk^3).

122 A Ὑμῶν. Αὕτη κοινὴ καὶ Δωριέων, cημαίνουcά τε πάλιν καὶ κτη-
τικὴν τὴν ἀπὸ τῆc ὑμόc εὐθείαc. πάλιν δὲ ἐν διαιρέcει διαφέρει ἡ
πρωτότυποc. ὑμέων γὰρ ἀπρὶξ ἔχονται, Cώφρων (fr. 79 Ahrens).
καὶ Ἴωνεc·

ὑμέων δ' ἀνδρὶ ἑκάcτῳ (ν 7).

ἔτι αἱ πρωτότυποι διοίcουcι τῷ ἐγκλίνεcθαι καὶ ὀρθοτονεῖcθαι, τῶν κτη-
τικῶν αὐτὸ μόνον ὀρθοτονουμένων. Τὸ δ'

ὧδέ τιc ὑμείων μεμνημένοc (Τ 153)

Argvm. 9 Ἁμῶν personale in dialecto dorica a genetivo ἁμῶν possessivi ita differt, ut illud patiatur diaeresin, hic non patiatur. — 23 Idem de ὑμῶν dici potest: praeterea personalia et inclinantur et recto tono proferuntur, possessiva tantum modo orthotona sunt.

Discr. script. 4. ουcιν A | 9. δωριευcιν A | 12. παῖδεc b, παίδεc ThBergk | 15. τοῖc πέλαc BHase HLAhrens ThBergk, τοι cπλεαc Ab | ἀμμέων AGiese HLAhrens ThBergk, ὑμεων Ab | παρέχην HLAhrens ThBergk, παρεχειν Ab | 17. αμμ in fine versus et in versu, qui sequitur, αμμων A | 19. ἀχέων b HLAhrens ThBergk, αχαιῶν A | 23. inscriptio περι τηc υμῶν maiusc. A | 24. τῆc ὑμόc b, του εμοc A | 25. ἀπρὶξ ἔχονται] 'Ita codex. Quod mireris fefellisse Ruhnkenium ap. Valcken. ad Theocr. p. 368 B, etsi illum etiam plura fefellerunt.' b in var. lect. Nimirum Ruhnkenium in errorem induxit exemplar, quo utebatur, a Capperonnerio et Musgravio conscriptum | 28. τῷ b, το A | 29. δ' A, δὲ b

πλεονάζον ἀκόλουθον τῇ ἡμείων. Αἰολεῖς ὑμμέων. Ἀλκαῖος (fr. 77 B
Ahrens, 96 Bergk[3])·

οἵ τινες ἔςλοι
ὑμμέων τε καὶ ἀμμέων.

οὐμίων Βοιωτοί· τὸ δέ τις οὐμίων ἀκουςάτω, Κόριννα (fr. 13 Ahrens, 22 Bergk[3]).

Cφῶν. Καὶ Cφέων ἀκολούθως τῇ ἡμέων,

τῷ cφεων πολέες κακὸν οἶτον ἐπέςπον (γ 134)

καὶ

ὦςαν ἀπὸ cφείων (Δ 535. Ν 148), C

ὡς ὑμείων. Τῇ cφείων καὶ Αἰολεῖς χρῶνται καὶ Δωριεῖς, Δωριέων δὲ Cυρακούςιοι διὰ τοῦ ψ πάςας τὰς διὰ τοῦ cφ, μονοςυλλαβούςας μὲν ἀναμφιλέκτως, ἐπὶ δὲ τῶν ὑπὲρ μίαν ςυλλαβὴν ἀμφίβολα τὰ τῶν γραφῶν· ἔνια γὰρ δίχα τοῦ ψ.

Ἐν ἴςῳ τῷ αὐτῶν παρὰ Cυρακουςίοις τίθεται τὸ ὦν. Cώφρων (fr. 80 Ahrens)· ὁ δ' ἐκ τῶ ςκότεος τοξεύων αἰὲν ἕνα τινὰ ὦν 123 A
ζυγαςτροφεῖ.

Ὃν τρόπον τὸ γυμφέων διαιρεῖται, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὸ αὐτέων, ὁπότε θηλυκὸν ςημαίνει. καὶ ἔτι αὐτάων.

Δῆλος ἡ ἀπὸ τοῦ ἐκεῖνος καὶ τῶν ὁμοίων κλίςις.

Ἡμῖν Ἴωνες, ᾧ καὶ Ἀττικοί. Τὸ ἐγκλινόμενον παρ' Ἴωςι ςυςτέλλει τὸ ῑ· ςημειῶδες, καθὸ αἱ ἐγκλινόμεναι τὸν αὐτὸν χρόνον φυλάττουςι B
ταῖς ὀρθοτονουμέναις. Ἡ ἁμίν Δωρικὴ ςυςτέλλει τὸ ῑ, ἐν οἷς ἐγκλινομένη προπεριςπᾶται,

αἱ γὰρ ἅμιν τούτων μέλοι (Alcm. fr. 77 Bergk[3])·

Argum. 7 Genetivus pluralis tertiae personae. Pro cφείων Syracusani dicunt ψείων (ψέων?). — 15 Syracusani ὦν eadem notione usurpant atque αὐτῶν. — 21 Dativus pluralis primae personae. Notabile est ἡμῶν pronominis, ubi inclinatur, ultimam corripi; quantitas enim vocum inclinatione mutari non solet. Ἁμίν doricum ultimam corripit, nam inclinatum properispomenon est.

Discr. script. 1. ὑμμέων b, υμεων A | 3. οιτινες A, οἵ τινες b, ὅττινες HLAhrens, οἵτινες ThBergk | ἔςλοι FWSchneidewin HLAhrens ThBergk, ἐcθλοὶ Ab | 4. ὑμμέων b, υμεων A | 5. in priore ουμιων non liquet utrum ι ex ε, an ε ex ι factum sit in A; pro altero in A ουμμιων; a priore incipit fol. 187 v. | in margine adiecit A Κοριννα|ο̊υ κυρῖ|ςυγγραφέως | 7. inscriptio περι της cφων maiusc. A | 11. cφείων] 'quod in cφέων mutaverim' HLAhrens | 13. ἐπὶ δὲ b, επι γαρ A | 14. ἔνια Ab in textu, 'corr. forsan ἔνιαι' id. in var. lect. | 16. εκ τω A, ἐκ b | 17. ζυγαςτροφεῖ Ab in textu et HLAhrens * adiecto, 'corr. ζυγοςτροφεῖ' b in var. lect., ζυγοςτοιχεῖ FVReiz | 19. αὐτέων ChALobeck, αὐτῶν Ab | 21. inscriptio περι της ημῖν maiusc. A | ᾧ scripsit RSchneider, οι A, ἧ b | ιωςιν A | ςυςτέλλει] 'Malim ςυςτέλλον' b in var. lect. | 22. φυλαττουςιν A | 23. ἁμίν HLAhrens, ἁμῖν b | 23—24. ςυςτέλλει τὸ ῑ, ἐν οἷς ἐγκλινόμενη προπεριςπᾶται RSkrzeczka, ἐγκλινομένη ςυςτέλλει τὸ ῑ, ἐν οἷς προπεριςπᾶται Ab | 24. dimidia pars primae π litterae in voce προπεριςπαται erasa in A | 25. τούτων b ThBergk, τωυτων A, τωυτῶ LCValckenaer

ὀξυνομένη τε

ἁμὶν δ' ὑπαυλήσει μέλος,

Ἀλκμάν (fr. 78 Bergk[3]). οἰκεῖος ὁ χρόνος πληθυντικῇ διὰ τοῦ ῑ ἐκφερομένῃ. Αἰολεῖς ἄμμι·

ἀλλά τις ἄμμι δαίμων (Sapph. fr. 113 Ahrens, adesp. 56 Bergk[3]).

τοιοῦτον ἦν καὶ τὸ

C ἄμμι δ' ἀρήγει (Ο 493).

ὁμόλογον ὅτι, κἂν ὀρθοτονῆται, μίαν καὶ τὴν ⟨αὐτὴν⟩ τάσιν ἔχει.

Ὁμολογουμένης δὲ τῆς διὰ τοῦ ῑ γραφῆς, πάλιν τινὲς ἐπιθανεύσαντο, εἰσηγούμενοι τὸ ε̄ ἐγκεῖσθαι· «καθάπερ γὰρ τῷ ταχεῖς παράκειται τὸ ταχέσιν, οὕτω καὶ τῷ ἡμεῖς τὸ ἡμέσιν. τό τε ἐν τετάρτῳ Ἀλκαίου (fr. 91 Ahrens, 100 Bergk[3])

ἄμμεσιν πεδάορον

124 A οὕτω φέρεσθαι ἀπὸ τοῦ ἡμέσιν. ἀπὸ δὴ τοῦ ἡμέσιν κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ σ̄ καὶ συνέλευσιν τοῦ ε̄ ἐγίνετο ἡμεῖν, εὐλόγως καὶ τοῦ χρόνου μηκυνθέντος καὶ τοῦ τόνου περισπασθέντος, εἴγε πᾶσα δοτικὴ πληθυντικὴ τεινομένη διὰ δύο φωνηέντων ἐκφέρεται». Πρῶτον τὰ τῆς γραφῆς διαφέρεται. — ἔπειτα θεματικαὶ πᾶσαι ἐδείχθησαν, πρὸς τῷ τὰς δοτικὰς ἐν πλεονάσματι ἔχειν τὸ ν̄, οὗ αἰρομένου ἀλύμαντα τὰ τῆς προφορᾶς·

B ὅπερ τῷ ἡμῖν οὐ παρέπεται. τὰ γὰρ παρ' Αἰολεῦσιν ἕνεκα τῆς συντάξεως πολλάκις ἀποβάλλει τὸ ν̄ δι' εὐφωνίαν,

ἄεισον ἄμμι τὰν ἰόκολπον (Alcaei fr. 4 Ahrens, 63 Bergk[3])·

αἰ δέ κ' ἄμμι Ζεὺς τελέσῃ νόημα

Ἀλκαῖος (fr. 60 Ahrens, 77 Bergk[3]), καὶ ἐπ' ἄλλων. μένει τε ἐπὶ τοῦ

ἄμμιν ἀθάνατοι θέοι

νίκαν

Ἀλκαῖος τρίτῳ (fr. 86 Ahrens, 80 Bergk[3]), καὶ ἐπ' ἄλλων πλειόνων.

Ὑμῖν. Πάλιν παρ' Ἴωσι προπερισπᾶται ἐγκλινομένη, καθὸ συστέλλει

C τὸ ῐ. καὶ ἔτι παρὰ Δωριεῦσιν· ὅσαις ὗμιν αἰνέσω, Σώφρων (fr. 81

Argvm. 9 Ἡμεῖν genuinam formam esse quidam ita probare student, ut ἡμέσιν formam statuant, quae aeolicae ἀμμέσι respondeat, ex qua ἡμεῖν orta sit. — 17 At illa inter se non possunt conferri; omnino personalia suis tenentur legibus. — 27 Ut ὗμιν, ita ἧμιν apud Iones properispomenon est, quia ultimam corripit.

Discr. script. 1. ὀξυνομένη scripsit LCValckenaer, οξυνονομεν A in fine versus, ὀξύνομέν b | 8. ωρθοτονηται A | αὐτὴν b, om. A | 11. τετταρω A | 13. c in αμμεσιν ab A*, ἄμμεσιν HLAhrens, ἀμμέσιν b ThBergk | πεδάορον LCValckenaer b, HLAhrens ThBergk, παιδα ορον A | 14. κατα A, κατ' b | 18. comma post ἐδείχθησαν posuit RSkrzeczka, punctum b | 19. πλεονασματι A, πλεονασμῷ b | 21. ἀποβάλλει τὸ ν̄] fol. 188 r. | 22. 'nisi forte hoc prius fragmentum Sapphus est' ThBergk | 23. τελέσῃ b ThBergk, τελέση HLAhrens, τελεσση A | 24—25. sic locum restituit HLAhrens, μένει etiam b in var. lect. et ἀθάνατοι θεοὶ GHermann, ἄλλων μὲν ειτε ἐπὶ τοῦ υμμιν αθανατοιο εοινικαν A b | 28. περι της υμῖν inscriptio maiusc. A | ιωσιν A | προπερισπᾶται b, περισπαται A, sed vid. quae 98, 7 in A leguntur | 28. ὅσαισιν GHermann

Ahrens). καὶ ἐν ὀρθῇ τάϲει· οὐ μάν τοι δίφρον ἐπημμένον ὑμίν (Sophr. fr. 82 Ahrens). Ὕμμιν Αἰολεῖϲ·

ταῖϲ κάλαιϲ ὔμμιν ⟨τὸ⟩ νόημα τὦμον
οὐ διάμειπτον (Sapph. fr. 114 Ahrens, 14 Bergk[3]).

ὁμοίωϲ αἱ Αἰολικαί, ἀποβάλλουϲαι τὸ ν̄ καὶ φυλάϲϲουϲαι, τὴν ἐν ὀνόμαϲι δοτικῆϲ πληθυντικῆϲ ϲύνταξιν ἀναδέχονται.

Εἰ ὁμόχρονοι αἱ κατὰ τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον, ϲαφὲϲ ὅτι ἡ ϲφίν ϲυϲτελλομένη ὁμολογεῖται ἀπ' Ἰακῆϲ ἐγκλίϲεωϲ, εἴγε, ὅτε ἐγκλίνουϲιν 125 A
οἱ Ἴωνεϲ, ϲυϲτέλλουϲι τὸ ῑ, ἡ δὲ μόνωϲ ἐϲτὶν ἐγκλιτική· ὑπὸ γὰρ Ἡϲιόδου ἐν ἀρχῇ τεθεῖϲα εὐλόγωϲ ὠρθοτονήθη ἐν τρίτῳ,

ϲφὶν δ' αὐτοῖϲ μέγα πῆμα (fr. 63 Goettling, 49 Schoemann).

Ϲφίϲιν. Αὕτη ἐπεκταθεῖϲα καὶ ὀρθοῦ τόνου ἔτυχεν. Ἀμφοτέραιϲ μέντοι ἐπακολουθεῖ τὸ ν̄ ἀποβάλλειν δι' εὐφωνίαν,

ἀλλά ϲφι δόϲαν (ι 93),
ἔτι γάρ ϲφιϲι κῦδοϲ ὀρέξω (Ρ 453)·

φυλάϲϲεται δὲ ἐν τῷ B

ὅϲ ϲφιν ἐϋφρονέων (Α 73),
μετὰ ϲφίϲιν εἶχον ἀτυζομένην (Χ 474).

Οὐχ ὑγιὲϲ δὲ πάλιν εἰϲηγεῖϲθαι τὴν «ϲφίϲιν ἀπὸ τῆϲ ϲφέϲι, ⟨διὰ⟩ μεταθέϲεωϲ τοῦ ε̄ εἰϲ τὸ ῑ, Βοιωτικῶϲ ἢ Ἰακῶϲ· καὶ οὕτωϲ ὁλόκληροϲ ἡ ϲφίϲιν, ἧϲ ϲυγκοπὴ ἡ ϲφίν». Παρὰ Βοιωτοῖϲ οὐ μετατίθεται, ϲυμφώνου ἐπιφερομένου, τὸ ε̄ εἰϲ τὸ ῑ· ἀλλ' οὐδὲ παρ' Ἴωϲιν, ὅτε μὴ ἀπ' εὐθείαϲ εἴη τῆϲ διὰ τοῦ ῑ. ἐν οἷϲ οὖν αἱ κατὰ τὸ τρίτον μιᾷ ϲυλλαβῇ C

Argum. 3. Ut nominum dativi pluralis, ita aeolicae ἄμμι ὔμμι formae ν in fine et abiciunt et assumunt. — 7 Ϲφίν formam correptam esse vel ea ex re apparet, quod in dialecto Ionum enclitica est; in ea enim encliticae non sunt nisi correpta vocali. — 12 Ϲφίϲιν aucta forma rectum tonum servat. — 19 Falluntur qui ϲφίν ortum esse putant ex ϲφέϲιν ϲφίϲιν forma; ϲφέϲιν enim nihil est. Deinde tertiae personae personalia una syllaba a secundae personalibus superari, et tertiae personalia amplificari solent.

Testim. 23 Cramer. An. Ox. I 385. Et. M. 738, 11 *Τὸ σφέας κατὰ πλεονασμόν ἐστι τοῦ ε̄, ἢ τὸ σφᾶς κατὰ συναίρεσιν· καὶ λέγομεν ὅτι τὸ σφέας κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ε̄ γίνεται· κατὰ τὸν κανόνα τὸν λέγοντα· καθόλου ἐν πληθυντικοῖς ἀριθμοῖς ἡ τοῦ τρίτου προσώπου ἀντωνυμία, ἀρχομένη ἀπὸ τοῦ σφ̄, ἐνδεῖ συλλαβῇ [κατὰ τὸ δεύτερον καὶ τρίτον πρόσωπον* del. RSchneider] *τοῦ πρώτου τε καὶ δευτέρου προσώπου· οἷον ἡμεῖς ὑμεῖς σφεῖς· ἡμῶν ὑμῶν σφῶν· ἡμῖν ὑμῖν σφίν· οὕτως καὶ ἡμᾶς ὑμᾶς σφᾶς.*

Discr. script. 2. ὑμίν HLAhrens, ὑμῖν b | 3. τὸ adiecit b | νόημα b, νοημμα A | 5. αἱ Αἰολικαὶ RSkrzeczka, καὶ Αἰολικαὶ Ab | 5—6. ονομαϲιν A | 7. inscriptio περι τηϲ ϲφὶν maiusc. A, deinde repetuntur quae sunt 97, 27 υμιν παλιν παρ' ιωϲιν προπεριϲπαται usque ad 98, 2 υμμιν αιολειϲ, sed omnia deleta sunt, tum iteratur inscriptio περι τῆϲ ϲφιν, denique sequuntur ει ομοχρονοι e. q. s. | 8. ὁμολογεῖται scripsit RSchneider, ὁμολογεῖ Ab | ἐγκλίϲεωϲ b, κλιϲεωϲ A | 9. ϲυϲτέλλουϲιν] in margine tres voces erasae in A | 11. ϲφὶν δ' αὐτῷ pro ϲφὶν δ' αὐτοῖϲ Max Schmidt | 12. inscriptio περι τηϲ ϲφιϲιν maiusc. A | 13. επακολουθει A, ἀκολουθεῖ b | 17. ὅ Homerus vulg. | 19—20. διὰ μεταθέϲεωϲ FWSturz, μεταθεϲεωϲ A, μεταθέϲει b

ἐνδέουσι τῶν κατὰ τὸ δεύτερον, ἡ σφίσιν ἀπὸ τῆς σφίν ἐπεκτέταται,
καὶ καθὸ αἱ τοῦ τρίτου εὐεπέκτατοι μονοσύλλαβοι.

«Αἱ τοῦ τρίτου κτητικαί, ἑνικαὶ κατὰ τὸ ἐντὸς πρόσωπον, διὰ
τοῦ σφ πλήθους παραστατικαὶ γίνονται κατὰ τὸν κτήτορα παρὰ Δω-
ριεῦσιν, ὅς **σφός**· ἴσον γὰρ τῷ σφέτερος· ὅν **σφόν**· καὶ ἐπὶ τῶν
126 A λοιπῶν ταὐτόν. καὶ ἐπὶ πρωτοτύπων οὖν ταὐτόν· ἰδοὺ γὰρ ἕ καὶ
σφέ. εἰ τοῦτο, καὶ τὸ σφίν ἀπὸ ἑνικοῦ τοῦ ἵν, Δωρικῶς.» Παρα-
πεμπτέον δὲ τὸν λόγον, εὐδιάσειστον ὄντα, ἐν οἷς καὶ ὁλόκληρον τὴν
σφέ παραδεξόμεθα καὶ αὐτήν τε τὴν σφίν. — πῶς δὲ οὐχὶ καὶ τὸ
κοινολεκτούμενον ζητήσει τις; — οὐκ ἐξομαλίζεται δὲ τὸ τῆς εὐθείας
καὶ γενικῆς· ἀπὸ γὰρ τῆς ἵ καὶ οὗ οὐκ εἰσὶν ἀκόλουθοι πληθυντικαί. —
B ἐπηυξήθη οὖν ἀπὸ μονοσυλλάβου τῆς σφίν ἡ σφίσιν, οὐχ ὁμοίως τοῖς
ὀνόμασιν· οὐδὲ γὰρ ταὐτὰ παρακολουθεῖ, ἃ καὶ τοῖς ὀνόμασι. **ταχέος**
γὰρ καὶ **ταχέες**, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ταχέεσσιν, ἅπερ οὐκ ἐπὶ τῆς σφεῖς.

Συρακούσιοι ψίν· **αμανι ψιν γενομενα**; Σώφρων (fr. 83 Ahrens).
Ἡ διὰ τοῦ ψ γραφὴ ἐπὶ πλήθους τασσομένη οἰκειοτέρα τῆς διὰ τοῦ σφ.

Καὶ σὺν τῷ ᾱ λέγεται παρ' Αἰολεῦσιν·

ὄτα πάννυχος **ἄσφι** κατάγρει,

Σαπφώ (fr. 98 Ahrens, 43 Bergk[3]).

C Ἡ**μᾶς**. Ταύτης ὁλοκληροτέραν φασὶ τὴν παρὰ τοῖς Ἴωσι διῃρη-
μένην, λέγω δὲ τὴν ἡμέας. «ὃν γὰρ τρόπον παρὰ τὸ ταχεῖς ταχέας,
οὕτως ἡμεῖς ἡμέας, καὶ Ἀττικῶς ἡμᾶς, ὡς Εὐβοέας Εὐβοᾶς.» Ἀλλ'
οὔτε ἡ ἡμεῖς ὁμοία τῇ ταχεῖς, ὡς ἀπεδείχθη, οὔτε Ἀττικοὶ τὸ ε̄ καὶ
τὸ ᾱ συναιροῦσιν, ὅτε μὴ καθαρεύοι τὸ ε̄, ὡς ἐπὶ τοῦ ἰέασιν ἰᾶσιν· οὐ
γὰρ ἔτι ἐπὶ τοῦ τιθέασι. καὶ Εὐβοᾶς φασίν, ἀλλ' οὐκέτι ταχᾶς.

Argvm. 3 Alii σφίν ex ἵν natum esse putant, ut σφός ex ὅς, σφέ ex σφί. At σφέ et σφί nativas esse formas persuasum nobis est. — 15 Syracusani ψίν, Aeoles ἄσφι dicunt. — 20 Accusativi pluralis primae personae. Pleniorem formam ἡμέας ionicam esse ex ταχέας forma colligunt. At pronomina nominum analogiam non sequuntur; neque Attici ε̄ et ᾱ (in ᾱ longam) contrahunt, nisi praecedente vocali.

Discr. script. 1. ενδεουσιν A | 2. εὐεπέκτατοι scripsit RSchneider, ἀνεπέκτατοι Ab | 3. inscriptio περι της σφος maiusc. A | Αἱ τοῦ τρίτου] fol. 188 v. | πρόσωπον διὰ bγ evan. in A praeter πρ litteras | 4. ν. vocis τον evan. in A | κτητωρα A | 5. καὶ ἐπὶ b, κ' επι A | 7. ϲ in voce σφε supra lin. A | 8. τὴν b, τηι A | 9. post παραδεξομεθα iteratur ευδιασειστον οντα in A | αυτην τε A, αὐτὴν δὲ b | 10. ζ in εξομαλιζεται ex ϲ facta videtur in A | 15. αμανι ψιν A, Ἀμῖν ἢ ψίν FWSturz, 'Saltem corr. Ἀμῖν' b in var. lect. | 18 ὄτα b HLAhrens, ὄτα ThBergk | κατάγρει HLAhrens ThBergk, καταγρεῖ b 'Fortasse scribendum ⟨ὄππατ' ἄωρος⟩ ὄτα πάννυχος ἄσφι κατάγρει' ThBergk | 20. inscriptio περι της ἡμας maiusc. A | φασιν A | ιωσιν A | 23. τὸ ε̄ GKoen b, τὸ ϲ̄ A | 24. ante συναιροῦσι inserendum esse ⟨εἰς μακρὸν ᾱ⟩ conicit RSchneider | 25. τιθεασιν A

Τὸ 127 A

μηδ' ἧμας ὑπεκφύγοι (π 372)

Ἰώνων ἔθει φαcὶ cυνεcτάλθαι κατὰ τὴν ἀπόλυτον cημαcίαν.
Ἀμέ Δωριεῖc· ἁ δ' ἄρ' ἄμ' ἐλωβῆτο, Cώφρων Γυναικείοιc (fr. 66 Ahrens). Ἄμμε Αἰολεῖc·

ὄπταιc ἄμμε,

Cαπφὼ πρώτῳ (fr. 93 Ahrens, 115 Bergk[3]). τινὲc δὲ ἀποκεκόφθαι φαcὶν ἀπὸ τοῦ ἀμμέαc καὶ ἀμέαc, ἐπεὶ οἰκεία αἰτιατικαῖc ἡ εἰc αc κατάληξιc.
Ὑμᾶc. Καὶ ὑμέαc, ἀκολούθωc τῇ ἡμέαc. Δωριεῖc ὑμέ· ἐμὲ B
δ' Ἀρχωνίδαc ἴαλλε παρ' ὑμέ, Ἀνδρείοιc Cώφρων (fr. 25 Ahrens). ὔμμε Αἰολεῖc·

τὸ γὰρ θέων ἰότητ' ὔμμε λαχόντων γέραc ἄφθιτον
ἀνθήcει,

Ἀλκαῖοc πρώτῳ (fr. 63 Ahrens, 83 Bergk[3]).
Ἡ cφᾶc ἔcθ' ὅτε cυcτέλλει τὸ ᾱ κατ' ἔγκλιcιν, cυζύγωc τῇ

μηδ' ἧμαc (π 372), C

ἐν τῷ

μέγα δέ cφαc ἀποcφήλειε πόνοιο (Ε 567).

Τὴν μὲν οὖν κτητικήν, cύζυγον οὖcαν τῇ ἁμάc Δωρικῇ,

cαωcέμεναι νέαc ἁμάc (Ν 96)

ἀντὶ τοῦ ἡμετέραc, προcῆκον ὀξύνειν,

cφὰc γὰρ παρθέμενοι κεφαλάc (β 237)·

τὴν δὲ πρωτότυπον περιcπᾶν ὁμοίωc τῇ ἡμᾶc καὶ ὑμᾶc· ἀφ' ἧc Ἰακὴ 128 A
διαίρεcιc ⟨ἡ⟩

cφέαc αὐτοὺc ἀρτύναντεc (Μ 43. 86)·

cαφέc ἐcτιν ὡc ἐγκλιθεῖcα ἐν τῷ

οὐ μέν cφαc ἔτ' ἔολπα (θ 315)

περιεγράφετο τῆc περιcπωμένηc.
Cφέ. Εἴρηται ὡc μόνωc ἐγκλιτική ἐcτι, cυζυγεῖ μέντοι Δωρικῇ

Argvm. 10 Accusativi pluralis secundae personae. — 16 Accusativi pluralis tertiae personae.

Discr. script. 3. φαcιν A | 4. ἄμ' ἐλωβῆτο HLAhrens, ἀμὲ λωβῆτο Ab in textu, 'corrige ἀμ' ἐλωβῆτο' id. in var. lect. | 6. ὄπταιc HLAhrens ThBergk et sine dubio A (in eo enim ι non subscribitur), ὀπτᾷc b | 8. αἰτιατικαῖc b, αττικ^ A | 10. inscriptio περι τηc υμᾶc maiusc. A | ἡμέαc b, ημαc A ⁊ 13. τὸ γὰρ Ab ThBergk, τοὶ γὰρ HLAhrens | θέων HLAhrens ThBergk, θεῶν b | ἰότητ' b HLAhrens ThBergk, qui adicit 'exspectaveram ἰότατι', ϊοτητι A | ὔμμε λαχόντων A b ThBergk, ὔμμ' ἔλαχον τῶν HLAhrens | γέραc ἄφθιτον ἀνθήcει b ThBergk, γέραc ἄφθιτον ὀνθήcει HLAhrens, αφυτον θηcει γεραc A | 16. inscriptio περι τηc cφᾶc maiusc. A | Ἡ cφᾶc] fol. 189 r., in vocibus η cφαc litterae η c evan. in A | 20. cυζυγον ουcαν A, cυζυγοῦcαν b | 21. νῆαc A | 23. παρθεμεναι A | 25. ἡ add. b | 26. εαυτουc pro αὐτούc A | 28. cφεαc Homerus vulg. | 30. inscriptio περι τηc cφε maiusc. A | εcτιν A

τῇ ἀμέ καὶ ὑμέ. Πάλιν δὲ καὶ ταύτην ἀπὸ τῆς σφέας φασὶν ἀποκε-
B κόφθαι. Ψέ Συρακούσιοι. Σώφρων· πῶς ψε καὶ γινώσκωμες; (fr. 84 Ahrens). Ἄσφε Αἰολεῖς·

ὅτ' ἄσφ' ἀπολλυμένους σάως,

Ἀλκαῖος δευτέρῳ (fr. 92 Ahrens, 73 Bergk[3]).

Ἐχομένως καὶ ὑπὲρ τῶν κτητικῶν ῥητέον, ὧν καὶ διαφορὰς ἐξεθέμεθα ὡς πρὸς τὰς πρωτοτύπους ἐν τοῖς κατ' ἀρχήν. — Αἱ κτητικαὶ τῶν ἀντωνυμιῶν εἰς γενικὴν ἐγκλινομένην ἀναλύονται μετὰ τοῦ ὑπακουομένου κτήματος, καθ' οἱανδήποτε ἂν ὦσι πτῶσιν, ἐμὸς οἶκος οἶκός μου, ἐμῷ δούλῳ δούλῳ μου,

C ἵνα νωιτέρην ὄπ' ἀκούσῃς (μ 185),

ἵνα ἡμῶν τῆς φωνῆς ἐπακούσῃς· καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν τὸ αὐτό. — Παντὶ κτητικῷ τὸ ὑπακουόμενον κτῆμα ὁμοιόσχημόν ἐστιν, Ἑκτόρειοι δοῦλοι, Ἀριστάρχειοι δοῦλοι, ἡμέτεροι δοῦλοι, δοῦλοι ἐμοί· γενικῇ μέντοι κτῆσιν δηλούσῃ πάλιν τὸ ὑπακουόμενον κτῆμα ἀδιάφορον, αὐτοῦ δοῦλοι ἢ δοῦλαι ἢ οἶκος ἢ ὁτιδηποτοῦν κτῆμα. διὸ καὶ
129 A τὰ κτητικῶς ὑπακουόμενα ἐὰν μὴ ὁμοιοειδῆ τυγχάνῃ, οὔτε κτητικὴ ἀντωνυμία παραλαμβάνεται οὔτε κτητικὸν ὄνομα, γενικὴ δέ. σαφὲς δὲ ἐκ τοῦ

θαύμαζεν δ' Ὀδυσεὺς λιμένας καὶ νῆας ἐΐσας,
αὐτῶν θ' ἡρώων ἀγοράς (η 43)·

ἡ γὰρ ἀνομοείδεια γενικὴν ἀπῄτησε τὴν αὐτῶν. — Μὴ ὑπολαβέτω δέ τις, ὡς αἱ κτητικαὶ τὸ γένος παρεμφαίνουσι μόνον τοῦ κτήματος, τοῦ
B δὲ κτήτορος οὐκέτι. «ὡς ἐπὶ τοῦ ἐμός, ἡμέτερος· ἀρσενικὰ γὰρ τὰ κτήματα, τὰ δὲ τοῦ κτήτορος ἄδηλα ἐν γένει· καὶ γὰρ ἐπ' ἄρσενος τὸ ἐμός καὶ ἐπὶ θήλεος.» — Λέληθε γὰρ ὡς μᾶλλον ὥρισται τὸ τοῦ

Argum. 6 De possessivis. Pro possessivis omnium casuum genetivi personalium ponuntur inclinati. — 13 Cum omni possessivo forma vocabuli eius, quo possessio indicatur, convenit, cum genetivo personalis non convenit. — 22 Ne quis credat rei possessae quidem indicari genus, non indicari possessoris: — 26 nam possessoris persona aut demonstratione aut relatione definitur per ipsum possessivum.

Discr. script. 2. ψε καὶ b, και ψε και A, sed prius και deletum, ψέ κα HLAhrens | γινώσκωμες HLAhrens, γινώσκωμεν FWSturz b, γινωσκομεν A | 4. ὅτ' b, ὄτ' HLAhrens, ὅτ' ThBergk, οτ A | 'ἄσφ' Apollonius legit, sed fuit fortasse ὅτα σφ'' ThBergk | ἀπολλυμένους A b, ἀπολλυμένοις HLAhrens ThBergk | σάως A b in textu HLAhrens ThBergk, 'corrigendum forsan σάωσα vel σάωσεν' b in var. lect. | 6. inscriptio περι κτητικων maiusc. A | 9. κατοιαν δηποτε A | ωσιν A | 11. ιν' ανωιτερην A | 13. παντὶ κτητικῷ b, παν κτητικω A | 16. οτιδηποτ' ουν A | 17. ομοιοειδη A, ὁμοειδῆ b | 18. οὔτε b, ουτετ A | 19. δε εκ A, δ' ἐκ b | 20. θαύμαζε A b | οδυσσεος A | λημενας A | 22. ἀνομοείδεια RSchneider, ανομοειδια A, ἀνομοιοείδεια b | απητησεν A | 23. παρεμφαινουσιν A | 24. κτητωρος A | ἐπὶ τοῦ b, απο του A | 25. κτητωρος A | γένει b, γενεσει A; inde fol. 189 v. | 26. litterae θε vocis λεληθε evan. in A

κτήτορος πρόςωπον διὰ τῆς δείξεως καὶ ἀναφορᾶς. καὶ δείξεως μὲν ἐμός, cός, ἀναφορᾶς δὲ ὡς cφέτερος, τῶν κτημάτων ἀδήλων ὄντων κατὰ τὴν ποιότητα. τῷ γὰρ ἐμός τί μᾶλλον ὑπακούεται οἶκος ἢ ἵππος ἢ δοῦλος ἤ τι τῶν τοιούτων;

Αἱ κτητικαὶ ἀπὸ γενικῶν μόνων cχηματιζόμεναι, κτῆcιν cημαινουcῶν, C καὶ εἰς γενικήν, ὡς προείρηται, ἀναλύονται κτῆcιν cημαίνουcαι. καὶ αἱ μὲν ἀπὸ πρώτου ἑνικοῦ πρώτου ἂν ῥηθεῖεν, ἑνικαί τε κατὰ τὸν κτήτορα, οἷον ἐμοῦ ἐμός. ὁμοίως αἱ ἀπὸ ⟨τοῦ⟩ δευτέρου, cοῦ cός, καὶ ἔτι αἱ ἀπὸ τρίτου, οὗ ὅς. καὶ ἐπὶ δυϊκῶν ταὐτόν, νῶιν νωίτερος, cφῶιν cφωίτερος. τούτων τὸ τρίτον ὑπεστάλη διὰ τὸ μόνως ἐγκλίνεcθαι, ὅπερ ἡ παραγωγὴ οὐ παραδέχεται· προείρηται 130 A δὲ καὶ ἐν τοῖς ἐπάνω. καὶ ἐπὶ πληθυντικῶν, ἡμῶν ἡμέτερος, ὑμῶν ὑμέτερος, cφῶν cφέτερος.

Τούτων τὰ τρίτα ἐν δυcὶ τρίτοις νοεῖται, τὰ μέντοι πρῶτα καὶ δεύτερα οὐ πάντως ἐν πρώτοις καὶ τρίτοις, καὶ δευτέροις καὶ τρίτοις, ὥς τινες ὑπέλαβον ἐκ τοῦ ἐμός ἐcτι καὶ cός ἐcτιν. ἰδοὺ γὰρ πρώτου πρὸς δεύτερον, ἐμὸς εἶ φίλος, καὶ δευτέρου πρὸς πρῶτον,

ἀλλὰ πατὴρ τεός εἰμι (π 188). B

δύναται γὰρ καὶ τρίτου πρὸς πρῶτον, ὡς ἐπὶ τοῦ ὅς εἰμι· ἴcον γάρ ἐcτι τῷ αὐτοῦ εἰμί. — cκληρὸν γάρ ἐcτι τὸ λέγειν καὶ πρώτου πρὸς πρῶτον καὶ δευτέρου πρὸς δεύτερον ἐν τῷ ἐμός εἰμι καὶ cὸς εἶ. μόναις γὰρ ταῖς ἀντανακλωμέναις τὸ τοιοῦτο παρακολουθεῖ, χωρὶς εἰ μὴ καὶ αὐταὶ μεταλαμβάνοιντο εἰς τὰς cυνθέτους, καθάπερ καὶ ἐνίας

Argum. 5 Possessiva ut genetivorum personalium notionem induunt, ita a solis genetivis eorum derivantur: — 10 a cφωίν genetivo dualis tertiae personae nihil ducitur, quod semper est encliticus. — 14 Primae personae possessiva ita usurpantur, ut possessio sit aut tertiae aut secundae, secundae possessiva ita, ut res possessa aut tertiae aut primae sit; tertiae possessivis ita plerumque utimur, ut et possessor et possessio sit tertiae; quamquam in his ὅς εἰμι possessio primae est. Ubi et possessor et possessio est primae aut secundae, ibi reflexiva locum habent, pro quibus possunt sane possessiva poni, sed ea necesse est cum 'esse' verbo construi: ἐμὸς enim γράφω nihil est.

Testim. 14 Prisc. XII 10 p. 582, 23 Hertz *Et primae quidem personae possessivum tam ad secundam quam ad tertiam transit personam, secundae vero ad primam vel ad tertiam, ut 'tuus sum', 'tuus est'; ipsa enim sese possidere non potest, quomodo nec prima; nam possessiva necessario in duabus diversis intelleguntur personis et sunt transitiva . . . potest in tertia simul utraque inveniri in diversis, quod in prima et secunda non potest, ut ipsa habeat et possessorem una et possessionem, nisi figurate dicamus 'meus sum' et 'tuus est', hoc est 'meae potestatis' et 'tuae', vel pro reciprocis, quae apud Graecos compositae sunt: ἐμαυτοῦ φίλος εἰμί 'meus amicus sum' e. q. s.*

Discr. script. 8. κτήτορα b, κτηρα A | ἀπὸ τοῦ b, απο A | 11. οὐ b, ο A | 12. καὶ ἐν b, κ' εν A | 13. cφοτεροc A | 14. δυcιν A | 16. εcτιν A | 19. γαρ A, δὲ b | τρίτου b, τριτον A | 20. εcτιν A | εcτιν A

C τῶν κατὰ τὸ τρίτον κτητικῶν ἐπιδείκνυμεν εἰς συνθέτους μεταλαμβανομένας. νοείσθω δὲ ὡς ἡ τοιαύτη σύνταξις ῥήματα ἀπαιτεῖ ὕπαρξιν σημαίνοντα· ἐπὶ γὰρ τῶν ἄλλων οὐκέτι· ἐμὸς γράφω· οὐκέτι δὲ καὶ ἐν δευτέρῳ.

Ἴσως τις δόξει τὰ κτήματα ὁρίζεσθαι ἐν τοῖς πρὸς πρόσωπον λόγοις, [παῖδες ἐμοί] ἐμὸς εἶ, σός εἰμι, ἡμέτερε. Ὅπερ οὐ τοῦ κτήματος ἴδιον, τοῦ δὲ μετειλημμένου δευτέρου προσώπου, ὅπερ πάλιν οὐδὲ
131 A τοῦτο κατὰ τὸ παντελὲς ὥρισται. προσδέεται γὰρ τὸ σός εἰμι· ἢ δοῦλος ἢ ἄλλο τι, καὶ ἡμέτερε· δοῦλε ἢ πάτερ. πάλιν οὖν καὶ ἐπὶ τῶν τοιούτων ἡ ποιότης ἐνδεῖ.

Βραχὺς λόγος πρὸς τοὺς οἰομένους ἀπ' αἰτιατικῶν παρῆχθαι τὰς ἀντωνυμίας· «παρὰ γὰρ Δώριον τὴν ἁμέ καὶ ὑμέ καὶ ἔτι σφέ τὸ ἁμέτερος καὶ ὑμέτερος καὶ σφέτερος, καὶ ἔτι παρὰ τὴν Αἰολικὴν τὴν ἄμμε
B τὸ ἀμμέτερος, καὶ παρὰ τὴν νῶι καὶ σφῶι νωιτερος καὶ σφωιτερος.» — Πρῶτον οὐκ ἐξωμάλισται· πῶς γὰρ αἱ ἑνικαί; ἐμέ γὰρ καὶ ἐμός, σέ σός καὶ ἕ ὅς, οὐδαμῶς τοῦ ε̄ ἐγκειμένου. πῶς δὲ καὶ τὸ ἡμέτερος καὶ ὑμέτερος τῷ ᾱ οὐ προσχρῆται, εἴγε τὸ ἡμᾶς καὶ ὑμᾶς; — ἔπειτα εἰς γενικὰς ἀναλυόμεναι συμφανεῖς εἰσι καὶ ἀπὸ γενικῶν παρηγμέναι. — ἔπειτα ἡ αὐτός ἐπιταγματικὴ ὁμοιόσχημος οὖσα ἀεὶ ἐπιτάσσεται ταῖς πρωτοτύποις, ταῖς δὲ κτητικαῖς κατὰ μόνην γενικήν·
C καὶ δῆλον ὡς τῇ κατὰ τὸ ἐντὸς πρόσωπον νοουμένῃ συντάσσεται, ἥ τις οὐκ ἄλλη ὀφείλει πτῶσις εἶναι ἢ γενική, ἀφ' ἧς καὶ ἡ παραγωγή,

αὐτῶν γὰρ σφετέρῃσιν (α 7)

καὶ

ἢ ἑὸν αὐτοῦ χρεῖος (α 409).

Ὃν τρόπον αἱ σύνθετοι τὸ γένος ἢ τὴν πτῶσιν μετατιθεῖσαι κατὰ
132 A τὸ τέλος κινοῦνται, τὸ δὲ πρόσωπον κατὰ τὸ ἄρχον, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ αἱ κτητικαὶ ἐπὶ γένους καὶ πτώσεως κατὰ τὸ τέλος, ἐν προσώποις κατὰ τὸ ἄρχον. ἔχουσι μέντοι περισσὸν τὸ ἐν ἀριθμοῖς κατ' ἄμφω τὰ μέρη κινεῖσθαι· ἐμὸς γὰρ καὶ νωιτέρω καὶ ἡμέτεροι.

Argum. 5 Si quis dicat possessionem definiri, ubi aliquem alloquimur: id ut fiat non efficere possessivi naturam, sed secundae personae monemus; quamquam ne haec quidem omni ex parte definita est. — 11 Possessiva non sunt derivata ab accusativis; nam 1) formae non conveniunt. 2) In possessivorum locum quoniam substituuntur genetivi, a genetivis ea descendere consentaneum est. 3) Αὐτός appositivum cum personalibus semper eodem casu, cum possessivis genetivo coniungitur. — 26 Possessivorum ut genus et casus distinguantur, fines mutantur; personarum vicissitudines initiis indicantur; numerum variari et initia et terminationes ostendunt.

Discr. script. 3. γράφω RSchneider, γράφει A b | 6. παῖδες ἐμοί aut παῖδες expungendum esse vidit RSkrzeczka | 8. παντελὲς b, παντελως A | ἢ δοῦλος] fol. 190 r. | 14. νῶι καὶ σφῶι b, νωιν̇ και σφωιν̇ A, puncta adscripsit A' | 15. κ in και voce ex ε facit A² | 18. ἐπεὶ ταεις accentu fere eraso A | ειςιν A | 21. ως τῇ A, ὡς ἡ b | νοουμένη A b | 29. εχουςιν A | περιςον A

Ἄξιον ἐπιστάσεως ἐκεῖνο, ὁτιδήποτε τὰ μὲν ῥήματα κινούμενα ἐν προσώποις κατὰ τὸ τέλος κινεῖται, αἱ δὲ ἀντωνυμίαι οὐκέτι, ἀλλὰ κατὰ τὸ ἄρχον. Καὶ ἴσως τις οἰήσεται τὸν λόγον περισσὸν εἶναι, φάσκων τὰ μὲν ῥήματα εἶναι, τὰς δὲ ἀντωνυμίας. Ἀλλὰ κοινὸν ἔχουσι τὸ B πρόσωπον δηλοῦν, καὶ ἔτι μένει ἡ ζήτησις. ἔπειτα ἡ μετοχὴ καὶ ἡ κτητικὴ ἀντωνυμία ἐν γένει καὶ πτώσει κινούμεναι κατὰ τὸ τέλος κινοῦνται, καθάπερ καὶ τὰ ὀνόματα, καὶ οὐ διήλλαξε, διάφορα καθεστῶτα. Λεκτέον οὖν ὡς φυσικῶς τὸ τοιοῦτον ἀπετελέσθη. αἱ πτώσεις ἐν τῷ τέλει κινοῦνται, καὶ τοῦτο ἀποδείξεως οὐ δεῖται· πτῶσιν δὲ ἐπιδέχονται αἱ ἀντωνυμίαι· ὀφείλουσιν ἄρα κατὰ τὸ τέλος κινεῖσθαι. ὅπερ καὶ C παρακολουθεῖ. ἀλλὰ μὴν εἰ καὶ κατὰ τὸ τέλος ἐν προσώποις ἐκινοῦντ⟨ο⟩, σαφὲς ὅτι παρηκολούθησεν ἂν συγχύνεσθαι τὴν π⟨τῶσιν⟩ διὰ τὴν μετάθεσιν τὴν ἐκ τοῦ προσώπου. προνοητικώτατα ἄρα κατὰ τὸ ἄρχον κινεῖται, ἵνα ἄχραντος ἡ πτῶσις μείνῃ. τὰ μέντοι ῥήματα, οὐκ ὄντα δεκτικὰ πτώσεως ἢ μόνης εὐθείας, ἀκωλύτως τὸ τέλος ἐκίνει ἐν προσώποις, ἐπεὶ οὐκέτι τὰ τῆς πτώσεως ἀμφήριστα.

Νοείσθωσαν οὖν πάλιν αἱ πληθυντικαὶ τῶν κτητικῶν, αἵ τε δυϊκαί, 133 A ἐν συλλήψει καθεστῶσαι πρώτου καὶ δευτέρου ἢ καὶ τρίτου, καθότι καὶ αἱ πρωτότυποι ἐδείχθησαν. ἡμέτερος γὰρ ὁ ἐμὸς καὶ σὸς καί, εἰ τύχοι, ἄλλου του· καὶ νωίτερος ὁ ἐμὸς καὶ σός, ἢ ἐμὸς καὶ ἐκείνου.

Κοινὸν μὲν ἔχουσιν αἱ κτητικαὶ ἀντωνυμίαι πρὸς τὰ κτητικὰ ὀνό-

---

Argum. 1 Personis variantibus verborum fines, initia pronominum mutantur. Cuius rei haec est causa. Pronomina necesse est uti casibus, qui suapte natura fines eorum sibi vindicarunt; nihil igitur ad personas significandas superest praeter initia. — 13 Verba autem, ut in quibus unus nominativus insit, nihil obstat quominus ad indicandas personas varient exitus, cum de casu non dubitetur. — 17 Ut personalium, ita possessivorum duales pluralesque complures personas complectuntur; et in prima quidem etiam secundam vel etiam tertiam continent. — 21 In possessivis et pronominibus et nominibus possessio subauditur; inest et possessoris et possessionis persona; pro iis substituitur genetivus possessoris cum possessione. His vero rebus inter se differunt: 1) quod pronomina quemlibet possessorem, nomina interdum certum quendam indicant; 2) quod in nominibus possessivis semper duae insunt tertiae personae, in pronominibus non semper; 3) quod in possessivis ab appellativis ductis, quot sint possessores, ignoratur, non ignoratur in pronominibus,

---

Testim. 21 Prisc. XII 20 p. 588, 16 *Commune habent possessiva pronomina cum possessivis nominibus, quod in utrisque possessio subauditur, quod binae intelleguntur personae, quod in genetivos primitivorum similiter resolvuntur cum possessione; non commune, quod pronomina possessiva omnis sunt communia possessoris, nomina vero possessiva non omnis . ., et quod nomina tertiae intelleguntur personae, nisi adiungantur verbis sustantivis vel vocativis, pronomina vero et primae et secundae inveniuntur personae. dubitatur numerus possessoris in nominibus possessivis, quae ab appellativis derivantur, . . in pronominibus vero non. . . possessiva nomina ascendentibus non solent adiungi, ut 'Hectoreus pater' non dicimus, 'frater' vero vel 'servus' dicimus; pronomina vero adiunguntur, ut 'meus pater'.*

Discr. script. 7. διηλλαξεν A | 11. ἀλλὰ μήν] fol. 190 v. | ο (non ουντο, ut b in var. lect. refert), quod charta a bibliopega membranae illita est, in fine vocis εκινουντο non cernitur in A | 12. vocis πτῶσιν nihil videtur praeter vestigium π litterae in A | 15. ακολυτως A | 18. καὶ δευτέρου RSkrzeczka, ἢ δευτέρου Ab | 20. σός b, η σος sed η delet A

B ματα τὴν ἐν ἀμφοτέροις κτῆσιν ὑπακουομένην, τὴν τῶν δισσῶν προσώπων ἔννοιαν, τὸ εἰς γενικὰς ἀναλύεσθαι μετὰ τοῦ κτήματος· οὐ κοινὰ δέ, καθὸ αἱ ἀντωνυμίαι κοιναὶ παντὸς κτήτορός εἰσι,· τὰ δὲ κτητικὰ ἰδιάζει κατὰ τὸν κτήτορα ἔσθ' ὅτε. τὸ μὲν γὰρ ἐμός, σός κοινὸν ἐπὶ πάντων, τὸ δὲ Ἑκτόρειος ἴδιον· ἐπὶ γὰρ μόνου Ἕκτορος. ᾧ τρόπῳ διαφέρει καὶ τὸ Ἰλιόθεν τοῦ ἄλλοθεν· τὸ μὲν ἐκ τόπου μετὰ ἰδιότητος, τὸ δὲ κοινὸν παντὸς τόπου. — Πάντοτε ἐν δυσὶ τρίτοις τὰ κτητικὰ C νοεῖται, αἱ δὲ ἀντωνυμίαι οὐ πάντοτε, ὡς ἐδείχθη. — Κατὰ τὸν κτήτορα ἀμφιβάλλεται ὁ ἀριθμὸς ἐν προσηγορικοῖς, ἀνθρώπεια ἴχνη, πότερον ἑνὸς ἢ πλειόνων· αἱ δὲ ἀντωνυμίαι οὔποτε. αἴτιον δὲ οὐκ ἄλλο ἐστὶ τῆς ἀμφιβολίας ἢ τὸ τέλος τοῦ ὀνόματος, δι' οὗ τὸν ἀριθμὸν καταλαμβανόμεθα, ὅπερ κατὰ παραγωγὴν τοῦ κτητικοῦ παραφθείρεται. ὅτε μὲν γάρ ἐστιν ὑός ἢ ὑῶν, νοεῖται ὁ ἀριθμός, ἐπὶ δὲ τοῦ 131 A ὕειαι ἢ βόειαι σάρκες οὐκέτι. αἱ μέντοι ἀντωνυμίαι, κατὰ ἀριθμὸν θέματα οὖσαι, οὐκέτι ἀμφιβολίαν ἐνεποίουν· οὐδὲ γὰρ ἀπὸ τῶν αὐτῶν συλλαβῶν ἤρχοντο. διὰ τοῦτο ἀπὸ τῆς ἐμοῦ γενικῆς ⟨ἑνικῶς⟩ παρελαμβάνετο ἡ ἐμός, καὶ ἔτι νῶιν νωίτερος δυϊκῶς κατὰ τὸν κτήτορα, καὶ ἔτι πληθυντικῶς ἡμῶν ἡμέτερος. ἐπεὶ δὲ τὰ κύρια ἑνικῶς πάντοτε νοεῖται, εἴγε ἰδίαν ποιότητα σημαίνει, ὀρθῶς ⟨οὐδὲ⟩ τὰ ἀπ' αὐτῶν κτητικὰ ἐπὶ πλήθους νοεῖται, λέγω δὲ τὸ Ἑκτόρειος καὶ τὰ παραπλήσια. B Κἀκεῖνο δὲ διαφέρουσιν, ᾗ ἀσύνηθες τῷ μὲν Αἰάντειος τὸ πατήρ ἐπιφέρειν, ⟨παῖς δὲ⟩ ἢ ἀδελφός, τῷ δὲ ἐμός καὶ σός.

Ὃν τρόπον τὰ εἰς $\overline{\text{ος}}$ λήγοντα τριγενῆ ὀνόματα εἰς τὰ γένη καὶ τοὺς ἀριθμοὺς καὶ τὰς πτώσεις μετασχηματίζεται, τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ αἱ κτητικαὶ τῶν ἀντωνυμιῶν κατὰ τὸ τέλος σχηματίζονται κατὰ πᾶν πρόσωπον. ὡς γὰρ τὸ καλός, οὕτω καὶ τὸ ἐμός καὶ σός.καὶ ὅς, κατὰ C τὸ ἐντὸς ἑνικῶς νοούμεναι, καὶ ὡς τὸ ὁσιώτερος, οὕτω καὶ τὸ νωίτερος καὶ σφωίτερος, δυϊκῶς κατὰ τὸ ἐντὸς νοούμεναι (ὑπὲρ γὰρ τῆς τοῦ τρίτου ἐκλείψεως εἴρηται)· καὶ ἔτι ὡς τὸ χαριέστατος, οὕτω καὶ τὸ ἡμέτερος, ὑμέτερος, πληθυντικῶς κατὰ τὸν κτήτορα νοούμεναι.

Ἡ τεός Δωρικὴ τῇ σός ὁμωνυμεῖ. καὶ κοινῶς μέν πού φησιν ὁ ποιητὴς

Arguм. 18 neque in possessivis a propriis nominibus ductis. — 22 Ut adiectiva in $\overline{\text{ος}}$ trium terminationum, ita possessiva per genera, numeros, casus flectuntur. — 31 Possessiva singillatim percensentur.

Discr. script. 1. δυϲϲων — A | 3. κτήτορός RSkrzeczka, κτήματός Ab | ειϲιν A | 8—9. κτητωρα A | 10. ουπωτε A | 11. εϲτιν A | 12. παραγωγὴν τοῦ Ab, 'scr. fortasse παραγωγὴν τὴν τοῦ' b in var. lect. | 13. ἐπὶ δὲ b, οπου δε A | 16. γενικῆς ἑνικῶς RSchneider, γενικης A, ἑνικῶς b | 19. οὐδὲ adiecit b in var. lect., om. A et b in texta | 20. παραπλήσια] fol. 191 r. | 21. κακεινο A, κἀκείνῳ b | 21—22. ἐπιφέρειν, παῖς δὲ ἢ ἀδελφός RSkrzeczka, ἐπιφέρειν ἢ ἀδελφός Ab, 'aliam scripturam expressit Priscianus' b in var. lect. | 24. τὰς πτώσεις b, τα γενη A | 29. χαριέστατος b, χαριεστερος A | 31. inscriptio περι της τεός A | ομονυμει A

cὸc δέ που ἔκφυγε κῆρας ἀδελφεόc (δ 512),

Δωρικῶc δὲ τὸ 135 A

πατὴρ τεόc (π 188)

καὶ ἔτι τὰ ἀπ' αὐτῆc,

τεὰ ἅρματα καὶ τεὼ ἵππω (Ε 237).

καὶ παρ' Αἰολεῦcιν. Ἀλκαῖοc ἐν πρώτῳ·

τὸ δ' ἔργον ἀγήcαιτο τέα κόρα (fr. 57 Ahrens, 14 Bergk[3])·

καὶ

οἴκω τε περ cῶ καίπερ ἀτιμίαιc (fr. Alc. 93 Ahrens, 74 Bergk[3]),

ὁ αὐτὸc κοινῷ ἔθει. Ἐπὶ ταύτηc τῆc λέξεωc Βοιωτοὶ μεταβάλλουcι τὸ
ε̄ εἰc ῑ, καθότι καὶ τὸ θεόc θιόc. Εἴρηται ὡc cυναλειφθεῖcα, τεύc, ὀξυ- B
τόνωc λέγεται.

Ἡ ὅc καὶ ἑόc διcυλλάβωc λέγεται. ἐν οἷc ἀμφίβολον κἀκεῖνο, πότερον διὰ τοῦ θ̄, ὡc Ἀρίcταρχοc,

ὅθ' ἑὸc δόμοc ἀμφεκάλυψεν (ο 118),

ἢ διὰ τοῦ τ̄,

ὅτε ὃc δόμοc·

καὶ γὰρ τὰc πλαγίουc διττῶc ἔcτιν εὑρέcθαι,

ἀλλ' οὐδ', ἀχνύμενόc περ, ἑοῦ (Ν 419)·

ἡ δ' ὅτε δὴ οὗ πατρὸc (η 3)· C

κὰδ δ' ἐν Ἀθήνῃc εἷcεν, ἑῷ (Β 549)·

καὶ

οὕνεκ' ἄρ' οὐχ ᾧ πατρί (ν 265),

καὶ

αὐτὰρ Ἀχιλλεὺc κλαῖεν ἑὸν πατέρα (Ω 511)·

ὃν καὶ Ὀδυccῆοc φθῖcαι γόνον (δ 741).

καὶ ἐπὶ τῶν θηλυκῶν καὶ οὐδετέρων,

Ζεὺc δὲ πρὸc ὃν λέχοc ἤι' (Α 609)·

ἣν ἄτην ὀχέων (φ 302), 136 A

καὶ

μεθ' ἑὸν βέλοc (Ν 513)·

καὶ ἐπὶ πληθυντικῶν·

Argum. 1 Possessiva secundae personae; nominativus singularis. — 3 Τεόc forma et dorica et Homerica; aeolica τέοc, boeotica τιόc et τεύc (cum personale sit τεῦc). — 13 Nominativus tertiae. Ὅc et ἑόc promiscue apud Homerum leguntur.

Discr. script. 5. τέ' Homerus vulg. | 7. δ'ἔργον Ab HLAhrens ThBergk. Ϝέργον FWSchneidewin | ἀγήcαιτο FJBast HLAhrens ThBergk, ἀγήcατο Ab | τέα HLAhrens ThBergk, τεὰ b | 9. οἴκω τε περ cῶ FJBast HLAhrens ThBergk, οἴκῳ τε περ cῷ Ab | καίπερ ἀτιμίαc Ab HLAhrens, καὶ περ' ἀτιμίαc ThBergk | 10. τῆc λέξεωc b, τηcδε ληξεωc A | μεταβαλλουcιν A | 11. καθοτι A, καθὸ b | cυναληφθειcα A | 13. inscriptio περι τηc ος̅ A maiusc. | 14. τ in ποτερον ex π factum ab A* | 17. οτ' εοc A | 21. ηcεν εω A | 25. πατέρ' Homerus vulg. | 26. οδυccηοc A, η ex εω factum ab A* | 28. ἤι' Homerus, ἤει b, ειη A

ἢ ἑοὶ αὐτοῦ
θῆτές τε δμῶές τε (δ 643).

Κἀκεῖνο δὲ δύναται ὀρθὴν πληθυντικὴν σημαίνειν, εἰ κατ' ὀρθὸν τόνον ἀναγνοίημεν,

οἳ δὲ οἷ ἐβλάφθησαν (Ψ 387).

B Οὐ πιθανὸν τὸ λέγειν, ὡς οὐ πεπλεονάκει τὸ ε̄ ⟨ἐν⟩ τῇ ἑός, ἀπὸ μέντοι τῆς ἕο Ἰακῆς παρῆκτο. Τί οὖν οὐχὶ καὶ ἀπὸ τῆς ἐμέο καὶ σέο σύζυγοι ἐγίνοντο ἐμεός καὶ σεός; ἄμεινον οὖν λέγειν ὡς ἢ πεπλεονάκει τῷ ε̄, καθὰ καὶ αἱ πρωτότυποι πολλάκις, ἢ ἀπὸ τῆς τεός Δωρικῆς ἀπετελέσθη, ἐπεὶ ἀδύνατον τὰ τρίτα τῶν δευτέρων πλεονοσυλλαβεῖν.

Αἰολεῖς μετὰ τοῦ F κατὰ πᾶσαν πτῶσιν καὶ γένος·

τὸν Fὸν παῖδα κάλει,

C Σαπφώ (fr. 106 Ahrens, 117 Bergk³). καὶ Ἀλκμὰν δέ, συνεχῶς αἰολίζων, φησί

τὰ Fὰ κάδεα (fr. 99 Bergk³).

ὁμοίως καὶ Βοιωτοί· Κόριννα (fr. 10 Ahrens, 19 Bergk³)·

ευωνυμιης πῆδα Fόν θέλωσα φίλης ἀγκάλης ἑλέσθη.

Εἴρηται ὑπὲρ τῆς ὁμοφωνίας τῆς ἐμοῦ, σοῦ, οὗ πρὸς τὰς πρω-
137 A τοτύπους, καὶ ὡς τῇ εἰς ου̅ καταλήξει ἐπὶ τῶν κτητικῶν ὁ ποιητὴς χρῆται, ἐπὶ δὲ τῶν πρωτοτύπων οὐκέτι,

εἰ δή τοι σοῦ πατρὸς (β 271)

καὶ

πατρὸς ἐμοῦ κλέος (γ 83),
ἣ δ' ἄχεϊ οὗ παιδός (ο 358)·

Argum. 3 Οἵ igitur si acuto signatur, nominativus pluralis possessivi esse potest. — 6 In ἑός ε̄ aut redundat, aut illa forma e dorica τεός facta est: ab ἕο enim orta esse non potest, nam a distractis formis possessiva non derivantur. — 11 Aeoles et Boeoti digamma adicjunt. — 18 Genetivi singularis primae secundae tertiae personae. Formae ἐμοῦ σοῦ οὗ ἐμοῖο σοῖο οἷο Homero sunt genetivi possessivorum, ἐμέο ἐμεῖο ἐμεῦ e. q. s. personalium;

Discr. script. 1. ἢ Homerus b, ηδ' A | 5. οἳ ἐβλάφθησαν b, οψε βλαβησαν A | 6. ὡς ου πεπλεοναχοι, haec c ου πεπλεοναχοι in rasura, A | ἐν add. RSchneider | 8—9. ἢ πεπλεονάκει b, και πεπλεοναχοι A | 9. τῷ ε̄ RSchneider, τὸ ε̄ Ab | 10. in voce πλεονοσυλλαβειν inter β et ε littera una deleta, post πλεονοσυλλαβειν vocem aliquid erasum in A | 11. post F πλεονοσυλλαβειν iteratur in A | πᾶσαν πτῶσιν] fol. 191 v. | 12. Fὸν HFMVolger HLAhrens ThBergk, Fεὸν b, εον A | κάλει HLAhrens ThBergk, καλεῖ b | 14. φησιν A | 15. Fὰ ThBergk, Fεὰ b, εα A | 16. Βοιωτοί· Κόριννα· ευωνυμιης b, βοιωτοι ευωνυμιης Κοριννα A, Βοιωτοὶ ἐFός, Μινυάσι Κόριννα· scribendum esse suspicatur ThBergk, ἐν Μινυάσι coniecit etiam JAHartung, ευωνυμιης omisit HLAhrens | 17. πῆδα Fὸν ABoeckh HLAhrens et ThBergk, qui dubitat an potius πῆδ' ἐFὸν scribendum sit, πηδεγον A | ἑλέσθη ABoeckh cet. editores, εληςθε Ab | 18. inscriptio περι της εμου σου ου maiusc. A | ου bis scriptum in A, alterum ου ex ως ortum esse, ut legendum sit ὡς πρὸς τάς, coniecit JGuttentag | 24. παιδός b Homerus, πατρος A

ὅθεν πρὸς ἐνίων καὶ τὸ

οἵ θ' αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰcί (Τ 105)

διὰ τοῦ ō ἐγράφετο, ἵνα μὴ δόξῃ τὸ αἵματος πλεονάζειν. Ἔτι γε μὴν ἐπὶ τοῦ

πρώτω γὰρ καὶ δαιτὸς ἀκουάζεcθον ἐμεῖο (Δ 343) B

λείπειν φαcὶ τὴν περί ἐθίμως, ἵν' ᾖ «περὶ δαιτὸς πρῶτοι ἐμοῦ μεταλαμβάνετε». Τί οὖν ἂν εἴη τὸ

céo δ' ὀcτέα πύcει ἄρουρα (Δ 174)·

ἢ μή τιc cεῦ μῆλα (ι 405);

ἢ οὐδ' ὅλωc τοῖc τοιούτοιc ἐπιcτατέον. αἱ γὰρ γενικαί, ὅτε ἐπὶ κτῆμα φέρονται, ἰcοδυναμοῦcι ταῖc κτητικαῖc· διὸ καὶ ἀκωλύτωc τὰ κτητικὰ C εἰc αὐτὰc ἀναλύεται. οὐ μὴν τὰ Ζηνοδότεια παράλογα,

μνῆcαι πατρὸc cεῖο (Ω 486)

καὶ

πατρὸc ἐμεῖο πατήρ (Ξ 118. τ 180)·

τῷ γὰρ αὐτῷ ἐνέχεται λόγῳ· προκριτέαι μέντοι αἱ κτητικαὶ γραφαί, καθότι αἱ γενικαὶ κτῆcιν δηλοῦcαι ἐγκεκλιμέναι θέλουcιν εἶναι, δοῦλόc 138 A μου, οἶκοc ὕμων, αἱ δὲ ὀρθοτονούμεναι οὔ. «Οὐχὶ οὖν καὶ τὸ

cέο δ' ὀcτέα πύcει ἄρουρα (Δ 174)

ὀρθοτονεῖται, καὶ τὸ

ἀκουάζεcθον ἐμεῖο (Δ 343)

καὶ

οἵ θ' αἵματοc ἐξ ἐμεῦ εἰcίν (Τ 105);»

Ἀλλ' ἀναγκαίωc, ἡ μὲν cέο, ὅτι ἐν ἀρχῇ, ἡ δὲ ἐμεῖο καὶ

cεῖο μέγα κλέοc (π 241),

καθὸ τῷ ī πλεονάζουcιν, ἡ δὲ ἐμεῦ, ὅτι cυντέτακται προθέcει. B

Εἰ αἱ κτητικαὶ οὐδέποτε ἐπὶ πρᾶγμα φέρονται, cαφὲc ὅτι ὡc τὸ

ὀδυccαμένοιο τεοῖο (Θ 37. 468)

ἐπὶ πρᾶγμα φερόμενον ὠλιγώρηται· δέον γὰρ γενικὴν παραλαμβάνειν,

---

Argum. 2 itaque h. l. ἐμοῦ scripserunt. — 7 Aliis locis personalium genetivi, qui pro possessivis substituuntur, locum habent; minime igitur Zenodoti scriptura hh. ll. per se reicienda, sed praeferenda sunt possessiva, quia genetivi personalium, ubi possessionem indicant, inclinata, non orthotona esse solent. — 18 Quacum lege non pugnant ii loci, in quibus personalia possessive usurpata rectum tonum servant, quod aut in initio sunt, aut cum praepositione construuntur, aut quod ī in iis redundat. — 27 Sed habet sane aliquid offensionis τεοῖο cum verbo constructum.

Discr. script. 2. εμευ ειcιν in ras. A | 3. ἵνα μὴ δόξῃ LFriedlaender, εἰ μὴ δόξῃ Ab, 'scribendum δόξειε' b in var. lect. | 5. ακουεζεcθον A | 6. φαcιν A | 8. ποιcει pro πύcει A | 9. ἢ μὴ Homerus, ἢ μὴ b, ει μη A | τι cευ A | 12. οὐ μὴν] 'Immo οὔκουν, vel οὐ μὴν ἀλλά' b in var. lect. | 16. προκριταιοι A | 17. εγκεκλιμεναι A, ἐγκλινόμεναι b | 21. ακουεζεcθον A | 23. prius α in αιματοc ex ε fecit A* | 26. τῷ ī b, το ι A | μευ pro εμευ A | προθέcει b, προcθεcει A

ἥτις καὶ ἐπὶ πρᾶγμα φέρεται. εἰ δ' ἀπὸ τῆς τέο Θετταλικῶς ἐξετάθη, ὥς τινες ᾠήθησαν, δῆλον ὡς καὶ κατὰ τὸ πρῶτον καὶ τρίτον· ὅπερ οὐκ ‖ C ‖ ἔστι· ψεῦδος ἄρα καὶ τοῦτο.

Αἰολεῖς ἔμω, cῶ, ὧ. — Ἡ ἐμοῖο, coῖο, οἷο ἤτοι μετὰ διαιρέσεως τὸ ῑ προσέλαβον, ἢ Θετταλικαί εἰσιν, ὡς καὶ Ἀριστάρχῳ ἤρεσκεν. Οὐκ ἄλογος δ' ἂν εἴη καὶ ἡ αἰτία τοῦ τὴν μὲν κτητικὴν διὰ τῆς ο̅ι̅ παράγεσθαι, τὴν δὲ πρωτότυπον διὰ τῆς ε̅ι̅. εἴ γε ἀπὸ τοῦ καλοῦ καλοῖο, μετατιθεμένου τοῦ ῡ εἰς τὸ ῑ καὶ προστιθεμένου τοῦ ο̅, σαφὲς ὅτι καὶ ‖ 139 A ‖ ἐπὶ τῆς ἐμοῦ ταὐτὸν παρηκολούθει. ὅπερ ἔθιμον ἐπὶ κτητικῶν παρὰ τῷ ποιητῇ, εἰς ο̅υ̅ λήγειν ἐπὶ γενικῆς, τὸ δὲ πρωτότυπον εἰς ε̅ο̅ καὶ ε̅υ̅, ἀφ' ἧς πάλιν ἀνάλογον τὸ ἐμεῖο.

Τὸ

ὡς οὐδὲν γλύκιον ἧς πατρίδος (ι 34)

τρίτον νοητέον· τοῦτο γὰρ ⟨οὐ⟩ κατὰ τὸ αὐτῷ ἀρέσκον ἀνεφωνήθη πρὸς τοῦ ἥρωος. ἐποίσει γοῦν ἔτι διῆκον ἐπὶ παντὸς

εἰ καί τις ἀπόπροθεν.

‖ B ‖ οὕτως ἔχει καὶ τὸ

οὔτι ἔγωγε
ἧς γαίης δύναμαι (ι 27)·

τῆς γὰρ ἑκασταχοῦ γῆς. Τὸ μέντοι

ἀλλ' αἰεὶ φρεσὶν ᾗσιν ἔχων (ν 320),

ἀντὶ τοῦ ἐμαῖς, εὐλόγως ὑπ' Ἀριστάρχου ὑπωπτεύετο ὡς νόθον, καθὸ ἀδιάπτωτος ἐν ἀντωνυμίαις. — πλεῖστα γοῦν ἔστι παρ' ἑτέροις εὑρεῖν, σφέτερον πατέρα (Hes. O. D. 2) ἀντὶ τοῦ ὑμέτερον, ἀντὶ τοῦ ‖ C ‖ τεά, τοι κήδεα λέξον ἑά παρὰ Καλλιμάχῳ, (fr. 536. 557 Schneider), καὶ πάλιν παρ' αὐτῷ ἀντὶ τοῦ σφωιτέρου. Ἀλκμάν (fr. 3. 30 Bergk³)·

ὑμέ τε καὶ σφετέρως ἵππως·
σφεὰ δὲ προτὶ γούνατα πίπτω. —

ἀλλὰ μὴν καὶ τὸ σφετερίζομαι, σύνηθες ὄν, ὠλιγώρηται ἐπὶ πρώτου

Argvm. 4 Aeolicae formae. — Ἐμοῖο coῖο οἷο possessivorum esse (apud Homerum) mirum non est; nam possessiva genere sunt adiectiva, quae illum exitum apud Homerum habere solent. — 12 Ὅc ad unam tertiam refertur. — 19 Quare rectę Aristarchus hunc Homeri versum, in quo ad primam pertinet, eiecit: Homerus enim in hac re non peccat, ut alii solent.

Discr. script. 1. δ' A, δὲ b | εξεξεταθη A | 3. εστιν A | 4. εμῶ cῶι ὦ A | 7. litterae δι vocis δια charta illita teguntur in A | ει γε A, εἰ γὰρ b] hinc fol. 192 r. | 9. ἐπὶ τῆς b, απο της A | 13. γλυκιων A | ἧς b Homerus, της A | 14. οὐ add. b | 16. εἴπερ et ἀπόπροθι Homerus vulg. | 18. οὔτοι Homerus vulg. | 22. ἐμαῖς b, εμος A | 23. εστιν A | 25. τεά, τοι WDindorf, qui τοι aut delendum aut cum καί commutandum esse, et OSchneider, qui pro τοι fortasse τοῖς scribendum esse censet, τεά τοι b | 26. σφωτερου A | HLAhrens pro Alcmanicis expectari dicit Callimachea; itaque suspicatur aut quaedam excidisse aut e Callimacheo carmine ad Dioscuros desumpta esse verba: Ἀλκμὰν ὑμέ τε καὶ σφετέρως ἵππως (suppl. ἐκλέϊσσεν), ut sequentia non minus Callimachi sint. Ahrensio assentitur KBrugman | 28. προτὶ b ThBergk, ποτι A | 'malim γώνατα' ThBergk | 29. ωλιγορηται A

καὶ δευτέρου ταϲϲόμενον. ἀλλ' οὐδ' ἐν τῇ κατὰ τὸ τρίτον ἐκφορᾷ ὑγιέϲ, εἴγε οὐδέποτε ἀπ' ἀντωνυμιῶν ῥήματα παράγεται. — Οὐ πιθανὴν ἀπολογίαν τινέϲ φαϲιν, ὡϲ ἐν ῥήμαϲι παραλλαγὴ προϲώπων· 140 A «διώκετον (K 364) γὰρ ἀντὶ τοῦ διωκέτην· καὶ ἐν ὀνόμαϲιν· ἠέλιοϲ (Γ 277) γὰρ ἀντὶ τοῦ ἥλιε· καὶ ἐν ἐγκλίϲεϲι· δέχεϲθαι (A 20) ἀντὶ τοῦ δέχεϲθε· οὕτω καὶ ἐν προϲώποιϲ ἀντωνυμιῶν». μένει γὰρ ἡ αὐτὴ παραλογία. πρὸϲ οἷϲ καὶ ἃ παρατίθενται, ἔθιμα διαλέκτων. — «Αἱ κατὰ τὸ τρίτον», φαϲὶν, «εἰϲ τὸ ἴδιον μεταλαμβάνονται, διὸ καὶ τὸν ϲφέτερον πατέρα (Hes. O. D. 2) ἀντὶ τοῦ τὸν ἴδιόν τινεϲ δέχονται». Τί δέ; οὐχὶ καὶ αἱ κατὰ τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον κτητικαὶ τὸ B ἴδιόν τινοϲ ϲημαίνουϲι; πῶϲ γὰρ ἀλλότριον ὂν κτῆμά τινοϲ;

Ἐν ταῖϲ Ζηνοδοτείοιϲ διορθώϲεϲι δίχα τοῦ ν̄ τὸ

Ζεὺϲ δὲ πρὸϲ ὃ λέχοϲ (A 609)

ἐγράφετο, καὶ ἡ ἀφορμὴ ἐκ τῶν ὑποτακτικῶν ἄρθρων, ἅπερ ὁμοφωνεῖ ταῖϲ κτητικαῖϲ κατὰ τὸ τρίτον. «τὸ γὰρ ὅϲ ὑποτακτικὸν ὁμόφωνον τῷ ἀπὸ τοῦ ἐμόϲ ϲόϲ ὅϲ, καὶ ἐπὶ πάντων ταὐτόν. ἄλλωϲ τε εἰ ἀπὸ C τοῦ αὐτόϲ, ἐκεῖνοϲ, οὗτοϲ τὰ οὐδέτερα εἰϲ ō ἔληξεν, οὐκ ἀπίθανον ἐπὶ τοῦ ὅϲ ἀντωνυμικοῦ τὸ οὐδέτερον εἰϲ ō λήγειν.» — Ῥητέον δὲ πρὸϲ μὲν τὸ πρῶτον, ὡϲ οὐ μᾶλλον ἡ ἀντωνυμία παράλογοϲ ἤπερ τὸ ἄρθρον, καθὸ εἰϲ ν̄ οὐκ ἔληξεν. — ἔπειτα τὰ κατὰ τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον ὁμοιοκατάληκτα καὶ κατὰ τὸ τρίτον· ὅθεν εἰ ἐμόν καὶ ϲόν, καὶ ὅν. — πρὸϲ οἷϲ οὐδὲ πάντοτε ὁμοφωνεῖ· ἰδοὺ γὰρ ἑόϲ μὲν ἡ ἀντωνυμία, 141 A οὐκέτι δὲ τὸ ἄρθρον. — πρὸϲ δὲ τὸ δεύτερον, ὅτι ἡ μὲν ἐκεῖνο καὶ τοῦτο μονοπρόϲωποι, τὸ δὲ διπρόϲωπον. — ἄλλωϲ τε θεματικώτεραι αἱ πρωτότυποι καὶ ἐν τοῖϲ γένεϲιν· ἀπὸ γὰρ τοῦ οὗτοϲ αὕτη, καὶ ἔτι τοῦτο, τοῦ ἀρϲενικοῦ οὐκ ἀπὸ τοῦ τ̄ ἠργμένου. — ἔτι αἱ κτη-

Argum. 2 Neque personarum parallagen statuere poteris, — 7 neque illud dicere, possessivis tertiae personae notionem 'proprius' subici: ea enim etiam primae secundaeque possessivis subicitur. — 12 Accusativus singularis. In editionibus Zenodoteis neutrum possessivi ὅϲ est ὅ, propter analogiam postpositivi articuli et aliorum pronominum. — 18 At articulus potius cum lege pugnat; coniugorum ἐμόν ϲόν analogia flagitat ὅν; ne convenit quidem voce cum postpositivo; comparari non potest cum ἐκεῖνο τοῦτο, nam in his una, in ὅϲ duae sunt personae; in primitivis omnino femininum et neutrum a masculino non derivatur; possessiva cum adiectivis in ο̅ϲ̅ convenire solent, quorum neutrum in ο̅ν̅ exit; postpositivus ὅ cum praepositivo τό congruit.

Discr. script. 2. prior α in ρηματα ab A* | 5. εγκλιϲεϲιν A | 5—6. δεχθαι pro δέχεϲθαι et δεχεϲθαι pro δέχεϲθε A | 8—9. τον ϲφετερον A, τὸ ϲφέτερον b | 13. προϲ ο A, πρὸϲ ὃν b | 17. εἰϲ ō b, ειϲ ου A, indeque fol. 192 v. | απειθανον A | 18. litterae ρον vocis ουδετερον evan. | 19. ἡ ἀντωνυμία παράλογοϲ b, η αντωνυμια παραγωγοϲ A, 'vide ne legendum sit ἡ παράγωγοϲ ἀντωνυμία παράλογοϲ' RSkrzeczka | 25. post αι tres quatuorve litterae erasae in fine versus, in versu, qui sequitur, litterae ωτοτυποι vocis πρωτοτυποι in rasura A

τικαὶ ἀντωνυμίαι ὡς ὀνόματα καθ' ἅπαν εἰς τὰ γένη καὶ τὰς πτώσεις παράγονται, τῶν δὲ ὀνομάτων εἰς ον τὰ οὐδέτερα. — δῆλόν τε ὡς
B καὶ τὸ ἄρθρον κατώρθωται. τὰ γὰρ ἀπὸ τοῦ τ ἀρχόμενα προτακτικὰ ἀποβολῇ τοῦ τ τὰ ὑποτακτικὰ ποιεῖ· ὅθεν εἰ τό, δῆλον ὡς καὶ ὅ.

Ἐδείχθη ὡς ἀπὸ ἐγκλινομένων οὐ παράγονται αἱ κτητικαί. καὶ οἱ ἀξιοῦντες οὖν ἐγκεκλιμένην, ὡς τρίτου, εἶναι γενικὴν τὴν

ἀλλ' εἴπ' ἤ σφωιν (δ 28)

καὶ

γυιώσω μέν σφωιν (Θ 402)

C καὶ ἀπ' αὐτῆς κτητικὴν παρ' Ἀντιμάχῳ (p. 30 Stoll) εἰρῆσθαι ἐπὶ Τυδέως καὶ Πολυνείκους τὸ σφωιτέρην ὀϊζύν καὶ διὰ τῆς δευτέρας ⟨ἐπὶ⟩ Ἐτεοκλέους καὶ Πολυνείκους τὸ σφωίτερον μῦθον, ἑαυτοῖς ἐναντιοῦνται. δέον γὰρ μᾶλλον ἐπίμεμπτον καταλείπειν τὸ σχῆμα ἢ μαχόμενον πρὸς τὰ ὅλα. ἄλλως τε οὐδέποτε τρίτον δευτέρῳ ὁμοφωνεῖ· ἔστι δὲ δεύτερον κατὰ τὸ ἐντὸς δυϊκὸν ἀπὸ πρώτου τοῦ νωίτερος τὸ σφωίτερος.

142 A Τὴν ἡμέτερος, κατὰ τὸν κτήτορα οὖσαν πληθυντικήν, διχῶς λέγουσι Δωριεῖς· ἁμέτερος γὰρ καὶ ἁμός, καὶ ὑμέτερος καὶ ὑμός, καὶ σφέτερος καὶ σφός. — Προείρηται ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ τὰ τοιαῦτα Δωρικά,

τὰ δ' οὐ μένος ἁμὸν ἐρύξει (Θ 178)·

ἀμφὶ σφοῖς ὀχέεσσι (Σ 231)·

καὶ τὸ

πρὸς πέτρῃσι βαλὼν ὑμῆς (ι 284)·

B οὐ μὴν κατὰ τὸ τέλος· διὸ οὐδὲ τὸ

σαωσέμεναι νέας ἁμάς (Ν 96)

οὐ συνεστάλη κατὰ τὸ τέλος, καθὸ οὐδὲν τοῖς τέλεσιν ἐδώριζε. καὶ γάρ πού φησι

οὐδέπω ἁμῆς
γῆς ἐπέβην (λ 166—67). —

Argum. 5 Possessiva ab inclinatis non derivantur; quare σφωίτερος non est tertiae a σφωίν ductum, sed descendit a σφῶιν et est secundae. — 17 Pluralis primae secundae tertiae. Formis quidem doricis utitur Homerus, — 24 sed non flexione dorica.

Discr. script. 2. ματων litterae in voce ονοματων antea evanuerant, sed alio atramento renovatae in A | ω in ως ex κ facta ab A[x] | 7. η A Homerus, εἰ b | 9. γυωσω A | 10—11. τυδέος A | 11. σφωιτερον A | δευτερας in margine A[1], ut videtur, adscripsit, sed nitidiore atramento | 12. ἐπὶ adiecit RSkrzeczka | in πολυνεικους litteras υνεικους A[x] scripsit, νεικου in rasura | 15. εστιν A | 16. σ prior in σφωιτερος eodem atramento, quo δευτερας, scripta | 17. inscriptio περι της ημετερος υμέτερος maiusc. A | κτητωρα A | 17—18. λεγουσιν A | 18. ἁμός b, αμον A | 22. οχεεσσιν A | 24. ὑμῆς b, υμηος A | 26. νῆας A | 27 εδωριζεν A | 28. φησιν A

Τὸ

σφεᾶς ἔειξε χώρας

παρ' Ἀλκμᾶνι (fr. 31 Bergk[3]) τῷ ε̄ πλεονάζει. — Εἴρηται ὡς τὸ

ἤτοι γὰρ πατέρ' ἀμὸν (Z 414)

ἴσον ἐστὶ τῷ ἡμέτερον, ἀλλ' οὐχ ὥς τινες ὑπέλαβον ἐκ τοῦ ἐμόν μετειλῆφθαι· οὐ γάρ ποτε τὸ ε̄ εἰς ᾱ μακρὰν μεταλαμβάνεται, ὅτι μὴ ἐπὶ τοῦ κέν συνδέσμου, καὶ ταῦτα, εἰ δοθείη. ἄλλως τε σύνηθές ἐστι τὸ πληθυντικοῖς ἀντὶ ἑνικῶν χρῆσθαι, C

ἡμεῖς δ' οὔ νύ τι τοῖοι ἀμυνέμεναι (β 60)

καὶ ἐφ' ἑνὸς τοῦ Πατρόκλου,

ἡμέτερος θεράπων (Π 244)·

τοιοῦτον οὖν καὶ τὸ «ἀμόν». — πρὸς οἷς καὶ τὸ ὑμόν καὶ σφόν συζυγοῦντα ὁμολογεῖ τὸ ἐντὸς πληθυντικόν. καὶ ἡ συνήθης φράσις ἀνάπλεός ἐστι τοῦδε τοῦ σχήματος. — καὶ οὐκ ἀπεμφαίνει ὁ λόγος· ἐμπεριεκτικὸς γάρ ἐστιν ὁ πληθυντικὸς ἀριθμὸς τοῦ ἑνικοῦ. 143 A

Οὐχὶ οὖν καὶ ὁ δυϊκός; τί οὖν οὐχὶ δυϊκοῖς χρώμεθα ἀντὶ ἑνικῶν; Ἀλλ' οὐκ ἔστιν ὅμοια· ὁ μὲν γὰρ δυϊκὸς ὡς κύριον ὄνομα κατὰ τοῦ δύο ἐτάχθη, ὁ δὲ πληθυντικὸς κοινὸς παντὸς πλήθους καθέστηκε, καὶ διὰ τοῦτο γενικὸς ὢν κατὰ τῶν ἰδικῶν τάσσεται. — διὸ καὶ μεμφόμεθα τὸ δυϊκὸν κατὰ πληθυντικῶν τασσόμενον, καὶ ἔτι τὸ ἑνικόν. — πάλιν δὴ ὁ Ἀλκμὰν (fr. 31 Bergk[3]) τὸ σφεᾶς ἀντὶ ἑνικοῦ ἔταξε καὶ τὸ B

σφοῖς ἀδελφιδεοῖς κᾶρα καὶ φόνον (fr. 56 Bergk[3]). —

Ἡσίοδος μέντοι ἐπίμεμπτός ἐστιν εἰπὼν

ἑὸν κακὸν ἀμφαγαπῶντες (O. D. 58),

ἐν ᾧ ἑνικῷ ἀντὶ πληθυντικοῦ ἐχρήσατο· καὶ Καλλίμαχος·

Argum. 4 Ἀμός ponitur illud quidem pro ἐμός (solent enim pluralia pro singularibus poni), sed non est ortum ex hoc; nunquam enim ε̄ in ᾱ longam transit. — 16 Neque dualis ad unam personam refertur: dualis enim proprium est duas res significare; neque dualis aut singularis potest pluralis partes sustinere.

Testim. 5. Schol. A ad Z 414 *Δημήτριός φησιν ἀντὶ τοῦ ἐμόν· διὸ καὶ ἀντικρὺς ψιλοῖ· πιθανώτερον δέ ἐστι Δωρικώτερον εἶναι ἀντὶ τοῦ ἡμέτερον ἀμόν* (*ἀμόν* corr. HLAhrens). *οὕτως Ἀπολλώνιος.*

Discr. script. 2. σφεασε, ειξεν A | 3. τῷ ε̄ b, το ε̂ A | Εἴρηται b, ειρηται γαρ A, sed γαρ delevit A[1] | 5. εστιν A | εμον A, ἐμός b | 5—6. 'ne quis corrigat μετείληπται' b in var. lect. | 6. οὐ γάρ ποτε] fol. 193 r., ceterum ου coopertum charta a bibliopega illita | 7. εστιν A | 9. ἀμυνέμεν Homerus vulg. | 12. αμον A, ἀμός b | πρὸς οἷς b, προσοιοις A | 13—14. αναπλεος A, ἀνάπλεως b | 14. εστιν A | 15. vocis πληθυντικος litterae πλη in ras. in fine versus, θυν ultra versum, τι in versu, qui sequitur, in ras. scriptae | 18. καθεστηκεν A | 19. γενικὸς b, γενικως A | ιδικων A, εἰδικῶν b | 21. σφεᾶς HLAhrens ThBergk, σφέας b | εταξεν A | sic locum constituit ThBergk, verba καὶ τὸ fragmento tribuerat b | 22. ἀδελφιδεοῖς ThBergk, ἀδελφιδέοις b | κᾶρα b in var. lect. ThBergk, καραν Ab in textu | 25. και καλλιμαχος A, Καλλίμαχος b

C μοῦcαί νιν ἑοῖc ἐπὶ τυννὸν ἔθεντο (fr. 420 Schneider),

καὶ

ἑὸν δέ μιν οἷα γονῆα (fr. 11 Schneider)·

δέον γὰρ «cφόν» καὶ «cφοῖc». — καὶ παρὰ ἄλλοιc δὲ πλεῖcτα· παραπεμπτέον δὲ ὑπὲρ τοῦ μὴ ἐπὶ πλεῖον προάγειν τὸν λόγον. — ὑπὲρ δὲ τοῦ Ἡcιοδείου οὕτω τινὲc ἐκδέχονται· «τῆc ἀντὶ πυρὸc δοθείcηc γυναικὸc τέρπονται ἑὸν ἕκαcτοc κακὸν ἀγαπῶντεc».

144 A Αἰολεῖc ἀμμέτερον καὶ ἄμμον καὶ ὕμμον καὶ cφόν. Cαπφώ (fr. 70 Ahrens, 10 Bergk[3])·

ἔμε τιμίαν ἐπόηcαν ἔργα τὰ cφὰ δοῖcαι.

Ὑπὲρ δὲ τοῦ τὸ ἁμόc καὶ ὑμόc ⟨μὴ⟩ cυγκεκόφθαι παρὰ ταῖc διαλέκτοιc οὐ ῥητέον, ὥc τινεc ὑπέλαβον, καθὸ δύο cυλλαβαὶ οὐ cυγκόπτονται· ἰδοὺ γὰρ τὸ Δευκαλίδηc καὶ Ἀνθεμίδηc· ἀλλὰ καθὸ μὴ βαρύνονται, τοῦ ἡμέτεροc βαρυνομένου καὶ ὑμέτεροc καὶ cφέτεροc. χωρὶc εἰ μὴ λέγοι

B τιc cυνεκδεδραμηκέναι αὐτὰc κατὰ τὴν τάcιν τῇ ἐμόc καὶ cφόc· τὸ γὰρ cφόc καὶ μονοcυλλαβοῦν ἀναγκαίωc ὠξύνετο.

* * *

[Τῆc ἐμαυτοῦ πλαγίου καὶ ἔτι τῶν ὑπολειπομένων οὔτε ῥητὴ ἡ εὐθεῖα οὔτε cυcτατή. καὶ ὅτι οὐ ῥητή, τουτέcτιν οὐ cυνήθηc, cυμφανέc, χωρὶc εἰ μὴ ἐν Μετοίκοιc Φερεκράτουc ἅπαξ ἐcτὶν εἰρημένη, καὶ ἴcωc ἕνεκα τοῦ γελοίου. ὡc δὲ οὐκ ἔcτι cυcτατή, cαφὲc ἐντεῦθεν. — Καθότι αἱ πλάγιοι cύνταξιν ποιοῦνται ἐν διαβιβαcμῷ προcώπων

Argum. 11 Formas ἁμόc ὑμόc non esse factas ex ἡμέτεροc ὑμέτεροc, non poteris ita comprobare, ut duarum syllabarum syncopen non admitti dicas: admittitur enim. In tonosi analogiam ἐμόc cφόc vocum secutae esse videntur. — 17 [Nominativus ἐμαυτοῦ reflexivi nec est in usu, nec esse potest. — 21 Actio subiecti aut ad obliquum pronominis ab illo diversi casum transit (ad quem obliquum casum αὐτόc accedere potest, nequit autem cum pronomine coalescere); aut actio quae in verbo inest ad subiectum redit; quod ubi fit, reflexiva (composita) locum habent.

Discr. script. 1. νιν Ab, μιν OSchneider, νιν ἑοῖc ἐπὶ γούναc' ἔθεντο DRuhnken | 3. ἑόν δέ μιν DRuhnken OSchneider, ἑὸν δέ μοι Ab, νέοι δέ μιν Stobaeus | γονῆα Ab OSchneider, τοκῆα Stobaeus | 4. παρα A, παρ' b | 5. πλεῖον b, πλειονι A | 10. in his εμετιμιαν litterae εμετ in ras. ιμ renovatae in A, ἔμε τιμίαν b, αἴ με τιμιαν JFASeidler HLAhrens, αἴ με τιμίαν ThBergk | ἐπόηcαν HLAhrens, ἐποίηcαν Ab | ἔργα τὰ JVoss b HLAhrens ThBergk, ερτατα A | 11. μὴ inseruit b in var. lect., om. A b in textu JGuttentag | 12. οὐ ῥητέον b in var. lect., εὑρητέον Ab in textu, οὐ ζητητέον JGuttentag | 15. τῇ ἐμόc· τὸ γὰρ cόc καὶ cφόc καὶ μονοcυλλαβοῦντα JGuttentag, quocum facit GUhlig, praeterquam quod τὸ γὰρ cόc καὶ τὸ cφόc scribit, servata μονοcυλλαβοῦν scriptura | 17. οτι ουρητεον εμαυτοc inscriptio maiusc. A | Quae sequuntur libro, qui est de pronomine, abroganda esse, ostendit RSchneider | ὑπολειπομένων b, υπολειμενων A | 20. εcτιν A | 21. Καθότι Ab in textu, 'fortasse καθόλου' b in var. lect.; hinc fol. 193 v.

πρὸς τὴν εὐθεῖαν, ἐμὲ Διονύσιος ἔπαισεν, ἐγώ σοι ἐλάλησα, C
Ἀριστοφάνης Ἀρίσταρχον ἐδίδαξεν (ἦν δὲ καὶ σύνταξις ἐν πλα-
γίοις μετὰ τῆς ἐπιταγματικῆς τοιάδε, ἐμὲ αὐτὸν ἔτυψεν οὗτος,
ἐμοὶ αὐτῷ ἐλάλησεν Ἀρίσταρχος. καὶ ἡ μὲν τοιαύτη σύνταξις
ἀσυνελεύστους εἶχεν εἰς σύνθεσιν τὰς ἀντωνυμίας)· ἐπεὶ δὲ πολλάκις
αἱ ἐκ τῶν ῥημάτων ἐνέργειαι οὐ μόνον ἐξ ἑτέρων προσώπων εἰς ἕτερα
ἀπετελοῦντο, ἀλλὰ καὶ αὐτοπάθειαί τινες ἐγίνοντο, τουτέστιν ὅτε ἓν 145 A
πρόσωπον τό τε δρῶν καὶ τὸ δρώμενον, ἀπετελεῖτο δισσὸν σχῆμα τῶν
ἀντωνυμιῶν, τό τε σύνθετον, ὅπερ καλεῖται ἀντανακλώμενον, καὶ τὸ
ἀλλοπαθές, ἐμὲ αὐτὸν ἔπαισα ἐμαυτὸν ἔπαισα, ἐμοὶ αὐτῷ ἐλάλησα
ἐμαυτῷ ἐλάλησα. ἔνθεν τὰ κατὰ διάστασιν παρὰ τοῖς ποιηταῖς εἰς σύν-
θεσιν παραλαμβάνομεν, τοῦ τοιούτου παρεπομένου·

> ἐμέθεν περιδώσομαι αὐτῆς (ψ 78)· B

ἴσον γάρ ἐστι τῷ ἐμαυτῆς· καὶ

> ἀλλὰ τὰ μὲν νοέω καὶ φράσσομαι ἅσσ' ἂν ἐμοί περ
> αὐτῇ (ε 188)·

ἀντὶ τοῦ ἐμαυτῇ.

Ἔνθεν οὖν λέγω ἐπὶ τῶν πλαγίων τὸ χρειῶδες ἦν τῆς συνθέσεως.
οὐ γὰρ δή γε ἐπὶ τῆς εὐθείας ἔτι τὸ δισσὸν παρείπετο τῆς συντάξεως,
λέγω τὸ αὐτοπαθὲς καὶ τὸ ἐν μεταβάσει προσώπου. διὸ οὐδὲ συνε-
τίθετο τὸ ἐγὼ αὐτός. — καὶ εἰ τοῦτο, προφανὲς ὅτι οὐδὲ τῆς ἐμαυτοῦ C
κτητικῆς εὐθεῖά τις καταστήσεται. — ἔπειτα ὤφειλεν οὐ μᾶλλον ἐμαυ-
τός ὡς ἐγαυτός, εἴγε καὶ τῆς ἐμοῦ ἐστιν ὀρθὴ ἡ ἐγώ, μετ' ἐπιταγματι-
κῆς τῆς αὐτός. — Ἔτι ταῖς συνθέτοις ἀντωνυμίαις ῥήματα σύνεστι τοῦ
αὐτοῦ προσώπου, ἐμαυτὸν ἔπαισα, ἐμαυτῷ ἐλάλησα, καὶ δυνάμει
ἡ σύνταξις τοιαύτη ἐστίν, ἐγὼ ἐμὲ ἔπαισα, ἐγὼ ἐμοὶ ἐλάλησα. 146 A
καὶ φανερόν ἐστιν ὅτι ἡ σύνταξις τοῦ ῥήματος δυνάμει ἐστὶν ὀρθὴ
πτῶσις μετὰ πράγματος. εἰ οὖν συσταίη ἡ ἐμαυτός καὶ μετ' αὐτῆς
ῥῆμα τοῦ αὐτοῦ προσώπου συντάσσοιτο, γένοιντ' ἂν δυνάμει δύο εὐθεῖαι.
δύο δὲ εὐθεῖαι οὐδέποτε θέλουσι συντάσσεσθαι ἐν ταῖς συντάξεσι τῶν
ῥημάτων, ἀλλὰ πλάγιος καὶ εὐθεῖα, ἔν γε ταῖς ἐν μεταβάσει ἐχούσαις
τὸ ἕτερον πρόσωπον. οὐκ ἄρα συστήσεται ἡ ἐμαυτός κατὰ τοῦτο.

Ἀλλὰ καὶ εἰ τοῦτό τις παραλάβοι, ὡς τὸ ἀλλήλων καὶ ἀλλήλους B
σύνθεσιν ἔχει ἀπὸ προσώπου εἰς πρόσωπον διαβατικήν, ἐν εὐθείᾳ καὶ

Argum. 11 Pro quibus apud poëtas formae non compositae substituuntur. — 18 In nominativo igitur cum non sit duplex constructio, satis est ἐγὼ αὐτός dici; composita forma non requiritur. Ceterum ea non ἐμαυτός, sed ἐγαυτός esset. — 24 In verbo nominativus inest; ad eum si alter, qui in ἐμαυτός futurus esset, accederet, duo essent nominativi. — 33 Ἐμαυτός, quod sibi finxerunt, non potest comparari cum ἀλλήλων; in hoc enim nominativus est prior compositi pars.

Discr. script. 7. ἓν b, ἐν ὃν A, ἓν ἦν conicit RSchneider | 14. εστιν A | 15. ἅσσ' ἂν b Homerus, ασσ A | 22. καταστησεται A, συστήσεται b | ἔπειτα b in var. lect., ἐπεί τοι Ab in textu | 29. γένοιντ' b, γενοιτ' A | 30. θελουσιν A

πλαγίῳ νοουμένην, καὶ κατὰ τοῦτο οὐδὲν κωλύcει καὶ τὴν ἐμαυτός cυcτῆναι ἐκ πλαγίου καὶ εὐθείας, φαίημεν ἂν ὅτι ἡ ἀντιπαράθεcιc οὐκ ἔcτιν ὁμοία. ἐκεῖνο μὲν γὰρ ἐξ εὐθείας καὶ πλαγίου cυνέcτηκε, λέγω δὴ τὸ ἀλλήλων καὶ ἀλλήλους, καὶ οὐκ ἔcτιν αὐτοῦ ἡ εὐθεῖα· δύο γὰρ C εὐθεῖαι, ὡc ἔφαμεν, μετὰ ῥήματος ἀcύcτατοί εἰcιν ὡc ⟨πρὸc⟩ διάβαcιν δραcτικὴν τοῦ τε δρῶντος καὶ τοῦ δρωμένου. ἐπὶ μέντοι τοῦ ἐμαυτός ἀντεcτραμμένη ἡ cύνθεcιc· πλάγιον γὰρ καὶ εὐθεῖαν ἐπινοοῦμεν cυντεθειμένην.

Καὶ ἐγίνετο τὸ cχῆμα ἄκλιτον. οὔτε γὰρ κατὰ τὸ τέλος κλίνεcθαι ἠδύνατο, ἐπεὶ μετὰ ῥήματος ἡ cύνταξιc τῆc εὐθείας οὖcα οὐδέποτε πλάγιον ἀναδέχεται, χωρὶc εἰ μὴ ἐπὶ τῶν cεcημειωμένων cυμβαμάτων 147 A καὶ παραcυμβαμάτων παρὰ τοῖc Cτωικοῖc, λέγω δὲ τοῦ μέλει καὶ μεταμέλει· οὔτε μὴν κατὰ τὸ ἄρχον μέρος τῆc cυνθέcεωc, ἐπεὶ ἅπαξ τὰ cυντιθέμενα ἄκλιτά ἐcτιν. εἰ οὖν οὐκ ἔχει ἡ ἐμαυτός γενικὴν καὶ τὰc ὑπολειπομέναc, οὐδ' ἡ γενικὴ καὶ αἱ ὑπολειπόμεναι ἕξουcιν εὐθεῖαν. — πῶc οὖν οὐχὶ βίαιον τετριμμένον cχηματιcμὸν παρώcαcθαι, καὶ ἀτριβῆ καὶ ἄκλιτον καὶ ἔτι ἀμφίβολον παραδέξαcθαι; πάλιν γὰρ τὸ B cυντιθέμενον μέρος τῆc cυνθέcεωc ἢ γενική ἐcτιν ἢ δοτικὴ ἢ αἰτιατική.

Ἀλλ' ἴcωc τιc φαίη, πῶc οὖν τὸ ἀλλήλων κλίνεται; Ὅτι ἐξ εὐθείας cύγκειται καὶ πλαγίου. εἶτα cυνέβη τῇ μὲν κατ' ἀρχὴν cυνθέcει κατὰ δύο τρόπουc μὴ κινεῖcθαι, καὶ καθότι εὐθεῖα cὺν ῥήματι παραλαμβανομένη, καὶ ὅτι cυνῆπται κατὰ cύνθεcιν· τὸ δ'ἐπὶ τέλουc κλίνεcθαι πάλιν κατὰ δύο, καὶ καθότι ἐπὶ τέλουc ἐcτίν, ὅπερ παρέπεται παντὶ πτωτικῷ κλίcιν ἀναδεχομένῳ, καὶ καθότι τῆc εὐθείας μενούcηc cυντάξει C ῥήματος κινούμενον τὸ πλάγιον cχῆμα, ὡc πρὸc τὴν διάθεcιν τῆc εὐθείας, ἐγώ cοι δέδωκα, cύ με ἔτυψαc, Ἀριcτοφάνηc Ἀρίcταρχον ἐδίδαξεν.

Argum. 9 Nec flecti posset illa forma. Finis enim compositi non flecteretur, quod esset subiectum; — 12 neque prior compositi pars, quoniam ea omnino non flectitur. — 16 Itaque ἐμαυτόc qui casus esset, non constaret. — 19 Contra ἀλλήλων nihil impedit quominus flectatur; nam prior compositi pars, quae suapte natura non variatur, nominativus est; posterior et potest flecti et flectitur, prout verbum, quocum construitur, postulat.

Discr. script. 1. και την A, τὴν b | 3. ἐκεῖνο] fol. 194 r. | cυνεcτηκεν A | 5. ὡc πρὸc b, ωc A | 7. επινοουμεν A, νοοῦμεν b | 10. ηδυνατο A, ἐδύνατο b | η ante cυνταξιc vix cerni potest in A | ευ in ευθειαc alio atramento renovatum | 11. cυμβαμάτων καὶ delet CEASchmidt | 18. cυντιθέμενον Ab in textu, 'Fortasse τὸ cυναπτόμενον' b in var. lect. | 19. ιcωc A, ἴcωc ἂν b | 20. τ in κατα ex θ fecit A* | 22. δ'επι A, δὲ κατὰ b | τελουc A, τέλοc b | 25. ν vocis πλαγιον in ras. A | vocis cχημα littera c in rasura, χ non ab A¹, ut videtur, μ^α atriore atramento ab A* scriptum in A | 26. litteras οφ in αριcτοφανηc ex αρ fecit A*

* * *

Ἡ καλουμένη ἐπιταγματικὴ ἀντωνυμία καὶ προτάccεται καὶ ὑποτάccεται,

αὐτῷ τοι μετόπιcθεν (Ι 249)·
cοὶ δ' αὐτῷ μελέτω (Ο 231)·

ἐπεκράτηcε μέντοι τὸ τῆc ὑποτάξεωc, ὃ καλεῖται ἐπιταγματικόν. ὃν τρόπον οὖν τὸ ἐπίρρημα καὶ προτάccεται τῷ ῥήματι καὶ ὑποτάccεται, 148 A ἀπὸ δὲ τῆc ἑτέραc cυντάξεωc, λέγω δὴ τῆc ὑποταγῆc, τὸ ὄνομα ἔλαβε, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἡ προκειμένη ἐπιταγματικὴ ἀντωνυμία. μή ποτε δὲ διὰ τοιοῦτόν τινα λόγον κατ' ἀμφοτέραc τὰc cυντάξειc ἑνὸc τετύχηκεν ὀνόματοc. ὅταν μὲν γὰρ προτάccηται, ἀπὸ ταύτηc ἐννοίαc καλεῖται ἐπιταγματική, οἱονεὶ ἐφ' ᾗ τάccεται ἄλλη ⟨ἀντωνυμία⟩, τουτέcτιν με⟨θ'ἥν⟩ . . . . πρα. ατι . . . . νδ . . . ται . . . εν ε . τ . . . τάccεcθαι αὐτὴν δευτέραν . . . .]

Argum. 1 Αὐτόc et praeponitur et postponitur; sed nomen ἐπιταγματικόν ei a postponendo inditum est; qua in re eius appellatio convenit cum ἐπίρρημα nomine.]

Testim. 1 Prisc. XII 6 p. 580, 13 Hertz *hoc pronomen ἐπιταγματικόν, hoc est impositivum vel subiunctivum, vocant Graeci, quod vel subiungit vel subiungitur alteri pronomini.* Schol. Dion. Thr. BA p. 934, 20 *εἰ δὲ καὶ προτάττεται καὶ ὑποτάσσεται, πῶς ἀπὸ μιᾶς συντάξεως μόνον ὠνομάσθη; Φαμὲν οὖν ὡς ἡ ἐπὶ πρόθεσις δύο συντάξεών ἐστι σημαντική. καὶ προηγουμένου γὰρ τοῦ ῥήματος τοῦτο δυνάμεθα καλεῖν ἐπίρρημα, τὸ ἐπὶ τῷ ῥήματι λεγόμενον, ἀντὶ τοῦ μετὰ τὸ ῥῆμα, ὥς φαμεν ὅδε ἐπὶ τῷδε ἦλθεν ἀντὶ τοῦ μετὰ τόνδε· καὶ πάλιν ὁμοίως προηγούμενον τοῦ ῥήματος ἐπίρρημα τὸ αὐτὸ καλοῦμεν, οἷον ἐφ' ᾧ ῥῆμά τι τίθεται, ἀντὶ τοῦ μεθ' ὅ.*

Discr. script. 1. inscriptio περι τηc αυτοc maiusc. A | 5. ὑποτάξεωc b, προταξεωc A, RSkrzeczka dubitat utrum h. l. ὑποτάξεωc sit scribendum, ut 116, 7. 10 vera putetur codicis scriptura, an h. l. codicis lectio servanda, ut 116, 7 προτάξεωc pro ὑποταγῆc et 116, 10 ὑποτάccηται pro προτάccηται ponatur | 11. τάccεται ἄλλη] fol. 194 v. ultimum totius codicis | ⟨ἀντωνυμία⟩ KLehrs | 11—12. εcτιν in τουτεcτιν nunc fere evan. | 12. με⟨θ'ἥν⟩ RSchneider | πρα. b, sed de α littera non constat | ατι b, videtur ατιθετα esse in A | νδ . . . b, videtur νδευτερ scriptum esse in A | 13. τάccεcθαι αὐτὴν δευτέραν arcessivit RSchneider ex L, qui haec habet: ‘οἷον ει εφ η τaccεται αλλη Restant quattuor lineae quarum nihil legi potuit praeterquam in fine τaccεcθαι αυτην δευτεραν’, . . . ccεcθαι . . ην δ . . αν b, εθεcθαι αυτην δευτεραν enotavit JGuttentag, sed de eis litteris, quibus puncta subscripsit, ei non constabat.]

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ
ΠΕΡΙ ΕΠΙΡΡΗΜΑΤΩΝ

RECENSVIT

RICHARDVS SCHNEIDER

p. 529 b Πάσῃ λέξει παρέπονται δύο λόγοι, ὅ τε περὶ τῆς ἐννοίας καὶ ὁ περὶ τοῦ σχήματος τῆς φωνῆς. ὅθεν καὶ ἡ τῶν ἐπιρρημάτων διέξοδος εἰς τοὺς προκειμένους λόγους ὑποσταλήσεται. καὶ πρότερόν γε τὸν περὶ τῆς ἐννοίας λόγον ποιήσομαι.

Ἔστιν οὖν ἐπίρρημα μὲν λέξις ἄκλιτος, κατηγοροῦσα τῶν ἐν τοῖς ῥήμασιν ἐγκλίσεων καθόλου ἢ μερικῶς, ὧν ἄνευ οὐ κατακλείσει διάνοιαν.

Ὅτι μὲν οὖν ἑνὶ σχηματισμῷ κέχρηται, προὔπτόν ἐστιν, ἀποδείξεως παρεπομένης τοιαύτης. — Ἡ τῶν ὀνομάτων σύνταξις πρὸς τὰ ῥήματα παρίστησι διάθεσιν ἐγγιγνομένην τοῖς πτωτικοῖς, ἔσθ᾽ ὅτε καὶ τῶν πλαγίων πτώσεων συμπαραλαμβανομένων, ἐφ᾽ ἃς καὶ συντείνει ἡ διάβασις ἡ ἀπὸ τῆς ἐνεργείας. οἷον Τρύφων περιπατεῖ· ἡ διάθεσις ἡ ἐκ τοῦ περιπατεῖ ἐπὶ τὸν Τρύφωνα συντείνει. Τρύφων τύπτει Διονύσιον· ἡ ἐκ τοῦ Τρύφωνος διάβασις ἐνεργητικὴ διαβιβάζεται ἐπὶ τὸν Διονύσιον. καὶ ἐπὶ παθητικῆς διαθέσεως, ὑπὸ Τρύφωνος τύπτεται Διονύσιος

ARGUM. 1 Primum de vi ac notione, deinde de forma ac specie adverbii dicendum erit. — 5 Definitio, cuius partes singillatim percensentur. — 7 1) Adverbia indeclinabilia sunt. Neutra adiectivorum, ubi adverbiorum notionem induunt, ipsa quoque flexionem non patiuntur.

TESTIM. 5 Schol. Dion. Thr. B A p. 931, 33 *ἐπίρρημά ἐστι λέξις ακλιτος κατηγοροῦσα τῶν ἐν τοῖς ῥήμασιν ἐγκλίσεων καθόλου ἢ μερικῶς, ὧν ανευ οὐ κατακλείει διάνοιαν.* Prisc. XV, 1 p. 60, 1 Hertz *Adverbium est pars orationis indeclinabilis, cuius significatio verbis adicitur . . Sunt igitur quaedam adverbia, quae omnibus convenienter sociantur temporibus . . . sunt alia, quae cum separatim tempora significant, necessario separatim eis coniunguntur . . . sunt quae cum omnibus apte sociantur modis . . sunt quae non omnibus modis possunt coniungi.* ibid. p. 62, 16 *Et verbum quidem sine adverbio perfectam potest habere significationem; adverbium vero sine verbo vel participio, quod vim verbi possidet, non habet plenam sententiam.*

DISCR. SCRIPT. Subsequitur hic liber in codice librum, qui est de coniunctione; ab initio fol. 114 r. incipit. Inscriptio περι της εννοιας maiusc. A. In primis foliis haud pauca, quae JBekker nullo negotio, ut videtur, legit, nunc madore fere evanuerunt | 1. πάσῃ λέξει] πασῃ λε evan. in A | και ο evan. in A | 2. επιρρη evan. et λογους fere evan. in A | 3. υποστα evan. in A, ὑποδιασταλήσεται EEgger | 4. λόγον] λογο evan. in A | 5. κατηγοροῦσα] κατ evan. in A | 6. καθόλου] θολου evan. in A | κατακλείσει b, κατακλισει A, κατακλείει e schol. Dion. RSkrzeczka | 9. εγγιγνομενην A, ἐγγινονένην b | 12. ante συντεινει aliquid deletum in A | 13. διάβασις Ab, διάθεσις GFSchoemann

p. 529, 19 — 531, 24 b

Τὰ δὴ οὖν πτωτικὰ τὴν τοιαύτην cύνταξιν πρὸc τὰ ὀνόματα μὴ ἀναδεξάμενα, ἐπικείμενα δὲ τοῖc ῥήμαcιν, ἅπερ πρὸc ἕτερα πτωτικὰ τὴν τοιαύτην cύνταξιν ἐποιοῦντο, ἐκαλεῖτο οὐκέτι πτωτικά, ἀλλ' ἐπιρρήματα διὰ τὸ cύνταξιν ἐπιρρημάτων ἀναδέξαcθαι. οἷον ὁ μὲν λέγων οὕτωc ταχὺ περιπατεῖ κατηγορεῖ τάχα τινὸc πτωτικοῦ ταχέοc, ὡc εἰ μειράκιον περιπατεῖ, καὶ εἰ οὕτωc τιc εἴποι, τὸ ταχὺ περιπατεῖ μειράκιον· τὸ τηνικαῦτα γὰρ τὸ ταχὺ ἐπίκειται τῷ μειράκιον, καὶ ἔτι καλεῖται ὄνομα ἐπιθετικόν, καὶ διὰ τοῦτο cυγκλίνεται τῷ μειρακίῳ, τοῦ ταχέοc μειρακίου, τῷ ταχεῖ μειρακίῳ. ἡνίκα μέντοι οὐ κατηγορεῖ ὀνόματοc, τοῦ δὲ cυνταccομένου ῥήματοc, ὡc ἐν τῷ ταχὺ περιπατεῖ ⟨τὸ⟩ μειράκιον, ⟨καλεῖται ἐπίρρημα⟩, (ἴcον γάρ ἐcτι τῷ ταχέωc περιπατεῖ τὸ μειράκιον,) καὶ καθ' ἕνα cχηματιcμὸν ἐκφέρεται, ταχὺ περιπατοῦντοc τοῦ μειρακίου, ταχὺ περιπατοῦντι τῷ μειρακίῳ. — Διὰ τοῦ τοιούτου ὑποδείγματοc δεῖ τοὺc διακρίνονταc τὰc τοιαύταc cυνεμπτώcειc τῷδε τῷ λόγῳ κεχρῆcθαι. — ἀπόδειξιc οὖν ἱκανὴ τοῦ καθ' ἕνα cχηματιcμὸν ἐκφέρεcθαι τὰ ἐπιρρήματα, ὅπου γε καὶ τὰ πτωτικά, cύνταξιν ἐπιρρηματικὴν ἀναδεξάμενα, καθ' ἕνα cχηματιcμὸν ἐξηνέχθη.

Ὡc δὲ καὶ κατηγορεῖ τῶν ἐν τοῖc ῥήμαcιν ἐγκλίcεων, cαφὲc πάλιν καὶ διὰ τοῦ προκειμένου λόγου, ἐν οἷc πάντα τὰ πτωτικὰ ἐπιθετικά, κατηγοροῦντα οὐ τῶν ὀνομάτων, τῶν δὲ ῥημάτων, ἐπιρρήματα ἐγένετο, καὶ τὴν τούτων ἀκλιcίαν ἀνεδέχετο. καὶ ὃν τρόπον ἔcτι μὲν ὄνομα κύριον ἢ προcηγορικὸν ἐπινοῆcαι μὴ ἀπαιτοῦν ἐπιθετικὸν ὄνομα, ἐπιθετικὸν δὲ ὄνομα πάντωc ἀπαιτοῦν ᾧ ἐπίκειται, ἐξῃρημένων τῶν ἰδίᾳ τεταγμένων, λέγω τοῦ τερπικέραυνοc, ἐννοcίγαιοc, τὸν αὐτὸν ἀεὶ

Argvm. 19 Praedicare adverbia aliquid de verbo, apparet; nam quaecunque adiectiva aliquid praedicant non de nominibus, sed de verbis, adverbia facta sunt. Ut adiectivum indiget nomine, nomen adiectivo non indiget: ita verbum per se efficit sententiam, adverbium non efficit.

Testim. 3 Schol. Dion. Thr. BA p. 932, 6 *καὶ τοσοῦτον ἄκλιτά εἰσι τὰ ἐπιρρήματα, ὅτι καὶ τὰ πτωτικὰ ὀνόματα, ἡνίκα σύνταξιν ἐπιρρηματικὴν ἀναδέξηται, ἄπτωτα μένει ὡς ἐπιρρήματα γενόμενα.* — 19 ibid. p. 932, 13 *κατηγοροῦσα ἀντὶ τοῦ τιθεμένη, ἵν' ᾖ το ἑξῆς οὕτως, τιθεμένη κατὰ τῶν ἐν τοῖς ῥήμασιν ἐγκλίσεων, ἐπειδὴ καὶ τὸ ἐπίρρημα κατηγόρημά φασιν οἱ φιλόσοφοι. καὶ ὅπερ ἐστι τὸ ἐπίθετον ὄνομα ἐν τοῖς ὀνόμασι (δίχα γὰρ ἄλλου ὀνόματος οὐ λέγεται), τοῦτο καὶ τὸ ἐπίρρημα ἐν τοῖς ῥήμασιν· ἄνευ γὰρ ῥήματος οὐ συγκλείει διάνοιαν.*

Discr. script. 7. τὸ ταχύ b, τω ταχυ A | τῷ b, το A | 11. τὸ et καλεῖται ἐπίρρημα inseruit RSkrzeczka | 15. τῷ λόγῳ] fol. 114 v. | οὖν Ab in textu, 'fortasse leg. γοῦν' b in var. lect. | 16. καθενα evan. in A | 16—17. γε και evan. in A | 19. γο in κατηγορει evan. in A | 20. post πάντα evan. τα in A | 22. την ante τουτων evan. in A | 25. ἀεὶ] 'Malim δή' b in var. lect.

τρόπον ἔςτιν ἐπινοῆςαι ῥῆμα μὲν δίχα ἐπιρρήματος ςυγκλεῖον λόγον, ἐπίρρημα δὲ οὐ μὴν δίχα ῥήματος ἢ μετοχῆς, ἥ τις δυνάμει ἰδίωμα ἔχει τὸ τοῦ ῥήματος. καὶ οὐ τοῦτό φημι, ὅτι αἱ μετοχαὶ ἀπαρτίζουςι διάνοιαν, ἀλλ᾽ ὅτι τὰ ἐπιρρήματα καὶ ἐπὶ μετοχὰς φέρεται. Ἐντελέςτερον μέντοι δεδείξεται ἐν τῷ περὶ ςυντάξεως, ὡς τὰ μὲν θεματικώτερα ⟨μέρη⟩ τοῦ λόγου ὀνόματά ἐςτι καὶ ῥήματα, τὰ δ᾽ ὑπόλοιπα τῶν μερῶν τοῦ λόγου ὡς πρὸς τὴν τούτων εὐχρηςτίαν ἀνάγεται, τὰ μὲν ἄρθρα πρὸς τὰ πτωτικὰ ἢ ὡς πτωτικά, τὰ δὲ ἐπιρρήματα ὡς πρὸς τὰ ῥήματα, αἵ 531 τε προθέςεις πρὸς ἀμφότερα· διὸ καὶ μόναι ἀναςτροφῆς τόνου ἔτυχον, καὶ τῇδε δύνανται ςυντάςςεςθαι, λέγω ὀνόμαςι, καὶ τῇδε, λέγω ῥήμαςιν. εἰρήςεται δὲ καὶ πότε ἀντωνυμίαι ἀντ᾽ ὀνομάτων παραλαμβάνονται, τίνες τε ἐν τῷ καθόλου ςύνδεςμοι ςυνδέουςιν ὄνομα καὶ ῥῆμα, καὶ τίνες εἰςὶ μερικοί.

Οὐ μόνον δὲ ῥητοῖς οὖςι τοῖς ῥήμαςι κατὰ τὴν ςύνταξιν τοῦ λόγου τὸ ἐπίρρημα προςφέρεται, ἀλλὰ καὶ ςιγωμένοις, εἴγε καὶ αἱ ἐπιφωνήςεις οὐδὲν ἄλλο εἰςὶν ἢ ἐπιρρήματα τῶν ῥημάτων ⟨οὐκ⟩ ἐπιγινομένων, καθὸ τοῖς εὖ ἀναγινώςκουςι τὸ κάλλιςτα ἐπιφωνοῦμεν καὶ τοῖς εὖ διατιθεῖςιν ἡμᾶς τὸ ἥδιςτα, καὶ τοῖς ἀκριβοῦςι τὰς ἰδίας πράξεις καὶ τέχνας τὸ καλῶς ἐπιφωνοῦμεν. Ἀλλ᾽ ἐκεῖνό τις εἴποι ἄν, ὡς «κατὰ τὸν τοιοῦτον λόγον περιγεγράψεται τοῦ κα⟨τὰ τὰ ἐπιρ⟩ρήματα μεριςμοῦ τὸ οἴμοι καὶ τὰ τοιαῦτα τῶν ἐπιρρημάτων, λέγω τὰ ςχετλιαςτικὰ καὶ εὐαςτικά.» Πρὸς ὃν ἔςτι φάναι, ὡς τάχα μὲν καταχρηςτικώτερον τὰ τοιαῦτα ἐπιρρήματα εἰρήςεται, ᾧ λόγῳ καὶ αἱ μονογράμματοι ςυλλαβαί, οὐκ οὖςαι ςυλλήψεις ςτοιχείων. μή ποτε δὲ καὶ αὐτὰ δυνάμει ἀπὸ διαθέςεως ῥηματικῆς ἀνάγονται· οἱ γὰρ ςχετλιάζοντες πεπόνθαςι, τὸ δὲ παθεῖν πεῖςίν τινα τῶν ἐκ πράγματος δηλοῖ.

Παρὸν δὲ καὶ ἐξ ὑποδείγματος πιςτώςαςθαι τὸν λόγον πάλιν. τὸ

Argum. 14 Non solum ubi ponuntur verba, sed etiam ubi cogitando supplentur, adverbiis utimur; quem in numerum etiam interiectiones referendae sunt. — 27 Sed adverbia carere non posse verbis apparet; nam verbum cum nomine coniunctum adverbium non desiderat; contra adverbium cum nomine constructum indiget verbo.

Testim. 27 Schol. Dion. Thr. B A p. 932, 20 *εἴ που μὲν ἔστι ῥῆμα, οὐ πάντως ἐπίρρημα, οἷον Τρύφων περιπατεῖ· εἴ που δὲ ἐπίρρημα, πάντως ῥῆμα, οἷον καλῶς Τρύφων γράφει.* cf. ibid. 933, 20.

Discr. script. 2. δε ου μην A, δὲ οὐ μὴ b, γε μὴν οὐ GFSchoemann | 4. επιρρημ$^{\tau}$ A | 5. μέρη adiecit b, evan. in A | 8. ως προς A, πρὸς b | 10. τῇδέ ⟨τε⟩ b in var. lect. | 11. ante ποτε aliquid deletum in A, in L est περι ποτε, sed huic nihil tribuendum | ἀντωνυμίαι b, και αντωνυμιαι A | 15. ςιγωμένοις b, γινομενοις A | 16. οὐκ inseruit RSchneider, pro ἐπιγινομένων conicit ςεςιγημένων KEASchmidt | 18. ἡμᾶς EEgger RSkrzeczka, ἡμῖν Ab | 20. . . . . . ρηματα] fol. 115 r.; lacunam explevit b | 21. litterae των επ in τῶν ἐπιρρημάτων evan. nunc in A | 22. litterae προ in προς nunc legi fere non possunt in A | 23. εἰρήςεται] 'Fortasse leg. εἴρηται' b in var. lect. | 26. πεῖςιν RSkrzeczka, πίςτιν Ab, pro πίςτιν τινὰ τῶν conicit διάθεςίν τινα τὴν KEASchmidt

Τρύφων ἀναγινώcκει ποιεῖ λόγον, οὐ μὴν τὸ Τρύφων καλῶς, εἰ μὴ προcθείημεν τὸ ῥῆμα. ᾧ λόγῳ καὶ ἐπὶ τοῦ ἄρθρου τὸ κατὰ ἀρcενικὴν προφορὰν «ὁ» πάλιν οὐ ποιεῖ λόγον ἐν τῷ ὁ ἀναγινώcκει, εἰ μὴ προcλάβοι ὄνομα ἐφ' ὃ φέρεται, τὸ ὁ Τρύφων ἀναγινώcκει. διὸ καὶ ἐν τοῖc ὑποτακτικοῖc ἄρθροιc κοινὸν λαμβάνεται τὸ προκείμενον ὄνομα, κατὰ ἀναφορὰν παριcτάμενον, ἐπεὶ παρεπόμενόν ἐcτι τοῖc ὑποτακτικοῖc τῶν ἄρθρων μετὰ ῥήματοc ἀποτελεῖν διάνοιαν, ἄνθρωποc παρεγένετο ᾧ ἐλάληcα, κοινοῦ παραλαμβανομένου τοῦ ἄνθρωποc. εἰ γὰρ μὴ προτεθείη ὄνομα τοῦ τοιούτου ἄρθρου, οὐδ' ἂν ἔτι τὸ ἄρθρον ὡc ἄρθρον ἀκούοιτο, ὡc δὲ ἀόριcτον μόριον, εἰ τῇδε ἀποφαινόμεθα, ὃc μεθύει, βλάπτεται· ἴcον γάρ ἐcτι τῷ εἴ τιc μεθύει, βλάπτεται. τὸν τοιοῦτον λόγον ἀκριβέcτερον ἐν τῷ περὶ cυντάξεωc ἐκτεθείμεθα.

Καὶ τὸ καταφατικὸν δέ ⟨καὶ τὸ ἀποφατικόν⟩, ἰδίᾳ λεγόμενον, πάλιν πρὸc ἀπαρτιcμὸν τοῦ ῥήματοc τοῦ λεγομένου παραλαμβάνεται· πρὸc γὰρ τὴν «ἔγραψαc;» φωνὴν φαμὲν «ναί» ἢ «οὔ».

Ἔτι φαμὲν οὕτωc, καλῶc ὁ ἄνθρωποc γράφει, καὶ ἔcτι κατάλληλοc ὁ λόγοc· ἕκαcτον γὰρ τῶν μορίων cυμφέρεται τῷ ἰδίῳ cυντάγματι. ἀλλ' ὁπηνίκα τὸ ἄρθρον ἐμπεριλαμβάνει τὸ ἐπίρρημα, οὐκέτι τὸ κατάλληλον cῴζεται, ὁ καλῶc ἄνθρωποc γράφει, διὰ τὸ τῆc οἰκειότητοc ἀπεcπάcθαι τὸ μόριον· μεταξὺ γὰρ γινόμενον τὸ ἐπίρρημα δύο πτωτικῶν, λέγω τοῦ ἄρθρου καὶ τοῦ ὀνόματοc, οὐκ ἔχει τὴν καταλληλότητα τὴν ἐπὶ τὸ ῥῆμα, ὡcανεὶ ὑπὸ τοῦ γένουc cυνεχόμενον. καὶ ἔνθεν οὔτε ἐπὶ τὸ ὄνομα δύναται ἐνεχθῆναι, ὅτι ἀλλοτρία ἡ cύνταξιc, οὔτε ἐπὶ τὸ ῥῆμα, καθὼc προειρήκαμεν, cυνεχόμενον ὑπὸ τοῦ γένουc. μεταξὺ οὖν τούτων οὐκ ἄλλο τι πέπτωκε⟨ν ἢ μόνη ἡ μετοχή⟩, δυναμένη καὶ τὸ γένοc μηνῦcαι καὶ τὸ π⟨ρᾶγμα⟩, ὅπερ ἐπιζητεῖ τὸ ἐπίρρημα. καὶ ἐπί γε πάλιν τῆc τοιαύτηc cυντάξεωc οὐ γίνεται τὸ κατάλληλον ἄλλου του ἐπιφερομένου ἢ μόνηc μετοχῆc, μεθ' ἧc πάλιν καὶ ῥῆμα cυγγενήcεται ὑπὲρ τοῦ cυγκλειcθῆναι τὸν λόγον. ἐφ' ὃ οὐκέτι τὸ προειρημένον ἐπίρρημα ἐπιφέρεται. διὸ καὶ προείπομεν, ὡc καὶ ἐπὶ μετοχὰc φέρεται τὰ ἐπιρρήματα. τὸ δὲ ὑπόδειγμα τοῦ λόγου τοιοῦτόν ἐcτιν, ὁ καλῶc ἄνθρωποc γράψαc ἐτιμήθη. — πάλιν ἡ τοιαύτη cύνταξιc διὰ πολλῶν παραθέcεων ἐν τῷ περὶ cυντάξεωc ἀποδίδοται. — Καὶ τοcαῦτα μὲν περὶ τοῦ ὅτι κατηγορεῖ τῶν ῥημάτων τὸ ἐπίρρημα.

Argum. 16 Adverbium nunquam inter articulum et nomen ponitur, itaque nec articuli nec nominis esse potest, sed aut ad verbum pertinet, aut ad participium, quod ipsum quoque actionem indicat.

Discr. script. 10. 'Legendum videtur ἀποφαινοίμεθα' b in var. lect. | 13. καὶ τὸ ἀποφατικόν inseruit RSchneider | ιδιαι A | 18. ενπεριλαμβανει A | 21. μεταξὺ] fol. 115 v. | 25. lacunam explevit b | 26. lacunam explevit RSkrzeczka | 27. τηc τοι fere evan. in A | 31. τὰ ἐπιρρήματα b, και επιρρηματα A

533 Φαμὲν δὲ ἢ καθολικῶς συνεῖναι τοῖς ῥήμασι τὰ ἐπιρρήματα ἢ μερικῶς, ἐπεί τινα μὲν σύνοιστά ἐστι, σημασίας οὐκ ἀντικειμένης, ἁπάσαις ταῖς ἐγκλίσεσιν, ἅπασι ⟨τοῖς χρόνοις, ἅπασι⟩ τοῖς προσώποις, ὡς ἕνεκα ὑποδείγματος τὸ καλῶς ἐστι παραλαμβάνειν, τὸ οὕτως, ἄλλα πάμπολλα, τῆς φράσεως, ὡς ἔφαμεν, οὐκ ἀντιπιπτούσης, καθότι πάλιν καὶ ἐπὶ τῶν ὀνομάτων οἷόν τέ ἐστι παραδέξασθαί τινα τῶν ἐπιθετικῶν δυνάμενα συντείνειν ἐπὶ πάντα τὰ ὀνόματα, τινὰ δὲ πάλιν μερικωτέραν ἔχει τὴν σύνταξιν (τό τε γὰρ μέλας ἢ λευκός ἐπὶ πᾶν σῶμα δύναται συντείνειν, οὐ μὴν τὸ λόγιος ἢ συνετός, ὅτι μὴ ἐπὶ τῶν δυναμένων ἀναδέξασθαι σύνεσιν ἢ λόγον, ἅπερ ἂν εἴη λογικὰ ζῶα)· τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καί τινα τῶν ἐπιρρημάτων εἴργεται τῆς συντάξεως ἕνεκα τοῦ σημαινομένου. τὸ ἄγε παρακελευστικὸν οὐ τετάξεται σὺν ὁριστικῇ προφορᾷ, ἀλλ' οὐδὲ εὐκτικῇ ἢ ἄλλῃ τινὶ ἢ μόνῃ τῇ προστακτικῇ, οὕτως ὥστε καὶ τὰ ἀμφίβολα τῶν ῥημάτων τῇ ἰδιότητι τῆς συντάξεως ἀπολύεσθαι τῆς ἀμφιβολίας διὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ παραθέσεως. τὸ λέγετε ὁριστικόν, ἀλλ' οὐ τὸ ἄγε λέγετε, ἄγε τύπτεσθε. — τὰ χρονικὰ ἐπιρρήματα συμφωνοῦσαν τοῖς τοῦ ῥήματος χρόνοις ποιεῖται σύνταξιν. οἷον τὸ ἐχθές παρῳχημένῳ συντετάξεται, ἐχθὲς ἔγραφον, ἐχθὲς ἔγραψα. τὸ γὰρ αὔριον ἀντικείμενον τῷ παρῳχημένῳ, οὐ συντετάξεται ἢ πάλιν τοῖς ὁμολογοῦσι τὸ ⟨μὴ⟩ παρῳχῆσθαι, αὔριον γράφω, αὔριον γράψω, αὔριον ἀναγινώσκω. τὰ μέντοι οὐ διορίζοντα τὸν χρόνον, κοινὴν δὲ παράτασιν δηλοῦντα τοῦ παντὸς χρόνου, συμπαραλαμβάνεται κατὰ πάντα χρόνον, ὡς ἔχει τὸ νῦν ἐφρόνησα, νῦν φρονῶ, νῦν φρονήσω· ἤδη ἔγραψα, ἤδη γράφω, ἤδη γράψω. ὁ αὐτὸς λόγος συντεινέτω ἐπὶ πάντων τῶν τοιούτων.

Ἔστιν οὖν πάντα τὰ συγκεχυμένα κατὰ χρόνον ἔν τε μετοχαῖς ἔν
534 τε ῥήμασι διὰ τῆς τούτων παραθέσεως ἀπαλλάξαι τῆς ἀμφιβολίας. τὸ

Argum. 1 Ut non licet quaedam attributa omni nomini apponere, ita quaedam adverbia cum omnibus modis, temporibus, personis coniunguntur, quaedam non cum omnibus. — 26 Quaecunque igitur tempora sive participiorum sive verborum non sunt definita, appositis adverbiis definiuntur.

Testim. 1 Prisc. XV, 1 p. 60, 6 Hertz; vid. quae ad 119, 5 adscripta sunt. — 16 Schol. Dion. Thr. BA p. 937, 3 *τὰ γενικὴν παράστασιν δηλοῦντα ἐπιρρήματα συμπαραλαμβάνεται κατὰ πάντα χρόνον, ὡς τὸ νῦν . . καὶ τὸ ἤδη ὁμοίως . . καὶ ἔστι σαφῶς εἰπεῖν ὅτι τὰ χρονικὰ ἐπιρρήματα ἢ καθολικὸν χρόνον δηλοῖ ἢ μερικόν, καὶ ἢ ὡρισμένα ἐστὶν ὡς χθές, σήμερον, ἢ ἀόριστα ὡς πάλαι, ποτέ . καὶ τούτων τὸ μὲν αὔριον καταχρηστικῶς ἐνεστῶτι συντάσσεται, τὸ δὲ νῦν, ἤδη τοῖς τρισὶ χρόνοις.*

Discr. script. 3. τοῖς χρόνοις, ἅπασι inseruit GDronke | 4. υποδειγματ abbr. A | 5. καὶ b, η A | 7. τα supra lin. alio ut videtur atramento | 12. παρακελευστικ' A | 15. ⟨καὶ⟩ ὁριστικόν vel ⟨προστακτικὸν ἢ⟩ ὁριστικόν coniecit RSchneider | 16. post τύπτεσθε inserit GDronke, quae nunc 124, 8—14 leguntur | in margine A[u] περι χρονικων επιρρηματων | 20. μὴ add. b | αὔριον] fol. 116 r. | 23 φρονεσω A | 26. 'Fort. ἔστι γοῦν' b in var. lect.

λέγων μετάληψίς ἐστιν ἐνεστῶτος καὶ παρατατικοῦ, τὸ λέγειν ἀπαρέμφατον. ἀλλ' ἡνίκα μέν φαμεν ἐχθὲς λέγων Δίων ἥμαρτεν ἢ ἐχθὲς Δίων λέγων ἐτιμήθη, τὸ τηνικαῦτα τὸ λέγων μόνον παρατατικοῦ ἐστιν. ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τοῦ λέγειν· τὸ γὰρ μέλλω λέγειν αὔριον παράτασιν οὐ δηλώσει, τὸν δὲ ἐνεστῶτα χρόνον, ὃς συντάσσεται τῷ αὔριον, αὔριον λέγει Τρύφων. πάλιν ἡ τοιαύτη ἔννοια ἐπὶ τὰ ὅμοια διηκέτω.

Ἡ οὔ ἀπόφασις, μαχομένη τῇ ναί καταφάσει, τὰ ἐν καταφάσει ῥήματα ἀναιρεῖ, ἅπερ ἐστὶν ὁριστικά, ἔχοντα ἐν αὑτοῖς τὴν κατάφασιν, ἀνθ' ἧς καὶ πολλάκις παραλαμβάνεται, οὐ γράφω, οὐ ποιῶ· ἡ δὲ μή ἀπαγορεύουσα τὸ ἐν προστάξει πάλιν καταφατικὸν ἀναιρεῖ, γράφε μὴ γράφε, λέγε μὴ λέγε. ἔστι δὲ ὅπου καὶ τὸ μή, παραλαμβανόμενον οὐ μόνον κατὰ ἀπαγόρευσιν, ἀλλὰ καὶ κατὰ διαπόρησιν, τοῖς κατ' ἐρώτησιν προοιστοῖς συντάσσεται, μὴ ἔγραψας; μὴ ἐλάλησας;

Καὶ ἐν παρῳχημένων δὲ διαφοραῖς πάλιν τὰ ἐπὶ παρῳχημένου χρόνου ἐπιρρήματα παραλαμβανόμενα οὐχ οἷόντε διήκειν ἐπὶ ἐνεστῶτος, ὡς ἐπὶ τοῦ πάλαι ἔστιν ἐπινοῆσαι ἢ πρώην. οἷόν τε μὲν γὰρ ἐπὶ τοῦ ὑπερσυντελικοῦ τοῦτο φάναι, πάλαι ἐγεγράφειν, πάλαι ἠριστήκειν, οὐ μὴν ἔτι ἐπὶ τοῦ παρακειμένου, ἐπεὶ τὸ ἅμα νοήματι ἠνυσμένον δι' αὐτοῦ νοεῖται, τὸ δὲ πάλαι ἠνυσμένης πράξεώς ἐστι παραστατικόν. ὁ γοῦν καλούμενος ἀόριστος, προσλαβὼν τὸ πάλαι, ὑπερσυντελικὸς μᾶλλον ἀκούεται. ἐμπεριέχει γὰρ τὸ παρῳχημένον τοῦ παρακειμένου καὶ τοῦ ὑπερσυντελικοῦ, ὥς γε καὶ ἐπὶ ὀνόματος ἔστιν ἐπινοῆσαι κοινότητα ἀρσενικοῦ καὶ θηλυκοῦ. ἔνθεν καὶ τῆς ὀνομασίας ἔτυχε, κατὰ ἀπόφασιν εἰρημένος τοῦ μὴ ὁρίζειν τὸν παρῳχημένον. [διὸ καὶ κατὰ ἀπόφασιν τῶν προειρημένων δύο χρόνων ἐθεματίσθη. ᾧ λόγῳ καὶ τὸ σώφρων τὸ ὁ προσλαβὸν νοεῖται μόνως ἀρσενικόν.] — Εἰς τὴν αὐτὴν

Argum. 8 Ita οὔ indicativi, μή imperativi est; — 15 et aoristus, qui indefinitam praeteriti notionem habet, adiecto πάλαι adverbio ita definitur, ut plusquamperfecti vim induat.

Testim. 8 Schol. Dion. Thr. BA p. 889, 27 *ὁ δὲ ἀόριστος οὐδὲν ὡρισμένου χρόνου ἐμφαίνει, ὡς οἱ ὑποκείμενοι, ἀλλὰ σὺν μὲν τῷ ἄρτι ταὐτὸν δύναται τῷ παρακειμένῳ .. τῷ δὲ πάλαι ἴσον δύναται τῷ ὑπερσυντελικῷ.* cf. Choer. 1281, 18.

Discr. script. 1. παρατατικοῦ ⟨καὶ⟩ τὸ vel παρατατικοῦ τό ⟨τε⟩ GUhlig | 4. τὸ γὰρ μέλλω b, ο γαρ μελλων A | 6. τοιαυτη A, αὐτὴ b | 8. Ἡ οὔ — 14 ἐλάλησας; GDronke transponi iubet post τύπτεσθε 123, 16 | 10. ⟨γράφω⟩ οὐ γράφω, ⟨ποιῶ⟩ οὐ ποιῶ GFSchoemann | 11. απαγορευουσα A, ἀπαγόρευσις b | 13. διαπορρησιν A | 14. προοιστοῖς ⟨ὁριστικοῖς⟩ GDronke | ελαλης̄ abbr. A | 16. οιοντ̄ abbr. A | 19. ἐπεὶ b, ἐπι A | νόημα τι A | 20. ν post εστι erasum in A, ut saepissime | παραστατικ' abbr. A | 21. Ο ante γουν maiusc. ante lin. scripta in A | 25. ante οριζειν addidit δι supra lin. A* | διὸ — 27 ἀρσενικόν delevit RSkrzeczka; pro κατὰ ἀπόφασιν GFSchoemann conicit εἰς ἔμφασιν vel εἰς ἀπόφανσιν | 27. προσλαβων A | αρσενικ' abbr. A

535 ἔννοιαν τοῦ προκειμένου λόγου πλεῖςτα ἔςτι παραθέςθαι, ἀπόχρη μέντοι εἰς ἀφορμὴν τὰ προκατειλεγμένα τοῦ διακρῖναι καὶ τὰ ὑπόλοιπα.

Ἔτι δὲ κἀκεῖνο δεῖ προςθεῖναι, ὡς οὐδὲ κατὰ πᾶν πρόςωπον cύνεςτι τὰ ἐπιρρήματα, ὡς ἔχει τὸ ὤμοι, περὶ οὗ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς εἰρήςεται, εἰ, ὡς ἔνιοι ὑπετόπηςαν, ἔχει ςυγκειμένην τὴν μοί ἀντωνυμίαν.

Μηδὲ ἐκεῖνό γε παραλελείφθω, τί δή ποτε, εἰ καὶ ἐν ὑποτάξει ἐςτὶ τὰ ἐπιρρήματα τοῦ ῥήματος καὶ ἐν προτάξει, ἀπὸ τοῦ προτετάχθαι τὴν ὀνομαςίαν ἔλαβε; Πρὸς ὃ ἔςτιν ὑπαντῆςαι ὅτι ὅμοιόν ἐςτι τῷ καὶ τὴν αὐτός ἀντωνυμίαν ἐπιταγματικὴν καλεῖν. ἐπιτάςςεται μέν,

αὐτὸς ἑκὼν οἱ δῶκα (δ 649)

καὶ

αὐτῷ τοι μετόπιςθ' ἄχος ἔςςεται (Ι 249)·

ὑποτάςςεται δὲ οὕτως,

ςοὶ δ' αὐτῷ μελέτω (Ο 231)·

καὶ ὁμοίως ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν ἀρχὴν ςυντάξεως ἐπιταγματικὴ ὠνόμαςται. οὐδὲν οὖν κωλύει καὶ τὸ ἐπίρρημα τῇδε ἐςχηματίςθαι. — Προςθείημεν δ' ἂν κἀκεῖνο, ὡς ψευδὴς ὑπόληψίς ἐςτι τοῦ καὶ τὸ ἐπίρρημα ὑποτάςςεςθαι. τὸ γὰρ δέον ἐςτὶν ἡ πρόταξις, καὶ τὸ ὑποτεταγμένον δυνάμει ἐςτὶν ὑπερβατόν· ἀλλὰ τὸ ςύνηθες τοῦ λόγου ὡς ἐν ἴςῳ τὴν ςύνταξιν ἐποιήςατο. καὶ τὸ τοιοῦτον ἓν τῷ περὶ ςυντάξεως ἀκριβέςτερον εἰρήςεται, εἰς μέντοι κατάςταςιν βραχεῖάν τινα ἀπόδειξιν ληπτέον. εἴπομεν αὐτὰ δυνάμει ἐπιθετικὰ εἶναι τῶν ῥημάτων. ᾧ λόγῳ οὖν καὶ τὰ ἐπιθετικὰ τῶν ὀνομάτων προηγεῖςθαι θέλει τῶν οἷς ἐπίκειται, τὸν αὐτὸν

Argvm. 3 Ne omnibus quidem personis omnia adverbia apponuntur. — 6 Recte adverbium a praeponendo nomen accepit; — 16 lex enim est ut praeponatur; 23 eodem modo adiectiva rectius praeponuntur,

Testim. 8 Schol. Dion. Thr. B A p. 933, 9 *πάλιν δὲ ἐξήτησαν, εἰ πρὸ ῥήματος καὶ μετὰ ῥήματος* (*ῥῆμα* scr. RSchneider) *τάσσεται, οἷον 'καλῶς γράφω, γράφω καλῶς', πῶς ἀπὸ θατέρας τῶν προτάσεων* (rest. *συντάξεων* pro *προτάσεων* e. cod. Barocc. 116) *ἐπίρρημα μόνον καλεῖται, οὐκέτι δὲ καὶ ὑπόρρημα . καὶ λέγομεν πρῶτον μὲν* ⟨*ὅτι* ins. RSchneider⟩ *καὶ ἡ αὐτός ἐπιταγματικὴ καλεῖται, καίτοι πολλάκις ὑποτασσομένη ἄλλως τε τῇ φύσει προηγεῖσθαι πέφυκε τῶν ῥημάτων τὰ ἐπιρρήματα ὡς καὶ τῶν ὀνομάτων τὰ ἐπίθετα.* ibid. 934, 9 *Διὰ τί δέ, τοῦ ῥήματος καὶ προτασσόμενον καὶ ὑποτασσόμενον, μόνον ἐπίρρημα ἐκλήθη; Καί φαμεν ὅτι ἀπὸ τῆς μιᾶς συντάξεως τῆς κυριωτέρας . εἰ γὰρ καὶ ὑποτάττεται τοῖς ῥήμασιν, ἀλλ' ὅμως ἡ γνησία αὐτῶν σύνταξις προτέρα, ὥσπερ καὶ τὰ ἐπίθετα πρότερά ἐστι τῶν ὀνομάτων, καθ' ὧν ἐπίκειται.* cf. ibid. 934, 20.

Discr. script. 3. δεῖ evan. in A | 5. εἰ b, η A | 6. ποτε . . καὶ b, sed in A, nullo lacunae signo, aliquid supra lin. scriptum ab A*, quod videtur esse ει; 'εἰ καὶ rec. m. Quod recipiendum' b in var. lect. 'Videtur additum fuisse ει' mg. L | 7. ⟨οὐκ⟩ ἀπὸ KLehrs | 9. προτάςςεται pro ἐπιτάςςεται KLehrs | 10. εκων alio atramento in ras. A*, ἑκὼν b in textu, 'Leg. ἐγών' b in var. lect. | 12. μετοπιςθεν A | εςεται A | 13. υποταςεται A | c in ουτωc erasum | 15. ⟨οὐκ⟩ ἀπὸ KLehrs | 16. Ο in ουδεν maiusc. ante lineam script. in A

δὴ τρόπον καὶ τὰ ἐπιρρήματα προηγεῖcθαι θέλει τῶν ῥημάτων. — Ἀλλ' ἴcωc τιc φήcειε διάλληλον τὸ τοιοῦτον. «τί γάρ ἐcτι μᾶλλον ξανθὸc Ἀτρείδηc ἢ Ἀτρείδηc ξανθόc»; Πρὸc ὃν ἔcτι φάναι, ὅτι καὶ τὸ τοιοῦτον ὑπερβατόν. καὶ cαφὲc μὲν ἐκ τῆc πολλῆc χρήcεωc, νεφεληγερέτα Ζεύc, γλαυκῶπιc Ἀθήνη, ποδάρκηc δῖοc Ἀχιλλεύc· (536) ἀλλὰ καὶ δι' ἀποδείξεωc ἔcτι τὸ τοιοῦτον παραcτῆcαι. ἰδοὺ γὰρ τὸ ἄρθρον, ὅτε μὲν μόνον ἐcτὶ τὸ ὄνομα ἢ τὸ προcηγορικὸν ἢ τὸ κύριον, ἀκωλύτωc πρόcειcιν, ὁ ἄνθρωποc διαλέγεται, ὁ ἵπποc τρέχει· ὁπηνίκα μέντοι τὸ ἐπιθετικὸν cύνεcτιν, οὐκέτι πρόcειcιν. οὐ γὰρ φήcομεν ὁ ἄνθρωποc ⟨cεμνὸc διαλέγεται, ὁ ἵπποc⟩ λευκὸc τρέχει. εἰ δὲ ἀποκαταcταίη εἰc τὸν δέοντα τόπον ἡ τοῦ ἐπιθετικοῦ cύνταξιc, τὸ τηνικαῦτα ὁ λόγοc καθίcταται, ὁ cεμνὸc ἄνθρωποc διαλέγεται, ὁ λευκὸc ἵπποc τρέχει. — Ἔcτι δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἐπιρρημάτων, εἰ καὶ μὴ δι' ἄρθρου ἤ τινοc τοιούτου ἔcτιν ἀποδεῖξαι, ἀλλὰ οὖν γε ἐκ τῆc κατὰ πεῦcιν ἐπιρρηματικῆc cυντάξεωc. δεόμενοι γὰρ τῶν πράξεών φαμεν οὕτωc, πῶc ἔγραψαc; οὐκ ἀνάπαλιν ἔγραψαc πῶc; καὶ ἔτι ἐπὶ τοῦ ποῦ ἀπῆλθεc; ⟨οὐ μὴν⟩ ἀπῆλθεc ποῦ; — Εἰ δέ τιc εἴποι· «ἀλλ' ἰδοὺ κατὰ τὴν ἀόριcτον προφορὰν ὑποτάccεται τὰ ἐπιρρήματα, ἔγραψέ πωc, ἀπῆλθέ που», ἴcτω ὅτι διὰ φυcικώτερον λόγον τὸ τοιοῦτον ὑπερεβιβάcθη. τὰ γὰρ ἀοριcτούμενα ἐγκλιτικά ἐcτι, τὰ δὲ ἐγκλιτικά, ἵνα ἐγκλινόμενα γένηται, ὑποτακτικά ἐcτιν. ἐπεκράτηcεν ἄρα ἡ φωνή, ἐγκλιτικὴ γενομένη, τῆc ἐπιρρηματικῆc cυντάξεωc.

Καὶ τοcαῦτα μὲν περὶ τῆc ἐννοίαc τοῦ ἐπιρρήματοc. Ἐπεὶ δὲ καί τινα ἐν ἀμφιβόλῳ καθέcτηκε τοῦ εἰc τὰ ἐπιρρήματα παραλαμβάνεcθαι ἢ μή, ἀκολούθωc καὶ περὶ τούτων cκεπτέον.

Οὔ φαcι τὸ οἴμοι ἢ ὤμοι ἓν εἶναι, ἐκ δὲ ἀντωνυμικοῦ τοῦ ⟨ἐ⟩μοί καὶ τοῦ οἴ ἢ ὤ cυντάccεcθαι, πειρώμενοι πρῶτον μὲν ἐκ τῆc φωνῆc, ὡc ἔcτιν εἰc μοι περατούμενον, καὶ καθότι διακρίνει πρόcωπον τὸ

Argum. 4 id quod et ex usu et ex collocatione articuli intellegitur. — 13 Ita interrogativa adverbia semper praeponuntur; — 18 ut enclitica postponantur, natura fert encliticarum vocum. — 24 De iis vocabulis, quae sintne adverbia necne dubitatur. — 27 Οἴμοι ὤμοι ex ἐμοί pronomine et οἴ ὤ conflatum esse dicunt, et propter finem, et quod cum una prima persona coniungitur.

Discr. script. 2. εcτιν A | 9. επιθετικ̄ abbr. A | πρόcειcιν b, προcεcτιν A | 10. ανθρωποc in fine versus in A; lacunam, cuius nullum in A vestigium, explevit b | 14. αρθρο̄ A | 15. ᾽αλλα ουν A, ἀλλ' οὖν b | πεῦcιν A[1] b, πευcειc corr. A* | 17. . . . ἀπῆλθεc A, lacunam explevit b; pro οὐ μὴν L habet οὐχι, nescio an ex coniectura | ποῦ] fol. 117 r. | 18. προφοραν madore fere evan. in A | 27. περι του οιμοὶ η ωμοι inscriptio maiusc. A | τοῦ ἐμοί vel τοῦ ἐμοί ἢ μοι GFSchoemann, τὸῦ μοί Ab

πρῶτον, ὅπερ ἴδιον ἀντωνυμιῶν, «εἴγε», φαcί, «τὸ μὲν ἐπίρρημα,
537 μένον καθ' ἕνα cχηματιcμόν, κατὰ παντὸc προcώπου δίειcι, τὸ δὲ ἐν διακρίcει προcώπου πρώτου ἢ ἐν ῥήμαcίν ἐcτιν ἢ ἐν ἀντωνυμίαιc· καὶ εἰ μὴ ῥῆμα τὸ ὤμοι, cαφὲc ὅτι ἀντωνυμία». πρὸc οἷc, ὅτι καί, ὡc ἔφαμεν, τὸ πλῆρεc τῆc φωνῆc ἀκούουcιν ὦ ἐμοί, ὡc ἔχει καὶ παρὰ Παρθενίῳ

ὦ ἐμὲ τὴν τὰ περιccά·

καὶ ἐπίμεμπτον ἡγοῦνται τὸ ὤμοι ἐγώ (ε 299), προβιβάζονταί τε λέγοντεc καὶ ἐν τρίτῳ εἶναι τὸ ὠοιοί.

Ἀλλ' ἔcτι πρὸc τούτουc τοὺc λόγουc φάναι. διότι μὲν οὖν τὰ ἐπιρρήματα ταῦτα οὐ μέτειcι κατὰ πᾶν πρόcωπον, cαφὲc γενήcεται. — Καθόλου τὰ τοιαῦτα τῶν ἐπιφθεγμάτων, ἐξ αὐτοπαθείαc ἀναπεμπόμενα, τὴν περὶ τὸν λέγοντα μόνον πεῖcιν ἀφηγεῖται, καὶ ἔνθεν οὐκ ἐπικοινωνεῖ δευτέροιc καὶ τρίτοιc. ἔφαμεν δέ, ὅτι οὐδὲ ἐπὶ ῥῆμα φέρεται. καὶ τὸ τοιοῦτον πάλιν ἐπελύετο, ὡc πᾶν πάθοc γίνεται ἔκ τινοc διαθέcεωc, ἴδιον δὲ τῶν ῥημάτων διάθεcιc, καὶ ἦν κατὰ τοῦτό γε πάλιν ἐπίρρημα τὸ ὤμοι, ἐπεὶ διάθεcιν τὴν ἐκ ῥήματοc ἀναπεμπομένην εἶχε. καὶ ὡc μὲν οὐ δίειcι κατὰ πᾶν πρόcωπον, cαφέc. — Οὐδέποτε ἀντωνυμίαι διπλαcιάζονται, τὰ δὲ cχετλιαcτικὰ τῶν ἐπιρρημάτων· τοῦ γὰρ πάθουc ἐπιμένοντοc ἐπεκτείνεται, αἴ αἴ αἴ, οἴ οἴ οἴ. ἐπὶ μὲν οὖν θρήνου αἰαί, οἰοί. τοιοῦτον δέ ἐcτι καὶ τὸ οἰμοιμοῖ. — Ἡ οι δίφθογγοc μακρά ἐcτιν ἐν ἀπτώτοιc, ὡc ἐπεδείχθη ἐν τῷ περὶ χρόνων, καὶ διὰ τοῦτο ἐπίρρημα μὲν τὸ ὦμοι ὂν παροξύνεται, ὄνομα δὲ προπεριcπᾶται. εἴπερ ἄρα δύο μέρη λόγου τὸ ὤμοι ἦν, καὶ πάντωc ἡ τοῦ ὦ περιcπωμένη ἐcώζετο, εἴγε ἀμετάθετοι αἱ περιcπώμεναι, κἂν ἐγκλιτικὸν ἐπιφέρηται κἂν ἀνέγκλιτον. ὡc ἂν οὖν ἡνωμένου τοῦ cχήματοc ἡ ὀξεῖα πρὸ τέλουc ἐcτὶν ἐν τῷ ὤμοι. — Πῶc δ' οὐχὶ καὶ γέλοιον ἐν τῷ ὠοιοί ⟨τὸ οι⟩ ἐκ τρίτου ἀντωνυμικοῦ παρακεῖcθαι; πῶc πάλιν δεδιπλαcίαcται; ποῦ ἡ δαcεῖα τῆc ἀντωνυμίαc, ἢ ποῦ ἡ περιcπωμένη; ἡνίκα γὰρ οὐκ ἐγκλίνεται, περιcπᾶται. καθάπερ οὖν τῷ πόποι τὸ παπαί
538 παράκειται καὶ τῷ ὀτοτοῖ τὸ ἀτταταῖ, οὕτωc καὶ τῷ ὠοιοί τὸ ὠαιαί,

---

Argvm. 10 Sed falluntur. — 12 Nam 1) interiectiones suapte natura primae personae sunt; — 18 2) nunquam pronomen iteratur, quod factum esset in οἰμοιμοῖ; — 3) si μοι pronomen esset, non ὤμοι sed ὦμοι scribendum erat; — 27 4) ut ὤμοι cum μοι, ita ὠοιοί cum οἷ compositum esset, quod nec notio patitur, nec forma, nec accentus;

Discr. script. 1. τὸ μὲν b, μεν το A, non, ut b refert in var. lect., μεν | 4. οἷc b, ουc A | 5. και A, om. b in textu, adiecit in var. lect. | 12. Καθολου A, cui punctum pro commate praeposuit RSchneider, καθὸ b | 13. πηcιν pro πεῖcιν A, cuius margini adscripsit A[1] πηcιν τουτεcτι την παθηcιν | 14. επιρρημα φερηται A | 21. οἰμοιμοῖ GFSchoemann, οἴ μοί μοι b | post hoc vocabulum fol. 117 v. | Η ante lin. A | 22. επεδειχθη fere evan. in A | χρο A[x] in ras. | 25–26. επιφερεται A | 26. cχημα^τ A | 28. ωι μοι A | τὸ οι add. KLehrs, τὸ οἷ GFSchoemann | 30. 'Aptius leg. τὸ πόποι τῷ παπαί παράκειται καὶ τὸ ὀτοτοῖ τῷ ἀτταταῖ, οὕτωc καὶ τὸ ὠοιοί τῷ ὠαιαί' b in var. lect. | 31. ὀτοτοῖ τὸ ἀτταταῖ RSchneider, ὀτοτοί τὸ ἀτταταί b | c in ουτωc erasum in A

ὅπερ συναλειφθὲν καὶ ἐν βαρείᾳ τάσει γινόμενον παρ᾿ Αἰολεῦσίν ἐστιν ᾦαι· διότι καὶ τὸ ῑ πρόσκειται, κράσεως γενομένης καὶ προσλήψεως. — Οὐδέποτε ἀπ᾿ ἀντωνυμιῶν τῶν κατὰ τὸ πρῶτον ἢ δεύτερον ῥήματα παράγεται (προστέθεικα δὲ δεύτερα, ἐπεὶ καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ τρίτου παραγόμενον ⟨ἀπὸ⟩ συνάρθρου ἐστὶ καὶ ταύτῃ ἄλογον, λέγω τὸ σφετερίζω)· ἀπὸ μέντοι ἐπιρρημάτων, ὡς παρὰ τὸ αἰαί τὸ αἰάζω καὶ λίαν λιάζω. τάχα δὲ καὶ παρὰ τὸ οἰοί τὸ οἴζω ἐστί, καὶ καθ᾿ ἑτέραν παραγωγὴν καὶ διαίρεσιν τῆς διφθόγγου τὸ ὀΐζω ὀϊζύω, ἔστι δὲ καὶ παρὰ τὸ οἴμοι οἰμώζειν· ὅπερ ἴδιον ἐπιρρημάτων.

Καὶ τὸ χρή δὲ καὶ τὸ δεῖ ἀκριβοῦς ἐπιστάσεως δεῖται, ἐπεὶ τὸ πλέον γε πρὸς ἁπάντων ὑπελήφθη ἐπιρρήματα. — Καὶ ἔστι γε ἀφορμὴ πλείστη ὑπὲρ τοῦ κατατάσσεσθαι αὐτὰ εἰς τὸν τῶν ἐπιρρημάτων ἀριθμόν. — Ἐκ μὲν οὖν συντάξεως γένοιτο ἂν ἐπιρρήματα τῇδε· «ὅτι ἐπίκειται τὰ ἐπιρρήματα τοῖς ῥήμασιν» (ὡς ἐν τοῖς προκειμένοις ἀπεδείξαμεν), «καὶ ὅτι μετὰ πτωτικῆς συντάξεως καὶ τῶν συνόντων ῥημάτων λόγον ἀποτελεῖ, πῇ μὲν προτασσόμενον κατὰ παράθεσιν, πῇ δὲ ὑποτασσόμενον, ὀρθῶς μεταμέλει Διονυσίῳ, ⟨μεταμέλει ὀρθῶς Διονυσίῳ·⟩ καλῶς ἀναγινώσκει Δίων, ἀναγινώσκει καλῶς Δίων. τοιαῦτα δὲ καὶ τὰ προκείμενα ἐν συντάξει τῇ κατὰ τὰ ἀπαρέμφατα, Ἀπολλώνιον χρὴ γράφειν, Διονύσιον χρὴ περιπατεῖν, Διονύσιον δεῖ διαλέγεσθαι. καὶ μερικώτερόν γε, καθότι καὶ τὸ ἄγε ἐπίρρημα τοῖς προστακτικοῖς καὶ τὸ εἴθε τοῖς εὐκτικοῖς. — Ἔτι τὰ ἐν προσώποις ἀντωνυμικοῖς ⟨καθ᾿ ἕνα⟩ σχηματισμὸν ἐκφερόμενα κατὰ τὰ τρία πρόσωπα, ἐπιρρήματά ἐστιν. ἡ γὰρ ἐν ῥήμασι σύνταξις μετὰ ἀπαρεμφάτου συσχηματίζει κατὰ τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον καὶ ἔτι τὸ τρίτον, βούλομαι ἐγὼ γράφειν, βούλῃ σὺ γράφειν, βούλεται ἐκεῖνος γράφειν· 539
θέλω ἐγὼ διαλέγεσθαι, θέλεις σὺ διαλέγεσθαι, θέλει ἐκεῖνος

Argum. 3 5) non a pronominibus, sed ab adverbiis verba derivantur. — 9 Adverbia igitur sunt illa. — 10 Χρή et δεῖ ab omnibus fere adnumerantur verbis, — 13 1) quod cum verbo construuntur; 2) quod cum verbo et casuali voce coniuncta sententiam efficiunt; — 23 3) quod cum pronominibus per omnes casus coniuncta non flectuntur;

Testim. 8 Cf. Orion. 119, 11. Et. M. 618, 11. — 10 cf. Epim. Cr. 434, 3 sqq.

Discr. script. 1. συναλειφεν A | 2. ωαι A | 3. αντωνυμι῀ A | 4. sic locum constituit RSchneider, GFSchoemannum secutus, qui sic scripsit καὶ δεύτερα, ἐπεὶ τὸ ἀπὸ τρίτου παραγόμενον ⟨ἀπὸ⟩ συνάρθρου ἐστίν; δεύτερα, ἐπεὶ καὶ τὸ ἀπὸ τρίτου παραγόμενον (παραγομεν῀ A) σύναρθρόν ἐστι Ab | inter δεύτερα et ἐπεὶ sitne παρὸν καὶ τρίτα inserendum, dubitat RSchneider | 6. ὡς παρὰ b, ωσπερ A | 9. ὅπερ ἴδιον ἐπιρρημάτων suspecta esse censet GUhlig | 10. inscriptio περι του χρη και δει maiusc. A | 15. μετα b, κατα A | 17. μεταμέλει ὀρθῶς Διονυσίῳ adiecit b | 23. . . . σχηματισμὸν] fol. 118 r., lacunam explevit b | 25. δευτερ᾿ A | 26. βουλη A

διαλέγεσθαι· μέλω ἐγὼ Cωκράτει, μέλεις cὺ Cωκράτει, μέλει ἐκεῖνος Cωκράτει· τύπτομαι ἐγὼ ὑπὸ Διογένους, τύπτῃ cὺ ὑπὸ Διογένους, τύπτεται ἐκεῖνος ὑπὸ Διογένους. τὰ δὲ ἐπιρρήματα καθ᾽ ἕνα cχηματιcμόν, ἑλληνιcτὶ λέγω ἐγὼ, ἑλληνιcτὶ λέγεις cύ, ἑλληνιcτὶ λέγει ἐκεῖνος. καὶ εἰ καθ᾽ ἕνα τὸν cχηματιcμὸν ἤδη φαμὲν ἐμὲ δεῖ γράφειν, cὲ δεῖ γράφειν, ἐκεῖνον δεῖ γράφειν· ἐμὲ χρὴ γράφειν, cὲ χρὴ γράφειν, ἐκεῖνον χρὴ γράφειν, cαφὲc ὅτι καὶ κατὰ τὴν τοιαύτην ἔννοιαν ἐπιρρήματά ἐcτιν. — Ἔτι ἐγκλίcειc διάφοροι κατὰ τὸ αὐτὸ οὐ παραλαμβάνονται, ὅτε μὴ τὰ ῥήματα προαιρετικά ἐcτιν, οἷc παρακολουθεῖ τὸ μετὰ ἀπαρεμφάτων cυντάccεcθαι, βούλομαι γράφειν, θέλω ἀναγινώcκειν, βούλομαι φιλολογεῖν. ἄλλη γὰρ ἔννοια ῥημάτων οὐκ εὐπαράδεκτοc. οὐ γὰρ φαμὲν γράφω τύπτεcθαι ἤ τι τῶν οὕτωc λεγομένων. τὰ δὴ οὖν προκείμενα εἰ μὲν ῥήματά ἐcτιν, ὀφείλει προαιρετικὰ εἶναι· εἰ δὲ οὐ προαιρετικά, οὐ ῥήματα, cυντακcόμενα ἀπαρεμφάτοιc.»

Ὅτι δὲ ῥήματά ἐcτι τὰ προκείμενα μόρια, cαφὲc ἐντεῦθεν. — Πᾶν ἀπαρέμφατον ὄνομά ἐcτι πράγματοc, καὶ εἰ ἔcτιν εἰπεῖν, αὐτὸ τὸ γενικώτατον ῥῆμα τὸ παρυφιcτάνον τὸ οὐκ ἐγγινόμενον ἐν προcώποιc, τουτέcτιν ὃ δηλοῖ τὸ ἀπαρέμφατον. ὅθεν καὶ κατὰ τοὺc δέονταc λόγουc ἄρθρου ἐcτὶ προcδεκτικά, ἐπεὶ ἅπαξ παρυφίcταται ὀνοματικὴ κατηγορία τοῦ πράγματοc. κἀκεῖνο δέ ἐcτιν ἀληθέc, ὡc τὰ ῥήματα θέλει cυντάccεcθαι τοῖc πτωτικοῖc ἢ ὡc πτωτικοῖc. καὶ δὴ τὰ προκείμενα τῶν μορίων, ῥήματα καθεcτῶτα, cύνταξιν ποιεῖται τὴν εἰc τὰ ἀπαρέμφατα ὡc πτωτικά, ὅτε λέγομεν οὕτωc, δεῖ περιπατεῖν· cημαίνει γὰρ τὸ τοιοῦτον, 540 λείπει ὁ περίπατοc. διὸ καὶ δοκεῖ μοι διὰ τοῦτο ἐπ᾽ αἰτιατικὴν φέρεcθαι ὁ cχηματιcμόc. ὅcα γὰρ ἐπ᾽ εὐθείαc νοεῖται μετὰ ῥήματοc τοῦ cυνόντοc, ταῦτα τὴν ἐνέργειαν μετατίθηcιν ἐπὶ τὴν αἰτιατικήν, τύπτει Διονύcιοc Ἀπολλώνιον· ἔcτι γὰρ ἡ διάθεcιc ἀπὸ τοῦ τύπτειν ἐπ᾽ αἰτιατικὴν μετιοῦcα τὴν Ἀπολλώνιον. κἂν ἐν δοτικῇ δέ ποτε ὁ cχηματιcμὸc γένηται ἢ γενικῇ, πάλιν ἔcτιν ἐπινοῆcαι τὴν

Argvm. 9 4) quod diversi modi (indicativus infinitivus) non coëunt, nisi si alter (indicativus) est verbi cupiendi; illa igitur aut his adnumeranda sunt (quod fieri nequit), aut pro adverbiis habenda. — 16 At sunt verba. — Omnis enim infinitivus est nomen actionis (i. e. solam actionem indicat), quare ut nomen (subiectum) ad verbum accedit. In his igitur δεῖ περιπατεῖν infinitivus subiectum est δεῖ verbi.

Discr. script. 2. τυπτη A | 3. εκειν° A | 5. cυ supra lin. A[x] | 7. χρη supra lin. in A | 9. 'Fort. leg. κατὰ τοῦ αὐτοῦ' b in var. lect. | 10. παρaακολουθει A | 11. αναγινωcκ´ A | 12. προαιροῦμαι pro βούλομαι CWachsmuth | ενοια A | 13. c in ουτωc erasum in A | 14. ρηματ¯ A | 17. εἰ delet GFSchoemann | 18. παρυφιcτάνον GFSchoer[illegible] μενον Ab | 19. τοῦτο γάρ· ἐcτιν vel καὶ τοῦτό ἐcτιν pro τουτέcτ[illegible] τουτέcτιν — ἀπαρέμφατον eicit CWachsmuth | 20. ὀνοματικὴ [illegible]ann, ὀνοματικῇ κατηγορίᾳ Ab | 27. post ταυτα repetitum γαρ i[illegible] 'Malim iterato articulo ἡ ἀπὸ' b in var. lect. | 29. τὴν πο[illegible]0 γενικῇ A

κατ' αἰτιατικὴν ἔcωθέν τινα δρᾶcιν γινομένην, ὡς ἔχει τὸ Διονύcιος τέμνει Ἀπολλωνίῳ· τοιοῦτον γάρ τί ἐcτι, τέμνει τι εἰc περιποίηcιν Ἀπολλωνίου. — Καὶ ἡ διάθεcιc οὖν ἡ τοῦ δεῖ ἐλλειπτικὴ μετὰ τοῦ ἀπαρεμφάτου ⟨ἐν⟩ εὐθείᾳ cυνταccομένου μέτειcιν ἐπὶ τὴν αἰτιατικήν, δεῖ γράφειν Ἀπολλώνιον, ἵνα ᾖ τι τοιοῦτον, λείπει τὸ πρᾶγμα τὸ ἐκ τοῦ γράφειν Ἀπολλώνιον. ὅπερ ὁ βίος ὡς ἐπιτατικὸν μᾶλλον ἀνεδέξατο, ὅπερ οὐκ ἦν, ἀλλὰ ἔλλειψιc τοῦ πράγματος, ὃ καὶ δέον ἦν ποιεῖν· καὶ ἐντεῦθεν ἡ δόκηcιc τῆc ἐπιτάcεωc.

Ἔcτι γοῦν καὶ τὸ ῥῆμα ὅτε φθάνει ποτὲ ἐπὶ τὴν εὐθεῖαν τοῦ ὀνόματος, καὶ τὸ τηνικαῦτα καταλαβέcθαι τὸ ἀπαρέμφατον, ὡς οὐκ ἔcτιν εὐθείας, ἀντιμετειλημμένον δὲ εἰc αἰτιατικήν. καὶ δι' ἑτέρου δὲ ὑποδείγματος cαφὲc γινέcθω· ἀπολείπει Ἀπολλώνιος τὸν περίπατον. ἀλλὰ καὶ ὁ περίπατος ἐν τῷ ῥήματι γινόμενος αἰτιατικὴν μεταποιεῖ τὴν Ἀπολλώνιον, ὡς εἰ καὶ αὐτὸ τὸ δεῖ ἀντιμεταλάβοι ἀντὶ τοῦ λείπει[ν], δεῖ Ἀπολλώνιος τὸν περίπατον, ὡς εἴ τις ἔλεγεν οὕτως, δέεται τοῦ περιπάτου Ἀπολλώνιος, καὶ ἀνάπαλιν. ἔcτιν οὖν ὅτε μὲν ἐν εὐθείᾳ τὸ ἀπαρέμφατον, τὸ cυνὸν πτωτικὸν πάλιν ἐν αἰτιατικῇ οὕτως, ἢ ἀνάπαλιν, δεῖ Ἀπολλώνιος τὸ γράφειν,

Argum. 3 Infinitivus autem, qui subiecti loco ponitur, si deficiendi notionem actionemque, quae in δεῖ inest, in accusativum transfert, habes hanc structuram: δεῖ γράφειν Ἀπολλώνιον. — 9 Duplex igitur est structura. Aut verbi δεῖ nominativus nominis alicuius subiectum est: ibi infinitivus accusativo casu profertur; aut infinitivus subiectum est: ibi nomen accusativo casu adicitur. —

Discr. script. 2. Απολλωνιω A | 4 μετὰ Ab, ἐκ GFSchoemann | ἐν εὐθείᾳ cυνταccομένου GFSchoemann, εὐθείᾳ cυνταccομένη Ab | 9. Ϲcτι ante lin. A | καὶ τὸ ῥῆμα ὅτε φθάνει ποτὲ Ab, καὶ ὁπότε τὸ ῥῆμα φθάνει GFSchoemann | 10. απαρεμφ A | 11. post αἰτιατικήν fortasse ⟨δεῖ Ἀπολλώνιος τὸ γράφειν⟩ inserendum esse censet RSkrzeczka | 13. post τὸν περίπατον GFSchoemann inseri iubet, quod nunc v. 26 legitur, exemplum δεῖ Ἀπολλώνιος τὸν περίπατον | 14. αν τι μεταλαβοι A, τι in τις mutavit A^x | 15. λείπει b in var. lect. GFSchoemann, λείπειν Ab in textu | pro δεῖ Ἀπολλώνιος τὸν περίπατον scribendum esse δεῖ Ἀπολλώνιον ὁ περίπατος censet GFSchoemann | εἴ τις GFSchoemann, εἰ καὶ Ab | 16. να in αναπαλιν ab A^x in rasura | 18. post οὕτως ⟨δεῖ Ἀπολλώνιον τὸ γράφειν⟩ inserit RSkrzeczka | Totum locum sic restituendum esse conicit RSchneider: Ἔcτι γοῦν καὶ τὸ ῥῆμα ὅτε φθάνει ποτὲ ἐπὶ τὴν εὐθεῖαν τοῦ ὀνόματος, καὶ τὸ τηνικαῦτα καταλαβέcθαι τὸ ἀπαρέμφατον, ὡς οὐκ ἔcτιν εὐθείας, ἀντιμετειλημμένον δὲ εἰc αἰτιατικήν· ⟨'δεῖ Ἀπολλώνιος τὸν περίπατον', ὡς εἴ τις ἔλεγεν οὕτως, 'δέεται τοῦ περιπάτου Ἀπολλώνιος⟩. καὶ δι' ἑτέρου δὲ ὑποδείγματος cαφὲc γινέcθω· 'ἀπολείπει Ἀπολλώνιος τὸν περίπατον'. — ἀλλὰ ὁ περίπατος ἐν τῷ ῥήματι γινόμενος αἰτιατικὴν μεταποιεῖ τὴν Ἀπολλώνιον, ὡς εἰ καὶ αὐτό⟨c⟩ τὸ δεῖ ἀντιμεταλάβοι ἀντὶ τοῦ λείπει[ν] ⟨'δεῖ Ἀπολλώνιον ὁ περίπατος'⟩ [δεῖ Ἀπολλώνιος τὸν περίπατον, ὡς εἰ καὶ ἔλεγεν οὕτως, δέεται τοῦ περιπάτου Ἀπολλώνιος] καὶ ἀνάπαλιν· ⟨'λείπει Ἀπολλώνιον ὁ περίπατος'⟩. — ἔcτιν οὖν, ὅτε μὲν ἐν εὐθείᾳ τὸ ἀπαρέμφατον, τὸ cυνὸν πτωτικὸν πάλιν ἐν αἰτιατικῇ, οὕτως· ⟨'δεῖ Ἀπολλώνιον τὸ γράφειν'⟩, ἢ ἀνάπαλιν· 'δεῖ Ἀπολλώνιος τὸ γράφειν', ἐν οἷc αἰτιατικῆc γίνεται τὸ γράφειν. — ὁ αὐτὸc λόγοc καὶ ἐπὶ τοῦ χρή, cυνωνυμοῦντος τῷ δεῖ.

ἐν οἷς αἰτιατικῆς γίνεται τὸ γράφειν. ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τοῦ χρή, συνωνυμοῦντος τῷ δεῖ.

541 Ἀλλὰ πῶς ἄκλιτον, εἰ ῥῆμα; πῶς οὐ συσχηματίζεται τοῖς προσώποις; Ὅτι ἡ γινομένη αὐτοῦ σύνταξις οὐκ ἐπὶ τὰ πρόσωπά ἐστιν, ἐπὶ δὲ τὸ [πρὸς ᾧ] ἀπαρέμφατον, ὅ ἐστι μονοπρόσωπον, καὶ ἔνθεν μονοσχημάτιστον τὸ ἐμὲ δεῖ γράφειν. τὸ γὰρ δεῖ ἐπὶ τὸ γράφειν φέρεται, ὅπερ οὐ προσώπου ἐστὶ δεκτικόν. καὶ ἔνθεν, συντεῖνον εἰς [αὐτὸ] τὸ γράφειν, καὶ ⟨αὐτὸ⟩ τὸν ἕνα σχηματισμὸν ἀναδέχεται. Πρόδηλον δὲ γινέσθω καὶ ἐκ ῥήματος τοῦ λείπει. οὐ γὰρ ἔστιν ὅστις ὀλίγον διστάσειεν, ὅτι τὸ λείπει ῥῆμά ἐστι· καὶ οὐ παρὰ τοῦτο οὐχὶ ῥῆμα γενήσεται, ἐὰν μονοσχημάτιστον γένηται μετὰ τῆς τοῦ ἀπαρεμφάτου συντάξεως. ἔχει γὰρ τῇδε τὰ τῆς συντάξεως, λείπει ἐμὲ τὸ γράφειν, λείπει σὲ τὸ γράφειν, λείπει ἐκεῖνον τὸ γράφειν. καὶ ἐπεὶ οὐκέτι μεταπεποίηται πρὸς τὸ πρῶτον ἢ δεύτερον ἢ τρίτον, οὐχὶ πάντως οὐ ῥῆμα. πάλιν γὰρ καθ᾽ ἕνα σχηματισμόν ἐστι διὰ τὴν σύνταξιν τὴν τοῦ ἀπαρεμφάτου, ὅπερ τρίτον ὂν ἀμέριστον ἦν κατὰ τὴν προσωποποιίαν. καὶ σαφὲς ἔτι, κατὰ τὴν τοιαύτην σύνταξιν ὡς τὸ γράφειν ὀρθῆς ἔσται πτώσεως διὰ τὸ λείπει. — Καὶ ὡς μὲν καθ᾽ ἕνα σχηματισμὸν ἐκφέρεται τὸ χρή καὶ δεῖ, ἐν διαφόροις προσώποις ἐγγινόμενον, ἀπεδείχθη.

Ἔφαμεν δὲ καὶ τὰ ἐπιρρήματα συνηθέστερον πρὸς τὰς ἐγκλίσεις ἐπάγεσθαι, τὸ ἄγε καὶ τὸ εἴθε. καὶ κατὰ τὸ τοιοῦτον τὸ χρή καὶ τὸ δεῖ ὑπελαμβάνοντο ἐπιρρήματα. — Ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἀπεδείχθη, ὡς ψυχικῆς παρεμφάσεως ⟨οὐκ⟩ ἦν ἐμφατικὰ τὰ ἀπαρέμφατα, οὐδὲ ῥήματα ἐγκλίσεως μεμοιραμένα, ὀνόματα δὲ τῶν πραγμάτων. τοῖς δὲ ὀνόμασι μᾶλλον τὰ ῥήματα σύνοιστά ἐστιν, ὡς ἐν ταῖς ἐγκλίσεσι τῶν ῥημάτων τὰ ἐπιρρήματα. τὸ δὴ λέγοι καὶ λέγε ἐγκλίσεις ῥημάτων εἰσί, καὶ διὰ

Argum. 3 Personas autem cur χρή et δεῖ non distinguant, haec est causa, quod infinitivi subiecta eorum sunt, qui ipsi quoque personas non discernunt. — 20 Quod adverbia saepe ad modos referuntur, χρή et δεῖ adverbiis tribuerunt. At infinitivi non habent modos, ut verba habent, sed nihil nisi appellationes actionum sunt. Cum appellationibus autem verba coniunguntur. — Itaque etiam verba cupiendi cum infinitivis coniunguntur, quod ipsa nihil nisi voluntatem, non actionem indicant; ad hanc significandam infinitivi facti sunt.

Discr. script. 5. ἀπαρέμφατον RSchneider, προσῶ α παρεμφατον A, α littera cum eis, quae sequuntur, non coniuncta, quod insolitum; πρὸς ᾧ ἀπαρέμφατον b, προσώπων ἀπαρέμφατον RSkrzeczka, προσὸν ἀπαρέμφατον GUhlig | 7. δεκτικ` A | 7—8. τὸ γράφειν, καὶ αὐτὸ scripsit RSchneider, αὐτό, τὸ γράφειν καὶ Ab | 9. διστάσειεν b, διαστησει εν A | 11. συνταξε̄ A | 12. τηδε A | 16. προσωποποΐαν A | 17. in A discerni non potest sitne οτι an ετι, οτι L b | κατὰ τὴν] fol. 119 r. | ως A, καὶ b | 18. πτωσε̄ A | 19. $\alpha\pi\varepsilon\delta\varepsilon\iota\overset{\theta}{\chi}$ A | 22. ὡς pro ἐν οἷς scribendum, vel ὅτι (ὡς) ante ἐν οἷς inserendum esse coniecit RSkrzeczka, ἐν οἷς Ab | 23. οὐκ add. RSkrzeczka | 23—24. inter ῥήματα et ἐγκλίσεως inseri εἶναι iubet GFSchoemann | 24. $ονομα^{τ}$ A | 25. ὡς ἂν vel ὡσὰν pro ὡς ἐν GFSchoemann | 26. To ante lin. A | λέγοι καὶ λέγε b, λεγει μοι και λεγε A

τοῦτο αἱ ἐοικυῖαι ἐπιρρηματικαὶ συντάξεις συμφέρονται. καὶ κατὰ τὴν τοιαύτην ἄρα σύνταξιν δέδεικται, ὅτι μᾶλλον ῥήματά ἐστι, συντασσόμενα ὡς ὀνόμασι. — ταύτῃ γὰρ καὶ τὰ προαιρετικὰ τῶν ῥημάτων συντάσσεται τοῖς ἀπαρεμφάτοις, καθὸ προαίρεσιν δηλοῦντα ἐλλέλοιπε τῷ πράγματι. 542 τὸ γὰρ θέλω καὶ τὰ ὅμοια ῥήματά ἐστιν ἐλλείποντα πράγματι, ὅθεν τὸ λεῖπον τοῦ πράγματος κατὰ τὴν ἰδίαν ὀνομασίαν συντασσόμενον, ἀπαρεμφάτῳ πάλιν προφορᾷ συντάσσεται, θέλω γράφειν, προαιροῦμαι ἀναγινώσκειν, ὡς προαιροῦμαι τὴν ἀνάγνωσιν. καὶ σαφές ἐστι πάλιν, ὅτι καὶ κατὰ τοῦτο δείκνυται τὰ ἀπαρέμφατα, ὀνοματικῆς ἐχόμενα συντάξεως, τῷ λείποντι πράγματι τὴν ὀνομασίαν προσδιδόντα, βούλομαι γράφειν, κἂν μετὰ ἄρθρου, προῃρούμην τὸ φιλολογεῖν ἤπερ τὸ ῥᾳθυμεῖν. τὴν τοιαύτην σύνταξιν ἀκριβέστερον ἐν τῷ περὶ συντάξεως ἀποδώσομεν. — Καὶ κατὰ τοῦτο ἄρα ἐδείχθη, ὡς οὐκ ἐπιρρηματικῆς συντάξεως ἔχεται τὰ προκείμενα, ῥηματικῆς δέ.

Ἴδιον ῥημάτων ἐστὶ τὸ ἐν παρῳχημένῃ προφορᾷ, εἰ ἀπὸ συμφώνων ἄρχοιτο, τὸ ε̄ προσλαμβάνειν ἔξωθεν. καὶ οὐκ ἄλλῳ τῳ μέρει λόγου τοῦτο παρεπόμενόν ἐστι. πῶς οὖν κἂν κατ᾽ ὀλίγον τις διστάσειε τὸ δεῖ ὅτι ῥῆμά ἐστι, καὶ οὕτως ὥστε τὸ συγκεχυμένον τῶν χρόνων διαστέλλειν; ἐνεστῶτος γὰρ χρόνου γενήσεται τὸ δεῖ γράφειν, λέγω τὸ γράφειν· παρατατικοῦ δὲ τὸ ἔδει γράφειν, προσλαβὸν ἔξωθεν τὸ ε̄, ὅπερ ἴδιον ῥήματος, ὡς εἰ καὶ τὸ θέλω γράφειν εἴη ἐνεστῶτος διὰ τὸ θέλω, παρατατικοῦ δὲ ἐν τῷ ἔθελον γράφειν. τὸ δὲ αὐτὸ παρεπόμενόν ἐστι καὶ τῷ χρή.

Καὶ κατὰ τὸ λῆγον δὲ ῥῆμά ἐστι τὸ δεῖ, εἴγε αἱ τοιαῦται προφοραὶ ἐν συναιρέσει εἰσί, πνέει πνεῖ, χέει χεῖ, ῥέει ῥεῖ. καὶ οὕτως δέει καὶ δεῖ καὶ ἔδει. οὐδὲ γάρ ἐστιν ἐπινοῆσαι ἐπίρρημα εἰς ει̅ λῆγον ἐν περισπασμῷ, κατὰ τὸ κοινὸν ἔθος, διὰ τὸ παρὰ Δωριεῦσι πεῖ γὰρ ἁ ἄσφαλτος (fr. Sophr. 35 Ahrens) καὶ εἶ τὰ τῶν χοιραγχᾶν (fr. Sophr. 86 Ahrens). τὸ μὲν γὰρ σὺν τῷ ν̄ λεγόμενον πάλιν ἑτέρας ἐννοίας ἐστί, λέγω τὸ δεῖν, ἐκ μετοχικοῦ τοῦ δέον συνῃρημένον Ἀττικώτερον, 543 καθὸ καὶ τὸ πλέον πλεῖν φασίν. — Ἡ μέντοι χρή φωνὴ τῇδε πάλιν καταστήσεται. — τὸ δέω καὶ τὸ χρέω συνωνυμεῖ, οὐκ ἀγνοοῦντός μου

Argum. 15 Firmissimum argumentum ducitur ex ἔδει ἐχρῆν formis; nam augmentum solis verbis praefigitur. — 24 Exitu quoque ostenditur illa verba esse; δεῖ enim ex δέει contractum; — 31 χρή ex χρῆμι verbi tertia persona per apocopen ortum.

Discr. script. 3. ταυτη A | 4. προαιρεσ̄ A | 6. πραγμ̄ A | 6—7. απαρεμφατω A | 7. προφορα A | προαιρουμ A | 12. το ραθυμειν alio atramento et alia, ut videtur manu (A²?), in spatio, quod vacuum reliquerat A¹, ita additum, ut lacuna non tota expleatur | post συνταξιν punctum in A | 16. προσλαμβαν̄ | αλλωι τω μερη A | 17. διαστησειε pro διαστάσειε A, ut 131, 9 | 18. οὕτως b, ουτω A | ὥστε A b, οἷόν τε GFSchoemann | 25. πνει πνεει A | 25—26. δέει καὶ] fol. 119 v.; pro δέει in A est δεῖ | 26. ληγον fere evan in A | 30. in συνῃρημένον deest ι A | litterae ν in voce συνηρημενον et litteris ατ in voce αττικωτερον lineola subscripta est in A ab A¹ | 31. πλέον b, πλεω A | τηδε A | 32. τὸ δέω b, το δε δεω A

ὅτι καὶ τὸ δέω πλείονα ϲημαίνει καὶ τὸ χρέω· ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ ἐνδεῖν ϲημαίνει τὸ χρέω. ϲαφὲϲ ἐκ τοῦ παρακειμένου οὐδετέρου, λέγω τοῦ χρέοϲ, ὡϲ καὶ ἐν τῷ ἔπω ἔποϲ παράκειται. καὶ ἐξ ὑπομνήϲεωϲ τὸ τοιοῦτον δεῖ παραλαβεῖν, ὅτι παραγωγή τίϲ ἐϲτιν ἡ τοῦ χρῆμι, ἧϲ τὸ τρίτον πρόϲωπόν ἐϲτι χρῆϲι, καθότι καὶ παρὰ τὸ φημί φηϲί. καὶ ὃν τρόπον παρὰ Ἀνακρέοντι (fr. 41 Bergk^{3}) τὸ φηϲίν ἀποκοπὲν φή ἐγένετο, ϲὲ γάρ φη ταργήλιοϲ, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὸ χρῆϲι χρή ἐγένετο ἀποκοπέν. ὅπερ ἐπίμεμπτον ἐν τῇ κατὰ τὸν παρατατικὸν προφορᾷ κατὰ τάϲιν, ἐχρῆν, ⟨καὶ⟩ ὅτι [καὶ] ϲὺν τῷ ν̄ λέγεται [ἐχρῆν]. καὶ πάλιν οὐ κατὰ τὴν ἑτέραν παράθεϲιν, καθότι καὶ τὸ ἦν ἐν τρίτῳ ἐνοεῖτο. καὶ τὸ ϲυνὸν δὲ ἀπαρέμφατον χρῆναι ἐπιμαρτυρεῖ τῷ ϲχηματιϲμῷ.

Ἐχομένωϲ ϲκεπτέον περὶ τοῦ ἕκητι, περὶ οὗ καὶ ἐν τῷ περὶ ϲυνδέϲμων ἐξεθέμεθα, πότερον αὐτὸ καταριθμητέον εἰϲ τοὺϲ αἰτιολογικοὺϲ ϲυνδέϲμουϲ, ὡϲ ἴϲην ἔχον δύναμιν τῷ ἕνεκα, ὥϲ γε ἔϲτι ϲημειώϲαϲθαι ἐκ τῆϲ ἐπὶ αὐτὸ φερομένηϲ ϲυντάξεωϲ, ἕκητι ϲέθεν, ὡϲ ἔχει καὶ τὸ ἕνεκα ϲοῦ, καθότι καὶ ὁ ϲύνδεϲμοϲ ἐπὶ γενικὴν φέρεται καὶ τοιοῦτόν τι ϲημαίνει, ἑκόντοϲ ϲοῦ, ὡϲ ἐθέλοντοϲ ϲοῦ. ᾧ παράκειται τὸ ἐθελοντί, καθότι καὶ ἄλλοιϲ τὰ τοιαῦτα παράκειται, ἀθεωρητί, ἀκλαυτί. ἐντελέϲτερον μὲν οὖν, ὡϲ εἴπομεν, ἠκριβώθη ὁ περὶ αὐτοῦ λόγοϲ ἐν τῷ περὶ ϲυνδέϲμων· καὶ νῦν δὲ δι' ὀλίγων ἀποδεικτέον, ὡϲ μᾶλλον ἔχεται τοῦ μεριϲμοῦ τῶν ἐπιρρημάτων. — Ὅτι οἱ ϲύνδεϲμοι τὰϲ ἀποφατικὰϲ φωνὰϲ ἢ τὰϲ ϲτερητικὰϲ οὐ δύνανται ἀναδέχεϲθαι, δῆλον ἐντεῦθεν. ἐπὶ καταφάϲει τινῶν τὰ τοιαῦτα μόρια παραλαμβάνεται εἰϲ ἀναίρεϲιν τῆϲ καταφάϲεωϲ. οἱ δὲ ϲύνδεϲμοι οὔποτε κατ' ἰδίαν ϲημαί-
544 νουϲί τι, ϲυνδέουϲι δὲ τοὺϲ λόγουϲ, ἑξῆϲ τάϲϲοντεϲ καὶ οὕτωϲ ἐπιϲυν-

Argum. 18 Ἕκητι adverbium est. — 22 Nam coniunctiones nunquam per se aliquid significant, sed sententias connectunt; nunquam igitur ᾱ privativum assumunt. Ergo ut ἀέκητι, ita ἕκητι, quod ab eo derivatur, adverbium est.

Testim. 1 cf. Orion. 164, 8 *Χρέος παρὰ τὸ χρέω τὸ δηλοῦν τὸ ἐνδεῖν. Οὕτως Ἀπολλώνιος ἐν τῷ περὶ ἐπιρρημάτων.* Eadem fere sunt in Gud., ubi tamen falso legitur *περὶ ῥημάτων*. cf. Miller, Mél. p. 311. 312.

Discr. script. 2. παρακειμεν abbr. in A | 3—4. το τοιουτον om. A^{1}, add. A^{2} in marg. | 6. ν vocis φηϲιν distractum, ut linea expleatur | 7. τροπ' A | 8. διόπερ pro ὅπερ GFSchoemann | 9. κατὰ τάϲιν Ab in textu, κατά τε τάϲιν b in var. lect. | ἐχρῆν Ab in textu, ἐχρῆν ⟨γάρ⟩ b in var. lect. | καὶ ὅτι GFSchoemann, ὅτι καὶ Ab in textu, ὅτι τε καὶ b in var. lect. | ἐχρῆν del. GFSchoemann | 10. κατά τιν' ἑτέραν παράθεϲιν, ⟨ἢ⟩ καθότι GUhlig | 11—12. τω ϲχηματιϲμω A | 13. inscriptio περι του εκητι maiusc. A | 14. ultima syllaba vocis καταριθμητεον abbr. A | 15. εϲτιν A | 18. ᾧ b, ωι A^{2} in ras. | 21. ϲυνδεϲμ̄ A | 23. αναδεχεϲθ abbr. A | 25—26. ϲημαινουϲιν A | 26. ϲυνδεουϲιν A | ἑξῆϲ τάϲϲοντεϲ GFSchoemann, ἐξαρτίζοντεϲ OSchneider, ἐξετάζοντεϲ Ab

δέοντες καὶ ἑνοῦντες. οὐκ ἔνδεκτον οὖν, τὸν ἕκητι σύνδεσμον ὄντα ⟨ἐν συνθέσ⟩ει στερήσεως γεγενῆσθαι ἐν τῷ ἀέκητι. οὐ γὰρ ὁ ἕνεκα τὸ τοιοῦτόν ποτε ἀνεδέξατο, οὔτε ἄλλος τις τῶν προκειμένων. — Ἔστιν οὖν καὶ οὕτως φάναι. εἰ ὁ λόγος κατὰ ἀπόφασιν τὴν τῶν συνδεομένων παραλαμβάνοιτο, συνόντων καὶ συνδέσμων, οὐκ ἐν στερήσει τὸ τοιοῦτόν ποτε γενήσεται, ἐν δὲ παραθέσει τῆς οὔ ἀποφάσεως, ὅτι φιλῶ σε παραγίνομαι, οὐχ ὅτι φιλῶ σε παραγίνομαι· ἔγραψεν Ἀπολλώνιος, οὐ μὴν ἔγραψεν Ἀπολλώνιος, ἀνέγνω δέ· ἕνεκα σοῦ παρεγενόμην, οὐχ ἕνεκα σοῦ παρεγενόμην. εἰ δὲ τοῦτο ἀληθές, σαφὲς ὅτι καὶ τὸ ἕκητι μόνον ἂν τὴν οὔ ἀπόφασιν ἀνεδέχετο ἐν τῷ οὐχ ἕκητι, οὐχὶ καὶ στέρησιν. ἔστι δὲ ἐπινοῆσαι ἐν ἐπιρρήμασι καὶ παράθεσιν τῆς οὔ ἀποφάσεως καὶ σύνθεσιν τῆς ᾱ στερήσεως, οὐ φίλως ἀφίλως, οὐ σεμνῶς ἀσέμνως. τῇδε ἂν ἔχοι καὶ τὸ ἀέκητι.

Ἀλλ' ἴσως καὶ τὸ τοιοῦτον ἔχοι ἂν πάλιν ἐπίστασιν, ὡς οὐ τὰ ἐν στερήσει τῶν ἐπιρρημάτων γινόμενα ἰδίᾳ ἐγένετο, ἐν μεταλήψει δέ ἐστι συνθέτων· τὸ γὰρ ἀφίλως παρὰ τὸ ἄφιλος, καὶ τὸ ἀσέμνως παρὰ τὸ ἄσεμνος. ἔνθεν καὶ μένει ὁ τόνος ἐν τῷ ἀψευδῶς καὶ ἀσαφῶς, εἴγε καὶ τὸ ἀψευδής καὶ ἀσαφής συνέμεινε κατὰ τάσιν.

Τρύφων (p. 39 Velsen) φησὶ καὶ διὰ τὸ ἀκατάστατον τοῦ τόνου μὴ ἔχεσθαι αὐτὸ τοῦ κατὰ τὰ ἐπιρρήματα μερισμοῦ. τὰ γὰρ τοιαῦτά φησιν ὀξύνεσθαι, ἀναιμωτί, ἀκονιτί, ἀδακρυτί, κἂν ᾖ σὺν τῷ σ̄, ἑλληνιστί, δωριστί, αἰολιστί. Πάνυ δὲ ἀπόβλητος ὁ λόγος. οὐ γὰρ τὰ παρὰ πνεύματα ἢ τόνον ἤ τι τῶν παρεπομένων ταῖς φωναῖς ἐκφερόμενα περιγράφεται τοῦ δέοντος μερισμοῦ. οὐ γὰρ ἐπεὶ μὴ δεόντως τὸ πούς ὀξύνεται, οὐκ ὄνομα· ἢ ὅτι τὸ ἅπαξ βαρύνεται καὶ πέριξ, τῶν ἄλλων ὀξυνομένων οὐκ ἐπιρρήματα.

Πρὸς οἷς καὶ δεδείξεται, ὅτι κατὰ τὸν τόνον ἀνάλογόν ἐστι.

Καταστατέον οὖν τὰ τοῦ σχηματισμοῦ τῇδε. ἀπὸ ῥήματος τοῦ ἀεκάζω, ᾧ συνήθως Ὅμηρος κέχρηται,

πόλλ' ἀεκαζομένη (Ζ 458)

ἔπιπτεν ἐπίρρημα τὸ ἀεκαστί, καθότι τῷ ἰάζω παράκειται τὸ ἰαστί, ἑλληνίζω ἑλληνιστί. καὶ ἡ μὲν ὁλόκληρος προφορὰ τοιαύτη. ἐνδεήσαν-

---

Argum. 14 Opponat fortasse quispiam, adverbia cum ᾱ privativo composita ex adiectivis cum ᾱ compositis facta esse. — 19 Ex accentu autem, cui orationis parti tribuendum sit, colligere non licet. — 27 Accedit, quod accentus non pugnat cum lege. — 30 Nam ab ἀεκάζω derivatur ἀεκαστί,

---

Discr. script. 1. συν̊ pro συνδεσμον A | post οντα fol. 120 r., in quo quattuor vel quinque litterae madore evan., deinde πει (quod enotavit b) vel επει (quod videre sibi visus est RSchneider); ⟨ἐν συνθέσ⟩ει GFSchoemann ⟨ἐπ⟩ὶ RSkrzeczka | 2. ου A, οὔτε b | 4. ὁ λόγος GFSchoemann, ὅλως Ab | 10. αν supra lin. A | 11. εστιν A | 18. συνεμεινεν A | 20 μερισμ̃ A | 21. ακονητι A | 23. περιγράφεται b, παραγραφεται A | 31. τῷ ἰάζω b, το ιαζω A

τος δὲ τοῦ c̄, καὶ Ἰωνικώτερον μετατεθέντος τοῦ ᾱ εἰς η̄, καθότι καὶ τὸ διπλάσιον διπλήσιον, ἀναγκαίως καὶ τὰ τοῦ τόνου συνανεβιβάζετο, καθ᾽ ὃν τρόπον καὶ ἄλλα μόρια, ἐνδεήσαντα τοῦ c̄, ἀνεβίβαζε τὸν τόνον, δεσποστής δεσπότης, ἐργαστής ἐργάτης, οὐτασμένοι οὐτάμενοι, συνεληλασμένοι συνεληλάμενοι. αἴτιον γὰρ τὸ c̄ τῆς ὀξύτητος ἐγένετο, ἐπεὶ τοῖς ἀπὸ ῥημάτων παραχθεῖσιν ἐπιρρήμασι καὶ ὀξυνομένοις σύνεστι τὸ c̄, δωρίζω δωριστί, αἰολίζω αἰολιστί. τὸ δὴ οὖν αἴτιον τῆς ὀξύτητος c̄ ἐν πάθει ὑπεστέλλετο, καὶ ἐπεὶ οὐκέτι ὅμοιον ἐγίνετο τοῖς προκειμένοις, εἰς τὸν κοινὸν τῶν ἄλλων ἐπιρρημάτων τόνον μετῄει, ἅπερ ἐβαρύνετο, ὡς τὸ ὕψι, ἶφι, αὖθι. τὸ τοιοῦτον ἐντελέστατα ἐπιδεδείξεται, ὡς πᾶν σχῆμα λέξεως, τὴν ὁμοιότητα τῶν προκειμένων μορίων ἀποβαλὸν ἐν πάθει, εἰς τὸν τόνον μεταβάλλεται τὸν δυνάμενον τὴν ὁμοιότητα τοῦ πάθους ἀναδέξασθαι. ὥς γε ἔστιν ἐκ τῶν προκειμένων μορίων ἐκθέσθαι. τὰ εἰς c̄τη̄c̄ ῥηματικά, ὅτε ἐστὶν ὑπὲρ δύο συλλαβάς, ὀξύνεται, εἰλαπιναστής, λιθαστής, θεριστής· τὰ δὲ διὰ μόνου τοῦ τη̄c̄ ἐκφερόμενα μετὰ βραχείας τῆς παρεδρευούσης βαρύνεται, οἰκέτης, ἀρότης, ἐλάτης. ἔνθεν οὐ συμμένει ἡ ὀξεῖα ἐπὶ τοῦ ἐργάτης ἢ ⟨τοῦ⟩ ἐργαστής, ἀλλ᾽ ἅπαξ ἂν ἀποβάλλῃ τὸ c̄, ὅμοιον γινόμενον τῷ ἐλάτης καὶ ἀρότης, σὺν ἐκείνοις καὶ βαρύνεται. — Καὶ ὡς μὲν παρῆκται κατὰ λόγον τῶν ἐπιρρημάτων, σαφὲς ἐγένετο.

Καταστατέον δὲ καὶ πῶς τὸ ἔκητι ἐγένετο. δόκησιν μὲν ἔχει προϋπάρχουσαν τοῦ ἀέκητι, καθὸ τὰ ἁπλᾶ προϋφέστηκε τῶν συνθέτων. ἀλλ᾽
546 ἔστι γε ἀποδεῖξαι πάμπολλα ἁπλᾶ ἀπὸ συνθέτων γεγονότα, ὡς ἔστι γε ἐπινοῆσαι καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ σύμπηξιν σωμάτων ἀποβολάς τινων μερῶν, ἁπλότητος μὲν ἐχομένας, δηλούσας δὲ τήν ποτε γενομένην αὐτοῖς σύμ-

---

Argvm. 7 cuius accentus, c̄ eiecta, recte retrahitur, ut in ἐργαστής ἐργάτης sim. — 21 Multa autem videntur illa quidem simplicia esse, sed non sunt;

Testim. 23 Choer. Can. 435, 5 *Τὸ μὲν ἀπὸ συνθέτου γίνεσθαι ἁπλοῦν οὐκ ἔστι ξένον· ἔχομεν γὰρ τοῦτο καὶ ἐπὶ φυσικῶν πραγμάτων, ὥσπερ ἀπὸ δένδρου ἐάν τις ἀποσπάσῃ κλάδον, γίνεται ἁπλοῦν ἀπὸ συνθέτου, καὶ ἐὰν ἀπὸ ζώου ἀποσπάσῃ τις χεῖρα ἢ πόδα, γίνεται ὁμοίως ἀπὸ συνθέτου ἁπλοῦν. Καὶ ἐπὶ λέξεων δὲ τὸ αὐτὸ εὑρίσκομεν σχῆμα· ἀπὸ γὰρ τοῦ 'εὐστάδα λίμνην' ἔχομεν ἁπλοῦν τὸ 'στάδα λίμνην', καὶ ἰδοὺ ἀπὸ συνθέτου λέξεως ἐγένειο ἁπλῆ λέξις (σημαίνει δὲ τὴν καλῶς ἱσταμένην·) καὶ τὸ 'εἴρυσαν ἠνορέῃ' ἀπὸ τοῦ εὐηνορέῃ γέγονε, καὶ τὸ 'δόμοις ἔνι ποιητοῖσιν' ἀπὸ τοῦ εὐποιητοῖσι γέγονε· τὸ γὰρ καλῶς πεποιημένον δηλοῖ.*

Discr. script. 1. του c A, quod GFSchoemann e coniectura restituerat, τοῦ τ b | 2. διπληcι᾽ A | 3. τοῦ b, το A | ανεβιβαζεν A | 5. τῆc ὀξύτητοc] fol. 120 vers. | 9. τόνον b, τοπον A | 11. προκειμένων] 'Fortasse leg. παρακειμένων' b in var. lect. | 12—13. τὴν ἀνομοιότητα pro τὴν ὁμοιότητα? GUhlig | 13. ὥc γε b, ωcτε A | 14. c̄τη̄c̄ b, τηc A | 15. ειλαπηναcτηc A | 17. τοῦ add. b | 18. αποβαλλει (non αποβαλλη, quod b refert) A, ἀποβάλῃ b | γινομενον A, γενόμενον b | το ελατηc A | 21. καταcτεον A | 23. εcτιν A | εcτιν A | 24. 'malim ἐπί' b in var. lect., ἐκ Ab in textu | 25. γινομενην A

πηξιν, ὡς εἰ κλινιδίου πούς ἤ τι τοιοῦτον μερικόν τὸ ὑπόδειγμα ἐπὶ πολλὰ συντείνει. ἔστιν οὖν τις τρόπος καὶ τοιοῦτος ἐν λέξεσιν, ὃς δοκεῖ μὲν ἁπλοῦς εἶναι, ὑπόμνησιν δὲ ἔχει τοῦ ἐκπεπτωκέναι ἐκ συνθέτου λέξεως. καὶ ἕνεκά γε ὑποδείγματος ἕν που καὶ δεύτερον παραληπτέον. — Τὸ ἠνορέα, ἁπλοῦν νοούμενον ἁπάντοτε, οὐ καταστήσεται. πόθεν γὰρ παρὰ τὸ ἀνήρ ἢ τὴν ἀνέρος γενικήν, ἢ τὴν συγκεκομμένην ἀνδρός, τὸ ἠνορέα συστήσεται ἢ ἀνερία (ὡς αἰθέρος αἰθερία), τῆς δὲ ἀνδρός (ὡς καὶ ἔστιν) ἡ ἀνδρία; — ἀλλὰ καὶ τὰ τοῦ λόγου τῇδε ἔχει. τὸ ἀνήρ συντιθέμενον τὸ ᾱ εἰς η̄ μεταβάλλει, τὸ δὲ η̄ εἰς ω̄. ἀνήρ ἀντήνωρ, ἀγαπήνωρ, εὐήνωρ, Ἐλεφήνωρ· φαμὲν δὲ καὶ διὰ τοῦτο καὶ τὸ Νικάνωρ, Εὐφράνωρ Δωρικά. ἦν οὖν καὶ τὸ

εὐήνορα οἶνον (δ 622),

ἀφ' οὗ γέγονεν ἡ εὐηνορία καὶ εὐηνορέα, καὶ ἐλλείψει τῆς εῡ διφθόγγου, ἠνορέα. καὶ γὰρ σαφές, ὅτι τὸ

δόμοις ἔνι ποιητοῖσιν (ν 306)

⟨ἐν⟩ ἐλλείψει ἐστὶ τοῦ εὖ· ἐστὶ γὰρ ⟨ἐν τοῖς εὖ⟩ πεποιημένοις· καὶ τὸ

κρητῆρα τετυγμένον (Ψ 741)

σημαίνει τὸν εὖ τετυγμένον. καὶ ἄλλα δὲ πολλά ἐστιν, ἅπερ ἁπλῶς μὲν λέγεται, συνθέτως δὲ νοεῖται·

ἀλλ' ὑμεῖς ἔρχεσθε (Ι 649)

ἀντὶ τοῦ ἀπέρχεσθε, καὶ

πικρὰς ὠδῖνας ἔχουσαι (Λ 271)

ἀντὶ τοῦ ἐπέχουσαι, καὶ τὸ

οἵ σφιν γείτονες ἦσαν (ι 48)

ἀντὶ τοῦ ἀστυγείτονες. καὶ ἀνάπαλιν παρὰ προθέσεις ἐλλείποντα ῥήματα,

πάρα δ' ἀνήρ, ὃς καταθήσει (π 45).

ἀλλ' ἄνα, εἰ μέμονάς γε (Ι 247). — 547

Ἀλλ' οὐδὲ τὸ φρονῶ πάλιν ῥῆμα συστήσεται. παρὰ γὰρ τὸ φρήν καὶ τὴν τούτου γενικὴν φρενός ἀπετελεῖτό τι φρενῶ, καθὸ καὶ παρὰ τὴν ἑνός φωνὴν ἑνῶ που γίνεται. οὐ δὴ οὖν ἔστι θαρρῆσαι, ὡς κατὰ πάθος τὸ ε̄ εἰς τὸ ο̄ μετετέθη ἐν τῷ φρονῶ. οὐ γὰρ ἦν ἡ αὐτὴ ἔννοια, εἴγε τὰ πάθη οὐ τῶν λεκτῶν, τῶν δὲ φωνῶν. ἄλλως τε τὸ μετατίθεσθαι τὸ ε̄ εἰς τὸ ο̄ ἐν βαρυτόνοις ῥήμασίν ἐστι, φέρω φορῶ, πέρθω πορθῶ, νέμω νομῶ. ἔχει οὖν τὰ τῆς καταστάσεως τῇδε. τὸ φρήν πάλιν

ARGVM. 5 velut ἠνορέα ex εὐηνορέα factum est,

TESTIM. 10 cf. An. Ox. II, 444, 11. Et. M. 9, 46. — 14 cf. Et. M. 432, 77.

DISCR. SCRIPT. 5. νοούμενον ἁπάντοτε, οὐ b GFSchoemann, νοούμενον, ἁπάντοτε οὐ (vel οὐ πάντως?) RSkrzeczka | 5—6. πόθεν γάρ; interpunxit b, interrogationis signum delevit RSkrzeczka | 7. τὸ ἠνορέα συστήσεται ἢ ἀνερία A b, τὸ ἠνορέα συστήσεται; ἀλλ' ἢ ἀνερία RSkrzeczka, οὐκ ἠνορέη συστήσεται ἀλλ' ἀνερία GFSchoemann, interrogandi signum post ἀνδρία pro puncto posuit RSchneider | 8. τηδε A | 15. ποιητοισι A | 16. ἐν add. b | post γαρ fol. 121 r. | ἐν τοῖς εὖ b, εὖ habet etiam L, sed nescio an ex coniectura addiderit | 20. ερχεσθ' A | 29. αποτελειτο A

συντιθέμενον τὸ η̅ εἰς τὸ ω̅ μεταβάλλει, φρήν ἄφρων, σώφρων. ἐγίνετο δὲ πάμπολλα πάλιν τοιαῦτα ῥήματα ὀνοματικά, ὡς παρὰ τὴν εὐδαίμονος γενικὴν γίνεται τὸ εὐδαιμονῶ, παρά τε τὴν ἀγνώμονος τὸ ἀγνωμονῶ. παρὰ τὴν ἄφρων οὖν εὐθεῖαν ἐγίνετο ἀφρονῶ, κατὰ στέρησιν τοῦ φρονεῖν. ἐπεὶ δὲ τὰ ἐν στερήσει παραλαμβανόμενα καὶ ἐν καταφάσει παραλαμβάνεται, ἀφαιρουμένης τῆς στερήσεως, τὸ φρονῶ ἐγίνετο εἰς κατάφασιν τοῦ ἀντικειμένου τοῦ ἀφρονεῖν. — Εἰ δέ τις [καὶ] τὸ ἀκριβὲς ἐπιστήσειε, καὶ τὸ ἀψευδής καὶ ἔτι τὸ ἀσαφής πρότερα ἂν εὕροι τοῦ ψευδής καὶ σαφής [ἀλλὰ φήσει τις ὅτι, εἴπερ δοίημεν παρὰ τὸ ψευδῶ καὶ σαφῶ τὰ ὀνόματα ἐγίνετο]. τὰ δὴ ἐν ὀξείᾳ προφορᾷ καὶ ἐν κλίσει τῇ διὰ τοῦ η̅ς̅ ἐκ ῥημάτων παραγόμενα κατὰ σύνθεσιν παραλαμβάνεται. παρὰ τὸ σεβῶ εὐσεβής, παρὰ τὸ πήσσω πρωτοπαγής, καὶ ἴσως παρὰ τὸ ψεύδομαι ἦν τι ἀψευδής, καὶ εἰς κατάφασιν πάλιν τοῦ ψεύδεσθαι ψευδής ἐγίνετο. — Τούτων οὖν τῇδε ἐχόντων, προϋπάρχοντος ῥήματος τοῦ ἀεκάζω, προϋπάρχει τὸ ἐπίρρημα τὸ ἀεκαστί, ἀφ' οὗ τὸ πεπονθὸς τὸ ἀέκητι. καὶ ⟨ἐπεὶ⟩ συνήθως πάλιν ἐκ συνθέτων ἁπλᾶ ἐγίνετο, καὶ μάλιστα ἐν ⟨ἐλ⟩λείψει τῆς α̅ στερήσεως, πιστούμεθα ὅτι καὶ ἐκ παρασυνθέτου τοῦ ἀέκητι ἁπλοῦν παρελαμβάνετο τὸ ἕκητι. οὐκ ἄρα ἄπορον τὸ σχῆμα, δόκησιν ἔχον συνθέσεως, τὸ τοῦ ἀέκητι.

548 Ἑξῆς ῥητέον καὶ περὶ τοῦ ὑπόδρα, περὶ ⟨οὗ Τρύφων⟩ ἐν τῷ περὶ ἐπιρρημάτων (p. 47 Velsen) φησίν, ὡς οὐ δεόντως ⟨βαρεῖαν τάσιν⟩ ἀνεδέδεκτο. «τὴν γὰρ ἀποβολήν» φησι «φυλακτ⟨ικὴν εἶναι⟩ τοῦ τόνου. τὸ ἄναξ, ἀποβαλὸν τὸ ξ̅, φυλάσσεται κ⟨ατὰ τὴν⟩ αὐτὴν τάσιν,

Ζεῦ ἄνα Δωδωναῖε (Π 233)

καὶ κατὰ κλητικὴν τὸ γύναιξ, ἐν τῷ ὦ γύναι· ἔτι τὸ γάλαξ, ἀφ' οὗ γενικὴ ἡ γάλακτος, ὅτε γίνεται πάλιν γάλα. ὅθεν εἰ καὶ τὸ ὑποδράξ ἐν ὀξείᾳ τάσει ἐστί, σαφὲς ὅτι καὶ τὸ ἐν ἀποβολῇ τοῦ ξ̅ πάλιν τὸν ἐπόντα τόνον φυλάξει.» — Τὸ τοιοῦτόν τινες ἐπιλύονται, φάμενοι μὴ ἐν ἀποβολῇ τοῦ ξ̅ τὸ ὑπόδρα γεγενῆσθαι, συνδέσμων δὲ παραπληρωμα-

---

ARGUM. 4 φρονῶ ab ἀφρονῶ derivatur, — 8 ψευδής σαφής ab ἀψευδής ἀσαφής. — 20 Trypho ὑπόδρα non recte accentum retrahere censet, cum ex ὑποδράξ ortum sit. — 29. Alii ex ὑπὸ δή ῥα conflatum esse putant.

DISCR. SCRIPT. 7. καὶ delevit GUhlig, 'malim κατὰ τὸ ἀκριβές' b in var. lect. | 8. ευρη A | 9. ἀλλὰ — 10 ἐγίνετο eiecit GFSchoemann | 10. τὰ γὰρ sitne pro τὰ δὴ scribendum dubitat GFSchoemann | προφοραι A | 11. τη A | η̅ς GDronke GFSchoemann, ευ̅ς Ab in textu, 'fortasse leg. ου̅ς' b in var. lect | παραγόμενα GFSchoemann, ἀναγόμενα Ab | 13. τοῦ b, το A | 14. Τουτων ante lin. A | τηδε A | 15. αεκηςτι A | 16. post καὶ lacunam indicavit b in textu, sed nullum eius vestigium in A, καὶ ⟨ἐπεὶ⟩ vel κἀπεὶ b in var. lect., καὶ ⟨ἐπεὶ⟩ etiam GFSchoemann | 17. λείψει Ab 'Fort. ἐλλείψει' b in var. lect. | 18. θετου litterae in voce παρασυνθέτου in rasura A[1] | 'Fort. παρελαμβάνετο' b in var. lect., κατελαμβάνετο Ab | 19. τὸ τοῦ ἀέκητι GFSchoemann, ἐκ τοῦ ἀέκητι Ab, ἐπὶ τοῦ ἀέκητι RSkrzeczka | 20. lac. expl. b | lac. expl. b in var. lect. | 21. 22. lac. expl. b 25. κλιτικην A | 28. ἐπόντα b, επιοντα A

τικῶν ἐν ὑποςτολῇ τοῦ η̄ παραθέςει, τοῦ ἐντελοῦς ὄντος ὑπὸ δή ῥα ἰδών. «οὐδὲ γὰρ πιθανόν, παρακειμένου τοῦ ἰδών, τὸ ὑποδράξ παραλαμβάνειν· ἐν γὰρ τῷ ὑποδράξ ἔγκειται τὸ ὑπιδών.» ὥςτε κατ' αὐτοὺς μηδ' ἐπίρρημα εἶναι τὸ ὑπόδρα, παράθεςιν δὲ προθέςεως καὶ παραπληρωματικῶν ςυνδέςμων, ὥςτε τὴν ὑπό τῷ ἰδών ςυντάςςεςθαι, καὶ εἶναι τὸ ἑξῆς ὑπιδών, τοῦ ῥά καὶ τοῦ δή μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἐχόντων δύναμιν. — Ἀλλ' ἔςτι γε πρὸς ἀμφοτέρους τοὺς λόγους φάναι. Καὶ πρὸς μὲν τὸν πρότερον, ὡς οὐκ ἔςτιν ἀληθές, ὡς τὰ ἐν ὑποςτολῇ τῶν ςυμφώνων, ἵνα μὴ μερικώτερόν τις ἐπὶ τοῦ ξ̄ διαλάβῃ, πάντοτε φυλακτικά ἐςτι τοῦ τόνου, εἰ μὴ ὁ τύπος ὁ ὑπολειπόμενος παραδέχοιτο τὸν τόνον. οἷον τὸ πολλάκις ἢ δεκάκις ἢ τὰ τοιαῦτα ἐν ἀποβολῇ τοῦ ς̄ οὐ κωλύεται μένειν κατὰ τὸν αὐτὸν τόνον, εἴγε ἄπειρα τὰ εἰς ῑ λήγοντα ἐπιρρήματα κατὰ βαρεῖαν τάςιν· τὰ δὲ ὀξυνόμενα ἔν τινι τηρήςει ἐςτὶ κατὰ τὴν ὀξύτητα, περὶ ὧν ἐκτεθείμεθα καὶ ἐν τῷ περὶ τοῦ ἕκητι. τούτῳ γὰρ τῷ λόγῳ καὶ τὸ χωρίς, ἀποβαλὸν τὸ ς̄, οὐκ ἐφύλαξε τὴν ἐπὶ τοῦ τέλους ὀξεῖαν, ἀνεβίβαζε δέ, οὐχ ὑποπῖπτον τῇ ὀξύτητι τῶν εἰς ῑ ληγόντων ἐπιρρημάτων, ἐν τῷ

χῶρι διατμήγουςιν (Callim. fr. 48 Bentley Schneider). 549

ἔφαμεν δὲ καὶ αὐτὸ τὸ ἕκητι εὐλόγως ἀναβεβιβακέναι τὸν τόνον. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ οὕτως· ἡνίκα ἀποβάλλεται τὸ ς̄ ἐν τῷ οὕτω, οὐκ εἴργεται τῆς βαρύτητος τῆς κατὰ τὰ εἰς ω̄ς̄, ἐπεὶ πάμπολλα τὰ ἐν βαρείᾳ τάςει. καὶ ἐπ' ὀνομάτων δὲ ἔςτι τὸ αὐτὸ παραςτῆςαι, καὶ ἐπ' ἄλλων μερῶν λόγου, εἴγε, ὡς ἔφαμεν, τὸ ςυνεληλαςμένοι, ἐνδεῆςαν του ς̄, ἀναγκαίως ἀνεβίβαζε τὸν τόνον, τὸ δεςπότης, τὸ ἐργάτης. τό γε μὴν ςυγχεῦαι ⟨δεῖ φυλάςς⟩ειν τὸν αὐτὸν τόνον. ἀναγκαίως δὲ καὶ τὸ ἄναξ, ⟨ἀποβαλὸν⟩ τὸ ξ̄, τὸν αὐτὸν τόνον φυλάςςει. πολλαὶ γὰρ αἱ εἰς ᾱ ⟨βαρυνόμενον⟩ κλητικαὶ τῶν ἀρςενικῶν, Ὀρέςτα, Θυέςτα. καὶ αὐτὸ δὲ ⟨τὸ τοῦ ἄναξ⟩ πάθος ἀνάλογον, ἐν οἷς τῆς μὲν εὐθείας τὸ ξ̄ οὐκ ἀφείλετο,

---

Argum. 7 Sed Trypho fallitur; nam voces, in quibus consona supprimitur, accentum non servant, nisi ubi forma ita facta eiusdem accentus patiens est; — 19 iure igitur ὑπόδρα accentum retrahit, quod non in iis adverbiis est in ᾱ exeuntibus, quae accentum retrahunt.

Discr. script. 1. 'Concinnius legeris παραθέςει' b in var. lect., παράθεςις Ab in textu | 9. 'Malim διαλάβῃ' b in var. lect., διαλάβοι Ab in textu | 10. εςτιν A | 11. οιον το A, τὸ b | 13. τάςιν· τὰ δὲ GUhlig, τάςιν, τά τε Ab | εν τηνι, sed altera η litterae lineola deleta, ut sit εν τινι, A; 'fort. leg. ἔν τινι' b in var. lect., idem coniecit GFSchoemann, ἐν τηνι b in textu, μόνον ἐν τῇ τοῦ ς̄ GDronke | 15. τουτω γαρ τω λογω A | εφυλαξεν A | 19. αναβεβηβακεναι A | 20. ἐπὶ τοῦ οὕτως· sic interpunxit RSchneider, ἐπὶ τοῦ οὕτως, b, ἐπὶ τοῦ οὕτως, ⟨ὡς⟩ RSkrzeczka, ἔτι τὸ οὕτως GDronke margini exemplaris sui adscripsit | 23. τοῦ b, το A | 24. ςυγχεῦαι GFSchoemann, ςυγχεύας Ab, post hanc vocem fol. 122r. | ⟨δεῖ φυλάςς⟩ειν vel ⟨δεῖ τηρ⟩εῖν GFSchoemann, ⟨δεῖ ἀναμέν⟩ειν vel ⟨ἀναμέν⟩ει RSkrzeczka | 26—27. ⟨βαρυνόμενον⟩ b | 27. κλιτικαι A | supra alteram ν in αρςενικων voce adscriptum ·/., quo indicetur aliquid h. l. intercidisse, et in margine haec esse videntur ονοματα δοτικα, sed vix legi possunt | 27—28 lac. expl. b

κλητικῆς δὲ τῆς δυναμένης καὶ εἰς ᾱ λῆξαι, ὡς ἀνάπαλιν ⟨οἰ⟩κείως ἐπὶ τοῦ γάλαξ τὸ ξ̄ ἀπέβαλλεν, ἀνεφίκτου οὔσης τῆς εἰς ξ̄ καταλήξεως, ἐπεὶ οὐδὲν οὐδέτερον εἰς διπλοῦν λήγει. — ἄπειρος ἡ εἰς τὸ τοιοῦτον παράθεσις. ὅθεν χωρητέον καὶ ἐπὶ τὸν προκείμενον λόγον.

Τὸ δὴ ὑπόδρα δύναται μὲν καὶ κατὰ φύσιν εἰς ᾱ λήγειν, δύναται δὲ καὶ κατ' ἔλλειψιν τοῦ ξ̄ ἐξενεχθὲν τάσιν ἀνάλογον ἀναδεδέχθαι. — ἐντελὲς μὲν οὖν ἐστὶν ἐν τῇ ληγούσῃ, εἰ τῇδε εἴη ἐσχηματισμένον. τὸ δρῶ σημαίνει καὶ τὸ ὁρῶ, ἀφ' οὗ καὶ τὸ δρωπάζειν, καὶ τὸ δραπέτης ὁ ἐπιβλέπων τοὺς δεσπότας. καὶ σαφὲς ὅτι ἐγένετο ἐπίρρημα εἰς ᾱ περατούμενον, ὅμοιον τῷ ἀντῶ ἄντα, ἠρεμῶ ἠρέμα· ἀφ' οὗ σύνθετον τὸ ὑπόδρα. — δύναται δὲ καὶ παρὰ τὸ δρῶ εἶναι τὸ ἀκόλουθον ὅρα, καθότι εἴπομεν καὶ τῷ ἀντῶ ἄντα παρακεῖσθαι, σιγῶ σῖγα. ὃ δὴ πλεονάσαν τῷ δ̄ ἐγένετο ὑπόδρα, καθότι καὶ ἐν τῷ μίγα τὸ μίγδα, ὃ δὴ πάλιν παρέκειτο ῥήματι τῷ μίσγω· τῆς συναλοιφῆς Ἰωνικωτέρας γενομένης, καθότι καὶ ἐπὶ τοῦ ἀπηλιώτης. — Ἀλλ' εἰ καὶ ἀπὸ τοῦ ὑποδράξ εἴη, ὅπερ πάλιν τῷ δέρκω παράκειται, ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς δεδείξεται, δύναιτο ἄν, καθὼς ἐπεδείξαμεν, καὶ ἐν ἀποβολῇ τοῦ ξ̄ γενόμενον βαρεῖαν τάσιν ἀναδέξασθαι. πρῶτον μὲν γὰρ οὐκ ἀνέφικτον τὸ πάθος, ἐπεὶ οἱόντε καὶ εἰς ᾱ λήγειν ἐπιρρήματα. ἀλλ' ἐπεὶ τὰ εἰς ᾱ λήγοντα ὀξυνόμενα ὑποπίπτει λόγοις τοιούτοις, συνέχουσι τὴν ὀξύτητα τοῦ ᾱ, καθὼς ἐν τοῖς ἑξῆς εἰρήσεται, ὡς τὰ μὲν εἰς δα παρακείμενα τοῖς εἰς δον ὀξύνεται, τά τε ὁμοφωνοῦντα ὀνομαστικῇ πληθυντικῇ οὐδετέρᾳ, καὶ ὥς τινα τῶν εἰς θα· τὰ γὰρ μὴ οὕτως ἔχοντα ἐν βαρείᾳ τάσει εἰσίν, ὥσπερ τὸ αἶψα, τὸ τάχα, ῥίμφα, ὄφρα· δῆλον ὡς καὶ τὸ ὑπόδρα, οὐ

Argvm. 5 Sed fortasse non est decurtatum: potest enim ex δρῶ = δέρκομαι ortum esse, — 11 vel ex ὑπ- ὅρα, π̄ ionico more non mutata.

Testim. 7 Schol. B ad A 148 *ὁ μὲν Ἀπολλόδωρος* (*Ἀπολλώνιος* scr. ALentz) *δύο λέγει παραγωγάς, [ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς μίαν] ὡς ἀπὸ περισπωμένων, οὕτως· ὥσπερ γὰρ ἀπὸ τοῦ ἠρεμῶ γίνεται ἠρέμα καὶ ἀπὸ τοῦ σιγῶ σῖγα, . . οὕτω καὶ ἐκ τοῦ ὁρῶ καὶ τῆς ὑπό προθέσεως γίνεται ὑπόρα, καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ̄ ὑπόδρα, τὸ ὑφορᾶσθαι. ἔστι δὲ καὶ ἄλλως· ἔστι γὰρ δρῶ, καὶ σημαίνει τὸ βλέπω, ἐξ οὗ καὶ δρᾶσις καὶ δρᾶμα . ἐκ τοῦ οὖν δρῶ γίνεται δρᾶ, καὶ μετὰ τῆς ὑπό προθέσεως ὑπόδρα, τὸ ὑποβλέπειν· καὶ δραπέτης οὖν ἐξ αὐτοῦ . ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς κτλ. . . τὸ δὲ ὑποδράξ ἀποβαλὸν τὸ σύμφωνον ἀνεβίβασε τὸν τόνον, ὥσπερ ἀνυστής ἀνύτης, δεσποστής δεσπότης κτλ.* Cf. Ep. Hom. 420, 8. Et. M. 781, 47 (ubi eodem modo *Ἀπολλώνιος* nomen corruptum; praeterea pro *ἀπὸ περισπωμένων* legitur *ἀπὸ παρακειμένου*, quod Lentz Herod. II 191 sic correxit *ὁ μὲν Ἀπολλώνιος*). Et. Gud. 544, 14. — Cf. Et. Or. 47, 20. Et. M. 285, 40. 287, 6.

Discr. script. 1. ⟨οἰ⟩κείως b, ἡ εὐθεῖα coniecit GDronke | 2. ἀνεφίκτου οὔσης GDronke, ἀνέφικτος οὖσα Ab | 12. τῷ GDronke GFSchoemann, τὸ Ab | 13. τῷ δ̄ b, το δ A | 14. ῥήματι τῷ b, τω ρηματι το A | συναλειφης A | 16. τῷ b, το A | 17. δυναιτο αν in rasura A | 20. συνεχουσιν A | 22. 'leg. videtur οὐδετέρᾳ' b in var. lect., οὐδέτερα id. in textu A | 23. ουτως supra lin. alio atram. A^2

πῖπτον ὑπὸ τὸν λόγον τῶν ὀξυνομένων, τὸν τῶν βαρυτόνων ἐπιρρημάτων τόνον ἀναδέξεται. πρόκειται αὕτη ἡ ἀπόδειξις ἔν τε τῷ περὶ τοῦ ἀέκητι καὶ τοῖς κατειλεγμένοις κατὰ τὰς αἰτίας τῶν συμφώνων τῶν ἀναβιβαζόντων τὸν τόνον.

Πρὸς δὲ τοὺς φαμένους μηδὲ ὅλως αὐτὸ ἐπίρρημα εἶναι, σύνδεσμον δὲ παραπληρωματικόν, ἔστιν ἀποφήνασθαι ὡς πρῶτον μὲν βιά⟨ζονται⟩ συγκοπὰς συνδέσμων παραδεχόμενοι, ὅπερ οὐκ ἂν ἔχοιεν ἐπιδεῖξαι. καθόλου γὰρ πᾶν πάθος ἐξ ὁμοίου πάθους κατορθοῦται. ὁ γὰρ λέγων περὶ συγκοπῆς τῆς ἐν ὀνόμασι, συγκοπὴν ἐπιδείξει καὶ ἐν ἑτέροις ὀνόμασι καὶ ἐν ἐπιρρήμας⟨ι καὶ⟩ ῥήμασι. παρὰ γοῦν Αἰολεῦσι συνεχέστερον μὲν αἱ προθέσεις συγκόπτονται, οἱ δὲ σύνδεσμοι οὐκ εὐθετίζονται μὲν εἰς συγκοπάς, εἰς δὲ συναλοιφάς. — ὅ τι δέ ἐστι τὸ ἐμποδίζον τὸ τὴν αὐτὴν σημασίαν ἐν παραλλήλοις κεῖσθαι, ὅπου γε καὶ ἄλλα πλεῖστά ἐστιν ἐν παραλληλότητι κείμενα, ὡς τὸ

ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζε (Α 361),

καὶ ἐν ἀντωνυμίαις

κὰδ δέ μιν αὐτόν (Φ 318),

καὶ ἐν συνδέσμοις

καί τε χαλιφρονέοντα (ψ 13),
ἤτοι μὲν Μενέλαος (Γ 213), 551

καὶ ἐν προθέσει

ἀμφὶ περὶ κρήνην (Β 305),
προπροκυλινδόμενοι (Χ 221)·

καὶ ἐν συνθέτῳ πολλάκις ἁπλᾶ ἐπιφέρεται τὰ αὐτά,

οὐδέ τί ⟨μοι⟩ ποδάνιπτρα ποδῶν (τ 343),
κατὰ μεγαλήτορα θυμόν (ι 299).

καὶ σαφὲς ὅτι τοῖς τοιούτοις ὑποπέπτωκε τὸ ὑπόδρα ἰδών. πρὸς οἷς ὑπάρχει ἡ αὐτὴ σύνταξις τοῦ ὑπιδὼν τῷ ὑπόδρα ⟨ἰδών⟩, ὡς ἀμφοτέρων τῶν ῥημάτων τὸ αὐτὸ δηλούντων.

Καὶ τοσαῦτα μὲν περὶ τοῦ ὑπόδρα, ὡς εἴη ἐπίρρημα.

Argum. 5 Qui ὑπόδρα coniunctionem completivam esse censent ex ὑπὸ δὴ ῥα ortam, ostendere debent, coniunctiones syncopen omnino pati. — 12 Nihil impedit ne in ὑπόδρα ἰδών videndi notio bis insit: id enim non abhorret ab Homeri consuetudine.

Discr. script. 1—2. επιρρηματον A | 3. τοῖς κατειλεγμένοις GDronke in marg. exemplaris sui, τῶν κατειλεγμένων Ab | συμφώνων τῶν GDronke, συμφώνων καὶ Ab, συμφώνων RSkrzeczka | 5. φαμένους b, εφαμεν ους A sequitur fol. 122 v. | 10. ἐπιρρήμας⟨ι καὶ⟩ vel ἐπιρρήμας⟨ι,⟩ RSkrzeczka, επιρρημας in fine versus A, ἐπίρρημας⟨ιν⟩ b, ἐπιρρήμας⟨ι καὶ ἐν⟩ EEgger, qui fallitur dicens in A esse επιρρημα | 12. συναλειφας A | ὅ τι Ab, 'aptius fuerit τί' b in var. lect. | 14. ἐστιν Ab in var. lect., ἐστι b in textu | 15. ωνομαζεν A | 17. αυτων A | 23. προπροκυλινδόμενοι b, προκυλινδομενοι A, προπροκυλινδόμενος Homerus | 25. μοι deest A | 28. τῷ ὑπόδρα ἰδών GFSchoemann, τὸ ὑπόδρα Ab, πρὸς τὸ ὑπόδρα vel ἐν τῷ ὑπόδρα RSkrzeczka

Ὅτι δὲ καὶ τὸ πύξ καὶ τὸ λάξ καὶ τὰ τούτοις ὅμοια σχήματα οὐ πάντως διὰ τὴν μετάληψιν τὴν εἰς τὸ πυγμῇ, καθότι τινὲς ᾠήθησαν, ὀνόματα ἂν εἴη, σαφὲς ἐκ τοῦ ἐπὶ ῥῆμα φέρεσθαι πάντοτε τὰς φωνάς, καθότι καὶ τὰ ἄλλα τῶν ἐπιρρημάτων, καὶ ἐκ τῆς παρεπομένης ἀκλισίας ἐπὶ τὰς πτώσεις καὶ τοὺς ἀριθμούς, ὅπερ παρεπόμενον ἦν, ὡς πρόκειται, τῷ ἐπιρρήματι. καὶ γὰρ ἂν τὰ ὀνόματα ἐπὶ τὰ ῥήματα φέρηται, ἀλλ' οὐ κατὰ τὴν αὐτὴν ἔννοιαν οὐδὲ καθ' ἕνα σχηματισμόν. ἀλλ' οὐδὲ ἐκεῖνο θαρσήσειέ τις φάναι, ὡς καὶ ἄλλα ὀνόματα ἄκλιτα ἂν εἴη, καὶ οὐ παρὰ τοῦτο ἐπιρρήματα, εἴγε τῆς ἀκλισίας ἐκείνων λόγον ἔστιν εὑρέσθαι, λέγω τοῦ πέντε ἢ ἕξ καὶ τῶν τοιούτων, ⟨ἢ κα⟩ὶ τῶν στοιχείων, ὡς κατὰ τὸ δέον ἐκτεθείμεθα· οὐκ ἔστι μέντοι ἐπινοῆσαι ὄνομά τι ἐς διπλοῦν λῆγον, ὃ οὐ πάντως κλίσεως ἔτυχε. καὶ ἕνεκα κλίσεως καὶ συντάξεως τὸ μὲν πτύξ ὄνομά ἐστιν, ἐπεὶ καὶ πτυχός καὶ πτύχες· τὸ δὲ πύξ ἐπίρρημα καὶ τὸ λάξ, συντασσόμενα τοῖς ῥήμασι καὶ οὐκ ἔχοντά τιν' ἄλλην σύνταξιν ἢ τὴν ῥηματικήν.

Ἀκολούθως διαληπτέον καὶ περὶ ἐπικρίσεως τοῦ πέντε καὶ τῶν
552 τοιούτων, μὴ ἄρα καὶ αὐτὰ διὰ τὴν παρεπομένην ἀκλισίαν ἐπιρρήματα ὑπολάβῃ τις ἀριθμοῦ δηλωτικὰ εἶναι. — Διότι μὲν οὖν, ὀνόματα ὄντα, ἄκλιτά ἐστιν, ἐντελέστερον μὲν εἴρηται ἐν τῷ περὶ ἀντωνυμιῶν, ἔνθα καὶ ἐπεδείκνυμεν, καθ' ὃν λόγον αἱ ἀντωνυμίαι ἄκλιτοι, ὡς ἕνεκά γε τῶν παρεπομένων φωνῶν. ἦν δὲ τὰ συνεκτικὰ τῶν λόγων, ὡς τὰ διὰ μιᾶς φωνῆς τριγένειαν ὑπαγορεύοντα οὐκ ἐφικτὰ εἰς κλίσεις. καὶ ἕνεκά γε τούτου τὸ μὲν τρεῖς καὶ τέσσαρες καὶ εἴ τις τοιοῦτος ἀριθμὸς ⟨οὐ⟩ μοναδικὸς κατὰ τριγένειαν, ἐκλίνετο, τὰ δὲ πέντε καὶ τὰ ὅμοια οὐκέτι. — ἄλλως τε καὶ οἱ κανόνες τῶν ὀνομάτων ἀρχὴν ἔχουσι τὴν θέσιν τῆς λέξεως, ὅτε φαμὲν τὰ εἰς $\overline{\text{ω}}$ λήγοντα ἢ εἰς $\overline{\text{υξ}}$ ἢ εἰς $\overline{\text{αξ}}$, ἢ ὅτε φαμὲν τὰ πληθυντικὰ εἰς $\overline{\text{αι}}$ λήγειν ἢ εἰς $\overline{\text{ες}}$ ἢ εἰς οἱ, ἐφ' ὧν τὸ δέον παρελαμβάνετο κατὰ τὰς κλίσεις. τὸ δὲ πέντε καὶ ἕξ οὐκ ἔχεται ἀρχῆς κανονικῆς· ποῖον γὰρ πληθυντικὸν εἰς $\overline{\text{εξ}}$ λήγει; ποῖον δὲ πληθυντικὸν εἰς $\overline{\text{ε}}$ λήγει; καὶ τὸ τοιοῦτον ἐντελέστερον ἐπιδειχθήσεται ἐν ἑτέροις. ἔνθεν οὖν ὑπεχώρησαν οἱ κανόνες, οὐ δυνάμενοι κατὰ τῶν

Argum. 1 Πύξ et λάξ adverbia esse apparet, quod et semper cum verbo coniunguntur et indeclinabilia sunt. — 16 Numeralia indeclinabilia quamquam non flectuntur, tamen nomina sunt. — 21 Nam quae una voce tria genera indicant, non flectuntur. Neque ulla est regula, ad quam dirigi possint. Mirum igitur non est, illa non flecti.

Discr. script. 1. inscriptio περι του πυξ και λαξ και των ομοιων maiusc. A | 4. ακλισ̄ A | 6. φερεται A | 8. litterae εντις in θαρσησειεντις in rasura alio ut videtur atram. in A | 9. εκεινον A | 10. lac. expl. b, post τοιουτων incipit fol. 123 r. | 15. 'fort. leg. ἔχοντά τιν' ἄλλην' b in var. lect., ἔχοντα τὴν ἄλλην Ab in textu | 24. οὐ RSkrzeczka, idem GDronke in margine adscripserat

ἰδίων παραλαμβάνεcθαι λημμάτων. — φαμὲν κἂν τοῖc προκειμένοιc, ὅτι ἑτέρα μὲν cύνταξίc ἐcτιν ἡ τῶν ἐπιρρημάτων πρὸc τὰ ῥήματα, ἑτέρα δὲ ἡ τῶν πτωτικῶν ὡc πρὸc τὰ ῥήματα. τῇδε οὖν τούτων ἐχόντων, φαμὲν οὕτωc, πεντάκιc παρεγένετο, τετράκιc παρεγένετο, οὐ μὴν ἔτι οὕτωc, πέντε παρεγένετο, ὅπερ εἰ μὴ ὀνοματικὸν εἴη, κἂν καθ' ἕνα cχηματιcμὸν εἶχε τὸ πέντε ὡc πρὸc τὴν τῶν ῥημάτων cύνταξιν. φαμὲν δὲ [τὰ] πέντε παρεγένοντο, cυμπληθυνομένου τοῦ ῥήματοc ὡc πρὸc τὸ ὄνομα, ὡc εἰ καὶ ἄνθρωποι παρεγένοντο.

Τὸ ὄφελον οἱ μὲν κατὰ cυνεκδρομὴν ῥήματόc φαcι κεκλίcθαι παρὰ τῷ ποιητῇ εἰc πρόcωπα, εἴγε καὶ τὸ δεύτερον ὄφελεc καὶ τὸ τρίτον ὄφελεν· οἱ δὲ ἐκ ῥήματοc ὑποcυγκεκόφθαι τοῦ ὤφειλον, «διὸ κατὰ τὴν τοῦ ἀπαρεμφάτου cύνταξιν ⟨οὐκ⟩ ἐν παραλληλότητι αὐτὸ τίθηcι τῷ εἶθε, 553

αἶθ' ὤφ⟨ελλεc⟩ (Ξ 84).»

Φαίνεται δὲ ὅτι καὶ τὸ δεῦρο, ὁμοίωc ὂν ἐπίρρημα, ἐχόμενον δὲ ὡc προcτακτικῆc ἐννοίαc, κατὰ cυνεκδρομὴν πάλιν ὡc ἀριθμὸν ἀνεδέξατο ἐν τῷ

δεῦτε, φίλοι· τὸν ξεῖνον ἐρώμεθα (θ 133).

ᾧ λόγῳ καὶ τὸ ἄγε ἄγετε.

«Τὰ εἰc $\overline{\text{ων}}$ λήγοντα, ὀνόματα μὲν ὄντα, παραcχηματιcμὸν ἔχει ἤτοι ἐν κοινότητι ὡc ὁ cώφρων ἡ cώφρων, ὁ γείτων ἡ γείτων, ἢ ἐν καταλήξει τῇ εἰc $\overline{\text{να}}$, Λάκων Λάκαινα, δράκων δράκαινα· οἷc μέντοι παράκειται θηλυκὰ εἰc $\overline{\text{cα}}$ λήγοντα, τούτοιc παρέπεται τὸ εἶναι μετοχάc,

Argum. 1 Si adverbia essent, cum singulari et plurali verborum nullo discrimine construerentur: atqui construuntur cum uno plurali. Nomina igitur sunt. — 9 Ὄφελον alii proprie adverbium esse putant, alii genuinum verbum. — 15 Eodem modo δεῦρο, quod ipsum quoque adverbium est, pluralis formam adsumpsisse videtur. — 20 Ἀκέων quidam participium esse putant, ut quod declinetur.

Testim. 15 Ep. Hom. 3, 5 *ὥσπερ γὰρ τὸ δεῦρο, ὁμολογουμένως ὂν ἐπίρρημα, ἐχόμενον δὲ προστακτικῆς ἐννοίας, κατὰ συνεκδρομὴν ἀναδρομὴν* (*ἀριθμὸν* scr. RSchneider) *ἀνεδέξατο*, ∴ . *οὕτως τὸ ἄγε, ἐπίρρημα ὄν, κατὰ συνδρομὴν* (*συνεκδρομὴν* scr. RSchneider) *τοῦ ῥήματος ἔσχε παρατατικὸν* (*πληθυντικὸν* scr. RSchneider) *τὸ ἄγετε*. cf. ib. 118, 10 sqq.

Discr. script. 5. ετι A, om. b in textu, supplevit in var. lect. | 7. τὰ Ab in textu, 'suspectus est articulus' b in var. lect. | cυμπληθυνομένου RSchneider, cυμπληρουμένου Ab | 12. κατὰ GFSchoemann, καὶ Ab | οὐκ GFSchoemann, post cύνταξιν complures voces, in quibus ἀναδέξαcθαι fuisse videatur, intercidisse censet RSkrzeczka | 14. lac. expl. RSkrzeczka, qui dubitat an Ω 254 afferatur | 15. ἐχόμενον δὲ nunc quidem evan. in A | 16. πάλιν ὡc b, in A litterae λιν nunc legi iam non possunt, πληθυντικὸν GDronke | 18. μεθα evan. in A | 22. ληξει A¹, κατα ab A* supra scriptum | 23. 'fort. εἰc $\overline{\text{cα}}$' b in var. lect., εισᾱ A, εἰc ᾱ b in textu

λέγων λέγουcα, φρονῶν φρονοῦcα. καὶ διὰ τούτου γε τοῦ λόγου δείκνυται, ὅτι τὸ κρείων μετοχή, ἐκ τοῦ

κρείουcα γυναικῶν (Χ 48).

ὁμολόγωc οὖν τὸ ἀκέων μετοχή· ἰδοὺ γὰρ παράκειται θηλυκόν,

ἀλλ' ἀκέουcα κάθηcο (Α 565).» —

Ἔcτι δὲ πρὸc τὸ τοιοῦτον φάναι, ὡc ταῖc μετοχαῖc πολὺ πρότερον προϋφέcτηκε ῥήματα, φέρω φέρων, φρονῶ φρονῶν. εἴπερ οὖν τὸ ἀκέων μετοχή, cαφὲc ὅτι καὶ ῥῆμα προϋποcτήcεται τὸ ἀκέω. ἀλλ' οὐδεμία ὑπόμνηcιc τοῦ ῥήματοc. — ἀλλ' ἀcύcτατον τὸ ῥῆμα· βαρυνόμενα γὰρ οὐκ ἔcτιν ἐπινοῆcαι ὑπὲρ δύο cυλλαβὰc τῷ ε̄ παρεδρευόμενα, διcύλλαβα μέντοι, πλέω, ῥέω, κέω, ἢ τὰ παρ' Ἴωcι διῃρημένα, φιλέω, νοέω. εἰ δὲ [μὴ] τὸ τοιοῦτον μὴ παρέπεται, οὐ μετοχὴ τὸ ἀκέων· οὐ γὰρ ἔχει ῥῆμα. — Τὸ δὲ μεῖζον· τὰ πτωτικὰ cυμμεταcχηματίζεται τοῖc ἀριθμοῖc, τὰ δὲ ἐπιρρήματα καθ' ἕνα cχηματιcμὸν ἐκφέρεται. τοῦ μὲν προτέρου, ἄνθρωποι ὄντεc διαλέγεcθε, ᾄδοντεc ὑμνεῖτε, διαχεόμενοι ᾄδετε· τοῦ δὲ δευτέρου, κρύβδην ᾄδετε, βοτρυδὸν παραγίνεcθε. εἴπερ οὖν καὶ τὸ ἀκέων μετοχή, cαφὲc ὅτι πρὸc μὲν
554 τὸ ἑνικὸν καθ' ἑνικὴν cύνταξιν παραληφθήcεται, ἀκέων εὐφραίνου, πρὸc δὲ τὸ πληθυντικὸν κατὰ πληθυντικήν, ἀκέοντεc εὐφραίνεcθε, ὡc ἡcυχάζων εὐφραίνου, ἡcυχάζοντεc εὐφραίνεcθε. ὅπερ οὐ παρείπετο ἐν τῷ

ἀκέων δαίνυcθε (φ 89).

ἐν ἴcῳ γάρ ἐcτι τῷ ἡcυχῇ δαίνυcθε ἢ ἡcυχῶc δαίνυcθε. κατὰ τοῦτον δὴ τὸν τρόπον ἐπιρρηματικῆc ἔχεται cυντάξεωc μᾶλλον ἤπερ μετοχικῆc. — Περὶ τοῦ μεταcχηματιcμοῦ ἐκεῖνο ἔcτι φάναι, ὡc ὁ τύποc ὡc μετοχικὸc γενόμενοc τοῦ ἐπιρρήματοc, κατὰ cυνεκδρομὴν ἔcχε θηλυκὸν παραcχηματιcμόν, ᾧ λόγῳ καὶ τὸ ἄγε, ἐπίρρημα ὄν, τῇ cυνεκδρομῇ τοῦ ῥήματοc ἔcχε παρακείμενον τὸ ἄγετε, ὡc καὶ

δεῦτε, φίλοι· τὸν ξεῖνον ἐρώμεθα (θ 133).

Argum. 6 At 1) verbum ἀκέω nunquam fuit. — 9 2) Ac ne potuit quidem esse, cum praeter verba ionice distracta nulla sint in ε̄ω̄ plus duarum syllabarum. — 13 3) Cum verbi plurali coniunctum non mutatur. — 25 Ergo adverbium est. Sed forma eius participio similis in causa fuit, cur ἀκέουcα fingeretur.

Testim. 23 cf. Ep. Cram. 22, 30 — 23, 12

Discr. script. 5. αλλα ακεουcα A | 12. εἰ δὲ RSkrzeczka, εἰ δὲ μὴ Ab, εἴ γε μὴν GFSchoemann | 15. διαλεγεcθαι A | αιδοντεc A | 16. αιδετε A | αιδετε A | 17. παραγινεcθαι A | 19. πρὸc δὲ — πληθυντικὴν abbr. A² in marg. b, om. A¹ | 24. εχετε A | 28. 'fort. legendum τοῦ ῥήματοc' b in var. lect., τοῦ ἐπιρρήματοc Ab in textu

καὶ, ὡς ἔφαμεν, τὸ ὄφελον ⟨ὑπείληπται⟩ πρὸς ἐνίων κατὰ συνεκδρομὴν γεγονέναι ῥήματος ἐν τῷ

⟨ὡς⟩ ὄφελες (ω 30),

[ὡς] εἰ μὴ τὸ ὤφειλον ὑποσυγκέκοπται. ἐν μέντοι ἐνίαις ἐκδόσεσιν ἦν θηλυκὸν τὸ ἀέκουσα,

ἀλλ' ἀέκουσα καθῆστο (Α 565). —

Ἴσως δὲ [καὶ] παράκειται τῷ ἀκήν, μετατεθέντος τοῦ η εἰς ω καὶ πλεονάσαντος τοῦ ε, ὡς ἔφαμεν, τόνου ἐγγενομένου μετοχικοῦ διὰ τὸν τύπον, καθό τινες ᾠήθησαν καὶ τὸ χρήν χρεών. τὴν εἰς τοῦτο ἀκριβῆ παράθεσιν ἐντελέστερον ἐν τῷ περὶ μετοχῶν ἐκθησόμεθα.

Καὶ περὶ τοῦ ἄνεῳ δὲ διαφορά τις κατὰ τὸν μερισμὸν εἰσήγετο πρὸς ἐνίων, ὡς εἴη μᾶλλον ὄνομα πληθυντικόν, Ἀττικῶς κεκλιμένον, ᾧ λόγῳ καὶ τὸ ι προσκείμενον. ἔχει δὲ τὰ τῆς καταστάσεως τῇδε. ἰά ἐστιν ἡ φωνή, καὶ ἴσως ἀπὸ τοῦ ἰέναι ἐπὶ πᾶσαν ἀκοήν. ἦν δὲ τὰ εἰς α λήγοντα θηλυκὰ ὀνόματα μεταπίπτοντα καὶ εἰς ος μετὰ τὰς συνθέσεις, σκιά ἄσκιος, ὥρα ἄωρος, μοῦσα ἄμουσος, ἡμέρα ἐφήμερος, πεῖρα πολύπειρος. κατὰ στέρησιν οὖν τὴν διὰ τοῦ α ἐγίνετο ἄνιος (σύνεστι δὲ ἐπ' ἐνίων στερήσεων τὸ ν, ὡς ἐπὶ τοῦ ἀναίσχυντος, ἀναιδής). καὶ εἰς εὐθετισμὸν Ἀττικῆς ἐπεκτάσεως μετάθεσις ἐγένετο τοῦ ι εἰς τὸ ε, καθάπερ καὶ οἱ ἀγχίμαχοι ἀγχέμαχοι καὶ ἡ Σικυὼν Σεκυών παρὰ Σικυωνίοις. (καὶ εἰ τὸ ἀκριβὲς τοῦ λόγου τις ἐπιζητήσειεν, ἐπὶ τούτων ἁπάντων μετάθεσιν τοῦ ι εἰς τὸ ε εὑρήσει, μάντεως ὄφεως· καὶ γὰρ αὐτὰ εἰς τοῦτο μετατίθεται ὑπὲρ Ἀττικῆς ἐπεκτάσεως)· ἀφ' οὗ πληθυντικὴ ἐκφορὰ

Argum. 7 Fortasse ex ἀκήν factum est ἀκέων. — 11 Ἄνεῳ a quibusdam pro plurali habitum est, ex ἄνιος, attice ἄνεως, declinato.

Testim. 11 Et. M. 104, 26 sqq. — 17 Ep. Cram. 42, 4 *ἄνεως· τοῦτο σχηματίζεται διττῶς· ἢ γὰρ ἐκ τοῦ ἴα ἐστί, καὶ σημαίνει τὴν φωνὴν . . μετὰ τοῦ στερητικοῦ α· ἄνιος, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ν, ὡς αἷμα ἀναίμων, προπαροξύνεται . . καὶ τὸ Ἀττικὸν ἄνεως. ἢ παρὰ τὸ αὔω τὸ φωνῶ γίνεται ἄναυος ὁ ἄφωνος, καὶ ἀποβολῇ τοῦ υ ἄναος . . . Ἀττικὸν ἄνεως προπαροξύνεται· κανὼν γάρ ἐστιν ὁ λέγων· ὅτε ἀπὸ ῥημάτων ἀποτελεῖται ὀνόματα σύνθετα εἰς ος λήγοντα, τρίτην ἀπὸ τέλους ἔχει τὴν ὀξεῖαν, οἷον μυκῶ δίμυκος* (*ἐρίμυκος* scr. RSchneider), *συλῶ ἄσυλος, φυτῶ νεόφυτος . οὕτως οὖν αὔω ἄναυος καὶ ἄναος.* Et. Or. 19, 35, in quo additur *οὕτως Ἀπολλώνιος ἐν τῷ περὶ ἐπιρρημάτων.* Et. M. 105, 17. Et. Gud. 56, 22.

Discr. script. 1. τὸ ὄφελον ⟨ὑπείληπται⟩ GFSchoemann, ἐν τῷ ὤφελον Ab | 2—3. ἐν τῷ ὡς ὄφελες, εἰ μὴ RSkrzeczka GFSchoemann, ἐν τῷ ὄφελες ὡς εἰ μὴ Ab; post ρηματ incipit fol. 124 r. | 4. ὤφειλον GFSchoemann, ὤφειλεν Ab | 6. αλλα αεκουσα A | κάθησο Homerus | 7. Ἴσως KLehrs, οὕτως Ab | καὶ del. RSkrzeczka | 8. εκγενομενον A | 11. ανεωι A | 13. τηιδε A | 17. δὲ Ab in textu, 'fort. γάρ' b in var. lect. | 22. μάντεως, ὄφεως GFSchoemann, μάντεος, ὄφεος Ab | αυτα — in fine versus A

Ἀττικὴ ἄνεῳ. — Ἔcτι καὶ οὕτωc φάναι. παρὰ ῥήματα ἀποτελεῖται ὀνόματα εἰc ο̅c̅ λήγοντα, τρίτην ἀπὸ τέλουc ἔχοντα τὴν ὀξεῖαν, φοιτῶ νεόφοιτοc, μυκῶ ἐρίμυκοc, αὐδῶ ἄναυδοc. οὕτω καὶ παρὰ τὸ αὔω ἄναυοc, καὶ ἐλλείψει τοῦ ῡ ἄναοc. ἀφ' οὗ τὸ Ἀττικὸν ἄνεωc, ὡc Μενέλαοc Μενέλεωc. — Ὅτι μὲν οὖν δύναται ὄνομα πληθυντικὸν εἶναι, caφὲc ἐντεῦθεν. ἀλλὰ δῆλον, ὡc καὶ Ἀριcτάρχῳ καὶ τοῖc ἀπὸ τῆc Ἀριcτάρχου cχολῆc cυνήρεcκε, τὸ μὴ μᾶλλον ὄνομα ἐκδέχεcθαι, ὡc ἐπίρρημα δὲ ἐκ τοῦ καθ' ἕνα cχηματιcμὸν ἐκφέρεcθαι καὶ ἐπὶ ἑνικῆc cχέcεωc καὶ ἐπὶ πληθυντικῆc παραλαμβάνεcθαι, ὅπερ οὐ παρείπετο ὀνόμαcι [καὶ γένουc μὴ εἶναι διακριτικόν]. — ἔcτι δέ που καὶ ἐπὶ ἑνικῆc ἐκφορᾶc τὸ τοιοῦτον,

ἡ δ' ἄνεῳ δὴν ἧcτο (ψ 93).

καὶ caφὲc ὅτι, εἰ δοθείη ἡ γραφὴ cὺν τῷ c̄, δοθείη ἂν καὶ τὸ ὄνομα εἶναι τὸ ἄνεωc· εἰ δὲ μηδεμία ἀπόδειξίc ἐcτι τῆc τοῦ c̄ προcθέcεωc, ὁμολόγωc, ὡc πρόκειται, ἐcτὶν ἐπίρρημα. — ἔcτι μέντοι γε ἐπικρῖναι τὸ cχῆμα τῷ τοῦ ὀνόματοc μεριcμῷ, ἐπεὶ ἀντικείcεται, ὡc ἀκριβέcτερον ἐν τοῖc ἑξῆc δεδείξεται, τὸ μὴ εἰc ω̅ περατοῦcθαι τὰ ἀπὸ τριγενῶν ὀνομάτων, ἀπὸ δὲ μονογενῶν. οὐ γὰρ δή γε τῷ φίλοc παράκειται ἐπίρρημα εἰc ω περατούμενον, εἰc δὲ ω̅c̅, καὶ . . . . καὶ ἐν τοῖc τοιού- 556 τοιc· τῷ μέντοι τόνοc, μονογενεῖ ὄντι, παράκειται τὸ τόνῳ. εἴπερ οὖν καὶ τὸ ἄνεωc, ἐκ κοινοῦ γεγονὸc τοῦ ἄναοc ἢ ἄνιοc, ἐπιθετικῶc παραλαμβανόμενον παράκειται ἐπιρρήματι, caφὲc ὅτι οὐκ εἰc ω περατούμενον, εἰc δὲ ωc. δεδείξεται γάρ, ὡc ἔφην, καὶ ἐν τοῖc ἑξῆc, ὡc οὐ τοῖc τοιούτοιc πάλιν τριγενέcιν οὖcι παράκειται ἐπίρρημα εἰc ω̅ περατούμενον, ἀνώτεροc ἀνωτέρω, ἐcώτεροc ἐcωτέρω.

Argum. 1 Poteris etiam sic statuere: ab αὔω derivatur ἄν-αυοc, unde ἄναοc et attice ἄνεωc, cuius illud est plurale. — 8 Contra Aristarchei pro adverbio habuerunt, quod ita ut adverbium usurpetur. Quaeritur autem, quomodo adverbium illud factum sit. Nam ut ἄνεωc exstiterit: ex eo tamen ortum esse non potest: nam in ω̅c̅, non in ω̅ exiret.

Discr. script. 1. ανεωι A | 2—3. 'Legendum φοιτῶ νεόφοιτοc' b in var. lect., φοιτω νεοφυτοc A, φύω νεόφυτοc b in textu | 6. τοῖc b, τηc A | 7. 'cυνήρεcκε τὸ malim' b in var. lect., cυνηρέcκετο Ab in textu | 9. παραλαμβάνεcθαι RSkrzeczka, παραλαμβάνετο Ab in textu, 'ea vox delenda videtur' b in var. lect. | 10. καὶ — διακριτικόν delevit RSchneider | 13. 'an c̄?' b in var. lect., quod probat GFSchoemann, ῑ Ab in textu | 18. post παρακειται fol. 124 v. | 19. post prius καὶ intercidisse fere haec ⟨τῷ εὐcεβήc καὶ τῷ ταχύc⟩ suspicatur RSchneider | 20. τῷ μέντοι b, το μεντοι A | 21. και το ανεωc A, καὶ τὸ ἄνεῳ b, τῷ ἄνεωc RSkrzeczka GFSchoemann | γεγονόc Ab, γεγονότι RSkrzeczka GFSchoemann | 21—22. παραλαμβανόμενον Ab, παραλαμβανομένῳ RSkrzeczka GFSchoemann | 22. ἐπιρρήματι GUhlig RSchneider, ἐπίρρημα τι Ab RSkrzeczka GFSchoemann | 22—23. εἰc ω περατούμενον Ab, εἰc ωc περατούμενον GFSchoemann | 23. εἰc δὲ ω̅c̅ Ab, εἰc δὲ ω̅ GFSchoemann | οὐ GUhlig, αὖ Ab

Ἐχομένωϲ ϲκεπτέον καὶ περὶ τῶν ἐν ταῖϲ φωναῖϲ ϲχημάτων.

Τὰ δὴ ἐπιρρήματα καὶ πρωτότυπά ἐϲτι καὶ παραγωγά. καὶ τὰ τούτων παραγωγὰ ἃ μὲν ἀπὸ ἐπιρρημάτων, ὡϲ παρὰ τὸ ἄνω ἀνωτέρω, ἢ παρὰ ὀνόματα, ὡϲ παρὰ τὸ βότρυϲ βοτρυδόν, ἢ παρὰ ῥήματα, ὡϲ παρὰ τὸ κλέπτω κλέβδην, ἢ παρὰ ἀντωνυμίαν, ὡϲ παρὰ τὸ ἐκεῖνοϲ ἐκείνωϲ, οὗτοϲ οὕτωϲ, αὐτόϲ αὐτόθεν, ἢ παρὰ μετοχάϲ, ὡϲ παρὰ τὸ ἐπιϲτάμενοϲ ἐπιϲταμένωϲ καὶ ἐρρωμένοϲ ἐρρωμένωϲ, ἢ παρὰ προθέϲειϲ ὡϲ ἐξ ἔξωκαὶ παρὰ τὸ ἐν ἔνδον. καθὼϲ ἔϲτιν ἐπινοῆϲαι καὶ τὰϲ τοῦ ὀνόματοϲ παραγωγὰϲ ἢ καὶ ῥήματοϲ παρὰ τὰϲ αὐτὰϲ ἰδέαϲ τῶν λέξεων παραγομέναϲ ⟨ἢ παρ' ἑτέραϲ⟩, εἴγε ἀπὸ μὲν ὀνόματοϲ ὄνομα, ὡϲ λίθοϲ λίθινοϲ, ἢ καὶ ῥῆμα, ὡϲ παρὰ τὴν εὐδαίμονοϲ εὐδαιμονῶ, ἢ καὶ παρ' ἐπίρρημα, ὡϲ ὀψέ ὀψίζω, αἰαί αἰάζω, καὶ παρὰ πρόθεϲιν, ὑπέρ ὑπέρτεροϲ, πρό πρότεροϲ, πάλιν καὶ τῆϲ τῶν ῥημάτων παραγωγῆϲ, ὡϲ πρόκειται, εἰϲ ταῦτα παραγομένηϲ.

Ἐχθέϲ ἢ χθέϲ ῥητέον; Τρύφων (p. 48 Velsen) φηϲὶν ἐν τῷ περὶ ἐπιρρημάτων τὸ ἐχθέϲ ἐντελέϲτερον εἶναι τοῦ χθέϲ Ἀττικοῦ, παρατιθέμενοϲ τὴν ἐν τοῖϲ μονοϲυλλάβοιϲ ἐπιρρήμαϲιν ἀναλογίαν, ὡϲ εἴη ἐν μακραῖϲ ϲυλλαβαῖϲ ἑκάϲτοτε, ναί, μή, ποῦ, πῶϲ, οὔ, καὶ τὰ τοιαῦτα· μηκυνόμενα 557
διὰ τοῦ διπλοῦ, γνύξ, πύξ. πιϲτοῦται δὲ καὶ ἐντεῦθεν μὴ ἐντελῆ εἶναι τό τε δίϲ καὶ τρίϲ, ἐκ δὲ τοῦ δυάκιϲ καὶ τριάκιϲ ϲυγκεκόφθαι, ἐπειδὴ τὰ εἰϲ ϲ̄ λήγοντα μετὰ βραχείαϲ ἐκφορᾶϲ ἐϲτιν ὑπὲρ μίαν ϲυλλαβήν, εἰκόϲ, ἐγγύϲ, ἐντόϲ, ἅλιϲ, ἄχριϲ, πάροϲ· ἐξ οὗ πάλιν ϲυνῆγε τὸ ἐχθέϲ ἀναλογώτερον, ἀφῃρῆϲθαι δὲ πρὸϲ τῆϲ Ἀττικῆϲ χρήϲεωϲ τὸ ε̄. — Οὐ γὰρ πάνυ ἐκεῖνο ὑγιέϲ, τὸ τὰ εἰϲ εϲ λήγοντα φάναι ῥήματα, ϲχέϲ,

---

Argum. 1 Adverbia quibus rationibus formentur. — 2 Adverbia aut primitiva aut derivata sunt. Et derivata quidem ab adverbiis nominibus verbis pronominibus participiis praepositionibus oriunda sunt. — 15 Nonnulla adverbia separatim percensentur. Trypho ἐχθέϲ pleniorem formam esse censet. — 23 Non licet argumentum, quo χθέϲ plenum esse comprobetur, petere a similibus verborum formis.

Testim. 1 cf. Schol. Dion. Thr. BA p. 936, 9—21. Prisc. XV, 5 p. 63, 7 Hertz.

Discr script. 1. inscriptio δευτερα διαλυϲιϲ διερμηνευουϲα και διαλυουϲα τα των φωνων ϲχηματα των επιρρηματων η γαρ πρωτη περι τηϲ εννοιαϲ αυτων διηλεχθη maiusc. A, διελεχθη b, qui hunc titulum scriptoris verbis inseruit | 8. 'Cod. και ωϲ, unde facias καθὼϲ' b in var. lect., ὡϲ id. in textu | 10. ἢ vel ἢ⟨καὶ⟩παρ' ἑτέραϲ vel διαφόρουϲ adiecit RSkrzeczka | 12. ωϲ A, om. b | 15. Ante ἐχθέϲ ἢ χθέϲ ῥητέον lacunam maioris ambitus statuit, et ante ἐχθέϲ inseri vult ⟨πρῶτον περὶ τοῦ⟩ GDronke; interrogandi signum post ῥητέον posuit RSchneider, punctum b | φ̸ pro φηϲιν abbr. A | 18. μηκυνουμενα A | 19. δει πλου pro διπλοῦ A | 20. ἐκ δὲ] fol. 125 r. | 23. post ἀναλογώτερον comma pro puncto posuit RSkrzeczka | 24. λήγοντα ⟨μονοϲύλλαβα⟩ GUhlig

σπές, ἔς, οἷς συνενεχθήσεται καὶ τὸ χθές, εἰ ἦν ἐντελές. ἀλλ' οὗτός γε ὁ λόγος οὐ συστήσει οὐδὲ τὴν ἔς πρόθεσιν οὐδὲ τὴν εἴς, ἐπεὶ ἀμφοτέροις τοῖς σχήμασι σύνεστι ῥηματικὴ κατάληξις. καὶ γὰρ τῷ εἴς ⟨τὸ⟩

αἵματός εἰς ἀγαθοῖο (δ 611),

καὶ τὸ [εἰς] ἔς ὅμοιον τῷ θές. τὴν τοιαύτην οὖν παράθεσιν εἰς κατόρθωσιν λέξεων παραιτητέον, ἐπεὶ πολλὰ μέρη λόγου, διάφορα ὄντα, ἔσθ' ὅτε ταῖς λέξεσι συνῳκείωνται. Ἄμεινον οὖν ἐκεῖνον τὸν λόγον παραθέ⟨σθαι,⟩ ὡς τὸ πλεονάζον ε̄ ᾠκείωται λέξεσι ταῖς ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομέναις, ὥς τε τὸ ἀφαιρούμενον λείπειν ἐθέλει λέξιν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένην. ἔχει δὲ τὰ ὑποδείγματα τῇδε. τὸ ἔεδνα πλεονάζει τῷ ε̄, τὸ ἔειπεν ἀρχόμενον ⟨ἀπὸ⟩ τοῦ ε̄ [ἀπὸ] φωνήεντος, τὸ ἑώρων, καὶ εἰ μὴ διαίρεσις τοῦ ἦδε τὸ ἕαδεν, ἀπὸ δὲ τοῦ

ἅδε δ' Ἕκτορι μῦθος (Μ 80)·

ἕηκεν, ἕεις. τοῦ δὲ ἑτέρου ἔφη φῆ, ἔβη βῆ, ἐθέλω θέλω, οἱ ἐρυτῆρες ῥυτῆρες· ἔνιοι δὲ καὶ τὴν χεῖρα παρὰ τὸ ἔχειν φασὶν ἐσχηματίσθαι. τούτῳ γὰρ τῷ λόγῳ δείκνυται καὶ ἐν τῷ περὶ ἀντωνυμιῶν, ὡς οὐ πλεονάζει τὸ ε̄ ἐν τῷ ἐκεῖνος, τοὐναντίον δὲ λείπει ἡ κεῖνος φωνὴ τῷ ε̄. ἔνθα καὶ περὶ τοῦ πνεύματος ἐντελέστερον δείκνυται. κατὰ δὴ τοῦτον τὸν λόγον πάλιν ἐντελέστερον τὸ ἐχθές τοῦ χθές. συνᾴδει δὲ
558 καὶ ἡ τοῦ ἐτύμου προφορά, εἴγε παρὰ τὸ ἐκτὸς τοῦ χρόνου πεπτωκέναι τὸ κατάστημα ἐσχημάτισται, τῶν ψιλῶν ἀντιστοίχων εἰς τὰ δασέα μεταπεσόντων, καθὼς ἔστιν ἐπινοῆσαι καὶ ἐπὶ τοῦ ἔχθος· τὸ γὰρ ἀπόβλητον καὶ ἐκτὸς ἡμῶν τοιοῦτον.

Ἐχομένως σκεπτέον περὶ τοῦ εὖτε καὶ ηὖτε, καθώς τινες ἐπεχείρησαν τὸ

Argum. 7 Praestat igitur ad Tryphonis sententiam confirmandam hoc argumento uti: ε̄ redundans praefigitur vocali; ubi aphaeresis facta est, vox superest a consona incipiens. Posteriori generi tribuendum est χθές; id igitur per aphaeresin ex pleniore ἐχθές forma factum. Quocum convenit eius originatio; oriundum enim est ab ἐκτός. — 24 Εὖτε unum est simplex vocabulum ab ὅτε derivatum; ηὖτε autem per parathesin factum est ex ἅ (= ὡς) et τε coniunctione, hac in re completiva (in ceteris copulativa).

Testim. 15 cf. Et. M. 605, 50. — 20 ibid. 405, 24, quem locum ex Apollonio restituit ALentz.

Discr. script. 1. οὗτός γε b, ουτος τε A | 3. τῷ εἴς τὸ GFSchoemann, τὸ εις̄ Ab | 4. 'εἰς] Deleverim' b in var. lect. | 5. τὸ ἔς ὅμοιον GFSchoemann, τὸ ͻἰς ες̄ ὅμοιον Ab | 7. an λήξεσι pro λέξεσι scribendum sit dubitat RSchneider | συνῳκείωνται RSchneider, συνοικειωνται A, συνοικειοῦνται b | 8. οικειωται A | λέξεσιν ⟨οὐ μόνον ταῖς ἀπὸ συμφώνου, ἀλλὰ καὶ⟩ conicit GFSchoemann | 9. ὥς τε RSchneider, ὥστε Ab | 10. τα εεδνα A | το ε A | 11. εεειπε A | ἀρχόμενον ἀπὸ τοῦ ε̄ φωνήεντος GDronke, secutus RSkrzeczkam, qui coniecerat ἀρχόμενον ἀπὸ τοῦ εῑ φωνήεντος, ἀρχομένου τοῦ ε̄ ἀπο φωνήεντος Ab | 14—15 ερυτυρες A | 15. ἔχειν A et b in textu, qui in var. lect. male refert in A esse σχειν | 21. κατασχημα A | εσχηματισθαι A | 22. εχθες pro ἔχθος A* | 24. inscriptio περι του ευτε και ηυτε A | καθὼς b, και ως A | 24—25. ἐπεχειρισαν A

p. 558, 7 — 559, 33 b

εὖτ' ὄρεος κορυφῇσι (Γ 10)

διὰ τοῦ ε̄ καὶ τοῦ ῡ γράφειν, τοῦ κατὰ φύσιν σχήματος ἀπαιτοῦντος τὴν διὰ τοῦ η̄ καὶ ῡ γραφήν. ἐγένοντο δὲ αἱ φωναὶ τῇδε. ἡ μὲν ηὖτε κατὰ τὸ ἀκριβὲς τοῦ λόγου [ὡς] οὐ [δὲ] μία λέξις ἐστὶν ἁπλῆ, ἀλλ' οὐδὲ σύνθετος, ἐν παραθέσει δὲ τοῦ τέ συνδέσμου, νῦν παραπληρωματικοῦ καθεστῶτος. — Τό γε μὴν εὖτε ἓν ἁπλοῦν ἐστι, γενόμενον οὕτως. χρονικὸν ἐπίρρημα καὶ ἀναφορικὸν ἦν τὸ ὅτε, ὃ δὴ πλεονασμῷ τοῦ ῡ, κατὰ μετάθεσιν τοῦ ο̄ εἰς τὸ ε̄, εὖτε ἐγένετο, καθότι τὸ ῡ ἐπεντιθέμενον ψιλοῦ πνεύματος αἴτιον γίνεται, ὥσπερ ἔχει τὸ ἔκηλος

εὔκηλος φορέοι⟨το⟩ (Arat. Phaen. v. 100).

τό τε εὖνις παρὰ τὴν ἑνός παρωνόμασται. — τῇδε εἶχε καὶ τὸ προκείμενον ἐπίρρημα. — Τοῖς εἰς ω̄ς περατουμένοις ἐπιρρήμασι συνυπάρχει ἐπιρρήματα εἰς ᾱ λήγοντα, ὀξύτονα ἢ καὶ ἔτι βαρύτονα, περὶ ὧν τοῦ τόνου κατὰ τὸ ἑξῆς εἰρήσεται. οἷον τῷ πυκνῶς παράκειται τὸ πυκνά, ὅπερ καὶ ὁμοφωνεῖ πληθυντικῇ ἐκφορᾷ οὐδετέρᾳ, τῷ καλῶς τὸ καλά, τῷ καλλίστως τὸ κάλλιστα, σαφῶς σάφα, ταχέως τάχα. καὶ δὴ τῷ ὥς παρακείσεται τὸ ἅ, τὴν αὐτὴν ἔχον σημασίαν τῷ ὥς, καὶ σχεδὸν τὴν αὐτὴν σύνταξιν. ὃν γὰρ τρόπον κατὰ πλεονασμὸν τῆς κατά προθέσεως λέγομεν καθώς, οὕτω καὶ καθά. ἀλλὰ μὴν καὶ

ὥστε λέων ἐχάρη (Γ 23)

φαμέν· τῇδε ἔχει καὶ τὸ

ἅτε παρθένος (Χ 127).

ὅτι γὰρ πάλιν ἐν δυσὶ μέρεσι λόγου, σαφὲς καὶ ἐκ τῆς μεταλήψεως καὶ 559
τοῦ πνεύματος, εἴγε τὸ ᾱ πρὸ τοῦ τ̄ καθ' ἓν μέρος λόγου ψιλοῦται, ἀτμήν, ἄτη, ἀτηρός. [οὐ μὴν ἀλλὰ] καὶ παρὰ τοῦτο τὸ ἅ ἀποτελεῖται ἰωνικώτερον τὸ ἥ, κατὰ μετάληψιν τοῦ ᾱ εἰς τὸ η̄. πάλιν γὰρ τῆς αὐτῆς συντάξεως ἐχόμενόν ἐστι τὸ

ἧτε ξείνων θέμις ἐστί (ι 268),

καὶ δίχα τοῦ τέ συνδέσμου

ἣ θέμις ἐστίν (Β 73),

Testim. 7 Epim. Cr. 127, 29 *εὖταν* (*εὖτε* scr. RSchneider) *ἐπίρρημα χρόνου δηλωτικόν, καὶ γίνεται οὕτως· ὁ μὲν Ἀπολλώνιος λέγει, ὅτι ἐκ τοῦ ὅτε ἐστί, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῡ οὗτε, καὶ μεταθέσει τοῦ ο̄ εἰς ῡ εὖτε.* cf. Et. M. 398, 43. Gud. 221, 63. 251, 50 (Herod. I 498, 1. II 330 Lentz).

Discr. script. 2. απαιτουντ abbr. A | 3. τὴν διὰ] fol. 125 v. | post γραφὴν supra lin. add. A[2] των κατα φυσιν σχηματων | 4. τοῦ λόγου οὐ μία (vel οὐδὲ μία) RSkrzeczka, του λογου ωc ουδεμια A, τὸ λόγου ὡς οὐδεμία b | 5. δὲ τοῦ b, δια του A | 6. τό γε b, του γε A | 8. pro κατὰ μετάθεσιν scribit καὶ μεταθέσει PEgenolff | 9. ψηλου A | 10. φορέοι⟨το⟩, quod est apud Aratum, scripsit RSchneider, φορέοι Ab | 24. ψηλουται A | 25. ἀτμήν, ἄτη scripsit RSchneider, ἀντιην ἀτην Ab, ἀτίειν, ἄτην ALentz | verba οὐ μὴν ἀλλὰ hinc sustulit et p. 149, 2 ante καὶ οὕτως collocavit KLehrs | 26. ἰωνικώτερον KLehrs, τι ἕτερον Ab | 27. ἐστι b, εχει A

ἐν ἴcῳ τῷ ὧc θέμις ἐςτί.

⟨Οὐ μὴν ἀλλὰ⟩ καὶ οὕτως φαμέν· τοῖc εἰc ωc λήγουcιν ἐπιρρήμαcι cυνυπάρχει τινὰ εἰc η λήγοντα, cυντονούμενα τούτοις, οὐδαμῶc οὐδαμῇ, πάντωc πάντῃ, ἄλλωc ἄλλῃ, διχῶc διχῇ. ὀξυνομένῳ ἄρα τῷ ὥc ⟨cυν⟩οξυνθήcεται τὸ ἥ, ὅπερ, ὡc ἔφαμεν, ἐν τῷ

ἣ θέμις ἐςτί (Β 73),

τοῦτο ἐν ⟨προcθέcει του τε καὶ⟩ πλεοναcμῷ τοῦ υ ηὖτε, πάλιν ἀναγκαίωc τοῦ η ψιλωθέντοc, καθ' ὃν εἴπομεν λόγον καὶ περὶ τοῦ εὖτε. — καὶ cαφὲc ὅτι ὁ ἐγγενόμενοc πλεοναcμὸc ὡc ἕνωcιν τοῦ cχηματιcμοῦ ἀπετέλει. ἔcθ' ὅτε γὰρ τὰ ἐπιcυμβαίνοντα πάθη ⟨ὡc⟩ ⟨ἕνω⟩cιν τῶν μορίων ἀπετέλει, ὅτε καὶ τὸ τί ποτε ὑπὸ cυγκοπὴν πεcόντα ἥνωται ἐν τῷ

τίπτε cὺ δείδοικαc (Μ 244).

τούτῳ οὖν τῷ λόγῳ δοκεῖ καὶ τὸ ηὖτε ὡc ἡνῶcθαι.

Ἀλλὰ κἀκεῖνο ἐπιλυθήcεται, «τί δήποτε τὸ μὲν ηὖτε καὶ ἠΰτε λέγεται ἐν τριcὶ cυλλαβαῖc,

ἠΰτε περ κλαγγὴ γεράνων πέλει (Γ 3),

πάλιν ἀναγκαίωc τοῦ η ψιλουμένου διὰ τὸ προηγεῖcθαι φωνήεντοc· οὐ μὴν ἔτι τὸ εὖτε.» — πρὸc ὃ ἔcτι φάναι, ὡc ἕνεκα μὲν τῆc τοῦ υ ἐπενθέcεωc ἀναγκαία ἡ διcύλλαβοc προφορά. τὸ γὰρ υ καὶ τὸ ι πλεονάζοντα μετὰ φωνήεντοc εἰc μίαν cυλλαβὴν cυνήει, ἕαδεν εὔαδεν, ἔκηλοc εὔκηλοc, καὶ παρὰ Αἰολεῦcι ναόc ναυόc, καὶ παρ' Ἴωcι νόcοc νοῦcοc, καὶ ἐπὶ τοῦ ἔρια εἴρια, ἕωc εἵωc. ἀναγκαίωc οὖν καὶ τὸ ηὖτε ἀπὸ τοῦ

Argum. 2 Fortasse una cum ὧc exstat adverbium ἥ, quod coniungitur cum τέ coniunctione et υ augetur. — 18 Ἠΰτε cur tribus syllabis proferatur,

---

Testim. 2 Schol. B ad B 87 *τὸ ἠΰτε ἐκ τοῦ ὧς* (ὡς Bekker) *γίνεται. κανων δέ ἐστιν ὁ λέγων, ὅτι τὰ εἰς ως λήγοντα ἐπιρρήματα, συνυπάρχοντά τινι, εἰς η λήγει, καὶ ὁμοτονούμενα αὐτοῖς, οἷον πάντως πάντῃ, ἄλλως ἄλλῃ, οὐδαμῶς οὐδαμῇ, διχῶς διχῇ. οὕτως οὖν καὶ ἀπὸ τοῦ ὧς ἥ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ υ ἠΰ. ψιλοῦται δὲ ὡς τοῦ υ πλεονάσαντος.* Et. M. 440, 4 *τοῖς εἰς ως λήγουσιν ἐπιρρήμασι συνυπάρχει τινὰ εἰς η λήγοντα, καὶ ὁμοτονοῦσιν αὐτοῖς, οἷον ἄλλως, ἄλλῃ· διχῶς, διχῇ· οὐδαμῶς, οὐδαμῇ. ὀξυνομένου ἄρα τοῦ ὧς, ἀντίκειται τὸ ἥ, ὡς ἐν τῷ 'ἥ[τε ξείνων] θέμις ἐστίν'· ἥ θέμις, ἀντὶ τοῦ ὡς νόμος ἐστί. [καὶ τοῖς εἰς η λήγουσιν ἐπιρρήμασιν ἀντιπαράκειται τινὰ συντονούμενα τούτοις, οἷον πάντως, πάντῃ· ὡς, ἥ.] Τοῦτο ἐν προσθέσει τοῦ τε καὶ πλεονασμῷ τοῦ υ γίνεται ηὖτε. Ψιλοῦται, τὸ γὰρ υ πλεοναζόμενον ψιλοῦται.*

Discr. script. 1. ὧc RSchneider, ὡc A b | 2. punctum post φαμέν posuit KLehrs | 3. cυνυπάρχει A, idem coniecit KLehrs, cυνυπάρχειν b | 4. cυν add. b | 7. ⟨ἐν προcθέcει τοῦ τε καὶ⟩ RSchneider, ⟨καὶ ἐν cυντάξει τοῦ τε 'ἧτε ξείνων θέμις ἐςτί'⟩ inseruit ante τοῦτο KLehrs | 8. ψηλωθεντοc A | περὶ τοῦ b, περι το A | 10. ὡc RSchneider, duae litterae erasae in A | . . . cιν τῶν μορίων] fol. 126 r., lacunam expl. b | 11. ὅτε b, ὁτι A | τὸ τί πότε b, το ποτε A | 12. δείδοικαc Homerus, δει δειδοικαc A, δὴ δείδοικαc b | 17. post η add. προηγον in A, sed deletum | ψηλουμενου A | 20. cυνήει RSchneider, cυνδεῖ A b, cύνειcιν GUhlig | εαδε ευαδε A

ἤτε τὰς ἴςας ςυλλαβὰς τηρεῖ. — τῆς δὲ διαςτάςεως ἀφορμή ἐςτιν ἥδε. 560 οὐκ ἔςτιν ἐπινοῆςαι ⟨τὸ η̄⟩ καὶ τὸ ῡ ἐν μιᾷ ςυλλαβῇ, ὅτε μὴ ἐν κλίςει ῥήματος, αὐλῶ ηὔλουν, αὐχῶ ηὔχουν. ἀναγκαία ἄρα ἡ διάςταςις τοῦ ἠΰτε. ἔνθεν γοῦν φαμὲν ἕνεκα μὲν μεταλήψεως τοῦ ᾱ εἰς η̄ κατωρθῶςθαι τὸ γρηῦς, ἕνεκα δὲ τοῦ τὴν τοιαύτην ςυλλαβὴν μὴ εὑρίςκεςθαι διαςτατικώτερόν φαμεν τὸ

γρηΰς Ἀπειραίη (η 8)·

ὅτι γὰρ ἐκ μονοςυλλάβου διῄρηται, προὖπτον, διδάςκει δὲ καὶ ἡ γενική, διςυλλαβήςαςα ἐν τῷ

γρηὸς ὀδυρομένης.

ἡ γὰρ εἰς η̄ῡς εὐθεῖα διςύλλαβος γενικὴν τριςύλλαβον ἀποτελεῖ, καθάπερ ἡ γένυς τῆς γένυος. ἀποτελεῖ δὲ διςύλλαβον γενικὴν τὴν γρηός· ὅπερ παρείπετο ταῖς μονοςυλλάβοις εὐθείαις. — ἀπειράκις δὲ ἐδείχθη, ὅτι οὐ πρὸς τὰ πάθη αἱ κλίςεις ἀπαρτίζονται, πρὸς δὲ τὰ ὁλόκληρα. —

Βραχεῖα δὲ ἀφορμή ἐςτι τοῦ καὶ τὸ εὖτε παραλαμβάνεςθαι ἀντὶ τοῦ ηὖτε. ὃν γὰρ τρόπον τὸ ὥς ἀντὶ τοῦ ὅτε,

Ἕκτωρ δ' ὡς Cκαιάς τε πύλας (Z 237),

κατὰ τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον οὐδὲν κωλύει καὶ τὸ εὖτ' ὄρεος, σημαῖνον τὸ ὅτε, παρειλῆφθαι ἀντὶ τοῦ ὥς.

Τρύφων (p. 48 Velsen) φηςὶν «ὡς τὰ εἰς ᾱ λήγοντα ἐπιρρήματα βραχυκατάληκτά ἐςτιν· οὐ γεγράψεται ἄρα τὸ ἰδία καὶ δημοςία ςὺν τῷ ῑ». Ἔςτι δὲ πρὸς τὸ τοιοῦτον ὑπαντῆςαι, ὡς οὐ κατά τινα νόμον τὰ ἐπιρρήματα πάντως εἰς βραχὺ θέλει λήγειν. τί γὰρ ἐμποδὼν τοῦ καὶ εἰς μακρὰν λήγειν καὶ εἰς βραχεῖαν; καὶ γάρ τινα βραχυκατάληκτά ἐςτιν, ὡς τὸ τῆλε καὶ ὀψέ, καὶ μακροκατάληκτα, ὡς τὸ ἔςω καὶ ἔξω· καὶ τῷ ῑ βραχεῖ, ὡς ἑλληνιςτί, ἰαςτί, ἀλλὰ καὶ εἰς μακρὸν τὸ ῑ, ἀκονιτί, ἀναι-

Argum. 1 haec est causa, quod η̄ et ῡ, praeter verborum flexionem, in unam syllabam non coëunt. — 15 Εὖτε et ηὖτε promiscue usurpantur. — 20 Ἰδίᾳ et δημοςίᾳ adverbiis ῑ mutum addi vetat Trypho, quod adverbia in ᾱ longam exire non soleant. At cur non possint in ᾱ longam terminari, causa nulla est.

Testim. 3 Et. M. 440, 14 *Δεῖ δὲ ἀναγινώσκειν ἠΰτε ἐν διαστάσει. Κανὼν γάρ ἐστιν ὁ λέγων, ὅτι οὐκ ἔστιν ἐπινοῆσαι τὸ η̄ καὶ τὸ ῡ ἐν μιᾷ συλλαβῇ, χωρὶς εἰ μὴ ἐν κλίσει ῥήματος, ὡς αὐδῶ ηὔδων, αὐχῶ ηὔχουν. Ἀναγκαίως* (*Ἀναγκαία* RSchneider) *οὖν ἡ διάστασις τοῦ ἠΰτε, ὁμοίως τῷ γρηΰς καὶ νηΰς.* ibid. 763, 4 *κανών ἐστιν ὁ λέγων 'οὐκ ἔστιν ἐπινοῆσαι τὸ η̄ καὶ τὸ ῡ ἐν μιᾷ συλλαβῇ* (*ὅτι μὴ ἐν κλίσει ῥήματος αὐλῶ ηὔλουν, αὐχῶ ηὔχουν* addidit ex Apollonio ALentz)'.

Discr. script. 2. τὸ η̄ inseruit b, nullum lac. indicium in A | οτε A, οτι b | 4—5. κατορθωςθαι A | 7. Ἀπειραίη Homerus, απηραιη Ab | 12. τῆς A et b in textu, qui in var. lect.: 'Malim τήν' | 14. κλις7 abbr. A | απ ante αρτιζονται add. A² | 20. inscriptio περι των εις ᾱ βραχυκαταληκτων maiusc. A | 22. τὰ ἐπιρρήματα] fol. 126 v. | 23. post τι γαρ videtur in A scriptum fuisse το, nunc madore evan. post hoc est εμποδον | 26. ακονητι A

μωτί. οὐκ ἄρα ἀπόδειξιc τοῦ ὅτι τὸ ἰδίᾳ cὺν τῷ ῑ οὐ γεγράψεται τὸ τἄλλα εἰc βραχὺ ᾱ λήγειν. — καὶ γὰρ ἐπ' ὀνομάτων ἐνὸν τὸ τοιοῦτον
561 εὑρέcθαι. μοῦcά φαμεν, ἀλλὰ καὶ Ἀθηνᾶ καὶ cοφία.

Ῥητέον οὖν ἑτέρῳ λόγῳ καὶ περὶ γραφῆc τῆc διὰ τοῦ ῑ. — ἡ ἀπὸ τῶν ὀνομάτων μετάπτωcιc εἰc τὰ ἐπιρρήματα, καθ' οὓc λόγουc ἐδείξαμεν ἐν ἀρχαῖc, πάντωc μετὰ τῶν παρεπομένων ἔχει καὶ τὰc γραφὰc cυνυπαρχούcαc, καθάπερ τὸ ἀτρεκέc, cυνεμπεcὸν ὀνόματι, καὶ γραφὴν καὶ τόνον ἀπηνέγκατο, τὸ καλόν, τὸ εὐρύ, τὸ κάλλιcτα, τὸ πυκνά· cχεδὸν ἐπὶ πάντων ὁ λόγοc cυμφωνεῖ, περὶ ὧν καὶ κατὰ τὸ ἑξῆc εἰρήcεται. — Ἔcτιν οὖν τι δημόcιοc, ᾧ παράκειται θηλυκὸν τὸ δημοcία, οὗ cύνταξιc ἐπιρρηματικὴ ἐγίγνετο, δημοcίᾳ ἀπήχθη, ὡc εἰ δημοcίωc τιc ἀπήχθη. καὶ τοῦτο εἰ μὲν ἀπὸ τῆc εὐθείαc τὴν cύνταξιν ἀνεδέξατο, δίχα τοῦ ῑ γεγράψεται· εἰ δὲ παρὰ τὴν δοτικήν, cὺν τῷ ῑ. εἰc ἐπίκριcιν οὖν τοῦ τοιούτου παραληπτέον λόγον ἀποδεικνύντα, πότερα παρὰ δοτικὰc ἢ εὐθείαc τὰ τοιαῦτα. τὸ τοιοῦτον γὰρ παρέπεται οὐ μόνον τοῖc εἰc ᾱ λήγουcιν ὀνόμαcιν, ἀλλὰ καὶ τοῖc εἰc η̄ λήγουcι μορίοιc θηλυκοῖc. ἔcτι τι ὄνομα οὐδαμόc, ᾧ παράκειται ἐπίρρημα τὸ οὐδαμῶc καὶ οὐδαμόθεν, ᾧ ἀπὸ θηλυκοῦ πάλιν cχήματοc ἐπίρρημα παράκειται τὸ οὐδαμῇ. καὶ εἰ μὲν ἀπὸ τῆc εὐθείαc, ἐν ὀξεῖ τόνῳ καὶ δίχα τοῦ ῑ· εἰ δὲ οὐκ ὀξὺc ὁ τόνοc, ὁ δὲ περιcπώμενοc, ὅc ἐcτιν ἐν δοτικῇ, ὁμολόγωc καὶ τόδε cὺν τῷ ῑ γεγράψεται, καθότι πάλιν cυντονούμενον τῷ θηλυκῷ παράκειται καὶ τὸ ἄλλῃ. — Ἔcτι δὲ καὶ ἄλλωc ἐπιδεῖξαι. παρὰ ἀντωνυμικὸν τὸ αὕτη γίνεται ἐπιρρηματική τιc προφορά, ἣν οὔ φαμεν οὕτωc, αὕτη ἄγωμεν, ταύτῃ δέ. καὶ προφανὲc ὡc ἡ πρόcθεcιc τοῦ τ̄ τὴν δοτικὴν ὁμολογεῖ, ᾧ λόγῳ καὶ τὸ τῇδε ἄγωμεν. Δέδεικται ἄρα ὅτι παρὰ δοτικὰc αἱ τοιαῦται ἐπιρρηματικαὶ προφοραί· εἰ δὲ παρὰ δοτικάc, δῆλον ὡc καὶ γεγράψεται cὺν τῷ ῑ. καὶ εἰ τοῦτο, καὶ τὸ ἰδίᾳ ἄρα καὶ δημοcίᾳ παρὰ δοτικάc, καὶ οὕτωc τὰ ἐπιρρήματα γεγράψεται cὺν τῷ ῑ [οὐχ ὥc φηcι Τρύφων διὰ τὸ μακρὸν ᾱ]·

562 Τὰ εἰc ᾱ λήγοντα ἐπιρρήματα ἢ ὀξύνεται, ὡc δηθά, καναχηδά, πυκνά, ἢ βαρύνεται, ὡc τάχα, λίγα, ἄντα, πρῶτα. τὰ πρωτότυπα μόνωc βαρύνεται, αἶψα, αὐτίκα, ὄφρα, ῥίμφα, μάλα, μέcφα, καὶ ὅcα

Argum. 4 Adverbia eodem modo scribuntur atque nomina, quibuscum congruunt forma; illa igitur cum e dativis facta sint, ῑ subscribendum est. — 30. Adverbia, quae eosdem fines habent, generatim percensentur. — 31 1) Adverbia in ᾱ. Primigenia quaeque a praesenti verborum tempore derivantur, barytona sunt.

Testim. 22 cf. Orion. 123, 2.

Discr. script. 3. cοφία b, cοφιαν̇ A | 5. μετάπτωcιc RSkrzeczka, cύμπτωcιc Ab in textu, 'rectius fortasse cυνέμπτωcιc' b in var. lect. | 11. δημοcίᾳ RSchneider, δημοcία Ab | 15. δοτικὰc b, δοτικῆc A, α supra scr. A[1] | 17. ὁ pro ᾧ A | 20. ὁ τόνοc b, τονοc A | 21. δοτικηι A | 24. ἄγωμεν b, αγομεν A | 26. verba αι τοιαυται επιρρηματικαι bis scripta erant ab A[1], sed deleta sunt ab A[x] | 27. ὡc καὶ] fol. 127 r. | 29. verba οὐχ ὡc — μακρὸν ᾱ deleri maluit RSkrzeczka, quam sic corrigi, ut correxit GUhlig οὐχ ὡc φηcι Τρύφων διὰ τοῦ ἁπλοῦ ᾱ

παρ᾽ ἐνεστῶτας τῶν ῥημάτων ἀποτελεῖται, ἠρεμῶ ἠρέμα, μίγω μίγα, ἀντῶ ἄντα, μινύθω μίνυθα (καὶ μετὰ περισσοῦ τοῦ ν̄ μίνυνθα), ῥέω ῥέα (τὰ γὰρ εὐχερῶς γινόμενα ῥύσει ἔοικε. καὶ σαφὲς ὅτι τὸ

ῥέα μὲν γὰρ βριάει (Hes. Op. 5)

ὁλόκληρον γέγονε, τὸ δὲ ῥεῖα ἐν πλεονασμῷ ἐστί τοῦ ῑ)· σιγῶ σῖγα, ἀτρεμῶ ἀτρέμα. — παραιτητέον οὖν τοὺς ἠξιωκότας ὀξύνειν τὸ

μίγδ᾽ ἄλλοισι θεοῖσιν (Θ 436),

«ἐπεὶ τὰ εἰς δα», φασί, «λήγοντα ἐπιρρήματα ὀξύνεται, ὡς ἔχει τὸ

καναχηδὰ ῥέοντες (Hes. Theog. 367)

καὶ τὸ χανδά». — ἔστι γὰρ πρὸς τὸ τοιοῦτον φάναι, ὡς ἰδού τινα εἰς δα λήγοντα καὶ βαρύτονά ἐστιν, ὡς τὸ ληκίνδα, ὀστρακίνδα, ὀνόματα παιδιῶν, καὶ ὡς τὰ ὀξυνόμενα συνυπάρχει τοῖς εἰς δον περατουμένοις, καναχηδόν καναχηδά, αὐτοσχεδόν αὐτοσχεδά, χανδόν χανδά· τῷ μέντοι μίγδα οὐ παράκειται ὁ τοιοῦτος σχηματισμός. ἦν οὖν ἐν πλεονασμῷ τοῦ δ̄, καθὼς καὶ ἡ ἄχερδος πλεονάζει καὶ ὁ δαίδαλος τῷ δ̄, παρὰ τὸ δαίω. καὶ ἐν ἐπιρρήματι δὲ τῷ ὑπόδρα δύναται πλεονασμὸς εἶναι τοῦ δ̄. (εἰ γὰρ μὴ παραδεξαίμεθα ὅτι ἔνδειά ἐστι τοῦ ξ̄, δύναιτο ἂν παρὰ τὸ ὁρῶ ἀποτελεῖσθαί τι ὅρα καὶ ὑπόδρα μετὰ περισσοῦ τοῦ δ̄, ὅπερ οὐ πάντως ἐπιζητήσει τὸ φ̄· καὶ γὰρ ἄλλα ἐστί τινα, ἃ οὐ μετέβαλε κατὰ συναλοιφὴν τὸ π̄ εἰς φ̄, ὡς ἥλιος ἀπηλιώτης, ὡς τὸ

ἐπ᾽ Ἡφαίστοιο θύρῃσιν,

ὡς

ἐπίστιόν ἐστιν ἑκάστῳ (Ζ 265).

ἐν τοῖς προκειμένοις εἴρηται ἱκανῶς περὶ τοῦ ὑπόδρα). τούτῳ ἄρα τῷ 563 λόγῳ καὶ τὸ ληκίνδα ἐν βαρεῖ τόνῳ ἐστίν, οὐ συνυπάρχον τῷ εἰς δον λήγοντι ἐπιρρήματι.

Βαρύνεται καὶ ὅσα οὐκ ἐν ὁμοφωνίᾳ γίνεται πληθυντικῶν οὐδε-

Argum. 27 Barytona sunt, quae non iisdem utuntur formis atque neutra pluralia. Notandus igitur accentus θαμά adverbii, quod, cum discrepet a plurali θαμέα, barytonon esse oporteret; eoque magis notandus, quod ex θαμά nascitur ἅμα.

Testim. 3 Et. M. 703, 4 *τὸ γὰρ εὐχερὲς ῥεύσει (ῥύσει?) ἔοικεν.* ibid. 700, 56 *ῥᾷον· παρὰ τὸ ῥέω· τὸ γὰρ εὐχερῶς γινόμενον ῥύσει ἔοικεν.* — 27 Ep. Cr. 448, 9 *τὰ ἀπὸ πληθυντικῶν οὐδετέρων μεταγόμενα εἰς ἐπιρρηματικὴν σύνταξιν ἅπαντα βαρύνεται, οἷον ταχέα τάχα, σαφέα σάφα, ὠκέα ὦκα, πλὴν τοῦ θαμά.*

Discr. script. 1. μίγω μίγα GHSchaefer, μίσγω μίσγα Ab | 5. γεγονε b, γερον A, quas syllabas ut ex praecedentibus ηρον male repetitas omisit FJBast | 7. μίγδ᾽ Homerus, μίγδα Ab | 11—12. verbis ως το ληκινδα οστρακινδα ονοματα παιδιων linea subscripta est in A | 12. καὶ ὡς b in var. lect., ὡς καὶ Ab, ὡς aut delendum aut in ἔτι mutandum esse censet RSkrzeczka | 13. τῷ b, το A | 15. τῷ δ̄ b, το δ A | 16. δὲ τῷ b, δε το A | 20. συναλοιφὴν τὸ π̄ εἰς φ̄ b, συναλιφην το φ εις π A | ηλιος om. A[1], add. A[2] in marg. | ante απηλιωτης aliquid erasum in A | 21. θυρηισιν corr. A[2], ουσσιν A[1] | 24. ἄρα RSkrzeczka, γὰρ Ab | 27. Βαρύνεται Ab, βαρύνονται FJBast | πληθυντικῶν b in var. lect., πληθυντικη A, πληθυντικῇ b in textu

τέρων ὀνομάτων. παρὰ τὸ ταχύς ἐστιν ὄνομα πληθυντικὸν ταχέα, ἀφ' οὗ ἐπίρρημα οὐχ ὁμόφωνον τὸ τάχα· λιγύς λιγέα λίγα· κρατύς κρατέα κράτα καὶ κάρτα· ὠκύς ὠκέα ὦκα. — Διὸ καὶ σημειωτέον παρὰ τὸ θαμύς, ἀφ' οὗ καὶ τὸ θαμέες [καὶ] πληθυντικὸν ⟨καὶ⟩ τὸ θαμέα, [ὡς] τὸ θαμά, ⟨οὐχ ὡς⟩ ταχέα τάχα. ὅπερ πάλιν διελέγχεται καὶ ἐκ τοῦ ἅμα, εἴγε δύναται ἐν ἐνδείᾳ εἶναι τοῦ θ̄· τὸ γὰρ πυκνῶς γινόμενον ὑφ' ἕνα καιρὸν γίνεται. Τρύφων μέντοι τοὐναντίον φησίν, ὡς τὸ θαμά ἐπλεόνασε τῷ θ̄, τῇ αὐτῇ ἐτυμολογίᾳ ἀρκούμενος. ἐπιστούμεθα δὲ τὸ θαμά ἐντελέστερον διὰ τῆς τοῦ ⟨θαμέα⟩ ὀνόματος παραθέσεως.

Βαρύνεται καὶ ὅσα ἐν ὁμοφωνίᾳ καθέστηκε πληθυντικῶν βαρυτόνων ὀνομάτων· ἥδύτατος, καὶ πληθυντικὸν ἥδύτατα, ἀλλὰ καὶ ἐπιρρηματικῶς τὸ ἥδύτατα. ὀρθῶς ἔχει τὸ κάλλιστα, ἔσχατα, ἥδιστα, πρῶτα.

Βαρύνεται καὶ ὅσα ἐκ μεταλήψεώς ἐστι τῶν εἰς θεν, ὅπερ ἐστὶ παρ' Αἰολεῦσι καὶ Δωριεῦσι, περὶ ὧν καὶ τῆς μεταλήψεως ἐντελῶς ἐκτεθείμεθα. οὐ γὰρ ἐφικτὴ πᾶσα μετάθεσις τῶν εἰς θεν ληγόντων τοπικῶν εἰς τὸ ᾱ. οὐ γὰρ τὸ οὐρανόθεν οὐρανόθα φασίν, οὐδὲ τὸ ἄλλοθεν ἄλλοθα, τὸ δὲ ἔμπροσθεν ἔμπροσθα, ἔνερθεν ἔνερθα, ὄπισθεν ὄπισθα·

ὁ δ' ἐξόπισθα κασταθείς (fr. adesp. 67 Bergk[3])·

πρόσθεν πρόσθα· καὶ παρ' Ἀλκμᾶνι οὕτω δεκτέον τὴν συναλοιφήν,

πρόσθ' Ἀπόλλωνος Λυκήω (fr. 73 Bergk[3]).

Σαφές ἐστιν ὅτι καὶ τὸ ἔνθα τῇδε ἔχει, εἴγε τὰ μὴ οὕτως ἔχοντα

Argum. 10 Barytona sunt, quorum formae conveniunt cum neutris pluralibus barytonis. — 13 Barytona sunt adverbia in θᾱ, quibus Aeolenses et Dores pro adverbiis in θεν utuntur. — 22 Quam regulam sequitur etiam ἔνθα, cum cetera oxytona sint.

Testim. 7 Ep. Cr. 451, 1 *ἐκ τοῦ θαμά* (*θαμύς* scr. RSchneider), *ὃ σημαίνει τὸν πυκνόν γίνεται* ⟨*θαμέα, θαμά καὶ* inser. RSchneider⟩ *κατὰ ἀποβολὴν τοῦ θ̄ ἅμα, τὸ γὰρ πυκνὸν καὶ ἐπάλληλον ἅμα γίνεται, καὶ ἐν τῷ αὐτῷ καιρῷ· τὸ δὲ ἅμα βαρύνεται, ἐπειδὴ τὰ εἰς ᾱ λήγοντα δισύλλαβα ἐπιρρήματα ἅπαντα βαρύνονται· οἷον ὦκα, τάχα, ἅμα, σάφα, λίγα, λίπα, χωρὶς τοῦ θαμά.* Cf. Et. M. 75, 20.

Discr. script. 3. σημειωτέον ⟨τὸ θαμά⟩ FJBast | 4. καὶ τὸ θαμέες] fol. 127 v. | πληθυντικὸν καὶ τὸ θαμέα RSchneider, καὶ πληθυντικὸν τὸ θαμέα Ab in textu, 'Malim πληθυντικόν, καὶ οὐδέτερον τὸ θαμέα' b in var. lect. | 4—5. [ὡς] τὸ θαμά, ⟨οὐχ ὡς⟩ ταχέα τάχα RSchneider, ως το θαμα in fine versus et in initio sequentis versus ταχεα ταχα A; pro θαμα ex A enotavit b θ . . ., FJBast prorsus omisit; ὡς τὸ θ . . . ταχέα τάχα b in textu, τὸ θαμά, ὡς ταχέα τάχα conicit b in var. lect. | 6. ἐν ἐνδείᾳ b, η ενδεια A | 7. θαμά RSchneider, ἅμα Ab | 8. τῷ b, το A | 9. θαμά RSchneider, θαμέα Ab | θαμέα inseruit RSchneider 10. ομοφωνιαι A | 18. ὄπισθα pro ὄπισθα GUhlig | 19. καστάθεις HLAhrens | 'potest etiam Alcmanicum esse' ThBergk | 20. πρόσθεν GDronke, πρόσθε Ab | συναλειφην A | 21. προσθ' FJBast b ThBergk, προς A

τῶν εἰς θα [λήγοντα] ὀξύνεται, δηθά οὐ παρακείμενον εἰς θεν ⟨λήγοντι⟩, τριχθά [μέντοι] καὶ τετραχθά. — Ἀλλὰ καὶ τὰ τῆς σημασίας ὧδε ἔχει. τὰ παρὰ πρόθεσιν παραγόμενα τῶν εἰς θεν ληγόντων κοινῇ χρῆται 564 σημασίᾳ κατὰ τὴν τοπικὴν ἐκφοράν, εἴγε τὰ μὲν ἄλλα τὴν ἐκ τόπου σχέσιν σημαίνει, λέγω τὸ οἴκοθεν, οὐρανόθεν, ἃ δὲ ἔχει τὰς τρεῖς διαστάσεις. ὡς γὰρ καὶ ἐπ' ὀνομάτων ἔστι κοινότητα γένους παραδέξασθαι, οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν προκειμένων ἐπιρρημάτων κοινότητα τὴν τόπων ἔστιν ἐπιδέξασθαι· ⟨καὶ⟩ καθάπερ ἔστιν ἐπινοῆσαι τῇ παραθέσει τῶν ἄρθρων διαστελλόμενα τὰ κοινά, οὕτω καὶ τῇ παραθέσει τῶν προθέσεων τὰ προκείμενα διαστέλλεται. φαμὲν γὰρ ἐκ τοῦ ἔμπροσθεν εἰς τὸ ἔμπροσθεν, ἐκ τοῦ ὕπερθεν εἰς τὸ ὕπερθέν, τῶν ἄλλων ἐπιρρημάτων τὸ τοιοῦτον οὐκ ἀναδεχομένων. καὶ δὴ παρὰ τὴν ἐν πρόθεσιν ἦν τι ἐπίρρημα ἔνθεν, ὃ δὴ ὤφειλε τρεῖς ἔχειν διαστάσεις τοπικάς. καὶ ἐπειδὴ ἅπαξ Δωρικώτερον τὸ ἔνθεν εἰς τὸ ᾱ μετετίθετο, καὶ ἦν κοινότερον μεταλαμβανόμενον τὸ ἔνθα, ἐμερίζετο μὲν τῇ συνεκδρομῇ τῶν εἰς θεν ληγόντων τὸ ἔνθεν εἰς τὴν ἐκ τοῦ τόπου σχέσιν, εἶχε δὲ τὰς ὑπολοίπους δύο σημασίας ἐγκειμένας ἐν τῷ ἔνθα. διὰ τοῦτο τὸ ἔνθα καὶ ⟨τὸ⟩ εἰς τὸν τόπον σημαίνει καὶ ἐν τόπῳ,

ἔνθα μὲν Αἴας κεῖται (γ 109),
ἔνθα κατεπλέομεν (ι 142).

δέδεικται ἄρα ἀναλόγως βαρυνόμενον τὸ ἔνθα.

Βαρύνεται καὶ ὅσα ἀντιμεταλαμβάνεται ἑτέροις ἐπιρρήμασι, σχεδὸν ὑπὸ τὸν λόγον τῶν πρωτοτύπων παραλαμβανόμενα. τῷ ἔμπης παράκειται τὸ ἔμπα,

ἔμπα γε μὴν ἴθι δεῦρο.

(ὅτι γὰρ καὶ σύνδεσμός ἐστιν ἐναντιωματικὸς τὸ ἔμπης καὶ ἐπίρρημα, δείκνυται ἐν τῷ περὶ συνδέσμων· ᾧ λόγῳ καὶ ἄλλα συνεμπίπτει ἐν συνδέσμοις καὶ ἐπιρρήμασι. τὸ ὄφρα σύνδεσμος, ἀλλὰ καὶ ἐπίρρημα. οὕτως ἔχει καὶ τὸ ὅπως. καὶ τὸ ἵνα δὲ τοπικὸν ἐπίρρημά ἐστιν,

ἵνα τ' ἔτραφεν ἠδ' ἐγένοντο (κ 417),

καὶ σύνδεσμος αἰτιολογικός, καὶ ἔτι ἀποτελεστικός). καὶ τῷ μάλα δὲ τὸ 565

Argum. 3 Quaecunque adverbia in θεν a praepositionibus derivantur, ita usurpari solent ut iis et 'unde' et 'ubi' et 'quo' quaerenti respondere possimus. Itaque ἔνθεν tres notiones habere debebat: nunc autem ἔνθα dorica forma ita usu recepta est, ut et 'ibi' et 'eo' significet; ἔνθεν igitur nihil nisi 'inde' est. — 22 Barytona sunt ea adverbia in ᾱ, quibus alia eiusdem radicis praesto sunt.

Discr. script. 1. ληγοντα delevit RSkrzeczka, ληγόντων b | 'quid sibi velit ου, alius viderit' b | λήγοντι addidit RSkrzeczka, qui ante τριχθά exemplum adverbii in θᾱ barytoni intercidisse suspicatur | 2. μέντοι delevit RSchneider | 6. ὡς γὰρ b, ει γε A | 7. ἐπὶ b, η A | 8. καὶ add. b | 14. τὸ ἔνθεν] fol. 128 r. | 15. μεταλαμβανόμενον RSkrzeczka, διαλαμβανόμενον Ab in textu, ἰδίᾳ λαμβανόμενον conicit b in var. lect. | τὸ ἔνθα RSkrzeczka, τὸ ἔνθεν Ab in textu, τοῦ ἔνθεν b in var. lect. | 18. τὸ b add. in var. lect. | 23. τὸν b, των A | 31. τῷ μάλα δὲ τὸ Ab, τὸ μάλα δὲ τῷ RSkrzeczka

μᾶλλον ἀντιπαράκειται. ἴcωc δὲ καὶ τὸ ἧκα, τὴν αὐτὴν ἔχον ἀντιμετάληψιν, ἐν ὑπερβατῷ ἐcτι τοῦ φωνήεντοc, ἀναγκαίωc τοῦ ν̄ ἀποcτάντοc, καθότι καὶ ἐπὶ τοῦ πρόcθεν πρόcθα, ἔνερθεν ἔνερθα.

Τῇ αὐτῇ ἀκολουθίᾳ cκεπτέον καὶ περὶ τοῦ οὐδαμά. Ὀξύνεται τὰ εἰc ᾱ λήγοντα ἐπιρρήματα, ὡc πρόκειται, εἰc θα λήγοντα, οὐκ ἐκ μεταθέcεωc ὄντα τοῦ θεν. ὀξύνεται καὶ τὰ ἐν ὁμοφωνίᾳ οὐδετέρων πληθυντικῶν. παρὰ τὸ πυκνόc πληθυντικὴ προφορὰ γίνεται οὐδετέρα πυκνά, ᾧ cύνεcτι πάλιν ὁμόφωνον ἐπίρρημα τὸ πυκνά. οὕτωc ἔχει καὶ τὸ δεξιά καὶ ἀριcτερά, cημαίνοντα τὸ δεξιῶc καὶ ἀριcτερῶc. τοιοῦτόν ἐcτι καὶ τὸ καλά (ὃ δι' ἑνὸc μὲν λ̄ γράφεται κατὰ τὸ κοινὸν ἔθοc, παρὰ Δωριεῦcι δὲ δι' ἑτέρου λ̄, καὶ οὐχ, ὡc ἔνιοι ὑπέλαβον, κατ' Αἰολίδα διάλεκτον· ἐβαρύνετο γὰρ ἄν, πρὸc οἷc οὐδὲ τὸ καλόc Αἰολεῖc ἐν διπλαcιαcμῷ τοῦ λ̄ προφέρονται). — πίcτιc δὲ τοῦ τὴν cυνέμπτωcιν τοῦ τόνου ἐπικρατεῖν τῶν προκειμένων ἐπιρρημάτων τὸ βαρυνθῆναι τὸ πυκνά ἐνδεῆcαν τῷ ν̄, καθὸ ἐξέκλινε τὴν ὁμοφωνίαν. — Καὶ οὐ δεῖ ἀπορεῖν, διὰ τί παρὰ τὸ caφῶc τὸ cάφα ἐβαρύνθη, παρὰ δὲ τὸ καλῶc οὐκέτι τὸ καλά· ὃ μὲν γὰρ τῇ ὁμοφωνίᾳ ἐκρατεῖτο τῇ πρὸc τὸ καλόc καλά, ὃ δὲ οὐ τῇδε εἶχε. — καὶ τὸ οὐδαμά δέ, παρακείμενον τῷ οὐδαμῶc, ἔχοιτο ἂν τοῦ κατὰ τὸ τέλοc ὀξέοc τόνου λόγῳ ⟨τοιῷδε⟩. οὐκ ἔcτιν ὅμοιον τὸ caφῶc τῷ οὐδαμῶc, ἵνα ὅμ⟨οιον⟩ τῷ cάφα τὸ οὐδαμά κατὰ τάcιν καθίcτηται. παράκειται μὲν γὰρ τὸ caφῶc τῷ caφήc, οὗ τὸ οὐδέτερον πληθυντικὸν οὐκ ἔχει cυνέμπτωcιν ἐν τῷ cάφα· τῷ μέντοι οὐδαμῶc παράκειται τὸ οὐδαμόc. πίcτιc δὲ τὸ τὰ εἰc θεν λήγοντα ἐπιρρήματα καὶ τῷ ō παρεδρευόμενα ἢ ἀπ' εὐθειῶν τῶν εἰc ōc ληγουcῶν παρῆχθαι ἢ γενικῶν τῶν εἰc ōc, Λεcβόθεν, οὐρανόθεν, Διόθεν.
566 ἔcτιν οὖν καὶ τὸ ἀμόθεν, καὶ ἔτι τὸ οὐδαμόθεν ἀπὸ τοῦ οὐδαμόc.

Argvm. 4 Quae cum neutris pluralibus conveniunt cum oxytona esse soleant, οὐδαμά iure acutum habet;

Testim. 1—2 Ep. Cr. 184, 10 *Ἧκα ἐπίρρημα μεσότητος· γίνεται δὲ παρὰ τὴν αἰτιατικὴν* ⟨*ἀκήν* add. RSchneider⟩· *ὥσπερ παρὰ τὸ πρόσθεν πρόσθα, καὶ ἔνερθεν ἔνερθα, καὶ ἔνθεν ἔνθα, οὕτως ἀκήν ἧκα· γίνεται δὲ κατὰ μετάληψιν τοῦ αὐτοῦ φωνήεντος. ἀναγκαίως ἀποβλητικὸν γέγονε τοῦ ν̄.* Et. M. 424, 4. — 6 Ep. Cr. 153, 30 *ὅσα ἐν ὁμοφωνίᾳ καθέστηκε πάλιν* (*πληθυντικῶν* scr. RSchneider) *οὐδετέρων ὀνομάτων, μετάγεται εἰς ἐπιρρηματικὴν σύνταξιν.* Eadem sunt in Et. M. 323, 31 ubi recte *πληθυντικῶν* legitur.

Discr. script. 4. οὐδαμά b, ουδαμα η ουδαμη A | 6—7. οὐδετέρων πληθυντικῶν RSchneider, οὐδέτερα πληθυντικά Ab in textu, οὐδετέρᾳ πληθυντικῇ b in var. lect., ⟨πρὸc⟩ οὐδέτερα πληθυντικά RSkrzeczka | 11. οὐχ, ὡc b, ουτωc A | 13. λ̄ b, ᾱ A[1], quod in λ mutavit A* | 14. τοῦ τόνου b, τον τονον A | ἐπικρατεῖν τοῦ τόνου pro τοῦ τόνου ἐπικρατεῖν GFSchoemann | 17—18. καλόc καλά GDronke, καλῶc Ab | 18. τω ουδαμα A | 18—19. το ουδαμωc A | 19. ἔχοιτο ἂν] fol. 128 v. | 19. 20. lacunas explevit b | 21. καθιcταται A | 22—23. τω μεντοι A, τὸ μέντοι b | 23. οὐδαμῶc Ab, οὐδαμά GDronke | το ουδαμοc A, τῷ ουδαμοc b | δὲ τὸ b, δε τω A | 24. τῷ ō b, το ō A | 26. ἀμόθεν DRuhnken b, αλλοθεν A

ὁμολόγως οὖν τὸ μὲν οὐδαμῶς περισπᾶται. — καὶ ἔτι παρὰ Ἐπίκουρον τὸ ἀμῶς γέ πως, σημαῖνον κατά τινα τρόπον, ἀπὸ ὀξυτόνου τοῦ ἀμός. ἐπεὶ καὶ πόθεν περιεσπᾶτο ⟨τὸ⟩ ἀμῶς, εἰ μὴ παρέκειτο ὀξεῖα τάσις, καθὸ καὶ τὸ καλῶς τῷ καλός παράκειται; — Τοῖς δὴ τοιούτοις συμπαράκειται ἐπιρρήματα ὀξυνόμενα, εἰς ᾱ λήγοντα, πυκνός πυκνῶς πυκνά, καλός καλῶς καλά. ὑγιὴς ἄρα ἡ τάσις κατὰ τὴν ὀξεῖαν ἐν τῷ οὐδαμά.

Ἑξῆς ῥητέον ἐστὶ καὶ περὶ τοῦ ῥᾴ. Ἀλκμάν·

τίς καν, τίς ποκα ῥᾴ
ἄλλω νόον ἀνδρὸς ἐπίσποι; (fr. 42 Bergk[3]).

ὅπερ ἐν πάθει προφανεῖ ἐστίν· ἡ γὰρ μακρότης τοῦ ᾱ ἀλλοτρία τῆς προλελεγμένης καταλήξεως. οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνο ἔστι φάναι, ὅτι διὰ μονοσυλλαβίαν ἐξετείνετο τὸ ᾱ, εἴγε καὶ ἕτερον ἔστιν ἐπινοῆσαι βραχυκατάληκτον μονοσύλλαβον, τὸ ἅ, παρακείμενον τῷ ὥς, ὁμοφωνοῦν τε πληθυντικῇ προφορᾷ τῇ παρὰ τὸ ὅς, ἅ, ὡς πυκνός πυκνά· ὑπὲρ οὗ κατὰ τὸ προκείμενον εἴρηται, ἐν ᾧ διειλήφαμεν καὶ περὶ τοῦ ἠΰτε καὶ περὶ τοῦ ἅτε. οὐδὲ μὴν ἐκεῖνο ἔστι παραδέξασθαι, ὡς ὅμοιόν ἐστι τῷ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ, καθὸ ⟨οὐ⟩ συνεμπίπτει ὀνόματι, καθάπερ καὶ τὰ προκείμενα. — Ἔστι γε μὴν περὶ τῆς γραφῆς ἐπιστῆσαι, εἰ καὶ σὺν τῷ ῑ γεγράψεται τὸ ῥά· οὐδὲ γὰρ ἡ τῶν ἀντιγράφων παράδοσις ἐξωμάλιστο, ἀφορμὴ μὲν οὖν ἐγένετο τοῦ δίχα τοῦ ῑ γράφεσθαι τὸ προκείμενον ἐπίρρημα ἡ τοῦ ῥέα συναλοιφή, τοῦ ε̄ καὶ ᾱ εἰς μακρὸν ᾱ συνῃρημένων. ἣν οὐ παραδεξαίμεθα, κατὰ πρῶτον μὲν λόγον, καθότι οὐ περισπᾶται, καὶ καθὼς εἴπομεν, ὅτι καὶ πρόσθεσίς ἐστι τοῦ ῑ· κατὰ δὲ δεύτερον διαπορήσειέ τις, ποίῳ λόγῳ Αἰολεῖς τὸ β̄ προσέθηκαν. μήποτε οὖν

Argum. 9 Ῥᾴ vocula ᾱ longam habet, quod insolitum. — 19 Qui ei ῑ mutam addi noluerunt, eam ex ῥέα contractam esse existimarunt. Quod probari non potest: notaretur enim circumflexo.

Testim. 1 Et. M. 95, 22 *Ἔστιν ὄνομα ἀμός, ἰσοδυναμοῦν τῷ τὶς Δωρικῶς, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐν Ὀδυσσείᾳ 'Τῶν ἀμόθεν γε' ἀντὶ τοῦ 'ἀπό τινος μέρους τούτων'. Ἐκ τῆς γενικῆς τῶν πληθυντικῶν γίνεται ἐπίρρημα μεσότητος ἀμῶς.*

Discr. script. 1. παρὰ Ἐπίκουρον Ab, DRuhnken Ἐπίκουρον corruptum censet, παρὰ Ἐπικούρῳ συχνὸν vel πολὺ vel simile quid conicit b in var. lect. | 2. του A[1] in marg. | 3. τὸ add. b | 4. τὸ καλως τω καλος A, τῷ καλῶς τὸ καλός b | 9. τίς καν HLAhrens, τίς καν vel κα etiam ThBergk, τίς ἄν Ab, τίς δ' ἂν FWSchneidewin | ῥᾴ haud dubie scribi voluit Apollonius, 'ῥᾶ scripsi, est enim ex ῥέα contractum' ThBergk, ρα A, an voluerit Alcman potius ῥᾷ' vel ῥᾶ' dubitat HLAhrens | 10. ἄλλω b, αλλα A | 17. περὶ τοῦ ἅτε b in var. lect. ChALobeck, πεσατε A b in textu, τοῦ ἅτε GDronke GFSchoemann | 18. οὐ add. b | 21. τοῦ δίχα b, το διχα A | 22. συναλιφη A | 23. οὐ] fol. 129 r. | παραδεξαιμεθα A, παραδεξαίμεθ' ἂν b | 24. post δευτερον duae litterae erasae in A | 25. τὸ β̄ b, το δευτερον A

567 γραπτέον cὺν τῷ ῑ, τῆc καταcτάcεωc οὕτωc ἐχούcηc· ὃν τρόπον τῷ ὄπιcθεν τὸ ὀπιcθίδιοc παράκειται, ἔμπροcθεν ἐμπροcθίδιοc, μαψίδιοc, ἀΐδιοc, οὕτωc παρὰ τὸ ῥέα ἦν τι ῥεῖδιοc, ὃ παρὰ τοῖc Ἴωcιν ἐγένετο ῥηΐδιοc, ἀφ' οὗ καὶ ἐπίρρημα ῥηιδίωc ὡc μαψιδίωc. ἀφ' οὗ ἔπιπτεν, ἐκ μεταθέcεωc τοῦ η̄ εἰc τὸ ᾱ, ῥαΐδιοc καὶ ῥαϊδίωc, ἀφ' οὗ κατὰ cυναίρεcιν τὸ ῥᾳδίωc, καθὰ καὶ ἐν ὀνόμαcι τὸ ῥαΐδιοc ⟨καὶ ῥᾴδιοc καὶ ῥάϊοc⟩ καὶ ῥᾷοc, καὶ Λάϊοc καὶ Λᾷοc. καὶ ὃν τρόπον ἦν τι πάλιν ὄνομα τὸ λήϊοc, ἀφ' οὗ λάϊοc καὶ λάϊον καὶ λάϊα καὶ ἐν cυναιρέcει πάλιν τοῦ ᾱ λᾷα, τίc μοι τὰ λᾷα ἐκτίλλει, Cώφρων (fr. 85 Ahrens), καὶ cὺν τῷ ῑ γράφεται, τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ τὸ προκείμενον cχῆμα ἦν τὸ αὐτὸ πάθοc ἀναδεδεγμένον, ἀφ' οὗ τὸ κατὰ ἀποκοπὴν ῥᾴ ἐγένετο, καθὸ καὶ τὸ βριθέωc μὲν ἐντελέc, παρακείμενον τῷ βριθύc, καὶ ἐν ἀποκοπῇ βρῖ. (ὅτι γὰρ καὶ δύο cυλλαβῶν ἀποκοπαὶ γίνονται, ἐν τῷ περὶ παθῶν ἐδείχθη. τό τε γὰρ πρόπαρ οὕτωc ἔχει, καὶ τὸ μάκαρ, πηδά, καὶ τὸ ὑμέν παρὰ Καλλιμάχῳ (fr. 461 Schneider).) — Καὶ τούτῳ γε τῷ λόγῳ καὶ τὰ τοῦ τόνου εὐκατάcτατα γίνεται, καὶ ἔτι τὰ τῆc γραφῆc, καὶ ἔτι τὸ ἠπορημένον πρὸc τῶν Αἰολέων. μὴ γὰρ ἄλλοτε Αἰολεῖc προcτίθενται τὸ β̄ τῷ ρ̄, εἰ μὴ τὸ δ̄ ἐπιφέροιτο κατὰ τὴν ἑξῆc cυλλαβήν, ἢ τὸ cυγγενὲc ζ̄, ἢ τὸ cυμπαθέcτερον τ̄· ἅπαξ γὰρ τοῦ κ̄ ἐπιφερομένου ἡ πρόcθεcιc ἐγίνετο. διὰ τοῦτο βρόδον φαcὶ καὶ βρίζα καὶ βρυτῆρεc, οὐ μὴν τὸ ῥέω ἔτι βρέω φαcίν, οὐδὲ ἄλλο τι τῶν τοιούτων. πρόδηλον οὖν ὡc ὁμόλογοc ἥ τε ἀποκοπή (οὐ γὰρ ἡ πρόcθεcιc παρείπετο, εἰ μὴ δυνάμει ἐπεφέρετο τὸ δ̄, εἴγε καὶ ἀποκοπαὶ ὑπομνήcειc ἔχουcι τῶν ἀποκεκομμένων cυλλαβῶν), οὐδέν τε ἐμπόδιον ἐπιγινομένου τοῦ βρᾳδίωc τὴν ἀποκοπὴν γενέcθαι δεύτερον.

Διὰ τῶν προκατειλημμένων λόγων καταλάβοιτο ἄν τιc, ὅτι οὐδὲ τὸ ᾱ, cημαῖνον εὐχὴν ἐν τῷ «ἆ πά⟨ντα cυναγείραc⟩» (Callim. fr. 323 Schneider) οὐκ ἔcτιν ὁλόκληρον. ὡc γὰρ ἔφαμεν, οὐκ ἔcτιν ἐν
568 μα⟨κρῷ τῷ ᾱ⟩ τὰ εἰc ᾱͅ λήγοντα ἐπιρρήματα. ἰδοὺ γὰρ καὶ τὸ ἅ

Argum. 9 Sic potius derivatum est: a ῥέα ducitur ῥεῖδιοc, ῥηΐδιοc ῥαΐδιοc, ῥᾴδιοc, — 12 unde duabus syllabis resectis ῥᾴ. — 17 Et quia in resectis syllabis δ̄ inest, Aeolenses huic voculae β̄ praefigunt.

Discr. script. 1—2. τῷ ὄπιcθεν τὸ b, το οπιcθεν το A | 3. αειδιοc A | 6. τὸ ῥαΐδιοc ⟨καὶ ῥᾴδιοc καὶ ῥάϊοc⟩ καὶ ῥᾷοc HLAhrens, το ραιδιοc και ραιοc A, τὸ ῥαΐδιοc καὶ ῥᾴδιοc b, τὸ ῥᾴδιοc καὶ ῥᾷοc FJBast | 7. Λάϊοc καὶ Λᾷοc b, λωϊοc και λωοc A, λώιοc καὶ λῷοc FJBast | 8. λάϊον καὶ λάϊα A b, λαῖον καὶ λαῖα FJBast | 9. λᾷα b, λαια A | λᾷα FWSturz b, λαια A | 11. ῥᾴ b, ραι A | 12. βριθέωc ChALobeck, βριθύωc A b, |βριθύ, ὡc FJBast | 13. βρῖ ChALobeck, βρι A, βρί b | 17. πρὸc A b, βρά GHSchaefer | Αἰολεῖc A b, οἱ Αἰολεῖc FJBast | 20. προθεcιc A | 23. καὶ ⟨αἱ⟩ ἀποκοπαὶ FJBast | 24. ἐπιγινομένου A b, ἐπιγινόμενον FJBast | βρᾳδίωc RSchneider, βραιδίωc A b | 26. προκατειλημμένων A b in textu, 'Fort. προκατειλεγμένων' b in var. lect. | post τιc duae tresve litterae erasae in A, sequitur fol. 129 v. | 27. lacunam expl. GFSchoemann, απα . . . A b | 29. lacunam expl. b

⟨παρὰ τὸ ὅϲ⟩ ἐν μονοϲυλλαβίᾳ ἐφύλαξε τὴν βραχύτητα, λεγόμε⟨νον⟩ ὁτὲ μὲν μετὰ ϲυνδέϲμου,

ἅτε παρθένοϲ (Χ 127),

ὁτὲ δὲ μετὰ προθέϲεωϲ, καθά, καθάπερ, καθότι καὶ τὸ ἰϲοδυναμοῦν,

ὥϲτε λέων ἐχάρη (Γ 23),

καθώϲ. — ἔϲτιν οὖν ἐν ἀποκοπῇ τοῦ βάλε (ὅτι δὲ καὶ δύο ϲυλλαβῶν ἀποκοπὴ γίνεται, ἐντελῶϲ ἐν τῷ περὶ παθῶν παρεϲτήϲαμεν). ἐντεῦθεν γὰρ ἂν καὶ τεκμήραιτό τιϲ, ὡϲ οὐδ' ἐντελέϲ ἐϲτι τὸ βάλε,

βάλε δή, βάλε κηρύλοϲ εἴην (Alcm. fr. 26 Bergk[3]),

[καθώϲ τινεϲ ᾠήθηϲαν] ὅπερ ⟨οὐκ⟩ ἐπλεόναϲεν ἐν τῷ ἄβαλε, ⟨καθώϲ τινεϲ ᾠήθηϲαν,⟩ καθὸ οὐδέποτε πλεοναϲμὸϲ λέξεωϲ λείπεται εἰϲ τὸ δηλούμενον τῆϲ λέξεωϲ. οὐδὲ γὰρ τὸ ἀϲταφίϲ εἰϲ τὸ ᾱ ποτὲ μεταληφθὲν ϲημαίνει τὸ αὐτό, οὐδὲ τὸ ἔειπε τῷ ε̄. τὰ μέντοι ἐντελῆ ὄντα, καὶ ἀποκοπτόμενα καὶ ἀφαιρούμενα, φυλάϲϲει τὸ δηλούμενον· τῶν γὰρ φωνῶν τὰ πάθη, καὶ οὐ τῶν ϲημαινομένων. ἀποκοπὲν τὸ δῶ ϲημαίνει τὸ δῶμα· ἀφαιρεθὲν τὸ ἐθέλω τοῦ ε̄ τὸ αὐτὸ ϲημαίνει, τὸ θέλω, καὶ ἔτι προϲαφαιρεθὲν ἐν τῷ λῶ. — ὁ λόγοϲ καθολικόϲ, χωρὶϲ εἰ μὴ ὑπ' ἀμφιβολίαν πέϲοι τι, ἧϲ καὶ τὰ λοιπὰ τῶν λέξεων ἀπολύεται διὰ τῶν ϲυμφερομένων. — τὸ ἄρα ἃ ἀπεκόπη διὰ τὸ ἐν αὐτῷ δηλούμενον, καὶ τὸ βάλε ἀφαίρεϲιϲ διὰ τὸ ἐν λεκτῷ καταλιμπάνεϲθαι τὸ ᾱ.

Τὰ εἰϲ ᾱν λήγοντα ἐπιρρήματα ἐν μακρῷ ἐϲτὶ τῷ ᾱ, τάϲει δὲ βαρείᾳ, ὡϲ ἔχει τὸ λίᾱν, ἄγᾱν, πέρᾱν. — δεδείξεται γὰρ τὸ ὅτᾰν, ὅτι δύο μέρη λόγου ἐϲτίν, ἔκ τε τοῦ ὅτε ἐπιρρήματοϲ καὶ τοῦ ἂν ϲυνδέϲμου, ἐν ᾧ δεδείξεται, ὅτι καὶ ἀνταποδοτικῷ χρῆται ὁ ποιητὴϲ τῷ τόταν, καὶ πότε ⟨περιϲϲῶϲ⟩ ἔγκειται ὁ ἂν ϲύνδεϲμοϲ, λέγω ἐν παραπληρωματικῷ, καὶ πότε οὔ. — Ἀλλ' οὐδὲ τὸ πάμπᾰν ἄλογον ἂν εἴη διὰ τὴν ϲυϲτολὴν τοῦ ᾱ· ἅπαντα γὰρ τὰ ἐξ ὀνομάτων μεταλαμβανόμενα 569

Argum. 6 Ex ἄβαλε per apocopen ἃ, per aphaeresin βάλε nascitur. — 9 Nam si ᾱ in ἄβαλε redundaret, per se ipsum nihil valeret. Nunquam enim syllaba redundans idem atque vox integra significat. — 21 a) Adverbia in ᾱν longam ᾱ habent et barytona sunt. Non repugnat ὅτ-ᾰν; neque absonum πάμ-πᾰν adverbium, nam etiam in ϲύμπαν πρόπαν neutris ᾱ corripitur; itemque in adverbio πάμπαν.

Discr. script. 1. lacunam expl. GDronke | lacunam expl. b | 10. καθώϲ τινεϲ ᾠήθηϲαν transposuit GUhlig | οὐκ add. GUhlig | 12. τὸ ἀϲταφίϲ εἰϲ τὸ ᾱ aut τοῦ ἀϲταφίϲ τὸ ᾱ b in var. lect , τοῦ αϲταφιϲ ειϲ τὸ ᾱ A b in textu | 13. τὸ αὐτό, οὐδὲ τὸ GDronke, τὸ τοιοῦτον, οὐδὲ τῷ A b | τὸ ἔειπε εἰϲ τὸ ε̄ aut τοῦ ἔειπε τὸ ε̄ b in var. lect. | 16. comma post ε̄ delevit et post ϲημαίνει posuit RSkrzeczka τὸ θέλω A b, ⟨ἐν⟩ τῷ θέλω GDronke | 17. ἐν τῷ λῶ A b, ⟨τοῦ θε̄⟩ ἐν τῷ λῶ GFSchoemann | 18. τι, ἧϲ GDronke, δι' ἣν A b | 19. ἃ RSchneider, ἄλφα A b | ἀποκοπὴ pro ἀπεκόπη GUhlig | 20. ἀφαίρεϲιϲ RSkrzeczka, ἀφαίρεϲιν A b, ἀφῃρέθη GDronke | 24. ὅτι KLehrs, πότε A b | ανταποδωτικω A | 25. 'τόταν vel ut nos τότ' ἄν' KLehrs, τότε A | περιϲϲῶϲ add. KLehrs

εἰς ἐπιρρηματικὴν σύνταξιν, τὴν φωνὴν τοῦ ὀνόματος φυλάσσει, ὡς ἔχει τὸ εὐρύ, τὸ ἀτρεκές, τὸ πυκνά, τὸ καλά, τὸ ἰδίᾳ, τὸ δημοσίᾳ, ἄλλα πάμπολλα. ᾧ λόγῳ οὐδὲ τὸ ⟨πάμπᾰν⟩ [πρόπαν] ὠλιγώρηται ⟨κατὰ τὸ πρόπᾰν⟩ ἢ σύμπᾰν· πάλιν γὰρ ἀπὸ ὀνοματικῆς συντάξεως εἰς ἐπιρρηματικὴν ἐχώρησεν. ἔστι τὸ πᾶν, ⟨ὅπερ⟩ μονοσύλλαβον μὲν ὂν ἐν ἐκτάσει τοῦ ᾱ ἐστίν, ὑπὲρ μίαν δὲ συλλαβὴν καθεστηκός, εἴτε καὶ κατὰ σύνθεσιν εἴτε καὶ κατ' ἐντέλειαν τοῦ ἐλλείποντος ᾰ, ἐν συστολῇ, σύμπᾰν, πρόπᾰν, ἅπᾰν· ὅπερ ἀνεδέδεκτο καὶ τὸ ἐπίρρημα ἐν τῷ πάμπᾰν.

Ὁ αὐτὸς λόγος παρακουλουθήσει, ὡς ἕνεκά γε τοῦ τόνου, ⟨οὐ⟩ καὶ ἐπὶ τοῦ ὠτᾶν, τὴν μὲν μακρότητα τοῦ ᾱ φυλάξαν, οὐ μὴν τὴν τάσιν. καὶ κατ' ἄλλον δὲ λόγον ἐπιστάσεως ἔτυχε, καθὸ διτονεῖ. — Γεγενῆσθαι δὲ οἱ μὲν παρ' ἑταιρικὴν ἐκφώνησιν, ὡς Δίδυμος (p. 403 Schmidt) ἔφη, καὶ παραλαμβάνει αὐτὸ παρὰ τὸ ἔτης μετὰ μορίου τοῦ ὦ κλητικοῦ. — Πρὸς ὅν φησι Τρύφων (p. 49 Velsen), ὡς τὰ τῆς κλητικῆς οὐ καταστατή· βραχὺ γὰρ καὶ βαρὺ τὸ ᾱ ἀπαιτεῖ, ὥσπερ καὶ τῷ δώτης τὸ δῶτα παράκειται, θύτης θῦτα. αὐτός γε μήν φησιν, ὡς τὸ ὦ μόριον ἐπεκταθὲν διὰ τοῦ τᾱ ἐποιεῖτο καὶ κλητικὸν ἐπίφθεγμα, καθότι καὶ τῷ δή τὸ δῆτα παρέκειτο· καὶ διὰ τὴν ἀντέμφασιν τὴν πρὸς τὰ ὦτα τὸ ν̄ προσεληλύθει. — Δῆλον δὲ ὅτι οὐδὲ αὐτὸς κατέστησεν οὔτε περὶ χρόνου οὔτε περὶ τόνου. οὐ γὰρ περὶ συστελλομένου τοῦ ὦτᾰν ἡ ζήτησις, περὶ δὲ τοῦ ⟨ἐκ⟩τείνοντος τὸ ᾱ καὶ περὶ τοῦ διτονοῦντος. πῶς δὲ οὐ γέλοιον αἰτεῖσθαι διὰ τὰς συνεμπτώσεις προσθέσεις συμφώνων ἢ ἀφαιρέσεις, ὅτε σχεδὸν πᾶσα λέξις ὑπ' ἀμφίβολον πίπτει, καὶ οὐ πάντως διὰ τὰς συνούσας ἀμφιβολίας δεῖ προσνέμειν ἢ ἀφαιρεῖν σύμφωνα ἢ φωνήεντα. οὐδὲ γὰρ αἰτησάμενος τὸ μὴ διδόμενον κατέστησε τὸ ἐπίρρημα. — Ἔνιοι μὲν οὖν ἀξιοῦσι τὸ ὠτᾶν Δωρικώτερον εἶναι γενικῆς πληθυντικῆς, νοουμένης ἐπὶ τῶν
570 συνήθων, ὡς εἴ τις εἴποι ὦ τῶν ἑταίρων, ὦ τῶν φίλων, λειπούσης

Argvm. 13 Ὠτᾶν Didymus statuit derivari ab ἔτης et ὦ interiectione; — 15 Trypho ab ὦ interiectione τᾱ syllaba adiecta; alii doricum genetivum esse perhibent (ἐτᾶν) cum ὦ interiectione coniunctum.

Testim. 17 cf. schol. Plat. Apol. 25 c. Et. M. 825, 18. — 27 cf. Et. M. 825, 21.

Discr. script. 3 locum restituit KLehrs, οὐδὲ τὸ πρόπαν ὠλιγώρηται (ωλιγορηται A) ἢ σύμπαν Ab | 5. ἔστι τὸ πᾶν, ὅπερ KLehrs, ἔτι τὸ πᾶν A b | ον supra lin. A | 6. συλλαβὴν] fol. 130 r. | 7. κατ'εντελειαν esse in A cernitur, κατ'ευτελειαν L, . . . ειαν b, κατ' ἐντέλειαν vel κατὰ ἐντέλειαν coniectura assecuti sunt KLehrs GFSchoemann, κατ' ἔνδειαν CJBlomfield, κατὰ συνέχειαν vel συνέπειαν OSchneider | τοῦ λήγοντος pro τοῦ ἐλλείποντος OSchneider | 10—11. τόνου, οὐ καὶ RSchneider, τόνου, καὶ Ab in textu, 'Fortasse χρόνου, καὶ ἐπὶ τὸ ὠτᾶν τὸ τὴν' b in var. lect., τοῦ τύπου pro τοῦ τόνου scribi vult GDronke | 11. ἐφύλαξεν pro φυλάξαν GDronke | 15. κλιτικης A | 18. καθότι b, και οτι A | 21. ἐκ add. b | 24. υπ A, ὑπὸ b | 28. λιπουσης A

τῆc φράcεωc. — ἀλλ' οὐδὲ τὸ τοιοῦτον εὐπαράδεκτον· οὐ γὰρ πιθανὸν ἐκ λειπούcηc φράcεωc λέξιν καθίcταcθαι. — ἐπείτοι δόξει τῶν προκατειλημμένων ὑγιεcτέρα ἥδε ἡ κατάcταcιc εἶναι. ἔcτιν οὖν παρώνυμα εἰc ᾱν̄ λήγοντα, ἔcθ' ὅτε καὶ κατὰ τοῦ αὐτοῦ cημαινομένου παραλαμβανόμενα, καθότι ἔcτιν ἐπινοῆcαι καὶ κατὰ πλεῖcτα τῶν παρωνύμων, ὡc ἐργάτηc ἐργατίνηc, ἄπειροc ἀπείρων, ἀνάγκη ἀναγκαία, ἀμαξαία. ἔcτιν οὖν τι μέγιcτοc, καὶ παρὰ τοῦτο τὸ μεγιcτᾶν, ξυνόc τε καὶ ξυνᾶν. ἔφαμεν δὲ ἐν ἑτέροιc, ⟨ὅτι⟩ καὶ παρὰ τὸ νέοc νεᾶν τι ἦν, ἀφ' οὗ τὸ νεανίcκοc καὶ νεανίαc. καὶ παρὰ τὸ ἔτηc οὖν γενήcεταί τι ἐτᾶν, οὗ τὸ κλητικὸν ὁμόφωνον. καὶ ὡc ἀπὸ κλητικῆc πολλάκιc ἐπιρρηματικαὶ cυντάξειc γίνονται, ὡc Δάματερ, Ἥρακλεc, τάλαν, οὕτωc καὶ τὸ ὦ ἐτᾶν . . . αιον παραπεμπομένων ἡμῶν καὶ τὸν ὀξὺν τόνον ἀντὶ περιcπωμένου μεταλαβεῖν.

Καὶ τὰ παρ' Αἰολεῦcι δὲ ἐκ τῶν εἰc δ̄η̄ν̄ ληγόντων μετατιθέντα τὸ η̄ εἰc τὸ ᾱ πάλιν ἐcτὶ βαρύτονα, ὡc ἔχει τὸ κλέβδαν καὶ cύδαν. καὶ ἐπεὶ τὸ δήν ὀξύτονον ἦν διὰ μονοcυλλαβίαν, καὶ τὸ Δωρικὸν ὀξύτονον, τὸ δάν. καὶ ἐπεὶ οἱ πλεοναcμοὶ τὸν αὐτὸν τόνον τηροῦcι, caφὲc ὅτι καὶ τὸ δοάν πλεονάcαν τῷ ο̄ οὐκ ἀντέκειτο.

Τὰ εἰc ᾱc̄ λήγοντα ὀξύνονται (ἰδιαίτερον μὲν παρὰ τὸν ἄνδρα παραχθὲν τὸ ἀνδρακάc). οὕτωc ἔχει καὶ τὸ ἐντυπάc, ἑκάc, ἀνεκάc (ὅπερ Ἀττικοὶ οὐ δεόντωc ἀναβιβάζουcιν, ὡc καὶ ἐν ἑτέροιc ἐπιρρήμαcι, χάριέν φαcι καὶ ἄληθεc, καθὼc δείκνυμεν καὶ ἐπὶ τοῦ cφόδρα). — cημειωτέον οὖν τὸ πέλαc. τὸ γὰρ

ἀτρέμαc, ὄφρ' εὕδῃcι μένοc (Ε 524).

δύναται ἐκ καταλήξεωc τῆc εἰc ᾱ προcειληφέναι τὸ c̄. ὡc γὰρ τῷ ἠρεμῶ τὸ ἠρέμα παράκειται, τῷ cιγῶ τὸ cῖγα, ἀντῶ ἄντα, ⟨οὕτωc⟩

Argvm. 2 Sic autem statuendum: ἐτᾶν est paronymon ἔτηc vocis, cuius vocativus, eadem usus forma et cum ὦ coniunctus, adverbii loco usurpatur. — 14 Adverbia aeolica in δ̄ᾱν̄ = δ̄η̄ν̄ barytona sunt. Neque repugnat δοάν, ut quod pleonasmum passum sit. — 19 Adverbia in ᾱc̄ oxytona sunt. Notandum igitur πέλαc, minus notabile ἀτρέμαc, nam plena forma ἀτρέμα esse videtur.

Testim. 3 Et. M. 825, 12 *Ἔστιν ἔτης, ὃ σημαίνει τὸν συνήθη καὶ φίλον. ἐξ οὗ γίνεται παρώνυμον ἐτᾶν, ὡς Ἑρμῆς Ἑρμᾶν, μέγιστος μεγιστᾶν, καὶ μετὰ τοῦ ὦ κλητικοῦ ἐπιρρήματος ὦ ἐτᾶν, καὶ κατὰ συναλοιφὴν ὦτᾶν.*

Discr. script. 1. πειθανον A | 2. ἐκ λειπούcηc b, ελλειπουcηc A | 2—3. ‘F. προκατειλεγμένων’ b in var. lect. | 6. ‘F. ⟨ἄμαξα⟩ ἀμαξαία’ b in var. lect. | 7. τιc pro τι A | μεγιcτάν ChALobeck | 8. ὅτι add. b | νεάν et l. 9 ἐτάν ChALobeck | 10. κλιτικον et κλιτικηc A | 11. γιγνονται A | ὡc] fol. 130 v. | ὦ ἐτᾶν b, ωταν ο et post spatium duarum triumve litterarum αιον A; lacunam sic explevit GFSchoemann ⟨ἐν ᾧ ἐκτετάcθαι τὸ ᾱ ἀναγκ⟩αῖον, sic GUhlig ο⟨ὗ ἀναγκ⟩αῖον παραπεμπομένων ἡμῶν ⟨τὸ ε̄⟩ καὶ | 15. cυνδαν A | 18. δοάν GFSchoemann ChALobeck, δάν A b | 19. τον A, ‘F. τὴν’ b in var. lect. | 20. παραχθὲν τὸ b, παραχθεντα A | 21. ὅπερ A, ἅπερ b | 24. ευειδηcι pro εὕδῃcι A | 26. οὕτωc add. GDronke

571 ἀτρεμῶ ἀτρέμα καὶ ἀτρέμαϲ, καθ' ὃν λόγον ἔϲτι πολλάκιϲ καὶ [ἐν] ἔνδεια τοῦ ϲ̄ ἐν ἐπιρρήμαϲιν, εἴγε ἀδιάφορον καὶ τὸ πολλάκιϲ καὶ πολλάκι, τουτάκιϲ τουτάκι.

Τὰ εἰϲ ι λήγοντα ἐπιρρήματα, παραγωγὰ ὄντα, ὀξύνεται. Καὶ ἀπὸ ὀνομάτων μὲν παραγόμενα, ταῖϲ τούτων γενικαῖϲ ἰϲοϲυλλαβεῖ, καὶ ἔϲτιν ἐν ἐκτάϲει τοῦ ῑ. παρὰ τὴν ἀθεώρητοϲ καὶ τὴν ἀθεωρήτου τὸ ἀθεωρητί, ἀκονιτί, ἀμογητί, ἀκλαυτί, πανθοινί. καὶ ϲαφὲϲ ὅτι τὸ ἐν ἐκτάϲει τοῦ ῑ ἀμηνυτί ἀναλογώτερον. ὅτι γὰρ τὰ τοιαῦτα διὰ τοῦ ῑ, ϲαφὲϲ μὲν καὶ ἐκ τῶν διαλέκτων, ϲαφὲϲ δὲ καὶ ἐκ τῆϲ παραδόϲεωϲ καὶ ἔτι τῆϲ παρεπομένηϲ ἔϲθ' ὅτε ϲυϲτολῆϲ, ὅπερ ἴδιον τῶν διχρόνων· τὸ γοῦν Ἀρχιλόχειον ϲυνεϲτάλη,

ἀμιϲθὶ γάρ ϲε πάμπαν οὐ διάξομεν (fr. 41 Bergk³).

Πάνυ γέλοιόν ἐϲτι τὸ τὴν αὐτὴν ϲημαϲίαν ἀπαιτεῖν ἔν τε τοῖϲ ἐπιρρήμαϲι καὶ τοῖϲ ὀνόμαϲιν· εἰ γὰρ ἀθεώρητον τὸ οὐ τεθεωρημένον, πῶϲ τὸ ἀθεωρητί ϲημαίνει τὸ μὴ θεωρῆϲαι; καὶ πῶϲ, εἰ ἄκλαυτον τὸ μὴ κεκλαυϲμένον, πῶϲ τὸ ἀκλαυτί τὸ μὴ κλαῦϲαι ϲημαίνει; ἔϲτι γὰρ καὶ ἐν ἄλλοιϲ μέρεϲι λόγου πάμπολλα, οἷϲ ἡ τοιαύτη διαφορά. ἀπὸ παρακειμένων παθητικῶν ἐνεργητικὰ ὀνόματα γίνεται· παρὰ γὰρ τὸ ἔψαλται τὸ ψάλτηϲ, λέλυται λύτηϲ, κεκάθαρται καθαρτήϲ. παρὰ τὴν ἔξ πρόθεϲιν, ϲημαίνουϲαν τὸ ἐκ τόπου, ⟨τὸ ἔξ⟩ω ἐπίρρημα καὶ τὸ ἐν τόπῳ καὶ εἰϲ τόπον δηλοῖ. παρὰ τὴν πρόϲ πρόθεϲιν, πληϲιαϲμὸν ϲημαίνουϲαν (προϲελθεῖν γάρ φαμεν τὸ ἔγγιον ἐλθεῖν) πρόϲω ἐϲτὶν ἐπίρρημα, οὐ ϲημαῖνον τὴν πληϲιότητα. παρ' ἐνεργητικὸν τὸ τέμνω παθητικὸν γίνεται τὸ τόμοϲ, ἐν βαρείᾳ τάϲει· οὐ γὰρ πιθανόν ἐϲτι παρὰ τὸ τέμνομαι, ἐπεὶ οὐκ ἀναλογεῖ ἡ φωνή. ἔϲτι πάμπολλα εἰϲ τὸ τοιοῦτον ἐπιδεῖξαι.

Τὰ μέντοι διὰ τοῦ ϲτ̄ῑ ἐκφερόμενα ἄμεινον ἡγητέον ἀπὸ ῥημάτων
572 παρῆχθαι, εἰ καὶ ϲυνυπάρχει τὰ ῥήματα, καὶ ταῦτα πάντα εἰϲ ζω̄ περατούμενα. καὶ καθὼϲ ἀπὸ μιᾶϲ ϲυζυγίαϲ τῶν ῥημάτων μία ϲχεδὸν καὶ ἡ ϲυζυγία τῶν ἐπιρρημάτων. εὔλογόν τε καὶ τὸ διηλλαγμένον τοῦ

Argum. 3 Adverbia in ī derivata oxytona sunt. Quae a nominibus descendunt, totidem syllabas habent, quot genetivi eorum, et ī longam; — 13 sed notio saepe variatur. — 26 Quae in ϲτ̄ῑ finiunt, a verbis in ζω̄ derivari credenda sunt, si quidem eius modi verba exstant.

Discr. script. 1. [ἐν] delevit b in var. lect., ἐν ἐνδείᾳ A b in textu | 2—3. πολακι | 6. το supra lin. add. A^x | 7. ακονητι A | post πανθοινι in A hoc signum ·/., quo indicetur intercidisse quaedam, in marg. adduntur και ϲαφεϲ — l. 8 αναλογωτερον, quae omiserat A¹, ab A² | 8. ἀμηνυτί vel ἀναιμωτί KLehrs, αμυνιτι A², ἀμυνητί b | 12. διδάξομεν PElmsley | 15. ακλαυϲτον A | 16. ακλαυϲτι A | 20. τὸ ἔξω b, sed una ω littera legi potest in A; το εξω fuerunt primae litterae in fol. 131 r. | Quae a lin. 17—18 ἀπὸ παρακειμένων usque ad l. 25 ἐπιδεῖξαι leguntur, GDronke ita transponi voluit, ut primum locum occuparent haec verba l. 19 παρὰ τὴν — l. 23 πληϲιότητα, alterum haec l. 17—18 ἀπὸ παρακειμένων — 19 καθαρτήϲ, tertium haec 23 παρ' ἐνεργητικὸν — 25 ἐπιδεῖξαι | 24. πειθανον A | 27. εἰ καὶ ϲυνυπάρχει GFSchoemann, ἢ καὶ ϲυνυπάρχειν Ab

ἐπιρρήματος συνδιηλλάχθαι τῷ πρωτοτύπῳ. οὐ γὰρ πιθανὸν παρὰ τὸ Ἕλλην τὸ ἑλληνιστί, μᾶλλον δὲ παρὰ τὸ ἑλληνίζω· παρὰ γοῦν τὸ Θρᾷξ πάλιν, διάφορον κατὰ τὴν κατάληξιν ὄν, οὐκ ἂν τὸ αὐτὸ παρακολουθήσειε, θρᾳκιστί, παρὰ δὲ τὸ θρᾳκίζω, τῆς αὐτῆς πάλιν ἐχόμενον συζυγίας. οὕτως ἔχει παρὰ τὸ δωρίζω δωριστί καὶ αἰολιστί, βαρβαριστί, μηδιστί, συριστί, σκυθιστί. καὶ ἐπεὶ ἅπαξ τὸ ἰάζω συνεκόπη ἐκ τοῦ ἰωνίζω, ἣν καὶ τὸ συνὸν ἐπίρρημα συμμετειληφὸς τοῦ πάθους, ἰαστί. καὶ σαφὲς ὅτι πάλιν τὸ ἰωνιστί τῷ ἰωνίζω παρέκειτο. — Τούτοις δὴ ἐπιστήσας ὁ Τρύφων ἐζήτει περὶ τοῦ μεγαλωστί, ἱερωστί παρὰ Ἀνακρέοντι, καὶ ἔτι τοῦ παρὰ Ἀθηναίοις νεωστί, ὅπερ οὐκ ἀπιθάνως τῇ παρὰ Ἀθηναίοις συνήθει ἐπεκτάσει ἐξέτεινε τὸ ῑ. «ἔδει γάρ», φησι, «παρὰ τὸ μεγαλίζω μεγαλιστί, νεανίζω νεανιστί· καὶ δῆλον ὅτι καὶ τὸ ἱρωστί παρά τι τῶν εἰς ζω ληγόντων ῥημάτων». — Πρὸς ὃν ἔστι φάναι, ὅτι πολλάκις καὶ ἐκ διαφόρων μερῶν λόγου αἱ αὐταὶ παραγωγαὶ γίνονται. παρὰ ῥῆμα τὸ αἰτῶ γίνεται τὸ αἰτίζω, καὶ παρ' ὄνομα τὸ βάρβαρος τὸ βαρβαρίζω· ἔστι δὲ ⟨ὅτε⟩ καὶ παρ' ἐπιρρήματα, ὡς αἰαί αἰάζω. — οὐδὲν οὖν κωλύει καὶ τὰ προκατειλημμένα τὰ μὲν παρὰ ῥῆμα εἶναι, τὰ δὲ ὡς ἠλογημένα ἀπὸ ἐπιρρημάτων παρῆχθαι τῶν εἰς ως περατουμένων, ὥστε ἐν προσθέσει τοῦ τι ἀποτελεῖσθαι, μεγάλως μεγαλωστί, νέως νεωστί, ἱερῶς ἱερωστί.

Ἐδείξαμεν ἐν τοῖς περὶ τοῦ ἀέκητι, ὡς τὰ μὴ ὑποπίπτοντα ὑπὸ τόνδε τὸν λόγον πίπτει ὑπὸ βαρεῖαν τάσιν, αὖθι, ἶφι. διὰ τοῦτο εὐμαρῶς τὰ τοιαῦτα καὶ τ⟨ὸ σ ἀποβάλλει⟩, πολλάκις, τετράκις. τὸ δὲ δίς καὶ τὸ τρίς οὐκέτι ⟨ἀ⟩π⟨οβάλλει διὰ τὸ⟩ εἰς ὀξεῖαν προάγεσθαι. ἕνεκα τούτου μοι δοκεῖ καὶ τὸ χωρίς, ἀποβαλὸν τὸ σ οὐ δεόντως, ἀνα- 573
λόγως βεβαρύνθαι ἐν τῷ

χῶρι διατμήγουσιν (Callim. fr. 48 Schneider)·

ἀναλογώτερά τε τὰ τοιαῦτα εἴη ἐν βαρείᾳ τάσει, ἦχι, ναίχι, τοῦ οὐχί ὀξυνθέντος

οὐχὶ μεθίει (O 716)·

τούτῳ γὰρ τῷ λόγῳ καί τινες ἀνέγνωσαν τὸ

Argum. 8 Quaedam ab adverbiis derivata esse videntur. — 21 In ῐ desinentia quae alio modo orta sunt, gravari solent; barytona in ις facile transeunt in barytona per ῐ terminata, abiecta σ; oxytona in ις non item.

Discr. script. 1. πειθανον A | 2. γουν τω A | Θρᾷξ RSchneider, Θράξ b, δραξ A | 4. δρακιστι et δρακιζω A | 9. ϊερωστι A FJBast, ἱρωστί b | 10. ὅπερ b, ουπερ A | απειθανως A | 13. ἱρωστί A b, ἱερωστί GUhlig | 16. ὅτε add. b | 17. προκατειλημμένα A b, 'F. προκατειλεγμένα' b in var. lect. | 18. τῶν b, in A erat απο των, sed απο deletum alio atram. | 19. τι A et b, qui in var. lect. non recte dicit, Bastium 'cum codice' ῑ scripsisse | 22. αὖθι] fol. 139 v. | 23. lacunam expl. GDronke | 24. οὐκέτι ⟨ἀ⟩π⟨οβάλλει διὰ τὸ⟩ GDronke, οὐκέτι ἐπ . . . ex A enotavit b, sed dubium an falsus sit επ legens | 28. τε b, δε A | 29. οξυνθεντος A, ὀξυνομένου b

πρῶι δ' ὑπηοῖοι (Θ 530)

ἐν βαρείᾳ τάσει. ἀνάλογος γὰρ καὶ ἡ παρ' Αἰολεῦσι βαρεῖα τάσις, λέγω δὲ τοῦ

ὄψι γὰρ ἄρξατο (lyr. gr. fr. adesp. 55 Bergk[3]),

ἀφ' οὗ τὸ ὀψιμαθής· οὐ γὰρ ὑγιὴς ἡ τοῦ ὀψέ τάσις, ὡς δεδείξεται ἐν τῷ περὶ τῶν εἰς ε̄ ληγόντων ἐπιρρημάτων.

Βαρύνεται καὶ ὅσα συνυπάρχει τοῖς εἰς θεν λήγουσιν ἐπιρρήμασιν, οἴκοθεν οἴκοθι, οὐρανόθεν οὐρανόθι, αὐτόθεν αὐτόθι, πόθεν πόθι, ἀγχόθεν ἀγχόθι. ἅπερ φυλάσσει τὸ θ̄, συνόντος τοῦ ο̄ κατὰ τὴν παρεδρεύουσαν ἢ τοῦ σύνεγγυς ω̄, ὡς ἑτέρωθι, ἑκατέρωθι. τὰ γὰρ μὴ τῇδε ἔχοντα πάλιν μὲν βαρύνεται, ἀντί γε μὴν τοῦ θ̄ τὸ σ̄ παραλαμβάνεται, Ἀθήνηθεν Ἀθήνησιν, Θήβηθεν Θήβησιν, Πιτάνηθεν Πιτάνησιν. — Διὸ καὶ σημειώσαιτο ἄν τις τὸ κεῖθι. ἀλλ' ἦν γε ὑπὲρ τούτου φάναι, ὡς τὰ πεπονθότα οὐ τῷ ἐγγινομένῳ πάθει τὸ ἀκόλουθον ἀποτελεῖ, τῇ δὲ τοῦ ὁλοκλήρου προφορᾷ, ὡς ἐπ' ὀνομάτων τὰ συνῃρημένα κατὰ τὰς εὐθείας οὐ τῷ συνῃρημένῳ κατὰ τὰς κλίσεις ἀκολουθεῖ, τῷ δὲ ὁλοκληροτέρῳ (ὡς ἐν διαλέκτοις τὸ χαρίης καὶ τὰ τοιαῦτα οὐ τῇ λέξει τῶν εἰς ης̄ ληγόντων ἠκολούθησεν, τῇ δὲ πρωτοτύπῳ προφορᾷ)· ὡς ἐν πρωτοτύποις πλεονασμοῖς, ἡνίκα τὸ β̄ σύνεστι τῷ ρ̄ παρ' Αἰολεῦσι συνεχέστερον ἐπιφερομένου τοῦ δ̄ ἢ τοῦ τ̄ καὶ ἔτι τοῦ κ̄, καὶ ἕνεκα τούτου τὸ ῥᾴ τὸ β̄ προσελάμβανεν, οὐ τῷ πάθει ἀρκούμενον τοῦ σχή-
574 ματος, τῷ δὲ ἐντελεῖ ῥᾳδίως. τὸ τοιοῦτον ἐπ' ἄλλων ἀπείρων ἔστι παραστῆσαι. καὶ δὴ καὶ τὸ κεῖθι οὐκ ἔχει φύσει τὴν παρεδρεύουσαν διὰ τοῦ ει̅, διὰ δὲ τοῦ νο̄. ὡς γὰρ παρὰ τὴν τούτου τουτόθεν τι γίνεται καὶ παρὰ τὴν αὐτοῦ αὐτόθεν, οὕτως καὶ παρὰ τὴν ἐκείνου ἐκεινόθεν. ἔφαμεν δὲ τὸ ο̄ αἴτιον γίνεσθαι τῆς μονῆς τοῦ θ̄, καὶ εἰ οὐκ ἐπικρατεῖ τὰ πάθη, ἀναγκαία ἡ μονὴ τοῦ θ̄.

Ὁμοίως καὶ τὰ διὰ τοῦ φι̅ παραγόμενα βαρείας ἔχεται τάσεως, λέγω περὶ τοῦ ἦφι βίηφι, οὐρανόφι, ἅπερ ἔσθ' ὅτε καὶ σὺν τῷ ν̄ λέγεται, πασσαλόφιν, ἀριστερόφιν, δεξιόφιν . . . ἔτι καὶ ἄλλα πλεῖστα

Argum. 7 Barytona sunt ea adverbia in ῑ, quibus adverbia in θεν̅ eiusdem radicis praesto sunt; quaedam eiusdem generis, quae ipsa quoque barytona sunt, in σι̅ exeunt. Κεῖθι ex ἐκεινόθι factum est. — 28 Barytona sunt derivata in φι̅; possunt ν̄ assumere.

Testim. 4 Cf. Herod. π. μον. λέξ. 26, 11. — 12 Cf. Schol. Dion. BA p. 945, 12.

Discr. script. 1. ὑπηοῖοι Homerus, υπ' ηοιοι A, ὑπ' ἠοίῃ b | 2. γὰρ Ab in textu, 'F. δὲ' b in var. lect. | 4. 'Fortasse Alcaei' ThBergk | 9. ἅπερ φυλάσσει bis scriptum erat in A, sed mendum sustulit A[1] | 15. προφοραι A | 18. τῇ b, εν τη A | προφοραι A | 21. τὸ ῥᾴ b, το ρ̄ A | 22. ραιδιωc A | GUhlig dubitat sintne haec τῷ δὲ ἐντελεῖ ῥᾳδίως delenda, an his servatis ἀκόλουθον addendum | 24. ει̅ b in var. lect., η̄ Ab in textu | 28. ab εcθ οτε vocibus, quae nunc fere evan. in A, incipit fol. 132 r. | 30. ετι και A, ἔτι b

μόρια τοιαῦτά ἐστιν, αἱ Αἰολικαὶ ἀντωνυμίαι, ἄμμι ἄμμιν, τὰ τρίτα πρόσωπα, ἔχουσι ἔχουσιν, λέγουσι λέγουσιν, αἱ δοτικαὶ πληθυντικαί, παισί καὶ παισίν.

Τὰ δὴ προκείμενα παρὰ πᾶσιν ὑπείληπται ὡς ἐπιρρήματα εἴη, ὧν ἐστὶ καὶ Τρύφων (p. 51 Velsen). — διὸ καὶ αὐτοί φαμεν, ὡς ἕνεκα τῆς παραγωγῆς εἶναι τὴν βαρεῖαν· ὡς ἕνεκα δὲ τῆς ἀκριβοῦς παραδόσεως, μήποτε παραγωγαί εἰσι κατὰ τοῦ αὐτοῦ δὴ δηλουμένου παραλαμβανόμεναι. — Φησὶν οὖν ὁ Τρύφων τὸ τηνικαῦτα αὐτὰ παράγεσθαι εἰς τὴν ταυτότητα, ἐπὰν ἡ φωνὴ ἡ τοῦ πρωτοτύπου ὁλόκληρος καθεστήκῃ, ὡς ἐν τῷ ἶφι βίηφι· εἰ δὲ μὴ τῇδε ἔχει, τὸ τηνικαῦτα ἐπιρρηματικῆς ἔχεσθαι συντάξεως τὰ μόρια, ὡς ἐπὶ τοῦ χαλκόφι χαλκός. «ἰδοὺ γάρ», φησιν, «αἱ παραχθεῖσαι γενικαὶ ἔχουσι τὸν ἀριθμὸν εὐδιάκριτον, ἡ καλοῖο, ἡ Ἀτρείδαο· τὸ δέ φησι κατ' ὄρεσφι τί μᾶλλον κατ' ὄρους ἢ κατ' ὀρῶν; ἴδιον δὲ τὸ μὴ διακρίνειν ἀριθμὸν ἐν συντάξει ἐπιρρήματος». κατὰ δὴ ταύτην τὴν ἔννοιαν ἀπεφαίνετο τὰ τοιαῦτα ἐπιρρήματα εἶναι. — Ἔστι μέντοι, ἀναλαβόντα τὸν λόγον, ἐκεῖνο φάναι, ὡς πρῶτον παρὰ Σικυωνίοις ἐν γενικῇ ⟨ἑνικῇ⟩ ἀπειράκις παραλαμβάνεται· καὶ ὡς τὸ ἀπὸ χαλκόφι τὴν ἀπὸ χαλκοῦ γενικὴν σημαίνει, οὐχὶ χαλκῶν, οὕτω καὶ τὸ κατ' ὄρεσφιν οὐκ ἄλλο τι σημαίνει ἢ τὴν κατ' ὄρους. — πρός τε τὸν ἀπὸ τῆς φωνῆς λόγον, ὡς πάνυ ἐστὶ βίαιον τὸ διὰ τῆς μονῆς τῆς 575 τῶν πρωτοτύπων φωνῶν παραδέξασθαι τὴν ταυτότητα τοῦ πρωτοτύπου, διὰ δὲ τῆς ἐλλείψεως παραδέξασθαι ἐπιρρηματικὴν παραγωγήν. καὶ γὰρ κατὰ τὸ ἐναντίον φωναὶ μένουσαι ἐν συντάξει ἐπιρρήματα γίνονται, ὡς τὰ ὀνοματικὰ ἅπαντα οὐδεμιᾶς παραφθορᾶς γινομένης ἐν ταῖς φωναῖς (τὰ δὲ ὑποδείγματα πρόκειται, ἄπειρα ὄντα)· καὶ αἱ φωναὶ παραχθεῖσαι καὶ παραφθαρεῖσαι τὰ τέλη μένουσιν ἐν ταῖς ἐννοίαις τῶν πρωτοτύπων. οὐ γὰρ ἐπεὶ τὸ χαλκόφιν ἀπέβαλε τὸ ῡ κατὰ τὴν παραγωγήν, παρὰ τοῦτο οὐ γενική, ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ἐμεῦ, ἀποβαλὸν τὸ ῡ ἐν τῷ ἐμέθεν, οὐκ ἀντωνυμία. — οὐκ ἄρα πάντως παρὰ τὰς ἀποβολὰς τῶν στοιχείων ὁ μερισμός, παρὰ δὲ τὰς γινομένας συντάξεις, ὥς γε καὶ ἐντελῶς παραστήσομεν περὶ τῶν εἰς θεν ληγόντων ἐπιρρημάτων, τίνα τε ὄντως ἐστὶν ἐπιρρήματα, καὶ τίνα αὐτὸ μόνον παραγωγῇ κέχρηται τῇ διὰ τοῦ θεν, φυλάσσει δὲ τὴν τῶν πρωτοτύπων ἔννοιαν. — Ἔτι ἡ γινομένη παραγωγὴ ἐν ἐπιρρήμασι κατὰ μιᾶς ἐστὶ συντάξεως, ὡς ἡ διὰ τοῦ θι ἐν συντάξει ἐστὶ τῇ κατὰ δοτικήν, οἴκοθι ἐν οἴκῳ, Ἀβυδόθι ἐν Ἀβύδῳ,

Argum. 4 Haec in φι desinentia a plerisque adnumerantur adverbiis; sed videntur potius ita derivari, ut in ea orationis parte, cuius vox primitiva fuit, maneant.

Discr. script. 1. ἐστιν, αἱ GDronke, εστιν και A, ἐστι καὶ b in textu, ἐστι καὶ αἱ id. in var. lect. | 6. παραδωσεως A | 9. καθεστηκε A | 12. εὐδιάκριτον b, αδιακριτον A | 16. εκεινον A | 17. ἑνικῇ add. GDronke | 18. χαλκον pro χαλκῶν A | 24. παραφορας A | 29. αποβαλλον A | 31. ἐπιρρημάτων] fol. 132 v. | 33. των supra lin. A² | 35. κατα in marg. add. A¹

ἥ τε διὰ τοῦ $\overline{\delta\epsilon}$ ἐν συντάξει τῇ κατ' αἰτιατικήν, οἴκαδε εἰς οἶκον, ἄγραδε εἰς ἀγρόν, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁ αὐτὸς λόγος· ἡ δὲ προκειμένη παραγωγὴ οὐκ ἔχει τῇδε, ὡς οὐκ ἂν ἐπιρρηματικὴ γινομένη. καὶ γὰρ κατὰ γενικήν ἐστιν, ὡς τὸ χαλκόφιν καὶ πασσαλόφιν, καὶ ἐν δοτικῇ, ὡς φρήτρηφι, καὶ ἐν αἰτιατικῇ, δεξιόφιν, ἀριστερόφιν. καὶ κατὰ τοῦτο ἄρα τὰ προκείμενα μόρια οὐκ ἔχεται ἐπιρρηματικῆς παραγωγῆς. ἔστι δὲ καὶ παρὰ Ἀλκμᾶνι (fr. 59 Bergk[3]) καὶ κατὰ κλητικῆς τὸ οὐρανία οὐρανίαφιν, τῶν τοιούτων πλεονασμῶν οὐ κρατούντων τὰς πτώσεις. καὶ γὰρ τὸ τοιόσδε καὶ τὸ τοιοῦδε καὶ τοιῷδε, παραγωγῆς ἐχόμενα τῆς διὰ τοῦ $\overline{\delta\epsilon}$, ὡς εἰ πάλιν ἦν ἐπιρρηματικὴ παραγωγή, κατὰ μίαν πτῶσιν
576 ἦν. — Προαλὲς δὲ καὶ τὸ λαβεῖν ὅτι ἐν τῷ ἦφι βίηφιν ὁλόκληρος ἡ παραγωγή. εἰ γὰρ αὖ ἡ παραγωγὴ στοιχείου γίνεται ἀφαιρετική, ὡς ἐπὶ γενικῆς τοῦ $\bar{\upsilon}$, ἐκ πασσαλόφι καὶ χαλκόφιν, ὡς ἐπ' αἰτιατικῆς τοῦ $\bar{\nu}$, δεξιόν δεξιόφιν, ἀριστερόν ἀριστερόφιν, δοθήσεται ὅτι καὶ κατὰ τὸν λόγον τῆς δοτικῆς ὑφιᾶσι τὸ ῑ, καὶ τὰ τῆς ὀρθογραφίας οὕτως καταστήσεται δίχα τοῦ ῑ γραφόμενα. καὶ σαφές ἐστιν ὅτι τὰ προκείμενα, ἀκουόμενα ἔχοντα στοιχεῖα, πρόδηλον ἔσχε καὶ τὴν ἀφαίρεσιν· τὰ δὲ ἐν τῇ δοτικῇ οὐκ ἐξεφώνει τὸ ῑ· σαφὲς γοῦν ὅτι, κἂν ἐλλείψῃ τὸ ῑ, οὐ πρόδηλον ἕξει τὴν ὑποστολήν.

Τὰ εἰς $\bar{\omega}$ λήγοντα βαρύνεται, ἔσω, κύκλῳ, τόνῳ, πόρρω, πρόσω, ἑκαστάτω, ἀνωτέρω, ἀνωτάτω, περαιτέρω. ὥστε ἕνεκα τούτου σημειοῦσθαι τὸ ἐ π ι σ χ ε ρ ώ καὶ ἰώ. Ἀλλ' ἴσως ἡ μὲν προκατειλεγμένη τῶν εἰς ω βαρεῖα τάσις ἔχει τὴν ὁμοείδειαν συνῳδὸν τοῦ τόνου· ἦν γὰρ ἅπαντα ἐν παραγωγῇ, ὡς εἰ καί τις οὕτως εἴποι· τὰ εἰς $\bar{\omega}$ λήγοντα ἐπιρρήματα παραγωγὰ ἐν βαρείᾳ τάσει ἐστί. καὶ εἰ μὲν ἀπὸ προθέσεων γέγονεν, ἰσοσυλλαβοῦντα μὲν ταῖς προθέσεσιν, εἰ καὶ δισύλλαβοι εἶεν αἱ προθέσεις· περισσοσυλλαβοῦντα δέ, εἰ ἀπὸ μονοσυλλάβων προθέσεων εἴη ἡ παραγωγή. διότι δὲ τὸ τοιοῦτον παρέπεται, ἐν ἄλλῳ τόπῳ καθολικώτερον εἰρήσεται. τὰ δὲ ὑποδείγματα ἐκκείσθω· παρὰ τὴν ἀνά ἄνω, κατά κάτω, πρός πρόσω, ἔς ἔσω. τό τε τόνῳ καὶ κύκλῳ πρὸς ὁμοφωνίαν τὴν ἀπὸ τοῦ τόνος καὶ κύκλος ἐν δοτικῇ πτώσει. ἦν οὖν καὶ ταῦτα ἐκ προκειμένου γεγονότα. ἀλλὰ μὴν καὶ τὸ ἑκαστάτω καὶ ἑκαστέρω

Argum. 20 Adverbia in ω gravantur praeter ἐπισχερώ et ἰώ, quae sunt oxytona; etiam adverbia in $\bar{\omega}$ a praepositionibus, — 30 a dativis nominum, a comparativis superlativisque derivata oxytona sunt.

Testim. 7 Cf. Schol. N 588.

Discr. script. 2. ἄγραδε KLehrs, ἀγρόνδε Ab | 7. κλιτικης A | ουρανια ουρανιαφιν A, οὐρανίαφιν b | 10. $\overline{\delta\epsilon}$, ὡς εἰ A b, $\overline{\delta\epsilon}$ ⟨κατὰ διαφόρους πτώσεις ἦν. ἀλλ'⟩ εἰ GDronke | 12. εἰ γὰρ αὖ ἡ b, η γαρ αυτη A | 13. τοῦ $\bar{\upsilon}$ b, ως εκ του A | εκ πασσαλοφι A, πασσαλόφι b | 16. σαφες εστιν A, σαφές b | 17. ακουομενα A[2] in marg. b, om. A[1] | 18. γοῦν] 'Praestiterit οὖν. Item p. 166, 1' b in var. lect. | ελληψει A | 21. περεταιρω pro περαιτέρω A | ὥστε b, ως τε A | 28. παρέπεται] fol. 133 r. | 30. ⟨⟩πρός πρόσω GDronke, πρό πρόσω Ab

ἦν ἐν συγκριτικῇ παραγωγῇ. τά γ' οὖν προκατειλεγμένα δέδεικται ὡς εἴη παραγωγά. ἦν οὖν τὰ προκείμενα, λέγω τὸ ἐπισχερώ καὶ ἰώ, οὐκ ἐνεχόμενα τῇ δοτικῇ παραγωγῇ, καὶ ἕνεκα τούτου οὐδὲ τῇ ταυτότητι τῆς τάσεως ἐχρήσατο. ὅτι δὲ καὶ ἐν παραγωγῇ τινὰ γινόμενα διαλλάσσει κατὰ τὴν τάσιν τῶν πρωτοτύπων ἢ τῶν μὴ κατὰ τὸ αὐτὸ γενομένων, [577] ἐδείξαμεν περὶ τῶν εἰς ῑ ληγόντων ἐπιρρημάτων, εἴγε ἃ μὲν αὐτῶν πάλιν ὀξύνεται, ἃ δὲ βαρύνεται ἐν διαστολῇ τῇ δεούσῃ· οὐ γὰρ τὸ νόσφι καὶ τὸ ἶφι ὁμοίως εἰρήσεται τῷ ἑλληνιστί. καὶ εἰ δέδοται τὸ παρηλλαγμένον τοῦ τόνου ἐν διαφόρῳ εἴδει, σαφὲς ὅτι οὐδὲ ἐπὶ τοῦ τοιούτου βίαιον καὶ τὸ ἐπισχερώ ὀξύνεσθαι καὶ τὸ ἰώ, ἐν παραλλαγῇ καθεστῶτα τοῦ πρόσω καὶ τόνῳ καὶ τῶν ὁμοίων.

Ἔτι τὰ εἰς ω λήγοντα ἐπιρρήματα παροξύνεται, καθὼς ἔχει τὰ προκατειλεγμένα, πρόσω, ἔσω, κάτω, ἐγγυτέρω. σαφὲς οὖν ὅτι, καθὼς προείπομεν, εἰ ἐπίρρημα τὸ ἄνεῳ, σεσημειώσεται. — ἀλλ' εἰ παρεστήσαμεν ὡς τὰ συνεμπίπτοντα ὀνοματικῇ πτώσει ἐπιρρήματα τὴν τάσιν τῶν ὀνομάτων φυλάσσει, σαφὲς ὅτι προπαροξυνόμενον ἕνεκα τοῦ τόνου κατώρθωται. ἐδείκνυτο γὰρ τὸ προκείμενον, ὡς ἀπὸ Ἀττικῆς γραφῆς τῆς ἄνεως ἐσχημάτιστο· ἦν δὲ τὸ παρὰ Ἀττικοῖς ἄνεως τρίτην ἀπὸ τέλους ἔχον τὴν ὀξεῖαν. ὅθεν εὐλόγως τὰ μὲν ἄλλα βαρυνόμενα τὴν ὀξεῖαν πρὸ τέλους ἔχει, οὐ δυναμένης τῆς ὀξείας ⟨εἰς⟩ τρίτην ἀπὸ τέλους πίπτειν.

Ἔτι τὰ εἰς ω̄ λήγοντα ἐπιρρήματα βραχείᾳ κέχρηται τῇ παρεδρευούσῃ, ὡς ἔχει τὸ ἑκαστέρω καὶ τὸ τόνῳ, ἄνω. — καὶ οὐκ ἀντίκειται τὸ εἴσω· δέδεικται γὰρ καὶ ἡ ἐς πρόθεσις ὁλοκληροτέρα καὶ τὸ ἔσω. — Τὸ ἄρα πόρρω ἐκτέταται ὡς Ἀττικώτερον, καθὸ καὶ τὸ προπέρυσι πρωπέρυσίν φασι, καὶ ὅτι μᾶλλον μηκυντικοί εἰσι κατὰ τὰ φωνήεντα· περισσοσυλλάβου πάσης γενικῆς κατάληξίς ἐστι βραχεῖα, ἀλλὰ Ἀθηναῖοι πόλεώς φασι καὶ τὰ τούτοις ὅμοια. κτητικῶν τῶν εἰς κ̄ο̄ς̄ ληγόντων ἡ παρεδρεύουσα βραχεῖά ἐστιν, ἀλλὰ κεραμεικός τέ φασι καὶ βοεικός. τὸ ᾱ πρὸ τῶν δύο λ̄λ̄ συστέλλεται, σκάλλω, θάλλω, σφάλλω, ἄλλος, μαλλός, φάλλος· ἐδείχθη καὶ κατὰ τοῦτο τὸ μᾶλλον Ἀττικόν. ἄπειρος ἡ εἰς τὸ

Argvm. 14 Ἄνεῳ iure proparoxytonon est, quippe cuius forma cum casu nominis congruat. — 25 Πόρρω adverbium ex πόρῳ ortum esse videtur, ut altera ρ̄ atticae dialecto debeatur.

Discr. script. 1. γ' οὖν et h. l. reposuit et fortasse p. 165, 18 reponendum esse censet GUhlig, γοῦν Ab | 6. περὶ τῶν A b, ⟨ἐν τῷ⟩ περὶ τῶν RSkrzeczka GDronke | 9. τοῦ τόνου ἐν διαφόρῳ εἴδει GUhlig, τοῦ εἴδους ἐν διαφόρῳ τόνῳ Ab | 14. ανεω A | ἀλλ' εἰ GUhlig, καὶ εἰ Ab | 15. ονομαστικη A | 20. τῆς ὀξείας εἰς τρίτην b in var. lect., της οξειας τριτην A, τῆς ὀξείας τρίτης b in textu, τῆς ὀξείας ⟨τρίτης ἀπὸ τέλους εἶναι· τὸ δὲ ἄνεῳ προπαροξύνεται, Ἀττικῶς δυναμένης τῆς ὀξείας εἰς⟩ τρίτην GDronke | 22. βραχειαι A | 25. αττικοτερον A | 27. κατάληξις] fol. 133 v. κατα in καταληξις voce add. A^2 in marg. | 29. τε φασι A, φασι b

578 τοιοῦτο παράθεϲιϲ. — Ἄλλωϲ τε, ὃν τρόπον παρὰ τὴν τόνῳ δοτικὴν τὸ ὁμόφωνον γίνεται ἐπίρρημα τόνῳ, οὕτωϲ καὶ παρὰ τὴν πόρῳ δοτικὴν τὸ ἀκόλουθον ἐγένετο πόρῳ. ἴϲωϲ δὲ καὶ ὁ πλεοναϲμόϲ τῆϲ διαλέκτου. διὸ καὶ ὁ πυρρίαϲ· τῇ γὰρ πυρόϲ γενικῇ παρωνόμαϲται. καὶ ὁ πυρρόϲ τῇδε ἔχει. — Οὐκ ἀγνοῶ δὲ ὡϲ ἔνιοι παρὰ πρόθεϲιν τὴν πρόϲ φαϲι γεγενῆϲθαι, ὥϲτε ἐν ὑπερβατῷ τοῦ ρ̄ γεγενῆϲθαι πόρϲω, καὶ μεταθέϲει τοῦ ϲ̄ εἰϲ τὸ ρ̄ πόρρω. οὐκ ἀήθωϲ δὲ καὶ τὸ ϲ̄ εἰϲ τὸ ρ̄ μεταπίπτει, ὡϲ ἡ μυρϲίνη μυρρίνη, θαρϲεῖν θαρρεῖν.

Ἔτι καὶ τὸ οὕτω εἰ κατὰ φύϲιν εἰϲ ω̄ λήγει, ἕνεκα τοῦ χρόνου τοῦ παρεδρεύοντοϲ ϲεϲημειώϲεται. — ὅθεν διακριτέον, πότερον ἐν προϲθέϲει ἐϲτὶ τοῦ ϲ̄ τὸ οὕτωϲ ἢ ἐν ὑφαιρέϲει τοῦ ϲ̄ ⟨τὸ οὕτω⟩. — Οὐδὲν τῶν εἰϲ ω̄ ληγόντων ἐπιρρημάτων τὸ ϲ̄ ποτὲ προϲλαμβάνει, ἀπειράκιϲ μέντοι τὰ εἰϲ ϲ̄ λήγοντα βαρύτονα ἐπιρρήματα τὸ ϲ̄ ἀποβάλλει· δεύτερον ἄρα ἐϲτὶ τὸ οὕτω τοῦ οὕτωϲ. — Τὰ εἰϲ ω̄ λήγοντα ἐπιρρήματα δείκνυται ἢ ἀπὸ ὀνομάτων τῶν οὐ τριγενῶν ἐϲχηματιϲμένα ἢ ἀπὸ προθέϲεων, ὡϲ ἔχει τὸ τόνῳ, κύκλῳ, κάτω καὶ τὰ ὅμοια· τὰ δὲ εἰϲ ωϲ περατούμενα πάντωϲ ἀπὸ τριγενῶν πτωτικῶν, κούφωϲ, φίλωϲ, μέϲωϲ, ταχέωϲ, εὐϲεβῶϲ, καλῶϲ. ἔϲτι δέ γε τὸ οὗτοϲ οὐ μοναδικόν, τριγενὲϲ δέ. ϲαφὲϲ οὖν ὅτι καὶ κατὰ τοῦτο τὸ οὕτωϲ ἐντελέϲτερον.

Ἴϲωϲ τιϲ οἰήϲεται τὸ παράδειγμα ἐνέχεϲθαι πολλοῖϲ ἀντικειμένοιϲ, πρόληψιν ἔχων τοῦ ὅτι παρὰ τὸ ἐγγύτατοϲ ⟨τὸ⟩ ἐγγυτάτω ἐγένετο, παρά τε τὸ ἐϲώτατοϲ τὸ ἐϲωτάτω, καὶ ἔτι ἐπὶ τῶν τοιούτων ὑπερθετικῶν. ὅπερ ἐχρῆν καὶ τὸν Τρύφωνα, ἀποφαινόμενον τὸν προκείμενον κανόνα, περὶ τῶν δοκούντων ὡϲ ἀντικειμένων ἀπολογήϲαϲθαι. τὰ δὴ οὖν προκείμενα ἐπιρρήματα οὐ παρὰ τὰ προκείμενα ὑπερθετικὰ ὀνόματα

Argvm. 5 Quidam illud a πρόϲ praepositione derivari censent. — 9 Οὕτωϲ plena forma est, non οὕτω. Nam adverbia in ω non assumunt ϲ̄ litteram, quae vero in ϲ exeunt, eam haud raro abiciunt; deinde, quae a nominibus triplicis generis derivantur, in ω̄ϲ exeunt. — 21 Quacum regula ἐγγυτάτω non pugnat; nam non ab ἐγγύτατοϲ adiectivo, sed a positivo adverbiali descendit.

Testim. 14 Epim. Cr. 307, 9 *τὰ ἀπὸ τριγενῶν ὀνομάτων γινόμενα μεσότητος ἐπιρρήματα εἰς ω̄ς λήγειν ὀφείλουσιν· οἷον καλός καλή καλόν καλῶς· φίλος φίλη φίλον φίλως· κοῦφος κούφη κοῦφον κούφως· ὅταν δὲ μὴ τριγενὲς ᾖ, εἰς ω̄ς* (ω scr. JACramer) *λήγουσιν, οἷον κύκλος κύκλῳ, πρός πρόσω.* Cf. Et. M. 643, 32. Et. Gud. 443, 21.

Discr. script. 3. πορρω A | διπλαϲιαϲμόϲ pro πλεοναϲμόϲ GDronke | post πλεοναϲμόϲ est ατηϲ in A, sed uncis inclusum | 4. πυρρι˜ pro πυρριαϲ A | 8. μυρρίνη b, μυρινη A | 10. τοῦ τῆϲ παρεδρευούϲηϲ pro τοῦ παρεδρεύοντοϲ GDronke | 10. ϲεϲημειωϲεται scriptum erat in A, sed erasis ϲε litteris est ϲεϲημειωται, ϲεϲημειώϲεται b | 11. υφαιρεϲει A, ἀφαιρέϲει b | τὸ οὕτω add. b | 18. ουτωϲ A | 21. ἐνέχεϲθαι RSkrzeczka et L ex coniectura, ut videtur, nam in A est ερεχεϲθαι, ita tamen ut pars ρ litterae erasa sit, ἔρχεϲθαι b in textu, 'F. ἔχεϲθαι' id. in var. lect. | 22. τὸ add. b | 25. litterae μενων απολογη A² in rasura

ἐcχημάτιcται, ἣν δὲ ὑπερτεθειμένα ἐξ ἐπιρρημάτων cυγκριτικῶν. τὰ δὲ τῆc ἀποδείξεωc ἔχει τῇδε. εἴπερ παρὰ τὸ ἐγγύτατοc καὶ ἀνώτατοc τὸ 579 ἐγγυτάτω ἦν καὶ ἀνωτάτω, δῆλον ὡc καὶ παρὰ πάντα τὰ ὑπερθετικὰ τὸ τοιοῦτον ἂν παρείπετο, ὥcτε ἀπὸ τοῦ γοργότατοc φάναι ἡμᾶc τὸ γοργοτάτω, ταχύτατοc ταχυτάτω, ἡδύτατοc ἡδυτάτω, γραμματικώτατοc γραμματικωτάτω. ἀλλ' οὐχ ὡc ἔcτι τὰ τοιαῦτα ἐπιρρήματα, παντὶ προῦπτον. εἴπερ οὖν τὰ προκείμενα ἐπιρρήματα παρ' ὄνομα ἐγεγόνει, ἄπορον ἂν τὸ τοιοῦτον ἦν, παρὰ τί ἡ κακία τῶν τοιούτων ἐπιρρημάτων, γενομένη ἐν Ἑλληνιcμοῦ παραδοχῇ [λέγω ἡ τοῦ ἀνωτάτω ἢ κατωτάτω]. — Τὰ ἐπιρρήματα οὐχ ἅπαντα μὲν τὴν cύγκριcιν ἀναδέχεται, ὅτι μὴ μόνον τὰ ἀναδεχόμενα εἴη τοπικά, ἅπερ ἀπὸ πρωτοτύπων πάλιν ἐπιρρημάτων ἐcτί, ποιεῖται δὲ διττὴν τὴν ἐπίταcιν, εἰc μὲν ὄνομα, ἡνίκα φαμὲν παρὰ τὸ ἐγγύc ἐγγύτεροc, παρά τε τὸ ἄφαρ ἀφάρτεροc, ἔcω ἐcώτεροc, ἄνω ἀνώτεροc, ἅπερ οὐκ ἐπίταcιν πεποίηται τῶν τόπων ἢ τῶν μετειληφότων προcώπων τῆc τοπικῆc cχέcεωc· ποιεῖται δὲ καὶ τοπικὴν ἐπίταcιν, ἅπερ αὐτὴν τὴν τοπικὴν cχέcιν ἀφηγεῖται, ἐγγύc ἐγγυτέρω, ἔcω ἐcωτέρω, ἑκάc ἑκαcτέρω. — ὥcτε διαφέρειν τὰ ἀπὸ ὀνομάτων cυγκρινόμενα τῶν ἀπὸ ἐπιρρημάτων, τῷ τὰ μὲν ἀπὸ ὀνομάτων εἰc μόνα ὀνόματα cυγκρίνεcθαι, κοῖλοc κοιλότεροc, ταχύc ταχύτεροc, τὰ δὲ ἀπὸ ἐπιρρημάτων καὶ εἰc ὀνόματοc καὶ εἰc ἐπιρρήματοc ἐπίταcιν, ὡc πρόκειται. — τοῖc δὴ οὖν cυγκριτικοῖc τῶν ἐπιρρημάτων παρεπόμενόν ἐcτι τὸ ὑπερτίθεcθαι, ὡc πρόδηλον κἀκ τῆc καταλήξεωc, καθὸ καὶ ἐπ' ὀνοματικῆc cυγκρίcεωc ἡ αὐτὴ πάλιν κατάληξιc ἐγγίνεται, γοργότεροc γοργότατοc, ταχύτεροc ταχύτατοc. καὶ πάλιν παρὰ τὸ ἀνωτέρω τὸ ἀνωτάτω. caφὲc οὖν, ὅτι cυνυπάρχοντα ταῖc cυγκριτικαῖc ἐκφοραῖc τῶν ἐπιρρημάτων ὁμολογεῖ τὴν ἀπ' αὐτῶν ἐπίταcιν. οὐ γάρ ἐcτιν εὐμαρὴc ἡ εἰc ω̅ κατάληξιc τῶν ὑπερθετικῶν, εἰ μὴ πρότερον ἡ cυγκριτικὴ γένοιτο κατάληξιc. ἐπεὶ γὰρ οὔ φαμεν 580 βραδυτέρω, οὐδὲ βραδυτάτω· οὐδὲ γὰρ τὸ προκείμενον ἦν ἐπίρρημα. τῷ ἐγγύc παράκειται καὶ ἐγγύτεροc καὶ ἐγγυτέρω, καὶ cυνυπάρχει τὸ ἐγγυτάτω. ἀπεδείχθη οὖν, ὡc οὐ παρὰ τὸ ἐγγύτατοc ἢ ἀνώτατοc ἡ

Argum. 3 Quod nisi ita esset, caussam non perspiceres, cur non ab omnibus adiectivis eius generis adverbia in ω̅ derivari possent. — 10 Adverbia non omnia comparationem admittunt, sed omnia localia, a quibus et adiectiva et adverbia derivantur comparativa. — 21 Adverbiorum igitur comparativi in superlativos transeunt adverbiales.

Discr. script. 2. εἴπερ] fol. 134 r. | 6. γραμματικοτατοc A | οὐχ ὡc A b, ὡc οὐκ EEgger | 7. 'F. ὀνόματα' b in var. lect. | 9. παραδόcει pro παραδοχῇ RSkrzeczka | 9—10. λέγω — κατωτάτω delevit RSchneider; RSkrzeczka pro ἀνωτάτω ἢ κατωτάτω scribit ταχυτάτω ἢ ἡδυτάτω | 11. b non recte dicit in A esse μονων, est enim μονον, ut ipse scripsit in textu | 14. ἐπίταcιν b, επι παcιν A | 15. ἢ A et b in textu, 'malim ἀλλ' ἢ' b in var. lect. | 16. cχέcιν b, επιταcιν A | 23. καθο A, καθὼc b | 30. τῷ b, το A

ἀνωτάτω καὶ τὰ-τούτοις ὅμοια ἐγίνετο. ἔστι γε μὴν ἀπὸ ὀνομάτων συγκριτικῶν ἐπιρρηματικὴ κατάληξις συνεμπίπτουσα. ἐπὶ μὲν οὖν συγκρίσεως ἑνικῷ οὐδετέρῳ, ἐπὶ δὲ ὑπερθέσεως πληθυντικῷ οὐδετέρῳ· ταχύς ταχύτερον, ἀλλὰ καὶ ἐπίρρημα ταχύτερον· καὶ πληθυντικὸν ταχύτατα, ἀλλὰ καὶ ⟨ἐπίρρημα⟩ ταχύτατα. οὕτως ἔχει καὶ τὸ κάλλιστα καὶ ἥδιστα. ἔστι μὲν οὖν παρὰ μὲν ὄνομα τὸ ἐγγύτερος ἐπίρρημά τι συγκριτικὸν ὀνοματικὸν τὸ ἐγγύτερον, οὗ ὑπερθετικὸν τὸ ἐγγύτατα· καὶ ἔτι παρὰ τὸ ἀνώτερος ἐπίρρημά τι τὸ ἀνώτερον, οὗ ὑπερθετικὸν τὸ ἀνώτατα· ὡς μέντοι πρόκειται, παρὰ τὸ ἀνωτέρω ὁμοιοκατάληκτον πεσεῖται τὸ ἀνωτάτω, ὥστε διαφέρειν τὸ ἀνωτάτω τοῦ ἀνώτατα, ᾗ τὸ μὲν ὀνοματικόν ἐστιν ἐπίρρημα, τὸ δὲ ἐπιρρηματικόν.

Καὶ τὸ ἄφνω δέ, ἐν πάθει γενόμενον καὶ οὐ προφανῶς ἐπιδεξάμενον τὴν προκειμένην ὀνοματικὴν τριγένειαν, συνεξῆλθε τοῖς εἰς ω̅ λήγουσιν ἐπιρρήμασιν. ἔστι μὲν γὰρ αὖ τούτου προκείμενον ὄνομα ἀφανής, καὶ ἔτι τὸ ἀφανῶς, ἡ δὲ συγκοπὴ ἄφνω, πάλιν καὶ τοῦ τόνου εὐλόγως ἀναβιβασθέντος, ᾗ ἀπεδείχθη τὰ εἰς ω̅ λήγοντα ἐπιρρήματα, μοναδικὰ ὄντα λέγω, κατὰ βαρεῖαν τάσιν. ὅτι δὲ ἔσθ’ ὅτε πάθος ἐγγινόμενον ἀμαυροῖ τὰς ἰδιότητας τοῦ δεόντως πως σχηματίζεσθαι, ἐντελῶς ἐν τοῖς περὶ παθῶν ἐδείχθη.

Τὰ εἰς ω̅ς̅ λήγοντα ἐπιρρήματα κοινολεκτούμενα δυσὶ τόνοις ὑποπίπτει. ἢ γὰρ βαρύνεται, ὡς κούφως, φαύλως, μετρίως, ἢ περιέσπασται, ὡς τὸ σεμνῶς καὶ εὐσεβῶς. καὶ ἔτι παρὰ Δωριεῦσιν ἔνια ὀξύνεται, 581 ὥστε κατ’ ἔγκλισιν ἀνεγνώσθη ἢ ῥ α κ α λ ὼ ς ἀ π ο κ α θ ά ρ α σ α ἐ ξ ε λ ε π ύ ρ ω σ ε ν (Sophr. fr. 87 Ahrens). περὶ ὧν καὶ κατὰ τὸ ἑξῆς εἰρήσεται.

Ὑπέλαβον ὅτι καὶ κατὰ τὸ ἔθος τὸ ὥς Δωρικόν ἐστι, περὶ οὗ ἐν εὐτάκτῳ εἰρήσεται ἐν τῷ περὶ τῶν διεψευσμένων τόνων. καὶ νῦν δὲ κεφαλαιωδέστερον ἔστι περὶ αὐτοῦ ἐκθέσθαι, ὡς προσήκοντα ⟨τὸν⟩ τόνον ἀνεδέξατο.

Τὰ προκείμενα τῶν ἐπιρρημάτων, ἰδίας παραγωγῆς οὐ τυχόντα, οὐδὲ τὸν ἴδιον τόνον ἔχει, ἀναμένει δὲ τὸν πτωτικὸν τόνον, ὅς ἐστιν

Argum. 12 Ἄφνω ex ἀφανῶς factum est — 20 Adverbia in ω̅ς̅ communi omnium usu recepta aut barytona, aut perispomena sunt. — 25 Iure ὥς acuto notatur.

Testim. 13 Cf. Et. Or. 17, 19.

Discr. script. 2. συγκριτικῶν] fol. 134 v. | επιρρηματικην A | 4. πληθυντικὸν ⟨ὑπερθετικὸν⟩ GDronke | 5. καὶ ἐπίρρημα ταχύτατα b in var. lect, καὶ ταχύτατα A b in textu | 14. τούτου b, τουτο A | 15. ἐπίρρημα pro ἔτι conicit GDronke 18. τοῦ GFSchoemann GDronke, τὸ Ab in textu, τῷ b in var. lect. | 22. ενιαι A | 23. pro ὥστε HLAhrens conicit ὅτε | καλὼς HLAhrens, κάλως b | 25. ὅτι καὶ τὸ ὥς κατὰ τὸ Δωρικὸν ἔθος ἐστί collocat GDronke | 27. προσήκοντα τὸν RSkrzeczka, προσήκοντα JVahlen, ἀνήκοντα A b, ἀνάλογον τὸν GDronke | 29. ante ιδιας in marg. add. A² ουκ

ἀπὸ γενικῆς πληθυντικῆς. καὶ ἕνεκα τούτου ἢ περισπᾶται ἢ βαρύνεται, καθὸ πᾶσα γενικὴ πληθυντικὴ ἤτοι περισπᾶται ἢ βαρύνεται. ἅμα καὶ συναποδεικτέον, ὡς παράγεται τὰ ἐπιρρήματα· καὶ συνηγορητέον τῷ προκειμένῳ μορίῳ, ὅτι δεόντως ὠξύνθη. — Ἔκκειται μὲν οὖν πρῶτος λόγος, ὅτι διὰ τοῦτο ἢ περισπᾶται ἢ βαρύνεται, διὰ τὸν παρεπόμενον τόνον τῇ γενικῇ πληθυντικῇ· καὶ συνυπάρχειν γὰρ θέλει τῇ γενικῇ πληθυντικῇ. τὸ μέγας ἑτερόκλιτον ἔχει τὸ μεγάλου, καὶ τὸ ἐπίρρημα οὐ παρὰ τὴν μέγας, ὡς παρὰ τὴν μεγάλων τὸ παντός ὀξύνεται, ἡ δὲ πάντων γενικὴ βαρύνεται· ἔνθεν καὶ τὸ συνὸν ἐπίρρημα συμβαρύνεται. — καὶ ὅτι τοῦτο αἴτιον, σαφὲς καὶ ἐκ τοῦ Δωριεῖς συμπερισπᾶν τὸ ἐπίρρημα, ἐπεὶ καὶ τὴν γενικὴν παντῶν φασίν. οὕτως ἔχει καὶ τὸ ἀλλῶς καὶ τηνῶς. τοῦτο γὰρ καὶ ἐνίους ἠπάτησεν ἀποφήνασθαι ὡς τὰ παρ' ἡμῖν βαρύτονα τῶν ἐπιρρημάτων περισπῶσι Δωριεῖς. ὅπερ οὐκ ἦν ἀληθές· οὔτε γὰρ τὸ κούφως οὔτε τὸ φίλως οὔτε τὰ τοιαῦτα περισπῶσι. διὰ τί οὖν τὸ παντῶς; ὅτι καὶ τὴν ποιοῦσαν τὸν τόνον γενικὴν περιεσπάκεισαν. διότι δὲ τὴν παντῶν γενικὴν περισπῶσι καὶ ἔτι τὴν ἀλλῶν, ἐν ἑτέροις ἐδιδάξαμεν κατὰ τὰς ἀντωνυμικὰς γενικάς. — Ἔτι καὶ τὰ τῆς φωνῆς ἐγγίζει (τοῦ γὰρ ῡ ἅπαξ μετάθεσις εἰς τὸ ϲ̄ γίνεται) καὶ τὰ ἐγγινόμενα πάθη· ἕνεκα τίνος τὸ σοφῶς οὐ διαιρεῖται; ὅτι οὐδὲ ἡ σοφῶν γενική. ἕνεκα τίνος τὸ ψευδέως, εὐσεβέως, ἀτρεκέως, 582 ἢ ὅτι καὶ ⟨ἡ⟩ εὐσεβέων καὶ ἀτρεκέων;

Ἐταράχθησαν ἔνιοι καὶ κατὰ τὰ σχήματα τῶν ἐπιρρημάτων, ὑπολαμβάνοντες μὴ ἐξομαλίζεσθαι τὰ τῆς τάσεως τῶν ἐπιρρημάτων, εἴγε ἀπὸ τοῦ καλῶς φασι παγκάλως καὶ ἀπὸ τοῦ σεμνῶς ἀσέμνως, οὐ μὴν ἀπὸ τοῦ ψευδῶς ἀψεύδως, σαφῶς ἀσάφως ἦν. οὐδὲ γὰρ ἡ σύνθεσις αὐτῶν, τῶν δὲ προεκκειμένων πτωτικῶν, οἷς παρείπετο ἀναβιβάζειν μὲν τὸν τόνον, εἰ εἰς ο̄ϲ̄ λήγοιεν, φυλάσσειν δέ, εἰ εἰς η̄ϲ̄. καὶ ἐπεὶ καλός πάγκαλος παγκάλων, διὰ τοῦτο παγκάλως· ψευδής δὲ καὶ ἀψευδής καὶ ἀψευδῶν, καὶ διὰ τοῦτο ἀψευδῶς, καὶ ἀσαφῶς.

Δέδεικται ἄρα διὰ πλειόνων, ὅτι οὐκ ἴδιον τόνον ἀνεδέχετο τὰ εἰς ω̄ϲ̄ παρηγμένα παρ' ὀνοματικὰς ἐκφοράς· ὅθεν μοι δοκεῖ καὶ τὸ

Argum. 4 In tonosi haec adverbia sequuntur genetivum pluralis eorum nominum, unde derivantur. — 10 Quae lex confirmatur et doricis formis, — 18 et eo, quod adverbia aut admittunt aut non admittunt eas mutationes, quae in genetivis pluralis aut fiunt aut non fiunt. — 25 Παγκάλως ἀσαφῶς recte cum παγκάλων ἀσαφῶν accentu congruunt. — 30 Itaque ὡς, cui genetivus pluralis, ad quem dirigatur, praesto non est, nihil impedit ne acutum habeat.

Discr. script. 4. Ἔκκειται] fol. 135 r. | 5. το in voce τουτο supra lin. A¹ | 11—12. τὸ ἀλλῶς] 'Sic et Koenii apographum et meum. Sed Bastius codicem habere dicit την αλλως, indeque efficit legendum esse τηναλλῶς' b in var. lect. Est το αλλως et in A et in L, ex quo sua sumpsit Koen | 17. κατὰ b, και A | 20. 21. signum interrogationis, quod post ἀτρεκέως posuerat b, post ἀτρεκέων pro puncto posuit RSchneider | 21. ἡ add. b

προκείμενον ἐπίρρημα εὐθύνεcθαι, εἰ ἐλέγχοιτο ἀπὸ γενικῆc περιcπωμένηc, ἣ ὤφειλεν ἕπεcθαι. οὐ δὴ ἔχει γενικήν· ἡ γὰρ παρεκκειμένη γενικὴ τῶν. — Καὶ ἴcωc ὑπολάβοι τιc, ὅτι «καὶ τὸ τώc ἄλογόν ἐcτιν, ὅπερ πάλιν χρὴ περιcπᾶν». — ἀλλ᾿ ὡc δεύτερόν ἐcτι τὸ τώc τοῦ ὥc, παντί τῳ δῆλον. οὐ γὰρ τῆc γενικῆc τὸ τ̄ ἔχει, τῆc δὲ ἀνταποδόcεωc τοῦ ⟨ὥc⟩, ᾧ λόγῳ καὶ τῷ ἕωc τὸ τέωc παράκειται καὶ τῷ ἡνίκα τὸ τηνίκα, τῷ τε ὄφρα τὸ τόφρα. μάρτυc ἡ χρῆcιc ⟨ἡ⟩ παρ᾿ Ἕλληcι. — Τίc οὖν αἰτία τοῦ ὀξυνθῆναι τὸ ὥc; τὸ προκείμενον αὐτοῦ μόριον πτωτικὸν ὅc. ἐντεῦθεν γὰρ ἔcτιν ἐπινοῆcαι, ὡc παρ᾿ εὐθεῖαν παρήχθη, εἴγε αἱ μὲν ἄλλαι τῶν πλαγίων μετὰ τοῦ τ̄ λέγονται, αἱ δὲ εὐθεῖαι μόναι δίχα τοῦ τ̄. ὅc γὰρ καὶ τοῦ καὶ τῷ καὶ τόν. λέγω νῦν τὸ ὅc cημαῖνον τὸ οὗτοc, ὡc ἐν τῷ

ὅc ῥα μάλιcτα (Λ 123).

οὔτε γὰρ ἀπὸ τοῦ ἀορίcτου μορίου, οὔτε ἀπὸ τῆc cυνάρθρου ἀντωνυμίαc, οὔτε ἀπὸ τοῦ ὑποτακτικοῦ ἄρθρου· λέγω δὲ ἀντωνυμικοῦ τοῦ ὅc. διὸ καὶ τὸ ἐπίρρημα τῆc δείξεώc τε καὶ ἀναφορᾶc ἐcτι παραcτατικόν.
583 τὸ γοῦν ἑτερόζυγον, λέγω τὸ ἐπεκτεταμένον, πάλιν μεμίμηται τὴν εὐθεῖαν πτῶcιν· πάλιν γὰρ τὸ οὕτωc οὐ παρὰ γενικὴν οὐδὲ παρὰ δοτικήν, μόνην δὲ εὐθεῖαν τὴν δίχα τοῦ τ̄ λεγομένην. ἀμφοτέροιc γοῦν τὸ πάθοc cύνεcτι, τουτέcτιν ἡ ἀποβολὴ τοῦ c̄, οὕτω, καὶ

ὥ τε χερνᾶτιc γυνή (lyr. gr. III³ p. 1359 Bergk),

cημαcία τε ἡ αὐτή. — Ἀλλ᾿ ἐκεῖνό τιc φήcει· «κατὰ τοῦτό γε cεcημειώcεται, ὅτι μὴ ἀπὸ γενικῆc ἐcχηματίcθη». — Πρὸc ὃν ἔcτι φάναι, ὅτι καὶ ἄλλαι πάμπολλοι παραγωγαί, ἀπὸ γενικῶν cχηματιζόμεναι, ἔχουcί τινα παρεκδεδραμηκότα παρὰ τὰc εὐθείαc· τὰ κτητικὰ τῶν εἰc κοc ληγόντων παρὰ γενικὰc cχηματίζεται, ποιμενικόν, Ἀτλαντικόν· ἀλλὰ τὸ θηλυκόν παρ᾿ εὐθεῖαν, τὸ πανηγυρικόc. παρὰ τὴν ἔρωτοc τὸ

Argum. 4 Ei ut respondeat, τώc postea factum est. — 9 Derivatur igitur ὥc a nominativo singularis ὅc vocis, quae pronominalis est idemque valet quod οὗτοc; — 18 ab hoc, quod est οὗτοc, derivatur οὕτωc. — 22 Ne hoc quidem mirum est, ὥc οὕτωc a nominativis, cetera in ωc adverbia a genetivis derivari.

Testim. 8 Et. M. 643, 34 (ex Epim. Cr. 307, 4) *εἰπεῖν καὶ τὸν τεχνικόν· ʻτὸ δὲ ὧς ὀξύνεται, ἐπεὶ ἀπὸ τοῦ ὅς γέγονε, καὶ τὰ ὅμοιαʼ*. ibid. 820, 51 *ὃν δὲ τρόπον τὸ ὅς ἐκταθὲν ἐγένετο ὡς* (scr. ὧς) *καὶ τὸ οὗτος οὕτως, οὕτω καὶ τὸ ὅδε ὧδε*. — 18 Cf. Et. Gud. 443,21. — 21 Cf. Apoll. de pron. p.48,28. synt.156,22 b.

Discr. script. 2. προεκκειμένη, ut est p. 170, 26, pro παρεκκειμένη scripsit GDronke, παρακειμένη GUhlig | 3. υπολαβη A | ἄλογον b, αναλογον A | 4. ʻF. χρῆνʼ b in var. lect. | 5. τῶι A | οὐ γὰρ] fol. 135 v. | ἔχεται pro ἔχει conicit RSchneider | 6. ὥc add. b | 7. τηνίκα b, πηνικα A | τωι A | ἡ add. b | 12. ʻF. τὸ ὅc ⟨τὸ⟩ cημαῖνονʼ b in var. lect. | 21. ὥ τε RSchneider, ὥτε b HLAhrens, ὦτε ThBergk, οτε A | χερνᾶτιc b, χερνατηc A | 22. φήcει b, φηcι A | τοῦτό γε GFSchoemann, τοῦ γε Ab | 22—23. cημειωcεται A | 25. παρεκδραμηκοταA | 26. ποιμαινικον A

p. 583, 13 — 585, 13 b

ἐρωτύλος, ἀλλὰ καὶ παρὰ εὐθεῖαν τὴν ἡδύς τὸ ἡδύλος. οὐδὲν οὖν τὸ ἐμποδὼν τὸ πάντα μὲν τὰ ἐπιρρήματα παρὰ γενικὰς σχηματίζεσθαι, τό γε μὴν ὥς καὶ τὸ οὕτως παρ' εὐθείας. — Ἤδη ἀπεδείχθη τὰ προκείμενα τῶν ἐπιρρημάτων ἰδίῳ μὲν τόνῳ μὴ κεχρημένα, ἀναμένοντα δὲ τὴν τάσιν τὴν ἐν πτωτικοῖς. σαφὲς ὅτι, εἰ τὸ ὥς περιεσπᾶτο, ἠλογεῖτο ἄν, τοῦ ὅς ὀξυνομένου. βίαιοι ἄρα οἱ ὑπολαμβάνοντες αὐτὸ Δωρικόν· καὶ γὰρ τῶν Δωρικῶν πρόκειταί τινα περισπώμενα.

Συζυγεῖ τῷ προκειμένῳ μορίῳ ἀνταποδοτικὸν μὲν τὸ τώς, πυσματικὸν δὲ τὸ πῶς, καὶ ἔτι ἀναφορικὸν τὸ ὅπως, καθὸ καὶ ἄλλοις ἡ τοιαύτη τάξις παρέπεται, ᾗ τῇ πῇ ὅπῃ, οὗ τοῦ ποῦ ὅπου, ἡνίκα τηνίκα πηνίκα ὁπηνίκα. — Ἴσως οὖν τις φήσει τὰ κατὰ πεῦσιν ὁμοτονεῖν τοῖς κατὰ ἀπόλυσιν. «τὸ ποῦ περισπᾶται, ἀλλὰ καὶ τὸ οὗ τῆς αὐτῆς τάσεως ἔχεται. ἡνίκα, καὶ τὸ πηνίκα. τὸ ᾗ περισπᾶται, ἀλλὰ καὶ τὸ πῇ. εἰ δὴ καὶ τὸ πῶς περισπᾶται, ὁμόλογον ὅτι καὶ τὸ ὥς περισπασθήσεται.» Ἀλλὰ πρός γε τὸ τοιοῦτον ἔστι φάναι. τί γὰρ μᾶλλον, εἰ τὸ ὥς ἀποδέδεικται εὐλόγως ὀξυνόμενον, οὐχὶ τὸ πῶς περισπώμενον ἡμαρτῆσθαι ὁμολογήσουσι τοῦ ἀπὸ τοῦ τ̄ 584 ἀρχομένου κατ' ὀξεῖαν προφοράν, λέγω τοῦ τώς; — Ἔστιν οὖν ὑπὲρ ἀμφοτέρων ἀναλαβόντα τὸν λόγον ἐκεῖνο φάναι, ὡς εὐλόγως καὶ τὸ πῶς περιεσπᾶτο, προαποδεδειγμένου τοῦ ὅτι τὸ ὥς ὀξύνεται. — τὰ πύσματα ἢ φύσει θέλει βαρύνεσθαι ἢ δυνάμει. τὰ γοῦν ὑπὲρ μίαν συλλαβήν, ἔχοντα τόπον τῆς βαρείας, πάντα βαρύνεται· τὰ δὲ μονοσύλλαβα, οὐ δυνάμενα ἐκτὸς τῆς ὀξείας γενέσθαι, δυνάμει ἐβαρύνθη περισπασθέντα.

Argum. 3 Quod cum ita sit, acutus recte imponitur ὥς adverbio. — 10 Dicat fortasse quispiam, ὣς scribendum esse, ut cum πῶς congruat. — 15 Sed ut ὥς acutum, ita πῶς circumflexum suo iure habet.

Testim. 20 Epim. Cr. 324, 32 *τὰ μονοσύλλαβα εἶχε τὸν τόνον φυσικόν· τὰ γὰρ πύσματα βαρύνεσθαι θέλει, χαρακτῆρος μὴ ἀντικειμένου (ὡς εἴπομεν διὰ τὸ ποδαπῆ καὶ ποσαχῶς)· πόσος, πηνίκα· τὰ δὲ μονοσύλλαβα οὐκ ἠδύνατο βαρύνεσθαι, ἐκώλυε γὰρ ἡ μονοσυλλαβία. ὅταν οὖν προ⟨σ⟩λάβῃ τὸ ⟨ō⟩ ἀναφορικὸν καὶ γένηται ὑπὲρ μίαν συλλαβήν, ἀναλαμβάνει τὸν ὀφειλόμενον τόνον καὶ βαρύνεται. οἷον ποῦ, ο καὶ πῇ λέγεται, καὶ πῶς. ταῦτα οὐ φυσικῶς περιεσπάσθη, ἀλλὰ κατ' ἀνάγκην. οὐ γὰρ ἠδύνατο βαρύνεσθαι μονοσύλλαβα ὄντα. ἀναγκαίως ἄρα περισπᾶται, καὶ δυνάμει διὰ τῆς περισπωμένης βαρύνεται. ἐὰν οὖν προσέλθῃ τὸ ō καὶ σχῇ τὴν ποσότητα τῆς βαρείας, ἀναλαμβάνει καὶ τὴν βαρεῖαν, ὅπως κτλ.*

Discr. script. 1. ἐρωτύλος b, ερωτικος A | παρὰ εὐθεῖαν τὴν b, παρα την ευθειαν παρα την A | 2. ἐμποδὼν RSkrzeczka, ἐμποδοῦν Ab | 8. ανταποδωτικον A | 13. ἡνίκα] fol. 136 r. | 14. A[1] marg. haec adscripsit ει δη κ το π̃ τουτεστιν ει δε και το πωc | 17. τοῦ b, τουτ̓ A, i. e. του τε ut p. 124, 16, vel του της ut de coni. 512, 13 b | 17—18. post ὁμολογήσουσι comma ponendum et post προφορὰν inserendum esse ὄντος censet RSkrzeczka, idem coniecit GDronke | 18. non recte b dicit pro τοῦ τώς, quod est in A quodque ipse scripsit, in A esse του τ | 19. ωc A, ὅτι b | 20. προσαποδεδειγμενου A | 23. κ in εκτος in rasura in A

ὅθεν τὸ μὲν ὥς, οὐχ ὑποπῖπτον πύσματι, τὸν ἴδιον τόνον ἐφύλαξε· τὸ δὲ πῶς, γενόμενον πύσμα, οὐ διὰ τὴν φωνὴν οὕτω περιεσπάσθη ὡς διὰ τὴν πεῦσιν τὴν ἐγγενομένην. οὕτως γοῦν τὰ ἀπ' αὐτῶν ἀναφορικά, προσλαμβάνοντα τὸ ō, ὡς ἂν τῶν τόνων ἐν τοῖς μονοσυλλάβοις κατηναγκασμένων, γενόμενα δισύλλαβα δέχεται καὶ τὴν προοφειλομένην τάσιν, ἡνίκα γίνεται ὅπου καὶ ὅπῃ καὶ ὅπως, τῶν ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν οὐ ταὐτὸν ἀναδεχομένων διὰ τὸ κατὰ φύσιν ἔχειν τὸν τόνον, πότε ὁπότε, ποῖος ὁποῖος, πηνίκα ὁπηνίκα. ὅθεν δοκεῖ μοι καὶ [κατὰ] τὴν Δωρικὴν διάλεκτον τῷ μὲν προκατειλεγμένῳ λόγῳ ὅπως ἀναγινώσκειν, οὐδ' ὅπως ἄριστα (Sophr. fr. 88 b Ahrens), τῷ μέντοι μᾶλλον αὐτοὺς συγκαταβιβάζειν τὰ ἐπιρρήματα ὀπῶς, ὥστε ἀμφοτέρας τὰς ἀναγνώσεις λόγου ἔχεσθαι.

Ὅτι δὲ οὐ συμπαθείας ἔχεται ἡ πεῦσις ὡς πρὸς τὰ δίχα τοῦ τ̄ καὶ μετὰ τοῦ τ̄ λεγόμενα, σαφὲς ἐντεῦθεν. ὃν τρόπον συνυπάρχουσιν οἱ ἐνεστῶτες τοῖς παρατατικοῖς, καὶ οἱ παρακείμενοι τοῖς ὑπερσυντελικοῖς, καὶ αἱ γενικαὶ ταῖς δοτικαῖς, καὶ ἄλλα πλείονα, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὰ πύσματα ὡς πρὸς τὰς ἀναφορικὰς προφοράς, καὶ τὰ δίχα τοῦ τ̄ ὡς πρὸς τὰ ἀνταποδοτικά, λέγω ⟨τὰ⟩ μετὰ τοῦ τ̄. συνυπάρχει γοῦν ἑαυτοῖς καὶ συνεξέρχεται. καὶ ἐπεὶ ἅπαξ τὸ πότερος διὰ τοῦ π̄, καὶ τὸ ὁπότερος. ἀλλ' οὐ πάντως κατηνάγκασται τὸ ὅτερος καὶ τότερος. καὶ ἐπεὶ πάλιν τὸ ἕως, εὐθέως καὶ τὸ τέως, καὶ ὄφρα καὶ τόφρα, οὐ πάντως ἐξηναγκασμένου τοῦ φάναι καὶ πέως καὶ ὁπέως, καὶ πόφρα καὶ ὁπόφρα. οὕτως καὶ ἐπὶ τῶν προκειμένων μορίων οὐ πάντως καταναγκάζεται τὰ ἑξῆς. οὐ γὰρ ἐπεὶ τὸ ἀναγινώσκιυ καὶ ἀνεγίνωσκον, εὐθέως καὶ τὰ ἑξῆς κλίματα· οὐδὲ ἐπεὶ τὸ ὕδωρ ὀρθῆς καὶ αἰτιατικῆς, εὐθέως καὶ γενικῆς καὶ δοτικῆς. ἔνθεν οὖν [καὶ] κατὰ συμπάθειαν καὶ τὸ τώς τῷ ὥς συνετονώθη, οὐ μὴν τὸ πῶς, καθὸ οὔτε πάντως συνυπάρχον ὀφείλει εἶναι, καὶ καθὸ ἐδείξαμεν, ὅτι αἱ πεύσεις κατὰ φύσιν ἐβαρύνοντο.

Καὶ τοσαῦτα μὲν περὶ τῶν παρὰ τὰ πτωτικὰ παρηγμένων.

Δοκεῖ δὲ πρωτότυπον εἶναι τὸ ἕως· οὐ γὰρ προϋφέστηκέ τι· τό τε ἀνταποδοτικὸν αὐτοῦ τέως.

Argum. 13 Interrogativa omnino ceterorum correlativorum analogiam non sequuntur. — 30 Ἕως videtur primitivum esse.

Testim. 3 Choer. Can. 430, 3 *ὥς φησιν Ἀπολλώνιος ἐν τῷ περὶ ἐπιρρημάτων, τὰ μονοσύλλαβα πευστικὰ περισπώμενα ὄντα, προσλαμβάνοντα τὸ ō καὶ γινόμενα ἀναφορικά, βαρύνονται, οἷον πῶς ὅπως, πῇ ὅπῃ· οὕτως οὖν καὶ ποῦ ὅπου.*

Discr. script. 8. κατὰ delevit GDronke | 9. ὅπως b, το πως A | 10. ὀπῶς HLAhrens | 18. ἀνταποδοτικά b, αναφορικα A | τὰ add. b | 20. ἀλλ' οὐ GUhlig, καὶ οὐ A b | 23. καταναγκάζεται] fol. 136 v. | 25. κληματα A | 26. 'καί post οὖν videtur abundare' b in var. lect. | 27. καθο A, καθὼς b | 31. post τέως lacunam maioris ambitus statuit EEgger

Ἠπόρηται δὲ καὶ τὸ αὔτως πῶς ἐγένετο. οὐ γὰρ ἔχει τὴν ἔννοιαν τῆς αὐτός ἀντωνυμίας, καθότι τὸ ἐκεῖνος ὡς πρὸς τὸ ἐκείνως καὶ τὸ οὗτος ὡς πρὸς τὸ οὕτως. πρὸς οἷς καὶ τὰ τοῦ τόνου διελέγχει. Τρύφων (p. 52 Velsen) περὶ τοῦ σημαίνοντος τὸ οὕτως ἐκδέχεται μετάπτωσιν τοῦ ō εἰς τὸ ā γεγενῆσθαι. ἀλλὰ ἐλείπετο καὶ περὶ τοῦ σημαίνοντος τὸ μάτην διαλαβεῖν. ὅθεν ἢ καὶ αὐτὸ δεκτέον θεματικόν, ἢ συγκαταθετέον Ἡρακλείδῃ, φαμένῳ ὡς κατὰ στέρησίν ἐστι ⟨τὴν διὰ⟩ τοῦ ā αὔτως, συναλοιφῆς γενομένης τοῦ ā καὶ ō εἰς ā μακρόν, ὡς τὸ Μενέλαος — Μενέλας, Δορύλαος Δορύλας, Πτερέλαος Πτερέλας. τὰ γὰρ ἐν τῷ δέοντι μὴ γενόμενα ματαίως γίνεται· φαμὲν γὰρ τὰ ἐν τῇ δεούσῃ ποιότητι ποίησον οὕτως.

Ἔστι καὶ ἰδία παραγωγὴ [περὶ] τῶν εἰς χως ληγόντων, ἃ μάλιστα παρὰ τὴν τῶν ἀριθμὸν δηλούντων πάλιν ἐπιρρημάτων ἀντιπαράθεσιν ἀποτελεῖται, τοῦ τέλους εἰς τὸ χως τρεπομένου. ἅπερ οὐκέτι ἀναμένει τόνον ἀλλότριον, ἰδίᾳ δὲ περισπᾶται ἅπαντα, τετράκις τετραχῶς, πεντάκις πενταχῶς, πολλάκις πολλαχῶς. ἐν ἰσοσυλλαβίᾳ οὖν ἀντιπαράκειται τοῖς προκειμένοις ἐπιρρήμασι.

Καὶ κατὰ τοῦτο οὖν τις σημειώσαιτο τὸ διχῶς καὶ τριχῶς, ὅτι 586
πλεονοσυλλαβεῖ τοῦ δίς καὶ τρίς. Ἀλλ' ἴσως ἐπεὶ οὐδὲ ὁλόκληρα αὐτὰ τὰ ἐπιρρήματα, ἐν δὲ συγκοπῇ, καὶ τὰ παρακείμενα οὐ τῇ συγκοπῇ ἠκολούθει, τῇ δὲ ὁλοκλήρῳ προφορᾷ. — Ἀλλ' ἐπεὶ ἐμποδίζει τὸ μὴ συνισοῦσθαι αὐτὰ τῷ δυάκις καὶ τριάκις, ἄμεινον ἐκεῖνο φάναι, ὡς πολλάκις τὰ ἀπὸ μονοσυλλάβων λέξεων παραγόμενα ἢ καὶ συντιθέμενα φυλακτικά ἐστι τῶν ἰδίων φωνηέντων ὑπὲρ τοῦ μὴ παραναλίσκεσθαι εἰς τὰς παραγωγὰς αὐτὰς τὰς πρωτοτύπους λέξεις, εἴγε καὶ ἡ πρό πρόθεσις συντιθεμένη οὐκ ἀποβάλλει τὸ ō, φωνήεντος ἐπιφερομένου, ἡ δὲ ἀπό καὶ ὑπό· καὶ τὸ γήδιον ὑποκοριζόμενον ἐφύλαξε τὸ η̄ τοῦ γῆ, τοῦ τέλους τῶν τοιούτων γενικῶν εἰς τὸ ιδιον μεταλαμβανομένου, κυνός κυνίδιον, ἄρτου ἀρτίδιον, λέγω τῶν μετὰ συμφώνου ἐκφερομένων· καὶ τὸ μνααῖος ἐφύλαξε τὸ ā. — ἔστι καὶ ἄλλα πάμπολλα εἰς τὸ τοιοῦτον παραθέσθαι. ἀναγκαία ἄρα καὶ ἡ μονὴ τοῦ ī ἐν τῷ διχῶς καὶ τριχῶς.

ARGVM. 1 Αὔτως ex οὕτως ortum esse censet Trypho; ex ἀ-ούτως contractum putat Heraclides. — 12 Adverbia in χῶς a numeralibus in κις aequato syllabarum numero derivari solent. — 18 Quacum lege pugnant διχῶς τριχῶς; neque possunt ex δυάκις τριάκις facta esse. Videntur igitur ī servasse, ne prorsus oblitterentur voculae primitivae.

DISCR. SCRIPT. 4. τοῦ ō b, το ō A | 7. τὴν διὰ τοῦ ā αὔτως RSchneider, τοῦ ā οὕτως Ab, ἐκ τοῦ ἀούτως GFSchoemann | 7—8. συναλειφης A | 12. περὶ delevit RSkrzeczka, in ἐπιρρημάτων mutavit GDronke | 13. παρὰ b, περι A | 18. 'F. οὐκ ἄν τις' b in var. lect. | 21. ⟨τοῦτο⟩ τὸ GDronke | 22. δυιακις A | 24—25. εἰς τὰς] fol. 137 r. | 30. μνααιδιος A

Καὶ περὶ τάcεωc δὲ τοῦ ἡcύχωc ἢ ἡcυχῶc καὶ τοῦ παρακειμένου ἐπιρρήματοc, λέγω τοῦ ἡcύχῃ ἢ ἡcυχῇ, ἦν τιc διαφορά. — Καὶ οἱ μὲν ἠξίωcαν ἀμφότερα βαρύνειν, λέγω τὸ ἡcύχωc καὶ ἡcύχῃ, καθὸ cυμβαρύνεται τὰ τοιαῦτα τῶν ἐπιρρημάτων ταῖc cυνούcαιc γενικαῖc. φαμὲν κούφωc, ὅτι καὶ κούφων, καθὼc πρόκειται· εἰ δέ φαμεν ἡcύχων, δῆλον ὅτι καὶ ἡcύχωc. — καὶ εἰ τὰ τοιαῦτα ἔχει τὰ παρακείμενα εἰc ῑ̄ ἐπιρρήματα τὸν αὐτὸν τόνον τηροῦντα, δῆλον ὅτι καὶ ἡcύχῃ. φαμὲν γὰρ πάντῃ, ὅτι καὶ πάντωc, καὶ ἄλλῃ, ὅτι καὶ ἄλλωc,

ἄλλῃ μὲν γὰρ ἔγωγε (Ν 49)·

οὐδαμῇ δέ, ὅτι καὶ οὐδαμῶc. διχῇ τε καὶ τριχῇ, ὅτι καὶ διχῶc καὶ τριχῶc. τούτῳ γὰρ τῷ λόγῳ καὶ Δωριεῖc παντᾷ φαcιν, ὅτι καὶ τὸ ἐπίρρημα παντῶc, καὶ ἀλλᾷ, ὅτι καὶ ἀλλῶc. κατὰ τοῦτον τὸν
587 λόγον, δεδομένου τοῦ ἡcύχωc, cυνδοθήcεται καὶ βαρύτονον τὸ ἡcύχῃ. — Ἔcτι καὶ ὑπὲρ τοῦ ἑτέρου λόγου ἐκεῖνο φάναι, ὅτι καὶ ἄλλα μόρια, ὀφείλοντα κατὰ ἀκολουθίαν τινὰ ἢ ὀξύνεcθαι ἢ περιcπᾶcθαι, cυνεκδρομῇ γραφῆc παρακολουθήcαντα ἀπέφευγε τὸν δέοντα τόνον. παρὰ τὸ ἵcτημι ἐcτὶ τὸ ἱcτάc καὶ παρὰ τὸ βίβημι τὸ βιβάc, κίχρημι κιχράc, τίθημι τιθείc. ἔδει οὖν καὶ παρὰ τὸ ἴcαμι τὸ ἰcάc εἶναι· ἀλλ᾽ ἐπεὶ ἅπαξ αἱ εἰc ᾱc λήγουcαι μετοχαὶ βαρύνονται, τῷ ῑ παραληγόμεναι, γεμίcαc, λεπίcαc, λακτίcαc, cυνεξέδραμε καὶ ἡ ἴcαc τοῖc τοιούτοιc. οὐδὲν οὖν κωλύοι καὶ τὸ ἡcυχῶc περιcπᾶν τῇ cυνεκδρομῇ τῇ τῶν εἰc χῶc ληγόντων ἐπιρρημάτων, καὶ πάλιν cυμπαρακεῖcθαι τὸ ἡcυχῇ cυμπεριcπωμένωc ὡc διχῇ καὶ τριχῇ.

Τὸ παρὰ Μενάνδρῳ νουνεχόντωc δοκεῖ ἀcύcτατον εἶναι, καθότι τῶν τοιούτων ἐπιρρημάτων προϋφέcτηκε καὶ πτωτικόν. τὸ νουνεχῶc ἀναλογώτερον καθέcτηκε, καθότι καὶ τὸ νουνεχήc παράκειται. καθὸ οὖν οὐ δοκεῖ ἐπιρρηματικῶc ἐξενηνέχθαι, cεcημειώcθω· ἐπεί τοί γε πολλάκιc cχήματά τινα ἐκ διεcτώτων εἰc ἑνότητα παραλαμβάνεται.

Argum. 1 Ἡcύχωc ut gravi accentu notetur, suadet tonus ceterorum adverbiorum in ωc (ab adiectivis in οc derivatorum). Ἡcύχωc adverbii analogiam ἡcύχῃ sequatur necesse est. — 25 Ex duobus verbis νοῦν ἔχων unum adverbium coaluit νουν-εχόντωc.

Testim. 25 Et. M. 606, 35 *νουνεχόντως· ὑφ᾽ ἓν ἀναγνωστέον· πολλάκις γὰρ ἀπὸ δύο διεστώτων μερῶν τοῦ λόγου γίνεται ἑνότης, οἷον Ἄρειος πάγος Ἀρειοπαγίτης, Νέα πόλις Νεαπολίτης, τὸ αὐτό ταὐτότης. Οὕτω νοῦν ἔχων, σύνθετον νουνεχόντως.*

Discr. script. 2. ηcυχηι ῆ ηcύχη A | 3. ηcυχη A | 7. ῑ̄ RSchneider, ῆ Ab | 8. ηcυχηι A | παντη A | 10. αλλη A | ἔγωγ᾽ Homerus | post εγωγε A habet και αλλωc, quae GHSchaefer sic auxit καὶ 'ἄλλ᾽ ἄλλωc' et ad ξ 124 retulit, om. b | 11. ουδαμη, διχη et τριχη A | 13. αλλαι A | 15. φάναι b, in A erat φαμεν, sed in φαμαι mut. A[1] | 22. κωλυοι A, quem idem habere dicit b in var. lect., quod ipse edidit, κωλύει | 26. ἐπιρρημάτων fol. 137 v. | 28. εξηνηνεχθαι A

παρὰ δύο διεστῶτα τὸ Ἄρειος πάγος Ἀρειοπαγίτης, παρὰ τὸ τὸ αὐτό ἕν που ἀποτελεῖται τὸ ταὐτότης, παρὰ τὸ Νέα πόλις ἓν τὸ Νεαπολίτης. συσταίη ἂν οὖν καὶ παρὰ τὸ νοῦν ἔχων τὸ νουνεχόντως κατὰ τὸν τοιοῦτον λόγον, οὐ μήν, ὡς προείπομεν, κατὰ σύστασιν τῶν προκειμένων ἐπιρρημάτων.

Τοσαῦτα περὶ τῶν εἰς ως ληγόντων ἐπιρρημάτων.

Τὰ εἰς ου̅ λήγοντα ἐπιρρήματα, ἐάν τε παρ' ὀνόματα ᾖ ἐσχηματισμένα, ἐάν τε παρ' ἄλλο μέρος λόγου, περισπᾶται. τῷ ὕψος παράκειται τὸ

ὑψοῦ δ' ἐν νοτίῳ τήν γ' ὥρμισαν (δ 785)·

τῷ τῆλε τὸ τηλοῦ (δ ⟨μή⟩ποτε ἐδύνατο, καὶ τῷ τέλος παρακεῖσθαι, 588 ὥστε τὸ μὲν ἐντελὲς εἶναι τελοῦ, εἶτα κατ' ἐπέκτασιν τηλοῦ· τὰ γὰρ ἐπὶ τέλους συντείνοντα μεγεθύνεται)· τῷ ἄγχι τὸ ἀγχοῦ· τῇ αὐτός ἀντωνυμίᾳ τὸ αὐτοῦ (ἔνθεν καὶ δοκεῖ τὰ τῆς παραθέσεως ἀμφίβολα γίνεσθαι, ὅτι καὶ ἡ γενικὴ συνεμπίπτει. τὸ γοῦν

ὀφθαλμοὶ δὲ χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσιν
αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν (Π 741)

ἤτοι ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν ἔπεσαν, ἢ τοπικὴν σχέσιν σημαίνει· καὶ τὸ

αὐτοῦ καὶ κριοῖο θοώταταί εἰσι κέλευθοι (Arat. Phaen. 225)

ἤτοι τοῦ κριοῦ καὶ τοῦ σκορπίοῦ θοώταται αἱ κέλευθοί εἰσιν, ἢ τοπικῶς πάλιν τὸ ἐπίρρημα κεῖται). — Ὅθεν ἀναλογώτερον δοκεῖ εἶναι τὸ ποῦ τοῦ ὅπου. ἔχοι δ' ἂν καὶ τὸ ὅπου ἀναλογίαν, καθὸ τὰ ἐν περισπασμῷ λεγόμενα μονοσύλλαβα, προσλαμβάνοντα τὸ ο κατὰ ἀναφορικὴν ἔννοιαν, βαρύνεται. τὸ πῶς ὅπως λέγεται καὶ τὸ πῇ ὅπῃ· καὶ τὸ ποῦ ἄρα ὅπου εἴρηται.

Ὁμοίως καὶ τὰ εἰς οι λήγοντα παραγωγὰ περισπᾶται, παρ' οἷα μέρη λόγου ἂν ᾖ παρηγμένα, Μεγαροῖ, Ἰσθμοῖ, καὶ παρὰ ἐπίρρημα τὸ ἐνταῦθα ἐνταυθοῖ. σεσημειώσεται οὖν τὸ οἴκοι οὐ μόνον τῇ

Argum. 8 Adverbia in ου̅, sive a nominibus sive ab aliis vocibus derivantur, circumflexum habent. — 23 Ὅπου autem correlativorum, quae ab ο̅ incipiunt, sequitur analogiam. — 28 Adverbia in οι̅ derivata perispomena sunt. Quare πόποι οἴκοι εὐοῖ notabilia;

Testim. 13—14 Et. Or. 152, 6 et tacito Apollonii nomine Et. M. 757, 9 haec ad verbum fere exscripserunt. — 23 Choer. Can. 430, 1.

Discr. script. 1. τὸ A et b in textu, 'nonne τὰ?' id. in var. lect. | Ἀρειοπαγίτης ChALobeck, Ἀρεοπαγίτης A b | 1—2. παρὰ τὸ τὸ αὐτό b, παρα το αυτο A | 2. ταὐτότης ChALobeck, ταυτότης A b | 2—3. Νέα et Νεαπολίτης ChALobeck, νέα et νεαπολίτης b | 9. τῷ b, το A | 11. ωρμησαν A | 12. δ μήποτε pro ὁπότε RSchneider | τῷ τέλος b, το τελος A | 23. Ὅθεν supra lin. A[1] | 27. 'F. εἰρήσεται' b in var. lect. | 30. μόνον ⟨ἐν⟩ RSkrzeczka

τοιαύτῃ τάϲει, ἀλλὰ καὶ ἔτι ἐν τῷ οἴκοθεν, ὡϲ δεδείξεται ἐν τῷ περὶ τῶν εἰϲ θεν. — Καὶ ἕνεκα τοῦ τύπου καὶ τὸ πόποι, ὦ πόποι· καὶ γὰρ τὰ πρωτότυπα θέλει ὁπωϲδήποτε περιϲπᾶϲθαι, ὡϲ ἔχει τὸ οἰμοιμοῖ καὶ τὸ ὀτοτοῖ καὶ τὸ οἰοιοῖ. — Φαίνεται ὅτι καὶ τὸ εὐοῖ κατὰ τοῦτο ϲεϲημειώϲεται. — τὸ γὰρ παρὰ τοῖϲ περὶ τὸν Ἀλκαῖον μέϲϲοι δῆλον ὅτι κατὰ τὴν ἰδίαν διάλεκτον ἀνὰ λόγον βαρυνθείη ἄν. οὐ γάρ ἐϲτιν ἐλλειπὴϲ τῇ ἔν προθέϲει, ϲυϲτελλομένου τοῦ ω̅ εἰϲ τὸ ο̅, ὥϲ τινεϲ ὑπενόηϲαν, ἐν μέϲϲῳ· ἀλλ' ὃν τρόπον παρὰ τὸ οἶκοϲ τὸ οἴκοι ἐγένετο, ϲημαῖνον τὸ ἐν οἴκῳ, παρά τε τὸ Πυθώ ⟨τὸ⟩ Πυθοῖ, καὶ παρὰ τὸ Μέγαρα τὸ Μεγαροῖ, ϲημαῖνον τὸ ἐν Μεγάροιϲ, τὸν αὐτὸν
589 τρόπον καὶ παρὰ τὸ μέϲοϲ τὸ μέϲϲοι ἐγένετο, ϲημαῖνον τὸ ἐν μέϲῳ. ὅπερ ἔφην κατὰ τὸ Αἰολικὸν ἔθοϲ βαρύνεϲθαι.

Τὰ εἰϲ δε λήγοντα τοπικὰ ἐπιρρήματα, ἐν ἑνὶ μέρει λόγου καθεϲτῶτα, καὶ προπαροξύνεται καὶ τῷ α παρεδρεύεται, ὡϲ ἔχει τὸ οἴκαδε, ἄλαδε. ἐν τόνῳ οὖν ϲεϲημειώϲεται τὸ ἐνθάδε, ᾗ ⟨τε⟩ τὰ τοιαῦτα τῶν ἐπιρρημάτων παράκειται ὀνόμαϲι, τὸ ἐνθάδε δὲ οὐδὲ τῇδε ἔχει. τὰ προκείμενα τῶν ἐπιρρημάτων οὐδέποτε ἀποβολῇ τοῦ δε ϲχέϲιν τοπικὴν ἀποτελεῖ· πῶϲ οὖν παρὰ τὸ ἐνθάδε τὸ ἔνθα ϲχέϲιν τοπικὴν ϲημαίνει;

ἔνθα κατεπλέομεν (ι 142). —

Πρόϲκειται δὲ ἐν ἑνὶ μέρει λόγου, ἐπεὶ καὶ ἔϲτιν ἐκ ϲυντάξεωϲ τῆϲ κατ' αἰτιατικὴν καὶ ϲυνδέϲμου τοῦ δέ πάλιν ἡ εἰϲ τόπον ϲχέϲιϲ, ὡϲ ἔχει τὸ Οὔλυμπον δέ καὶ ἀγρὸν δέ καὶ οἶκον δέ. διὸ οὐδὲ κατὰ τὸ τοιοῦτον ὅμοιόν ἐϲτι τὸ ἐνθάδε, ὅτι οὔτε ἔγκειται αἰτιατική, οὔτε ὁ τόνοϲ τοῦ πρωτοτύπου διαφυλάϲϲεται, καθάπερ ἐπὶ τῶν προκειμένων. τὸ γὰρ οἶκον προπεριϲπᾶται, καὶ πάλιν ἐν τῇ προϲθέϲει τοῦ δέ μένει ὁ αὐτὸϲ τόνοϲ, οἶκον δέ, μετὰ τοῦ καὶ τὴν ὀξεῖαν ἐπὶ τέλουϲ εἶναι. ὁ αὐτὸϲ λόγοϲ ἐπὶ τοῦ Ὄλυμπον καὶ Οὔλυμπον δέ. — διὸ καὶ δοκεῖ τὸ

ἄλαδ' ἑλκομενάων (Ξ 100)·

ἀμφίβολον εἶναι, δυνάμενον καὶ τῇ παραγωγῇ κεχρῆϲθαι τοῦ οἴκαδε, δυνάμενον καὶ ἐν αἰτιατικῇ εἶναι τοῦ ἄλα καὶ προϲθέϲει τοῦ δέ, ἐφ'

Argum. 5 μέϲϲοι rursus cum οἴκοι convenit. — 13 Adverbia in δε localia, quae ex una voce constant, proparoxytona sunt. Ἐνθάδε neque hanc legem sequitur, neque cum οἶκον δέ sim. convenit.

Testim. 4 Schol. Dion. Thr. BA p. 946, 32.

Discr. script. 2. ὦ KLehrs, ὧ b | 4. ὅτι καὶ] fol. 138 r. | εὐοῖ ChALobeck GUhlig, εὐοῖ b, εὐοί GFSchoemann, οἴμοι vel ὤμοι KLehrs | 6. ἀναλόγωϲ pro ἀνὰ λόγον GDronke | 7. ελλειπηϲ A, ἐλλιπὴϲ b | 9. τὸ add. b | 15. 'F. ἐνθάδε, ᾗ τε τὰ' b in var. lect., ἐνθάδε. ᾗ Ab in textu | 17. τοῦ δε b, του δ̅ in rasura A[1] | 23. Veram scripturam et hic et l. 27. 28 restituit KLehrs, Οὔλυμπόνδε ἀγρόνδε οἶκόνδε b

οὗ καὶ δύο τόνοι ἐπιτεθήϲονται, ἄλα δέ. — ϲαφὲϲ οὖν ὅτι οὐδὲ κατὰ τοῦτον τὸν λόγον τὸ ἐνθάδε ὑποπίπτει τῷ λόγῳ, πάλιν τοῦ τόνου καταβιβαζομένου. — Μή ποτ' οὖν τῇδε ἐϲχηματίϲθη. ἔϲτι καὶ ἑτέρα παραγωγὴ ἡ διὰ τοῦ δε, ἥ τιϲ οὐχ ἕνεκα ϲχέϲεωϲ τοπικῆϲ παραλαμβάνεται, αὐτὸ δὲ μόνον κατὰ παραγωγήν, τῆϲ ϲημαϲίαϲ πάντοτε μενούϲηϲ τῆϲ αὐτῆϲ καὶ φωνῆϲ τῆϲ ὁλοκλήρου τῆϲ κατὰ τὸ πρωτότυπον, ἐφ' ἧϲ καὶ ὁ τόνοϲ ἐφέλκεται πρὸ τοῦ τέλουϲ, ὥϲπερ ἔχει παρὰ τὸ τοῖοϲ τὸ τοιόϲδε, τόϲοϲ τοϲόϲδε, καὶ ἐν ἐπιρρήμαϲι τὸ τῆμοϲ τημόϲδε, τηνίκα τηνικάδε. εἴπερ οὖν ἴδιον τῆϲδε τῆϲ παραγωγῆϲ τὸ ἐν ἀποβολῇ τοῦ δε τὴν αὐτὴν ἔχειν ϲημαϲίαν τοῖϲ πρωτοτύποιϲ, καὶ τὴν ὀξεῖαν ἐφέλκεϲθαι πρὸ τοῦ τέλουϲ, δῆλον ὡϲ καὶ τὸ ἐνθάδε τῆϲδε τῆϲ παραγωγῆϲ ἂν εἴη, ἐπειδὴ τὰ προκείμενα δύο παρεπόμενά ἐϲτιν ἐν τῷ ἐνθάδε. — κατὰ τοῦτό γέ τοι μόνον ϲεϲημειώϲεται, καθὸ ἡ τοιαύτη παραγωγὴ οὐχ οἱαιϲδήποτε λέξεϲι πρόϲειϲιν, ἀλλὰ μορίοιϲ ἀνταποδοτικοῖϲ τοῖϲ ἀπὸ τοῦ τ ἀρχομένοιϲ, ὡϲ ἔχει τὸ τοϲόϲδε καὶ τὸ τοιόϲδε. οὐδὲ γὰρ τὰ ἄλλα ϲύζυγα, μὴ ἔχοντα τὸ τ, τῆϲ παραγωγῆϲ τυγχάνει, λέγω τὸ ἦμοϲ, ἡνίκα, εἰ μὴ γένοιτο τῆμοϲ καὶ τηνίκα. οὐ παρείπετο οὖν τῷ ἐνθάδε τὸ τοιοῦτον· κατὰ τοῦτο ἄρα ϲεϲημειώϲεται.

Τοῖϲ αὐτοῖϲ ἐπιχειρήμαϲι χρήϲαιτο ἄν τιϲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἔνθεν καὶ ἐνθένδε· οὐδὲν γὰρ τῶν εἰϲ θεν ληγόντων ἐπιρρημάτων ἔξωθεν παραγωγὴν ἴϲχει τὴν διὰ τοῦ δε. φαίνεται δὲ ὅτι οὐδὲ δύο λέξειϲ εἰϲὶν ἡμαρτημέναι, ἀλλὰ μία, εἴγε καὶ τὸ ἔνθεν Δωρικώτερον ἀπεδείχθη γενόμενον ἔνθα, καθὼϲ ἐπεδείξαμεν καὶ περὶ τοῦ πρόϲθεν πρόϲθα, ὕπερθεν ὕπερθα.

Ἔχοι δ' ἂν ἐπίϲταϲιν καὶ τὸ ὧδε, ϲυνήθωϲ μὲν τὴν εἰϲ τόπον ϲχέϲιν δηλοῦν, ἐν δὲ τοῖϲ Ὁμηρικοῖϲ, ὡϲ Ἀριϲτάρχῳ δοκεῖ, ἐν τῷ καθόλου μὴ τοπικῆϲ ἔχεϲθαι ϲχέϲεωϲ, τῆϲ δὲ κατὰ ποιότητα. καὶ ϲαφέϲ ἐϲτιν, ὅτι τῇ μὲν παραγωγῇ τῇ διὰ τοῦ δε οὐκ ἀπιθάνωϲ τὸ ϲύνηθεϲ

Argum. 3 Videtur igitur ad τοιόϲδε all. similitudinem accommodatum esse; — 13 quamquam hoc modo non nisi correlativa, quae a τ incipiunt, amplificari solent. — 19 Eadem de ἐνθένδε dici possunt. — 25 Ὧδε in sermone vulgari est 'huc', sed omnino localem notionem non induere apud Homerum praecipit Aristarchus. Ac sane non ita formatum est, ut cetera in δε adverbia localia.

Testim. 25 Et. M. 820, 43 *Ὧδε σημαίνει δύο παρὰ τῷ ποιητῇ· τὸ οὕτως . . σημαίνει καὶ τὸ νῦν . . σημαίνει καὶ τόπον παρὰ τοῖς ἄλλοις, τὸ ἐνταῦθα. σημαίνει καὶ τὸ ὅπως, καὶ μάλιστα Ὅμηρος τοῦτο οἶδεν· οὐδέποτε δὲ παρὰ τῷ ποιητῇ τοπικὸν εὑρίσκεται, ἀλλὰ πάντοτε ἀντὶ τοῦ οὕτως, ἐπίρρημα μεσότητος. Οὐδὲν δὲ εἰς δε λῆγον τοπικὸν ἔχει πρὸ τοῦ τέλους τὸ ω, πλὴν τοῦ ὧδε· οὐδὲν δὲ εἰς δε λῆγον δισύλλαβον τοπικόν ἐστιν.*

Discr. script. 1. επιτεθηϲονται A[1] in rasura | 6. και φωνηϲ τηϲ ολοκληρου τηϲ siglis script. add. A[2] in marg., recepit b, om. A[1] | 7. post εφελκεται desinit fol. 138 r.; eadem vox repetita in initio fol. 138 v. | 12. επειδε A | 19. τιϲ καὶ ἐπὶ b, τι κεπι A

τοπικὸν ἐξεδέξατο ἐπίρρημα, οὐ μὴν καὶ τὰ τῆς παραγωγῆς ὁμολογεῖ, καθὼς ἐδείχθη ὡς ἡ τοπικὴ παραγωγὴ τὴν διὰ τοῦ ᾱ γραφὴν ἔχει πρὸ τοῦ τέλους, ἀπό τε ὀνομάτων παρήγετο, τὸ δὲ οὐ τῇδε εἶχεν. — Ἀλλ'
591 ἦν καὶ ἑτέρα σύνταξις ἐν αἰτιατικῇ πάλιν ὀνομάτων καὶ προσθήκῃ τοῦ δε, ὡς ἔχει τὸ οἶκον δέ καὶ τὰ τούτοις ὅμοια. ὅπερ πάλιν οὐ τῇδε εἶχε τὸ προκείμενον ἐπίρρημα, οὔτε κατὰ γραφήν, οὔτε κατὰ τάσιν. διὸ καὶ ἕνεκα τῶν τοιούτων μᾶλλον ἄν τις παραδέξαιτο τὸ «τὸ δέ» ἐπὶ τοπικῶν ἐπιρρημάτων,

πολλοῖσιν γὰρ ἔγωγε ὀδυσσάμενος τὸ δ' ἱκάνω (τ 407)·

δύναται γὰρ ἐγκεῖσθαι αἰτιατικῆς ἄρθρον κατ' οὐδετέραν προφοράν. — Σαφὲς οὖν ὅτι ἔχοιτο ἂν λόγου του κατὰ παραγωγὴν τὴν δε συλλαβὴν προσλαβὸν κατὰ τὸ αὐτὸ σημαινόμενον, ὡς ἔχει παρὰ τὸ τῆμος τὸ τημόσδε, τὴν αὐτὴν ἔχον σημασίαν τῷ πρωτοτύπῳ, τηνίκα τηνικάδε. σημαίνοντος οὖν τοῦ ὥς ἐπιρρήματος τὸ οὕτως, εἴη ἂν ἡ προκειμένη παραγωγὴ κατὰ τὸ αὐτὸ δηλούμενον ἐν τῷ ὧδε, ἀναγκαίως προπερισπωμένη, ἐπεὶ ἡ φύσει μακρὰ ἐν τῇ τοιαύτῃ παραγωγῇ περισπωμένην ἀναδέχεται, τοιοῦδε, τοιῷδε.

Ὁμοίως δ' ἂν ἔχοιτο καὶ τὸ τοιοῦτον ἐπιστάσεως. — «Ὁλοκλήρους γὰρ τὰς τῶν πρωτοτύπων φωνὰς ἥδε ἡ παραγωγὴ φυλάσσει, τοῖος τοιόσδε, τηλίκος τηλικόσδε, τῆμος τημόσδε· χρῆν οὖν καὶ παρὰ τὸ ὥς ὥσδε.» — Ἀλλὰ τοῦτο μὲν δύναται ἀπολογίας ἔχεσθαι, τῇ μὲν ἀπὸ Δωρικοῦ δυνάμενον ἐσχηματίσθαι τοῦ ὧ, ὅπερ ἀντὶ τοῦ ὥς παραλαμβάνουσι, τῇ δὲ ἀπὸ τοῦ πτωτικοῦ τοῦ προϋφεστῶτος κατ' ἔλλειψιν τοῦ c̄· καὶ γὰρ παρὰ τὸ ὅς ὤφειλεν ὅσδε εἶναι, ὅπερ ἐγένετο ὅδε. ἀλλὰ καὶ τοῦτο συνήθως ἀποβάλλει τὸ c̄· τὸ γὰρ αὐτὸ σημαίνει ἔσθ' ὅτε τὸ ὁ καὶ τὸ ὅς,

ὁ γὰρ ἦλθε θοάς (Α 12)·

ὃς γὰρ δεύτατος ἦλθεν (α 286).

Ἔχοιτο δ' ἂν ἔτι καὶ ἐπιστάσεως τοιαύτης, καθὼς εἴπομεν ὅτι ἡ διὰ τοῦ δε παραγωγὴ πολὺ πρότερον τὴν ἀνταπόδοσιν τὴν διὰ τοῦ τ̄
592 παραλαμβάνει· οὐ γὰρ παρὰ τὸ οἷος τὸ τοιόσδε, οὐδὲ παρὰ τὸ ἡνίκα τηνικάδε. — Καὶ πάλιν ὑπὲρ τούτου ἔστι φάναι, ὅτι ἔλλειψίς ἐστι

Argum. 11 Videtur igitur eis adverbiis in δε̄ adnumerandum esse, quae eandem notionem atque primitiva habent: ὧδε = ὥς. — 18 Mirum fortasse videtur, ab ὥς non ὥσδε derivari, cum in talibus adverbiis forma primitiva servari soleat. Sed patrocinantur illi formae ὧ (= ὥς) et ὅδε (= ὅσδε). — 29 Ut in initio οὗτος pronominis, ita in initio ὧδε adverbii τ̄ desideratur.

Discr. script. 1. ἐξεδέξατο ⟨τὸ⟩ OSchneider | 4. ονοματων και A¹b, και in κατα mutavit A² | 5. οἶκον δέ KLehrs, οἶκόνδε b | 7. τὸ τὸ δέ RSchneider, τὸ τόδε b | 7—8. τοπικῶν ἐπιρρημάτων Ab, τόπου, ἐπιρρηματικῶς GFSchoemann | 9. ὀδυσσάμενος Homerus, ὀδυσάμενος Ab | τὸ δ' RSchneider, τόδ' b | 11. του b in var. lect., τοῦ in textu | του κατὰ παραγωγὴν] fol. 139 r. | 30. ανταποδωσιν A | 31. οἷος b, οιοσδε A

τοῦ τ̄ ἐπὶ τῶν προκειμένων μορίων, ὡς δείκνυται καὶ ἐν τῷ περὶ ἀντωνυμιῶν, ὡς καὶ ἡ οὗτος ἀντωνυμία, παραχθεῖςα ἀπὸ τοῦ ὅς, λείπει τῷ τ̄, ἀποδεικνυμένου τοῦ τοιούτου καὶ διὰ τῶν πλαγίων πτώςεων, τούτου, τούτῳ, καὶ οὐδετέρου τοῦ τοῦτο, καὶ διὰ Δωρικοῦ τοῦ τοῦτοι. ὅπερ καὶ διὰ τοῦ ἀρθρικοῦ δείκνυται καὶ διὰ τοῦ ἀντωνυμικοῦ· τὸ γὰρ οἱ τοί φαςι Δωριεῖς, καὶ τὸ αἱ ταί, ταύται ταὶ θύραι μᾶτερ (Sophr. fr. 88 Ahrens). λέγω δὲ ὅτε κατὰ προτακτικὴν θέςιν ἐςτὶ τὸ ἄρθρον· ἐπεὶ ὅτε γε καθ' ὑπόταξίν ἐςτι, τὸ τ̄ οὐ πάντως προςτίθηςιν, ἐπεὶ φυςική ἐςτιν ἡ ἀπόςταςις τοῦ τ̄, οὐκ ἐν πάθει γενομένη. ὅθεν οὐδ' ἐπίμεμπτον ταὶ γυναῖκες αἳ τὰν θεὸν φαντὶ ἐξελᾶν (Ahrens dial. II p. 468). ἐτέτακτο γὰρ οὐ κατὰ πρόταξιν, ἀλλὰ καθ' ὑπόταξιν.

Ἑξῆς ῥητέον καὶ περὶ τοῦ οἶκον δέ. — Τὰ μὲν οὖν προκατειλεγμένα ἐπιρρήματα, τύπου ἰδίου ἐχόμενα, τὴν εἰς τόπον ςχέςιν ἐςήμαινε, παραγωγῆς τυγχάνοντα τῆς διὰ τοῦ δε· τὰ μέντοι τοιαῦτα, οἶκον δέ, ἀγρὸν δέ, Οὔλυμπον δέ, ςύνταξιν ἔχει ἐπιρρηματικήν, οὐ μὴν μεριςμὸν τὸν κατὰ τὰ ἐπιρρήματα. καὶ γὰρ τὸ ἐξ οἴκου ἔχει τὴν ἐκ τόπου ςημαςίαν, οὐ μήν ἐςτιν ἐπίρρημα,· μέρη δὲ δύο λόγου, τὴν ἐκ τόπου ςχέςιν παριςτάντα, καθὸ ςυνεχέςτερον αἱ προθέςεις, μετὰ καὶ ἄλλων πλειόνων ςημαινομένων, καὶ παρεμφατικαί εἰςι τόπου. ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τοῦ ἐν οἴκῳ· οὐ γὰρ ταὐτόν ἐςτι τῷ οἴκοθι. ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ νῦν ἐπιρρήματος, δηλοῦντος τὸ ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ, οὐ ταὐτὸν παράγεται. — Ὑπενόηςαν δ' ἔνιοι, ὡς ἓν εἴη μέρος λόγου τὸ οἰκονδέ, ἐκ λόγων τοιούτων· «ὅτι κατὰ μίαν ςχέςιν ἐκφέρονται, ὅπερ ἴδιον ἐπιρρημάτων· ὅτε εἰ ὀνόματα ἦν τὸ οἰκονδέ, οὐκ ἂν ἐνεποδίζετο μεταςχηματίζεςθαι εἰς πτώςεις καὶ ἀριθμούς, ὅπερ παρείπετο ὀμόμαςιν. — οἱ ςυμπλεκτικοὶ ςύνδεςμοι εἰς ςυμπλοκὴν παραλαμβάνονται, καὶ οὐ 593 παρὰ τοὺς ἀριθμοὺς ἢ τὰς πτώςεις ἐμπόδιοι καθεςτᾶςιν· ἑκάςτης γὰρ πτώςεως καὶ παντὸς ἀριθμοῦ δεκτικοί εἰςιν. εὖ γὰρ λέγοι τις ἀνθρώπους μὲν ἐθεαςάμην, ἄλλα δὲ ζῶα οὔ, ἢ ἄνθρωπος μὲν ἦν, ὅπως δὲ ἀφανὴς ἐγένετο οὐκ ἐπίςταμαι· ἀδιαφόρως γὰρ ἔχουςι, καθ' οἱανδήποτε ἂν ὦςι πτῶςιν, ςυμπλέκειν καὶ παραλαμβάνεςθαι. ὅπερ

ARGVM. 13 Illa in δε̄ derivata (ἄγραδε sim.) adverbia sunt; οἶκον δέ vero sim. constructionem quidem, sed non formam habent adverbialem. — 23 Fuerunt autem qui οἰκονδέ unam vocem esse existimarent.

DISCR. SCRIPT. 3. τῷ b, το A | 6. ταύ̣ται HLAhrens, ταῦται b | 10. θεὸν φαντὶ HLAhrens, θεόν φαντι b | 11. ἐξελᾷν b, *εξελαν HLAhrens | 14. ἐχόμενα] fol. 139 v. | 15—16. οἶκον δέ, ἀγρὸν δέ, Οὔλυμπον δέ KLehrs, οἰκόνδε, ἀγρόνδε, Οὔλυμπόνδε b, οικον δε nunc evan. in A | 25. ὅτε b, οτι A | 28. καθιςταςιν A | 29. εὖ γὰρ λέγοι τις RSkrzeczka, εἰ γὰρ λέγοι τις A et b in textu, 'F. καὶ γὰρ λέγει τις' b in var. lect., εὐλόγως γὰρ λέγοι τις vel εἴ γε λέγεται GDronke | 30. ἢ A et b in textu, καὶ b in var. lect. | 32. πτῶςιν ⟨ὀνόματα⟩ GDronke

ἐπὶ τοῦ οἶκον δέ καὶ Οὔλυμπον δέ οὐκ ἔϲτιν ἐπινοῆϲαι· οὔτε γὰρ ϲύνδεϲιϲ οὔτε μετάπτωϲίϲ τιϲ εἰϲ ἀριθμὸν ἢ πτῶϲιν ἔνεϲτιν. — Ἔτι τὰ ὀνόματα, προϲλαμβάνοντα ἄρθρα, φυλάϲϲει τὴν ἰδίαν ϲύνταξιν λόγον τε τὸν αὐτόν, δίχα τοῦ πλέονι ἀναφορᾷ κεχρῆϲθαι, ἄνθρωπος δὲ παραγενόμενος, ὁ ἄνθρωπος δὲ παραγενόμενος· ὁ αὐτὸϲ λόγοϲ καὶ ἐπὶ τῶν ὁμοίων. οὐ μὴν ταὐτόν ἐϲτιν ἐν τῷ οἶκον δέ καὶ τὸν οἶκον δέ· οἰκόνδε γὰρ ἐλεύϲομαι, οὐ μὴν τὸν οἰκόνδε ἐλεύϲομαι.» — Τοῖϲ τοιούτοιϲ λόγοιϲ ἐπανέχοντέϲ φαϲιν ἡνῶϲθαι τὰ τοιαῦτα εἰϲ ἐπιρρηματικὴν παραγωγήν. καὶ πάλιν ἀντείχοντο τῶν τονικῶν παραγγελμάτων, καὶ οὕτωϲ ἐπηπόρουν ἐπὶ τῶν ϲχημάτων. — Ἔϲτι δὲ πρὸϲ ἓν ἕκαϲτον τῶν προκειμένων ὑπαντῆϲαι, καὶ ὡϲ πρόκειται, δείξομεν ὅτι ἐϲτὶν ἐπιρρηματικὴ ϲύνταξιϲ, οὐ μὴν ἐπιρρηματικαὶ φωναί. — Τὰ μὲν οὖν ἐκ τῆϲ τάϲεωϲ προφανῆ. πῶϲ γὰρ τρίτη ἀπὸ τέλουϲ ⟨ἡ⟩ περιϲπωμένη; πῶϲ τετάρτη ἀπὸ τέλουϲ ἡ ὀξεῖα; λέγω ἐν τῷ οἰκονδέ, Οὐλυμπονδέ. — Πρὸϲ οἷϲ καὶ αἱ φωναὶ κλινόμεναι ὁλόκληροί εἰϲι κατ' αἰτιακὴν πτῶϲιν. (ἀλλ' οὐ τοῦτό φημι ϲυνεκτικὸν τοῦ δύο μέρη λόγου εἶναι, ἐπεὶ κἀν τοῖϲ κατ' ἀρχὴν ἐδείξαμεν τὰϲ ὀνοματικὰϲ πτώϲειϲ εἰϲ ϲύνταξιν ἐπιρρηματικὴν τιθεμέναϲ καὶ ἐπιρρήματα καλουμέναϲ.)

Διαφέρει τὸ οἴκοθεν τοῦ ἐξ οἴκου, ᾗ ὃ μὲν ἓν μέροϲ λόγου, τὸ δὲ δύο, ἐκ προθέϲεωϲ καὶ ὀνόματοϲ, καὶ τὸ οἴκοθι τοῦ ἐν οἴκῳ, καὶ
594 τὸ οἴκαδε τοῦ εἰϲ οἶκον. καὶ ᾧ λόγῳ τὸ εἰϲ οἶκον δύο μέρη λόγου, οὕτωϲ καὶ τὸ οἶκον δέ, ἐγκειμένου τοῦ δέ ϲυνδέϲμου.

Ἴδιόν ἐϲτι τοῦ δέ ϲυνδέϲμου ἐπάγειν ἐϲ αὐτὸν τὴν ὀξεῖαν· τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ οἶκον δέ, ὡϲ εἰ καὶ τὸ Ζεὺϲ δέ. ἡ διὰ τοῦ δε̅ παραγωγή, οὐκ οὖϲα ϲυνδεϲμική, ἀποφεύγει τὴν τοῦ ϲυνδέϲμου τάϲιν, παροξυνομένη μὲν ἐν τῷ τοϲόϲδε, προπαροξυνομένη δὲ ἐν τῷ οἴκαδε, καθὸ κα ἡ διὰ τοῦ γε̅ παραγωγὴ εἰϲ τὸ ἐναντίον μεθίϲταται τῆϲ τάϲεωϲ τοῦ γέ ϲυνδέϲμου. ἔϲτι γὰρ ἐγκλιτικὸϲ ὁ γέ, τὴν πρὸ αὐτοῦ ὀξύνων, καὶ διὰ τοῦτο ⟨τὸ⟩ ἔγωγε καὶ ἔμοιγε παρὰ Ἀττικοῖϲ τρίτην ἀπὸ τέλουϲ ἔχει τὴν ὀξεῖαν, ἵνα διὰ τοῦ τόνου φύγῃ τὸ ἀμφίβολον τοῦ γέ ϲυνδέϲμου.

Ἀλλὰ πῶϲ τοπικὴ ϲχέϲιϲ ἐϲτὶν ἐκ ϲυνδέϲμου τοῦ δέ; — Ὅτι καὶ προθετικῇ παραθέϲει ϲυνδεϲμικὴ δύναμιϲ ἐγγίνεται, διὰ τὸ ἡμέραν

Argum. 11 Cui sententiae repugnat et accentus, — 15 et forma accusativi integra servata. — 24 Coniunctionis δέ est servare accentum, cum δε̅ paragogicum omnem tonum respuat. — 32 Ut praepositionibus quibusdam, ita etiam δέ coniunctioni vis adverbialis subicitur.

Discr. script. 1. ολυμπονδε A | b scripsit et h. l. et l. 6, 7, 15 οἰκόνδε, et Οὐλυμπόνδε | 2. ϲύνδεϲιϲ KLehrs, ϲύνθεϲιϲ Ab | 4. τοῦ πλέονι b, το πλεονει A | 13. πῶϲ γὰρ] fol. 140 r. | 14. ἡ add. b | 22. λόγῳ τὸ b, λογω του A | 23. οἰκόνδε b, ut supra | 25. οἶκον δέ etiam b in var. lect., cum in textu sit οἰκόνδε | 26. τάϲιν b in var. lect., ϲύνταξιν A et b in textu | 28. τοῦ γε̅ b, του δε A | τάϲεωϲ b in var. lect., ϲυντάξεωϲ A et b in textu | 30. τὸ add. b | 32. δέ b, γε A | 33. προθετικῇ παραθέϲει b, προθετικη παραθεϲιϲ A

εἶναι φῶς ἐστι, διὰ Διονύσιον παρεγένετο Ἀπολλώνιος, ἐκ τῆς ῥᾳθυμίας αἱ κακίαι γίνονται, ὡς εἰ ἕνεκα τῆς ῥᾳθυμίας. τί οὖν βίαιον τὸ καὶ σύνδεσμον προθετικὴν δύναμιν ἀποτελέσαι; — πρὸς οἷς οὐδὲ πάντοτε συμπλέκει ὁ δέ σύνδεσμος, παραλαμβάνεται δὲ καὶ κατ' ἔμφασιν, οὐδὲ ἐλάλησέ μοι,

οὐδ' ἐλεαίρεις
παῖδά τε (Ζ 407).

τάχα δὲ καὶ εὐλόγως οὕτως ἀνθυπήχθη ἀντὶ τοπικῆς σημασίας. — τὸ δὲ συνεκτικώτατον, ὅτι ἐμιμήσατο τοπικὴν παραγωγήν, λέγω τὴν οἴκαδε, ἄγραδε· καὶ ἐντεῦθεν, οὐ συνδέων ἐν τῷ οἶκον δέ, ἠκούετο τοπικῶς. — Προστεθείη δ' ἂν ἔτι καὶ τοῦτο. εἴπερ τὸ μέρος τοῦ λόγου ἀνθυπήλλακται, σαφὲς ὅτι καὶ ὁ τόπος, λέγω ὁ κατὰ τὴν ἀρχήν. τοῦτο δέ φημι, ἐπεὶ οὔτε ὁ καί σύνδεσμος ἐδύνατο παραλαμβάνεσθαι, οὔτε ἄλλος τις τῶν προτακτικῶν. ἀλλ' οὐδὲ τῶν ὑποτακτικῶν, ὅτι μὴ μόνον αὐτὸς ὁ δέ, ὡς ἔφην, μιμούμενος τὴν τοπικὴν παραγωγήν, μετάβασίν τε τοῦ πράγματος σημαίνων. διὸ καὶ στιγμῆς αἴτιός ἐστι καὶ αὐτοτελείας παρα- 595
στατικός· στιγμὴ γὰρ πᾶσα σημεῖον αὐτοτελείας. ὅ τέ οὐκ ἐδύνατο παραλαμβάνεσθαι, ἐπεὶ οὐκ αὐτοτέλειαν ποιῶν ἕτερον λόγον ἀπῄτει ἐπὶ τοῦ οὔτε τιμῶ σε οὔτε λαλῶ σοι. — Κατὰ τούτους δὴ τοὺς τρόπους οἶμαι ἀναγκαίως τὸν δέ σύνδεσμον παραληφθῆναι.

Ἀλλὰ πῶς τὸ ὄνομα οὐ κλίνεται τὸ μετὰ τοῦ δέ; Ὅτι ἑκάστῃ πτώσει κατὰ παράθεσιν προσιοῦσα ἡ πρόθεσις ἴδιον ἔχει σημαινόμενον. διαφέρει γοῦν τὸ δι' Ἀπολλωνίου τοῦ δι' Ἀπολλώνιον, ᾗ τὸ μὲν αἰτιολογικὸν ἀκούεται, ὃ δὲ τοιοῦτόν τι, γινώσκοντος Ἀπολλωνίου. ἣν οὖν τοπικὴ σχέσις ἐν τῷ οἶκον δέ, ἥ τις αἰτιατικὴν πτῶσιν ἀπαιτεῖ· ὅθεν οὐ κλίνεται, ἵνα μὴ τὸ σημαινόμενον φθαρῇ.

Διὰ τί ἄρθρον οὐ προσλαμβάνει; Ὅτι τὰ πτωτικά, τοπικὴν σχέσιν σημαίνοντα ἐκ προθέσεως, οὐ δύνανται παράθεσιν ἄρθρου παραδέξασθαι, εἰ μὴ προστεθείη ἡ πρόθεσις. οὔ φαμεν τῆς Λέσβου παρεγενόμην, οὕτως δέ, ἐκ τῆς Λέσβου παρεγενόμην· καὶ ἔτι οὔ φαμεν τῷ

Argum. 4 Omnino δέ coniunctio complures notiones habet, — 9 et localem potestatem a syllabae δε paragogicae similitudine accepit. — 13 Nec potuit ulla alia coniunctio praeter δέ hanc vim accipere. — 21 Cum uno accusativo δέ illud construitur, quia, ut certam aliquam vim habeat, cum uno eodemque casu construatur necesse est. — 28 Articulus non admittitur, nam nomina localia articulum non assumunt nisi antea adiecta praepositione.

Discr. script. 6. ελαιαιρεις A | 12. τόπος b in var. lect. KLehrs, τόνος A et b in textu | 13. ἐδύνατο] fol. 140 v. | παραλαμβάνεσθαι RSkrzeczka, κατ' ἀρχὴν λαμβάνεσθαι Ab | 14. μονον in A esse satis clare cerni potest, 'videtur esse μόνον' L in marg., μόνος edidit b, qui in var. lect. auctor est in A legi μονο | 18. ποιῶν RSchneider, ἀπαιτῶν Ab, ἀποτελῶν b in var. lect. LFriedlaender, παριστάνων GFSchoemann | 19. δὴ b, δε A | 24. ὁ δὲ b | γιγνωσκοντος A | 25. οἰκόνδε b | 30. τῆς Λέσβου b, της εκ (εκ supra lin. A¹) Λεσβο in fine versus A | παρεγενόμην· καὶ ἔτι οὔ φαμεν b, παρεγενομενομενοσηνκαιετιεκτηςλεσβουουφαμεν A, b in var. lect. nihil nisi εκ της Λεσβου inter ἔτι et οὐ repetitum enotavit

οἴκῳ μένει με, ἐν δὲ τῷ οἴκῳ μένει με. ‑εἰ δὲ τοῦτο ἀληθές, σαφὲς ὅτι δεῖ πρότερον ἐπικαλέcαι τὸ ἄρθρον τὴν πρόθεcιν, εἶτα οὕτωc ἐγγενέcθαι τὴν cχέcιν. τούτου δὲ μὴ γενομένου, οὐδὲ τὸ ἄρθρον προcελεύcεται. — Τοcαῦτα περὶ τῶν προκειμένων cχημάτων.

Τὰ εἰc ο͞c λήγοντα ἐπιρρήματά ἐcτι μὲν cπάνια, ὀξύνεται δὲ κατὰ τὸ πλεῖcτον, ἐντόc, ἐκτόc, εἰκόc. Τὸ πάροc cημειωτέον. Τὸ γὰρ τῆμοc τῇ πρὸc τὴν πεῦcιν βαρείᾳ ἐκφορᾷ ἀναγκαίωc ἀπέβαλε τὴν ὀξεῖαν, ἐπεὶ ὁμοτονεῖ τὰ πύcματα τοῖc ἀνταποδοτικοῖc, τοῖοc ποῖοc, τόcοc πόcοc, τηλίκοc πηλίκοc. ἀνάγκη δὲ πάντωc τὰ τοιαῦτα μόρια βαρύνειν καὶ τὰ τούτοιc cύζυγα, λέγω ὁπηλίκοc, ὁπόcοc. ἀναγκαίωc οὖν τὸ τῆμοc ἐβαρύνθη, καθὸ καὶ τὸ ἦμοc καὶ τὸ ὁπῆμοc.
596 ᾧ λόγῳ καὶ τὰ εἰc ο͞υ λήγοντα ἀπάντοτε μὲν περιcπᾶται, τηλοῦ, ἀγχοῦ, αὐτοῦ, τὸ δὲ ὅπου διὰ τὴν ἀναφορικὴν πάλιν προφορὰν ἐβαρύνθη. — φαίνεται δὲ ὅτι τὸ ποῦ διὰ μονοcυλλαβίαν ἀναγκαίωc cυνεξῆλθε τῷ τηλοῦ καὶ ἀγχοῦ.

Ἔνιοι τὸ ἐναγχόc ἐβάρυναν, οἰόμενοι τὴν ἐπιcυμβαίνουcαν cύνθεcιν αἰτίαν εἶναι τῆc βαρύτητοc. — Πρὸc ὃ ἔcτι φάναι, ὅτι πρῶτον ἡ ἐκ cυνθέcεωc προφορὰ πολὺ πρότερον οἶδε τὴν ἐν ἁπλότητι· οὐ λέγεται δὲ κατ' ἰδίαν τὸ ἀγχόc. πρὸc οἷc οὐδὲ ἔχουcιν ἄντικρυc ἐπιcτῆcαι τοιαύτην cύνθεcιν ἐπιρρημάτων. — δεύτερον τῇ cυνεκδρομῇ τῶν ὀξυτόνων ὀφείλει ὀξύνεcθαι. — Ἔχει δὲ καὶ ὁ cχηματιcμὸc τῇδε. ὃν τρόπον καὶ ἐπ' ὀνομάτων μεταπλαcμοὶ γίνονται, καθάπερ τὸ ἐρυcάρματεc, τὸ λῖτα, τὸ παρὰ Cαπφοῖ αὖα (fr. 152 Bergk[3]), τὸ πυργοκέρατα παρὰ Βακχυλίδῃ (fr. 51 Bergk[3]), δυνατὸν καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου τῇδε γεγενῆcθαι τὸν cχηματιcμόν. παρὰ τὸ ἀγχοῦ δύναται γεγενῆcθαι τὸ ἀγχόc, προcλαβὸν τὴν ἐν πρόθεcιν κατὰ παρολκήν, ὡc ἔχει τὸ ἐναλίγκιοc, ἐναντίοc, ἐνέπειν. αἱ δὴ τοιαῦται τῶν προ-

---

Argum. 5 Adverbia in ο͞c fere omnia oxytona sunt. Πάροc igitur notabile est; minus notabile τῆμοc: sequitur enim analogiam correlativorum. — 16 Ἐναγχόc recte oxytonon est. Factum enim est ex ἀγχοῦ, ἐν praepositione redundante; — 27 qui pleonasmus non valet ad accentum retrahendum.

Testim. 23. Et. M. 174, 38 *Εἴρηται* (scil. *αὔω = καθεύδω*) *παρὰ τὴν αὔαν Αἰολικῶς τὴν ἡμέραν· τὴν γὰρ ἠῶ οἱ Αἰολεῖς αὔον* (*αὔαν* V et Gud., *αὐαν* D) *φασί.* Cf. ib. 171, 1 *Αὔριον· παρὰ τὸ αὐῶ* (in Sorb. est *αὔω*; vid. Or. 14, 24) *Αἰολικόν, ὃ σημαίνει τὴν ἡμέραν.* ib. 174, 44 *Αὔως· ἡ ἠώς, τουτέστιν ἡ ἡμέρα. Οὕτω λέγεται παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι. Σαπφώ· ‘Πότνια αὔως’.*

Discr. script. 2. ἐπικαλέcαι GDronke, ἐπικαλύψαι Ab | 5. ἐπιρρήματά ἐcτι b in textu, ‘Scr. ἐπιρρήματα ἔcτι’ id. in var. lect. | 8. ανταποδωτικοιc A | 9. ‘F. τά ⟨τε⟩ τοιαῦτα’ b in var. lect. | 11. οὖν τὸ] fol. 141 r. | τῆμοc b, τημοι A | 18. ου supra lin. A[1] | 23. αὖα ThBergk, αὐα Ab, ‘Scribendum videtur αὐόαν, auroram’ ChALobeck | 24. πυργοκέρατα Ab, ‘f. πυρcοκέρατα’ ChALobeck, ‘conieci πύργον ὑψικέρατα’ ThBergk

θέcεων παρελκόμεναί, καθάπερ πλεονάcματα οὖcαι, οὔτε τάcιν οὔτε ἄλλο τι τῶν παρεπομένων ἐναλλάccουcι. καὶ γὰρ τὸ ἐναντίος οὐκ ἀνεβίβαζε τὸν τόνον, ὀφεῖλον. εἴπερ οὖν cύνθετον, τί οὐ cυμμεταβάλλει τὸ γένος, ὅπερ ἴδιον cυνθέcεωc; ὁ αὐτὸc λόγοc καὶ ἐπὶ τοῦ ἐναλίγκιος. καὶ τὸ ἐνέπω ἐκλίθη ὡc ἁπλοῦν, ἤνεπον. — τούτων οὖν τῇδε ἐχόντων, παρελκομένηc τῆc ἔν προθέcεωc ἐν τῷ ἐναγχός, περιccὸν ἀφιcτάνειν τὸν κατὰ τὸ τέλοc τόνον, ὅπου γε, ὡc ἔφημεν, τῷ τύπῳ, καὶ εἰ ἦν cύνθετον, ἐχρῆν ὀξυτονεῖν.

Οὕτωc ἔχει καὶ τὸ cυνεχέcτερον λεγόμενον παρ' Ἴωcι κηγχόc, ὃ ἐν δυcὶ μέρεcι λόγου, ⟨ἐξ⟩ Ἰωνικοῦ τε τοῦ κῇ ἀντὶ τοῦ πῇ, καὶ τοῦ μεταπεπλαcμένου, λέγω τοῦ ἀγχόc, ἴcωc cυναληλιμμένου τοῦ ᾱ εἰc τὸ η̄.

Αἱ διὰ τοῦ θεν παραχθεῖcαι λέξειc τοπικαὶ ἐπιρρηματικῶc τὴν ἐκ 597 τόπου cχέcιν cημαίνουcιν. (εἶπον δὲ παραχθεῖcαι τοπικῶc, ἐπεὶ καὶ ἔνια τὴν αὐτὴν ἔχει cημαcίαν τοῖc πρωτοτύποιc, ὡc δεδείξεται.) καὶ διὰ τοῦτο διαφέρει τὸ δίχα τοῦ διχόθεν, ᾗ τὸ μὲν δίχα εἰc δύο ἐcτί, τὸ δὲ διχόθεν ἐκ δύο, καθάπερ καὶ ἐπ' ἄλλων παραγωγῶν μετὰ τοῦ παράγεcθαι τὰc φωνὰc καὶ τὰ δηλούμενα cυμμεταπίπτει. — καὶ παράγεται μὲν ἡ φωνή, οὐ μὴν τὸ cημαινόμενον, ὡc ἐπ' ὀνομάτων ἔχει τὸ

ἀναγκαίῃ γὰρ ἐπείγει (τ 73)

καὶ

παρθενικῇ εἰκυῖα (η 20)·

καὶ τὸ Αἰτωλόc Αἰτώλιοc, κάπροc κάπριοc, ἄπειροc ἀπείρων, καὶ τὸ

πομπῆεc ἀγαυοί (ν 71),

καὶ τὸ

Ἀϊδωνῆι προΐαψεν (Ε 190),

καὶ ἐπὶ ῥημάτων ἀρδεύειν, ἀρχεύειν, καὶ ἐπ' ἄλλων πλειόνων, καὶ ἐπὶ ἐπιρρημάτων τηνίκα τηνικαῦτα, τῆμοc τημοῦτοc, τόcοc τοcόcδε. τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ ἐπὶ τῆc προκειμένηc παραγωγῆc ἔcθ' ὅτε τοπικὴ μὲν ἐκφορὰ δηλοῦται, λέγω ἐκ τύπου, ἔcθ' ὅτε τὸ αὐτὸ τῷ πρωτοτύπῳ cημαινόμενον μένει.

Ὅθεν πρὶν ἢ τῶν κατὰ μέροc ἄρξαcθαι, διαληπτέον πρότερον περὶ τῶν ἀπ' ἀντωνυμιῶν παραγομένων, λέγω τοῦ ἐμέθεν, cέθεν, ἕθεν.

Argum. 9 Idem de κηγχόc dici potest. — 12 Quae in θέν desinunt localia, quo ex loco quid moveatur indicant. — 17 Sed ut in ceteris, — 30 ita etiam in his sunt quaedam voces, quae eandem atque stirpes notionem servant. — 32 In quibus sunt primum pronomina in θεν̄, eodem modo factae, ut ῡ in fine tollatur;

Discr. script. 5. το supra lin. A¹ | 10. ἐξ add. b | 11. cυναλειλημμενον A | 16. παραγωγῶν] fol. 141 v. | 22. τὸ Αἰτωλόc A² in marg. b, om. A¹ | 26. προϊάψειν Homerus | 30. τύπου Ab, τόπου GDronke | 31. cημαινόμενον μένει GDronke, in A id, quod antea ab A¹ scriptum erat, ita erasum est, ut supersit ////με////νει, in marg. cημαινομενω A², cημαινομένῳ μένει b

— Ὅτι μὲν γὰρ αἱ φωναὶ ὅμοιαι κατὰ τὴν παραγωγὴν τοῖϲ ἄλλοιϲ ἐπιρρηματικοῖϲ, ϲαφὲϲ ἐκ τούτου. παρὰ τὴν Λέϲβου γενικὴν τὸ ῡ ἀποτέθλιπται ἐν τῷ Λεϲβόθεν, ὡϲ καὶ παρὰ τὴν οὐρανοῦ οὐρανόθεν, καὶ παρ' ἐπίρρημα τὸ τηλοῦ τηλόθεν· καὶ δὴ παρ' ἀντωνυμίαν τὴν ἐμεῦ ἣν τὸ ἐμέθεν, ϲεῦ ϲέθεν. ἐντεῦθεν γὰρ καὶ ὁμόλογον, ὅτι οὐχ ἡ ἐμοῦ ἐϲτι παραχθεῖϲα Ἀττική, ἀλλ' Ἰωνικὴ ἢ Δωρικὴ ⟨ἡ⟩ ἐμεῦ.

Τὰ μὲν οὖν τῆϲ φωνῆϲ τῇδε ἔχει, ὡϲ ὁμοίωϲ παρήχθη· τὰ δὲ τοῦ
598 ϲημαινομένου πρὸϲ ἐνίων οὕτω καθίϲτατο, ὡϲ οὐκ εἴη ἐπιρρήματα τὰ προκείμενα, «καθότι», φαϲί, «τὰ ἐπιρρήματα οὐκ ἔϲτι προϲώπων διαϲταλτικά, ἔϲτι δὲ τό τε ἐμέθεν καὶ ϲέθεν προϲώπων παραϲτατικόν». — Καὶ ὡϲ ἕνεκα τοῦ τοιούτου οὐκ ἀπελύθη τὸ Ζητούμενον. δύναται γὰρ κατὰ πρόϲωπον ἡ παραγωγὴ τοῦ ἐπιρρήματοϲ ἐγγεγενῆϲθαι, καθὸ καὶ ἐπὶ τρίτου προϲώπου παρὰ τὴν αὐτοῦ τὸ αὐτόθεν ἐγένετο, καὶ παρὰ τὴν τούτου ⟨τὸ⟩ τουτόθεν (ἀφ' οὗ καὶ τὸ Δωρικὸν τουτῶ, καθότι καὶ τῷ πόθεν παράκειται τὸ πῶ), παρὰ τὴν αὐτόθεν αὐτῶ. οὐδὲν οὖν ἐμποδὼν ἐϲτι παρὰ τὴν ἐμεῦ γεγενῆϲθαι τὸ ἐμέθεν, παρά τε τὴν ϲεῦ τὸ ϲέθεν, καὶ ἔτι παρὰ τὴν εὗ τὸ ἕθεν. — Χρὴ οὖν ἀποδεῖξει τῇδε χρῆϲθαι. καθάπερ καὶ ἐπ' ὀνομάτων ἔϲθ' ὅτε παραγωγαὶ γίνονται κατὰ τῶν αὐτῶν ϲημαινομένων, ὡϲ τὸ ἀναγκαίη καὶ τὸ

εὐναίαϲ ἐβάλοντο

καὶ τὸ ἀπείρων καὶ τὸ πομπῆεϲ καὶ τὸ Ἀϊδωνεύϲ καὶ ἄλλα πλεῖϲτα, τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον ἔϲτι καὶ ἐπὶ τῆϲ παραγωγῆϲ τῆϲ διὰ τοῦ θεν εὑρέϲθαι. οὕτω γὰρ καὶ τὰ Ὁμηρικὰ ἐπιλυθήϲεται, τὸ

ϲχεδόθεν δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη (β 267)

οὐ ϲημαῖνον τὸ ἐκ τόπου, τὸ δὲ αὐτὸ τῷ πρωτοτύπῳ, τῷ ϲχεδὸν ἦλθεν· οὐ γὰρ ἐκ τοῦ ϲύνεγγυϲ τόπου, ἐπεὶ ἀνέφικτον τὸ τοιοῦτον. οὕτωϲ γὰρ ἔχει καὶ τὸ

Αἴαϲ δ' ἐγγύθεν ἦλθεν (Η 219)·

ἐν ἴϲῳ γάρ ἐϲτι τῷ ἐγγὺϲ ἦλθεν. οὕτωϲ [γὰρ] ἔχει καὶ τὸ

Ἴδηθεν μεδέων (Γ 276).

οὐ γὰρ ἄλλο ἐϲτὶν ἢ Ἴδηϲ μεδέων· πιθανὸν γὰρ τοὺϲ Τρῶαϲ καὶ τοὺϲ πληϲιοχώρουϲ τὸν Ἰδαῖον Δία ἐπικαλεῖϲθαι. τοῦ τοιούτου ϲχηματιϲμοῦ τινεϲ ἄπειροι ὄντεϲ ὑπέλαβον αὐτοὺϲ ἐπικαλεῖϲθαι τὸν ἐξ Ἴδηϲ

Argum. 22 deinde etiam alia verba per θεν suffixum facta eandem atque primitiva habent notionem.

Discr. script. 3. τὴν οὐρανοῦ b, του ουρανου A | 4—5. τὴν ἐμεῦ b, το εμευ A | 6. 'Deesse videtur articulus ἡ aut post ἀλλ' aut post Δωρικὴ' b in var. lect. | 9. pro puncto post προκείμενα comma posuit et pro φαμέν scripsit φαϲί RSkrzeczka | 10. τό τε b in var. lect., τοῦτο A et b in textu | 14. τὸ add. b | 16. ἐμποδὼν RSkrzeczka, ἐμποδοῦν A b | 19. ἀναγκαίη b, αναγκαιαι A, extremae αι litterae in rasura | 21. καὶ ἄλλα] fol. 142 r. | 25. τῷ ϲχεδόν b, το ϲχεδον A | 27. γάρ 'non habet quo referatur' b in var. lect. | 29. γὰρ delevit b | 32. in marg. A¹ hoc interpretamentum addit: ἴδαιον τουτεϲτι τον τηϲ ἴδηϲ δια

παραγενόμενον καὶ βαcιλεύcαντα, λέγω τῆc κατὰ Κρήτην. — οἶμαι δὴ ὅτι, εἰ κατάπυκνος εἰc τὸν τοιοῦτον cχηματιcμόν ἐcτι, καὶ τὸ ἐξ 599 οὐρανόθεν ἀπολογίαν ἕξει (ἀφορμὴν δεδωκόc τιcι τοῦ κακοῦν τὰc φράcειc· ἐπεὶ γὰρ οὐχ ὑγιὲc τὸ λέγειν ἐξ οἴκοθεν, φαcὶν ὡc καὶ Ὅμηροc ⟨οὐκ⟩ εἴη κεχρημένοc τῷ ἐξ οὐρανόθεν), εἴ⟨γε⟩ οὐκ ἄπειρόc ἐcτι τοιαύτηc παραγωγῆc ⟨κατὰ⟩ τοῦ αὐτοῦ cημαινομένου, τοῦ οὐρανόθεν παρ' αὐτῷ cημαίνοντοc τὸ οὐρανοῦ, ὡc καὶ τὸ Ἴδηθεν τὸ Ἴδηc· καὶ οὕτωc ἡ ἐξ πρόθεcιc ἕξει χώραν. — ἡ αὐτὴ ἐπιχείρηcιc ἐπὶ τῶν οὕτωc εἰρημένων παρ' αὐτῷ.

Αἱ δὴ παρηγμέναι ἀντωνυμίαι cύνταξιν μὲν ἐπιρρηματικὴν οὐδέποτε ἀναδέχονται, ὅcαc δὲ cυντάξειc ἀναδέχονται αἱ γενικαί, ταύταc ἀναδέχονται. ἀδύνατον τοῖc τοιούτοιc ἐπιρρήμαcι προcελθεῖν τινα ἄλλην πρόθεcιν. οὐ γάρ τιc ἐρεῖ ἀπὸ Λεcβόθεν ἢ πρὸc Λεcβόθεν, ἐν γενικῇ δὲ ἀπὸ Λέcβου πρὸc Λέcβου, καὶ ὅcαc ἄλλαc ἐπιδέχονται προθέcειc αἱ γενικαί. ἀπεδέδεικτο οὖν, ὅτι πολλάκιc κατὰ τοῦ αὐτοῦ cημαινομένου αἱ παραγωγαὶ λαμβάνονται. καὶ ἦcαν τῇδε ἀντωνυμίαι παρηγμέναι. καὶ caφὲc ἐκ τῶν cυνταccομένων προθέcεων,

ἀπὸ ἕθεν ἧκε χαμᾶζε (Μ 205),
ἐξ ἐμέθεν γεγαῶτα (Ι 456),
πρὸ ἕθεν κλονέοντα φάλαγγαc (Ε 96).

ταύτῃ δὲ τῇ cυντάξει εἰc τὸν λόγον τῶν ἀντωνυμιῶν καταριθμηθῆναι χρή.

Τὰ προκείμενα ἐπιρρήματα παράγεται ἢ παρ' ὄνομα, ὡc τὸ Διόθεν, Ἀβυδόθεν, ἢ παρ' ἐπίρρημα, ὡc τὸ κάτωθεν, ἄνωθεν, ἢ παρὰ πρόθεcιν, πρόcθεν, ἔνθεν, ὕπερθεν. πρόκειται γὰρ ὡc καὶ ἀπ' ἀντωνυμιῶν. — καὶ ἀπ' ὀνομάτων ἢ ἐπιρρημάτων ἢ τῶν ἔτι παρακειμένων cτοιχείου ἀποβολῇ τοῦ κατὰ τὸ τέλοc παράγεται, ἀπὸ μὲν ἀντω-

---

Argum. 3 Itaque ne ἐξ οὐρανόθεν quidem quidquam offensionis habet: idem enim est, quod ἐξ οὐρανοῦ. — 10 Hac autem re inter se differunt pronomina et ceterae voces in θεν, quod illa cum omnibus praepositionibus, quotquot cum genetivo coniunguntur, construi possunt, hae nequeunt. — 22 Adverbia in θεν aut a nomine, aut ab adverbio, aut a praepositione, aut a pronomine derivantur. Voces primitivae in diphthongum desinentes alteram litteram in fine abiciunt; si in unam vocalem exeunt, servant.

Discr. script. 2. καταπυκνωc A | 5. οὐκ inseruit RSchneider, ⟨ἧccον⟩ GDronke | τῷ b, το A | εἴγε οὐκ ἄπειρόc ἐcτι RSchneider, εἰ οὐκ ἄπειρόc ἐcτι Ab, ἀλλ' ἄπειροί εἰcι GDronke | 6. κατὰ τοῦ αὐτοῦ cημαινομένου b, του αυτου cημαινομαινεμενου A, ⟨τῇ γενικῇ⟩ τὸ αὐτὸ cημαινομένηc GDronke | 9. ⟨πάντων⟩ τῶν GDronke | αὐτῷ GDronke, αὐτοῦ Ab | 12. GUhlig ante ἀδύνατον lacunam statuit explendam hunc fere in modum ⟨ὅπερ οὐ παρείπετο τῷ Λεcβόθεν, οἴκοθεν . . . εἴπερ⟩ | 13. η προc λεcβοθεν A² in marg., et b, om. A¹ | 14. προc λεcβου A² in marg., om. A¹ et b | 16. cημαινομαινου A | ἀντωνυμίαι b et A, quem b in var. lect. non recte dicit habere αντωνυμια, ⟨αἱ⟩ ἀντωνυμίαι b in var. lect. | 17. προθέcεων b, πτώcεων A | 24. γὰρ Ab in textu, 'F. δέ' b in var. lect. | 26. κατὰ τὸ b, κατο A | ἀπὸ μὲν] fol. 142 v.

νυμιῶν [ἐμεῦ ἐμέθεν] αὐτοῦ αὐτόθεν, καὶ ἀπὸ ὀνομάτων Λέσβου Λεσβόθεν, παντός πάντοθεν, καὶ ἐπιρρημάτων τηλοῦ τηλόθεν.
600 — εἰ μέντοι ἓν εἴη τὸ φωνῆεν τὸ κατὰ τὸ τέλος, οὐ τῇδε ἔχει ὁ λόγος· φυλάσσεται γάρ, ὡς ἐπὶ τοῦ κάτω κάτωθεν, ἔσω ἔσωθεν. — ἀναγκαίως τὰ παρὰ τὰς προθέσεις φυλάσσει τὰ τέλη, ὡς ἔχει τὸ πρόσθεν, ὕπερθεν.

Ἐπιστατέον οὖν τῷ χαμαῖθεν καὶ ἔτι τῷ παρὰ Ἀττικοῖς χαμᾶθεν. καὶ ἔχοι ἂν συνηγορίαν ἐν τῇ α̅ι̅ διφθόγγῳ τήνδε. τὰ μακρᾷ παρεδρευόμενα ἀποβολῇ τοῦ θ̅ε̅ν̅ ποιεῖ τὸ ἐπίρρημα τὸ πρωτότυπον, κάτωθεν κάτω, πρόσωθεν πρόσω· προσκείσθω τῷ λόγῳ, ὅτε ἀπὸ ἐπιρρήματος ἐσχημάτισται. εἴπερ οὖν μακρᾷ παρεδρεύεται τὸ χαμαῖθεν, ὀρθῶς ἀποβολῇ τοῦ θεν ἐποίησε τὴν χαμαί φωνήν. ἀλλὰ πρόσκειται, ὅτι οὐδέποτε δίφθογγος φυλάσσεται· διὸ σημειούμεθα τὸ ἐκεῖθεν, περὶ οὗ κατὰ τὸ ἑξῆς εἰρήσεται. τὸ οὖν πρὸς Ἀττικῶν πάλιν λεγόμενον ἀναλογώτερον καθέστηκεν. ὥστε ἕνεκα μὲν τῆς μακρότητος ἡ δίφθογγος μένουσα ἀναλογωτέρα καθέστηκεν, ἕνεκα δὲ τοῦ τὸ δεύτερον φωνῆεν ἀποβάλλεσθαι, τὸ Ἀττικόν. — καὶ μή ποτε ὄντως ἀναλογώτερον καθέστηκε. τὰ ἐκ διφθόγγου γινόμενα τὸ ληκτικὸν φωνῆεν ⟨βραχὺ⟩ καταλιμπάνει, τηλοῦ τηλόθεν, αὐτοῦ αὐτόθεν, οἴκου οἴκοθεν. σαφὲς οὖν, ὅτι δεῖ καὶ παρὰ τὸ χαμαί[θεν] χαμάθεν ἐν βραχεῖ τῷ ᾰ. ἀλλ' ἐκεῖνο ἀληθές ἐστιν, ὡς Ἀθηναῖοι ἐκτατικοί εἰσι τῶν φωνηέντων. καὶ ἔτι ἐκεῖνο ἀληθές ἐστιν, ὡς ἀεὶ ἡ ὑποστολὴ τοῦ ῐ, δευτερεύοντος τοῦ φωνήεντος, ἔκτασιν ποιεῖται τοῦ ᾱ. οὕτως ἔχει καὶ τὸ

ἰθᾱγενέεσσιν ἐτίμα (ξ 203)

παρὰ τὸ ἰθαίνω. οὕτως ἔχει καὶ τὸ ᾱεί (τὸ γὰρ ἀναλογώτερον ἐν μακρῷ τῷ ᾱ). οὕτως ἔχει καὶ τὸ κλάω παρὰ Ἀττικοῖς καὶ τὸ φᾱνῶ καὶ τὸ ῥᾱνῶ, κατά τι παράλογα ὄντα, ὅτι μακρᾷ παρεδρεύεται· ἔχει ⟨δὲ⟩ ἀπολογίαν, καθὸ ἡ τοῦ ῑ· ὑποστολὴ ἔκτασιν τῷ ᾱ παρέχει. κατὰ τοῦτον ἄρα τὸν τρόπον παρὰ τὸ χαμαί τὸ χαμᾶθεν ἀναγκαίως ἐξέτεινε τὸ ᾱ. καὶ περὶ τοῦ τετριμμένου δὲ κατὰ τὸ ἑξῆς εἰρήσεται, λέγω τοῦ χαμόθεν.

601 Καὶ τὸ ἐκεῖθεν δέ, οὐ φύσει ἔχον τὴν ε̅ι̅ δίφθογγον παραλήγουσαν, ἀναγκαίως ἐφύλαξε τὴν ποσότητα τῶν φωνηέντων. παρὰ γὰρ τὴν ἐντελῆ φωνὴν τὴν ἐκεῖνος καὶ τὴν ἐκείνου τὸ ἀκόλουθον ἦν ἐκεινόθεν, τὸ δὲ κατὰ συγκοπὴν ἐκεῖθεν. ταῖς δὲ ληγούσαις τῶν διφθόγγων κατὰ

Argum. 7. Quacum lege atticum χαμᾶθεν, a χαμαί derivatum, convenit; quamquam etiam χαμαῖθεν forma habet, quo commendetur. — 32 Ἐκεῖθεν non a natura ε̅ι̅ diphthongum in paenultima habet, sed ex ἐκεινόθεν factum est.

Discr. script. 1. ἐμεῦ ἐμέθεν delevit RSkrzeczka | 7. οὖν τῷ b, ουν το A | 18. βραχύ add. b | 20. χαμαί χαμάθεν GHSchaefer, χαμαῖθεν χαμάθεν b, χάμαιθεν χάμαθεν FJBast, χαμαιθεν χαμαθεν A | 21. επεκτετατικοι A | 28. δέ add. b | καθο supra lin. A², om. A¹ | 29. ἀναγκαίως] fol. 143 r.

τὰ πρωτότυπα τὸ τοιοῦτον παρακολουθεῖ, ὡς πρόκειται ἐπὶ τοῦ χαμᾶθεν, τηλόθεν, ἀγχόθεν· τὸ γὰρ ἐκεῖθεν οὐ τῇδε ἔχει.

Τὰ εἰς θεν λήγοντα ἐπιρρήματα παραλήγεται φωνήεντι, ᾧ καὶ τὸ τέλος τῆς γενικῆς τοῦ ὀνόματος· εἰ δὲ καὶ ἀπὸ ἐπιρρήματος εἴη, πάλιν τῷ αὐτῷ παραλήγεται, δι' οὗ τὸ λῆγον τοῦ πρωτοτύπου· εἰ δὲ δίφθογγος εἴη, καθὼς πρόκειται, ἀποπίπτει τὸ ἐν τῷ τέλει φωνῆεν, ἀρχῆς ἀρχῆθεν, θύρας θύραθεν, τηλοῦ τηλόθεν, οὐρανοῦ οὐρανόθεν, Θήβης Θήβηθεν, Λυκίας Λυκίαθεν, ἀγορῆς ἀγορῆθεν, ἀγχοῦ ἀγχόθεν, ποῦ πόθεν. πῶς οὖν παρὰ τὸ ἀμφοτέρου καὶ ἑκατέρου ⟨καὶ ἑτέρου⟩ οὐ μένει τὸ ō ἐν τῷ ἀμφοτέρωθεν, ἑκατέρωθεν, ἑτέρωθεν; — Φησὶν οὖν ὁ Τρύφων (p. 53 Velsen) ἰδιαίτερον ὡς τὰ διὰ τοῦ τερος πρωτότυπα διὰ τοῦ ω̄ παράγεται κατὰ τὰ ἐπιρρήματα. — Μή ποτε δὲ βίαιόν ἐστιν, ὅτι δι' αὐτοῦ τοῦ ζητουμένου ἡ ἀπόλυσίς ἐστι. μή ποτ' οὖν, εἰ δέδοται καὶ ἀπὸ ἐπιρρημάτων παράγεσθαι τὴν προκειμένην παραγωγήν, ἐγγύς ἐγγύθεν, ἑκάς ἑκάθεν, ἀποπίπτοντος τοῦ c̄ (ἀλλὰ καὶ λήγοντος τοῦ φωνήεντος, ἄνω ἄνωθεν, κάτω κάτωθεν), δοθήσεται καὶ ἀπὸ ἐπιρρήματος τοῦ ἑκατέρως, ἀμφοτέρως, ἑτέρως τὴν παραγωγὴν γεγενῆσθαι.

Ἔτι ἐπηπόρει, πῶς γεγόνοι τὸ γειόθεν, παραδεχόμενος ὡς ἀνάλογον τὸ γῆθεν· παρὰ γὰρ τὴν γῆς γενικήν, ὡς ἀρχῆς ἀρχῆθεν. καὶ ἔτι περὶ τοῦ Δεκελειόθεν (Callim fr. 234 Schneider)· ἐν οἷς ἔλεγε μὴ παρὰ τὸ Δεκέλεια παρῆχθαι, παρὰ δὲ τὸν μετειληφότα τοῦ δήμου Δεκελέα, ὥστε παρὰ γενικὴν τὴν Δεκελέος Δεκελεόθεν εἶναι, καὶ μετὰ περισσοῦ τοῦ ī Δεκελειόθεν. — Ἄμεινον δὲ καὶ οὕτως ὑπὲρ 602 τούτων φάναι, ὡς οὐκ ἀσυνήθως τὸ ᾱ ἔσθ' ὅτε μεταπίπτει εἰς τὸ ō κατὰ σύνθεσιν καὶ παραγωγήν, θάλασσα θαλασσομάχος, σφαῖρα σφαιρομάχος, τραγῳδία τραγῳδιογράφος, χίμαιρα χιμαιροφύλαξ, καὶ ἐπὶ τέλους, ἀθάλασσος, εὔμουσος. καὶ εἰ τοῦτο, οὐ βίαιον ἐν τῇ τοιαύτῃ παραγωγῇ τὸ α εἰς τὸ ō μετατίθεσθαι, ὥστε γεγενῆσθαι παρ' ἐντελέστερον τὸ γαῖα τὸ γαιόθεν καὶ γειόθεν, καὶ παρὰ τὸ Δεκέλεια, τὸν δῆμον τοῦ σημαινομένου δηλοῦντος, τὸ Δεκελειόθεν. ἰδοὺ γὰρ καὶ παρὰ τὸ ῥίζα ῥιζόθεν, ἐσχάρα ἐσχαρόθεν, Μήθυμνα Μηθυμνόθεν, Μέγαρα Μεγαρόθεν. Οὐ βίαιον δὲ καὶ τὸ χαμόθεν κατὰ τὸ σύνηθες, τοῦ σχήματος ἀπαιτοῦντος τὸ χαμᾶθεν.

ARGVM. 3 Adverbia in θεν e genetivis facta cum ita derivari soleant, ut, ubi genetivus in diphthongum cadit, prior vocalis servetur: ἀμφοτέρωθεν sim. non ab ἀμφοτέρου, sed ab adverbiis in ως orta esse videntur. — 19 Γειόθεν Δεκελειόθεν formae nihil offensionis habent: saepius enim in commissuris ᾱ in ō transit.

DISCR. SCRIPT. 10. καὶ ἑτέρου add. b | εν τω A' in marg. | 12. πρωτότυπα b, προσωπα A | 19. γειόθεν b, γηοθεν A, sed videtur esse in γειοθεν mutatum ab A² | 24. Ἄμεινον] fol. 143 v. | 30. τὸ Δεκέλεια b, τον δεκελεα A | 31. δηλοῦν pro δηλοῦντος GDronke

«Καὶ ἐπεί, ὡϲ πρόκειται, ⟨τὸ ο̄ τὸ⟩ ἐν τῷ πρωτοτύπῳ, ἐάν τε μόνον ᾖ, ἐάν τε ϲὺν ἑτέρῳ φωνήεντι, φυλάϲϲεται, Διόϲ Διόθεν, παντόϲ πάντοθεν, τηλοῦ τηλόθεν, καὶ παρὰ τὴν ἠπείρου γενικὴν τὸ ἠπειρόθεν, οὐ μὴν ὑγιῶϲ ἔχον τὸ ἀπείρηθεν.» — Ἔϲτι πρὸϲ τοῦτο φάναι, ὡϲ πλείϲτη μετάθεϲίϲ ἐϲτι τοῦ ο̄ εἰϲ τὸ η̄ κατὰ τὴν Ἰάδα διάλεκτον, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ κοινὸν ἔθοϲ. — παρὰ τὴν βάλανον βαλανηφόροϲ· παρὰ τὸ κάλαθοϲ καλαθοποιόϲ, ἀλλὰ καὶ καλαθηφόροϲ· παρὰ τὸ ἔλαφοϲ ἐλαφοκτόνοϲ Ἄρτεμιϲ, ἀλλὰ καὶ ἐλαφηβόλοϲ· ϲτεφανοποιόϲ, ἀλλὰ καὶ ϲτεφανηφόροϲ. — Ἴωνεϲ δὲ καὶ τοὺϲ ὁρκιοτόμουϲ ὁρκιητόμουϲ φαϲί, καὶ τοὺϲ αἱμοπόταϲ αἱμηπόταϲ. — τοῦ τοιούτου λόγου εἴχετο καὶ τὸ κοτήειϲ· ὡϲ γὰρ παρὰ τὸ ἄνεμοϲ ἀνεμόειϲ, ψόλοϲ ψολόειϲ, οὕτωϲ καὶ ὁ κότοϲ κοτόειϲ καὶ κοτήειϲ. — παρὰ γοῦν τὸ θύοϲ πάλιν ἐϲτὶν ὁτὲ μὲν διὰ τοῦ ο̄ λεγόμενον,

θυόεν νέφοϲ (Ο 153),

ὁτὲ δὲ διὰ τοῦ η̄,

βωμόϲ τε θυήειϲ (Θ 48). —

603 εἰϲ τὸν τοιοῦτον λόγον πάμπολλα ἔϲτιν ἐκθέϲθαι. — οὐδὲν οὖν κωλύει ποτὲ μὲν ⟨τὸν⟩ αὐτὸν φάναι ἠπειρόθεν, ποτὲ δὲ ἀπείρηθεν, ποτὲ δὲ ἀπειρόθεν.

Ἔνια καὶ ὑπὸ πάθοϲ πίπτει, καθὼϲ ἐκτεθείμεθα καὶ περὶ τοῦ κεῖθεν. — Τῆϲ γὰρ τοιαύτηϲ ϲυγκοπῆϲ ἔχεται καὶ τὸ ὄπιϲθεν· ὡϲ γὰρ ἄνω ἄνωθεν, ἔϲω ἔϲωθεν, οὕτωϲ ὀπίϲω ὀπίϲωθεν. ὃ δὴ ἔϲθ' ὅτε καὶ μετὰ τοῦ ϲ̄ ϲυγκόπτεται, ὅτε γίνεται ὄπιθεν. Καὶ τὸ ἔνερθεν δὲ δύο πάθη ἀνεδέξατο, ϲυγκοπὴν καὶ ἀφαίρεϲιν. ἦν γάρ τι ὄνομα τὸ ἔνερον, ἀφ' οὗ τὸ ἐντελὲϲ ἐπίρρημα ἐνερόθεν, ἀφ' οὗ κατὰ ϲυγκοπὴν ἔνερθεν, τάχα τῆϲ ὀξείαϲ εὐλόγωϲ ὑπερτεθείϲηϲ κατὰ τὸ ἄρχον μέροϲ, ἐπεὶ τὰ παραληγόμενα τῶν ἐπιρρημάτων τῷ ο̄, ὡϲ δεδείξεται, καταφορά ἐϲτιν ἐπὶ τὸ παροξύνεϲθαι, τῶν ἄλλῳ φωνήεντι παρεδρευομένων οὐ τῇδε ἐχόντων. ϲαφὲϲ οὖν, ὅτι καὶ ἐν ἀφαιρέϲει ἐϲτὶ τὸ

νέρθεν ὑπ' ἐγκεφάλοιο (Π 347).

Argum. 1 Eodem modo ο̄ saepe in η̄ mutatur; quare ἀπείρηθεν non est cur vituperetur. — 20 Ἔνερθεν, unde per aphaeresin factum est νέρθεν, ab ἔνερον oriundum est.

Testim. 21 Et. M. 627, 11 *ὄπιθεν· ἀπὸ τοῦ ὀπίσω, ὀπίσωθεν, καὶ συγκοπῇ τῆς σῶ συλλαβῆς. Εἰ δὲ ὄπισθεν, ἀποκοπῇ τοῦ ῶ· καὶ μετόπισθεν, Ἰλιάδος α'.* — 24 Epim. Cr. 290, 20 *νέρθεν· ἔρα ἐστὶν ἡ γῆ ἐνέρων* (*Τ* 61) *ἐνέροθεν καὶ συγκοπῇ ἔνερθεν καὶ ὑπένερθε* (*Γ* 278), *ὡς ἑκατέρωθεν ἑκάτερθεν· εἶτα γίνεται ἔνερθεν γῆς· ἀφαίρεσις ἄρα γέγονε, τὸ γὰρ ἔνερθε πρῶτόν ἐστιν.* Cf. Et. Or. 117, 20. Et. M. 114, 13.

Discr. script. 1. τὸ ο̄ τὸ add. b in var. lect., ⟨τὸ⟩ ἐν τῷ πρωτοτύπῳ ⟨ο̄⟩ GFSchoemann | 6. κύνον A, οι ab A[1] supra scriptum | 9—10. ὁρκιητόμουϲ ChALobeck, ὁρκιηφόρουϲ Ab | 18. τὸν add. RSchneider | 24. ἀνεδέξατο] fol. 144 r. | 28. τῶν ἄλλῳ φωνήεντι b, των αλλων φωνηεντων A

τροπικώτερον μέντοι ἡ λέξις τίθεται ἐπὶ παντὸς τοῦ κάτωθεν, ᾧ λόγῳ καὶ ἄριστος μέν ἐστιν ὁ ἐν πολέμῳ ἰσχυρός, τροπικώτερον δὲ καὶ ἐπὶ παντὸς τοῦ προσήκοντος· τῇ γοῦν κυριολογίᾳ μαρτυρεῖ τὸ παρώνυμον ἀριστεύς.

Ἔφαμεν ὡς τὰ δύο φωνήεντα ἀποβάλλει τὸ δεύτερον φωνῆεν. οὐχὶ οὖν δόξει τὸ ἄνευθεν σεσημειῶσθαι; — Πρὸς ὃ φήσομεν, ὅτι οὐ τῆσδε τῆς παραγωγῆς ἔχεται, τῆς δὲ διὰ τοῦ θ̅ε̅, ἥ τις καὶ τὴν δίφθογγον φυλάσσει, εἶθε, αἶθε. ἦν οὖν καὶ παρὰ τὸ ⟨ἄνευ⟩ ἄνευθε. καὶ σαφές ἐστιν ἐκ τοῦ ἀπάντοτε τὸ σημαινόμενον φυλάσσειν τὴν θ̅ε̅ συλλαβήν. ἡ γοῦν κατάληξις ἡ διὰ τοῦ θ̅ε̅ν̅ οὐδέποτε τὸ ν̅ ἀποβάλλει· τὸ γὰρ Λεσβόθεν οὐκέτι Λεσβόθε, οὐδὲ ἄλλο τι τῶν τοιούτων· ἐν δὲ τῷ

ἄνευθε δέ σε μέγα νῶιν (Χ 88)

ἡ θ̅ε̅ συλλαβή ἐστιν. — Ἀλλὰ πῶς ποτὲ ἔχει τὸ ν̅; Ὧι λόγῳ καὶ τὸ ἔλεγεν καὶ τὸ ἔφερεν, οὐ λήγοντα εἰς ν̅, προσλαμβάνοντα δὲ τὸ ν̅ διὰ τὴν τοῦ ε̅ κατάληξιν. ᾧ λόγῳ καὶ ὁ κέ σύνδεσμος κέν ἔσθ' ὅτε λέγεται 604 παρὰ Δωριεῦσι.

Τὰ τῷ ο̅ παρεδρευόμενα παρὰ Δωριεῦσι τῶν ἐπιρρημάτων ἀπειράκις ἐν ἀποκοπῇ γίνεται τοῦ θ̅ε̅ν̅ καὶ ἐν μεταθέσει τοῦ ο̅ εἰς ω̅, καθὼς προείπομεν, αὐτόθεν αὐτῶ, αὐτῶ δρῆς, Φύσκα; (Sophr. fr. 45 Ahrens), τουτόθεν τουτῶ, τουτῶ θάμεθα (Sophr. fr. 42 Ahrens). — Τῆδε εἶχε καὶ τὸ πόθεν λεγόμενον οὕτως, πῶ· πῶ τις ὄνον ὠνασεῖται; (Sophr. fr. 89 Ahrens.) — Καὶ τὸ πώμαλα δὲ παρὰ Ἀττικοῖς ἐν παρολκῇ τοῦ μάλα οὕτως ἐγένετο, καθάπερ καὶ τὸ

ἦ μάλα δὴ τέθνηκεν (Σ 12)·
ἦ μάλ' ἐλαφρὸς ἀνήρ· ὡς ῥεῖα κυβιστᾷ (Π 745).

Argum. 5 Ἄνευθε(ν) non per θ̅ε̅ν̅, sed per θ̅ε̅ suffixum derivatum; quare ῡ vocis ἄνευ non intercidit. — 17 Ea in θ̅ε̅ν̅ adverbia, quae ο̅ in paenultima habent, a Doriensibus saepe suffixo ita privantur, ut ο̅ in ω̅ transeat.

Testim. 15 Epim. Cr. 160, 1 *κέ σύνδεσμος· οἱ* (scr. ὃν) *Δωριεῖς ἢ μετὰ τοῦ ν̅ λέγουσιν, ἢ τροπῇ τοῦ ε̅ εἰς* ⟨ᾱ⟩ *κά.* — 17 Etym. Flor. apud Miller. Mélanges p. 289 *πολλὰ γάρ εἰσιν ἐπιρρήματα εἰς θ̅ε̅ν̅ λήγοντα, ἅτινα ἀποβάλλουσι τὴν θ̅ε̅ν̅ συλλαβὴν καὶ ἐκτείνουσι τὸ ο̅ εἰς ω̅, οἷον πόθεν πῶ, καὶ παρὰ Σώφρονι 'πῶ τις ὦνον ὠνάσηται'. Σημαίνει καὶ τὸ πόθεν . καὶ πάλιν ἔστιν αὐτόθεν αὐτῶ, ἀντὶ τοῦ ἐξ αὐτοῦ τοῦ τόπου, καὶ γίνεται τῶ, καὶ οὐκ ἔχει τὸ ι̅· καὶ τὸ τῶδε* (scr. *τώδε*) *τὸ σημαῖνον τὸ διό οὐκ ἔχει τὸ ι̅. Τοῦτο δὲ ὁ μὲν Ἀπολλώνιος ὀξύνει* (Et. M. 773, 20) e. q. s. Eadem fere in Et. Or. 137, 13, quae in Et. M. 698, 45 migrasse videntur. — 22 Et. M. 698, 45 *Τὸ δὲ πώμαλα παρὰ Ἀττικοῖς ἐν παρολκῇ τοῦ μάλα γίνεται· καθάπερ* (*Σ* 12) *καὶ* (*Π* 745). *τὸ δὲ πόθεν ἐπὶ τῆς οὐ ἀρνήσεως συνεχῶς λέγεται, οἷον· ἔγραψας; πόθεν; ἀντὶ τοῦ οὔ. Καὶ κατὰ τοιαύτην σημασίαν τὸ πώμαλα παρὰ Ἀττικοῖς σημαίνει τὸ οὐδαμῶς.* Etymologum exscripsit Phavorinus.

Discr. script. 3. τῇ γοῦν b, η γουν A | 8. ἄνευ add. b | 21—22. πῶ· πῶ τις ὄνον ὀνασεῖται HLAhrens, πῶ· πῶ τις ὄνον ὀνασεῖται b, πωποτισονονονασειται A | 24. τέθνηκε Homerus

τοῦ δὲ πόθεν συνεχέστερον καὶ οὕτως λεγομένου· ἔγραψας; πόθεν; ὅπερ κατὰ τὴν τοιαύτην σημασίαν τὸ πώμαλά ἐστι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς κατὰ τὸ πλεῖστον.

Τὰ συμφώνῳ παρεδρευόμενα τῶν εἰς θεν̄ ληγόντων ἐπιρρημάτων παρὰ Δωριεῦσι καὶ Αἰολεῦσιν ἀμείβει τὸ ε̄ εἰς τὸ ᾱ, καὶ κατ' ἐπακολούθησιν τὸ ν̄ ἀποβάλλει, καθάπερ καὶ ἐπ' ἄλλων παθῶν τὸ τοιοῦτον εὑρέσθαι ἔστι. τὸ ᾔδειν παρ' Ἴωσι λεγόμενον ᾔδεα, πεποιήκειν ἐπεποιήκεα, καὶ πάντα τὰ τούτοις ὅμοια· καὶ ἐπ' αἰτιατικῆς Ξέρξεα, Πολυδέκτεα, Γύγεα· καὶ ἐπὶ συνδέσμου τοῦ ἕνεκεν ἕνεκα, καὶ ἔτι τοῦ κέν καὶ κά. ὥσπερ πάλιν εἰ τὸ ᾱ εἰς τὸ ε̄ μεταπέσοι, τὸ τηνικαῦτα πρόσεισι τὸ ν̄ παρ' Αἰολεῦσι· τὸ λεγόμεθα λεγόμεθεν καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα τῶν ῥημάτων. ⟨Ταῦτα οὖν τῶν ἐπιρρημάτων⟩ ἐστὶ διὰ τοῦ ᾱ μεθιστανόμενα, ὡς ἔφαμεν, κατὰ τὸ πλεῖστον, πρόσθεν πρόσθα, ἔνερθεν ἔνερθα, ὄπισθεν ὄπισθα,

ὁ δ' ἐξύπισθα κασταθείς (lyr. gr. III[3] fr. adesp. 67 Bergk),

ἔνθεν ἔνθα. καὶ ἐν ἄλλοις δὲ ἐπιρρήμασιν, ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς δεδείξεται, τὸ ε̄ εἰς τὸ ᾱ μεταπίπτει παρὰ ταῖς προκειμέναις διαλέκτοις.

605 Παρείπετο τοῖς προκειμένοις ἐπιρρήμασιν, εἰ μὲν ἀπὸ ὀνομάτων εἶεν καὶ μὴ τῷ ο̄ παρεδρεύοιτο, τάσις ἡ αὐτή, ⟨ἣ⟩ ἣν κατὰ τὸ τέλος τῆς γενικῆς. τὸ ἀρχῆς περισπᾶται· τῇδε ἔχει καὶ τὸ ἀρχῆθεν. ὁμοίως καὶ Ἰωνικὸν τὸ ἀγορῆς· τῇδε ἔχει καὶ τὸ ἀγορῆθεν. βαρύνεται τὸ Θήβης· τῇδε ἔχει καὶ τὸ Θήβηθεν. ἀλλὰ καὶ τὸ Ἀθήνης Ἀθήνηθεν, σιπύης σιπύηθεν,

ἐκ δ' ἄρτους σιπύηθεν (Callim. fr. 454 Schneider).

πάλιν τοῦ γῆς περισπωμένου τὸ γῆθεν συμπερισπᾶται. κἂν διὰ τοῦ ᾱ, Λυκίας Λυκίαθεν. — Ἐπὶ μέντοι τῶν τῷ ο̄ παρεδρευομένων οὐ ταὐτὸν παρέπεται· σχεδὸν γὰρ ἅπαντα ὀφείλει παροξύνεσθαι. παρὰ βαρυνομένην γὰρ γενικὴν τὴν Λέσβου τὸ Λεσβόθεν παροξύνεται· τῇδε ἔχει καὶ παρὰ τὴν Κύπρον τὸ Κυπρόθεν, Ἀβυδόθεν, οὐρανόθεν, Διόθεν,

---

ARGUM. 4 Ea in θεν̄ adverbia, quorum paenultima syllaba in consonantem terminatur, in dorica et aeolica dialecto θεν̄ in θᾱ mutant. — 18 Horum quae a nominibus derivantur neque ο̄ in paenultima habent, accentum genetivorum, e quibus facta sunt, servant; — 26 quorum autem in paenultima ο̄ est, ea tantum non omnia paroxytona sunt;

DISCR. SCRIPT. 1. ἔγραψας; πόθεν;] Sic distinxit FJBast, assentitur b in var. lect., qui in textu scripsit ἔγραψας ποθεν | 2. ὅπερ ⟨ἐστὶν οὐδαμῶς.⟩ aut ὅπερ ⟨ἐστὶν ἀντὶ τοῦ οὔ.⟩ GFSchoemann | τοιαύτην Ab in textu, 'F. αὐτήν' b in var. lect. | 5. παρὰ Δωριεῦσι] fol. 144 v. | 12. ῥημάτων. ⟨Ταῦταο ὖν τῶν ἐπιρρημάτων⟩ ἐστὶ διὰ τοῦ ᾱ μεθιστανόμενα GDronke, ῥημάτων ἐστὶ διὰ τὰ μεθιστανόμενα Ab, ῥημάτων. ἔστι δὲ τὰ μεθιστανόμενα GUhlig | 14. ὄπισθα pro ὄπισθα GUhlig | 15. κασταθείς b ThBergk, καστάθεις HLAhrens; vid. p. 153, 19 | 19. τῷ ο̄ b, το ο̄ A | ἣ b, om. A | 20. το ante αρχης A[2] in marg., om. A[1] | 25. κἂν b, καν A, καὶ RSkrzeczka | 26. Ἐπὶ b, ἐπει A | τῷ ο̄ b, το ο̄ A

αὐτόθεν, cχεδόθεν. ἁπάντων τῷ λόγῳ τούτῳ ὑποπιπτόντων ἰδιαίτερον ἐβαρύνθη τὸ οἴκοθεν καὶ ἄλλοθεν (ἔνιοι μὲν γὰρ τὸ παντόc πάντοθεν καὶ παρώξυναν)· καὶ παρ' ἐπίρρημα δὲ τὸ ἐκτόc τὸ ἔκτοθεν καὶ ἔνδον ἔνδοθεν. καὶ εἰ ἔcτιν εἰπεῖν ὡc οὐκ ἄλλο τι ἐθέλει παροξύνεcθαι, ὃ μὴ τῷ ο̄ παρεδρεύεται (καὶ γὰρ ὀξυνομένου τοῦ ἑκάc τὸ ἕκαθεν προπαροξύνεται, καὶ ἅπαντα τὰ τῷ ω̄ παρεδρευόμενα, ἄνω ἄνωθεν, κάτω κάτωθεν. τῇδε ἔχει καὶ τὸ ἑκατέρωθεν, ἀμφοτέρωθεν, ἑτέρωθεν. πάλιν δὲ παρὰ τὸ ἐγγύc παροξυνόμενον τὸ ἐγγύθεν), οὐκ ἔcτιν ἀφορμὴ οὐδεμία τῶν προπαροξυνθέντων. ἴcωc γὰρ τὸ ἄλλοθεν ἠδύνατο ἔχειν ἀπολογίαν διὰ τὴν βαρύτητα τῆc γενικῆc, καὶ τάχα τὸ οἴκοθεν· οὐ μὴν ἐπὶ τῆc παντόc γενικῆc ὀξυνομένηc τὸ πάντοθεν. ἢ ἐπιρρήματοc τοῦ ἐκτόc ὀξυνομένου τὸ ἔκτοθεν, ὅπου γε καὶ αἱ βαρυνόμεναι γενικαὶ παρωξυτονήθηcαν κατὰ παραγωγήν, Κύπρου Κυπρόθεν, Ἀβύδου Ἀβυδόθεν.

Παράκειται τοῖc εἰc θεν λήγουcι τὰ ἐν τόπῳ, τοῦ τέλουc εἰc τὸ ῑ μεταλαμβανομένου, παρεπομένηc τῆc τάcεωc τῆc αὐτῆc καὶ μετὰ μὲν μονῆc τοῦ θ̄, εἰ τὸ ο̄ προκείμενον εἴη· τὰ γὰρ μὴ οὕτωc ἔχοντα καὶ τὸ θ̄ εἰc τὸ c̄ μεταλαμβάνει. τοῦ μὲν οὖν προτέρου οἴκοθεν οἴκοθι, ἔνδοθεν ἔνδοθι, Ἀβυδόθεν Ἀβυδόθι, οὐρανόθεν οὐρανόθι, τηλόθεν τηλόθι, αὐτόθεν αὐτόθι καὶ ἐν cυγκοπῇ αὖθι, ὑψόθεν ὑψόθι, ἀφ' οὗ πάλιν τὸ κατὰ cυγκοπὴν ὕψι. καὶ ἴcωc καὶ παρὰ τὸ ἀγχοῦ ἦν τὸ ἀγχόθεν καὶ ἀγχόθι, καὶ πάλιν κατὰ cυγκοπὴν ἄγχι. caφὲc δὲ ὅτι καὶ τὸ κεῖθι πάλιν τὸ αὐτὸ πάθοc ἀνεδέδεκτο τῷ κεῖθεν, τῆc cυγκοπῆc cυνούcηc τῆc παρὰ τὸ ἐκεινόθι. — Τὰ μὲν οὖν γεγονότα

ARGUM. 6 (quae in paenultima ω̄ habent, proparoxytona sunt). — 15 Adverbiis in θεν praesto sunt adverbia in θῑ eiusdem stirpis, quae, ubi quid sit, indicant. — 17 Quorum si in paenultima ο̄ est, cum accentu servant θ̄ litteram; sin minus, θ̄ in c̄ mutant. — 24 Sed non necesse est omni adverbio in θεν praesto esse adverbium in θῑ eiusdem stirpis.

TESTIM. 11 Epim. Cr. 318, 17 *τὰ εἰς θεν ἐπιρρήματα τῷ ο̄ παραληγόμενα πρὸ μιᾶς ἔχουσι τὸν τόνον, οἷον κυκλόθεν, Ἀβυδόθεν, Ἰλιόθεν· χωρὶς τῶν ἐπιμεριζομένων, οἷον ἑκάστοθεν, ἔκτοσθεν, ἔνδοθεν.* — 15 An. Bekk. B A p. 945, 10 *καὶ εἰ μὲν τὸ ο̄* (*τῷ ω̄* scr. RSchneider) *παραλήγοι, ποιεῖ τὴν ἐν τόπῳ τροπῇ τῆς θεν εἰς θῑ, οἷον οἴκοθι· εἰ δὲ ἑτέρῳ φωνήεντι παραλήγοιτο, εἰς σι, οἷον Ἀθήνηθεν Ἀθήνησιν. ἡμάρτηται τὸ ἐγγύθεν ἐγγύθι κτλ.* — 18 Epim. Cr. 318, 5 *τὰ εἰς θι ἐπιρρήματα τὴν παραλήγουσαν θέλει φυλάττειν τῶν εἰς θεν ἐπιρρημάτων· οἷον Ἰλιόθεν Ἰλιόθι, Ἀβυδόθεν Ἀβυδόθι, αὐτόθεν αὐτόθι, καὶ κατὰ συγκοπὴν αὖθι· οὕτως καὶ οὐρανόθεν οὐρανόθι.*

DISCR. SCRIPT. 3. τὸ ἐκτόc b, τω εκτοc A | 4—5. ὃ μὴ τῷ b, ω μη το A | 8. τὸ ἐγγύc] fol. 145 r. | 12. τὸ ἔκτοθεν b, του εκτοθεν A | 16. 'Articulum τῆc delendum censeo' b in var. lect. | μετὰ μὲν μονῆc RSkrzeczka, μονῆc μὲν μετὰ Ab, 'Praepositionem abesse velim' b in var. lect. | 18. μεταλαμβάνει b, παραλαμβανει A | 23. ανεδεκτο A

τῇδε ἐγεγόνει· οὐ γὰρ ἐξ ἀνάγκης παρεπόμενόν ἐστι τοῖς εἰς θεν τὸ τοιοῦτον· οὔτε γὰρ τῷ ἔνθεν παράκειται οὔτε ἄλλοις πλείοσι τοιούτοις. τοῦ γε μὴν ἑτέρου ὑποδείγματά ἐστι τοιαῦτα, Θήβηθεν Θήβῃσιν, Ἀθήνηθεν Ἀθήνῃσιν, θύρηθεν θύρῃσι.

Τὰ διὰ τοῦ ε ἐκφερόμενα ἐπιρρήματα (λέγω δὲ τὰ προκείμενα κατὰ παραγωγὴν τοῦ θε· καὶ τὰ τοιαῦτα δὲ λέγω, τὰ διὰ τοῦ τε, ἄλλοτε, τότε, ὑπὲρ ὧν καὶ κατὰ τὸ ἑξῆς εἰρήσεται, καὶ ἔτι τὰ διὰ τοῦ σε, κυκλόσε, πάντοσε, πόσε, καὶ ἔτι τὰ διὰ τοῦ δε, οἴκαδε, καὶ ἔτι τὰ τούτοις ὅμοια) οὐ τρέπει πάντοτε τὸ ε εἰς τὸ α παρ' Αἰολεῦσι καὶ Δωριεῦσιν, ἀλλὰ τρέψαντά ἐστιν ἢ διὰ τοῦ θε ἐκφερόμενα ἢ διὰ τοῦ τε. καὶ σχεδὸν μία ἦν ἀπολογία· πνεύματι γὰρ διαφέρει τὸ τ τοῦ θ. τὰ γὰρ μὴ τῇδε ἔχοντα τὸ ε φυλάσσει. — εἴρηται μὲν οὖν περὶ τῶν εἰς θεν, λέγω περὶ τοῦ ὄπισθα καὶ ὕπερθα καὶ τῶν τοιούτων· ἔστι δὲ καὶ ὑποδείγματα τῶν ⟨διὰ⟩ τοῦ τε τὸ πότε πότα, ὅτε ὅτα, ἑτέρωτε ἑτέρωτα, ἄλλοτε ἄλλοτα. — διαφέρει δὲ πάλιν τὰ Αἰολικὰ τοῦ Δωρικοῦ, ᾗ τὸ μὲν Δωρικὸν τὸ τ εἰς κ μεταλαμβάνει, ὅτε τὸ πότε πόκα ἐστί, τὸ ἄλλοτε ἄλλοκα, ὅτε ὅκα, καὶ μετὰ περισσοῦ τοῦ κ, ὅκκα δὴ γυνά (Alcm. fr. 94 Bergk[3]). οὐ μὴν ἐπὶ τοῦ κυκλόσε ἢ ἔραζε ἢ τῶν προκατειλεγμένων.

607 [Τὰ εἰς ου λήγοντα ἐπιρρήματα περισπᾶται, ἐστὶ δὲ παραγωγά. παρὰ τὸ ὕψος ἦν τὸ ὑψοῦ, παρὰ τὸ τῆλε τὸ τηλοῦ (δύναται καὶ τῷ τέλος παρακεῖσθαι, γενομένης ἐκτάσεως τοῦ ε εἰς τὸ η, τελοῦ τηλοῦ· τὰ γὰρ ἐπὶ τέλους διικνούμενα μεγεθύνεται) καὶ παρὰ γενικὴν τὴν αὐτοῦ ὁμόφωνόν τι ἐκπίπτει ἐπίρρημα τὸ αὐτοῦ. — δύναται καὶ τῷ ἄγχι παρακεῖσθαι τὸ ἀγχοῦ. — ἦν δὲ καὶ τὸ οὗ παρὰ πτωτικὸν τὸ ὅς, ἀφ' οὗ ἀνταποδοτικὸν τὸ τοῦ, πευστικὸν δὲ τὸ ποῦ. — καὶ ἐπεὶ τὰ μονοσύλλαβα τῶν πευστικῶν, προσθέσει τοῦ ο ἀοριστούμενα, βαρύνεται, οὐκ ἂν εἴη παράλογον τὸ ὅπου κατὰ τάσιν. — τῇδε ἔχει καὶ τὸ οὐδαμοῦ, παρακείμενον τῷ οὐδαμός.]

Argum. 5. Quae in ε exeunt, — 9 non omnia ε in α mutant in dorica dialecto: mutant quaecunque in θε et τε cadunt. — 15 Aeolica a doricis eo differunt, quod dorica τ in κ vertunt. — [20 Adverbia in ου derivata perispomena sunt — 26 Sed indefinita, quae ex interrogativis praefixa ο littera nascuntur, barytona sunt.]

Discr. script. 2. παράκειταί ⟨τι⟩ conicit RSchneider | 6. 'F. παραγωγὴν ⟨τὴν⟩ τοῦ θε' b in var. lect. | 10. ⟨τὰ⟩ τρέψαντα GFSchoemann | 11. γὰρ ⟨μόνον⟩ διαφέρει GDronke | 13. υπησθα A | ὕπερθα FJBast et, ut videtur, A, ὅπερθα b | καὶ τῶν τοιούτων] fol. 145 v. | 14. 'fortasse scripserat Apollonius ὑποδείγματα τοιαῦτα τῶν διὰ τοῦ' FJBast, 'sola opus praepositione' b in var. lect., δια in A fuisse videtur, sed evan. | 14—15. ἑτέρωτε ἑτέρωτα FJBast b, ετερωθεν ετερωθα A (alterum fere evan.) | 18. γυνά b in var. lect. ThBergk, γυνή Ab in textu | 20—29. Uncis haec inclusit RSchneider, haeserat in eis etiam GDronke | 21. δυναται A, ὃ δύναται b | 25. τὸ οὗ b, τω ου A | 26. ανταποδωτικον A | 29. τῷ οὐδαμός b, το ουδαμος A

Ἔcτι καὶ cυνύπαρξιc τῶν εἰc τε̄ ληγόντων ἐπιρρημάτων. — παρὰ τὴν ἄλλοc φωνὴν πάλιν τὸ ἄλλοτε, παρά τε τὴν παντόc τὸ πάντοτε, καὶ παρὰ τὸ οὗ τὸ ὅτε, ποῦ πότε, ὅπου ὁπότε. — τῇδε ἔχει καὶ παρὰ τὸ ἕτεροc τὸ ἑτέρωτε (ἢ παρ' ἐπίρρημα τὸ ἑτέρωθε), ἀφ' οὗ καὶ τὸ παρ' Αἰολεῦcιν ἑτέρωτα· πρόκειται γάρ, ὅτι τὸ τοιοῦτον ε̄ εἰc ᾱ τρέπουcιν Αἰολεῖc καὶ Δωριεῖc, ὥcπερ ἔχει καὶ τὸ πότα. — caφὲc ὅτι καὶ παρὰ τὸ νέοc τὸ μὲν κοινὸν ἦν νέοτε, κατ' Ἀττικὴν δὲ ἐπέκταcιν νέωτα, Αἰολικώτερον τοῦ ε̄ εἰc ᾱ τραπέντοc. καὶ τὸ ἐνίοτε δὲ παρὰ τὸ ἔνιοc ἢ ἔνιοί ἐcτιν.

Καὶ τὰ διὰ τοῦ cε̄ παραγόμενα εἰc τόπον. παρὰ τὸ οἶκοc οἴκοcε, ἄλλοc ἄλλοcε, παντόc πάντοcε, παρά τε πάλιν τὸ ποῦ τὸ

πόcε φεύγετε; (Π 422)

κύκλοc κυκλόcε. Χρὴ δὲ νοεῖν, ὅτι πάλιν οἱ αὐτοὶ τόνοι παρέπονται τοῖc προκατειλεγμένοιc τῶν εἰc θεν̄ καὶ τῶν εἰc θῑ. ἄλλοθεν ἄλλοθι, εὐθέωc καὶ ἄλλοcε· καὶ ἐπεὶ πάντοθεν καὶ πάντοθι,

πάντοcε δαιδάλλων (Σ 479)·

καὶ ἐπεὶ κυκλόθεν κυκλόθι, εὐθέωc καὶ τὸ κυκλόcε, ἀγχόcε, τηλόcε.

Τὰ διὰ τοῦ ζε̄ παραγόμενα ἔχει τὸ ᾱ παρεδρευόμενον ἐν βραχεῖ 608 χρόνῳ, Ἄφιδνα Ἀφίδναζε, ἔρα ἔραζε, θύρα θύραζε. cημειωτέον οὖν τὸ χαμᾶζε· καὶ δῆλον ὅτι τῆc Ἀττικῆc ⟨ἐκ⟩τάcεώc ἐcτι, καθὸ καὶ τὸ χαμᾶθεν.

Εἴπομεν ὡc τὰ διὰ τοῦ φῑ παραγόμενα αὐτὸ μόνον τῆc παραγωγῆc ἔχεται τῆc διὰ τοῦ φῑ, καθὸ καὶ ἄλλα πολλά ἐcτι τὰ διὰ τοῦ δε̄ παραγόμενα, τοcόcδε, τοιόcδε, ἅπερ τοῦ αὐτοῦ μέρουc λόγου ἔχεται, καθὸ καὶ πλεῖcτα τῶν εἰc θεν̄ ληγόντων, ὡc ἡ ἐμέθεν ἀντωνυμία καὶ αἱ cύζυγοι. — ἔχεται μέντοι καὶ ἕτερα ἐπιρρηματικῆc ἐννοίαc, ὥcπερ παρὰ τὴν ἰνόφιν φωνὴν τὸ ἶφι cυνεκόπη, cημαῖνον τὸ ἰcχυρῶc. τὸ μέντοι νόcφι πρὸc ἐνίων οὕτωc ἀπεδίδοτο, ὡc τὸ νο̄ ⟨ἔcθ'⟩ ὅτε cτερητικόν ἐcτι, καθὸ καὶ τὸ νόcοc ἐν cτερήcει τοῦ cοεῖν· ἦν δὲ καὶ παρὰ τὸ

Argum. 3 Adverbia in τε̄ diversis modis derivantur. — 10 Quae per cε̄ suffixum facta sunt, quem in locum quid vergat indicant. Accentus habent eosdem atque ea, quae in θεν̄ et θῑ finiuntur. — 18 Adverbia in ζε̄ paenultimam corripiunt; notabile igitur χαμᾶζε. — 22 Quae per φῑ suffixum orta sunt, ei parti orationis tribuuntur, cui primitiva. Sunt autem quaedam adverbiali potestate praedita, ut ἶφι.

Discr. script. 4. τὸ ἑτέρωτε b, τω ετερωτε A | 10. cε̄ b, c̄ A | 17. αγχοcε extrema vox est in fol. 145 v., quae sequuntur folia 31, inde a fol. 146 r. usque ad 176 v., libri de pronomine sunt, ut τηλοcε sit primum vocabulum fol. 177 r. | 20. ἐκ add. b | 22. φῑ b, φ̄ A | 26. ὥcπερ vel καὶ γὰρ GFSchoemann, ὥcπερ etiam GDronke, ὡc καὶ vel, puncto antea posito, οὕτωc RSkrzeczka, 'Vitii subest nescio quid' b in var. lect.; ὡc γὰρ, puncto ante ὡc posito, A et b in textu | 28. ἔcθ' add. b | 29. cοειν in rasura A[1]

ἕπεσθαι, κατὰ στέρησιν ⟨τὴν διὰ⟩ τοῦ ν̅ο̅, ἐσχηματισμένον τὸ νόσφιν, ὅπερ ἐναντίον σημαίνει τῷ συνέπεσθαι.

Σαφὲς δὲ ὅτι καὶ Σέλευκος καὶ οἱ πλεῖστοι ὑγιῶς ἐφίστων τῷ

οὐρανόθι πρό (Γ 3).

ἡ γὰρ εἰς θ̅ι̅ παραγωγὴ τὸ ἐν τόπῳ σημαίνει. ὅπερ τινὲς μετέγραψαν τὸ οὐρανόθεν, ἵνα τὸ ἐκ τόπου δηλωθῇ. ἀλλὰ πάλιν ἐδόκει καὶ τὸ πρό ἀντικεῖσθαι· ἐπεὶ γὰρ τὸ οὐρανόθεν τὸ ἐξ οὐρανοῦ σημαίνει, οὐ συνίσταται δὲ τὸ πρὸ ἐξ οὐρανοῦ, σαφὲς ὅτι παραπεμπτέον καὶ τὴν διὰ τοῦ θ̅ε̅ν̅ γραφήν. χωρὶς εἰ μὴ ἐκεῖνό τις εἴποι, ὡς ἔσθ' ὅτε ταῖς γενικαῖς μόνον ἡ παραγωγὴ ἰσοδυναμεῖ, οὐ δηλουμένης τῆς ἐκ προθέσεως, ὡς τὸ

Ἴδηθεν μεδέων (Γ 276),

ὡς ἡ ἐμέθεν ἀντωνυμία, ὡς τὸ

Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε (Η 219).

καὶ τὸ οὐρανόθεν προσλαμβάνει τὴν ἐξ πρόθεσιν, ἐξ οὐρανόθεν, ὡς αὖ τοῦ θ̅ε̅ν̅ νῦν οὐ λεκτικῶς προσεληλυθότος, ἐν δὲ μόνον παραγωγῇ, καθὼς προαπεδόθη. τῇδε οὖν ἕξει καὶ τὸ οὐρανόθεν πρό. — εὐμαρέσ-
609 τερον μέντοι τὴν διὰ τοῦ φ̅ι̅ παραγωγὴν παραδέχεσθαι, ἥ τις συνήθως καὶ ἐπὶ γενικῆς παραλαμβάνεται. ἡ παραλαμβανομένη ποικίλας ἔχει τὰς προθέσεις προσιούσας, ἐκ πασσαλόφιν, ἀπὸ χαλκόφι. — διὸ καὶ ἐν παραγωγῇ μόνον κατὰ τὰς ἀρχὰς τὰ τοιαῦτα τῶν ἐπιρρημάτων παρελαμβάνομεν. — τῇδε οὖν ἔχει καὶ τὸ οὐρανόφι πρό.

Τὰ εἰς ω̅ λήγοντα ἐπιρρήματα σημαίνει καὶ τὸ ἐν τόπῳ καὶ τὸ εἰς τόπον (τὴν γὰρ διὰ τοῦ θ̅ε̅ν̅ παραγωγὴν ἔχει ⟨τὸ⟩ ἐκ τόπου)· λέγω δὲ ὅτι μάλιστα. ⟨ἃ⟩ ἀπὸ προθέσεως ἐσχημάτισται, ἰσοσυλλαβεῖ μὲν [μάλιστα] ταῖς προθέσεσιν, ἐὰν ὦσι δισύλλαβοι, μιᾷ δὲ πλεονάζει, εἰ εἶεν μονοσύλλαβοι, ⟨ἐν⟩ λήξει τῇ εἰς σ̅ ἢ φύσει ἢ δυνάμει. τοῦ μὲν προτέρου ἀνά ἄνω, κατά κάτω· τοῦ δὲ δευτέρου πρός πρόσω καὶ εἴς εἴσω. δυνάμει καὶ ἡ ἔξ εἰς σ̅ λήγει· οὕτως ἔχει τὸ ἔξω. φαμὲν οὖν ἄνω

Argum. 4. In οὐρανόθι πρό quidam adeo offenderunt, ut οὐρανόθεν scribi vellent. Quod ferri possit, si οὐρανόθεν sit = οὐρανοῦ. — 17 Praestat tamen scripturam οὐρανόφι probare, nam φ̅ι̅ suffixum etiam genetivum indicat. — 23 Adverbia in ω̅ localia et ubi quid sit et quo tendat denotant.

Discr. script. 1. τὴν διὰ inseruit RSchneider, ⟨διὰ⟩ GFSchoemann | 5. μετέγραψαν τὸ Ab, μετεγράψαντο OSchneider | 17. ἕξει A et b in var. lect., ἔχει b in textu | οὐρανόθεν OSchneider, οὐρανόθι Ab | 18. συνήθως b, συνηθης A | 19. νεται litterae vocis παραλαμβανεται in ras. A[1] | 22. ἕξει pro ἔχει conicit GUhlig | 24. τὸ inseruit RSchneider | ἐκ τόπου Ab, ἀπὸ τόπου GFSchoemann | 25. ὅτι GFSchoemann, ὅτε Ab | ἃ inseruit RSchneider, ⟨Ὅσα δὲ⟩ GFSchoemann, post μάλιστα non interpunxit b | προθέσεως ἐσχημάτισται Ab, προθέσεων ἐσχηματίσθη GFSchoemann | post ἐσχημάτισται punctum posuit b, comma GFSchoemann | μάλιστα delevit GFSchoemann | 26. ταῖς προθέσεσιν] fol. 177 v. | 27. ἐν add. b in var. lect.

μένει Δίων, ἄνω ἀπέρχεται Ἀπολλώνιος· ἔξω μένει, ἔξω ἀπέρχεται (τὰ εἰς θεν τούτων ἐκ τόπου ἐστίν, ἔξωθεν παραγίνεται). — Ποία οὖν ἀλογία ἐν τῷ

καὶ εἴςω δόρπον ἐκόςμει (η 13);

(«χρῆν γάρ», φαςίν, «ἔνδον»·) προαποδεδειγμένου τοῦ ὅτι δύο τοπικὰς cχέcειc cημαίνει τὰ τοιαῦτα τῶν ἐπιρρημάτων. — ἐγώ γε μὴν ὑπολαμβάνω, ὡς μᾶλλον τὸ ἔνδον ἀλογώτερον καθέςτηκεν. οὐδὲ[ν] γὰρ ἄλλο τι τῶν εἰς δον ληγόντων ἐπιρρημάτων τοπικόν ἐςτι, ποιότητος δὲ παραςτατικόν. ἀπειρότερον οὖν ἀναςτρέφοντες ⟨περὶ⟩ τῶν τοιούτων cημαςιῶν καὶ ἐπιμέμφονται τὸ

εἴςω δόρπον ἐκόςμει (η 13).

Ὡς προείπομεν, τὰ εἰς δον λήγοντα ἐπιρρήματα ἀεὶ ποιότητός ἐςτι παραςτατικά, ἀγεληδόν, ταυρηδόν, ςκηνηδόν, βοτρυδόν, ἰλαδόν, ςυνωχαδόν· ἦν οὖν τὸ ἔνδον κατὰ τοῦτο ςημειούμενον. — ἀλλὰ καὶ ὀξύνεται ἅπαντα, καθὼς κατείλεκται· καὶ ἕνεκα τούτου ςημειωτέον πάλιν τὸ ἔνδον. — τὸ γὰρ ἔμπεδον οὐκ ἔχεται τῆς παραγωγῆς τῆς διὰ τοῦ δον, ἀλλ' ἔςτιν ἐν ςυ⟨νε⟩μπτώςει ὀνοματικὴ ςύνταξις ἐπιρρή- 610 ματος παραλαμβανομένη, καθὼς ἔχει τὸ καλόν,

οὐ μὲν καλὸν ἀτέμβειν (υ 294),

καὶ τὸ

νέον ἐρχομενάων (Β 88),

καὶ ἄλλα πάμπολλα, ςυνυπάρχοντα οὐδετέρᾳ θέςει ὀνομάτων. ἦν γὰρ παρὰ τὸ ὄνομα τὸ πέδον ἀρςενικὸν ὄνομα ἀποτελούμενον ἔμπεδος, καὶ ἔχον τρίτην ἀπὸ τέλους τὴν ὀξεῖαν, καθὸ καὶ τοῖς πλείςτοις τῶν τοιούτων ὀνομάτων παρεπόμενόν ἐςτι, τέκνον εὔτεκνος, βλέφαρον καλλιβλέφαρος, ξύλον ἄξυλος· ἦν οὖν καὶ παρὰ τὸ πέδον τὸ ἔμπεδος, ἀφ' οὗ οὐδέτερον τὸ ἔμπεδον, κατὰ ἐπιρρηματικὴν ςύνταξιν εἰλημμένον. — Ἔςτιν οὖν ὑπὲρ τῆς τάςεως τοῦ ἔνδον ἐκεῖνο φάναι, ὡς ἐςτί τινα ὑπεξαιρούμενον τῆς τάςεως, ὅτι ἃ μὲν ποιότητος, ὃ δὲ τόπου

Argvm. 4 Mirum igitur non est ἔςω esse etiam 'in interiore parte'; illud potius mirum, eam vim habere ἔνδον, quia cetera in δον qualitatem indicant. — 12 Adverbia in δον qualitatem significant et oxytona sunt. Non est notabile ἔμπεδον; est enim neutrum adiectivi, particeps constructionis adverbii. — 28 Notandum potius ἔνδον; sed accentus eius pluribus de causis defendi potest.

Discr. script. 2 θεν GDronke, θε Ab, θα GFSchoemann | 3. ἀλογία b in var. lect. OSchneider GFSchoemann, ἀπολογία A et b in textu | 7. οὐδὲ b in var. lect., οὐδὲν id. in textu cum A | 9. περὶ add. b in var. lect. | 11—12. ἐκόςμει. ὡς προείπομεν, τὰ b; ἐκόςμει, ὡς προείπομεν. Τὰ GFSchoemann; in A spatium est post εκοςμει | 13. ειλαδον pro ἰλαδόν A | 17 ςυνεμπτώςει RSchneider, ςυμπτώςει Ab | 17—18. ἐπιρρήματος scripsit RSchneider secutus A, in quo est επιρρηματ̄, ἐπιρρημάτων L, ἐπιρρηματικὴ b | 18. παραλαμβανομένη RSkrzeczka, παραλαμβανομεν A[1], extremam ον syllabam addidit A[2] in rasura, παραλαμβανόμενον b | καθὼς b in var. lect., καὶ ὡς id. in textu cum A | 19. μὲν Ab, γὰρ Homerus vulg. | 21. νεων A | 28—29. ὡς ἐςτί τινα ἐξαιρούμενον RSchneider, ὡς ἔςτι τινὰ ἐξαιρούμενα Ab | 29. ὅτι ἃ μὲν] fol. 178 r.

δηλωτικόν ἐστι· καὶ ἃ μὲν ὑπὲρ δύο συλλαβάς, ὃ δὲ δισύλλαβον· καὶ ὅτι μόνον ἀπὸ προθέσεως ἐσχημάτισται. ἦν δὲ καὶ τὸ πέριξ ἀλόγως μὲν βαρυνόμενον, ἔχον δὲ πάλιν ἀπολογίαν τὴν ἐγκειμένην πρόθεσιν. — Τινὲς μέντοι τὸ ἐντελέστερον ἐξεδέξαντο τὸ ἔνδοι εἶναι, ὅπερ ἐν χρήσει Συρακουσίοις καὶ Αἰολεῦσίν ἐστι, γενόμενον ἐκ συγκοπῆς τοῦ ἐνδόθι, καθότι καὶ παρέκειτο τῷ ἀγχόθι τὸ ἄγχι, τῷ ὑψόθι τὸ ὕψι· ἀφ' οὗ ἐκ μεταλήψεως τοῦ ῑ εἰς τὸ ν̄ ἔνδον ἐγεγόνει, καθότι καὶ τῷ ἀεί παράκειται τὸ αἰέν· ἔνθεν ἐβαρύνετο εὐλόγως, καὶ τοπικὸν ἦν. Οὐκ ἀγνοῶ μέντοι γε, ὅτι τινὲς τὸ

ἔνδοι πειράζουσα

περιέσπασαν τῷ λόγῳ τῶν εἰς οι̅ ληγόντων ἐπιρρημάτων, ὅπερ, ὡς προείρηται, ἐχόμενον τοῦ πάθους ἀναγκαίως βαρύνεται. τῇδε γὰρ ἔχει καὶ τὸ ἐπίρρημα παρ' Αἰολεῦσι τὸ μέσοι,

γαίας καὶ νιφόεντος ὠράνω μέσοι (Alcaei fr. 17 Bergk[3])·

τῇδε ἔχει καὶ ἀπὸ τοῦ τηλόθι τὸ τῆλοι.

611 Ἔτι τὰ προκείμενα τῶν εἰς δον̅ ληγόντων, ἀπὸ ὀνόματος εἰς ἐπιρρήματα παρηγμένα, ἢ τῷ η̄ παρεδρεύεται ἢ τῷ ᾱ, σκηνηδόν, ἀγεληδόν, ταυρηδόν, πανθυμαδόν, κατωμαδόν, ⟨σπανιάκις ἀπὸ τῶν εἰς ξ̄ ληγόντων, ὡς τὸ κλιμακηδόν, δονακηδόν⟩. — ἐσημειοῦτο πρὸς Τρύφωνος (p. 53 Velsen) τὸ βοτρυδόν, ὅπερ διὰ τὴν φυλάσσουσαν γενικὴν τὸ ῡ ἐδύνατο [ἂν] ἔχειν ἀπολογίαν. — σχηματίζεται καὶ ἀπὸ μετοχῶν, ὡς τὸ ἐθελοντηδόν καὶ ἑκοντηδόν. [σπανιάκις ἀπὸ τῶν εἰς ξ̄ ληγόντων, ὡς τὸ κλιμακηδόν, δονακηδόν.] — καὶ ἔτι ἀπὸ ἐπιρρημάτων· τοῦ λάθρᾳ τὸ λαθρηδόν, χωρὶς εἰ μὴ ὀνόματι τῷ λαθραῖος παράκειται, ὥστε τὸ ἐντελὲς εἶναι λαθραιηδόν, καὶ ἐν συγκοπῇ λαθρηδόν. — καὶ παρὰ ῥῆμα σχηματίζεται, ἐκ μὲν βαρυτόνου τοῦ βρύχω τὸ βρυχηδόν· καὶ ἴσως τῷ κρυφῶ περισπωμένῳ παράκειται τὸ κρυφηδόν. τῷ πελάζω καὶ ἐμπελάζω παράκειται τὸ ἐμπελαδόν, τῷ σχέθω σχεδόν, τῷ κρίνω κριδόν καὶ διακριδόν, φαίνω φανδόν καὶ ἀναφανδόν, χαίνω χανδόν. μένει δὲ τὸ ν̄ ἐπὶ τοῦ χανδόν καὶ ἀναφανδόν, καθὸ καὶ ἐν παρακειμένῳ τῷ πέφαγκα καὶ κέχαγκα, οὐ μὴν ἐν τῷ κέκρικα ἢ κέκλικα, ἀφ' οὗ τὸ κριδόν καὶ διακριδόν, κλίνω κλιδόν καὶ παρακλιδόν. καὶ φαίνεται ὅτι τῷ μὲν

Argum. 4 Sunt, qui ἔνδοι primitivum putent, ex quo ἔνδον ortum sit, ut iure et locale et paroxytonon possit esse. — 16 In paenultima adverbiorum in δον̅ a nominibus derivatorum est aut η̄ aut ᾱ; notabile igitur βοτρυδόν. — 22. Haec adverbia etiam a participiis, ab adverbiis, — 25 a verbis derivantur.

Discr. script. 3. ἐγκειμένην b in var. lect., ἐκκειμένην A et b in textu | 6. τῷ ἀγχόθι b, το αγχοθι A | 8. ὃν pro ἦν conicit HLAhrens | 10. Πραξινόα pro πειράζουσα, ut sit Theocr. XV, 1, conicit HLAhrens | 15. τῆλοι GFSchoemann, τηλοῖ b, πηλοι A | 18—19. Haec ex l. 22—23 huc transposuit RSchneider | 20—21. ἐδύνατο ἔχειν ἀπολογίαν RSchneider, δύναιτο ἂν ἔχειν ἀπολογίαν RSkrzeczka, ἀδύνατον ἦν ἔχειν ἀναλογίαν KLehrs, ἐδύνατο ἂν ἔχειν ἀναλογίαν Ab | 27. περισπωμενως A | 28. σχέθω b, σχεθον A | 32. καὶ φαίνεται] fol. 178 v. | τῷ b, το A

βαίνω οὐ παράκειται τὸ ἐμβαδόν, μᾶλλον δὲ τῷ βῶ ἢ βίβημι, ὡς τῷ ἱςτῶ ἵςτημι τὸ ςταδόν.

Τὰ εἰς δην ἐν βαρείᾳ τάσει ἐςτί, καὶ παράγεται καὶ ἀπὸ ὀνομάτων, ὡς τῷ λόγος τὸ λογάδην παράκειται, μόνος μονάδην, τρόχος τροχάδην, σπόρος ςποράδην. ἢ παρὰ ῥῆμα, διὰ τοῦ δ καὶ τοῦ ςυγγενοῦς β παραλαμβανομένου ἐν πρώτῃ ςυζυγίᾳ, κλέπτω κλέβδην, κρύπτω κρύβδην, γράφω γράβδην, ὄπτω ὄβδην καὶ ἐςόβδην. καὶ παρὰ τοὺς εἰς ξω λήγοντας μέλλοντας διὰ τοῦ γδ, πλέξω πλέγδην, μίξω μίγδην, νύξω νύγδην. καὶ παρὰ τὴν πέμπτην δὲ ςυζυγίαν, αἴρω ἄρδην, φύρω φύρδην. καὶ παρὰ τὸ ςύω δὲ τὸ ςύδην· ὅπερ ἐςχημάτιςτο, ἐκ μεταθέςεως τοῦ ε εἰς τὸ ῡ, παρὰ τὸ ςέω, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ςόος, καθότι καὶ τῷ ῥέω τὸ 612 ῥύω παράκειται, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ῥύβδην καὶ ὁλόκληρον εἰς ον λῆγον ῥυδόν· καὶ παρὰ τὸ χύω τὸ χύδην. ςεςημείωται τὸ βύζην, καὶ διὰ τὴν ἔκταςιν τοῦ ῡ, καὶ διὰ τὴν μονὴν τοῦ ζ. καὶ παρὰ ῥῆμα δὲ τὸ ῥῶ, ἀφ' οὗ τὸ ῥητόν καὶ ἄρρητον, παράκειται τὸ ῥήδην, καθὸ καὶ τῷ τμήγω τὸ τμήδην. φαίνεται ὅτι καὶ τῷ ἥδω τὸ ἥδην παράκειται καὶ ἅδην. καὶ παρὰ τὰ εἰς μι λήγοντα ἔςτιν εὑρέςθαι, βίβημι βάδην, ἵημι ἀέδην καὶ ἀνέδην. ἔδει οὖν καὶ παρὰ τὸ πρίημι τὸ πριάδην ἐπιρρηματικῆς ἐχόμενον ςυντάξεως.

Ὅτι πρωτότυπόν ἐςτι τῶν εἰς ως ληγόντων τὸ ἕως, δῆλον, οὐ μὴν τὸ ἰςοδυναμοῦν εἰςὅ, καθὸ καὶ ἐν τόνῳ καὶ ἐν πνεύματι ἐπιςτάςεως ἐδέετο. ἐν πνεύματι μὲν οὖν, ὡς ἀδύνατόν ἐςτι τὴν ἐν φωνήεντι δαςεῖαν ἐπὶ τέλους εὑρέςθαι· ἐν τόνῳ δέ, καθὸ οὐδεμία λέξις εἰς ο λήγουςα τόνου ἔχεται τοῦ ὀξέος, καὶ ἕνεκά γε τούτου τὸ αὐτὸ ἐςημειοῦτο, περὶ οὗ εἴρηται περὶ τῶν ἀντωνυμιῶν. ὅτι μὲν οὖν καὶ ἄλλα ἐςημειοῦτο ἕνεκα τοῦ ἐπὶ τέλους πνεύματος, εἴρηται καὶ ἐν τῷ περὶ δαςείας καὶ ψιλῆς . . . . .

Argum. 3. Adverbia in δην barytona sunt; derivantur et a nominibus, et a verbis. — 20 Εἰςὅ notabile et propter aspirationem, et propter accentum.

Testim. 18 Et. M. 133, 17 *ἀπριάτην· πρίημι, τὸ καθητικὸν πρίαμαι, τὸ ἐπίρρημα ἀπριάδην καὶ τροπῇ τοῦ δ εἰς τ ἀπριάτην*; cf. ib. 132, 46. — Schol. BL ad A 99 *ἀπριάτην· ἐπιρρηματικῶς αὐτὸ ἀκούει Ἀπολλώνιος, ἵν' ᾖ τὸ χωρὶς πριασμοῦ ἀντὶ τοῦ ἀπριάδην.* Cf. Apoll. Soph. 39, 25. Ep. Cr. 23, 16. Et. M. 132, 46. 137, 17. Schol. ξ 317. — 27 Schol. BL ad Γ 409 *εἰσόκε· ἐκ τῆς εἰς προθέσεως. καὶ τοῦ ὅ ἄρθρου ἀναφορικοῦ καὶ τοῦ κέν συνδέσμου. ἔστι δὲ ἐπίρρημα χρόνου δηλωτικόν. ἀποροῦσι δέ τινες εἰ τὸ εἰσόκεν ἐν συνθέσει ἐστὶν ἢ ἐν παραθέσει· καὶ λέγομεν ὅτι ἐν παραθέσει. κανὼν γάρ ἐστιν ὁ λέγων ὅτι τὸ εἰς ε λήγοντα χρονικὰ ἐπιρρήματα θέλουσιν ἔχειν πρὸ τοῦ ε τὸ τ, ἐνίοτε ἑκάστοτε ἄλλοτε, καὶ ὅτι οὐδέποτε κατ' ἀρχὰς ὁ σύνδεσμος συντίθεται κτλ.*

Discr. script. 4. τῷ λόγος b, το λογος A | 11. ςόος ChALobeck, ςοον Ab | 12. ῥύβδην GUhlig, ῥυτόν Ab | 16. ηδειν pro ἥδην A | 18. πρίημι ChALobeck, πρίαμι Ab | πριάδην Ab in textu, ἀπριάδην b in var. lect. | 21. εἰςὅ KLehrs, εἰςό b | 24. οξεως A | 25. περι A, ⟨ἐν τῷ⟩ περὶ b | 26. ἐςημεινοῦτο Ab, ςημειωτέον GUhlig | 27. in A post ψιλης hoc signum est ※

. . . . . οὐ μὴν τὸ προκείμενον μόριον . . . . . «ὀφείλει καὶ περιcπᾶcθαι καὶ γράφεcθαι cὺν τῷ ῑ». — Ἀλλ' οὔτε περιcπᾶται, οὔτε cὺν τῷ ῑ γράφεται, μετάληψιν δὲ ἔχει εἰc δύο μέρη λόγου κατ' αἰτιολογικὴν ἔννοιαν. καὶ ἄπορόν γε, πότερον ἐπίρρημά ἐcτιν αἰτίαc παραcτατικόν, ἢ cύνδεcμοc αἰτιώδηc. ἡ cύνταξιc αἰτιολογική, ὡc εἰ καὶ ἐπ' ὀνόματοc καὶ τῆc διά προθέcεωc, λέγω δὲ ἐπ' ὀνόματοc τοῦ κατ' αἰτιατικὴν νοουμένου, ἐφ' ἧc καὶ μάλιcτα ἡ αἰτιολογικὴ φράcιc γίνεται. τὸ γὰρ φάναι δι' Ἀριcτάρχου ἢ δι' Ἀλεξανδρείαc δῆλον ὡc cημαίνει ἐπὶ μὲν τῶν ἐμψύχων τὸ γινώcκοντοc Ἀριcτάρχου, τὸ δὲ ἐπὶ τῶν τοπικῶν τὴν δι' αὐτῶν γινομένην πορείαν, δι' Ἀλεξανδρείαc,
613 διὰ τοῦ Ἑλληcπόντου· τὸ γὰρ ἐπ' αἰτιατικῆc παραλαμβανόμενον αἰτιολογικὴν ὑπαγορεύει φράcιν, δι' Ἀλέξανδρον, δι' Ἀρίcταρχον, διὰ τὴν πόλιν, διὰ τὴν Λέcβον, διὰ τὴν Ἴλιον. ὅθεν δοκεῖ μοι καὶ τόδε τὸ μόριον ταύτηc ἔχεcθαι τῆc cυντάξεωc. ὡc μὲν οὖν οὐ δύναται δοτικῆc εἶναι πτώcεωc, προφανὲc ἐκ τοῦ cημαινομένου (δοτικὴ γὰρ οὐδέποτε αἰτιολογικὴν φράcιν παρίcτηcι), καθὼc ἔφαμεν, μαρτυρούcηc καὶ τῆc παραδόcεωc καὶ κατὰ τάcιν καὶ κατὰ γραφήν. ὅτι δὲ οὐδὲ αἰτιολογικὸc cύνδεcμοc, προὖπτον. οὐ γὰρ δή γε ἀντιμεταλήψειc εἰcὶν ἐν αὐτοῖc τοῖc αἰτιολογικοῖc cυνδέcμοιc, λέγω τῷ ὅτι ἢ γάρ ἢ ἕνεκα ἤ τινι τῶν τοιούτων. — Ῥητέον οὖν ὡc ἐθιμώτερον οἱ ποιηταὶ ἐλλείπουcι προθέcεcιν, ὡc ἐπὶ τοῦ

ἴθυcε μάχη πεδίοιο (Ζ 2),
ἀλλ' ὑμεῖc ἔρχεcθε (Ι 649),
πικρὰc ὠδῖναc ἔχουcαι (Λ 271),

καὶ

τίcιc ἔρχεται Ἀτρείδαο (α 40)

καὶ ἐπί γε μάλιcτα τοῦ προκειμένου μορίου. οὐ γὰρ ἂν ἄλλωc αἰτιο-

---

Argum. 1 Τώ voculae neque circumflexus imponitur neque ῑ subscribitur. — 15 Dativus esse non potest; — 17 neque coniunctio causalis. — 27 Est igitur accusativus τό productus in τώ, διά praepositione subaudita.

Testim. 1. Et. M. 773, 19 *Τοῦτο* (scil. *τὸ τώ*) *δὲ ὁ μὲν Ἀπολλώνιος ὀξύνει, ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς περισπᾷ, λέγων ὅτι οὕτως ἔχει ἡ παράδοσις.* Cf. Et. Flor. apud Miller. Mélanges p. 289. — 20 Et. M. 21 *Γέγονε δὲ οὕτως. Πολλαὶ λέξεις ἐλλείπονται προθέσεων· οἷον 'τρέμω σε' ἀντὶ τοῦ 'διὰ σέ'· 'πικρὰς ὠδῖνας ἔχουσαι' ἀντὶ τοῦ 'ἐπέχουσαι'. Καὶ πάλιν, πολλαί εἰσι προθέσεις ἐλλείπουσαι ῥήματος, ὡς τὸ 'ἀλλ' ἄνα', καὶ 'ἔνι τοι φρένες'. ἔστιν οὖν διὰ τό. καὶ κατ' ἔλλειψιν τῆς προθέσεως τό, καὶ κατ' ἔκτασιν τῷ* (*τώ* scr. RSchneider).

Discr. script. 1. KLehrs et GFSchoemann a verbis οὐ μὴν incipere disputationem de τώ perspexerunt, GUhlig haec οὐ μὴν τὸ προκείμενον μόριον ⟨ἐν τούτοιc ἐcτίν⟩ eis, quae antea de εἰcὦ proferuntur, tribuit; inter μόριον et ὀφείλει lacunam statuerunt GUhlig et RSchneider | 4. καὶ ἄπορόν γε] fol. 179r. | 4—5. αιτιαc παραcτατικον A[1] supra lin. | 12. ἀπαγορευει A, υ supra scripsit A[1] | 19. ἢ γάρ b, ἡ γαρ A | 26. ἔρχεται Ab, ἔccεται Homerus

λογικὴν φράσιν ὑπέφαινεν, εἰ μὴ ἔλιπε τῇ διά, ἀεὶ cημαινούcῃ καὶ αἰτιολογικὴν cύνταξιν, ὡc ἔφαμεν, ἐπ' αἰτιατικῆc πτώcεωc. — Ἀλλ' ἐκεῖνό τίc φηcι· «ποῦ οὖν ἡ αἰτιολογικὴ πτῶcιc»; Πρὸc ὃν φαίημεν, ὡc ἀνεπέκτατόc ἐcτιν ἐν τῷ

τὸ καὶ οὔ τι πολὺν χρόνον (Μ 9),

ὅθεν δοκεῖ καὶ τὰ τῆc τάcεωc cυμμεμενηκέναι κατ' ὀξεῖαν τάcιν, καὶ τὰ τῆc γραφῆc. τὸ λεῖπον οὖν ἡ μετάληψιc ἀπέλαβε, λέγω τὴν διά πρόθεcιν. ἀεὶ γὰρ τὰ μεταλαμβανόμενα πρὸc ποιητῶν ἀνάγεται εἰc cαφήνειαν καὶ cυνήθη προφοράν. καὶ γὰρ μεταλαμβανόμενον τὸ

ἴθυcε μάχη πεδίοιο (Ζ 2)

ἀπολαμβάνει τὴν διά, καὶ τὸ λεῖπον τῆc προθέcεωc, ῥῆμα λέγω

ἀλλ' ἄνα εἰ μέμονάc γε (Ι 247) 614

εἰc ἐντελῆ προφορὰν τοῦ ἀνάcτηθι. Οὐκ ἀήθωc δὲ καὶ τὸ ὑποτακτικὸν πάντωc ἐπιζητήcει τὴν διά, οὐ δυνάμενον ἐν ἀρχῇ παραλαμβάνεcθαι, τό γε μὴν προτακτικόν, ἠθιcμένον κατ' ἀρχὰc λόγων παραλαμβάνεcθαι, οὐκ ἀήθη ἔcχε τὴν κατ' ἀρχὰc θέcιν.

Εἴπερ τὸ ἄντικρυc βαρύνεται, τί δή ποτε οὐχὶ καὶ τὸ κατ' ἀποβολὴν τοῦ c̄, καθὸ καὶ ἐπ' ἄλλων ἔcτιν ἐπινοῆcαι, πολλάκι, ἑπτάκι, τουτάκι; Ἢ καθὸ τὰ εἰc ῡ λήγοντα ἐπιρρήματα ἐθέλει ὀξύνεcθαι, ὡc ἔχει τὸ μεταξύ καὶ τὸ εὐθύ; (τὸ γὰρ ἔϋ ἴcωc ἀπὸ διαιρέcεώc ἐcτι τοῦ εὖ, ἢ καὶ τάχα παράλογον ἔχει τὴν τάcιν, ὡc δεδείξεται). — Ἔcτι καὶ τῇδε ἀποφήναcθαι, ὡc μᾶλλον κατώρθωτο τὸ ἀντικρύ, τῆc ὑγιοῦc τάcεωc ὑπόμνηcιc καθεcτηκόc, τὸ δὲ ἄντικρυc ἠλόγηται βαρυνόμενον, εἴγε τὰ τοιαῦτα τῶν ἐπιρρημάτων ὀξύνεται, ἰθύc, ἐγγύc· καὶ ἕνεκα τούτου παράλογον τὸ ἄντικρυc.

Τοῖc εἰc υc̄ λήγουcιν ὀξυτόνοιc παράκειται εἰc ῡ λήγοντα, ὁμόφωνα οὐδετέροιc, ἐπιρρήματα, ὡc τὸ

εὐρὺ ῥέει

παρὰ τὸ εὐρύc, ὡc τὸ ταχὺ ἦλθεν παρὰ τὸ ταχύc. καὶ τῷ οὖν ἐΰc ὤφειλε παρακεῖcθαι ὀξύτονον τὸ ἐΰ, ὅπερ cυναιρεθὲν ἀναγκαίωc περιεcπάcθη διὰ τὴν ἐν αὐτῷ δίφθογγον· προλήψει μέντοι τοῦ διῃρῆcθαι τὴν εῡ ἐβάρυναν τὸ ἐπίρρημα.

Argum. 17 Ἄντικρυc proparoxytonon esse, cum ἀντικρύ oxytonum sit, notabile est. — 26 Una cum (adiectivis) oxytonis in υc̄ exstant adverbia eiusdem stirpis in ῡ, quae cum neutris conveniunt. Quare ἐΰ oxytonum esse debebat; sed ex εὖ distractum esse sibi persuaserunt.

Testim. 21 Schol. V ad O 138 *Ἀπολλώνιός φησιν ἐν τῷ περὶ ἐπιρρημάτων* (?) *ἠΰς καὶ γενικὴ ἠέος καὶ ὑπερθέσει τοῦ ε̄ ἐῆος.*

Discr. script. 2. αἰτιολογικὴν cύνταξιν GDronke, αἰτιολογικὸν cύνδεcμον A b | 9. cαφηνιαν A | 11. post διά comma posuit RSchneider, om. b | 16. post θέcιν lacunam statuit GDronke | 17. Εἴπερ τὸ] fol. 179 v. | 20. εὐθύ ChALobeck | post εὐθύ interrogandi signum pro puncto posuit RSchneider | 25. post ἄντικρυc intercidisse haec παράλογον δὲ ἴcωc καὶ τὸ ἔϋ censet KLehrs | 26. ὀξυτόνοιc ⟨ὀνόμαcι⟩? RSchneider | 29. ωc το A, ὡc τὰ b | 30. ἐΰ b, ῡ A | 32. εῡ b, ῡ A

* * *

[Τὰ τοπικὰ τῶν ἐπιρρημάτων τρεῖς ἔχει διαστάσεις, τὴν ἐν τόπῳ, τὴν εἰς τόπον, τὴν ἐκ τόπου. καὶ δῆλον ὅτι ἀρκτικώτερά ἐστι τὰ ἐν τόπῳ· τὰ γὰρ ἐκ τόπου πολὺ πρότερον ὁμολογεῖ τὸ ἐν τόπῳ εἶναι, καὶ ἔτι τὸ εἰς τόπον τὸ ἐκ τόπου τὴν μετάβασιν ποιεῖσθαι. ἤδη δὲ καὶ διὰ τῶν φωνῶν σαφὲς τοῦτο γενήσεται. τὸ γὰρ ποῦ σημαίνει τὸ ἐν τόπῳ· ἀφ' οὗ γίνεται τοπικὸν εἰς τόπον παραγωγὸν πόσε καὶ ἔτι τὸ
615 πόθι, καὶ ἐκ τόπου τὸ πόθεν. παρά τε τὸ ὕψος ὑψοῦ γίνεται, ἀφ' οὗ τὸ ὑψόθεν καὶ ὑψόθι.

Ὃν τρόπον ἐν τῷ παρεπομένῳ γένει τοῖς ὀνόμασίν ἐστι μοναδικὰ κατὰ ἀρρενικὴν προφοράν, καὶ ἔτι κατὰ θηλυκὴν καὶ οὐδετέραν, μονογενῆ καλούμενα, καὶ ὡς ἔστι τινὰ τριγενῆ, ἐν ἑκάστῃ φωνῇ λεγόμενα, καλός καλή καλόν, ἐπικοινωνοῦντά τε τῷ ἀρρενικῷ γένει καὶ θηλυκῷ, ὁ ψευδής καὶ ἡ ψευδής καὶ τὸ ψευδές, ἔνιά τε ἐν δυσὶ γένεσι νοεῖται [γὰρ] ἀρσενικὰ καὶ θηλυκά, ὡς ἵππος καὶ τὰ παραπλήσια, τοῦτον τὸν τρόπον ἔστιν εὑρέσθαι καὶ τὴν τῶν τοπικῶν ἐπιρρημάτων σχέσιν ἢ μόνον μοναδικὴν οὖσαν, ὥστε μὴ καὶ ἐξ ἀκολουθίας ἐγγίνεσθαι τὰς ὑπολοίπους σχέσεις τῶν τόπων, ὥσπερ ἐπὶ τοῦ πῇ ἐπιρρήματος καὶ ἄλλων ὧν παρεθέμεθα, ἢ ἐξ ἀκολούθου προφορᾶς τὴν τρισσὴν διάστασιν ποιεῖσθαι ὥσπερ τὰ τριγενῆ, ὡς παρὰ τὴν οἴκου ἀποτελεῖται τὸ οἴκοθι οἴκοθεν οἴκαδε, καὶ τοῦ ἐπιρρήματος κατὰ τὸ δέον τὴν ἀκόλουθον φωνὴν ἀπενεγκαμένου. ἔστιν ἃ καὶ ἐπικοινωνεῖ, κατὰ τὸν αὐτὸν χαρακτῆρα σημασίαν ἔχοντα τὴν εἰς τόπον καὶ ἐν τόπῳ, οὐ μὴν τὴν ἐκ τόπου, ὡς τὸ ἄνω καὶ τὰ τοιαῦτα, ὑπὲρ ὧν εἰρήσεται. σπάνια μήν ἐστι τὰ διὰ μιᾶς φωνῆς τὴν τρισσὴν τῶν τοπικῶν ἐπιδεχόμενα διάστασιν, ὡς ἔχει τὸ πρόσθεν καὶ εἴ τι τοιοῦτον. καὶ ἔστι τὸ προειρημένον τοπι-

---

Argvm. 1. De constructione adverbiorum. — Adverbia localia aut ubi quid sit aut quo vergat aut unde veniat indicant. Principalia sunt, quae, ubi quid sit, significant. — 14 Quaedam adverbia singularia sunt; aut trina ex eadem stirpe procreata illas notiones habent; — 21 quaedam una voce et ubi quid sit et quo tendat indicant; pauca sunt, quae una voce tres potestates comprehendant.

Discr. script. 1. Quae sequuntur, ad libros de constructione pertinere ostendit OSchneider | T vocis Τα ante lineam positum in A, ut incisum indicetur | 5. δια των A, ⟨ἐκ⟩ τῶν b | τὸ γὰρ ποῦ b, το γαρ το που A | 13. ἔνιά τε b, ενιοτε A | 14. γὰρ delevit RSkrzeczka | 15. ἢ GUhlig, οὐ A b RSkrzeczka GFSchoemann | 17. ἐπιρρήματος καὶ ἄλλων A b GUhlig RSkrzeczka, ἐπιρρήματος ⟨, ἀλλὰ τοῦ ποῦ ἐπιρρήματος⟩ καὶ ⟨τῶν⟩ ἄλλων GFSchoemann | 18. παρεθέμεθα, ἢ ἐξ ἀκολούθου προφορᾶς GUhlig, παρεθέμεθα ἡ ἐξ ἀκολούθου προφορᾶς A b, παρεθέμεθα ἡ ἐξ ἀκολούθου προφορὰ GFSchoemann, παρεθέμεθα, ⟨ἀλλὰ καὶ⟩ ἢ ἐξ ἀκολούθου προφορᾶς RSkrzeczka et, ut videtur, EEgger | τριςην A | 19. ποιεῖσθαι A b GUhlig, ποιεῖται GFSchoemann RSkrzeczka | ἀποτελεῖται] fol. 180 r. | inter το et οικοθι supra lin. οικοι A[2] | 21. ἀπενεγκαμένου b, επενεγκαμενου A | 23. μήν b, μεν A | 25. καὶ ἔστι RSchneider GUhlig, καὶ ἔτι A b

κὸν ἐπίρρημα cυνεκδρομῇ τῶν φωνῶν κατά τινα προςπάθειαν τῶν ἐν τόπῳ ἐπιρρημάτων καὶ εἰc τόπον (καθὸ τὸ τοιοῦτον καὶ ἐπ' ἄλλων μερῶν λόγου δείκνυται, ἐν πτώcεcι μὲν εὐθείαc πρὸc αἰτιατικὴν καὶ κλητικήν, γενικῆc τε πρὸc δοτικήν, καὶ διὰ τοῦτο πάμπολλοc ἡ cυμμονὴ τῶν πτώcεων καὶ cυνέμπτωcιc, δυϊκῶν ἁπάντοτε cυμπιπτόντων, οὐδετέρων τε κατ' εὐθεῖαν καὶ αἰτιατικὴν καὶ κλητικήν, καὶ ἐπὶ τῶν πλείcτων ἀρρενικῶν κατ' εὐθεῖαν καὶ κλητικήν, ὥcτε καὶ μέχρι cχημάτων ἀνάγεcθαι τὴν cυμπάθειαν, ὡc

ἠέλιοc ὃc πάντ' ἐφορᾷc (Γ 277) 616

καὶ τὰ τούτοιc ὅμοια, καὶ ἐπὶ πληθυντικῶν ἁπάντων· ἔν τε ῥήμαcιν ἐνεcτώτων πρὸc παρατατικοὺc καὶ παρακειμένων πρὸc ὑπερcυντελικούc. καὶ περιccὸν τὸ νῦν τούτων ἁπάντων παράθεcιν ποιεῖcθαι)· ἐντεῦθεν οὖν καὶ τὰ προκείμενα ἐπιρρήματα διὰ τὴν προκειμένην cυμπάθειαν cυντρέχει, καθ' ἕνα cχηματιcμὸν παραλαμβανόμενα, τῆc χρήcεωc ἔcθ' ὅτε καὶ τὴν ἐν αὐτοῖc διαcτολὴν διαcυγχυνούcηc. τὸ γὰρ ποῦ ἀπῆλθεν ἢ ποῦ μένει ἓν ἔμεινε κατὰ τὰc δύο διαcτάcειc τῶν τόπων, τοῦ ποιητικοῦ ἔθουc τὸ πλέον διαcτείλαντοc,

ποῦ νῦν δεῦρο κιὼν λίπεc Ἕκτορα; (Κ 406)

κατὰ τὴν ἐν τόπῳ cχέcιν, κατὰ δὲ τὴν εἰc τόπον

πῇ ἔβη Ἀνδρομάχη; (Ζ 377)

ἐπ' ἐκείνου τοῦ cημαινομένου . . . . .

πῇ δὴ χρήματα πολλὰ φέρω τάδε; πῇ δὲ καὶ αὐτόc; (ν 203)

ἀντὶ τοῦ εἰc τίνα τόπον.

Τὰ εἰc δε λήγοντα ἐπιρρήματα τὴν εἰc τόπον cχέcιν cημαίνει, οἴκαδε, ἄγραδε, ἅλαδε (καὶ ἐκ cυντάξεωc αἰτιατικῆc πτώcεωc καὶ τοῦ δέ cυνδέcμου ἀποτελεῖται, cχεδὸν μίμημα καθεcτὸc τῆc προκειμένηc παραγωγῆc, οἶκον δέ, Οὔλυμπον δέ). — διὰ ταύτην τὴν ἀφορμὴν καὶ τὸ ὧδε ἀπηνέγκατο τὴν εἰc τόπον cχέcιν, ὧδε ἦλθεν ὁ δεῖνα, καὶ τὴν ἐν τόπῳ κατὰ τὴν προκειμένην cυμπάθειαν τῶν εἰc τόπον καὶ ἐν τόπῳ, ὧδέ cε μένω. — Ἴcωc δόξει τὸ Ὁμηρικὸν ἔθοc ἀντικεῖcθαι τῇ προειρημένῃ cυντάξει τοῦ τοπικοῦ ἐπιρρήματοc, ὡc παρ' αὐτῷ οὐ τοπικόν ἐcτι, ποιότητοc δὲ παραcτατικόν, καὶ ἰcοδυναμοῦν τῷ οὕτωc· περὶ οὗ ἐξ ἐπικρίcεωc ἐντελῶc εἴπομεν ἐν τῷ περὶ ἐπιρρημάτων, ὡc εἴη μὲν ἡ δέουcα αὐτοῦ προφορὰ cημαίνουcα τὸ οὕτωc, ἡ δὲ προκειμένη πολλὴ παράθεcιc ἐπὶ τῶν τοπικῶν ἐπιρρημάτων ἀπηνέγκατο καὶ τὸ προκείμενον μόριον εἰc τὴν τοπικὴν cχέcιν. 617

Argvm. 13 Non nunquam in communi sermone confunduntur. — 24 Adverbia in δε quo aliquid tendat indicant. Voce ὧδε in sermone vulgari et 'quo' et 'ubi' interroganti respondemus. Apud Homerum nihil valet nisi οὕτωc.

Discr script. 1. cυνεκδρομῇ Ab, ⟨ἐν⟩ cυνδρομῇ GUhlig | 5. cυνεμπιπτόντων? RSchneider | ἠέλιόc θ' Homerus vulg. | 16. τῶν b, εκ των A | 21. exemplum intercidisse vidit RSkrzeczka | 27. διὰ ταύτην] fol. 180 v. | 29. τῶν (vel τῆc) εἰc RSkrzeczka, τὴν εἰc Ab | 31. καθὼc pro ὡc OSchneider | 32 τῷ b, το A | 35. τοπικῶν b, τωνπικων in marg. A², om. A¹

Ἤδη μέντοι ἔνια, ἅπερ καὶ σπανιώτατά ἐστιν, ἀνεδέξατο τὴν εἰς δε παραγωγὴν οὐκ οὖσαν τοπικήν, κοινὴν δὲ καὶ ἄλλων μερῶν λόγου, οὐδὲν πλέον σημαίνουσαν τοῦ ἀφ' οὗ παρήχθη, εἴγε τοῖς οὕτως ἐπεκτεταμένοις παρεπόμενόν ἐστιν ἐν ἀνταποδοτικῷ μορίῳ καταγίνεσθαι διὰ τοῦ τ, τοσόσδε, τοιόσδε, τηλικόσδε. οἷς ὅμοιον παρὰ τὸ ἡνίκα καὶ τηνίκα τὸ τηνικάδε, ἦμος τῆμος τημόσδε. — [πρόσκειται δὲ τὸ τοιοῦτον] χρὴ μέντοι νοεῖν, ὡς τὰ ἐπεκτεταμένα ἕξει τὴν ἀνταπόδοσιν τοῦ τ, οὐ μὴν τὰ ἀνταποδοθέντα τὴν ἐπέκτασιν ἔχει. ἰδοὺ γὰρ παρὰ τὸ ὄφρα καὶ τόφρα τὰ τῆς ἐπεκτάσεως οὐκ ἐγένετο· καὶ τὸ ἕως καὶ ἔτι τέως· ἴσως ὅτι καὶ ἐν ἄλλοις ἐλλιπῆ ἐστι τὰ τοιαῦτα σχήματα. παρείπετο γὰρ τὸ τοιοῦτον τοῖς ἐπεκτεταμένοις, καὶ ἐν πύσμασι καταγίνεσθαι· ἃ δὲ ἐλλιπῆ πυσματικῆς ἦν προφορᾶς. — καὶ ἐκ τῆς ἀναστροφῆς δὲ τοῦ λόγου πάλιν ἐστί τινα ἀντικείμενα, ὡς παρὰ τὸ ὥς τὸ ὧδε οὐκ ἀρξάμενον ἀπὸ τοῦ τ, καὶ παρὰ τὸ ἔνθα τὸ ἐνθάδε. ὅτι γὰρ οὐκ ἔστι τῆς τοπικῆς παραγωγῆς, σαφὲς ἐντεῦθεν. τὰ τοπικὰ παραχθέντα μετὰ τοῦ σημαινομένου καὶ τρίτην ἀπὸ τέλους ἔχει τὴν ὀξεῖαν, ἄγραδε, οἴκαδε· τοῦτο δὲ οὐχ οὕτως ἔχει. — τὰ τοπικὰ παραχθέντα ἀποβολῇ τοῦ δε οὐκ ἀπολιμπάνει λέξιν σημαίνουσάν τι, χωρὶς εἰ μὴ ἐκ παραγωγῆς μὲν μὴ εἴη, ἐκ δὲ συντάξεως τοῦ δέ συνδέσμου καὶ πτώσεως αἰτιατικῆς, ὡς τὸ Οὔλυμπον δέ καὶ τὰ ὅμοια. (καὶ διὰ τοῦτο ἀμφίβολον τὸ ἄλαδε. ὅπερ πάλιν τῷ ἐνθάδε οὐ παρακολουθεῖ). εἴπερ οὖν τὸ ἔνθα καταλιμπάνεται ὑποστελλομένου τοῦ δε, ἴδιον δ' ἐστὶ τοῦτο τῶν διὰ τοῦ δε ἐπεκτεταμένων, τὸ πάλιν ἀποβολῇ τοῦ δε τὸ αὐτὸ σημαίνειν, ὥς γε ἔχει τὸ τηνικάδε καὶ τηνίκα, τημόσδε καὶ τῆμος, ὧδε ὧ, ὃ δὴ Δωρικόν ἐστιν, ὧτε χερνῆτις γυνή (lyr. gr. III³ p. 1359 Bergk) καὶ ἐπὶ ὀνομάτων τοιόσδε τοῖος, τοσόσδε τόσος· τῆς προκειμένης παραγωγῆς
618 καὶ τὸ ἐνθάδε. εἴπερ οὖν ἴδιον τὸ τὴν πρὸ τέλους ὀξύνειν, βραχεῖαν οὖσαν, τῶν διὰ τοῦ δε παρηγμένων, τημόσδε, τηνικάδε, τοιοῦτον ἄρα καὶ τὸ ἐνθάδε. — πρόδηλον ὅτι καὶ τὸ ἐνθένδε τῆς αὐτῆς παρολκῆς ἐστιν· ὅπερ ὅλως οὐδὲ τὴν εἰς τόπον σχέσιν σημαίνει. ἔτι ὃν τρόπον διαφέρει τὰ τοιαῦτα, καθὸ ὃ μέν ἐστι παρηγμένον διὰ τοῦ δε, ὃ δὲ ἐν δυσὶ μέρεσι λόγου, τὸν ἴδιον ἔχον τόνον καὶ τὸν τοῦ δέ,

ὃ δὲ προσέειπεν ἄνακτα (ξ 36),

Argvm. 1 Quaedam ita in δε derivantur, ut nihil valeant aliud quam primitiva. — 13 In quibus est ὧδε et ἐνθάδε. — 29 Eiusdem generis est ἐνθένδε.

Discr. script. 4. ανταποδωτικω A | 6. Haec delevit RSkrzeczka προσκ vel προση A¹, cui adscripsit A² ειται supra lin. et δὲ το τοιουτον in marg. | 7. επεκτεταμμενα A | ανταποδωσιν A | 8. ανταποδωθεντα A | 11. επεκτεταμμενοις A | 13. ὧς RSchneider, ὡς b | 21. το ενθα b, τα ενταθε A | 22. δ'εστι A, δέ ἐστι b | 23. τεταμμενων] fol. 181 r. | 24. καὶ τηνίκα b, το τηνικα, το supra lin., A | 25. χερνιτης A, cf. p. 171, 21 | 27. το ante την supra lin. A¹ | 31. τὸ μὲν ὅδε conicit RSchneider pro vulgata ὃ μὲν | τὸ δὲ ὃ δέ conicit RSchneider pro ὃ δὲ

p. 618, 10 — 620, 25 b

τοῦτον τὸν τρόπον καὶ τὸ ἐνθάδε διοίcει τοῦ

ἔνθα δ' ἐνὶ Cκύλλη ναίει (μ 85)·

τὸ μὲν γὰρ παροξυνόμενόν ἐcτι, τὸ δὲ προπαροξυνόμενον ἐν παραθέcει τοῦ cυμπλεκτικοῦ cυνδέcμου,

ἔνθα δ' ἔναιεν
Αἴολοc Ἱπποτάδηc (κ 2).

Μόνωc τὰ διὰ τοῦ ζε τὴν εἰc τόπον cχέcιν cημαίνει, ἔραζε, θύραζε, Ἀφίδναζε, Θήβαζε, οὐκ ἀπιθάνωc, τοῦ ζ καὶ τοῦ δ ἰcοδυναμοῦντοc cχεδόν, κλύζω κλύδων, κνίζω κνίδη, ἕζω ἕδοc.

Τὰ εἰc ω λήγοντα ἐπιρρήματα, ἡνίκα μὲν ἀπὸ προθέcεωc παρῆκται, πάντωc ἐcτὶ τοπικά, ὡc τὸ ἄνω καὶ τὰ ὅμοια· ἡνίκα δὲ ἀπ' ὀνομάτων, τὴν τοῦ ὀνόματοc cχέcιν παραλαμβάνει ἐπιρρηματικῶc νοουμένην. παρὰ τὸ τείνειν ὁ τόνοc εἴρηται, ἧc ἔχεται πάλιν ἐννοίαc τὸ τόνῳ· ἐπίταcιν γὰρ ἐνεργήματοc cημαίνει. ὁμοίωc τὸ ἄνεωc cημαίνει τὸν ἄφωνον, λέγω ὀνοματικῶc, ἀφ' οὗ πάλιν ἐπίρρημα πίπτει, τῆc αὐτῆc ἐννοίαc ἐχόμενον τὸ ἄνεῳ καὶ τὸ ἀναύδ⟨ωc⟩. καὶ δῆλον ὅτι τὸ κύκλῳ οὐ διὰ τῆc παραγωγῆc τὴν εἰc τόπον cχέcιν cημαίνει, ἀλλὰ καθὸ καὶ τὸ κύκλοc κατηγορεῖ cχέcεωc τοπικῆc. ὁμοίωc καὶ τὸ πόρρω, Ἀττικώτερον ἐκταθέν, παρακείμενον τῷ πόροc, πάλιν τοπικῆc ἐννοίαc οὔcηc. — τά γε μὴν ἀπὸ προθέcεωc παραχθέντα πάντοτε τοπικὴν cχέcιν ἐπαγγέλλεται, ἴcωc 619 ὅτι καὶ αὐταὶ αἱ προθέcειc, μετὰ καὶ ἄλλων cημαινομένων, τοπικὰc cχέcειc παρεμφαίνουcιν, ἀναβαίνει, καταβαίνει, καὶ μάλιcτά γε ἐπὶ τῆc τῶν ῥημάτων cυνθέcεωc, ὅτε καὶ αὐτὰ τὴν ἐν τόπῳ κίνηcιν cημαίνει· ἐπὶ γὰρ τῶν πτωτικῶν καὶ ἄλλα πάμπολλα cημαίνει, κατὰ Κτηcιφῶντοc, διὰ Τρύφωνα, περὶ ἐμοῦ. ἔcτι δὴ τὰ ὑπόλοιπα ταῦτα, ἀνά ἄνω, κατά κάτω, πρόc πρόcω, ἔc ἔcω, ἔξ ἔξω. καὶ ἕκαcτον τῶν προκειμένων cημαίνει καὶ τὴν εἰc τόπον cχέcιν καὶ τὴν ἐν τόπῳ, ἄνω ἔρχομαι, ἄνω μένε·

ἄττα, πρόcω φέρε τόξα (φ 369)·

καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων τὸ αὐτό. πῶc οὖν ἄλογον καὶ τὸ

εἴcω δόρπον ἐκόcμει (η 13),

κειμένου τοῦ εἴcω ὁμοίωc τοῖc ἄλλοιc κατὰ τήνδε τὴν cχέcιν; καὶ τὴν ἐν τόπῳ καὶ τὴν εἰc τόπον,

---

Argum. 7 Adverbia in ζε hoc unum, quo aliquid tendat, indicant. — 10 Adverbia in ω, quae a nominibus cadunt, eandem habent vim atque primitiva. — 30 Non igitur notabile, etiam εἴcω, et ubi aliquid sit et quo tendat, declarare;

Discr. script. 8. απειθανωc A | 9. cχεδο A | κνιζων κνιδηc A | 14. ἐνεργήματοc b, idem scriptum erat in A, sed γ erasum est et ενερ deletum, ut supersit ρηματοc | ανεωιc A | 15. post πίπτει distinxit RSchneider | ενονοιαc pro ἐννοίαc A | 16. ἀναύδωc RSchneider, αναυδ A¹, cui οι additum in rasura ab A*, αναυδοι L, αναυδ . . b | 17. κυκλωc pro κύκλοc A | 18. εκταϋθεν A | 23. ρηματων A, idem coniecerat RSkrzeczka, ἐπιρρημάτων b | 24. καὶ ἄλλα] fol. 181 v. | 32. τήνδε τὴν Ab, τὴν διccὴν OSchneider

δι᾽ εὐπετείας τειχέων εἴςω μολεῖν (Eur. Phoen. 262 Kirchhoff). Ἀλλά φαςιν, ὡς ἐχρῆν φάναι ἔνδον. ὅπερ ἐκ τῶν ἐναντίων ἴςως ἄλογον, καθὸ πᾶν εἰς δον λῆγον ἐπίρρημα ποιότητός ἐςτι παρεμφατικόν, οὐ τόπου, βοτρυδόν, οἰακηδόν, ἀγεληδόν, δονακηδόν. πῶς οὖν οὐ γέλοιον τὸ μὲν ἔχον λόγον παραιτεῖςθαι, τὸ δὲ ἄλογον καὶ κατὰ φωνήν, ὅτι μὴ ὀξύνεται, καὶ κατὰ τὸ δηλούμενον, ὅτι μὴ τὸ αὐτὸ τοῖς ἅπαςι σημαίνει, ἀναλογώτερον εἰπεῖν; Ἔςτιν ὑπὲρ τῆς χρήςεως ἐκεῖνα παραθέςθαι, ὡς τὰ μὲν ἄλλα τῶν ἐπιρρημάτων, λέγω τὰ παρὰ τὰς προθέςεις ἐςχηματιςμένα, οὐκ ἔχοντα ἕτερον τὸ παρακείμενον, δηλοῦν τὴν ἐν τόπῳ σχέςιν, ἀνέμενε τὴν διςςὴν χρῆςιν τῶν τοπικῶν· τὸ δὲ εἴςω, ἔχον τὸ ἔνδον ἀντιπαρακείμενον, ἐδόκει ἀλόγως τίθεςθαι σημαῖνον τὴν τοῦ ἔνδον σχέςιν. ὅπερ παντὶ μέρει λόγου παρακολουθεῖ τὸ διελέγχεςθαι εἰς ἀκαταλληλότητα, ὅταν ἑτέρα τις χρῆςις ᾖ κατ᾽ ἰδίαν μόνον σημαςίαν. τὸ γράφει οὐκ ἄν ποτε ἐπὶ πρώτου προςώπου ἢ δευτέρου
620 τεθείη, ἐπεὶ ἀπομεμέριςται τὸ γράφω καὶ γράφεις εἰς τὰ πρόςωπα· τὸ γράφεις δὲ οὔτε ἐπὶ πρώτου οὔτε ἐπὶ τρίτου, καθὸ ἀνεμερίςθη τὰ τοιαῦτα. ⟨τά⟩ γε μὴν ἀπαρέμφατα, εἰς πρόςωπα οὐ μεριςθέντα ⟨οὐδ᾽⟩ εἰς ἀριθμούς, οὐκέτι ἀκατάλληλα παρὰ τὴν τούτων ἀνωμαλίαν ἐςτίν. ἔςτιν εἰς τὸ τοιοῦτον πάμπολλα παραθέςθαι. ἐξαιρέτως οὖν ἀναμεριςθὲν τὸ ἔνδον ἀναγκαίως διελέγχει τὴν διςςὴν χρῆςιν τοῦ εἴςω. — Ἀλλά φαμεν αὐτὸ ἠλογῆςθαι, ὅπερ εἶχεν ὑπεξαίρεςιν τοῦ μὴ ὅμοιον εἶναι τοῖς εἰς δον περατουμένοις, πρῶτον ὅτι διςύλλαβον, ἔπειτα μόνον ἀπὸ προθέςεως ἐςχημάτιςται, τῶν ἄλλων οὐ τῇδε ἐχόντων, ἀλλ᾽ ἐξ ὀνόματος ἢ ῥήματος παρηγμένων. πρόκειται δὲ ὅτι αἱ προθέςεις, παραγόμεναι εἰς ἐπιρρηματικὴν προφοράν, τόπου σχέςιν ἐπαγγέλλονται. εἰ οὖν μόνον ἀπὸ προθέςεως, μόνον καὶ τοπικὴν σχέςιν σημαίνει, οὐκ ὀξυνόμενον, καθὸ τὸ πλέον πάλιν αἱ προθέςεις ἐν βαρείᾳ τάςει ἔχουςι τὰ ἐπιρρήματα παραγόμενα.

Ὁμοίως δὲ καὶ τὰ διὰ τοῦ ςε ἐκφερόμενα τὴν αὐτὴν σχέςιν τοῖς εἰς δε λήγουςι σημαίνει, τὸν αὐτὸν τόνον ἀναδεχόμενα καὶ παράθεςιν τὴν τῶν εἰς θεν, ἄλλοθεν ἄλλοςε, πόθεν πόςε, πάντοθεν πάντοςε· οὐ τοῦτό μου ἀποφαινομένου, ὡς πάντως τὰ εἰς θεν λήγοντα ἀντιπαράκειται τοῖς εἰς ςε, ἀλλ᾽ ὡς τὰ εἰς ςε τοῖς εἰς θεν παράκειται, ὧν καὶ τὴν ταυτότητα ⟨τῆς τάςεως⟩ ἀναδέχονται. — οἷς πάλιν σύνεςτιν ἡ διὰ τοῦ θι παραγωγή, τὴν ἐν τόπῳ σχέςιν ἁπάντοτε δηλοῦςα, πάλιν τῆς

Argvm. 2 ἔνδον locale potius notandum, quia adverbia in δον qualitatem significare solent. — 20 Quamquam ἔνδον et notione et accentu a ceteris differre non est mirum, cum etiam aliis rebus diversum sit. — 29 Adverbiis in ςε, quae quo quis tendat denotant, praesto sunt cognata in θεν et in θι.

Discr. script. 13. ᾖ κατ᾽ ἰδίαν Ab, ᾖ ⟨μὴ⟩ κατ᾽ ἰδίαν vel παρ᾽ ἰδίαν GFSchoemann | 17. τά γε b, γε A | οὐδ᾽ add. b in var. lect. | 23. οὐ τῇδε] fol. 182 r. | 29. ςε OSchneider, ς Ab | 30. δε b, δεν A | 34. τῆς τάςεως vel τοῦ τόνου inseruit GFSchoemann

αὐτῆϲ τάϲεωϲ ϲυνούϲηϲ, γραφῆϲ τε τῆϲ διὰ τοῦ $\bar{θ}$, εἰ ϲυνείη κατὰ τὸ πλέον καὶ ἡ διὰ τοῦ $\bar{ο}$ γραφὴ παρεδρεύουϲα· εἰ δὲ μή γε ἡ διὰ τοῦ $\overline{οϲ}$ γραφὴ ἐγγίνεται, ὡϲ ἔχει τὰ τοιαῦτα, οὐκ ἐν μονῇ μὲν τοῦ ⟨$\bar{θ}$⟩ Ἀθήνη Ἀθήνηθεν Ἀθήνηϲιν, Θήβη Θήβηθεν Θήβηϲι, ϲυνόντοϲ δὲ τοῦ $\bar{ο}$ οὐρανόθεν οὐρανόθι, Ἀβυδόθεν Ἀβυδόθι, οἴκοθεν οἴκοθι. — πρόϲκειται δὲ κατὰ τὸ πλέον διὰ τὸ κεῖθεν καὶ κεῖθι, ὅπερ ἴϲωϲ τοῦ ἐκεινόθι δύναται ϲυγκοπὴ εἶναι· ἀλλὰ καὶ πάλιν διὰ τὸ ἐγγύθεν καὶ ἐγγύθι. — 621 καὶ ϲαφὲϲ ὅτι δεόντωϲ ἐν τοῖϲ πλείϲτοιϲ ἡ τοιαύτη γίνεται ἀπαράδεκτοϲ γραφή, λέγω τὴν

οὐρανόθι πρό (Γ 3)·

οὐ γὰρ νῦν τὴν ἐν τόπῳ ϲχέϲιν ὁ λόγοϲ ἀπαιτεῖ, ἀλλὰ τὴν ἐν γενικῇ ϲύνταξιν, πρὸ οὐρανοῦ, εἴγε οὐκ ἐν οὐρανῷ ἡ πτῆϲιϲ ἦν. ⟨χρ⟩ῆν οὖν οὐρανόφιν ἢ οὐρανόθεν, οὐ τοῦτό μου ἀποφαινομένου, ὡϲ τὰ διὰ τοῦ $\overline{θεν}$ ἐκφερόμενα τὴν ἐκ τόπου ϲχέϲιν ϲημαίνει, ἢ ἐν γενικῇ θέλει παραλαμβάνεϲθαι, ἢ καθόλου ὅτι ἐϲτὶν ἐν τῇ ϲυντάξει ἐπίρρημα· δεδείξεται γὰρ ⟨μὴ⟩ τὴν ἐκ τόπου ϲχέϲιν δηλοῦν, τὸ ⟨δὲ⟩ αὐτὸ τοῖϲ ἀφ' ὧν ἐϲχηματίϲθη. — Τά γε μὴν εἰϲ $\overline{φι}$ λήγοντα αὐτὸ μόνον παραγωγῆϲ δόξαν ἔϲχεν ἐπιρρηματικῆϲ, οὐ μὴν ἐϲτὶν ἐπιρρήματα τῇ φύϲει, καθάπερ τοὐναντίον ὀνόματα πολλάκιϲ τῇ φύϲει ὄντα, ϲύνταξιν ἐπιρρηματικὴν ἀναδεξάμενα, λέγεται ἐπιρρήματα. ἔχει δὲ τὰ τοῦ λόγου οὕτωϲ. πᾶϲα παραγωγὴ ἐπιρρηματική, τοπικὴν ϲχέϲιν ἀναδεξαμένη, μιᾷ ὑπακούει πτώϲει κατὰ τὴν διάλυϲιν, οἴκοθι ἐν οἴκῳ, οἴκοθεν ἐξ οἴκου, οἴκαδε εἰϲ οἶκον. χρὴ οὖν καὶ τὰ παρόντα τοῦ λόγου ἔχεϲθαι. — γενικὴ δέ ἐϲτι τὸ παϲϲαλόφι, καὶ δοτικὴ

ὡϲ φρήτρη φρήτρηφιν (Β 363),

ἢ αἰτιατική, ὡϲ

ἐπὶ δεξιόφιν (Ν 308).

καὶ εἰ τοῦτο, δοθήϲεται ὡϲ τὸ ἀναπεμπόμενον ἐν πτώϲεϲιν ὀνόματοϲ μᾶλλον ϲύνταξιν ἀναδέξεται ἤπερ ἐπιρρήματοϲ, ὥϲτε καὶ κλινομένων τῶν πτώϲεων τὴν παραγωγὴν γίνεϲθαι. ὅπερ οὐκ ἴδιον ἐπιρρημάτων· οὐδὲ γὰρ τὸ τοιόϲδε καὶ τοϲόϲδε, τὸ τοῦ ἐπιρρήματοϲ ἀναδεξάμενα κατὰ τὸ τέλοϲ, ἐπιρρήματα ἐκαλέϲαμεν διὰ τὸ ϲυνημμένον τῆϲ πτώϲεωϲ καὶ διὰ τὸ αὐτὸ δηλούμενον. — ἔϲτι δὲ καὶ ἐκ παραθέϲεωϲ προθετικῆϲ

Argvm. 10 Iure οὐρανόθι πρό reiciunt. — 17 Quae per $\overline{φι}$ suffixum facta sunt, videntur illa quidem adverbia esse, sed non sunt; — 23 nam aut genetivi, aut dativi, — 26 aut accusativi vim habent.

Discr. script. 1. ϲυνειην A | 3. $\bar{θ}$ add. b | 4. Ἀθήνη b, αθηνα A | 12. χρῆν b, ην A | 16. μὴ inseruit GFSchoemann | δηλοῦν, τὸ δὲ GFSchoemann, δηλοῦν τὸ Ab, δηλοῦν τό ⟨τε⟩ OSchneider | 18. ἐπιρρηματικῆϲ b, επιρρηματικην A | 21. ὑπακούει] fol. 182 v. | 23. παρόντα b, idem scriptum erat ab A¹, sed A² mutavit ο in α, erasit ν et supra lin. scripsit δειγμα, ut nunc sit παραδειγματα | 29—30. GUhlig pro his καὶ κλινομένων τῶν πτώϲεων proponit aut haec καὶ τιθεμένων τῶν προθέϲεων, aut illa καὶ προτιθέμενον τῶν πτώϲεων

ἔcθ᾽ ὅτε τοπικὴν cχέcιν cημαίνοντα,· ἐπιρρήματα δὲ διὰ τῆc παραγωγῆc 622 μόνον τὴν τοπικὴν cχέcιν δηλοῖ. διὸ καὶ εἰc ταῦτα ἀντιμεταλαμβάνεται, οἴκοθι ἐν οἴκῳ· οὐ γὰρ δή γε ἐν οἴκοθί τιc φαίη. οἴκαδε εἰc οἶκον, οὐκ εἰc οἴκαδε. διὸ καὶ τὰ τοιαῦτα κακία, ἐξ οἴκοθεν, παρολκαὶ δὲ ποιητικαὶ ἐξ οὐρανόθεν· ὑπὲρ ὧν κατὰ τὸ ἑξῆc εἰρήcεται. εἰ δὴ τοῦτο, οὐκ ἐπιρρηματικὴ cύνταξιc τοῦ ἐκ παccαλόφιν, κατ᾽ ὄρεcφιν, τῶν παραπληcίων. ὅθεν προκρίνειεν ἄν τιc καὶ τὴν τοῦ $\overline{\text{φι}}$ γραφὴν ἐν τῷ οὐρανόθι πρό, ἐπεὶ ἰδίαc παραγωγῆc ἔχεται ἡ διὰ τοῦ $\overline{\text{θεν}}$.

Τὰ εἰc $\overline{\text{ου}}$ λήγοντα τὴν ἐν τόπῳ cχέcιν cημαίνει καὶ μόνωc περιcπᾶται, ὡc ἔχει τὸ αὐτοῦ. καὶ ἐκεῖνο ἐπιρρηματικόν ἐcτιν,

αὐτοῦ καὶ κριοῖο (Arat. Phaen. 225),
ὑψοῦ δ᾽ ἐν νοτίῳ (δ 785),

ἀγχοῦ, τηλοῦ. — καὶ ἐντεῦθεν δείκνυται, ὅτι τὸ ποῦ τὴν ἐν τόπῳ cχέcιν cημαίνει, καθότι καὶ ἡ Ὁμηρικὴ cυνήθεια ὁμολογεῖ, καὶ κατὰ τὴν προειρημένην cυμπάθειαν τίθεται καὶ ἐπὶ cχέcεωc τῆc εἰc τόπον, ποῦ ἀπέρχῃ; — πρόcκειται Δώρια μὲν τὰ τοιαῦτα μεταποιούμενα, εἶ τὰ τῶν χοιραγχᾶν (Sophr. fr. 86 Ahrens)· πεῖ γὰρ ἁ ἄcφαλτοc (Sophr. fr. 35 Ahrens)· αὐτοῦ αὐτεῖ. — τὸ ὅπου κατὰ τάcιν οὐχ ἡμάρτηται. ἅπαντα γὰρ τὰ ἀοριcτώδη ὑπὸ τοῦτον τὸν τόνον πίπτει. — παράκειται [γὰρ] τὰ διὰ τοῦ $\overline{\text{θεν}}$ παραγόμενα, cημαίνοντα τὴν ἐκ τόπου cχέcιν, ἀγχοῦ ἀγχόθεν, ὑψοῦ ὑψόθεν, τηλόθεν, αὐτόθεν, ὅθεν. τὸ πόθεν παρὰ τὸ ποῦ. — αὕτη δέ ἐcτιν ἡ παραγωγὴ καὶ ἐπ᾽ ὀνομάτων παραγομένη, Ἀθήνηθεν, Θήβηθεν, ἀρχῆθεν, ἀγορῆθεν, οἴκοθεν. περὶ τῆc τούτων τάcεωc καὶ γραφῆc εἴρηται ἰδίᾳ ἐν τῷ περὶ ἐπιρρημάτων. — καὶ φαίνεται ὅτι οὐ παρὰ τὸ ἑκάτεροc τὸ ἑκατέρωθεν, παρὰ δὲ τὸ ἐπίρρημα τὸ ἑκατέρωcε, ἑκατέρωθεν, ἑτέρωθεν. καὶ πάλιν παρὰ τὸ ἄνω ἄνωθεν, ἔcω ἔcωθεν, κάτω κάτωθεν. — ἔcτι καὶ παρὰ ἀντωνυμίαν παρηγμένα παρὰ Δωριεῦcι, τουτόθεν, ὃ δὴ cυνήθωc ἀποκόπτοντεc 623 τὴν λοιπὴν cυλλαβὴν ἐκτείνουcιν εἰc τὸ $\overline{\text{ω}}$, τουτῶ θάμεθα (Sophr.

Argvm. 9 Adverbia in $\overline{\text{ου}}$ ubi aliquid sit declarant, et sunt perispomena. — 13 Recte igitur ποῦ, ut ubique apud Homerum, est 'ubi'; sed etiam ita ponitur ut sit 'quo'. — 20 His praesto sunt adverbia in $\overline{\text{θεν}}$ eiusdem stirpis, quae unde aliquid proficiscatur indicant. — 25 Adverbia in $\overline{\text{ωθεν}}$ ab adverbiis in $\overline{\text{ωcε}}$ oriuntur. — 28 Huc pertinent dorica adverbia in $\overline{\text{ω}}$, cuius generis formae doricae etiam in pronominibus sunt.

Discr. script. 1. cημαίνοντα b, cημαιν A¹, deinde in ras. οντα A², ita tamen ut τα iam antea fuisse videatur, cημαίνειν RSkrzeczka | ἐπιρρήματα δὲ Ab, τὰ δὲ ἐπιρρήματα RSkrzeczka | 2. δηλοῖ (vel δηλοῦcιν) RSkrzeczka, δηλοῦν Ab | 6. τοῦ vel ἐπὶ τοῦ RSkrzeczka, τὸ Ab | 14. ἡ Ὁμηρικὴ b, ἡμερικη A | 16. πρόcκειται — 18 αὐτεῖ hinc tollenda et 208, 9 collocanda esse censet GFSchoemann; idem 18 τὸ ὅπου — 19 πίπτει aliena esse dicit | 17. χοραγχαν A | 20. γὰρ deleverunt RSchneider GUhlig | 22. ante η aliquid erasum | και in ras. A¹ | 26. ἐπίρρημα] fol. 183 r. | ⟨καὶ παρὰ τὸ ἑτέρωc⟩ ἑτέρωθεν GUhlig

fr. 42 Ahrens), καθὸ καὶ παρὰ τὸ αὐτόθεν αὐτῶ ὁρῆς, Φύσκα (Sophr. fr. 45 Ahrens). οὕτως ἔχει καὶ τὸ πῶ τις ὄνον ὠνασεῖται (Sophr. fr. 89 Ahrens); ὅτι γὰρ τὰ τοιαῦτα Δώρια ἐπιρρήματα, σαφὲς ἐκ τοῦ πάμπολλα μὲν εἶναι ἐπιρρήματα ἐκ τόπου εἰς θεν, μὴ μέντοι γε τὰ εἰς ω̄ λήγοντα τὴν ἐκ τόπου σχέσιν δηλοῦν· ἐκείνου γε προδήλου καθεστῶτος, ὡς τὰ ἐγγινόμενα πάθη κατὰ τὰς ἑτεροιώσεις τῶν διαλέκτων τῶν φωνῶν ἐστιν, οὐχὶ τῶν δηλουμένων. ὅθεν πρὸς τὸ σημαινόμενον τοῦ πόθεν ἔμεινε τὸ δηλούμενον ἐν τῷ πῶ καὶ τοῦ αὐτόθεν ἐν τῷ αὐτῶ.

Ἡ προκειμένη παραγωγὴ κατὰ τοῦ αὐτοῦ δηλουμένου παραλαμβάνεται, ἡνίκα ἀπ' ἀντωνυμιῶν μέν φαμεν ἐμεῦ ἐμέθεν, σεῦ σέθεν. τὸ πλέον γὰρ αἱ ἀντωνυμίαι κατὰ πρόσωπα ἐθέλουσι παράγεσθαι. ἀλλὰ φήσει τις· «τί δέ, εἰ ἐπιρρηματικά ἐστι σχήματα, ἀπ' ἀντωνυμιῶν γεγονότα;» Πρὸς ὃν ἔστι φάναι, ὡς σχέσιν τὴν τῶν ἐπιρρημάτων ἀποτελοῦσιν, οὐχὶ σύνταξιν τῆς γενικῆς ἐπιρρηματικήν, [ὡς] εἴγε τὰ ὁπωσδήποτε γενόμενα ἐπιρρήματα μιᾶς ἐννοίας ἐστὶ παρεμφατικά, οὐ δεόμενα παραθέσεως προθετικῆς, αἱ μέντοι γενικαί, ἐχόμεναι συντάξεως τῆς πρὸς τὰς προθέσεις, ταύτας καὶ ἀπολαμβάνουσιν, ἀπὸ Ἀριστάρχου, ἐξ Ἀριστάρχου, ἐξ οἴκου, ἀπ' οἴκου· ὁ αὐτὸς λόγος ἐπὶ πάντων. οὐ μὴν ἔστι φάναι ἀπὸ Δηλόθεν, οὐδ' ἀπ' οἴκοθεν. ἔτι γε μὴν ἐπὶ τῶν προκειμένων ἀνθυπάγονται αἱ γενικαὶ τῶν ὀνομάτων, ὅπερ ἴδιον ἀντωνυμιῶν. — ἀλλὰ καὶ ἐπ' ὀνομάτων· ἀντὶ γὰρ γενικῆς τῆς Ἴδης φασὶν

Ἴδηθεν μεδέων (Γ 276).

οὕτως ἔχει καὶ τὸ

εἴσομαι δ' ἐξ ἀλόθεν (Φ 335).

σαφὲς ἐκ συντάξεως τῆς ἐξ· αὕτη γὰρ ἡ παραγωγὴ ἔχει ἐγκείμενον τὸ ἐξ. οὕτως ἔχει καὶ τὸ

ἐξ οὐρανόθεν (Θ 19).

Καὶ ἐξ ἐκείνων δὲ συμφανές, 624

Αἴας δ' ἐγγύθεν (Η 219)·

οὐ γὰρ νῦν τὴν ἐκ τόπου σχέσιν βούλεται δηλοῦν, τὴν δὲ εἰς τόπον. οὕτως ἔχει καὶ τὸ

ARGUM. 10 Formae in θεν si a pronominibus derivantur, notionem eorum servant et pro genetivis usurpantur. — 22 Idem est usus formarum in θεν a nominibus derivatarum. — 30 Sunt etiam adverbia in θεν ab adverbiis ducta, notione non mutata.

DISCR. SCRIPT. 2. ὠνασείται HLAhrens, ὠνασεῖται b | 4. μέντοι RSchneider, μέν τοί b | 5. τὰ εἰς ω̄ λήγοντα RSkrzeczka, τοῖς εἰς ω̄ λήγουσι Ab | γε b, τε A | 8. τοῦ b, τω A | 10. προκειμένη b, in A προ, quod in παο mutatum, in fine versus, in initio sequentis versus duae litterae erasae, post eas κειμενη | 12. ἀλλὰ b, αλλει A | 15. ὡς delevit RSchneider, quo servato GUhlig v. 17 pro οὐ δεόμενα scripsit οὐ δέονται vel οὐδ' ἔχεται | 16. γενόμενα b, γινομενα A | 20. οὐδ' b, οὐκ A | 26. δ' ἐξ Ab, ἐξ Homerus vulg. | ἀλόθεν Homerus vulg., ἄλλοθεν Ab

σχεδόθεν δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη (β 267).

οὐ γὰρ ἐκ τοῦ ϲύνεγγυϲ τόπου, ὅπερ γέλοιον· τὸ γὰρ μέγιϲτον ἔξαλμα οὐρανὸϲ καὶ γῆ. ἐν ἴϲῳ οὖν ἐϲτι τῷ ϲχεδόν. ἐν τῷ περὶ Ἰάδοϲ τὸ τοιοῦτον ἀπεδείξαμεν.

Οὐ χρὴ νοεῖν, ὅτι παρ' ἐπίρρημα τὸ ἐκεῖ τὸ ἐκεῖθεν ἐγένετο ἢ τὸ κεῖθι [ἐγένετο ἀπὸ κεῖθι], πρῶτον ὅτι ἐνέμεινεν ἡ δίφθογγοϲ (πρόκειται γὰρ ὡϲ ἡ τοιαύτη παραγωγὴ ὑποϲτολὴν ποιεῖται το⟨ῦ ἐν τῷ τέλει φωνήεντοϲ⟩, τηλόθεν, ἀγχόθεν), δεύτερον ὅτι μᾶλλον ἀποκοπή ἐϲτι ⟨τὸ ἐκεῖ⟩ τοῦ ἐκεινόθι· οὐ γὰρ τοῦ ἐκεῖθεν, ἐπεὶ κἂν τὴν ἐκ τόπου ϲχέϲιν ἐϲήμαινεν. — ἔϲτιν οὖν κατ' ἐντέλειαν τὸ ἐκεινόθεν παρὰ τὸ ἐκεῖνοϲ, ἀφ' οὗ κατὰ ϲυγκοπὴν τὸ ἐκεῖθεν, ἐκεινόθι καὶ ἐκεῖθι, ἐκεινόϲε ὡϲ κυκλόϲε, καὶ ἔτι ἐκεῖϲε,

κεῖϲε δ' ἂν οὐκ ἂν ἐῷμι (π 85).

ἀπὸ δὴ τοῦ ἐκεῖθι καὶ ἐκεῖϲε χρὴ νοεῖν ἀποκοπὴν γεγενῆϲθαι τὴν ἐκεῖ, ἐπεὶ καὶ τὸ ἐν τόπῳ ϲημαίνει, ἐκεῖ μένε, καὶ τὸ εἰϲ τόπον, ἐκεῖ ἀπέρχομαι· οὐ μὴν τὸ ἐκ τόπου, διὸ οὐδὲ τοῦ ἐκεῖθεν ἀποκοπὴν ἔφαμεν γεγενῆϲθαι. πρόκειται γὰρ ὅτι τῶν φωνῶν τὰ πάθη καὶ οὐ τῶν δηλουμένων.

Τὸ ἧχι τοπικὸν οὐ διὰ τὴν ἐπὶ τέλουϲ παραγωγὴν τὴν εἰϲ τόπον ϲχέϲιν ϲημαίνει· ἔϲτι γὰρ παρολκὴ ὁμοία τῷ ναίχι, οὔ καὶ οὐχί. ϲαφὲϲ δὲ καὶ ἐξ αὐτῆϲ τῆϲ φωνῆϲ· ἡ γὰρ φυϲικὴ πρόταξιϲ τοῦ η̄ οὐκ ἂν ἐδαϲύνετο, καθὸ οὐδέποτε τὰ φωνήεντα πρὸ τοῦ χ̄ δαϲύνεται. ὃν οὖν τρόπον ἰδίᾳ ῥητόν ἐϲτι τὸ ναί, οὐ πάντωϲ ἐπιζητοῦν τὸ χι̅, ὁμοίωϲ τὸ οὔ, τοῦτον τὸν τρόπον καὶ τὸ ᾗ, ϲημαῖνον τὴν εἰϲ τόπον ϲχέϲιν, ἐντελέϲ ἐϲτι. — ϲαφὲϲ ἐκ τῶν ἀνταποδιδομένων, οἷϲ οὐκέτι παρακολουθεῖ τὸ ἐπεκτείνεϲθαι, λέγω τὸ τῇ καὶ πευϲτικῶϲ τὸ πῇ καὶ ἔτι τὸ ἀοριϲτωδῶϲ ὅπῃ, προϲτιθεμένου τοῦ ῑ, καθὼϲ καὶ ἡ παράδοϲιϲ ὁμολογεῖ, καὶ ὡϲ μᾶλλον τὰ τοιαῦτα ϲυμφέρεται φωνῇ [τῇ] πρὸϲ τὰϲ δοτικάϲ, ὡϲ ἔχει καὶ τὸ ταύτῃ πορευθῶμεν. τὸ μέντοι πεῖ καὶ εἶ παρὰ Δωριεῦϲι χρὴ νοεῖν, ὅτι οὐ παράκειται τῷ πῇ καὶ ἔτι τῷ τῇ ἀνταποδοτικῷ, καθὸ τὴν ἐν τόπῳ ϲχέϲιν δηλοῦντα τῷ ποῦ μᾶλλον καὶ

Argum. 5 Non ab ἐκεῖ derivatum est ἐκεῖθεν aut κεῖθι: — 11 immo ἐκεῖ decurtatum est ex ἐκεῖθι.

Discr. script. 2. ἔξαλμα] ἐξάλλαγμα vel διάϲτημα CWachsmuth | 4. verbi ἀπεδείξαμεν syllaba ει et littera ν in rasura in A | 5. ὅτι παρ'] fol. 183 v. | 6. pro ἐκεῖθι conicit κεῖθι RSchneider | ἐγένετο ἀπὸ κεῖθι delevit RSkrzeczka | 7—8. τοῦ ἐν τῷ τέλει φωνήεντοϲ RSchneider col. 188, 6, το A, τοῦ b, το⟨ῦ ῡ⟩ GUhlig | 9. τὸ ἐκεῖ inseruerunt KLehrs et GFSchoemann | 13. κεῖϲε δ'ἂν οὔ μιν ἔγωγε μετὰ μνηϲτῆραϲ ἐῷμι Homerus | 22. ϲυν litterae vocis εδαϲυνετο supra lin. scriptae ab A^1 | ον ουν A, ἔτι ὃν b | 24. τὸ οὔ A^1b, τω ου A^2 | 28. τῇ delevit GUhlig | 29. καὶ εἶ b, και ει supra lin. A^1 | 30. τῷ τῇ] τω τη A^1 et in marg. ει και ετι τω A^2, ut haec ponere possis τῷ ᾗ καὶ ἔτι τῷ τῇ | 31. ποῦ μᾶλλον καὶ τῷ ὅπου b, πω μαλλον και τω που A

τῷ ὅπου ἀντιπαράκειται· τὸ γὰρ εἶ τὰ τῶν χοιραγχᾶν (Sophr. fr. 86 Ahrens) ἐν ἴσῳ ἐστὶ τῷ ὅπου, καὶ τὸ πε̣ῖ γὰρ ἁ ἄσφαλτος (Sophr. fr. 35 Ahrens) ἐν ἴσῳ τῷ ποῦ. ἄλλως τε τὰ διὰ τοῦ ῃ̄ ἐκφερόμενα τροπὴν μᾶλλον τὴν διὰ τοῦ ᾱ παραδέχεται ἢ τὴν διὰ τοῦ εῑ, πάντῃ παντᾷ, ἄλλῃ ἀλλᾷ.]

Discr. script. 3. ῃ̄ HLAhrens, ῆ Ab | 5. παντᾷ HLAhrens, πάντᾳ b, παντα A | ἀλλᾷ HLAhrens, ἄλλᾳ b, αλλα A | Subscriptio: ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΠΕΡΙ ΕΠΙΡΡΗΜΑΤΩΝ maiusc. A]

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ
ΠΕΡΙ ΣΥΝΔΕΣΜΩΝ

RECENSVIT

RICHARDVS SCHNEIDER

14*

p. 479 b ʽΗ προκατειλεγμένη cύνταξιc περὶ cυνδέcμων ὑπὸ πλειόνων γραμματικῶν, ἐλλιπεcτέρα καθεcτῶcα, τοὺc cυνεχέcτερον ἡμῖν ἐν ταῖc cχολικαῖc cυγγυμναcίαιc cυνιόνταc οὐκ ἔπειθε, καθότι οἱ μὲν αὐτὸ μόνον τὰ ὀνόματα τῶν cυνδέcμων κατέλεξαν καὶ τὰc γινομέναc μεταλήψειc ἐξ αὐτῶν εἰc αὐτούc, τουτέcτι τοὺc ἰcοδυναμοῦνταc ἀλλήλοιc, οἱ δὲ περὶ προτάξεωc καὶ ὑποτάξεωc αὐτῶν, παρέντεc τὰ ἀναγκαιότατα, λέγω τὰc ἐν αὐτοῖc δυνάμειc καὶ cχήματα καὶ ἄλλα πλεῖcτα, ὑπὲρ ὧν εἰρήcεται· οἱ δὲ καὶ ὀνόμαcιν ἀλλοτρίοιc προcχρηcάμενοι ἤπερ τοῖc εἰc γραμματικὴν cυντείνουcι, Cτωικὰc παρειcφέρουcι δόξαc, ὧν ἡ παράδοcιc οὐκ ἄγαν χρειώδηc πρὸc τὴν εἰc γραμματικὴν cυντείνουcαν τεχνολογίαν. ἔcτι γοῦν πολλή τιc καὶ δυcπερίληπτοc περὶ τὰc φωνὰc τήρηcιc . . κατορθοῦται πᾶcα διάλεκτοc, πᾶc cχηματιcμὸc cυντείνων εἰc ʽΕλληνικὴν παράδοcιν ἀναγνωcμάτων, ἧc οὐδὲ κατ᾽ ὀλίγον ἐπιψαύει ὁ παρὰ τοῖc Cτωικοῖc περὶ φωνῆc λόγοc. καὶ δῆλον ὡc καὶ ἐπὶ τῶνδε τῶν μορίων τὸ αὐτὸ παρακολουθήcει. πάλιν γὰρ ὑποcταλήcεται ὁ περὶ αὐτῶν λόγοc ἐν φωνῇ καὶ δηλουμένῳ, ἐν ᾧ καὶ τὰ cυνεμπεπτωκότα cχήματα διὰ τῆc cυνούcηc φράcεωc ἐπικριθήcεται, τά τε ἁπλᾶ αὐτῆc καὶ τὰ cύνθετα, προcέτι καὶ τὰ δόξαν ἐcχηκότα cυνδέcμων, οὐ μὴν ὄντα, τίνα τε αὐτῶν ἐγκλίcεωc ἔτυχε καὶ τίνα οὔ. καὶ ἕνεκά γε τῶν τοιούτων παραδόcεων ἀναγκαίωc εἰc cχολικὴν ἀντιβολὴν κατέcτημεν, ἐκλεγόμενοι παρ᾽ ἑκά-

---

Argvm. 1 Exordium. Qui antea de hac re disputaverunt, nec omnia, quae de ea dici possunt, protulerunt, — 9 et Stoicorum maxime doctrina nituntur. — 19 Quam etsi ne nos quidem neglegemus, tamen nostro Marte rem denuo ea, qua par est, perspicuitate illustrabimus.

Discr. script. 1. Post ultimam syntaxis vocem, exiguo spatio relicto, haec est in A fol. 93 r. inscriptio: ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΠΕΡΙ CΥΝΔΕCΜΩΝ. Et haec et quae sequuntur usque ad p. 214, 4 γραμμα non ea manu qua totus fere codex, sed ea, quae septem prima syntaxis folia (vid. Bekker. ad synt. 348) scripsit, exarata esse videntur | 9. Cτωικὰc] fol 92 v. | 11. ἔcτι γοῦν b, ἐcτιν ουν A | inter τηρηcιc et κατορθουται voces hoc signum in marg. A adscriptum est *V*, b lacunam indicavit, quam EEgger sic explevit ⟨δι᾽ ἧc⟩ | 15. ante παλιν lacunam sex septemve litterarum esse dicit EEgger, quod non satis constat | ὑποδιαcταλήcεται pro ὑποcταλήcεται EEgger | 16. cυνεμπεπτωκότα RSchneider ex A, qui cυνεμπεπτοκωτα habet, ἐμπεπτωκότα b | 19. εγκληcεωc A | 20. κατέcτημεν b, κατεcτηcαμεν A

στου τῶν πρὸ ἡμῶν τὸ χρειῶδες. πρὸς οἷς καὶ αὐτοί τι ἐπινοήσαντες 480 μετὰ τῆς δεούσης σαφηνείας παραδώσομεν, οὐκ ἐκτὸς γινόμενοι κατὰ τὸ παντελὲς τῆς τῶν Στωικῶν δόξης. •

Ποσειδώνιος ἐν τῷ περὶ συνδέσμων ἀντιλέγων πρὸς τοὺς φάσκοντας, ὡς οἱ σύνδεσμοι οὐ δηλοῦσι μέν τι, αὐτὸ δὲ μόνον τὴν φράσιν συνδέουσι, φησὶν ὡς διαφέρει τὸ ἐπιδοῦναι τοῦ ἀποδοῦναι, ὡς τὸ ἀπαιτεῖν τοῦ προσαιτεῖν, καὶ ἄλλας τινὰς τοιαύτας συντάξεις, ἤδη πιστούμενος ὅτι ἓν μέρος λόγου ἥ τε πρόθεσις καὶ ὁ σύνδεσμος. ἐν γοῦν τῇ αὐτῇ πάλιν τῇ ἐναντιωτάτῃ πρὸς ἐκείνους ἀντιρρήσει ἐκτίθεται τοὺς κατὰ φύσιν συνδέσμους, φάσκων ὡς διὰ τὴν δύναμιν . . . . . ⟨τὸ ἵνα ἐπίρρη⟩μά φαμεν τοπικόν· ἡ γὰρ φράσις παρῃτεῖτο [εἰς] τὸ καλεῖν σύνδεσμον. ἀλλ' οὐκέτι ἐν τῷ

ἵνα εἴδομεν ἄμφω (Α 363).

ὄφρα μὲν ἠὼς ἦν (Θ 66),

χρονικὸν ἐπίρρημα·

ὄφρα πεποίθῃς (Α 524),

σύνδεσμος ἀποτελεστικός. — τί οὖν κωλύει [καὶ] κατὰ τοῦτον τὸν λόγον καὶ τὰ ἴσην δύναμιν ἀναδεδεγμένα συνδέσμοις μόρια καλεῖν συνδέσμους ὁμοφωνοῦντας προθέσεσιν, οὐ μήν, ὡς ἐδόκει τῷ Ποσειδωνίῳ, καὶ τὰς ἐν τῷ τοιούτῳ δηλουμένῳ συνδέσμους καλεῖν, ἐπιδοῦναι, ἀποδοῦναι; — Οὐ λέληθε δ' ἡμᾶς κἀκεῖνος ὁ λόγος, ὡς οὐδὲ κατὰ τὸ παντελὲς τοῖς συνδέσμοις ἀνθυπάγονται. εἰ δεινὰ δέδρακας· ἀνθ' ὧν δεινὰ δέδρακας· ἰδοὺ γὰρ καὶ ἄρθρου παρέμπτωσις. καὶ ἔτι εἰ ἡμέρα ἐστί, φῶς ἐστί· διὰ τὸ ἡμέραν εἶναι φῶς ἐστί· καὶ πάλιν 481 παρεισέδυ τὸ ἄρθρον, καὶ ἀντὶ ὁριστικῶν ἀπαρέμφατα παρελήφθη. ὅτι δὲ κατὰ πολὺ τὰ μόρια χωριστέον, καθότι καὶ νῦν οἱ γραμμα . . . . ἡμέρα ἐστίν . . . . ⟨σ⟩κότος ἐστί . . . . ⟨συν⟩δέσμου

Argum. 4 Coniunctiones et praepositiones diversae orationis partes sunt.

Discr. script. 2. γινομενοι A et b in var. lect., γενομενοι b in textu | 3. post δοξης haec sequuntur ab A[1] scripta ει δεοντως αι καλουμεναι παρα τοις γραμματικοις προθεσεις παρα τοις στωικοις προθετικοι συνδεσμοι καλουνται η κατ' ενιους συνδεσμοειδη μορια, quae neque maiusculis exarata nec a ceteris seiuncta sunt; inscriptionis loco posuit b | 6. ὡς διαφέρει] διαφέρειν ὡς GUhlig, ⟨αὐτοὺς διαφέρειν⟩ ὡς διαφέρει CWachsmuth | 9. ἐναντιωτάτῃ GUhlig, ἐναντιότητι τῇ A b | 10. post δυναμιν incipit fol. 193 r.; integrum folium intercidisse censet RSchneider | 11. ⟨τὸ ἵνα ἐπίρρη⟩μα RSchneider, μα A, ⟨ἵ⟩να b, qui non recte dicit A exhibere να, ⟨ἐν τῷ ἵνα γῆς ἵ⟩να ESterk | εἰς delevit RSchneider, αὐτὸ pro εἰς τὸ RSkrzeczka | 17. ἀποτελεστικὸς RSkrzeczka, αἰτιολογικὸς A b | καὶ delevit CWachsmuth | λογον και τα A, λόγον τὰ b | 19. προσθεσεσιν A | 20. ⟨προθέσεις⟩ συνδέσμους CWachsmuth | 24. διὰ b, διο A | 23. παρεληµφθη A | 26. γραμμα ultima vox est in medio fol. 93; eius uti reliqua pars ita totum fol. 94 vacuum relictum est. Quae fol. 95 r. sequuntur, eadem manu scripta sunt, qua totus codex praeter septem illa syntaxis folia et eam partem, de qua modo diximus, exaratus est | 28. σ b in var. lect. add. | συν b in var. lect.

διὰ τί ὁ ἄν ω οὐκ ἐπι . . . . ν τοῖς προκειμένοις . . . . . . των, ἐν ᾧ ἐπεδείξαμεν . . . αι. οὐ γὰρ ἐν τῷ καθόλου τὸ τοιοῦτόν ἐστι . . . . . ον τέ ἐστιν εὑρέσθαι, ἐὰν θέλῃς . . . . κης ἀναγνοίην ἄν. ὥστε οὔτε περὶ . . . . ἐπιφορας διὰ τῶν αὐτῶν τοῦ λόγου . . . ἣ σύνθετον καταστήσεται. τὸ αὐτὸ ἄρα . . . ἐσμου ὁ ἐάν ἐπιζευκτικὸς ἐδείχθη γινόμενος . . . . ι ουν καὶ τῷ ἐπεί παράκειται ἐπεάν . -. ἅπαντός τε γὰρ συνθέτου σχήματος . μία ἐστὶν . . . ἐὰν καὶ τὰ τῆς φωνῆς ὑπαγορεύει καὶ τὰ . . . εἴπερ οὖν ὁ ἐπεί ἔχει καὶ τὴν φωνὴν τοῦ . . . ἔχει δὲ καὶ τὸ δηλούμενον, ἐν οἷς ἀκολου⟨θίας ἐστ⟩ὶ παραστατικός, ἔχει δὲ καὶ δυνάμει τὸν ἐάν, ⟨συνεστῶ⟩τα ἐκ τοῦ εἴ καὶ ἄν, ἐν οἷς πάλιν φαμὲν . . . πῶς οὐχὶ βίαιον μὴ οὐχὶ παραδέξασθαι . προκειμένων ἀνδρῶν τὴν δόκησιν;

Ἠπορήθη πῶς σύνδεσμοι οἱ προκείμενοι, ⟨μαχομέ⟩νην ἔχοντες τὴν ἐξ αὐτῶν δύναμιν τῇ θέσει τοῦ ὀνόματος, ⟨εἴγε⟩ τὸ συνδεῖν τῷ διαζευγνύειν μάχεται. Ἔχεται ἀπολογίας ⟨ἡ π⟩ροκειμένη ἀπορία, ὡς καὶ ἐπ' ἄλλων ἔστιν ἐπινοῆσαι ⟨ὡ⟩ς τὰ αὐτὰ ὄντα μαχομένην πολλάκις ὀνομασίαν ἀνεδέξατο. φαμὲν τὸ μάχομαι παθητικόν, καὶ δῆλον ὅτι τῷ τύπῳ τῆς φωνῆς· εἰ γὰρ ἀπὸ τοῦ δηλουμένου, δῆλον ὅτι ἐνεργητικόν.
482 ἀλλὰ μὴν καὶ τὸ παιδίον οὐδέτερον διὰ τὸν τύπον, ἐπεὶ ἀμφότερόν ἐστι διὰ τὸ δηλούμενον· παρατιθέμενος γοῦν τις ἀρσενικὸν καὶ θηλυκόν, εἴποι ἄν παρατίθεμαί σοι παιδία. ἀλλὰ καὶ τὸ Θῆβαι πληθυντι-

---

ARGVM. 14 De disiunctivis. Dubitatur possintne disiunctivae coniunctionibus tribui.

TESTIM. 5 Schol. Dion. Thr. BA p. 954, 12 *Παρέπεται δὲ τῷ συνδέσμῳ σχῆμα, ἁπλοῦν εἴ, σύνδετον ἐπεί, καὶ ἀπὸ τῆς ἐπί καὶ τοῦ εἴ μονήρης σύνθεσις· οὐδέποτε γὰρ πρόθεσις συνδέσμῳ συντίθεται. καὶ τὸ δηλούμενον δείκνυσιν ὅτι σύνθετον. ὡς γὰρ ὁ εἴ τάξιν ἀπαιτεῖ, οὕτω καὶ ὁ ἐπεί. Ὁ ἐάν σύνθετος ἀπὸ τοῦ εἰ καὶ ἄν, καὶ ἐν ὑπερθέσει χρόνου ἐάν.* — 14 Schol. Dion. Thr. BA p. 962, 27 *Ἠπορήθη πῶς σύνδεσμοι λέγονται οἱ προκείμενοι, μαχομένην ἔχοντες τὴν ἐξ αὐτῶν σημασίαν τῇ θέσει τοῦ ὀνόματος. μάχεται γὰρ* (Barocc., *μὲν* Bekker) *τὸ συνδεῖν τῷ διαζευγνύειν. καὶ ἔχεται ἀπολογίας ἡ προκειμένη ἀπορία, ἐπεὶ καὶ ἐπ' ἄλλων ἔστιν ἐπινοῆσαι τὸ αὐτό. ὀρθὴν μὲν γάρ φαμεν καὶ πτῶσιν, καὶ τὸ μάχομαι φωνῇ παθητικόν, σημαινομένῳ δὲ ἐνεργητικόν· καὶ τὸ Θῆβαι φωνῇ πληθυντικόν, σημαινομένῳ δὲ ἑνικόν. καὶ ὅτι πολλὰ ἔστιν ἄλλα μαχόμενα εὑρεῖν.*

DISCR. SCRIPT. 2. ⟨ἐν τῷ περὶ ἐπιρρημά⟩των GDronke | 7. ⟨δυνάμε⟩ι οὖν RSchneider | 8. υπαγορευει A, ὑπαγορεύῃ b | 9. ⟨τοῦ δηλουμένου.⟩ εἴπερ RSchneider | ⟨ἁπλοῦ εἴ,⟩ ἔχει RSchneider | 10. ⟨θίας ἐστ⟩ b | παραστατικὸς b, παρατατικος A | 11. ⟨συνεστῶ b⟩ | 12. φαμὲν ⟨ἐπεάν,⟩ RSchneider | ⟨τῶν⟩ προκειμένων RSchneider | 14. inscriptionem περι διαζευκτικων ex A addidit b: cuius generis inscriptiones, ut quae non sint Apollonii, etiam in hoc libro omittimus | in A initio lineae est ε (b in var. lect. dicit esse ηε, quo nisus GUhlig conicit ⟨ἤ. ἤτοι.⟩ ἠέ) i. e. ni fallor, 'caput quintum', sequitur spatium et ηπορηθη | ⟨μαχομέ⟩ b | 15. ⟨εἴ γε⟩ b | 16. ⟨ἡ π⟩ b | 17. ⟨ὡ⟩ς τὰ RSchneider, . στα A, ὅτι b | 22. εἴποι ἄν b, ειποιεν αν A

κόν, καὶ μία ἡ ὑποκειμένη πόλις. ἔςτι καὶ ἐπ' ἄλλων πλειόνων τὸ τοιοῦτον παραθέςθαι. — Οἱ δὴ προκείμενοι ςύνδεςμοι εἴρηνται μὲν ςύνδεςμοι ἕνεκα τοῦ ςυνδεῖν τὰς φράςεις, ὥςτε τὸ κοινὸν τῶν ςυνδέςμων αὐτοὺς ἀναδεδέχθαι· ἕνεκα δὲ τοῦ ἀπ' αὐτῶν δηλουμένου διαζευκτικοὶ ὠνομάςθηςαν. ὅλης γὰρ τῆς φράςεως ⟨ὄντες ςυνδετικοί, τὰ ἐν αὐτῇ⟩ πράγματα διαζευγνύουςιν. ⟨ἔτι δὲ οὐκ⟩ αὐτοτελὲς τὸ ἡμέρα ἐςτὶ καί, ⟨ἀλλ'⟩ ἐζήτει ἑτέραν φράςιν, καὶ ἡμέρα ⟨ἐςτὶ καὶ φῶς ἐςτί⟩. — τὸ αὐτὸ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν διαζευκτικ⟨ῶν· ἢ ἡμέρα ἐςτὶν⟩ ἢ νύξ ἐςτι.

Καὶ ὡς μὲν ςύνδεςμοι κα⟨τὰ τὸ ςυνδεῖν τὰς φράςεις⟩ εἰςίν, ἀπεδείχθη· ὡς δὲ τὸ ἐπιφερόμεν⟨ον πρᾶγμα⟩ παρελήφθη μὲν ὑπὸ τῆς ςυνδέςεως, ⟨διαζεύγνυται δὲ⟩ ὑπὸ τοῦ δηλουμένου τοῦ ἀπὸ τοῦ ςυνδ⟨έςμου, ςαφὲς⟩ γενήςεται ἐκ τοῦ ἢ νύξ ἐςτι. μόνον γὰρ ἓν ἔςτι ⟨τῶν⟩ νοουμένων πραγμάτων κατὰ τὸ αὐτὸ π⟨αραλαμβά⟩νεςθαι. ἡ ἐπαγγελία τῶν διαζευκτικῶν ⟨ἑνὸς ὕπαρ⟩ξιν ἐπαγγέλλεται, τοῦ δ' ὑπολειπομένου ἢ ⟨τῶν ὑπολειπομένων⟩ ἀναίρεςιν. — καὶ ἔςτι πάλιν αὐτῶν ἃ μὲν ⟨ἀληθῆ⟩

Argum. 2 Sed coniunctiones dicuntur, quod conectunt enuntiata; disiunctivae autem propter notionem. — 10 Disiunctivae igitur indicant, unam rem exstare, alteram vel ceteras non exstare. — 16 Quaedam suapte natura disiuncta sunt;

Testim. 2 Schol. Dion. Thr. BA p. 963, 2 (cf. ibid. 961, 10) *καὶ οἱ προκείμενοι οὖν σύνδεσμοι μὲν εἴρηνται ἕνεκα τοῦ συνδεῖν τὰς λέξεις καὶ τὰς φράσεις, ἕνεκα δὲ τοῦ ἀπ' αὐτῶν δηλουμένου σύνδεσμοι* (cum Barocc. addendum *διαζευκτικοὶ*) *ὠνομάσθησαν· ὅλης γὰρ τῆς φράσεως ὄντες συνδετικοὶ τὰ ἐν αὐτῇ πράγματα διαζευγνύουσι. καὶ ἡ ἐπαγγελία αὐτῶν ἑνὸς ὕπαρξιν ἐπαγγέλλεται, τοῦ δὲ ὑπολειπομένου ἢ τῶν ὑπολειπομένων ἀναίρεσιν, οἷον 'ἡμέρα ἐστὶν ἢ νύξ', 'ζώει ὅ γ' ἢ τέθνηκεν', ἢ 'Ἀπολλώνιος ἄρχεται ἢ οἱ τούτου μαθηταί'. ἐν τούτοις γὰρ καὶ ἐν τοῖς τοιούτοις ἡ φράσις συμπλέκεται, τὰ δὲ πράγματα μαχόμενά ἐστι καὶ μὴ δυνάμενα κατὰ ταὐτοῦ παραληφθῆναι.* Cledonius ap. Putsch. p. 1878 *Hic quaestio est, si coniunctiones a coniungendo dictae sunt, cur disiunctiva coniunctio est? Quia copulativa verba et sensus iungit, disiunctiva verba quidem iungit, sed sensus disiungit.* — 13 Epim. Cr. 189, 8 *ὁ μὲν διαζευκτικὸς τὸ ἕτερον μόνον τῶν ὑποκειμένων αἱρεῖται, τὸ δὲ ἕτερον ἀναιρεῖται· ἢ ἡμέρα ἐστίν, ἢ νύξ.* — 15—16. Sextus Emp. II, 191 *τὸ γὰρ ὑγιὲς διεζευγμένον ἐπαγγέλλεται ἓν τῶν ἐν αὐτῷ ὑγιὲς εἶναι, τὸ δὲ λοιπὸν ἢ τὰ λοιπὰ ψεῦδος ἢ ψευδῆ μετὰ μάχης.*

Discr. script. 5. ὅλης γὰρ] fol. 95 v. | ὄντες ςυνδετικοί, τὰ ἐν αὐτῇ e scholio Dion. Thr. RSchneider, ⟨ςυνδεθείςης, τὰ νοούμενα⟩ b | 6—7. ἔτι δὲ οὐκ et ἀλλ' b, sed utroque loco plura intercidisse videntur in A | 7—8. ⟨ἐςτὶ καὶ φῶς ἐςτί⟩ b | 8—9. ων add. b, ἢ ἡμέρα ἐςτίν RSchneider, ἢ ἡμέρα GUhlig | 10. κα⟨τὰ τὸ ςυνδεῖν τὰς φράςεις⟩ RSchneider, lacunam A codicis ea capere censens, κα⟨ὶ αὐτοὶ⟩ b in var. lect., κα⟨ὶ αὐτοὶ πάντως⟩ GUhlig | 11. ⟨ον πρᾶγμα⟩ b, ⟨ον πρᾶγμα ςυμ⟩ GUhlig | 12. ⟨διαζεύγνυται δὲ⟩ RSchneider, ⟨διεζεύχθη δὲ⟩ GUhlig | lacunam explevit b | 13. ἐςτι. μόνον γὰρ ἓν ἔςτι ⟨τῶν⟩ RSchneider, ἐςτιν ὅλον γὰρ ἔνεςτιν . . A b | 14. lacunam expl. b | 15. lacunam expl. KLehrs | 15—16. ⟨τῶν ὑπολειπομένων⟩ RSchneider, ⟨καὶ ὑπολειπομένων⟩ KLehrs | 16. ἀληθῆ vel ⟨κατὰ φύςιν⟩ b, ⟨κατὰ φύςιν⟩ etiam KLehrs

τὴν διάζευξιν ἀναδεδεγμένα, ἃ δὲ οὐ⟨κ ἀληθῆ⟩ τὴν διάζευξιν παρειληφότα. τὸ γὰρ λεγόμε⟨νον ἢ⟩ ἡμέρα ἐςτὶν ἢ νύξ ἐςτιν ἐν ἀληθεῖ καθέςτηκε ⟨δ⟩ιεζευγμένῳ· ταῦτα γὰρ τὰ καταςτήματα ο⟨ὐδέποτε⟩ κατὰ ταὐτὸ γενήςεται. τὸ δὲ λεγόμενον ἢ Ἀπολλώνιος παρέςται ἢ Τρύφων ὡς πρὸς καιρὸν τὴν διάζευξιν ἐπαγγέλλεται. τὸ γοῦν πρότερον ὑπόδειγμα, κἂν μὴ ⟨λάβῃ⟩ τὸν διαζευκτικὸν ςύνδεςμον, πάλιν ἐν διαζεύξει ⟨ἔςται⟩, ἡμέρα ἐςτί, νύξ ἐςτι. τὸ ἕτερον ἀληθές, εἰ φαί⟨ημεν οὕτως·⟩ ἡμέρας οὔςης ἡμέρα ἐςτί· τὸ δὲ ἕτερον οὐ πάν-
483 τως, Τρύφων παρέςται, Ἀπολλώνιος οὐ παρέςται· οὐ διαζεύγνυται γὰρ τὰ τοιαῦτα, ἐὰν μὴ λάβῃ τὸν διαζευκτικὸν ςύνδεςμον. ἐφ' ὧν ἔςτι καὶ τοὺς μαχομένους τοῖς διαζευκτικοῖς ςυνδέςμους παραθέςθαι, καὶ Ἀπολλώνιος παρέςται καὶ Τρύφων παρέςται· εἰ Τρύφων παρέςται, καὶ Ἀπολλώνιος παρέςται. ἐπὶ μέντοι τῶν κατὰ φύςιν διεζευγμένων οὐκέτι· οὐ γὰρ ςυςτήςεται τὸ καὶ ἡμέρα ἐςτὶ καὶ νύξ ἐςτιν, οὐδὲ τὸ εἰ ἡμέρα ἐςτί, νύξ ἐςτιν. ὡς εἰςί τινες λόγοι ὑπὸ τῶν ςυνδέςμων διαζευγνύμενοι ⟨ἢ⟩ ςυμπλεκόμενοι, τινὲς δὲ ςυναπτόμενοι, τινές τε οὐ πάντως ὑπὸ τῶν ςυνδέςμων τὸ ςυναφὲς ἐπαγγελλόμενοι, ἀλλὰ καὶ δι' αὑτῶν δηλοῦντες· ἢ καὶ διαζευγνύμενοι πάλιν οὐχ ὑπὸ τῶν διαζευκτικῶν, ἀλλ' ἐξ αὑτῶν τὴν διάζευξιν δηλοῦντες. ἐφ' ὧν οὐκ ἐναλλαγαὶ γενήςονται ⟨ςυνδέςμων. ἐκκείςθ⟩ω δὲ ὑποδείγματα. ὁ λέγων τὸ ⟨ἡμέρα ἐςτί δεδήλ⟩ωκεν ὅτι καὶ φῶς ἐςτίν. ἐπὶ τούτου οὐκ⟨έτι⟩ ἐγχωρήςει τὸ ἤτοι ἡμέρα ἐςτὶν ἢ φῶς ἐςτι. ⟨καὶ ζῶ καὶ⟩ ἀναπνέω· οὐ γὰρ ἔτι ἐγχωρήςει τὸ ⟨ἤτοι ζῶ ἢ ἀνα⟩πνέω. ἡ ςυνάφεια γὰρ ἐν τῷ ζῆν τοῦ ἀναπνεῖν ⟨ἀπαράδεκτός ἐςτι τοῦ διαζε⟩υκτικοῦ, καθὼς προείπομεν. διὰ ⟨δὲ τὸ κατὰ φύςιν διεζεῦχθαι ἡμέραν εἶ⟩ναι, νύκτα εἶναι, τὸ ἕτερον ἀληθεύει.

Argvm. 9 quaedam ita comparata sunt, ut non disiungantur nisi disiunctivis coniunctionibus; ea possunt etiam continuativis vel copulativis conecti. — 20 Illa vero, quae suapte natura disiuncta sunt, non nisi disiunctivas admittunt.

Testim. 3 Pseudo-Galenus Εἰςαγωγὴ διαλεκτική p. 1 *ἡ γάρ τοι μάχη κοινὸν μὲν ἔχει τὸ μὴ συνυπάρχειν τὰ συμμαχόμενα· διαφέρει γὰρ τῷ τινὰ μὲν πρὸς τῷ μὴ συνυπάρχειν μὴ οὐδὲ συναπόλλυσθαι δύνασθαι, τισὶ δὲ καὶ τοῦτ' ὑπάρχειν· ὅταν οὖν ἓν μόνον τὸ μὴ συνυπάρχειν, ἐλλειπής ἐστιν ἡ μάχη, ὅταν δὲ καὶ τοῦτο τὸ μὴ συναπόλλυσθαι, τελεία, τῶν γὰρ τοιούτων πραγμάτων ἀνάγκη δυοῖν θάτερον μὴ οὐκ εἶναι.*

Discr. script. 1. ⟨κ ἀληθῆ⟩ b, ⟨κέτι κατὰ φύςιν⟩ KLehrs, ⟨πάντοτε, πρὸς δὲ καιρὸν⟩ RSkrzeczka | 2. lac. expl. b | αληθη A | 3. lacunas 1 3. 6. 7. 8. explevit b | 11. τοὺς μαχομένους b, τοις μαχομενοις A | ςυνδέςμους b, ςυνδεςμοις A | 16. ως in A esse videtur, ω b | ἢ add. b | 20—21. ⟨ςυνδέςμων. ἐκκείςθ⟩ RSchneider, ...ἔςτω b; verum in A nihil cernitur praeter ω, quae est prima littera in fol. 96r. | 21. ἡμέρα ἐςτί δεδήλ b | 22. έτι b | 23. φῶς ἐςτίν b in textu, φῶς ἐςτί b in var. lect. ex A | καὶ ζῶ καὶ b, in A plura intercidisse videntur, ⟨καὶ λεκτέον· εἰ ζῶ, καὶ⟩ GUhlig | 24. ⟨ἤτοι ζῶ ἢ ἀνα⟩b | 25. ⟨ἀπαράδεκτός ἐςτι τοῦ διαζε⟩ RSchneider | punctum post προείπομεν posuit RSchneider | 25—26. lac. explevit RSchneider

ἐπὶ ⟨τοῦ τοιούτου τὸ⟩ cυναπτικὸν οὐ cυcτήcεται. ἐπεὶ ἅμα τῷ λέγειν ⟨ἡμέρα ἐcτ⟩ίν δεδήλωται ὅτι οὐ νύξ. τὸ δ' ἐν cυναφείᾳ ⟨δεῖ καὶ ἐν⟩ ἀκολουθίᾳ καθίcταcθαι. τὰ μέντοι ὑπολειπο . . . τα τῶν λόγων, λέγω τὰ μὴ ὑποπίπτοντα ⟨ὑπὸ τὸ τοιοῦ⟩τον εἶδος, ὑπ' αὐτῶν τῶν cυνδέcμων πείcεται ⟨τὸ διεζεῦχ⟩θαι ἢ cυνῆφθαι. ὡc εἴ τιc λέγοι

ἠὲ διαπρα⟨θέειν ἢ ἄν⟩διχα πάντα δάcαcθαι (C 511)

καὶ διαπραθέειν ⟨καὶ ἄνδι⟩χα πάντα δάcαcθαι. καὶ ὃν τρόπον οὐχ οἷόν ⟨τε⟩ παντὶ πτωτικῷ ἄρθρον προcνέμειν, τῷ δὲ ⟨δυνα⟩μένῳ ἐπιδέξαcθαι, τὸν αὐτὸν τρόπον οὐχ οἷόν τέ ἐcτι ⟨παντ⟩ὶ λόγῳ πάντα cύνδεcμον cυντάττειν. λέγω δὲ ⟨λόγον⟩ τὸν δι' ἑαυτοῦ ἐπαγγελλό- 484 μενον cυνάφειαν. ἐφ' οὗ γὰρ ὁ διαζευκτικόc, ἐκεῖ οὐχ ὁ cυναπτικόc· καὶ ὅπου ὁ cυναπτικόc, ἐκεῖ οὐκέτι ὁ διαζευκτικόc. καὶ cαφὲc ἐκ τοῦ προκειμένου, ὡc μάχεται ἥ τε τῶν cυναπτικῶν ἐπαγγελία, καὶ ἔτι τῶν cυμπλεκτικῶν, πρὸc τὴν τῶν διαζευκτικῶν, καθ' ἕνα τρόπον τῶν cυμπλεκτικῶν ἀδιαφορούντων. ὡc γὰρ οἱ διαζευκτικοὶ οὐκ ἐν ἀκολουθίᾳ, οὐδ' οἱ cυμπλεκτικοί. εἰ γὰρ ὧδ' ἀποφαινοίμεθα, ἤτοι ἡμέρα ἐcτὶν ἢ νύξ ἐcτιν, ἢ καὶ κατὰ ἀναcτροφήν, ἤτοι νύξ ἐcτιν ἢ ἡμέρα ἐcτίν, ἀδιαφορεῖ, ὡc εἰ καὶ Ἀπολλώνιοc παρέcται καὶ Τρύφων παρέcται, καὶ Τρύφων παρέcται καὶ Ἀπολλώνιοc.

Μηδὲ τὸ πρὸc τῶν Cτωικῶν λεγόμενον παραλείπωμεν, παρ' οἷc ἐcτί τιc διαφορὰ ἐν τοῖc κατὰ φύcιν διεζευγμένοιc μαχομένου καὶ ἀντικειμένου. καὶ ἦν μαχόμενον τὸ μὴ δυνάμενον κατὰ τὸ αὐτὸ παραληφθῆναι, ὑπὲρ οὗ καὶ ἐν τοῖc προκειμένοιc εἴρηται, ἡμέρα ἐcτὶν ἢ νύξ ἐcτιν, ἢ φθέγγομαι ἢ cιγῶ, καὶ ἔτι τὰ τούτοιc ὅμοια. ἀντικείμενον δὲ τὸ πλεονάζον ἀποφάcει, ὅπερ δυνάμει πάλιν μαχόμενον, ⟨ἢ φθέγγομαι ἢ οὐ φθέγγομαι⟩, ἢ ἡμέρα ἐcτὶν ἢ οὐκ ἔcτιν ἡμέρα. ⟨ὁ γὰρ ἕτεροc λό⟩γοc ἐπλεόναcε τῇ ἀποφάcει. ἡ γὰρ φ . . . . ἢ κάθημαι ἢ οὐ κάθημαι. καὶ τοῦτό φαcιν ⟨διαφέρειν τὸ ἀντικείμενον⟩ τοῦ μαχομένου, ᾗ τῷ μὲν μαχομένῳ πάντωc ⟨τι⟩ ἀντιcτατοῦν

Argum. 20 Stoici praecipiunt, in rebus disiunctis differre ἀντικείμενον a μαχομένῳ: μαχόμενον enim est, quod una cum altero esse non potest; ἀντικείμενον est idem, quod antea positum erat, sed adiecta negatione.

Testim. 25 Sext. Emp. adv. Math. VIII 89 *φασὶ γὰρ (οἱ Στωικοί)· ἀντικείμενά ἐστιν, ὧν τὸ ἕτερον τοῦ ἑτέρου ἀποφάσει πλεονάζει, οἷον ἡμέρα ἐστίν οὐχ ἡμέρα ἐστίν· τοῦ γὰρ 'ἡμέρα ἐστίν' ἀξιώματος τὸ 'οὐχ ἡμέρα ἐστιν' ἀποφάσει πλεονάζει τῇ οὐχί, καὶ διὰ τοῦτ' ἀντικείμενόν ἐστιν ἐκείνῳ.*

Discr. script. 1. lac. explevit RSchneider, idemque l. 2. 4. | 5. lac. l. 5. 6. 7. 8. 9 explevit b | 10. ⟨λόγον⟩ RSchneider | 16. glossema ab A¹ αντι του ουτωc το ωδε in margine | 25. post μαχόμενον aliquid erasum extr. fol. 96 r, in fol. 96 v. lacuna, quam explevit RSchneider | 27. lac. explevit RSchneider | 28. τουτο φαcιν A, του . . . b | 28—29. lac. expl. RSchneider | 29. τω μεν μαχομενω παντωc est in A, τω . . . . . . b, τι addidit RSchneider

ἐπιφέρεται, ⟨τῷ δὲ ἀντικειμένῳ οὐκέτι⟩ . μὲν γὰρ εἰ οὕτως ἐπηνέχθη . . . . οὐκ ἔστιν ἡμέρα. δύο δὲ εἰ ουτ . . . . ἐστὶν ἡμέρα ἢ ἡμέρα ἐστίν. πλ . . . . γων ἔχει περισσὴν τὴν ἀπόφασιν . . . . . ἡμέρα οὐκ ἔστιν ἢ οὐχ ἡμέρα ἐστίν . . . τῶν λόγων μιᾷ ἀποφάσει πλεον . . . . . τήρησις παρὰ τοῖς Στωικοῖς ἀντι⟨κειμένου καὶ μα⟩χομένου. χρὴ μέντοι γινώσκειν ο . . . . . τὸ δηλούμενον. ἐν ᾧ γὰρ ἀποφάσκομεν τὸ ⟨ἡμέραν εἶναι⟩, ἐν τούτῳ καταλείπεται τὸ νύκτα εἶναι. ο . . . δὲ εἴρηται μαχόμενον ἀπὸ τῶν ἐν μάχῃ . . . οἷς παρέπεται τὸ μὴ συνεῖναι. φαμὲν γ . . . τησιν καὶ ἔτι ξυμβασίας τὰς φιλίας . . . . . καὶ τὰ κατὰ φύσιν ἦν διαζευκτικά.

Ἔστι καὶ τρίτη διαφορὰ τῶν προκειμένων συνδέσμων, ἡ παραδιαζευκτικὴ καλουμένη, ἐπαγγελίαν ⟨ἔχουσα⟩ τοιαύτην, ἢ τὸ ἓν ἢ καὶ τὸ συνὸν ἢ καὶ τὰ συνόντα ⟨τι⟩θέναι. διαφέρει δὲ τοῦ διαζευκτικοῦ τοῦ ἓν μ⟨όνον⟩ ἐπαγγελλομένου. καὶ ἡ γινομένη ἐν αὐτοῖς σύνδεσις ο⟨ὐκ ἂν⟩ δύναιτό ποτε ἀπὸ τῶν μαχομένων παραληφθῆναι, ἀπὸ δὲ τῶν ἑτέρων λόγων. οἷόν τε γάρ ἐστι τὸν παραδιαζευκτικὸν καὶ εἰς τὸν καί μεταλαμβάνεσθαι, παρ⟨εστή⟩σαμεν δὲ ὡς τὰ φύσει διεζευγμένα οὔ ποτε συμπλακήσεται. ἐκκείσθω δὲ ὑποδείγματα. ὁ ἀποφηνάμενος οὕτως,

ἢ νέος ἠὲ παλαιός (Ξ 108),

οὐχὶ τὸ ἕτερον ἀπαγορεύει, ὡς νέος μὲν βουλὴν εἰσηγησάσθω, παλαιὸς δὲ μή, ἢ παλαιὸς μέν, νέος δὲ μή, ἀλλὰ τοιοῦτόν τι ἀπαιτεῖ, κἂν νέος εἰσηγῆται κἂν παλαιός, παραδέξομαι. ὥστε ἢ τὸ ἓν αἰτεῖ ἢ τὰ δύο. καὶ αἱ τοιαῦται δὲ φρ⟨άσεις⟩ οὕτως ἔχουσιν, ἢ Ἀλκαϊκόν μοι χρῆσον ἢ Σαπφικόν. οὐ γὰρ ἐν ἀποφάσει τὸ ἕτερον, ὥσπερ ἐστὶν ἐπὶ τοῦ ἰατροῦ ἀποφαινομένου ἢ ῥοφημάτιον δὸς ἢ σευτλίον. . . . . γένοιτο. λέγω δὲ ἐπὶ τοῦ προ . . . . . τοῦ

ARGVM. 12 De subdisiunctivis. — Subdisiunctivae significant, vel hoc vel illud vel illa esse posse. — 18 Non possunt cum disiunctivis commutari, sed cum copulativis.

TESTIM. 2 Laërt. Diog. VII 73 *ἔτι τῶν ἀξιωμάτων κατά τ' ἀλήθειαν καὶ ψεῦδος ἀντικείμενα ἀλλήλοις ἐστίν, ὧν τὸ ἕτερον τοῦ ἑτέρου ἐστὶν ἀποφατικόν, οἷον τὸ 'ἡμέρα ἐστί καὶ οὐχ ἡμέρα ἐστί'. συνημμένον οὖν ἀληθές ἐστιν, οὗ τὸ ἀντικείμενον τοῦ λήγοντος μάχεται τῷ ἡγουμένῳ, οἷον 'εἰ ἡμέρα ἐστί, φῶς ἐστί'. τοῦτο ἀληθές ἐστιν, τὸ γὰρ 'οὐχὶ φῶς' ἀντικείμενον τῷ λήγοντι μάχεται τῷ ἡμέρα ἐστί. συνημμένον δὲ ψεῦδός ἐστιν, οὗ τὸ ἀντικείμενον τοῦ λήγοντος οὐ μάχεται τῷ ἡγουμένῳ, οἷον 'εἰ ἡμέρα ἐστί, Δίων περιπατεῖ'. τὸ γὰρ 'οὐχὶ Δίων περιπατεῖ' οὐ μάχεται τῷ 'ἡμέρα ἐστίν'.*

DISCR. SCRIPT. 1. lacunam expl. RSchneider | ⟨ἓν⟩ μὲν RRchneider | 2. οὕτ⟨ως ἐπηνέχθη· ἢ νύξ ἐστιν ἢ⟩ ἐστιν ἡμέρα, ἢ ἡμέρα ἐστὶν ⟨ἢ νύξ⟩. RSchneider. | 5. πλεο-ν⟨άζει. Παμπόλλη ἡ⟩ RSchneider | 6. lac. expl. b | ὅ⟨τι τοῦτο ἀδιαφορεῖ πρὸς⟩ GUhlig | 7. lac. expl. b | 8. ὃ ⟨διαζεύγνυται⟩ δὲ GUhlig | 12. inscriptionem περι παραδιαζευκτικων ex A add. b | 13. καλουμενη. quod habet A, om. b in textu, add. in var. lect. | lacunas l. 13. 14. 15—16. 18. 24. expl. b | 23. εισηγειται A | 26. σευτλιον ultima vox est in fol. 96 v., γενοιτο prima in fol. 98 r., ut fol. 97 et 98 sint commutata a bibliopega; verum ordinem restituit b

χρήσαντος. ἐφ' οὗ δὲ ἄγαν . . . . . αυται τῶν ἐλέγχων ἐπιγραφαὶ . . . . . Ἀχαιοὶ ἢ Πελοποννήσιοι· καὶ . . . . . . οὕτως ἂν ἔχοι. φωνή ἐστιν . . . . . . η τὸ ἴδιον αἰσθητὸν 486 ἀκοῆς . . . . . ⟨ἐζ⟩ητήθη διότι οὐ τακτέοι εἰσὶν ⟨εἰς τοὺς συμπλε⟩κτικούς, εἴγε ἀκώλυτον ἔχουσι τὴν ⟨εἰς αὐτοὺς μετά⟩ληψιν, καὶ νέος παλαιός καὶ παλαιὸς . . . μα ἐστι τοι οἷόν τε δρᾶσαι ἢ παθεῖν . . . δρᾶσαι. καί φησι Τρύφων (p. 35 Velsen), ὡς οὐ πάντως ⟨τὰ μεταλαμβ⟩ανόμενα εἰς τὸ αὐτὸ εἶδος ἐπάγεται. τὸ ⟨ἀκολου⟩θεῖ ῥῆμα μετάληψιν ἔχει τὴν εἰς τὸν εἴ σύνδεσμον· ⟨ἀκολουθ⟩εῖ τῷ ἡμέραν εἶναι τὸ φῶς εἶναι· ἴσον γὰρ ⟨τῷ εἰ ἡμέρα ἐστ⟩ί, φῶς ἐστίν. ἄλλως τε τὸ μὲν συμπλε⟨κτικὸν ἐξ⟩ ἀνάγκης πάντα τίθησι, καὶ νέος καὶ παλαιός· ⟨τὸ δὲ παρα⟩διαζευκτικὸν οὐκέτι, ἀλλὰ ἢ καὶ τὸ ἓν ⟨ἢ καὶ τὰ⟩ ἕτερα ἢ καὶ τὰ ἐπιφερόμενα. προσθείημεν ⟨δ' ἂν καὶ⟩ τοῦτο. ὃν τρόπον ὁ καλούμενος παρασυνα⟨πτικός,⟩ ἔχων καὶ ἐπαγγελίαν τὴν τοῦ συμπλεκτικοῦ, ἐν οἷς ⟨συμπλέκει λόγους⟩, ἔχων δὲ καὶ τὴν τοῦ συναπτικοῦ, ἐν οἷς ἀκολουθίας ἐστὶ παραστατικός, οὐκ ἀπὸ τῆς δυνάμεως τῶν συνδέσμων τὴν ὀνομασίαν εἴληφε, καλούμενος συμπλεκτικὸς ἢ συναπτικός, παρὰ δὲ τὸ συνημμένον ληφθεὶς παρασυναπτικὸς ὠνομάσθη, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ οἱ καλούμενοι παραδιαζευκτικοί, ἔχοντες μὲν τοῦ διαζευκτικοῦ τὸ ἓν παραλαμβάνειν, ἔχοντες δὲ καὶ τοῦ συμπλεκτικοῦ τὸ καὶ ἓν καὶ τὰ ἕτερα, πάλιν ἔτυχον τῆς ὀνομασίας, κληθέντες παραδιαζευκτικοί.

Καὶ τοσαῦτα μὲν περὶ τῆς ἐννοίας τῶν προκειμένων συνδέσμων. ῥητέον δὲ καὶ ὑπὲρ τῆς τάξεως. ὁ ἤ καὶ ὁ ἠέ διαφέρουσι τοῦ ἤτοι, καθότι οἱ μὲν καὶ προτακτικοί εἰσι καὶ ὑποτακτικοί,

κτείνῃς ἠὲ δόλῳ ἢ ἀμφαδόν (α 296),
ἠὲ διαπραθέειν ἢ ἄνδιχα πάντα δάσασθαι (Σ 511).

ὁ δὲ ἤτοι μόνως προτακτικός· οὐ γὰρ ἄν ποτε φήσαιμεν ἢ ἡμέρα ἐστὶν ἤτοι νύξ ἐστι. καὶ ἔτι ὁ μὲν ἤτοι ἅπαξ παραλαμβάνεται, οἱ δὲ ἄλλοι ἐπὶ πλεῖον παραλαμβάνονται κατὰ τὰς συνδέσεις, ἤτοι 487 Ἀπολλώνιος πάρεσται ἢ Διονύσιος ἢ Τρύφων. ⟨ὁ δὲ ἠέ τοῦ ἤ⟩

Argum. 10 Sed hac re differunt a copulativis, quod hae omnia necessario ponunt. — 26 Ἤ et ἠέ et in initio sententiae collocantur et postponuntur; ἤτοι non nisi in initio usurpatur, neque iteratur. — 31 Ἤ vulgo usurpatur, ἠέ poetarum est.

Discr. script. 2—3. ⟨ὁ τῆς φωνῆς ὅρος⟩ GUhlig ante οὕτως | 3. ⟨ἀὴρ πεπληγμένος⟩ ἢ GUhlig | l. 4. 4—5. 5. lacunas explevit b | 5—6. pro καὶ νέος παλαιός καὶ παλαιός conicit RSchneider ἢ νέος ἠὲ παλαιός, καὶ παλαιὸς ⟨καὶ νέος⟩, GUhlig καὶ 'νέος ⟨καὶ⟩ παλαιός' καὶ 'παλαιὸς ⟨ἢ νέος⟩' | 6. μα εστι A et b in var. lect., εστι b in textu, ⟨πρᾶγ⟩μά ἐστί τοι οἷόν τε δρᾶσαι ἢ παθεῖν et l. 7 ⟨καὶ παθεῖν καὶ⟩ δρᾶσαι GUhlig | lacunas l. 7—8. 8. 9. 10. explevit b | 12. ⟨τὸ δὲ παρα⟩ RSchneider, ⟨τὸ δὲ⟩ b | ⟨ἢ καὶ τὰ⟩ AdeVelsen RSchneider | 13. 14. lacunas explevit b | 14. μὲν pro καὶ conicit b | 15. ⟨συμπλέκει λόγους vel τοὺς λόγους⟩ RSchneider | 21. και erasum in A | 26. κτείνῃς Homerus vulg., κτεινεις A, κτείνας b | 31. πάρεσται] fol. 86 v. | lacunam expl. b

διαφέρει, ᾗ ὁ μὲν συνηθέςτερος . . ὁ δὲ ποιητικός. — Τὴν τῶν προκα⟨τειλεγμένων⟩ τάξιν ἔςτιν οἰκείως ἐκδέξαςθαι. ⟨οἱ συναπτι⟩κοὶ καὶ ὅςοι ἀκολουθίαν ἐπαγγέλλονται ⟨ἐν ἀρχῇ τῶν⟩ λόγων παραλαμβανόμενοι, οὐκ ἂν εὖ ⟨τεθεῖεν ἐν με⟩ταξύτητι· οἱ δὲ διαζευκτικοὶ οὐκ ἂν ⟨παραληφθεῖεν,⟩ εἰ μὴ ἐν μεταξύτητι τεθεῖεν. ὡς ἔφαμ⟨εν οὖν, τῇ δυνά⟩μει τῶν συνδέςμων ἡ θέςις ᾠκείωται.˙ ⟨τὸ μὲν γὰρ⟩ συναπτικὸν τὴν συνάφειαν ἐπαγγελλόμεν⟨ον ἔχει⟩ ἡνωμένην τῷ λόγῳ τὴν τάξιν, τὸ δὲ ⟨διαζευκτικὸν⟩ δηλοῦν τὸ ἀςυνύπαρκτον μεςάζεται κ⟨ατὰ τὴν⟩ τάξιν τῶν λόγων, ὡςανεὶ ἀπεῖργον ⟨τὸν ἕτερον⟩ τοῦ ἑτέρου λόγον. καὶ διὰ τοῦτο ἐν ἀρχῇ ⟨τοῦ λόγου⟩ τιθέμενοι οἱ διαζευκτικοὶ οὔ ποτε ς⟨υνδέουςι τοὺς⟩ λόγους· ἤτοι ἡμέρα ἐςτί νύξ ἐςτιν. εἰ δὲ ⟨οὕτως ἀπο⟩φαινοίμεθα· ἤτοι ἡμέρα ἐςτὶν ἢ νύξ ἐςτί⟨ν, οἰκείως⟩ ὁ λόγος συνδέδεται. καὶ ἀποβληθεὶς μὲν ὁ ἤ⟨τοι ἔτι⟩ τὴν διάζευξιν ἕξει, καθὸ εἰς τὴν οἰκείαν χώραν ⟨ἐτάχθη⟩ ὁ σύνδεςμος· ἀποβληθεὶς δὲ ὁ ἤ οὐ ποιήςει λό⟨γον, εἴγε⟩ πάλιν μὴ δεόντως ἐτέτακτο ὁ ἤτοι.

Ἔςτι ⟨καὶ τρί⟩τη διαφορὰ τοῦ ἤ συνδέςμου, ἥτις καλεῖται διαςαφητική. τοῦ μὲν γὰρ προτέρου ὕπαρξιν διας⟨αφεῖ⟩, τοῦ δὲ ἐπιφερομένου ἀναίρεςιν, βούλομαι πλουτεῖν ἢ πένεςθαι, βούλομαι φιλολογεῖν ἢ ςχολάζειν. ποιεῖται καὶ μετὰ τοῦ πέρ τὴν ςύνταξιν, ἡμέρα ἐςτὶν ἤπερ νύξ. ἴδιον δὲ ἔχει παρὰ τοὺς προκειμένους συν⟨δέςμους⟩ τὸ ἐν ἀρχῇ μὴ παραλαμβάνεςθαι, καθάπερ ἔχ⟨ουςιν⟩ οἵ τε διαζευκτικοὶ καὶ παραδιαζευκτικοί, ⟨ἤτοι⟩ ἡμέρα ἐςτὶν ἢ νύξ ἐςτιν. τῷ μέντοι διαςαφητικῷ συνδέςμῳ οὐκ ἄλλο τι ςύνεςτι μόριον
488 ἢ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον. καὶ ἦν ἡ τοιαύτη ἀφορμὴ ἀποδεικτική, καθότι προείπομεν ἐν τοῖς κατ᾽ ἀρχήν, τοῦ τὸ μᾶλλον καὶ ἧςςον συνδέςμους εἶναι, καὶ καθὸ δύναμις ἦν ἀντηρη . .

Argum. 5 Cum potestate coniunctionum locus, quem occupant, convenit. — 11 Proprius disiunctivorum locus medius inter sententias est. — 16 De disertivis. Ἤ coniunctionis tertia notio disertiva est. Significat prius poni, alterum tolli. — 21 Non potest primum sententiae locum occupare; potest cum μᾶλλον et ἧττον coniungi.

Discr. script. 1 post συνηθέςτερος nihil deesse videtur quam εςτι; certe lacunam multo ampliorem esse indicavit b quam est | lacunam l. 2 expl. b | 2. ⟨οἱ συναπτι⟩ GUhlig, ⟨οἱ συμπλεκτι⟩ b in var. lect. | 3. lacunam expl. b | 4. ἂν εὖ] ανευ A, αν b, qui lacunam expl. et l. 4. et 5. et 6. | 6. οικειωται A | 7. lacunam expl. RSchneider | 8—9. lacunas expl. b | 10. lacunam expl. RSchneider | 11. lacunam expl. b | 11—12. ει δε ϲ in A esse dicit b, εἰ δὲ ⟨οὕτως ἀπο⟩ RSchneider | 12. ἤτοι om. b in textu, addidit ex A in var. lect. | 12. 13. 14. 15. lacunas expl. RSchneider, l. 13. ἤ⟨τοι⟩ etiam b in var. lect., l. 14. GUhlig conicit ⟨ᾔει⟩, l. 15. ποιήςει . . . . b, sed ποιηςει λο . . . est in A | 16. 17. 21. lacunas expl. b | 22. ⟨ἤτοι⟩ b in var. lect., ἤ in textu, quasi esset in A, sed deest in A | 25. αρχην voci signum ·/. adscripsit·et in marg. αποδεικτικοις addidit A² | 26. αντηρη . . in fine versus, ubi sub charta a bibliopega membranae illita litterae paucae latere videntur, καθὸ ⟨οὐδ᾽ ἡ⟩ δύναμις ἦν ἀντήρη⟨ς⟩ vel καθὸ ⟨οὐδὲ⟩ δύναμις ἦν ἀντήρη⟨ς αὐτοῖς⟩ GUhlig

Ἔcτι μέντοι καὶ ὑπὲρ τοῦ ἢ ζήτηcιc, πότερον εἰc τὰ ἐπιρρήματα καταταγείη ἢ εἴπερ εἰc τοὺc cυνδέcμουc. — δῆλον ὡc καὶ τὸ ἀνθυπαγόμενον μόριον, λέγω δὲ τὴν οὔ ἀπόφαcιν, εἰc τοὺc cυνδέcμουc παραλαμβάνοιτο ⟨ἄν· ἡμέρα⟩ ἐcτὶν ἢ νύξ· πλουτεῖν βούλομαι ⟨ἢ πένεcθαι⟩. ἔcτι τὸ αὐτὸ οὕτωc ἀποφήναcθαι· ⟨πλουτεῖν βούλομαι,⟩ οὐ πένεcθαι· ἡμέρα ἐcτίν, οὐχὶ δὲ ⟨νύξ. Ἀλλὰ δείξομ⟩εν ὡc οὔτε ὁ προκατειλημμένοc cύν⟨δεcμοc ἄλλο⟩ τι κεκλήcεται ἢ cύνδεcμοc, οὔθ' ἡ ἀπό⟨φαcιc⟩ . . cει ἢ ἐπίρρημα. πρῶτον, ὡc καὶ ἄλλοτε ⟨ἐδείξαμεν, τὰ⟩ ἀνθυπαγόμενα οὐκ εἰc τὰ αὐτὰ μέρη λόγου ⟨παραλ⟩ηπτά ⟨ἐc⟩τιν ἐν τῷ καθόλου, εἴγε ἐδείξαμεν ἐν τῷ . . ῥήματι τό⟨ν⟩ ἄν cύνδεcμον ἀντιπαραλαμβανόμενον ⟨κατὰ⟩ πλείονα, ὥcτε οὐδὲ κατὰ τοῦτο τῷ ἢ τὸ οὔ ⟨τὸ αὐτό⟩. δεύτερον οἱ cύνδεcμοι cυccημαίνουcιν, αὐτόθεν δὲ ⟨ἡ ἀπόφ⟩αcιc τὸ δηλούμενον προφανὲc ἔχει. τρίτον ⟨οἱ cύνδεc⟩μοι κατ' ἰδίαν οὐ ῥητοί, ἐπεὶ πόθεν cύνδεcμοι; . . . τὸ[ν] μὲν ἤ, cύνδεcμον ἐπαγγελλόμενον, οὐ ῥητὸν κα⟨τ' ἰδίαν⟩, ἡ δὲ οὔ ἀπόφαcιc. τέταρτον τὰ ἐπιρρήματα ⟨παράγετ⟩αι, οὐχὶ οἱ cύνδεcμοι. τὸ οὔ ἐν τῷ οὐχὶ παράγεται, ⟨τοῦ ἢ οὐχ⟩ οὕτωc ἔχοντοc. τὸ δὲ πάντων cυνεκτικώτατον· ⟨ἡ⟩ ἀπόφαcιc πρὸ ῥήματοc ἐπιταccομένη ποιεῖ αὐτο⟨τέλειαν⟩ οὐ γράφω, οὐ περιπατῶ. ἦν δὲ τὸ τοιοῦτον ἴδιον ⟨ἐπιρ⟩ρημάτων. ὁ δὲ ἢ οὐδέποτε τὸ τοιοῦτον ἀπετέλεcε . . τοῦ δ' ἑτέρου λόγου ἐξ ἀνάγκηc παραλαμβανομένου . . ὅπερ ἦν ἴδιον cυνδέcμου, γράφω ἤπερ λέγω, διαλέγομαι ἤπερ ἀναγινώcκω. ὑγιῶc ἄρα ὃ μὲν ἐπίρρημα κεκλήcεται, ὃ δὲ cύνδεcμοc.

Φαίνεται δὲ ὅτι ἡ τοιαύτη διαφορὰ τοῦ cυνδέcμου ἀπὸ τῆc διαζευκτικῆc cυνδέcεωc μετέβαλεν εἰc τὴν διαcαφητικήν, ὡcεὶ ἐπικριτικὴ 489 γενομένη τῆc διαζεύξεωc. ἐκκείcθωcαν γὰρ αἱ διαφοραί. ἐπαγγέλλεται γὰρ τὸ διαζευκτικόν, ἐὰν τοῦτο, οὐ τοῦτο· εἰ τοῦτο μή, τοῦτο. καὶ ἔτι, ἢ τοῦτο ⟨ἢ⟩ καὶ τὸ cυνὸν ἢ ⟨τὰ⟩ cυνόντα . . . ὅπερ καλεῖται

Argum. 1 Ἢ quod cum οὔ adverbio commutaretur, quidam in adverbiorum numerum referebant. At est coniunctio. — 26 Sic igitur tres ἤ particulae inter se differunt, ut disiunctiva significet: 'si hoc, non illud'; subdisiunctiva: 'vel hoc, vel illud, vel aliud quid'; disertiva: 'hoc, non illud'.

Discr. script. 4. παραλαμβανοιτο esse videtur in A, extremo fol. 98 v., παραλαμ b, παραλαμ⟨βάνοιτο⟩ etiam RSkrzeczka, qui ἄν addidit, deinde ἡμέρα adiecit b, ἤτοι ἡμέρα RSkrzeczka | ἐcτὶν ἢ νύξ] fol. 97 r. | 5. 5—6. lacunas expl. b | 6. ⟨νύξ⟩ b et RSkrzeczka, ⟨Ἀλλὰ δείξομ⟩ RSchneider | 7. lacunam expl. b | 8. ⟨φαcιc⟩ b, qui etiam l. 9. 9—10. lacunas explevit | 10. ἐν τῷ ⟨περὶ ἐπιρ⟩ρημάτ⟨ων⟩ GDronke | 11. τὸν RSchneider, τὸ A b | κατὰ et l. 12 τὸ αὐτὸ add. RSchneider | 13. 14. lacunas explevit b | 14. post cυνδεcμοι sex fere litterae interciderunt in A, quas fuisse ἀλλὰ μὴν suspicatur RSchneider | 15. sic locum restituit RSkrzeczka | κα⟨θέcτηκεν⟩ b in var. lect. | lacunas l. 15. 16. 17. 18. 19. 20. expl. b | 25. μετέβαλεν b, μετεβαλλεν A | 27. εἰ τοῦτο μή, τοῦτο sic interpunxit GUhlig, εἰ τοῦτο, μὴ τοῦτο b | 28. ἢ b in var. lect. | ⟨τὰ⟩ RSchneider, qui lacunam post cυνόντα sic explet, siquidem has litteras capere potest: ⟨ἢ καὶ τὰ ἐπιφερόμενα⟩

παραδιαζευκτικόν. τὸ δὲ λειπόμενον, τοῦτο, οὐ τοῦτο. τέθειται γὰρ τὸ πλουτεῖν βούλομαι ἀνῃρημένου τοῦ πένεσθαι. καί μοι δοκεῖ ἕνεκα τούτου σύνδεσμον ἔξωθεν μηκέτι παραδεδέχθαι ὁ τοιοῦτος λόγος, εἰς δὲ ἐπίτασιν τὸ ἐπιτατικὸν ἐπίρρημα, λέγω τὸ μᾶλλον. ἐπεὶ δὲ τὸ μὲν ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου ἀναδεξάμενον τὸν ἤ ἢ τὸν ἤτοι ἀναμφίλεκτόν ἐστιν ἢ διαζευκτικὸν ἢ παραδιαζευκτικόν, τὸ δὲ μὴ οὕτως ἔχον ἤτοι πάλιν διαζευκτικόν ἐστιν ἢ καὶ διασαφητικόν, φαίνεται ὅτι διὰ τὸ τοιοῦτον ἀμφίβολον . . . ⟨τοῦ τε⟩ διασαφητικοῦ καὶ τοῦ διαζευκτικοῦ. ⟨ἐπὶ μὲν τοῦ⟩

⟨βού⟩λομ' ἐγὼ λαὸν σάον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι (Α 117)

⟨οὐ⟩ διστάζομεν, ὅτι ὁ ἤ νῦν διασαφητικός, ⟨εἴγε⟩ ἐν διαζεύξει γινόμενον γέλοιον· ἐπὶ μ⟨έντοι τοῦ⟩

πάντες κ' ἀρησαίατ' ἐλαφρότεροι πόδας εἶναι
ἢ ἀφνειότεροι χρυσοῖό τε ἐσθῆτός τε (α 164)

ὅ . . . . . τὸν ἕτερον νῦν παραδέξασθαι. τὸν δὲ ἕτερον . . . . . δύναται γὰρ διαζευκτικὸς εἰρῆσθαι τοῦ . . . πληροῦντος. εὔξονται ταχεῖς γενέσθαι, ἵνα ⟨ἀποφύγωσιν⟩ Ὀδυσσέα, ἢ ἄγαν πλούσιοι, ἵνα πείσωσι . . . εἴη παραπληρωματικὸς ὁ κέ. φαίνεται ὅ⟨τι διασαφη⟩τικός ἐστι. μᾶλλον γὰρ εὔξονται ταχεῖς γενέσθαι ⟨ἤπερ⟩ ἄγαν πλούσιοι. ὅπερ καὶ μᾶλλον, καὶ καθόλου . . . . σύνδεσμος καὶ καθὸ ὑποβάλλει ὁ λόγος . . . . που

Εὐρύμαχ', οὐδ' εἴ μοι πατρώια πάντ' ἀποδοῖτε (χ 61).

Ἑξῆς ῥητέον περὶ τῶν διαπορητικῶν.

490 Ἆρα. Οὗτος κατὰ πᾶσαν διάλεκτον, ὑπεσταλμέ⟨νης⟩ τῆς κοινῆς καὶ Ἀττικῆς, ἦρα λέγεται·

ἦρ' ἔτι π⟨αρ⟩θενίας ἐπιβάλλομαι,

Σαπφώ (fr. 52 Ahrens, 102 Bergk[3]).

ἦρ' ἔστι θ' ὕδωρ σ . . . . (lyr. gr. III[3] p. 1358 Bergk)

ἐπὶ τοῦ τοιούτου οὐκ ἐμποδίζοντός τινος συ⟨ναλοι⟩φὴν ἐκδέξασθαι, Τρύφων (p. 35 Velsen) φησὶν ἀποκοπὴν παρηκολουθηκέναι. καὶ ἔτι

ἦρά κεν ἐν δεσμοῖς ἐθέλοις.

παρ' Ἀλκμᾶνι (fr. 61 Bergk[3])

Argum. 24. De dubitativis. — Ἆρα est et communis et atticae dialecti, ceterarum ἦρα.

Testim. 24 Schol. Dion. Thr. BA 968, 23. — 19 Schol. α 165.

Discr. script. 7. ὅτι διὰ] fol. 97 v. | 8. inter αμφιβολον et διασαφητικου b inseruit ⟨τοῦ τε⟩, sed fere decem litterae interciderunt | lacunas l. 9. 10. 11. 12. explevit b | 15. inter ὁ et τον ετερον novem fere litterarum spatium in A | 17. ινα nunc evan. in A | 24. inscriptionem διαπορητικοι ex A add. b | lacunam expl. b | 26. παρθενίας GHermann, π⟨αρ⟩θενίης Ab, παρθενικὰς schol. Dion. Thr., παρθενίαν σ' vel παρθενία, σ' JAHartung, παρθενίκαις ThBergk | 28. 'unde sit petitum, prorsus incertum' ThBergk | 29. lacunam expl. b | 31. κεν ἐν b, κεν ον A

p. 490, 13 — 492, 16 b

ἦρα τὸν Φοῖβον ὄνειρον εἶδον.

Ἀρχίλοχος (fr. 86 Bergk³) μέντοι κοινότερον ἔφη

ὡς ἆρ᾽ ἀλώπηξ καἰετὸς ξυνωνίην.

Καί πού τινες τὸν ἤ τὸν αὐτὸν ἐξεδέξαντο τῷ ἄρα, ὡς ἀποκοπῆς γεγενημένης ἀπὸ τοῦ ἦρα, ὡσεὶ καὶ εἴ τις ἐκδέξαιτο τὸ δῶμα καὶ τὸ δῶ. ἀλλ᾽ οὐκ ⟨ἐστὶν⟩ ὑγιές, οὐ τοῦτό μου ἀποφαινομένου, ὡς οὐκ ἔνδεκτ⟨ον⟩ ἀποκοπῆναι σύνδεσμον· δεδείξεται γὰρ τὸ τοιοῦτον. τὸ γοῦν

ὅ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλῃ (Α 120)

οὐκ ἄν ποτε ἀποδ⟨εξαίμην⟩, καθό τινες ᾠήθησαν, ἄρθρον ἀντὶ συνδέσμου παρειλῆφθαι, μᾶλλον δὲ ἀποκοπὴν εἶναι τοῦ ὅτι. ἀλλ᾽ οὐχ, ὥς τινες, ὁ ἤ ἐν ἀποκοπῇ γενόμενος τοῦ ἦρα. σαφὲς ἐντεῦθεν. πᾶσα λέξις ὁτιδήποτε παθοῦσα ἔχει καὶ τὸ ἴδιον δηλούμενον, καὶ εἴ τινος τάξεως τύχοι, ταύτης πάλιν οὐ μετατίθεται. φαμὲν ⟨δῶ·⟩ . . . . ἀλλὰ πάλιν δηλοῦται τὸ δῶμα . . . . . . τὰ πάθη οὐ τῶν δηλουμένων . . . . καὶ ἡ παρά λέγεται πάρ, πὰρ Ζηνί, παρφολω . . . δηλοῖ ἐντελοῦς τῆς πάρα. ἀλλὰ μὴν . πισο . . . οὐ παρὰ τὸ πάθος ἐναλλαγὴν τῆς . . . . . εν. 491 εἴπερ οὖν καὶ ὁ ἦρα μόνως ὢν προτα⟨κτικὸς⟩ ἀπεκέκοπτο, καὶ πάλιν κατ᾽ ἀρχὰς παρε⟨λαμβ⟩άνετο. ὅπερ οὐ παρείπετο· εἰς γὰρ τοὐναντίον ἐχώρησε, τ⟨ὸ⟩ ἐν μέσῃ τῇ φράσει παραλαμβάνεσθαι. — ἀλλ᾽ οὐ⟨δ᾽ ὁ ἐν⟩ ἀρχῇ ἤ πάλιν ἀποκοπή ἐστι τοῦ ἦρα. φαμὲν γὰρ . . .

ἤ δολιχὴ νοῦσος ἤ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα (λ 172)·

ἦν γὰρ ⟨ἂν περισ⟩πώμενος, εἴγε ἡ βαρεῖα ἀποκοπτομένη τὸν ⟨αὐτὸν⟩ τηρεῖ τόνον ⟨ἐν⟩ τῷ ὑπολειπομένῳ, δῶμα δῶ. — (καὶ ⟨ἕνεκά⟩ γε τούτου τὴν νῶι ἀντωνυμίαν, μονοσύλλαβον ⟨εὑρισκομ⟩ένην παρ᾽ Ἀττικοῖς ἐν τῷ νώ, οὔ φαμεν ἀποκεκόφθαι. ⟨ἤ⟩ εἴπερ ἀποκοπή, ὑφ᾽ ἑτέρου λόγου τὰ τοῦ τόνου ⟨μετ⟩ετέθη· οὗ τὴν ἀπόδειξιν ἐν τῷ περὶ ἀντωνυμιῶν ἐξε⟨θέμ⟩ην). — σαφὲς οὖν ὅτι οὔτε ἡ τοῦ προτακτικοῦ φωνὴ ἀπεκόπη τοῦ ἦρα διὰ τὸν τόνον, οὔτε ἡ τοῦ ὑποτακτικοῦ διὰ τὴν

Argum. 4 Ἤ quidam ex ἦρα decurtatum esse contenderunt; id si esset, eundem in oratione locum atque ἦρα occuparet. Deinde oportebat ἤ perispomenon esse.

Discr. script. 1. ἦρ᾽ αὐτὸν ThBergk | 2. καινοτερον A | 3. και in ras. Aˣ, ετος fere evan. in A | ξυνωνιην A, quod servavit ThBergk, ξυνωνίαν b | lacunas l. 6. 7. 9. expl. b | 10. χ ante ωc add. Aˣ | 13. φαμεν ultima vox fol. 97 v., in fol. 100 r. lacuna duodecim tredecimve litterarum, sequuntur αλλα παλιν | 15. lacunam GUhlig sic explet ⟨ἀλλὰ τῶν φωνῶν ἐστι⟩ | 16. ante δηλοι in A esse videtur . . . αττον | 18. lacunam expl. b | παλιν A, πάλιν ἂν b in textu, πάλιν ⟨ἂν⟩ id. in var. lect. | lacunas l. 19. 20. 21. 23. 24. expl. b | 21. γὰρ ⟨ὀξυτόνως⟩ b in var. lect. | 24. τηρει nunc evan. in A | ⟨ἐν⟩ τῷ ὑπολειπομένῳ vel τοῦ ὑπολειπομένου RSkrzeczka | 25. lac. expl. b | 26. κοφθαι nunc evan. in A | ⟨ἤ⟩ εἴπερ b in var. lect., . . εἴπερ A et b in textu, εἰ δὲ RSkrzeczka | ἀποκοπή Ab in textu, ἀπεκόπη b in var. lect. | lacunas l. 27. 28. expl. b | 29. δια et p. 225, 2 η nunc evan. in A

σύνταξιν. — Τρύφων (p. 36 Velsen) δέ φησιν ὡς ὁ διαζευκτικὸς ἤ παραλαμβάνεται εἰς τοὺς διαπορητικοὺς κατ' ἀρχὰς ⟨λόγους⟩, ὡς ἐπὶ τοῦ

ἦ ἤδη σάφα οἶδεν (ω 404)·
ἦ δολιχὴ νοῦσος, ἦ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα (λ 172).

οὐ πάνυ δὲ ἀναγκαῖον. τί γὰρ τὸ κωλῦόν ἐστιν ὁμοφωνεῖν τῷ διαζευκτικῷ τὸν ἤ σύνδεσμον, ὄντα διαπορητικόν, εἴγε καὶ ἐπ' ἄλλων πλειόνων τὸ αὐτὸ παρέπεται;

Μηδ' ἐκεῖνο δὲ παραλείπωμεν, ὥς τινες ὑπέλαβον τὸν ἄρα σύνδεσμον μὴ εἶναι, «εἴγε τοῦ ἰδίου τῶν συνδέσμων ἐκτὸς πίπτει. τὸ ἡμέρα ἐστίν αὐτοτελές, ἀλλὰ τὸ ἤτοι ἡμέρα ἐστίν οὐκ αὐτοτελές, οὐδὲ τὴν αὐτὴν θέσιν ἐπαγγελλόμενον τῷ ἡμέρα ἐστίν· καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων τὸ αὐτό· ἐν μέντοι γε τῷ ἡμέρα ἐστί, λέγω κατ' ἐρώτησιν, οὐδὲν πλεῖον νοεῖται μετὰ τοῦ ἄρα. εἴτε ἄρα τὸ πρότερον αὐτοτελές, καὶ τὸ μετὰ τοῦ ἄρα· εἴτε ἐλλειπές, πάλιν τὸ αὐτό. — ἔτι ὅτε φαμὲν
492 οὕτως ἄρα ἡμέρα ἐστὶν ἢ νύξ, σύνδεσιν ἐποιησάμεθα οὐ διὰ τοῦ ἄρα, διὰ δὲ τοῦ ἤ. καὶ τοῦτο σαφές ἐστιν ἐκ τοῦ τὸν μὲν ἤ ὑποστελλόμενον ἀσύστατον τὸν λόγον καταλιπεῖν, τὸν δὲ ἄρα μηκέτι».

Ἕνεκά γε τοῦ τοιούτου οὐδὲ τὸν ἤ σύνδεσμον καταλείψομεν. ἔστι γάρ που τοιαύτη φράσις· ἀναγινώσκεις, οὐκ ἀναγινώσκεις· ἀπέρχῃ, οὐκ ἀπέρχῃ. ἀλλ' ὡ⟨μολογη⟩μένως λείπεται ἡ φράσις τοῦ ἤ. . . . .

ᾔομεν, ὡς ἐκέλευες, ἀνὰ δρυμά, ⟨φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ·⟩
εὕρομεν ἐν βήσσῃσι τετυγμένα δώμ⟨ατα καλά⟩ (κ 251—52)·

λείποντος τοῦ καί. καὶ οὐχὶ παρὰ τὰς ἐλλ⟨είψεις⟩ οὐ σύνδεσμοι. — (ἀλλὰ μὴν οὐδὲ ἄλλη λέξις, ⟨εἰ καὶ ἔσθ' ὅτε πλε⟩ονάσαιεν, οὐ παρὰ τοῦτο πλέον τι ἀναδ⟨εδεγμέναι⟩ εἰσί, λέγω καθόλου ἐπὶ πασῶν λέξεων). — τὸν ⟨αὐτὸν δὴ⟩ τρόπον ἐν φράσει ἐὰν ἐλλείπῃ ὁ ἄρα, οὐ πάντως ⟨οὐ⟩ σύνδεσμος. — ἔτι ὁ ἤτοι ὡμολόγηται ὅτι σύν⟨δεσμος δια⟩ζευκτι-

---

ARGVM. 8 Quidam negant ἄρα coniunctionem esse; nam ea utrum ponatur necne, nihil ad sententiam interesse. — 18 Sed etiam aliae voces modo ponuntur, modo omittuntur, — 25 neque quidquam ex ea re de eorum merismo colligitur.

DISCR. SCRIPT. 1. KLehrs post ἀρχὰς inseruit ⟨λόγους⟩; b puncta . . post διαζευκτικὸς et ἀρχὰς posuit, verum nullum in A lacunae indicium | 4. νοῦσος ἦ KLehrs, νοῦσος ἢ b | 11. οὐδὲ τὴν b, ου την A[1], sed δε adiecit A[2] |. 13. ἄρα GUhlig, γὰρ A b | ελλειπες A, ἐλλιπὲς b | 20. ἀπέρχῃ] fol. 100 v. | lacunam sic expl. b, sed amplior esse videtur in A | 21. post ἤ quindecim fere litterae evan. in A, cuius rei mentionem non fecit b | 22. lacunam expl. b | 23. βισσησι A | ⟨ατα⟩ b, ⟨καλά⟩ adiecit RSchneider pro lacunae ambitu | 24. lacunam expl. b | οὐ σύνδεσμοι GUhlig, οἱ σύνδεσμοι A b | 25. ⟨εἰ καὶ ἔσθ' ὅτε⟩ adiecit RSchneider, ⟨πλε⟩ b | 26. 27. lacunas expl. b | 28. οὐ σύνδεσμος. — ἔτι scripsit RSchneider secutus b, qui in textu . . σύνδεσμος. ἔτι, in var. lect. ⟨οὐ⟩ σύνδεσμος ἔτι. edidit

κός, καὶ δῆλόν ἐστιν ὡς μόνος οὐ ποιεῖ ⟨διάζευξιν⟩ εἰ μὴ παραλάβοι τὸν ἤ. τὸ αὐτὸ οὖν παρακ⟨ολουθήσει⟩ τῷ ἆρα. — «Ἀλλ᾽ οὐδὲν πλέον σημαίνει ἐν τῷ ἆρα ἡ⟨μέρα ἐστίν⟩.» — Ἕνεκα τοῦ τοιούτου οὐδ᾽ ὁ καί σύνδεσμος οὐδ᾽ ὁ ⟨ὅτι⟩· τὸ γὰρ αὐτὸ ἐπαγγέλλεται τὸ καὶ γράφω καὶ γράφ⟨ω⟩. — πολλάκις ἐγκειμένων τινῶν κατά τινας λέξεις . . παραλαμβάνομεν τοῦ αὐτοῦ δηλουμένου παραστα⟨τικὰ⟩ μόρια. οἷον ἐν συγκριτικοῖς ἔγκειται τὸ μᾶλλον· ἀλλὰ ⟨καί⟩ φαμεν ταχύτερον μᾶλλον περιπάτει,

ῥηΐτεροι γὰρ μᾶλλον (Ω 243)·

καὶ οὐ πάντως ἕνεκα τοῦ τοιούτου ἀποβλητέον τὸ μᾶλλον ὡς οὐκ ἐπίρρημα. — ἔτι γε μὴν πρὸς τὰς ἐρωτήσεις ὁτὲ μὲν οὕτως ὑπαντῶμεν· «πεποίηκας»; ἀποκρινόμενοι τὸ ναί ἢ διὰ τοῦ ὁρισμοῦ τοῦ ναὶ πεποίηκα. καὶ πάλιν οὐκ ἀπόβλητον τὸ ναί τῶν ἐπιρρημάτων. καὶ ἐπ᾽ ἄλλων ἀπείρων ἔστι τὸ τοιοῦτον παραστῆσαι. τί οὖν τὸ ἐμπόδιον καὶ τῷ ἆρα συνδέσμῳ τὸ αὐτὸ παρακολουθῆσαι;

Τινὲς δὲ καὶ τῶν φιλοσόφων «εἰς ἀναπόλησίν φασι τῆς ἐρωτήσεως 493 τὸν ἆρα παραλαμβάνεσθαι, καθότι καὶ εἰς πλείονα συγκατάθεσιν τὸ ναὶ γέγραφα, καὶ εἰς μᾶλλον ὕπαρξιν τὸν καί ἐν τῷ καὶ γράφω». — ἔλαθε δὲ αὐτούς, ὅτι καὶ ἐν τῷ ἆρα ἡμέρα καὶ ἔτι τοῖς παραπλησίοις ἐλλειπτικός ἐστιν ὁ λόγος, ἀπεκδεχομένων ἡμῶν τὰς συμβολικὰς φωνάς, λέγω τὴν οὔ καὶ τὴν ναί. τὰ γὰρ ἐντελῆ ἐστι τοιαῦτα, ἡμέρα ἐστὶν ἢ οὔ; ἡμέρα ἐστὶν ἢ νύξ; Τρύφων παρεγένετο ἢ οὔ; Τρύφων παρεγένετο ἢ Διονύσιος; — Προσθείημεν δ᾽ ἂν καὶ τοῦτο, ὡς καθόλου οἱ τοιοῦτοι λόγοι ἐκ διαζευκτικῆς φράσεως μετατέθεινται εἰς διαπορητικὴν ⟨σύνταξιν· καὶ γὰρ κατ᾽⟩ ἐρώτησιν διαπορούντων ἡμῶν τι ⟨πρός τινας λόγους⟩ καθ᾽ ὁρισμὸν ἐκφερομένους, παρα⟨λαμβάνεται ἡ κατ᾽⟩ ἐρώτησιν φράσις· περιπατεῖ Τρύφων. ⟨περιπατεῖ Τρύ⟩φω⟨ν; γέγραφα.⟩ γέγραφας; [γέγραφας] σήμερον γέγρα⟨φα. σ⟩ήμερον γέγραφας; — τὰ δέοντα οὖν τούτων τῶν λόγων παρα-

---

Argum. 16 Sunt, qui censeant, ἆρα tantum ad augendam interrogandi vim adhiberi; at fugit eos, indicari illa particula, alteram sententiae partem deesse. — 23 Omnino enuntiationes dubitativae ex disiunctivis transformatae sunt.

Discr. script. 1. ποιεῖ διάζευξιν b in textu, 'fort. ποιεῖ⟨ται διάζευξιν⟩' id. in var. lect. | 2. 3. lacunas expl. b | 4. 5. lacunas expl. RSchneider | 5. λέξεις ⟨ὅμως⟩ RSchneider | 6. παραλαμβάνομεν b, περιλαμβανομεν A | 7. ⟨καί⟩ RSchneider GUhlig | 12. πεποιηκας in A esse videtur, certe sic scribendum esse censet RSchneider, qui etiam interpunctionem et praeposuit et postposuit, πεποιη . b | 22. 23. ἢ οὔ, ἢ νύξ, ἢ Διονύσιος scribendum esse indicavit KLehrs, ἣ b | 25. διαπορρητικην est ultima vox in fol. 100 v., in fol. 101 r. decem fere litterae evanuisse videntur ante ωτησιν, ερ litterae, quas legit b, non iam cerni possunt | σύνταξιν· καὶ γὰρ κατ᾽ vel καθότι κατ᾽ KLehrs | 26. ⟨πρός τινας λόγους⟩, post ἐκφερομένους commate addito, KLehrs | 26–27. ⟨λαμβάνεται ἡ κατ᾽⟩ b KLehrs | 27—28. ⟨περιπατεῖ Τρύ⟩φω⟨ν; γέγραφα.⟩ γέγραφας; [γέγραφας] KLehrs | 28—29. ⟨φα⟩ RSchneider, ⟨φας⟩ KLehrs | 29. post γέγραφας interrogationis signum posuit KLehrs

λαμβανέcθω εἰc διάζευξιν· τῶν μὲν ὡριcμένων, ⟨οἷον⟩ ἡμέρα ἐcτὶν ἢ νύξ ἐcτι. (cαφὲc γὰρ ὅτι ὁ τὸ τοιοῦτον ἀποφαινόμενοc ἓν οἶδεν ἀληθὲc ὄν.) οὐχὶ οὖν πάλιν ⟨ἐπὶ⟩ τοῦ τοιούτου λόγου γενήcεταί τιc ὑπερώτηcιc· ἡμέρα ἐcτὶ⟨ν ἢ νύξ ἐcτι;⟩ καὶ δῆλον ὅτι ὁ οὕτω λέγων ἀμφοτέρων ἐcτὶ ⟨παραcτατικόc,⟩ αἰτεῖ μέντοι τὸ ἕτερον, καθότι, ὡc ἔφαμεν, ⟨ὁ διε⟩ζευγμένοc ἐπαγγέλλεται τὸ ἕτερον.

Οὐκ ἀπιθάνωc δὲ οἶμαι καὶ τὴν τοῦ cυνδέcμου φωνὴν μετατεθεῖcθαι τοῦ . νου, καθότι καὶ ὅλη ἡ φράcιc τὸ αὐτὸ ἀνεδέξατο· καθότι καὶ ἐκ τοῦ πλεονάcαντοc ε̄ cυμφανέc ἐcτιν. ὡc γὰρ ⟨ἐν⟩ τῷ διαζευκτικῷ ἐcτὶν ὁ ἠέ, οὕτωc καὶ ἐν τῷ διαπορητικῷ,

ἦε χόλον παύcειεν ἐρητύcειέ τε θυμόν (A 192).

ἀλλὰ κἀκ τῆc τάξεωc. ὡc γὰρ τὰ διεζευγμένα ἀδιαφορεῖ, οὕτωc καὶ τὰ διηπορημένα, ἡμέρα ἐcτὶν ἢ νύξ ἐcτι, νύξ ἐcτιν ἢ ἡμέρα ἐcτίν. εἴτε γὰρ κατὰ διαπόρηcιν εἴτε κατὰ διάζευξιν φαίημεν, ἀδια-
494 φορεῖ. — ὁμολόγωc οὖν οἱ κατ' ἀρχὴν τιθέμενοι cύνδεcμοι τῶν προκειμένων λόγων καὶ κατὰ φωνὴν διαλλαγὴν ἔcχον, ὥcτε ἐν μὲν διαζευκτικῷ παραλαμβάνεcθαι τὸν ἤτοι, ἐν δὲ διαπορητικῷ τὸν ἆρα, ἤτοι Τρύφων πάρεcται ἢ Θέων, ἆρα Τρύφων παραγενήcεται ἢ Θέων; μόνου τοῦ κατ' ἀρχὴν ἢ κοινῶc εἰλημμένου ἐπί τε διαζεύξεωc ἐπί τε διαπορήcεωc.

Εἴρηται ὡc τὸ ᾱ τοῦ ἆρα εἰc η̄ μετετίθετο παρὰ ταῖc ἄλλαιc διαλέκτοιc, ὑπεcταλμένηc τῆc Ἀττικῆc καὶ ⟨κοινῆc. καί⟩ πού τινεc ἐπὶ τῆcδε τῆc μεταθέcεωc ἐπιcτοῦντο, ὡc τὸ μακρὸν ᾱ εἰc η̄ μετατίθεται παρ' Ἴωcιν, οὐ τὸ βραχύ, καθότι ὁ ἐν βραχεῖ τῷ ᾰ λεγόμενοc ἄρα cυλλογιcτικόc ἐcτι καλούμενοc ἢ ἐπιφορικόc, ⟨ὃν⟩ οὐ μετατιθεῖcι. καὶ ἀντέλεγε Τρύφων (p. 36 Velsen), παρατιθέμενοc ὡcεὶ καὶ τὸ βραχὺ ᾰ εἰc η̄ μετατίθεται, ὡc τὸ

ἀναιδείην ἐπιειμένε (A 149),

διπλάcιον διπλήcιον, τὴν ἀμαιμάκετον Cκύλλην,

Argvm. 21 Ἆρα est vulgaris et atticae, ἦρα ceterarum dialectorum. Qua ex re non colligitur, solam longam ᾱ ab Ionibus in η̄ transformari. Nam etiam ἄρα collectiva in ἤρα transit.

Discr. script. 1. post διάζευξιν comma vel colon posuit KLehrs, om. b | οἷον KLehrs | 3. ἐπὶ b | 4. ⟨ν ἢ νύξ ἐcτι;⟩ KLehrs | 5. παραcτατικόc RSchneider, παραιτητικόc KLehrs | 6. lacunam expl. b | 7. απειθανωc A | 8. ante νου duae tresve litterae evan. in A, ⟨ὡριcμέ⟩νου vel ⟨διεζευγμέ⟩νου vel ⟨προκειμέ⟩νου KLehrs, ⟨κοι⟩νοῦ RSchneider, ⟨τό⟩νο⟨υ⟩ b | post ἀνεδέξατο pro commate maiorem interpunctionem posuit KLehrs | 9. ⟨ἐν⟩ b | 11. ἦε KLehrs, ἠὲ b | 14. διαπορρηcιν A | 14—15. αδιαφορεῖ b, αδιαφορειν A | 18—19. ἢ Θέων; RSchneider, ἢ Θέων b | 19. ἢ b, ε̄ A | 20. διαπορρηcεωc A | 22. κοινῆc. καί inseruit RSchneider | 25. ὃν οὐ μετατιθεῖcι b in var. lect., ου μετατιθειcι A, οὐ μετατίθηcι b in textu

p. 494, 16 — 496, 13 b

πείνη δ' οὔ ποτε δῆμον ἐπέρχεται (ο 407),

ὕψι δ' ἀέλλη (Π 374).

ἐρχῆν δὲ κἀκεῖνο παραθέcθαι, ὡc καὶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ cυνδέcμου ἡ μετάθεcιc γεγόνοι. τὸ γὰρ

ἦρά νύ τοι μεγάλων δώρων ἐπεμαίετο θυμός (Κ 401)

οὐκ ἀ⟨πὸ τοῦ διαπορητικοῦ· οὐδὲ τὸ⟩

ἦρά νύ μοι ξεῖνοc πατρώιόc ⟨ἐccι παλαιόc⟩ (Ζ 215),

⟨ἦρά⟩ νύ τοι πολλοὶ δεδμήατο κοῦροι Ἀχαιῶν (Γ 183)·

⟨τοιοῦτον γάρ⟩ τί φηcι· ξένοc ἄρα πατρ⟨ώιοc εἶ⟩, ⟨μεγάλων⟩ ἄρα δώρων ἐπιθυμεῖc. καὶ ἐπ' ἄλλων ⟨πολλῶν.

Μῶν.⟩ Cυνήθηc ἐcτὶ ποιηταῖc. καὶ πρόc τινων . . . ὡc εἴη cυνεcτὼc ἐκ τοῦ μή καὶ οὖν. πρὸ⟨c οὓc ἀντι⟩τίθηcι Τρύφων (p. 36 Velsen) κἀκ τοῦ δηλουμένου κἀ⟨κ τῆc φωνῆc.⟩ ἐκ μὲν οὖν τοῦ δηλουμένου, ὡc ἀcυcτατεῖ ⟨ἡ μή ἀπαγό⟩ρευcιc μετὰ cυλλογιcτικοῦ τοῦ οὖν διαπορητικ⟨ὸν⟩ ἀποτελέcαι, εἴγε διαφέρει τὸ cυλλογίζεcθαι το⟨ῦ διαπορεῖν.⟩ καὶ ἔτι ὡc ὁ οὖν ἐν ὑποτάξει ἐcτίν, ὁ δὲ μῶν ⟨προτακτικόc.⟩ ἐκ δὲ τῆc φωνῆc, καθὸ ὁ μῶν cύνδεcμοc τὸ ῡ ⟨ἐκθλίβει·⟩ «οὐ γὰρ οἷόν τε εὑρέcθαι τὸ υ ἐκθλιβόμενον, πρ⟨οcλαμ⟩βανόμενον δὲ κατὰ τὰc γινομέναc cυναλοιφάc, ⟨ὡc ἐν τῷ⟩ δὴ αὖτε δηὖτε, ὁ αὐτόc ὡὐτόc, ἐμέο αὐτοῦ ⟨ἐμωυτοῦ.⟩ ἦν ἂν οὖν καὶ μωῦν». — Καὶ πρὸc τὸ τοιοῦτόν τινεc ⟨ἔφαcαν⟩, ὡc διὰ κακοφωνίαν ἐκθλιβείη τὸ ῡ. — Δέον δὲ πρ⟨ὸc⟩ μὲν τὸν ἀπὸ τῆc φωνῆc λόγον φάναι, ὡc οὐ παρὰ τὸν οὖν ἡ cύνθεcιc, ἀλλὰ παρὰ τὸν ὦν, ὄντα καὶ Ἰωνικὸν καὶ Αἰολικὸν καὶ Δωρικόν. «Ἀλλὰ πῶc παρὰ τοῖc Ἀθηναίοιc;» ὅτι δυνάμει Ἴωνεc. ἀλλ' εἰ καὶ ἀπὸ Δωρίδοc διαλέκτου ἦν τι παρ' Ἀθηναίοιc, οὐ ξένον, ὅπου γε καὶ δαρ⟨όν⟩ φαcιν. — ἀλλὰ καὶ ἐπὶ cυναλοιφῆc ἔcτι τὸ τοιοῦτον παραcτῆcαι. τὸ θάτερον παρ' αὐτοῖc ἀcύcτατον, ἐὰν παρὰ τὸ ἕτερον ᾖ cυνηλιμμένον, εἴγε ἡ τοιαύτη cυνέλευcιc εἰc τὴν ου̅ δίφθογγον μεθίcταται, τὸ ἐμόν τοὐμόν, τὸ ἔργον τοὖργον, τὸ ἔλαιον τοὔλαιον. πῶc οὖν τὸ ἕτερον οὐ θοὔτερον; ψυχρὸν τὸ λέγειν, ὅτι ἀπὸ πληθυντικῆc ἐκφορᾶc εἰc ἑνικὴν μετῆλθε. πότε γὰρ πληθυντικὸν ἑνικὸν ἐκα-

---

Argum. 10 Μῶν non ex μή οὖν conflatum esse, ut quibusdam placuit, Trypho et ex notione et ex forma apparere dicit. — 21 Et de forma quidem hoc monendum est, non οὖν sed ὦν inesse.

Discr. script. 1. ἐπέρχεται Ab, ἐcέρχεται Homerus vulg. | 2. ἀέλλα Homerus vulg. | 4. lacunam expl. b | 5. δώρων] fol. 101 v. | 7. ἔccι παλαιόc, ut quae lacuna caperet, adiecit RSchneider | 9. τοιοῦτον γὰρ add. b | ⟨ώιοc εἶ⟩ RSchneider | 10. lacunas expl. b | 11. in lacuna fuisse εἴρηται suspicatur AdeVelsen | ειη cυνεcτωc est in A, non ειην cυνετωc, quod legi in A dicit b, qui edidit εἴη cύνθετοc | 12. τίθηcι b, τιθειcι A | lacunas 12. 12—13. 13. 14. 15. 16. explevit b | 17. lacunas expl. b | 18. ὡc ἐν τῷ RSchneider, οἷον τὸ AdeVelsen | 19. lacunam expl. b | 20. ἔφαcαν RSchneider | 21. lac. expl. b | 23. ὅτι b, οτε A | 25. lac. expl. b | cυναλειφηc A | 27. cυνηλιμμένον A¹b, cυνηλειμμενον A² | 29. τὸ ἕτερον b, θουτερον, non το ετερον ut ait b, A² supra versum add., om. A¹

νόνιςε; καὶ πότε οὐχὶ αἱ παραθέςειc κατὰ τοὺc ἰδίουc ἀριθμοὺc τὰc cυναλοιφὰc ἀναδέχονται; ἔcτω δὲ ἐν ὑποδείγματι τὸ ἔργον τοὖργον, τὰ ἔργα τἆργα. καὶ ὡc οὐχ ὑγιὲc τὸ λέγειν τοὖργα ἢ τἆργον, δῆλον ⟨ὡc⟩ καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ταὐτὸν παρακολουθήcει, καὶ ἡ ἀπολογία περιίcταται εἰc cολοικιcμόν. — ἄμεινον οὖν παραδέξαcθαι Δωρικὴν μετάθεcιν τοῦ ε̄ εἰc τὸ ᾱ, καὶ ὡc ὁ ἀνήρ ἀνήρ, ὁ ἄνθρωποc ἄνθρωποc, οὕτωc τὸ ἅτερον θάτερόν ἐcτι, καὶ ἄλλ⟨α⟩, τὸ πεινῆν καὶ διψῆν. — καὶ οὐκ ἐπὶ πλέον δεῖ περὶ τούτων παραθέcθαι.

⟨Καθίcταται οὖν κα⟩τὰ φωνὴν ὁ μῶν οὕτωc. πρὸc δὲ ⟨τὸν ἀπὸ τοῦ δηλου⟩μένο⟨υ⟩ λόγον ἐκεῖνα ἂν φήcαιμεν. πρῶτον ⟨ὅτι αἱ cυνθετοι⟩ τῶν λέξεών οὐ τὸ αὐτὸ ἐπαγγέλλονται ταῖc ⟨ἁπλῶc⟩ ἐκφερομέναιc, ἐν τοῖc περὶ cχημάτων εἴρηται. ⟨καὶ ἐξ αὐ⟩τῶν τῶν cυνδέcμων πλεῖcτα ἔcτι παραθέcθαι, ⟨καθὸ⟩ ἑξῆc εἰρήcεται, εἴγε ἄλλο μὲν τὸ καί,
496 ἄλλο δὲ τὸ καίτοι ⟨δηλοῖ⟩. — ἀλλ' εἰ καὶ τὸ τοιοῦτον παραθείη ⟨τιc⟩, ἔcτι κα⟨ταcτῆc⟩αι κυρίωc τὴν κατάcταcιν τοῦ cυνδέcμου, ὡc βούλεται ⟨ὁ⟩ Τ⟨ρύφ⟩ων. τὸ μή οὐ πάντοτέ ἐcτιν ἀπαγορευτικόν, ἀλλὰ ⟨καὶ⟩ διαπορητικῶc παραλαμβάνεται· μὴ γράψει; μὴ λήcεται ⟨ἡμᾶc⟩; ἴcον γάρ ἐcτι τῷ ἆρα λήcεται ἡμᾶc. ἀλλὰ μὴν καὶ ⟨ὁ οὖν⟩ παραπληρωματικόc ἐcτι. cυνέcτηκεν οὖν ὁ μῶν ἔκ ⟨τε⟩ διαπορητικοῦ τοῦ μή καὶ τοῦ ὦν παραπληρωματικοῦ, ⟨καὶ⟩ οὕτωc ἐcτὶ διαπορητικόc. μαρτυρεῖ δὲ cυλλογιcτικῷ ⟨μὲν⟩ ὄντι τῷ οὖν τὸ οὐκοῦν οὐ βαρυνόμενον κατὰ τέλοc, παραπληρωματικῷ δ' ὄντι τὸ βαρυνόμενον.

Κᾶτα. Οὗτοc πολλάκιc ἐν ἴcῳ τῷ καί παραλαμβάνεται. οὐ γὰρ . . . ον παρ' Ἀριcτοφάνει ἐν Βατράχοιc (v. 203) τὸ

Argvm. 9 De notione omnino hoc dicendum, composita non idem significare atque simplicia. — 14 Sed μή etiam dubitativum est; statuamus igitur, μῶν ex μή dubitativo et ὦν completivo coaluisse. — 23 Κᾶτα est ubi καί vocis vim induat.

Testim. 5 Et. Or. 74, 15. Et. M. 443, 27 *θάτερον· παρὰ τὸ ἅτερον· Δώριον· τὸ γὰρ ἕτερος ἅτερος λέγουσιν οἱ Δωριεῖς, ὡς τρέχω τράχω. οὕτως οὖν καὶ τὰ ἅτερα θάτερα κατὰ συναίρεσιν τῶν δύο ᾱᾱ εἰς ᾱ· καὶ τὸ ἅτερον θάτερον ὡς τὸ ἀγαθόν τἀγαθόν· ἔμεινε δὲ τὸ τ̄ ἄτρεπτον, ἐπειδὴ ψιλοῦται τὸ ἀγαθόν, τὸ ἅτερον δὲ δασύνεται. εἰ γὰρ ἦν παρὰ τὸ ἕτερον, θοὔτερον ἂν ἦν, ὡς τὸ ἔλαιον τοὔλαιον. διὸ καὶ οὐ λέγεται θάτερον ἐπὶ ἀρσενικοῦ ὀνόματος, οὐ γὰρ λέγεται θάτερος, ἀλλ' ὁ ἅτερος.* Cf. Et. Gud. 255, 12. Choer. Can. 631, 5. Eustath. 1573, 63.

Discr. script. 2. cυναλοιφὰc b, cυναλιφαc A^1, quod in cυναλειφαc mutat A^2 | 4. ὡc b | 5. περιίcταται b, παριcταται A | 7. ἅτερον RSchneider, ἕτερον A b | καὶ ἄλλ⟨α⟩, τὸ RSchneider, καὶ ἀλλ. A et b in textu, 'Fort. καὶ ⟨γὰρ⟩ ἄλλ⟨α, ὡc⟩ τὸ πεινῆν i. e. καὶ γὰρ ἄλλα ἔcτι Δωρικὰ παρ' Ἀθηναίοιc' b in var. lect. | 8. post παρ inc. fol. 102 r. | 9. ⟨καθίcταται οὖν κα⟩ RSchneider, ⟨cυcτήcεται οὖν κα⟩ b in var. lect. | 9—10. 10—11. 11. lacunas expl. b | 12. ⟨καὶ⟩ RSchneider, ⟨ἐξ αὐ⟩ b | 13. καθὸ b | 14. ⟨δηλοῖ⟩ vel ⟨cημαίνει⟩ vel aliquid eiusmodi intercidisse suspicatur RSchneider | παρείη pro παραθείη RSchneider | ⟨τιc⟩ b | 15. κα⟨ταcτῆc⟩αι RSchneider | 16. ⟨ὁ⟩ Τ⟨ρύφ⟩ων KLehrs | 17. γράψει b, γραψηι A, non, ut b ait in var. lect, γράψη | lacunas 16—21 expl. b | 24. ⟨ἄδηλ⟩ον vel simile quid fuisse censet RSchneider

κᾶτα πῶϲ ⟨δυν⟩ήϲομαι

ἀντὶ τοῦ καί παραλαμβάνεϲθαι. ἴϲωϲ μέν⟨τοι⟩ ἐκεῖνο διαπορητικόν ἐϲτιν ἐν Φοινίϲϲαιϲ Εὐριπίδου (v. 598 Kirchhoff)

κᾶτα ϲὺν πολλοῖϲιν ἦλθεϲ.

Τρύφων (p. 37 Velsen) μέντοι ἐν τῷ περὶ ἐπιρρημάτων ὡϲ περὶ ἐπιρρήματοϲ χρονικοῦ τὸν λόγον ποιεῖται, ἐν ᾧ καὶ ἐζήτηϲεν, εἰ ἔγκειται τὸ εἶτα. ἐν δὲ τῷ περὶ ϲυνδέϲμων, ὁμοίωϲ τοῖϲ περὶ Ἀπολλώνιον καὶ Κόμανον καὶ ϲχεδὸν ἅπαϲι ϲύνδεϲμον ἐκδεχόμενοϲ, πάλιν λόγουϲ τινὰϲ προὐφέρετο ἐξεταϲτικοὺϲ τοῦ ἐγκεῖϲθαι τὸν καί καὶ τὸ εἶτα, καθό τινεϲ ᾠήθηϲαν, καὶ ἦϲαν τοιοῦτοι οἱ κανόνεϲ· «ὁ καί ϲύνδεϲμοϲ ἔκθλιψιν τοῦ ῑ καὶ κρᾶϲιν τοῦ ᾱ ποιεῖται εἰϲ μακρὸν ᾱ, τοῦ ε̄ μόνου ἐπιφερομένου (φαίνεται ὅτι καὶ τοῦ η̄)· καὶ ἐμέ κἀμέ, καὶ ἐκεῖνοϲ κἀκεῖνοϲ. ὅτε μέντοι δίφθογγοϲ ἐπιφέρεται, ἐκθλίβεται τὸ ᾱ καὶ τὸ ῑ, καὶ εἶχον κεῖχον. τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τοῦ ο̄. ἐπιφερόμενον γὰρ μόνον τὸ ο̄ κρᾶϲιν ποιεῖται, καὶ ὁ ϲόϲ χὠ ϲόϲ, καὶ ὁ οἶνοϲ χοἶνοϲ, καὶ ὁ φίλοϲ χὠ φίλοϲ. εἴπερ οὖν ἔγκειται τὸ εἶτα, ἦν ἂν κεῖτα.» καὶ ἔτι ἐν τῷ περὶ ἐπιρρημάτων καὶ τὸ δηλούμενόν φηϲι μάχεϲθαι. «ὁ μὲν γὰρ καί ϲύνδεϲμοϲ ἐπὶ τῶν κατὰ τὸν 497 αὐτὸν καιρὸν παραλαμβανομένων ἐϲτίν (ὑφ' ἕνα γὰρ καιρὸν γραφόντων τινῶν φαμεν καὶ Διονύϲιοϲ ἔγραφε καὶ Ἀπολλώνιοϲ), καὶ δῆλον ὅτι διὰ τοῦτο καὶ ἀθροιϲτικ⟨όϲ· ὁ δὲ εἶτα χρό⟩νου τομὴν ἐπαγγέλλεται. ὁ γὰρ λέγων Ἀριϲτ⟨οφάνηϲ ἔγραψεν,⟩ εἶτα Ἀπολλώνιοϲ τάξεώϲ ἐϲτι παραϲτ⟨ατικόϲ.» προϲ⟩θείημεν δ' ἂν ὅτι καὶ τοῖϲ κατὰ ἀριθμὸν παραλαμβανομένοιϲ ϲύνεϲτιν, Ἀρίϲταρχοϲ πρῶτοϲ ἔγραψε⟨ν, εἶτα⟩ δεύτεροϲ Ἀριϲτοφάνηϲ, εἶτα τρίτοϲ καὶ τὰ ἑξῆϲ. εἰ καὶ τὸ δεύτερόϲ τιϲ βαϲτάξειε, μένει τὸ ἐν δευτέρᾳ τάξει νοούμενον, Ἀρίϲταρχοϲ πρῶτοϲ ἔγραψεν, εἶτα Διονύϲιοϲ. εἰ μέντοι τὸν καί παραλαμβάνοιμεν, ἀμφό⟨τεροι⟩ γίγνονται. διὰ τούτων οὖν θεματικὸν τὸν ϲύνδεϲμον ⟨ἐξε⟩δέχετο. — εἶτά φηϲι· «χωρὶϲ εἰ μὴ ἐπεκτέταται ὁ καί, ὡϲ ὁ δή, ἀποβολῆϲ γενομένηϲ τοῦ ῑ καὶ εὐλόγου ἐκτάϲεωϲ τοῦ ᾱ, καθότι καὶ τὸ κλαίειν κλάειν.» ἦν δ' ἂν τοῦτο πιθανόν, εἰ πάντοτε ἀντὶ τοῦ καί παρελαμβάνετο ὁ κᾶτα. καὶ φαίνεται ὅτι, δι' οὗ ᾐτήϲατο

Argum. 5 Trypho probare studet, κᾶτα non ex καί εἶτα factum esse, sed aut esse primitivum, — 28 aut ex καί per epectasin ortum, suppressa ῑ littera, — 31 quam ii quoque subtractam esse censent, quibus illa ex καί εἶτα coaluisse videtur.

Discr. script. 1. 2. lacunam expl. b | 4. ad ηλθεϲ adscripsit A² in marg. προϲ τον ουδεν ειϲ μαχην, ut versum suppleret | 6. τω ειτα A | 13. επιφερηται A | 14. επιφερομενον (non επιφερομενου, quod ex A se edidisse indicat b) γαρ μονον το A, ἐπιφερομένου γὰρ μόνου τοῦ b | 15. χὠ ϲόϲ b, κοϲοϲ A | 16. τὸ εἶται b, το η A | 19. οϲ καὶ δῆλον] fol. 102 v. | 20. 21. 22. 23—24. lacunas expl. b | 24. Διονύϲιοϲ pro Ἀριϲτοφάνηϲ HSchrader | 'Fort. ⟨ἐφ' οὗ⟩ εἰ: est enim aliquid lacunae in cod.' b in var. lect., καὶ εἰ pro εἰ καί conicit RSchneider | 27. ⟨τεροι⟩ RSchneider | 28. lacunam expl. b | 30. πειθανον A

ὑποστολὴν τοῦ ῑ, διὰ τούτου οἱ ἀξιοῦντες τὸ εἶτα ἐγκεῖcθαι κατορθοῦcι τὸν κᾶτα. ὡc γὰρ τὸ καὶ ἐμέ κἀμέ, οὕτω καὶ τὸ καὶ εἶτα, ἐνδεῆcαν τῷ δευτέρῳ ῑ, ὑποcυνήλιπται ἐν τῷ κᾶτα.

Πρὸ τῆc καταλογῆc τῶν αἰτιολογικῶν ἐπιcτατέον μορίῳ τῷ ἕκητι, τί ποτ' ἂν εἴη μέροc λόγου. καὶ δῆλον ὅτι, εἰ cημαίνοι τὸ ἕνεκα, cύνδεcμοc ἂν εἴη αἰτιολογικόc, ἰcοδυναμῶν τῷ ἕνεκα καὶ χάριν· εἰ δὲ μὴ δηλοῖ μὲν τὸ ἕνεκα, τὸ δὲ ἑκοντηδόν, ἕκητι cοῦ ὡc εἰ ἑκόντοc, δῆλον ὡc ἐπίρρημα. — Ἀλλά φηcιν ὁ Τρύφων (p. 39 Velsen), ὡc «ἀδύνατον ἂν εἴη cύνδεcμον αὐτὸ ἐκδέξαcθαι, καθὸ οὔ ποτε οἱ cύνδεcμοι τὴν ᾱ cτέρηcιν ἀναδέχονται, ἔcτι δὲ τὸ ἀέκητι ἐν cτερήcει τοῦ ἕκητι.»

498 Προcθείημεν δ' ἂν τῷ λόγῳ καὶ τοῦτο, ὡc εὐλόγωc οὐδὲ ἡ ᾱ cτέρηcιc παρακείcεται τοῖc cυνδέcμοιc, ἐπεὶ πάντοτε ἐν cυνθέcει ἐcτί, καὶ ἔcτιν ἀνατρεπτικὴ τοῦ πρὸc ὃ cυντίθεται. εἴπερ οὖν τὸ τοιοῦτον παρείπετο, καὶ ἡ δύναμιc τῶν cυνδέcμων ἀνῃρεῖτο, καὶ δῆλον ὡc οὐ cύνδεcμοι. ἔτι εἴπερ τὸ ἕκητι cύνδεcμοc αἰτιολογικόc, δῆλον ὡc οὐ τὸ ἀέκητι· cτέρηcιc γὰρ τῆc αἰτιολογίαc. Ἀλλὰ πάλιν ἦν ἐκεῖνο ἀδύνατον τὸ μὴ εἰc ταὐτὸν εἶδοc παραλαμβάνεcθαι τὸ ἐν cτερήcει παραλαμβανόμενον μέροc λόγου, φυλάττον τὴν αὐτὴν κατάληξιν καὶ τὸ αὐτὸ δηλούμενον, αὐτὸ μόνον τῆc cτερήcεωc περιττευούcηc. ὃν γὰρ τρόπον ⟨τὸ ἑκών τῷ⟩ ἀέκων ταὐτόν, οὕτω καὶ τὸ ἀέκητι ταὐ⟨τὸν ἔcτ⟩αι τῷ ἕκητι· οὐδενὶ γὰρ διαφέρει, ὡc ἔφαμεν, ⟨εἰ μὴ τῇ cτερήcει⟩. εἴρηται δὲ ὅτι ἀδύνατον τὸ ἀέκητι cύνδεcμον ⟨εἶναι· ἄλο⟩γον ἄρα καὶ τὸ ἕκητι cύνδεcμον εἶναι.

Προc⟨θείημεν⟩ δ' ἂν καὶ τοῦτο, ὡc ἐν τοῖc cυνδέcμοιc ἡ οὔ ἀπό⟨φαcιc ὅτε⟩ πρόcειcιν ἐν παραθέcει, οὐ τὸν cύνδεcμον ἀναι⟨ρεῖ μόνον⟩, τὴν δὲ ὅλην φράcιν. φημὶ δὲ τοῦτο, καθὸ ἡ οὔ ἀπό⟨φαc⟩ιc, ἀναιροῦcά τινα μέρη λόγου, καὶ εἰc τὴν ᾱ μεταλαμ⟨βάνεται⟩ cτέρηcιν, οὐ φίλοc ἄφιλοc, οὐ cέβω ἀcεβῶ, οὐχ οἷόν τε δ' ἐcτὶν εὑρεῖν, καθότι προείπομεν, ἐν cτερήcει ποτὲ cύνδεcμον παραλαμβανόμενον. τὸ ὅλον οὖν ἀναιρεῖ ἡ ἀπόφαcιc, οὐχὶ τὸν cύνδεcμον. φαίνεται οὖν ὅτι καὶ ἐν τῷ ἕκητι

Argvm. 4 De causalibus. Ἕκητι ubi idem valet, quod ἕνεκα, coniunctio est; ubi ἕκητί cου significat 'te volente', adverbium. — 11 Cui poteris haec addere: adiecto ᾱ privativo vis tollitur vocis primitivae; tolleretur igitur causalis vis, quae est in ἕκητι; itaque ἀέκητι causalis coniunctio esse non posset. Ergo ne ἕκητι quidem esset coniunctio causalis. — 24 Ad coniunctiones ᾱ privativum non accedere, mirum non est. Id enim in οὔ negationis locum non substituitur, nisi ubi haec ad unam vocem pertinet; οὔ autem si coniunctioni apponitur, ad totum spectat enuntiatum.

Discr. script. 2. και ante εμε add. A² | οὕτωc καὶ τὸ καὶ b, ουτωc A¹, deinde και το και A² | 3. υποcυνειληπται A | 4. inscriptio περι αιτιολογικων A b | 19. τροπον postrema vox est in fol. 102 v., in fol. 103 r. praeter ea quae supplevit b etiam ἀέκων nunc quidem legi non iam potest | 19—20. 20. 21. 22. 24. 25. 26. lacunas expl. b | 27. μεταλαμβάνεται b nullo lacunae indicio, sed βανεται nunc ev. in A | 30. 'Fort. leg. κἂν' b in var. lect.

κατὰ τὸ αὐτὸ προσεληλύθει ἡ οὔ ἀπόφαcις, οὐχ ⟨ἕκητι Ἀπολλωνίου,⟩ ὁμοίως τῷ οὐχ ἕνεκα Ἀπολλωνίου, οὐ χάριν Ἀπολλωνίου, οὐχ ὅτι ἔγραψα.

«Ἀλλ' οὐδὲ ἐπίρρημα», φηcὶν ὁ Τρύφων (p. 39 Velsen), πάνυ ἀκριβῶc καὶ τῷ cχηματιcμῷ προcελθὼν καὶ τῇ τάcει. «εἰ γὰρ παρὰ τὸ ἑκών τὸ ἐπίρρημα ἐγένετο, κἂν ὠξύνετο, εἶγε·τὰ ἐν παραγωγῇ, κἂν μακρῷ τῷ ῑ χρῆται κἂν βραχεῖ, ὀξύνεται, Ἑλληνιςτί, ἀμογητί, πανοικί. πῶc οὖν βαρύνεται τὸ ἕκητι; — Ἔτι οὐδέποτε ἐπίρρημα cὺν cτερήcει ἀποτελεῖται. τὰ γὰρ ὄντα παραcύνθετά ἐcτι. τῷ ἀcέμνως τὸ ἄcεμνος παράκειται, τῷ ἀψευδῶc τὸ ἀψευδής, τῷ ἀκλαυτί τὸ ἄκλαυτος, τῷ ἀθεωρητί τὸ ἀθεώρητος.» — Cαφῶc παραδίδοται ὁ τοιοῦτος λόγος ἐν τῷ περὶ ἐπιρρημάτων. ὥcτε καὶ κατὰ τοῦτο ἀcύcτατον τὸ ἀέκητι, κἂν ἐπίρρημα καθεcτήκῃ τὸ ἕκητι.

Ἔδει τὸν Τρύφωνα καὶ τὴν φωνὴν καταcτῆcαι τοῦ ἕκητι, εἰ ὅλως δύναται τῇ ἑκών παρακεῖcθαι. καί φηcιν ὅτι, «καθὸ ἠλογήθη ἡ φωνή, δύναται ἐπίρρημα καθίcταcθαι, ἠλογημένον ἐν τῇ τάcει, καθότι καὶ ἐν αὐτῇ τῇ φωνῇ». ἔδει δὲ καὶ περὶ τῆc ᾱ cτερήcεως λόγον τινὰ ποιήcαcθαι, ἐπεί τοί γε ἐπίρρημα καθεcτὸc ἀκατάcτατον γενήcεται καὶ ἐν τάcει ἀνακόλουθον πρὸc τὴν ἑκών, ἄλογον ἔχον τὴν cύνθεcιν. καὶ οὐδὲν κωλύcει ἕνεκα τούτου τὸ αὐτὸ ἁμάρτημα μετατιθέναι ἐπὶ τὸν cύνδεcμον, κἂν cύνδεcμος καταcταίη τὸ ἀέκητι.

Ῥητέον οὖν ὑπὲρ τοῦ cχηματιcμοῦ ⟨τοῦ ἕκητι, ὅτι ἀπὸ cυνθέτων⟩ πολλάκιc ἀποτελεῖται ἁπλᾶ, καὶ δη . . . . θοc ὑπαντᾷ τῇ καλουμένῃ ἀφαιρέ⟨cει· ὃν γὰρ τρόπον⟩ ἐπὶ τῶν ἁπλῶν cχημάτων τὸ λειπόμενον ⟨πάντως⟩ τοῦ ὅλου δηλουμένου ἐcτὶ παραcτατικόν, τὸν αὐτὸν

Argum. 6 Sed ne adverbia quidem voces illas esse censet Trypho, quod neque accentus bene habeat, et adverbia cum ᾱ privativo non componantur. — 14 Debebat autem Trypho de forma accuratius statuere. — 22 De ea haec dicenda sunt. Non ex ἕκητι per ᾱ privativum factum est ἀέκητι, sed ἀέκητι ex ἀεκαcτί ortum, unde ἕκητι abiecta α littera natum.

Testim. 21 Apoll. de adv. 135, 22 *ἀλλ' ἔστι γε ἀποδεῖξαι πάμπολλα ἁπλᾶ ἀπὸ συνθέτων γεγονότα,' ὡς ἔστι γε ἐπινοῆσαι καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ σύμπηξιν σωμάτων ἀποβολάς τινων μερῶν, ἁπλότητος μὲν ἐχομένας, δηλούσας δὲ τήν ποτε γενομένην αὐτοῖς σύμπηξιν, ὡς εἰ κλινιδίου πους ἤ τι τοιοῦτον μερικόν . . ἔστιν οὖν τις τρόπος καὶ τοιοῦτος ἐν λέξεσιν, ὃς δοκεῖ μὲν ἁπλοῦς εἶναι, ὑπόμνησιν δὲ ἔχει τοῦ ἐκπεπτωκέναι ἐκ συνθέτου λέξεως.*

Discr. script. 1. ἕκητι Ἀπολλωνίου b, om. A, quam lacunam b non indicat in textu, indicat in var. lect. | 10. το αψευδως A | 12. ἀέκητι b, εκητι A 13. καθεcτηκει A | 22. Ῥητέον] fol. 103 v. | lacunam expl. RSchneider, ⟨ὅτι ἀπὸ cυνθέτων⟩ iam b in var. lect. | 23. δη⟨λον ὅτι τὸ πά⟩θοc b in var. lect., δη⟨λοῦντα ὅτι τὸ πά⟩θοc RSchneider | 24. ⟨cει⟩ b, ⟨ὃν γὰρ τρόπον⟩ RSchneider 24—25. λειπομενον A, λειπομεν . . b | 25. πάντως add. RSchneider | αυτον A, om. b

⟨τρόπον⟩ τὸ λειπόμενον ἁπλοῦν δηλώϲει τοῦ ὅλου τὴν ϲύνθεϲιν ⟨ἐκ τοῦ⟩ δηλουμένου, ἐπεὶ τὸ ἀφῃρημένον ἐν λεκτῷ καθειϲτήκει. ⟨ἐκ⟩κείϲθω δὲ ὑποδείγματα. τὸ ἠνορέη διαφέρει τοῦ ⟨ἀνδρία⟩, ᾗ τὸ μὲν ἐξ ἁπλοῦ ἐγένετο τοῦ ἀνδρόϲ, τὸ δὲ ἐκ ϲυνθέ⟨του τοῦ⟩ εὐήνωρ· οὐ γὰρ ἂν ἄλλωϲ τὸ κατ' ἀρχὴν ᾱ εἰϲ η̄ μετ⟨έπεϲεν⟩, οὐδὲ μὴν τὸ η̄ εἰϲ τὸ ω̄, εἰ μὴ παρέποιτο ϲύνθεϲιϲ ὡϲ ἐ⟨ν τῷ⟩ ἀντήνωρ καὶ ἀγαπήνωρ, Ἐλπήνωρ. ἦν οὖν καὶ τὸ εὐήνωρ, ⟨ἀφ' οὗ⟩ κτητικὴ παραγωγὴ ἔπιπτεν εὐηνόρεια ὡϲ Ἑκτόρεια κ . . ρεια καὶ πρακτόρεια, εὐηνορέα καὶ ἔτι Ἰωνικῶϲ εὐηνορ⟨έη⟩, ὡϲ Ἑκτορέη. ὁμολόγωϲ οὖν ἐν ἀφαιρέϲει τοῦ εὖ τὸ ἠνορ⟨έη⟩, καὶ οὐκ ἀϲυνήθωϲ τοῦ εὖ παρ' αὐτῷ λείποντοϲ. οὕτω γὰρ ἔχει τὸ

δόμοιϲ ἔνι ποιητοῖϲι (ν 306),

τοῖϲ εὖ πεποιημένοιϲ. — εἰϲ τὸν τοιοῦτον λόγον καὶ ἄλλα πλεῖϲτα ἔϲτι παραθέϲθαι. τὸ γὰρ φρονεῖν ἢ ψευδήϲ ἢ ϲαφήϲ οὐκ ἄλλωϲ ἂν καταϲτ⟨αίη⟩, εἰ μὴ δοθείη ὅτι δεύτερα εἴη τῶν καλουμένων ϲυνθέτων. καὶ τὸ

ἀλλ' ἄνα, μηκέτι κεῖϲο (Ϲ 178),

καὶ τὸ

πάρα δ' ἀνήρ (π 45)

εἰϲ τὸ αὐτὸ ϲυναχθήϲεται.

γείτονεϲ ἠδὲ ἔται (δ 16),

ἀϲτυγείτονεϲ. ἔτι δὲ καὶ τὸ

ἐν πύλῳ ἐν νεκύεϲϲι (Ε 397),

προπύλῳ. ἦν οὖν τι ῥῆμα τὸ ἀεκάζω, ἔνθεν τὸ

πόλλ' ἀεκαζομένη (Ζ 458),

ᾧ παρέκειτο ἐπίρρημα τὸ ἀεκαϲτί, ὡϲ ἰάζω ἰαϲτί, αἰολίζω αἰολιϲτί, δωρίζω δωριϲτί. τοῦτο ἐν ἐνδείᾳ τοῦ ϲ̄ καὶ Ἰωνικῇ μεταθέϲει τοῦ ᾱ εἰϲ η̄, καθότι καὶ τὸ διπλάϲιον διπλήϲιον, ἀποτελεῖ τὸ ἀέκητι, πάνυ εὐλόγωϲ τοῦ τόνου ἀναβιβαϲθέντοϲ, καὶ καθότι ἔνδεια πολλάκιϲ τοῦ ϲ̄ ἀναβιβαϲμὸν τοῦ τόνου ἀποτελεῖ, οὐταϲμένοι οὐτάμενοι, ϲυνεληλαϲμένοι

Testim. 8 Herod. περὶ μον. λ. 4, 13 Lehrs *τὸ δαιδάλεος καὶ κονισάλεος κτητικῇ* (*κτητικὰ*? KLehrs) *Ἰωνικῇ ἐστιν ἐνδείᾳ τοῦ ι ὁμοίως καὶ Ἑκτόρεος καὶ Νεστόρεος.* Arcad. 42, 11 (Herod. II 278 Lentz) *ὅσα δὲ ἀπὸ τῶν κτητικῶν ἐγένετο κατ' ἔνδειαν τοῦ ῑ καὶ προπαροξύνεται· Ἀγαμεμνόνεος Ἑκτόρεος Νεστόρεος τέλεος χάλκεος χρύσεος.* — Apoll. de adv. 136, 13 *ἀφ' οὗ γέγονεν ἡ εὐηνορία καὶ εὐηνορέα, καὶ ἐλλείψει τῆς ευ̅ διφθόγγου, ἠνορέα.*

Discr. script. 1. ⟨τρόπον⟩ RSchneider | ϲυνθεϲιν . . . A, ϲυν . . . b | 1—2. ἐκ τοῦ RSchneider | 2. καθειϲτήκει RSchneider, καθιϲτηκει A, καθιϲτ . . . b in textu, καθίϲτ⟨αται⟩ id. in var. lect. | 2. 3. 4. 5. lacunas expl. b | 6. παρειποιτοι A | ϲυνθεϲιϲ ωϲ ε . . . A, ϲυνθεϲιϲ . . b, lacunam expl. RSchneider | 7. ἀφ' οὗ b | 8. κ⟨αϲτό⟩ρεια vel ⟨ἀ⟩κ⟨τό⟩ρεια vel aliud simile ChALobeck, κ⟨αὶ Νεϲτό⟩ρεια RSchneider | πρακτόρεια, εὐηνορέα RSchneider, πρακτόρεια εὐηνόρεια Ab | 9. et 10. ⟨έη⟩ b | 15. lacunam expl. b | 17. μηδ' ἔτι Homerus vulg.

cυνεληλάμενοι, δεcποcτὴc δεcπότηc, ἐργαcτὴc ἐργάτηc, καὶ καθότι τὰ πάθη τοῖc τύποιc cυνεκτρέχει. ἴcωc γὰρ καὶ τὰ προκείμενα τῶν λέξεων ἕνεκα τῶν τύπων μετετίθει τοὺc τόνουc. — ⟨ἔcτι πάμπολλα εἰc τὸ τοι⟩οῦτο παρατίθεcθαι. — καὶ ἐπὶ τοῦ οὖν προ⟨κειμένου ῥητέον ὅτι κατ⟩ὰ ἀμφότερα τὴν βαρύτητα παρα⟨ιτεῖται, εἴγε⟩ τὰ εἰc ῑ λήγοντα ἐπιρρήματα ὀξύνεται τότε ὅτε ⟨παραγώγω⟩ν χαρακτῆρα ἀναδέδεκται, ῥηματικὰ μὲν ὄντα ⟨διὰ⟩ cυcτελλομένου τοῦ ῐ, ὀνοματικὰ δὲ διὰ μακροῦ τοῦ ῑ . φωνου . τοῦ ἐν τῷ ὀνόματι. τοῦ μὲν προτέρου αἰολιcτί, ἰαcτί· ⟨τοῦ δὲ⟩ δευτέρου ἀκόνητοc ἀκονητί, παμμαχί, πανθοινί. ⟨Οὐκέτι οὕ⟩τωc οὖν ἔχον καὶ τὸ ἀέκητι διὰ τὰ προειρημένα πάθη ⟨μετῄ⟩ει εἰc βαρύτητα ὁμοίωc τῷ ἶφι καὶ αὖθι. — ὡc οὖν ἔφαμεν, ⟨τῇ ἀφαιρ⟩έcει τῆc ᾱ cτερήcεωc καὶ τὸ ἕκητι ἐγεγόνει.

Οἱ αἰτιολογικοὶ cύνδεcμοι καὶ ἀκολουθίαc εἰcὶ πάλιν δεκτικοὶ καὶ 501
⟨ὑπάρ⟩ξεωc, ὡc καὶ cχεδὸν τοῖc παραcυναπτικοῖc οἱ αὐτοί ⟨εἰcι⟩. τοιοῦτον γάρ ἐcτι τὸ νοούμενον ἐν τοῖc παραcυναπτικοῖc· εἰ τὸ πρότερον ἀληθέc, καὶ τὸ δεύτερον· τὸ δεύτερον, ὅτι καὶ τὸ πρῶτον. ⟨τὸν γο⟩ῦν ἐπεί cύνδεcμόν τινεc ἀδιαφόρωc ἔταξαν καὶ εἰc τοὺc αἰτιολογικούc, ⟨ὡc τ⟩ῶν παραcυνημμένων καὶ αἰτιολογικῶν ταὐτὸ δηλούντων

Argvm. 13 Causales indicant, et certum sententiarum ordinem et veras causas esse; itaque conveniunt fere cum subcontinuativis.

Testim. 4 Apoll. de adv. 150, 25 *καὶ τῷ ῐ βραχεῖ, ὡς ἑλληνιστί, ἰαστί, ἀλλὰ καὶ εἰς μακρὸν τὸ ῑ, ἀκονιτί, ἀναιμωτί.* ib. 161, 4 *Τὰ εἰς ῑ λήγοντα ἐπιρρήματα, παραγωγὰ ὄντα, ὀξύνεται. Καὶ ἀπὸ ὀνομάτων μὲν παραγόμενα, ταῖς τούτων γενικαῖς ἰσοσυλλαβεῖ, καὶ ἔστιν ἐν ἐκτάσει τοῦ ῑ. παρὰ τὴν ἀθεώρητος καὶ τὴν ἀθεωρήτου τὸ ἀθεωρητί.* ib. 32 *Τὰ μέντοι διὰ τοῦ στι ἐκφερόμενα ἄμεινον ἡγητέον ἀπὸ ῥημάτων παρῆχθαι, εἰ καὶ συνυπάρχει τὰ ῥήματα, καὶ ταῦτα πάντα εἰς ζω περατούμενα.* — 9 Apoll. de adv. 135, 6 *ἐπεὶ τοῖς ἀπὸ ῥημάτων παραχθεῖσιν ἐπιρρήμασι καὶ ὀξυνομένοις σύνεστι τὸ σ̄, δωρίζω δωριστί, αἰολίζω αἰολιστί. τὸ δὴ οὖν αἴτιον τῆς ὀξύτητος σ̄ ἐν πάθει ὑπεστέλλετο, καὶ ἐπεὶ οὐκέτι ὅμοιον ἐγίνετο τοῖς προκειμένοις, εἰς τὸν κοινὸν τῶν ἄλλων ἐπιρρημάτων τόνον μετῄει, ἅπερ ἐβαρύνετο, ὡς τὸ ὗψι, ἶφι, αὖθι.* cf. Cram. An. Ox. IV 350. Herod. II 19, 19 Lentz. Io. Alex. 37.

Discr. script. 3. post τόνουc inc. fol. 104 r. | 3—4. lacunam expl. RSchneider, . . ουτο ante παρατίθεcθαι A, om. b | 4—5. lacunam expl. RSchneider, ante αμφοτερα ex A exhibuit b κα, nescio an non recte, προ⟨κειμένου τούτου ἕνε⟩κα ἀμφότερα GUhlig | 5. lacunam expl. RSchneider, παρα⟨δέδεκται⟩ GUhlig | 6. lacunam expl. RSchneider GUhlig | 7. διὰ inseruit b in var. lect. | 8. . . φωνου . . του A, ... τοῦ b, scribendum esse ⟨cυμ⟩φωνοῦ⟨ντοc⟩ τ⟨ῷ⟩ οὐ ⟨τῷ⟩ ἐν τῷ ὀνόματι conicit RSchneider | 9. τοῦ δὲ b | 9—10. ⟨οὐκέτι οὕ⟩ RSchneider, . . τωc est in A, om. b; inter τωc et εχον A² add. ουν et post εχον και 10. ⟨μετῄ⟩ RSchneider GUhlig, . . ει est in A, om. b | 11. ⟨τῇ ἀφαιρ⟩ RSchneider GUhlig, . . εcει est in A, om. b | 14. ⟨ὑπάρ⟩ RSchneider, ⟨τά⟩ GFSchoemann | ⟨εἰcι⟩ RSchneider | 15. fortasse ⟨ἐπ⟩εἰ pro εἰ legendum esse putat GUhlig | 16—17. ⟨τὸν γο⟩ b | 18. ⟨ὡc τ⟩ b

. . . μέντοι καί τινές φαςιν ὡς οἱ μὲν αἰτιολογικοὶ ςύνδεςμοι . . ἀπὸ τοῦ δηλουμένου τὴν ὀνομαςίαν ἔςχον, οἱ δὲ ςυναπτικοὶ ἀπὸ τῆς φωνῆς, ἐπεὶ κατὰ ςυνάφειαν τὸ ἐπιφερόμενον αἰτοῦςι. Καὶ τοςαῦτα μὲν περὶ τῆς ἐννοίας τῶν αἰτιολογικῶν.

Ὅτι. Τὸ προκείμενον μόριον διαφορὰς ἔχει τέςςαρας, δύο ςυνδεςμικὰς καὶ δύο πτωτικάς, καθὼς καὶ Τρύφων (p. 40 Velsen) παρέθετο. Σύνδεςμος μὲν οὖν ἐςτιν αἰτιολογικὸς οὕτως, ὅτι ἡμέρα ἐςτί, φῶς ἐςτίν· ὅτι περιπατῶ, κινοῦμαι· ὅτι ἠπαιδεύτηςας, δαρήςῃ. καὶ ἦν πάλιν τὸ τοιοῦτον ἐκ τοῦ ςυνδέςμου ᾐτιολογημένον, τὰ δὲ δύο τὰ πρότερα αὐτόθεν πάλιν εἶχε τὴν ἐπιφορὰν ἀληθῆ· ἐπεὶ οὐ πάντως ὅτι ἀνέγνως τιμηθήςῃ· ⟨οὐ γὰρ⟩ πάντως ςύνεςτι τῷ ἀναγνῶναι τὸ τιμηθῆναι. — Φηςὶ Τρύφων (p. 40 Velsen) τὸν ὅτι ςύνδεςμον καὶ πτωτικοῖς καὶ ἀπτώτοις ςυντάςςεςθαι· ὅτι ὁ ἥλιος ὑπὲρ γῆν ἐςτίν, ἡμέρα ἐςτίν· ὅτι περιπατῶ, κινοῦμαι. τὸ δὲ ἀληθὲς τῇδε ἔχει. ὁ ὅτι ςύνδεςμος μόνως φέρεται ἐπὶ τὰ οριςτικὰ τῶν ῥημάτων, ὥςτε τὰ ςυνταςςόμενα πτωτικὰ ἢ ἄλλα τινὰ ἐν ὑπερβατῷ λαμβάνεςθαι. ὅτι καλῶς ἀναγινώςκω· τὸ γὰρ ἀκολουθοῦν ἐςτιν ὅτι ἀναγινώςκω καλῶς· ὅτι ἐςτὶν ἥλιος ὑπὲρ γῆν. μετὰ γοῦν μόνου ὁριςτικοῦ καὶ αὐτοτελὲς γίνεται, μετὰ δὲ
502 ἄλλου τοῦτο ἀδύνατον, εἰ μὴ ἐπενεχθείη ῥῆμα πάλιν ὁριςτικόν. οὐκ ἀγνοῶ δέ, ὅτι παρὰ Ἀττικοῖς καὶ εὐκτικοῖς ςυντάςςεται, ἤκουςα ὅτι φιλοπονοίης καὶ ἥςθην. καὶ δῆλον ὅτι αἱ τοιαῦται φράςεις ἀνθυπαλλαγὰς ἀνεδέξαντο τῶν ὁριςτικῶν ὡς ⟨πρὸς τὰ εὐκτικά, εἴγε⟩ τὸ δηλούμενον ὁριςτικόν, ἤκουςα ὅτι φ⟨ιλοπονεῖς,⟩ ὡς εἰ καὶ ἐπὶ τῆς Ὁμηρικῆς ςυνηθείας ἀπ⟨αρέμφατος⟩ παραλαμβάνοιτο δηλοῦςα πρόςταξιν.

⟨Ἔ⟩τι ⟨δὲ ὁ ὅτι⟩ ςύνδεςμος ἑτέραν ἔχει ςημαςίαν, λέγω δὲ ⟨διαβεβαι⟩ωτ⟨ικὴν⟩ ἐν τοῖς τοιούτοις· ὅτι μὲν τὸ μέλι γλυκύ ἐςτι, προφ⟨ανές·⟩ διότι δέ, ἀγνοῶ· ὅτι μὲν ὁ δεῖνα ἔβλαψέ με, δῆλ⟨ον, διότι δέ,⟩ ἀγνοῶ.

Καὶ αἱ μὲν ςυνδεςμικαὶ διαφοραὶ αὗταί εἰςιν· αἱ δὲ πτωτικαί, ὡς ἔφαμεν, δύο, ἥ τε ἐν ἑνὶ μέρει λόγου, καὶ ἡ καὶ ἐν δυςί. — τοῖς κατὰ πεῦςιν προοιςτοῖς παρά⟨κεινται⟩ ἀναφορικὰ κατὰ πρόςθεςιν τοῦ ō,

---

Argvm. 5 Ὅτι est 1) coniunctio causalis, — 14 quae cum solis indicativis coniungitur; — 20 apud Atticos etiam cum optativis. — 26 2) coniunctio approbativa.

Discr. script. 1. non . . o, quod videre sibi visus est b, sed . . η in A ante μεντοι est, nisi fefellerunt oculi | 2. ⟨παρα⟩ςυναπτικοὶ vel ςυναπτικοὶ ⟨καὶ παραςυναπτικοὶ⟩ GUhlig | 11. οὐ γὰρ b | το αναγνωναι A | 22. ἀνεδέξαντο] fol. 104 v. | ὡς b, ωςτε A | 22. 23. 24. 26. lacunas expl. b | 26—27. διαβεβαιωτικὴν RSkrzeczkae coniectura est, quae litteris ωτ in A servatis, omissis a Bekkero, confirmatur; ὑπαρκτικὴν KLehrs | 28. 29. lacunas expl. b | 28. ἔβλαψε b, εβλεψε A | 30. αυται ειςιν αι δε A, αὗτα⟨ι αἱ δὲ⟩ b | 32. lacunam expl. b

ποῖος ὁποῖος, πόσος ὁπόσος. ὅτι γὰρ οὐχὶ ἐν προσθέσει ἄρθρ⟨ου τοῦ ὁ⟩ ἀποτελεῖται, ἐντελῶς εἴρηται ἐν τοῖς περὶ σχημ⟨άτων⟩. ὁπόσοι γοῦν φαμεν καὶ ὁπόσαι, καὶ ὁποῖοι καὶ ὁπ⟨οῖαι⟩, ἑνὸς ὄντος ἁπλοῦ τοῦ ὁποῖος. καὶ τῷ οὖν τίς παράκειται τὸ ὅτις, ἀφ᾽ οὗ τὸ

ἠδ᾽ ὅτινας μινύθῃσιν (Ο 492).

ὃ ποιήσεται οὐδέτερον ὅτι, ὡς ὁποῖον καὶ ὁπόσον. — Ἔστι δὲ ἑτερόν τι τὸ ὅ τι ἐν δυσὶ μέρεσι λόγου, οὕτως ἔχον τὸ ⟨ὅ καὶ⟩ τὸ τί. καὶ δῆλον ἐκ τῆς δισσῆς κλίσεως, οὗ τινος,

ᾧ ⟨τινι⟩ μὴ βίος ἔνδον (Hes. O. D. 31),

ὅν τινα. ἔνθεν αὖ πάλιν τὸ

οὕς τινας αὖ μεθιέντας (Δ 240).

ἔνθεν πάλιν θηλυκὸν ἥ τις, καὶ δῆλον ὡς οὐδέτερον τὸ ὅ τι, ἐν δυσὶ μέρεσι λόγου καθεστηκός, καθότι καὶ τὸ ὅ⟨ς⟩ τις καὶ τὸ ἥ τις.

Οὕνεκα. Διαφέρει τοῦ προκειμένου συνδέσμου, καθὸ ποιητικ⟨ώτερος⟩, καὶ καθότι τὰς αὐτὰς ἀμφιβολίας οὐκ ἔχει, ἐπεὶ ἕνεκά γε τοῦ δηλουμένου οὐ διαφέρει· μεταλαμβάνεται γοῦν εἰς τὸν ὅτι, πάλιν ὁμοίως ἐπὶ τὰ ὁριστικὰ ῥήματα φερόμενος, ὡς εἰ καὶ ἄλλοι ποιητικοὶ 503 εἰς τοὺς συνήθεις, ὁ αὐτάρ εἰς τὸν δέ, ὁ ἠμέν, ὁ ἠδέ εἰς τὸν καί. — Ἔχει δὲ καὶ ὁ προκείμενος σύνδεσμος πάλιν ἀμφιβολίαν, πότερον εἷς ἐστὶν ἁπλοῦς ἢ ἐν παραθέσει ἔχει τὸ οὗ, οὗ ἕνεκα οὕνεκα. (οὐκ εὔλογον ἐπὶ τούτου σύνθεσιν παραδέξασθαι, καθὸ τὸ οὗ, εἴτε καὶ ἄρθρον ἐστὶν εἴτε ἀντωνυμία, οὐκ ἂν συντεθείη, ὡς ἐντελῶς ἀπεδείξαμεν ἐν τῷ περὶ σχημάτων.) — Καὶ εἰς μὲν ἐπίδειξιν τοῦ τὴν φωνὴν μίαν ἁπλῆν καθεστάναι παραλαμβάνοιτο ἂν ὅδε ὁ λόγος. «Τῶν μορίων τούτων τὰ ἐν ἀνταποδόσει τοῦ $\bar{\tau}$ πάντα ἁπλᾶ καθειστήκει, ἕως τέως,

---

Argum. 4 3) neutrum pronominis ὅτις. — 12 4) neutrum pronominis ὅς τις. — 14 Οὕνεκα poëticum est. — 19 Quaeritur, utrum simplex sit, an ex οὗ ἕνεκα per parathesin ortum. — 23 Simplex esse sic demonstrare poteris. — 25 1) Voces, ad quas demonstrativae a $\bar{\tau}$ incipientes referuntur, simplices sunt.

Testim. 24 Epim. Cram. 314, 17 *ἀλλὰ κανὼν ἐστὶν ὁ λέγων· τὰ ἐν ἀνταποδόσει τοῦ $\bar{\tau}$ παραλαμβανόμενα ἁπλᾶ καθεστήκασιν· οἷον τέως ἕως, τόσος ὅσος. Τὸ οὗ ἕνεκα* (*Τὸ οὖν οὕνεκα* RSchneider), *ἐν ἀνταποδόσει τοῦ $\bar{\tau}$ παραλαμβανόμενον, τοὔνεκα, τούτου χάριν ἐν ἁπλότητι καθέστηκε.* Et. M. 641, 44 *οὕνεκα σύνδεσμος αἰτιολογικός, σχήματος ἁπλοῦ· ἔχει δὲ ἔννοιαν συνθέτου, ἀντὶ τοῦ οὗτινος ἕνεκα. Ἀλλὰ κανών ἐστιν ὁ λέγων, τὰ ἐν ἀνταποδόσει τούτοις* (*τοῦ $\bar{\tau}$* Gaisford) *παραλαμβανόμενα ἁπλᾶ καθεστήκασιν· οἷον τέως ἕως, τόσος ὅσος. Τὸ οὖν ἕνεκα* (scr. *οὕνεκα* cum D), *ἐν ἀνταποδόσει τούτου* (*τοῦ $\bar{\tau}$* D, *τοῦ $\bar{\tau}$* Gaisford) *παραλαμβανόμενον λέγεται τοὔνεκα. Τούτου χάριν ἐν ἁπλότητι καθεστήκασι. Τὸ δὲ τοὔνεκα σύνδεσμος ἀνταποδοτικός.* Et. Gud. 442, 10.

Discr. script. 1—2. 2. 3. lacunas expl. b | 5. μινύθῃ τε Homerus vulg. | 7. ὅ τι RSchneider, ὅτι b | post ἔχοντο fieri potest ut aliquid evanuerit in A, οὕτως ἔχον τὸ ⟨ὅ καὶ⟩ τὸ τί RSchneider | 12. ἥ τις RSchneider, ἥτις b | 13. ὅς RSchneider, ὅ Ab | 14—15. lacunam expl. b | 17. ὡς εἰ Ab in textu, ὥς γε coni. b in var. lect. | 24. ὅδε b, ὡςδε A | 25. pro τοῦ $\bar{\tau}$ RSkrzeczka conicit ⟨προσλήψει⟩ τοῦ $\bar{\tau}$

ἦμος τῆμος, ὄφρα τόφρα. εἴπερ οὖν οὕνεκα ἐστὶ καὶ ⟨τούνεκα, ἀντα-⟩ποδιδόμενον, γνώριμον ὡς τὸ προκείμενον ⟨ἁπλοῦν. — Ἀ⟩λλ᾽ εἰ καὶ παράθεσιν ὑπαγορεύει ποτὲ τὸ οὕνεκα, ⟨οὐ διὰ τοῦτο ἐν⟩ δυςὶ μέρεςι λόγου, εἴγε ἐξ ἁπλῶν πλείονα μέρη ⟨δηλοῦται⟩· ἁπλοῦν τὸ Αἰακίδης, δηλοῦν Αἰακοῦ υἱόν. ἀλλὰ ⟨καὶ τὰ⟩ κτητικὰ πάλιν ἁπλᾶ ὄντα εἰς δύο ὀνόματα ⟨ἀναλύετ⟩αι, καὶ τὰ συγκριτικὰ εἰς ὄνομα καὶ τὸ μᾶλλον ⟨καὶ⟩ ἄλλο τι τῶν ἀφ᾽ ὧν παρῆκται. σύνθετοί τε φωναὶ ⟨ἁπλοῦν⟩ ἔχουσι τὸ δηλούμενον.» — Ἀλλὰ πρός γε τὰ εἰρημένα ἀν⟨τιλέγοι⟩ τις ἂν ὡς τὰ ἀνταποδοτικὰ εἰς ᾱ λήγοντα ἐπέκ⟨τασιν ἀναδέχ⟩εται, τηνίκα τηνικαῦτα, τόσα τοσαῦτα, τοῖα τοιαῦτα. καὶ ⟨τῷ⟩ παρὰ τὸ οὕνεκα τοὔνεκα παρείπετο ⟨ἂν⟩ ἡ αὐτὴ ἐπέκτασις. — καὶ ἴσως τὸ τοιοῦτον οὐκ ἄγαν ⟨ἄλογ⟩ον, ἐπεὶ καὶ τὸ τόφρα ὃν ἀνταποδοτικὸν οὐκ ἀνα⟨δέδεκ⟩ται τὴν ἐπέκτασιν. διὸ καὶ ὁ Τρύφων (p. 40 Velsen) ἐν κανόνι προσετίθει, ὅτε μὴ μακρᾷ παρεδρεύηται· ἀλλ᾽ ἣν πάλιν ⟨τὸ τ⟩οῖα εἰς τὸ τοιαῦτα ἐπεκτεινόμενον.

Τὰ ἐν ἁπλοῖς πλείονα δηλοῦντα οὐκ ἔχει ἐγκειμένας τὰς φωνὰς τῶν δηλουμένων. τὸ Αἰακίδης, δηλοῦν καὶ τὸν υἱόν, οὐκ ἔχει τὴν υἱός φωνήν· τὸ γοργότερος, δηλοῦν καὶ τὸ μᾶλλον, οὐκ ἔχει ἐγκείμενον τὸ μᾶλλον· ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τῶν ὁμοίων. ὅτε μέντοι ταῖς φωναῖς
504 καὶ τὰ δηλούμενα συνομολογεῖ, τηνικαῦτα δεῖ παραδέχεσθαι τὸν σχηματισμὸν σύνθετον, ὡς ἔχει τὸ φιλάνθρωπος, φιλοπλάτων, αὐτάρεσκος. πολὺ δὲ μᾶλλον ἐπὶ τοῦ προκειμένου σχήματος ἔστι τὸν λόγον παραδέξασθαι, ἐπεὶ παράθεσιν τῶν λέξεων ὑπαγορεύει, καθὼς πρόκειται.

Ῥητέον οὖν, ὡς ὅτε τὸ οὕνεκα ἴσην δύναμιν ἔχει τῷ ὅτι,

οὕνεκα τὸν Χρύσην (Α 11),
οὕνεκ᾽ ἄρ᾽ οὐχ ᾧ πατρί (ν 265),

ἁπλοῦν καταστήσεται· ἐν παραθέσει δὲ δύο μερῶν λόγου, ὅτε δηλοῖ τὸ οὗ ἕνεκα (ᾧ λόγῳ καὶ τὸ ὅτι ἓν καθειστήκει καὶ δύο, παρεσχηματισμένον τῷ ὅς τις). ἐκκείσθω δὲ καὶ ὑποδείγματα·

Argvm. 2 2) Simplicia interdum duarum vocum vim habent. — 8 Priori argumento hoc opponi potest, cetera huius generis correlativa epectasin assumere, non assumere τούνεκα. — 13 Sed ne τόφρα quidem producitur. — 15 Deinde, quod 2) praeceptum est, de eis tantum vocibus simplicibus valet, quarum in forma altera illa vox, quae simul significatur, non inest. — 21 In οὕνεκα poteris certe statuere voculam οὗ inesse. — 23 Itaque οὕνεκα ubi est idem, quod ὅτι, simplex esse, — 26 ubi idem valet, quod οὗ ἕνεκα, ex his per appositionem factum esse statuamus.

Discr. script. 1. lacunam expl. RSchneider, nisi quod ⟨ἀ⟩ addidit b ante ποδιδομενον, quae sunt primae litterae in fol. 105 r. | 2. lacunam expl. RSchneider | 3. παράθεσιν RSchneider, φράσιν Ab | 4. 5. lacunas expl. RSchneider | 6. priorem lacunam expl. b | ⟨καὶ⟩ RSchneider | 7. ⟨ἁπλοῦν⟩ b | 8. ἀν⟨τιλέγοι⟩ RSchneider, ἀν⟨τιθείη⟩ b in var. lect. | 9. lacunam expl. b | 10. τῷ inseruit RSchneider | 11. ⟨ἂν⟩ RSchneider, ⟨οὖν⟩ vel ⟨δὴ⟩ b in var. lect., ubi pro 9 legendum 11 | 12. ⟨ἄλογ⟩ον RSchneider, ⟨ἀναγκαστικ⟩ὸν b in var. lect. | 12. 14. lacunas expl. b | 19. ante τον add. και A² | 23. ὅτε RSchneider, ὅτι Ab | ἔχει RSchneider, ἔχον Ab | 26. δὲ δύο RSchneider, τε δύο Ab

οὕνεκα δεῦρ' ἱκόμεϲθα θοῇ ϲὺν νηὶ μελαίνῃ (γ 61)·
ἡ δ' Ἄτη ϲθεναρή τε καὶ ἀρτίποϲ, οὕνεκα πάϲαϲ (Ι 505).

Ἀλλ' ἐκεῖνο δόξει παραλελεῖφθαι, τὸ τὰ ἐν ἀνταποδόϲει ἐν ἁπλοῖϲ καθίϲταϲθαι. οὐκ ἔχει δὲ τῇδε τὸ τοὔνεκα· καθ' ἕκαϲτον γὰρ ἡ παράθεϲιϲ ἐγένετο τῶν μορίων, ὥϲτε παρὰ μὲν τὸ οὗ οὕνεκα γίνεϲθαι, παρὰ δὲ τὸ τοῦ τοὔνεκα. καὶ τὰ τοῦ τόνου δὲ ἐπιλελύϲθω. ἡνίκα γὰρ περιϲπωμένη καὶ ὀξεῖα ϲύνειϲι, λείπονται δὲ δύο ϲυλλαβαί, πάντωϲ καὶ ὁ τόνοϲ εἰϲ ὀξεῖαν μεθίϲταται, ὦ Ἄπολλον Ὤπολλον . . . . . ὦ ἄναϲ⟩ϲα ὤναϲϲα. προϲέθηκα . . . . λειπομέναϲ διὰ τὸ ὦναξ. τ . . . . ρατον τοῦ ἕνεκα τοὔνεκα ϲυμ . . . . . ἔτι εἰϲ ἀπόδειξιν τοῦ λόγου καὶ τὸ ἀϲυν . . . καὶ ἐν γένουϲ παραλλαγῇ καὶ ἀριθμ⟨οῦ·

τοῦ εἵνεκα ϲὺ⟩ ϲτεναχίζων (π 188),
τῆϲ ἕνεκεν καὶ νῆεϲ (ρ 288)

τῶν ἐν ϲυ . . ληυ ὁδόν ἴϲωϲ φηϲὶν ὁ Τρύφων τὸ τ προ . . . . . . τῷ·

περϲίῃ, ⟨ἧϲ⟩ τ' ἕνεκεν πένθοϲ ἀπωμόϲατ⟨ο, 505

ἰωνίζοντοϲ πολλάκιϲ⟩ τοῦ Καλλιμάχου (fr. 485 Schneider) ὑπολαβόντοϲ αὐτοῦ καὶ τ . . . καὶ τὸ τοὔνεκα οὕτωϲ ἔχειν. καὶ οὐκ ἔϲτιν ε . . ματοϲ ἡ αὐτὴ ἀπολογία. οὐ γὰρ οἷόν τε τὸ . . . ξαϲθαι τοὔνεκεν, ἐπεὶ οὐδέποτε τὰ ἄρθρα τ . . τῆϲ ἐκθλίψεωϲ παραδέχεται.

Ἕνεκεν. Ποιητικώτερον μετὰ τοῦ ῑ λέγεται, καθότι καὶ τὸ κ . . ⟨οὗτοϲ⟩ ὁ ϲύνδεϲμοϲ πάντοτε ἐπὶ γενικὴν πτωτικοῦ φέρ⟨εται,⟩ ἕνεκα ἐμοῦ, ἕνεκα αὐτοῦ, ἕνεκα Ἀπολλωνίου. ⟨ἐπαι⟩νετέα γοῦν τὰ παρὰ τῷ ποιητῇ,

εἵνεκα τῆϲ ἀρετῆϲ ἐριδαίνομεν (β 206),
εἵνεκα Νηλῆοϲ κούρηϲ (ο 233),
εἵνεκ' ἐμεῖο κυνόϲ (Ζ 356)·

εἴγε πάλιν καὶ παρατετηρημένωϲ τὸ οὕνεκα ἐπὶ ῥῆμα φέρεται,

Argum. 3 Quod huic alteri οὕνεκα respondet, τοὔνεκα, neque est ἀνταποδοτικόν, neque simplex, sed ex τοῦ ἕνεκα coaluit. — 19 Εἵνεκα poëtis usitatum. Et ἕνεκα et εἵνεκα semper cum genetivo construitur, — 26 οὕνεκα cum verbo coniungi solet.

Testim. 4 Ammon. 136 *Τοὔνεκα καὶ οὕνεκα διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ τοὔνεκα ἐστὶ τούτου ἕνεκα· τὸ δὲ οὕνεκα ἀντὶ τοῦ ὅτι· ἁμαρτάνει οὖν ὁ Καλλίμαχος ἐν Ἑκάλῃ κατὰ δύο τρόπους, λέγων· Τοὔνεκεν Αἴγεος* (AFNaeke e MS Regio, vulgo *Αἰγεύς*). *ὅτι τε δέον εἰπεῖν οὕνεκα, τοὔνεκεν εἶπεν· καί ὅτι ἀντὶ τοῦ κα κεν εἶπεν.* — 20 Ep. Cram. 131, 4 *ἕνεκα τοῦ οὕνεκα διαφέρει· τὸ μὲν οὕνεκα σημαίνει τὸ διότι . . . τὸ δὲ ἕνεκα τὸ χάριν σημαίνει.* Et. M. 302, 20. Gud. 168, 59.

Discr. script. 3. παραλελεῖφθαι b, παραλεληφθαι A | 4. τ$\overset{\text{ο}}{\text{ῇ}}$ιδε in marg. A², om. A¹ | 8. ὦ Ἄπολλον Ὤπολλον b, ωϲ απολλον απολλον A | ⟨ὦ ἄναϲ⟩ b | 12. lacunam ex Homero explevit AFNaeke, idemque v. 12. 13. Homeri locos indicavit | 17. ⟨ὅμοιον⟩ τῷ· περϲίῃ, ⟨ἧϲ⟩ τ'ἕνεκεν πένθοϲ ἀπωμόϲατ⟨ο, ἰωνίζοντοϲ πολλάκιϲ⟩ OSchneider, versum pentametrum . . . . ἕνεκεν πένθοϲ ἀπωμόϲατο alicubi lectum sibi agnoscit AFNaeke | 19—20. post κ lacuna quattuor vel quinque litterarum, multo igitur minoris ambitus quam indicavit b est in A; quare κ⟨ενόϲ⟩ conicit RSchneider | 20. 21. lacunas expl. b | 26. παρατετιρημενωϲ A

οὕνεκα τὸν Χρύσην ἠτίμασεν (Α 11).

ἀλλὰ κἂν δύο μέρη λόγου καθεστήκῃ τὸ οὕνεκα, ἔχει προκειμένην τὴν τοῦ γενικήν. τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τοῦ οὕνεκα. ἐπίμεμπτοι οὖν οἱ τὰς ⟨συν⟩τάξεις παρασυγχέοντες, ὧν ἐστι Καλλίμαχος·

οὐδ' ἕνεκ' Εὐρυνόμη Τιτηνιάς (fr. 471 Schneider),
εἵνεκεν οὐχ ἓν ἄεισμα διηνεκές (fr. 287 Schneider)·

φέρεται γὰρ ὁ σύνδεσμος ἐπὶ τὸ ἤνυσα, καὶ δέον τῷ οὕνεκα καταχρήσασθαι.

Γάρ. Τὴν αὐτὴν σύνταξιν ποιεῖ τὸ ⟨μόριον⟩ τῷ ὅτι, δύναμίν τε τὴν αὐτήν. ἔχει δὲ παραλλαγὰς τὸ μὴ ζητεῖσθαι πόσα μέρη λόγου, τὸ ἐν ἀρχῇ μὴ παραλαμβάνεσθαι τῶν λόγων, ἐν ὑποτάξει δέ. διὸ καὶ κατ' ἀρχὴν τιθέμεν⟨α⟩ τὰ αἴτια μετὰ τῶν προτακτικῶν συνδέσμων εἰς δευτέραν τάξιν μεθίστησι, καὶ οὕτως ἀληθεύει ὁ λόγος. ἔστω δὲ ὑποδείγματα· ὅτι ἡ μ έ ρ α ἐ σ τ ί, φ ῶ ς ἐ σ τ ι ν. εἰ ἀφέλοιμεν τὸν ὅτι καὶ προσθείημεν τὸν γάρ, ψευδὴς ὁ λόγος γίνεται, καθὸ τοῦ αἰτίου ἠλλοτρίωται. οἱ γὰρ αἰτιώδεις σύνδεσμοι μετὰ τῶν αἰτίων θέλουσι παραλαμβάνεσθαι. τὸ ἡ μ έ ρ α ἐ σ τ ί ν αἴτιόν ἐστι τοῦ φῶς εἶναι· ὅ τ ι ἡ μ έ ρ α
506 ἐ σ τ ί, φ ῶ ς ἐ σ τ ι. φ ῶ ς γ ά ρ ἐ σ τ ι ν· ὡς προεῖπον, ψευδὴς ὁ λόγος. εἰ δὲ τὸ αἴτιον πρὸς τῷ συνδέσμῳ γένοιτο, ἀληθεύσει καὶ ὁ λόγος· φ ῶ ς ἐ σ τ ι ν, ἡ μ έ ρ α γ ά ρ ἐ σ τ ι ν. ⟨ὅτι μ⟩ὲν οὖν τοὺς πρώτους λόγους ἐν συντάξει ὁ γάρ δευτέρους ἀποτελεῖ, ἐδείχθη. — Ἀλλὰ μὴν καὶ συνήθως ὁ ποιητὴς ⟨ἀρ⟩κτικῷ αὐτῷ προσχρῆται. καὶ οὐ τοῦτο τεκμήριον τοῦ τὸν λόγον ἀποδοκιμάζεσθαι, εἴγε καὶ τὰ τοιαῦτα Ἀρίσταρχος ⟨παρεσημ⟩ειώσατο ὡς ἀνατεθειμένα Ὁμηρικῇ συνηθείᾳ, καθότι καὶ ἐπ' ἄλλων πλείστων ἰδιάσαντά τινά ἐστι παρ' αὐτῷ. καὶ δῆλον ὅτι ἐν τῷ

Ἀτρείδη, νῦν γάρ σε ἄναξ ἐθέλουσιν (Β 284)

ὑπερβεβίβασται ἡ φράσις. δέον γὰρ οὕτως ἐκδέξασθαι· οἱ Ἕ λ λ η ν ε ς ⟨ν ῦ ν⟩ ο ὐ κ ἐ κ τ ε λ έ σ ο υ σ ί σ ο ι τ ὰ τ ῆ ς ὑ π ο σ χ έ σ ε ω ς· θ έ λ ο υ σ ι γ ὰ ρ ἐ λ έ γ χ ι σ τ ό ν σ ε π ο ι ῆ σ α ι. ἴσως δὲ κἀκεῖνος οὕτως ἔχει·

Argvm. 3 Qui ἕνεκα cum verbo construunt, vituperandi sunt. — 9 Γάρ eandem habet et constructionem et notionem atque ὅτι, sed semper postponitur. Causale enuntiatum, in cuius initio ὅτι ponitur, praecedere solet; in quo γάρ est, posteriorem locum occupat. — 22 Homerus γάρ particulam haud raro in initio orationis ponit.

Discr. script. 4. συντάξεις b, ταξεις A | 5. οἰδ' legit FJBast pro οὐδ' in A | 6. διηνεκες om. A[1], adscr. A[2] in marg., Callimachi fragmento adiecit FNaeke | 9. μόριον add. b, in A nullum lacunae vestigium | 10. αὐτὴν ⟨ἔχει⟩. RSchneider | 15—16. ἠλλοτρίωται b in var. lect., ηλλοτριουται (non, quod b tradit, αλλοτριουται [ηλ superscr.]) A, ἀλλοτριοῦται b in textu | 18. ante φῶς γάρ ἐστιν intercidisse ⟨εἰ οὕτω φαίημεν· ἡμέρα ἐστίν,⟩ censet RSchneider | 19. γένοιτο fol. 106 r. | 20. 22. lacunamexpl. b | 24. . . . . ειωσατο A, παρεσημειώσατο KLehrs, παρεώσατο b, quasi haec esset codicis scriptura | 26. γάρ] δή Homerus vulg. | 27. νῦν b, nullum lacunae indicium in A

ὦ Κίρκη, τίς γὰρ ταύτην ὁδὸν ἡγεμονεύσει;
εἰς Ἄϊδος δ' οὔ πώ τις ἀφίκετο (κ 501—2)·

ὦ Κίρκη, εἰς Ἄϊδος δὲ οὔ πώ τις ἀφίκετο· τίς γὰρ ταύτην ὁδὸν ἡγεμονεύσει; Τρύφων (p. 40 Velsen) μέντοι φησὶν ἐπὶ τοῦ τοιούτου συνδέσμους ἀντιπαρειλῆφθαι, τὸν γάρ ἀντὶ τοῦ δέ καὶ τὸν δέ ἀντὶ τοῦ γάρ· τίς δὲ ταύτην τὴν ὁδὸν ἡγεμονεύσει; εἰς Ἄϊδος γὰρ οὔ πώ τις ἀφίκετο. καὶ οὐκ ἔστιν ἀσύνηθες τὸν δέ εἰς τὸν γάρ μεταλαμβάνεσθαι.

βέλος δ' εἰς ἐγκέφαλον δῦ (Θ 85)·

αἰτία γάρ ἐστι τοῦ ἀναπαλῆναι τὸν ἵππον.

θάμβησεν δ' Ἀχιλεύς, μετὰ δ' ἐτράπετ', αὐτίκα δ' ἔγνω
Παλλάδ' Ἀθηναίην, δεινὼ δέ οἱ ὄσσε φάανθεν (Α 199—200)·

ἵν' οὕτως τὸ καταπληκτικὸν τῆς θεοῦ μηνύσῃ. ἀλλὰ δύναται ὁ γάρ πλεονάζειν ἐπὶ τῆς ἀνταποδόσεως, ⟨ὡς⟩ Τρύφων, ὁμοίως τῷ

τίς γὰρ ὅδ' ἄλλος Ἀχαιὸς ἀνὴρ ἠύς τε μέγας τε (Γ 226)

καὶ ἐπὶ τοῦ

αἲ γὰρ Τηλέμαχον βάλοι (ρ 251)· 507
αἲ γὰρ δὴ οὕτως εἴη (Δ 189).

καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν τοιούτων οὐ δόξει μάχεσθαι ἡ σύνταξις, τοῦ γάρ κατ' ἀρχὴν τιθεμένου.

Ἔτι ὁ γάρ διαφέρει τῶν ἄλλων αἰτιωδῶν, καθὸ σχεδὸν ἅπασι συντάσσεται. ὅτι γὰρ παρεγένου· ἕνεκα γὰρ τούτου ἦλθες. καὶ δῆλον ὅτι οἱ μὲν ἄλλοι σύνδεσμοι χώραν εἶχον τὴν προτακτικήν, καὶ οὐδεὶς τῷ ἑτέρῳ ἐδύνατο ὑποτετάχθαι, οὔτε ὁ ἕνεκα τῷ οὕνεκα, οὔτε ὁ οὕνεκα τῷ ἕνεκα, καὶ ἐπὶ τῶν ὑπολοίπων τὸ αὐτό· ὁ μέντοι γάρ, τῷ δέοντι τόπῳ προσχρώμενος τῷ ὑποτακτικῷ, ἀκωλύτως ἐν ὑποτάξει παραλαμβάνεται. — Ὁ μὲν οὖν Τρύφων φησὶν ὡς ἐκ τῶν δύο συνδέσμων ἓν καθίσταται τὸ αἰτιολογούμενον, ἕνεκα γὰρ τούτου ἦλθες ὡς εἵνεκα τούτου ἤλυθας· ὅτι γὰρ παρεγένου· καὶ ἐπὶ τῶν παραπλησίων τὸ αὐτό. τινὲς μέντοι ἐπιπλοκὴν ἐξεδέξαντο τῶν αἰτιωδῶν συνδέσμων, ὥστε ἐξ αἰτίου αἴτιον . ενδ . τὸ αἰτιολογούμενον ἕνεκα γὰρ τούτου ἦλθες κα . . νουσί τε οὕτως τῷ μὲν ἤλυθες τὸν γάρ συντάσσοντες, τῷ δὲ τούτου τὸν ἕνεκα, ἦλθες γὰρ ἕνεκα τούτου· ⟨ὅτι γὰρ⟩ ἦλθες μέμφομαί σε, μέμφομαι γάρ σε ὅτι ἦλθες . . . ὁ Τρύφωνος δ' ἂν λόγος συνηγορηθείη, καθὸ πολλοὶ καὶ ἄλλοι σύν-

Argum. 4 Trypho in talibus γάρ et δέ particulas inter se commutatas esse censet. — 8 Ac sane est, ubi promiscue ponantur. — 22 Ceterae causales in initio sententiae ponuntur, neque altera alteri postponitur: γάρ postpositivum est et alteram subsequi potest. — 28 Hoc ubi factum est, Trypho dicit unam notionem subesse; alii arbitrantur utramque suam vim habere. — 34 Ac sane etiam aliae voces eiusdem notionis una ponuntur. Sed hoc concedi non potest, μὲν γάρ in unam vocem coaluisse.

Discr. script. 13. ⟨ὡς⟩ RSchneider, ⟨φησί⟩ AdeVelsen | 14. τίς γὰρ A b, τίς τ' ἄρ' Homerus vulg. | 25. ακολυτος A | 27. litterae νκαθισταται ab A² in rasura | 29. τὸ αὐτό] fol. 106 v. | 30. ενδ . . A, εν . . b | 33. 'Priorem γάρ ego addidi' b in var. lect.; sed ne ὅτι quidem legi potest in A

δεcμοι ἰcoδυναμοῦντεc παράλληλοι τίθενται, καὶ οὐ μόνοι cύνδεcμοι, ἀλλὰ καὶ ἄλλα μέρη λόγου. οὐκ ἐκεῖνο μέντοι παραδεξόμεθα, ἐφ' οὗ φηcι (p. 41 Velsen) τὸν μὲν γάρ ἕνα εἶναι cύνδεcμον, ἰcoδυναμοῦντα τῷ δέ, ἐν ὑποδείγματι τοιούτῳ· ἐγὼ μὲν καὶ Διονύcιοc ἐδειπνοῦμεν, cὺ μὲν γὰρ οὐ παρεγένου. «οὔτε γάρ», φηcιν, «ὁ μέν δεόντωc ⟨ἐν προτάcει⟩, οὔτε ὁ γάρ ἐπ' αἰτίαc τινὸc παραλαμβάνεται. εἷc οὖν ἐcτιν ἀντὶ τοῦ δέ, καὶ ὁ τύποc τῆc φωνῆc καὶ ἔτι ὁ τόνοc αἴτιοί εἰcι τοῦ μὴ δοκεῖν τὸν μέν καὶ γάρ ἕνα εἶναι, ὡc ἐπὶ τοῦ αὐτάρ ἓν ὑπολάβοιτό
508 τιc τὸν αὖ καὶ τὸν τάρ εἶ⟨ναι⟩ διὰ τὸν τόνον, καθὸ ὁ γάρ ἀcυνέγκλιτοc ὢν ἐπάγει ἐφ' αὑτὸν τὴν ὀξεῖαν, Ζεὺc γάρ. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ μὲν γάρ.» ἡ μὲν γὰρ φωνὴ παρειcδύεται ἄλογοc, εἴγε τὰ εἰc ρ̄ λήγοντα μετὰ βραχείαc μόρια βαρύτονά ἐcτι, καὶ διὰ τοῦτο τοῦ πατήρ ἡ κλητικὴ ἐβαρύνθη ἐν τῷ πάτερ καὶ τοῖc παραπληcίοιc· καὶ οὐκ ἄλογοc ἡ ἀνάγνωcιc Πτολεμαίου τοῦ ἀναλογητικοῦ, ἐν τῷ

αὐτὰρ ἐπεὶ κόcμηθεν (Γ 1)

βαρύνοντοc τὸ τέλοc. καθὸ γὰρ πρόθεcιc ἡ ὑπέρ, οὐκέτι δύναται ἀντικεῖcθαι, ὤ⟨ν⟩πέρ ἐcτι τὸ τέλοc ὀξὺ πάντοτε. — δεύτερον καὶ οὐ παρά τινι παρειλημμένοc ἦ⟨ν⟩ εἰc ἓν μέροc λόγου. — τρίτον ὡc καὶ ἐκ παραθέcεών τινων cυνδέcμων ἄλλαι δυνάμειc cυνδεcμικαὶ ἀποτελοῦνται. ὁ γοῦν μέν, προcλαβὼν τὸν τοί, ἴcην δύναμιν ἀποτελεῖ πάλιν τῷ δέ. ἀλλὰ καὶ ὁ καί, ἔτι προcλαβὼν τὸν τοί καὶ ἔτι τὸν μήν, ἄλλην δύναμιν ἐπαγγέλλεται. πολλάκιc τε δύο ἢ καὶ πλείονα μέρη λόγου ἑνὸc ἐπαγγέλλεται cημαcίαν. τὸ γοῦν εἰc οἶκον τὸ αὐτὸ τῷ οἴκαδε, καὶ ἄλλα ἄπειρα. οὐδὲν οὖν κωλύοι καὶ τὸν μὲν γάρ δύναμιν ἑνὸc cυνδέcμου ἐπαγγέλλεcθαι. τί γάρ, εἰ καὶ οὕτω τιc ἐκδέξαιτο, τὸν γάρ πλεονάζοντα, τόν τε μέν οὐκ ἀcυνήθωc ἀντὶ τοῦ μήν παρειλῆφθαι; . . . . . .

οὐ μὲν γάρ τί cε πεζὸν ὀίομαι (α 173)·
οὐ μὲν γὰρ φιλότητί γ' ἐκεύθανον (Γ 453).

τοcαῦτα περὶ τοῦ γάρ.

Argvm. 10 Nam 1) barytonon esse oportebat. — 17 2) Scriptura illa in usu non est. — 18 3) Etiam alias, ubi binae coniunctiones apponuntur, una evadit significatio. Nihil igitur impedit ex coniunctis μὲν γάρ particulis unam eamque novam notionem provenire.

Testim. 15 Schol. AD ad Γ 1 *οἱ μὲν οὖν ὀξυτόνως ἀνεγνώκασιν, ὡς Καλλίμαχος, οἱ δὲ βαρυτόνως λόγῳ τῷδε· πᾶσα λέξις εἰς αρ λήγουσα βαρύνεται, οἷον ἄφαρ εἶθαρ μάκαρ δάμαρ στέαρ οὖθαρ. ῥητέον δὲ ὅτι οὐδεὶς συμπλεκτικὸς ἢ περισπᾶται ἢ βαρύνεται, πάντες δὲ ὀξύνονται.*

Discr. script. 5—6. ⟨ἐν προτάcει⟩ AdeVelsen, ⟨μονάζει⟩ b in var. lect. | 9. εἶ⟨ναι⟩ AdeVelsen, ει cum lacuna duarum triumve litterarum A, ε . . . b | διὰ τὸν τόνον AdeVelsen, δὲ τὸν τόνον Ab | 9—10. ἀνέγκλιτοc GUhlig | 10. ἐφ' αὑτὸν AdeVelsen, επ αυτον, nullo lacunae indicio, A, ἐπ' αυτο . . b | 13. κλιτικη A | 17. ὤνπερ AdeVelsen, ωπερ Ab | 18. παρειλημμένοc ἦν AdeVelsen, παρειλημμένον ἡ Ab | 24. κωλυοι A, κωλύει b | 27. οὐ μὲν] fol. 107 r., sed ante ου μεν lacuna decem fere litterarum, cuius mentionem non fecit b

Διότι. Ἐπὶ τούτου ἐπέcτηcάν τινες, εἰ μετὰ τῆc διά προθέcεωc cύγκειται ὁ ὅτι cύνδεcμοc ἢ τὸ ὅτι πτωτικόν, καὶ δῆλον ὅτι ἢ ἁπλοῦν ἢ ἐν παραθέcει τοῦ ὅ. καὶ εἴη ἂν cυνηγορία τῆc τοῦ cυνδέcμου ⟨cυνθέcεωc⟩ ἥδε. «τὸ αὐτὸ δηλοῖ τῷ ὅτι καὶ διότι, cύνταξίν τε τὴν αὐτὴν ἔχει, ὅτι περιπατῶ, κινοῦμαι· διότι περιπατῶ, κινοῦμαι.» — ἀλλὰ πρόc γε ταῦτα ῥητέον· οὐδέποτε ἡ διά πρόθεcιc, αἰτιώδηc παραλαμβανομένη, ἐν cυνθέcει ἐcτί. δεῖ δὲ νοεῖν ὅτι τὸ διότι ἕν ἐcτι μέροc 509 λόγου, καθὸ ἐπεδείξαμεν τὰc προθέcειc ἐν ἀπτώτοιc ἐνοῦcθαι. — ἔτι ἡ διά πρόθεcιc, αἰτιώδηc παραλαμβανομένη, ἐπ' αἰτιατικὴν φέρεται, δι' Ἀπολλώνιον, διὰ cέ. φέρε γὰρ οὕτωc εἰπεῖν διὰ coῦ, καὶ οὐκέτι αἰτιώδηc ἡ διά. ἔνθεν φαμὲν αἰτιατικῆc τὸ τό εἶναι ἐν τῷ διὰ τὸ ἡμέραν εἶναι φῶc ἐcτιν. ὁ δὲ ὅτι cύνδεcμοc πτῶcιν οὐκ ἀναδέχεται. — ἀλλ' οὐδὲ ἐκεῖνο ἀληθέc ἐcτιν, ὡc ἐπὶ τὸ αὐτὸ φέρεται τὸ διότι καὶ ὅτι. ὃ μὲν γὰρ λείπει τῷ ἀνταποδοτικῷ, ὃ δὲ οὔ. τὸ γὰρ οὕτω λεγόμενον, διότι ἡμέρα ἐcτί, φῶc ἐcτι λείπει τῷ διὰ τοῦτο [φῶc ἐcτι]· τὸ δὲ ὅτι ἡμέρα ἐcτί, φῶc ἐcτιν αὐτοτελέc. ὅτι περιπατῶ, κινοῦμαι· οὐ γὰρ δή γε τοιοῦτον ἔcτι⟨ν⟩, [δι]ότι περιπατῶ, διὰ τοῦτο κινοῦμαι. — φηcὶ δὲ καὶ ὁ Τρύφων (p. 42 Velsen), ὡc τοῖc τοιούτοιc μορίοιc, πτωτικοῖc οὖcιν, ἀνταποδίδοται τὰ τοιαῦτα, ὡc ἐν τοῖc τοιούτοιc ὅc τιc περιπατεῖ, οὗτοc κινεῖται· ὅ τι περιπατεῖ, τοῦτο κινεῖται. καὶ δῆλον ὅτι τὸ διότι, ἔχον τὴν αὐτὴν ἀνταπόδοcιν, ἔχει ἐγκείμενον πτωτικὸν τὸ ὅ τι, cαφὲc ποιοῦν κἀκ τοῦ πνεύματοc, καθὸ μέcη ἡ δαcεῖα, ὑπαγορεύουcα τὴν διά πρόθεcιν ἐν τῇ παραθέcει. (οὐ γὰρ δή γε καὶ αὐτὸ μόριόν ἐcτι τῶν ἡμαρτημένων, ὁμοίωc τῷ εἶέν, εὖάν, εὐοῖ.) δεῖ δὲ νοεῖν ἐπὶ τῆc cυντάξεωc, ὅτι πτωτικὸν καθεcτηκὸc τὸ διότι τρία μέρη λόγου δηλοῖ ἐν παραθέcει, τήν τε πρόθεcιν, ἣν ἔφαμεν πάντοτε ἐν παραθέcει εἶναι αἰτιωδῶc παραλαμβανομένην, καὶ τὸ ὅ καὶ τὸ τί, καὶ ἐν πτώcεcι δὲ αἰτιατικαῖc, ἐφ' ἃc

---

Argvm. 1 Διότι quidam ex διά et ὅτι coniunctione factum esse putant, quod eandem atque ὅτι coniunctio notionem habeat — 6 At 1) διά causalis nunquam componitur. — 8 2) Διά causalis cum accusativo construitur, ὅτι autem coniunctio casibus caret. — 13 3) Διότι indiget correlativo, ὅτι non indiget. — 18 Statuimus igitur, inesse ὅ τι accusativos; — 22 idque etiam ex interaspiratione apparet,

---

Testim. 26 Schol. Dion. Thr. BA 967, 32 *τριῶν μερῶν λόγου παράθεσίς ἐστι, τῆς διά προθέσεως καὶ τοῦ ὅ ἄρθρου ὑποτακτικοῦ καὶ τοῦ τί ὀνόματος ἀορίστου.*

Discr. script. 3—4. cυνθέcεωc inseruit GUhlig | 7. ἔδει pro δεῖ GUhlig | 9. αἰτιατικὴν b, αιτιατικηc A | 11. αἰτιώδηc b, cυνδεcμοc A | 15. διὰ τοῦτο b, δια τουτο φωc εcτιν A | 17. τοιοῦτόν ἐcτιν, ὅτι vel τὸ τοιοῦτόν ἐcτιν, ὅτι RSchneider, τοιοῦτόν ἐcτι, διότι Ab | 21—22. ανταποδωcιν A | 22. ὅ τι RSchneider, ὅτι Ab | 25. εἶέν, εὖάν, εὐοῖ GUhlig, εὔαδεν, εὖοῖ Ab, εὐἄν pro εὔαδεν coniecerat KLehrs, εὐοῖ pro εὐοῖ scripserat etiam ChALobeck | 27—28. η in παραλαμβανομενην voce scriptum ab A* in rasura

καὶ φέρεται ἡ πρόθεσις. τούτων δὲ ἀπόδειξις ἡ τῶν ἑτερογενῶν παρείσδυσις, δι᾽ ὅν τινα, δι᾽ ἥν τινα, καὶ ἐπὶ πληθυντικῶν δι᾽ οὕς τινας, δι᾽ ἅς τινας. τὸ γὰρ ἐπ᾽ οὐδετέρου ἐλελήθει ἡμᾶς, καθὸ ἐν ὁμοφωνίᾳ παραλαμβάνεται . . . . κλίσεως ἐπί τε εὐθείας καὶ 510 αἰτιατικῆς καὶ ἐπὶ . κλητικῆς. — Τοῖς αὐτοῖς ἐπιχειρήμασι προσχρηστέον ⟨καὶ ἐπὶ⟩ τοῦ διότι καὶ ἔτι τοῦ καθότι. καὶ γὰρ ἡ κατά ἐ⟨ν ἴσῳ παρα⟩λαμβάνεται τῇ διά, ὡς ἔφαμεν κατὰ ταύτην τὴν πρόφασιν ἐν ἴσῳ τῷ διὰ ταύτην τὴν πρόφασιν· κατὰ τοῦτο ἐλήλυθα, διὰ τοῦτο ἐλήλυθα. — οὕτως ἔχει καὶ ἡ εἴς καὶ ἡ πρός· πρὸς τί λυπῇ; διὰ τί λυπῇ; εἰς τοῦτο ἐλήλυθα, διὰ τοῦτο ἐλήλυθα.

Ἵνα. Διαφορὰς ἔχει τὸ μόριον τρεῖς, συνδεσμικὰς μὲν δύο καὶ ἐπιρρηματικὴν μίαν, τόπου δηλωτικήν. συνδεσμικὸν μὲν οὖν καθεστηκὸς τὰ συντασσόμενα ῥήματα μετατίθησιν εἰς τὰ καλούμενα ὑποτακτικά, καθότι καὶ ὁ ἐάν ἐπιζευκτικός, ἵνα γράψω, ἵνα γράψῃς, ἵνα γράψῃ· ἐπιρρηματικῶς δὲ φυλάσσει τὴν ὁριστικὴν κλίσιν,

ἵνα τ᾽ ἔτραφεν ἠδ᾽ ἐγένοντο (κ 417)·
ἔνθ᾽ ἵνα ἐς κακόν ἐστιν.

καὶ τοῦτό γε διοίσει, ὡς συνήθως μέν ἐστι σύνδεσμος καθεστηκώς, ποιητικῶς δὲ ἐπίρρημα. Ἔχει δὲ καὶ τὰς συνδεσμικὰς διαφορὰς δύο οὔσας, μίαν μὲν αἰτιολογικήν, ἑτέραν δὲ ἀποτελεστικήν. ἐν γὰρ αἰτίᾳ τοῦ ἀναγνῶναί φαμεν οὕτως, ἵνα ἀναγνῶ ἐτιμήθην, ἵνα λοιδορήσω ἐπεπλήχθην· οὐκέτι δὲ τὸ αὐτὸ παρέπεται ἐν τοῖς τοιούτοις, δὸς ἵνα γράψω, ἵνα γράψῃς, ἵνα γράψῃ· Θέων διακινεῖ ἵνα ὑγιάνῃ, φιλοπονεῖ ἵνα ἐνάρετος γένηται. σαφὲς γὰρ ὅτι εἰς ἀποτελεστικόν τι παραλαμβάνεται ἐπὶ τῶν τοιούτων ὁ ἵνα.

Ὅπως. Καὶ τόδε τὸ μόριον σύνδεσμος καθέστηκε, ταὐτὰ δηλῶν τῷ ἵνα· πάλιν γὰρ τὸ ἵνα ὑγιάνῃ ἐν ἴσῳ ἐστὶ τῷ ὅπως ὑγιάνῃ,

ἵν᾽ ἀθανάτοισι φαείνοι (γ 2).

οὐκέτι μέντοι, ἐπίρρημα ὄν, τὸ αὐτὸ δηλοῖ· τὸ μὲν γὰρ ἵνα τοπικόν, τὸ δὲ ὅπως ἐν ἀναφορᾷ τοῦ πῶς. ὃν γὰρ τρόπον παρὰ τὸ ὅτε γίνεται τὸ πότε καὶ ἔτι ὁπότε, οἷος ποῖος ὁποῖος, ἡνίκα πηνίκα ὁπηνίκα, τὸν 511 αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ παρὰ τὸ ὥς ἐστι τὸ πῶς καὶ ὅπως. πολλάκι

Argvm. 1 et ex ceterorum generum formis cum διά constructis. — 11 Ἵνα aut causalis aut finalis coniunctio aut adverbium locale est. — 26 Ὅπως et coniunctio finalis et adverbium est.

Discr. script. 1. ἑτέρων γενῶν pro ἑτερογενῶν conicit RSchneider | 2—3. δι᾽ οὕς τινας b, δι ης τινας A | 3. καθὸ] fol. 107 v. | 4. post παραλαμβάνεται tredecim fere litterarum lacuna, quam in var. lect. sic explevit b ⟨τὰ τῆς τοιαύτης⟩ | 5. ἐπι b, επει A, in quo sequitur trium fere litterarum lacuna | κλιτικης A | 6. ⟨καὶ⟩ RSchneider, ⟨ὡς⟩ GDronke | ⟨ἐπὶ⟩ b | ἔτι A b, ἐπὶ GDronke | 7. lacunam expl. b | 14. γράψω b, γραφω A | 19. ποιητικῶς A* et b, ποιητικον A | 25. ἀποτελεστικὸν b, επιτελεστικον A | 28. hunc versum suspectum esse censet GUhlig, etiamsi φαείνῃ, quod est in vulg. et Harl., scribere velis | 30. οὕτως pro πῶς GUhlig

γοῦν τὰ δίχα τοῦ π̄ ἰcοδυναμοῦντα τοῖc διὰ τοῦ ō παραγομένοιc, οἶοc ἦν Τρύφων, τοιοῦτοc ἦν καὶ Διονύcιοc· ὁπόcοc ἦν ὄχλοc ἐν τῷ θεάτρῳ, τοcοῦτοc κἀν τῇ ἀγορᾷ. τοιοῦτον οὖν ἐcτι τὸ

κείνου, ὅπωc δὴ δηρὸν ἀποίχεται (δ 109)·

ἀντὶ γὰρ τοῦ ὡc.

Ὄφρα. Πάλιν τὸ προκείμενον μόριον, cύνδεcμοc καθεcτηκόc, ἰcοδυναμεῖ τῷ ἵνα καὶ ὅπωc, οὐκέτι μέντοι ἐπίρρημα ὄν, ὅμοιον χρονικῷ ⟨τῷ⟩ ἕ⟨ωc⟩ παραλαμβανόμενον,

ὄφρα μὲν ἠὼc ἦν (Θ 66)·

ἐν ἴcῳ γάρ ἐcτι τῷ ἕωc. καὶ οἶμαί γε, ὡc ἐπίρρημα καθεcτηκὸc καὶ ἀνταπόδοcιν ἐπιδέχεται ἐν τῷ

τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἥπτετο (Θ 67).

ἕνεκα τούτου καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ μεταφραζόμενον, λέγω δὲ τὸ ἕωc. ὡc δὲ εἴπομεν, καὶ cυνδεcμικὸν παραλαμβάνεται, ἰcοδυναμοῦν τῷ ἵνα καὶ τῷ ὅπωc, ὅθ' οὕτωc cυντάccεται,

ὄφρα πεποίθῃc (Α 524. ν 344).

δῆλον γὰρ ὡc ἕνεκα τῆc ἰcοδυναμίαc τοῦ ἵνα πάλιν τὰ cυνόντα ῥήματα ὑποτακτικὰ ἀποτελοῦνται. — Cεcημειώcθω δὲ ὅτι μόνον τῶν εἰc ᾱ ληγόντων ἀνταποδοτικῶν ἀνεπέκτατόν ἐcτιν· ἰδοὺ γὰρ τὸ τηνίκα τηνικαῦτα λέγεται, τόcα τοcαῦτα, τοῖα τοιαῦτα. ἴcωc δὲ ὅτι οὐ τὴν αὐτὴν ἔχει ἐξαρίθμηcιν, εἴγε τῷ μὲν τηνίκα καὶ τοῖc ὁμοίοιc παράκειται πηνίκα ὁπηνίκα, τῷ δὲ τόφρα οὐκέτι. ἴcωc δὲ καὶ διὰ τὸ cυνωνυμοῦν αὐτῷ, τὸ ἕωc.

Μηδὲ ἐκεῖνο δὲ παραλειπτέον, ὡc ὁ ἵνα καὶ οἱ ἰcοδυναμοῦντεc cύνδεcμοι παρὰ τὸ διάφορον τῆc cυντάξεωc, λέγω τὸ ἀποτελεcτικὸν καὶ αἰτιολογικόν, καὶ διαφόρουc ἕξουcι τοὺc cυνταccομένουc χρόνουc, ὥcτε τὸν μὲν ἀποτελεcτικὸν καὶ μέλλουcι cυντάccεcθαι, τὸν δὲ αἰτιο- 512
λογικὸν λεγόμενον παρῳχημένοιc· τὰ γὰρ γεγονότα αἰτιολογεῖται. — ὁ γοῦν λέγων ἵνα γράψω ταῦτά μοι ἐγένετο, ὁμολογεῖ τὸ ἤδη

Argum. 6 Ὄφρα aut adverbium temporale est, — 13 aut coniunctio (finalis), et construitur cum coniunctivo. — 18 Hoc unum ex correlativis in ᾱ non producitur. — 24 Ἵνα et quae idem valent coniunctiones, — 29 ubi causales sunt, cum praeteritis, ubi finales, etiam cum futuro construuntur.

Discr. script. 1. τοῦ π̄ RSchneider, τοῦ τ̄ A b | διὰ τοῦ ōπ̄ CWachsmuth | οἷοc A et b in textu, malim ὁποῖοc b in var. lect. | 2. ὁπόcοc b, οποιοc A, ὅcοc CWachsmuth | 6. οc in cυνδεcμοc ab A[x] in rasura | καθεcτηκωc A | 7—8. χρονικῷ b in textu, qui in var. lect.: 'Cod. χρονικον. Quod ut servetur, praeponendum erit voci ὅμοιον. Idque praestiterit' | 8. ⟨τῷ⟩ ἕ⟨ωc⟩ παραλαμβανόμενον b, in A est επαραλαμβανομενον in initio fol. 108 r., nullo lacunae indicio | 10. καθεcτηκωc A | 12. βαλε pro βέλε' A | 19. ανταποδωτικων A | 23. τω εωc A | 24. Μηδὲ ἐκεῖνο δὲ παραλειπτέον b, μηδε επ' εκεινο δε παραληπτεον, transfossis syllabis ραλη, A | 25. απο in voce αποτελεcτικον ab A[2] in rasura | 26. αιτιολογικον add. A[2]b, om. A[1] (b ait in A esse αιτιολογιcτον, nec correctorem commemorat) | 27. ἀποτελεcτικὸν b, A[1] habet επιτελεcτικον, quod A[2] sic correxit ἐπ(α)ι(ο)τελεcτικον

γεγραφέναι, ὥςτε ἐνήργηςεν ἤδη τὸ ἔγραψα καὶ αἰτίαν κατ' αὐτοῦ ἐπήγαγε· τὸ μέντοι οὕτω λεγόμενον δὸς ἵνα γράψω οὔπω γέγονε, τὸ δὲ μὴ γεγονὸς μέλλοντός ἐστιν ἀποτελεστικόν· μέλλοντι ἄρα συντάσσεται. — χωρὶς εἰ μὴ οὕτω νοήσαιμεν, δὸς ἵνα ἐν τελειώσει γένηται τὸ γράψαι. ὅπερ οἶμαι βέλτιον. καὶ γὰρ ὁ ἀπὸ τῶν φωνῶν κανὼν ὁμολογεῖ τὸν ἀόριστον, τουτέστι τὸν παρῳχημένον, εἴγε κερῶ μὲν ὁ μέλλων, ἔκειρα δὲ ὁ ἀόριστος, καὶ οὔ φαμεν δὸς ἵνα κερῶ ἀλλ' ἵνα κείρω. καὶ ὁ Δωριεὺς τοὺς μέλλοντας περισπῶν, οὐκέτι ἐπὶ τῆςδε τῆς συντάξεως περιέσπασεν· ἦσαν γὰρ αἱ φωναὶ οὐ μέλλοντος, ἀλλὰ ἀορίστου. πλείστας ἔχω ἐκθέσθαι εἰς τὸν τοιοῦτον λόγον παραθέσεις, ἃς ἐν τοῖς περὶ ὑποτακτικῶν παραθήσομαι, ἐν οἷς καὶ τὴν διαφορὰν ἐκθήσομαι τῆς καταλήξεως τῶν ὑποτακτικῶν, καὶ ὡς εἰς μίαν κατάληξιν πάντα συνέωσται, λέγω τὴν εἰς ω. ἔνθεν γὰρ καὶ ἡ ὑπόληψις τοῦ ἵνα γράψω, ὅτι καὶ μέλλοντος.

Ἴδιόν τι παρηκολούθησε τοῖς συνεμπεσοῦσι συνδέσμοις αἰτιώδεσιν . . . . . ἐπιρρήμασι χρονικοῖς ἢ τοπικοῖς. συνεμπι . . . ἡ ἀπόδειξις. καὶ οὐκ ἀπίθανον ἕνεκα τούτου καὶ ⟨τὸν ἐπεί⟩, αἰτιωδῶς παραλαμβανόμενον, ἔχειν χρονικὸν παρα⟨κείμενον⟩ ἐπίρρημα,

ἐπεὶ δὴ λίπε δῶμα Καλυψοῦς ἠυκόμοιο (θ 452),
ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσεν (α 2).

ἔστι δὲ κἀκ τοῦ βίου τοια⟨ῦτα⟩ τεκμήρασθαι. ὁ δεῖνα ἀγαθός ἐστιν, ὅπου γε φιλεῖ τοὺς ἀγ⟨αθούς⟩· ἴσον γὰρ τῷ ἐπεὶ φιλεῖ τοὺς ἀγαθούς, ἢ ὅτι φιλεῖ τοὺς ἀγαθούς· ὅτε ἀπέδωκε τὴν παραθήκην, ὁπότε γε φιλοπονεῖ. — Οὐ μὴν ἐκεῖνό γε ἀληθές, ὡς τὰ μὲν μονοσύλλαβα τῶν ἐπιρρημάτων, συνεμπίπτοντα συνδέσμοις, παραλλαγὴν
513 ἴσχει τόνου, τῶν μὴ οὕτως ἐχόντων τὸν αὐτὸν τόνον τηρούντων. «τὸ γὰρ ποῦ περισπῶμεν, ἀλλ' οὐκέτι ἐν τῷ

Argvm. 4 Quamquam praestat etiam in his δὸς ἵνα γράψω coniunctivum aoristi intellegere, idque aliis formis confirmatur. — 15 Formae quarundam coniunctionum conveniunt cum formis adverbiorum temporalium et localium. — 24 Verum non est, quod praecipiunt, unius syllabae adverbia, quae forma cum coniunctionibus conveniant, tonum mutare (ubi coniunctionum vim induant), plurium syllabarum adverbia eundem tonum servare.

Discr. script. 1. ἔγραψα Ab, γράψαι conicit RSkrzeczka | καθ' αὑτοῦ RSchneider | 3. ἀποτελεστικόν b, επιτελεστικον A | 8—9. in marg. A sunt haec ab A[1] per compendia scripta επι τηςδε της συνταξεως τουτεστι της των υποτακτικων | 15. αιτιωδεσιν ultima vox est in fol. 108 r., in initio fol. 108 v. lacuna quinque octove litterarum, quam non indicavit b, post eam επιρρημασι | συνεμπι⟨πτόντων δὲ πολλή⟩, puncto ante συνεμπιπτόντων posito, RSchneider | 17. 18. lacunas explevit b | 19. ἐπεὶ δὴ b in var. lect., cum ἐπειδὴ in textu scripsisset | 21. ⟨ῦτα⟩ b | 22. lacunam non indicavit b, sed αθους litterae in A non possunt legi | 23. ὅτε RSchneider, ο τε A, ὁ τε b in textu, 'dele spiritum' id. in var. lect., ὅδε GUhlig | 24. φιλοπονει A, φιλοπ . . b

Ὀδυccῆος δέ που εὐνή (π 34)

παραπληρωματικῷ· καὶ τὸ νῦν, ἀλλ' οὐκέτι ἐν τῷ

καί νύ κεν (δ 363)·

τὸ μέντοι ὅπως καὶ τὰ τούτοις ὅμοια, ὡς πρόκειται, ταὐτά εἰcιν ἐν ἐπιρρήμαcι καὶ cυνδέcμοις.» — Ἔcτι δὲ εἰπεῖν, ὡς τὸ μὲν νῦν οὐδ' ὅλως ὁμοφωνεῖ, εἴγε πάντοτε μὲν τὸ ἐπίρρημα διὰ δύο, ὁ δὲ cύνδεcμος οὐ πάντως· καὶ εἰ τοῦτο, οὐ πάντως ὁμοφωνεῖ. — ἀλλ' οὐδὲ τὸ πού cύνδεcμός ἐcτι παραπληρωματικός· οὐ γὰρ δή γε τὰ πλεονάcαντα μόρια ἐν λόγῳ cύνδεcμοι παραπληρωματικοί. ἰδοὺ γὰρ καὶ ἄλλα ἐπιρρήματα παρέλκει, καὶ οὐ πάντως cύνδεcμοι· ἐπὶ μὲν τοῦ βίου ὅ τ τ ι c θέλει ὑπαγέτω, καὶ ἔτι παρὰ τῷ ποιητῇ

ὡς δ' ὅτ' ἐν οὐρανῷ ἄcτρα φαεινήν (Θ 555),
εἰ δ' ἄγε νῦν φίλε Φοῖβε (Π 667),
οὐ cύ γ' ἔπειτα
Τυδέος ἔκγονός ἐccι (Ε 813),
coὶ δ' οὔπω μάλα πάγχυ θεοὶ μάκαρες κοτέουcι (Ξ 143).

κατὰ τοῦτο οὖν πλεοναζέτω καὶ ⟨τὸ⟩

νῦν εἴ τί που ἔcτι, πίθοιό μοι (δ 193)

καὶ

Ὀδυccῆος δέ που εὐνή (π 34),

καὶ ὅcα ἐcτὶ τοιαῦτα. ἀλλ' εἰ καὶ cύνδεcμός ἐcτι τὸ πού, ἰδοὺ ὁμόφωνον ἐπιρρήματι ἐν τῷ

εἴ που ἐcαθρήcειεν (Γ 450).

ὅνπερ γὰρ τρόπον τοῖς ἄλλοις πύcμαcι παράκεινται ἀόριcτοι προφοραί, τὸ πλέον ἐν χρόνοις δυcὶν ἐγκλιτικαὶ καθεcτῶcαι, π ῶ c ἦ λ θ ε ν; ἦ λ θ έ π ω c· τίc ἔγραψεν; ἔγραψέ τιc· πότε ἦλθεν; ἦλθέ ποτε· τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τῷ ποῦ παρακείcεται ἐγκλιτικὸν ἀόριcτον τὸ πού.

Χάριν. Δοκεῖ ἰcοδυναμεῖν cυνδέcμῳ τῷ ἕνεκα, χάριν Ἀπολ- 514
λωνίου ἕνεκα Ἀπολλωνίου. φηcὶ δὲ καὶ ὁ Τρύφων (p. 42 Velsen), ὡς «ἕνεκα τούτου τὸ μὲν ὄνομα καὶ χάριτα λέγεται καὶ χάριν, τὸ δὲ εἰc τοιαύτην cύνταξιν παραληφθὲν ὡς ἀντὶ cυνδέcμου καθ' ἕνα cχηματιcμὸν παραλαμβάνεται, ὅπερ παρείπετο cυνδέcμοιc». Ἔτι μέντοι φηcὶν ὁ Τρύφων, ὡς παρὰ τὸν Εὐριπίδην καὶ ἔτι ἄλλοις ποιηταῖc ὀνοματικῆc cυντάξεωc ἔτυχεν. ἐν μὲν γὰρ Κρήccαιc (fr. 469 Dindorf Nauck)

ARGVM. 5 Nam ne formae quidem conveniunt monosyllaborum; που encliticum potius pro voce indefinita habendum est. — 28 Χάριν dubitant utrum sit coniunctio an accusativus substantivi.

DISCR. SCRIPT. 1. ενη A[1], υ supra scripsit A[2] | 3. καί νύ κεν b, κενυκεν A | 6. δύο] 'addendum videtur $\bar{v}$' b in var. lect. | 7. 21. 27. τὸ ποῦ b | 10–11. in his ὅcτιc θέλει ὑπαγέτω particulam aliquam deesse censet RSchneider | 16. coὶ Homerus b, cυ A | 17. ⟨τὸ⟩ b, om. A | 18. πειθοιο A | 25. 'Fortasse τόνοιc' b in var. lect., quod pro χρόνοιc scribi velle videtur | 27. τῷ RSchneider, τὸ A b | το A, τῷ b | 28. ἕνεκα b, ειvεκα A | 33. παρα τον ευριπιδιν est in A, ut τον ευριπιδιν sint primae voces in fol. 109 r., παρὰ [Εὐριπίδῃ] b in textu, in var. lect. addens 'codex habere videtur ευριπιδιν', παραπολὺ ἐν Εὐριπίδῃ FJBast, παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ GUhlig CWachsmuth

ἐγὼ χάριν σὴν παῖδά σου κατακτενῶ,

καὶ ἐν Αὔγῃ (fr. 270 Dindorf Nauck)·

καὶ βουθυτεῖν γὰρ ἠξίους ἐμὴν χάριν.

τὰ γὰρ κτητικαῖς ἀντωνυμίαις συντασσόμενα ὀνόματά ἐστι, τῆς αὐτῆς πτώσεως τυχόντα καὶ τοῦ αὐτοῦ ἀριθμοῦ, ἐμὸν αὐλόν, ἐμὴν οἰκίαν, ἐμὴν χάριν. . . . ἐμοῦ οἷόν τέ ἐστι παραθέσθαι τὸ ἕνεκα, ἕνεκα ἐμοῦ, ἐπὶ δὲ τοῦ χάριν ἐμὴν οὐκέτι, ἕνεκα ἐμήν. τὸ τοιοῦτον δέ φαμεν εἰς ἀπόδειξιν τοῦ τὸ χάριν ὄνομα εἶναι κατὰ τὰς τοιαύτας συντάξεις. — οὐδὲν μέντοι κωλύοι καὶ τὸ ἔθιμον ἐκδέξασθαι ὄνομα, λιπούσης προθέσεως τῆς εἰς, ὥστε οὕτως ἀκούειν, χάριν Ἀπολλωνίου εἰς χάριν Ἀπολλωνίου, εἴγε καὶ τὸ ἐμὴν χάριν ἐν ἴσῳ ἐστὶ τῷ εἰς ἐμὴν χάριν. καὶ φαίνεται ὅτι ἡ ὕφεσις τῆς προθέσεως προῆξε τὸ χάριν ἰσοδυναμεῖν τῷ ἕνεκα. πάνυ δέ ἐστι κἀκείνου ἀπόδειξις. ἡ τοιαύτη σύνταξις ἐπὶ γενικὴν φέρεται, χάριν Θέωνος, χάριν Δίωνος, ἐφ' οὗ ἔφαμεν λείπειν τὴν εἰς. τοιοῦτον δέ ἐστι καὶ τὸ ἐμὴν χάριν, εἴγε πᾶσα κτητικὴ ἀντωνυμία γενικῆς ἐστι πτώσεως ἀντωνυμία, τοῦ ἐπιφερομένου κτήματος ἀδιάφορον ἔχοντος τὴν ἐπιφορὰν τῆς πτώσεως. τούτου οὖν τῇδε ἔχοντος, πάλιν τὸ ἐμὴν χάριν ἢ σὴν χάριν ἴσον ἐστὶ τῷ χάριν μου, ὡς εἰ ἐμὴν δούλην δούλην μου, ἐμὴν οἰκίαν οἰκίαν μου.

Τοσαῦτα περὶ τῶν αἰτιολογικῶν.

515 Παρὰ τοῖς πλείστοις ἐστὶ πρόληψις, ὡς οἱ καλούμενοι παραπληρωματικοὶ σημασίαν τινὰ οὐ ποιοῦνται. ὁ γοῦν Τρύφων (p. 35 Velsen) ἐν τῷ ὅρῳ βουλόμενος καὶ αὐτοὺς ἐμπεριλαβεῖν, φησὶ καὶ τὸ κεχηνὸς τῆς ἑρμηνείας ἔστιν ὅπου παραπληρῶν, ἀπείκασε δὲ καὶ αὐτὸν ταῖς καλουμέναις στοιβαῖς. «ὃν γάρ», φησι, «τρόπον εἰς τὰς συνθέσεις τῶν ἀμφορέων εὐχρηστεῖ ἡ τῶν στοιβῶν παρένθεσις ὑπὲρ τοῦ μὴ καταθραύεσθαι τοὺς ἀμφορεῖς, τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον ὑπὲρ τοῦ τὰ τῆς φράσεως μὴ τραχύνεσθαι ἥδε ἡ σύνταξις τῶν μορίων παραλαμβάνεται.»

Ἔτι δὲ καί τινές φασιν οὐ δεόντως αὐτοὺς συνδέσμους εἰρῆσθαι,

Argum. 9 Nihil impedit quominus χάριν pro accusativo habeamus, subtracta εἰς praepositione. — 22 De expletivis. — Expletivas plerique nihil significare censent; Trypho hiatum dictionis explere dicit. — 30 Fuerunt, qui eas coniunctiones appellari posse negarent, quia sententias non coniungerent.

Testim. 26 cf. schol. in Aristot. p. 99a 5 Brand.

Discr. script. 1 παῖδά σου FJBast ANauck GDindorf, παῖδας οὐ b | 6. . . . ἐμοῦ b in textu, in var. lect. recte monens, nullum esse in A lacunae indicium, ⟨ἐπὶ μὲν τοῦ χάριν⟩ conicit RSchneider | 9. κωλυοι A, κωλύει b | 13. προῆξε A² in marg. b, om. A¹ | 13—14. ἀπόδειξις b, επιδειξις A | 22. inscriptio περι παραπληρωματικων Ab | 25. αὐτὸν b, ουτων A, αὐτοὺς ESterk

p. 515, 14 — 517, 24 b

εἴγε cυνδέcεωc λόγων οὐκ εἰcὶν αἴτιοι. Καί φηcι Χαιρήμων ὁ Cτωικόc, ὡc κατά τι εἴηcαν ἂν cύνδεcμοι. «cύνδεcμον γάρ», φηcι, «καλεῖcθαι καὶ αὐτὴν τὴν φωνὴν καὶ ⟨τὸ ἐξ αὐ⟩τῆc δηλούμενον, ᾧ λόγῳ καί τινα ἕτερα cχήματα. φαμέν [τι] πατρωνυμικὸν καὶ τὸ ἐν χαρακτῆρι πατρωνυμικὸν καί ⟨τι⟩ ἐν δηλουμένῳ, καὶ ἔτι τὰ κτητικά, καὶ ἄλλα πλεῖcτα τοιαῦτα. ὡc οὖν τὸ τύπῳ πατρωνυμικῷ προcκεχρημένον, οὐ μὴν δηλουμένῳ, πατρωνυμικὸν καλεῖται, ὥcπερ τὰ τύπῳ ἀρcενικά, οὐ μὴν δηλουμένῳ, ἀρcενικὰ καλεῖται, οὕτω καὶ ἂν τύπῳ ᾖ ὁ παραπληρωματικὸc κεχορηγημένοc cυνδεcμικῷ, μὴ μὴν δηλουμένῳ, εἰρήcεται cύνδεcμοc. ἀμέλει αὐτοὶ οἱ cύνδεcμοι πλεονάcαντεc οὐδὲν cυνδέουcι καὶ cύνδεcμοι καλοῦνται. οὐδὲν οὖν κωλύοι, καθότι καὶ ὁ Φιλόπονοc ἀπεφήνατο, cυνδέcμουc καλεῖcθαι τοὺc παραπληρωματικούc.» καὶ τοῦτό φηcι δεδωκώc, ὅτι οὐδὲν cυνδεcμικὸν δηλοῦcιν.

Ἃ δὲ καὶ Τρύφων (p. 43 Velsen) παρέθετο, ἐκθήcομαι. Φηcίν· «ἤτοι cυλλαβαί εἰcιν ἢ λέξειc. καὶ εἰ μὲν cυλλαβαί, τινων λέξεών εἰcι μέρη, καὶ ἤτοι τελικαὶ ἢ ἀρκτικαί. καὶ τελικαὶ μέν λέγει δή, βούλομαι δή, ἀρκτικαὶ δέ ἐγὼ δὴ βούλομαι, ἐγὼ δὴ λέγω. ἦν δὲ ἐν ἀμφοτέροιc ἀcύcτατον. — Οὐ γάρ ἐcτί τιc cυλλαβὴ παντὸc μέρουc λόγου ληκτική, γενήcεται δὲ ἐν τῷ Ἀπολλώνιοc δή, ἐγὼ δή, βούλομαι δή· καὶ ἐπὶ τῶν ὑπολοίπων τὸ αὐτό. ἀλλ᾽ εἰ καὶ προcτιθεμένη ἔξωθέν ἐcτιν ἐν παραγωγῇ cυλλαβή, πάλιν τὸ αὐτὸ ἐπιχείρημα ἀρκέcει· ἑκάcτη γὰρ τῶν παραγομένων λέξεων δεκτική ἐcτιν ἰδίαc cυλλαβῆc, ὡc τῶν τρίτων τὸ cι, λέγηcιν, ἔχηcι, παμφαίνηcιν· ἢ τῶν δευτέρων εἰc θα, λέγηcθα φέρηcθα, καὶ ἐπὶ τῶν πρώτων τὸ μι,

τάων ἥν κ᾽ ἐθέλωμι (Ι 397),
οὐδ᾽ ἂν ἐῷμι (π 85?)·

καὶ οὐχ οἷόν τ᾽ ἐcτὶν εἰπεῖν λέγωcι οὔτε λέγωθα. καὶ ἐπὶ τῶν ὁμοίων τὸ αὐτό, λέγω δὲ πάλιν ἐπὶ τοῦ τοιόcδε, μὴ κατὰ παντὸc ὀνόματοc ἐφικνεῖcθαι τὸ δε· ἢ ὅτε οὕτωc φαμέν, τοῖοc τοιοῦτοc. πῶc οὖν πάλιν τὸ δή ἐcτιν ἐν τῷ λέγω δή, λέγειc δή, λέγει δή; cαφὲc οὖν ὅτι τὸ τοιοῦτον μᾶλλον λέξεωc ἤπερ cυλλαβῆc, εἴγε καὶ ἐν ἐπιρ-

---

Argum. 1 Chaeremo autem Stoicus et Philoponus arbitrantur, eas si minus propter notionem, at propter formam coniunctiones dici posse. — 14 Trypho eas non syllabas, sed voces esse comprobat. — 18 'Nam', inquit, 'una eademque syllaba non ad omnes orationis partes accedere potest, neque in initio earum, neque in fine. Atqui expletivae omni voci vel formae adiciuntur; ergo non syllabae, sed voces sunt'.

Discr. script. 1. λόγων] fol. 109 v. | ωικοc litterae non iam possunt legi in A: idem de cυνδεcμον l. 2 dicendum est | 2. φηcι b, φαcι A | 3. ⟨καὶ τὸ ἐξ αὐ⟩ edidit b, sed και legi potest in A | ηc litterae ab A² in rasura in initio versus | 3—4. τινα ἕτερα CWachsmuth, τὰ ἡμέτερα A b | 4. ὀνόματα pro cχήματα GUhlig | τι hinc sustulit et l. 5 post καί posuit GUhlig, ubi καὶ ⟨τὸ⟩ legi mavult RSchneider | 7. τὰ b, τω A | 8. αρcενικα A | 10. pro αὐτοὶ οἱ conicit καὶ ἕτεροι GUhlig, sed, si quid mutandum, καὶ ἄλλοι praetulerit RSchneider | 25. ἐθέλωμι b, εθεληιμι A | 27. ουτε A, οὐδὲ b | λέγωθα b, λεγωcθα A | 29. ἢ ὅτε οὕτωc φαμέν· τοιόc⟨δε, καὶ⟩ τοιουτόc⟨δε⟩; conicit RSchneider | 31. εἴγε] fol. 110 r.

ῥήμασι καὶ συνδέσμοις τὸ τοιοῦτον ἔστιν εὑρέσθαι. — Ἀλλ' οὐδὲ ἀρκτική ἐστι συλλαβή. πάλιν γὰρ πῶς πάσης λέξεως ἡ αὐτὴ συλλαβὴ ἀρκτική; πῶς τε ⟨ἐπὶ τοῦ⟩ ἐγὼ δὴ λέγω ἡ τῶν παρῳχημένων κλίσις οὐκ ἐγένετο κατὰ τὴν δή συλλαβήν; τὸ τοιοῦτον γὰρ παρέπεται ῥήμασιν. οὐ γὰρ δή γε οἱ παραπληρωματικοὶ σύνδεσμοι προθέσεις εἰσίν, ἵνα συντεθέντες προτακτικοὶ γίνωνται, καθότι τὸ καταβαίνω καὶ τὰ ὅμοια.»

Οὕτω μὲν οὖν συνάγει ὁ Τρύφων (p. 43 Velsen) ὡς οὐ συλλαβαί, ᾧ καὶ συνηγορήσωμεν, ἔτι τινὰ προσθέντες. συνάγει οὖν ὅτι λέξεις, παραλείπων τὸ ἀναγκαιότατον. ἐν γὰρ δὴ τῇ προτάσει φησὶ τοῦ λόγου, «εἰ λέξεις, ὀφείλουσί τι δηλοῦν». ὅπερ αὐτοὶ ἀναπληρώσωμεν. οἷς δὲ λόγοις ἐχρήσατο εἰς τὸ λέξεις εἶναι, πάλιν ἐκθετέον. — Σαφὲς μὲν οὖν ὅτι,
517 ἐν οἷς οὐ συλλαβαί, ἐν τούτῳ λέξεις. ἴδιόν τε λέξεων τὸ μεταλαμβάνεσθαι εἰς ὁμοιοσήμους, βροτός ἄνθρωπος, αὐτάρ δέ. τοιοῦτοι δὲ καὶ οἱ προκείμενοι σύνδεσμοι νύ δή ῥά. — πᾶν μόριον ἐγκλιτικὸν λέξις ἐστίν, ἦλθέ τις, ἄνθρωπός εἰμι· πάμπολλοι δέ εἰσιν οἱ παραπληρωματικοὶ ἐν ἐγκλίσει, ὡς ὁ γέ, ὁ ῥά, ὁ θήν, ⟨ὁ⟩ νύ. — δύο λέξεων ἢ τριῶν οὐσῶν ἀκώλυτον τὸ ἐπάλληλον τῆς ὀξείας· καὶ κατὰ τοῦτο οὖν λέξεις τὰ προκείμενα μόρια· ἰδοὺ γὰρ ἐν τῷ

ἤ νύ σέ που δέος ἴσχει (Ε 812)

καθ' ἓν ἕκαστον μέρος λόγου ἡ ὀξεῖα ἀνέστη.

Τῆς μὲν οὖν φωνῆς κανόνες οἵδε εἰσί· τοῦ δὲ δηλουμένου, ὅπερ καὶ μᾶλλον ἀναγκαῖον ἦν, παραθετέον. — οὐκ εἴ τι μέρος λόγου κατά τινα λόγον παρέλκεται, τοῦτο οὐχὶ πάντως λέξις, ἐπεὶ οἷόν τ' ἐστὶν εἰς τὸ τοιοῦτον παραθέσθαι πάντα τὰ μέρη τοῦ λόγου ἔν τισι συντάξεσι, μάλιστα ὑπὸ ποιητικῆς ἀδείας, πλεονάζοντα. ποίαν γὰρ ἔχει χώραν τὸ

πῇ ἔβη Ἀνδρομάχη λευκώλενος (Ζ 377),

λέγω τὸ κατὰ τὸ λευκώλενος; — ἀλλ' ἴσως πρὸς τὸ τοιοῦτον ἐκεῖνο εἰρήσεται· ἀλλ' ἐν ἑτέροις τὰ παρέλκοντα δηλοῦσί τι, ἐπεὶ πάλιν οὐ παρέλκει τὸ

λευκώλενος Ἥρη (Α 55),

δεδείξεται οὖν ὡς οὐ πάντοτε πλεονάζουσιν οἱ παραπληρωματικοί, ἀλλὰ

Argum. 7 Quibus haec addimus, quae *a*) ad formam pertinent. — 12 1) Vocum ea est natura, ut inter se commutari possint; ita commutantur expletivae. — 2) Quidquid inclinatur, vox est. Inclinantur autem expletivae permultae. — 3) Earum accentus ab altera in alteram transit. — 21 *b*) Quae ad notionem spectant. 1) Si qua vox interdum redundat, eam ob rem non desinit vocibus adnumerari. — 27 2) Est, ubi expletivae suam vim habeant;

Discr. script. 1. ἀρκτική ἐστι συλλαβή RSchneider, ἀρκτικόν ἐστι συλλαβῆς Ab | 3. ἐπὶ τοῦ add. b, om. A | 6. προτακτικοὶ b, προθέσεις μη A, ὑποτακτικοὶ μὴ GUhlig | 13. εισομο A^1, ante εις supra lineam o et post ομο in rasura ιοσημους scripsit A^2 | 16. ⟨ὁ⟩ b | η A^2 supra lin. b, om. A^1 | 18. λέξεις b, λεξις A | 22. οὐκ εἴ τι b, οὐκέτι A | 23. παρέλκεται b, παρακειται A | 24. πάντα τὰ μέρη b, παντι μερει A

καί ποτε τόπον ἴϲχουϲι τὸν ϲημαίνοντά τι. ἔϲτιν ὑποδείγματα παρέλκοντος μὲν τοῦ γέ

οὗτόϲ γ' Ἀτρείδηϲ, εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων (Γ 178),

καὶ ἐν ϲυνδέϲμῳ ἆρά γε ἡμέρα ἐϲτί; καὶ ἐν τῷ ϲύ γε,

μὴ ϲύ γ' ἄνευθεν ἐμεῖο λιλαίεϲθαι (Π 89),

καὶ μέν τοί γε· οὐ μὴν ἔτι ἐν τῷ καλῶϲ γε· ἐπιτέταται γὰρ ἡ ἔκπληξιϲ. ἀλλὰ μὴν καὶ ἐν τῷ

τοῦτό γέ μοι χάριϲαι (lyr. gr. III³ p. 1356 Bergk),

τοῦτό ⟨γέ⟩ μοι λάληϲον ἔμφαϲιϲ ἱκανὴ μειότητος καὶ τοῦ μηδὲν ⟨ἄλλο⟩ ἀποφαινομένου. καὶ παντί γε προῦπτον, ὡϲ διαφέρει τὸ τοῦτο 518 εἰπέ ⟨τοῦ⟩ τοῦτό γε εἰπέ. πῶϲ οὖν ἔτι οὐδὲν πλ⟨η⟩ροῦϲιν οἱ παραπληρωματικοί; — Ἔτι ὁ δέ ϲύνδεϲμοϲ ὅπωϲ παραλαμβάνεται καὶ ἐπὶ ποίᾳ δυνάμει, ἐκτεθείμεθα. ἀλλὰ προϲλαβὼν τὸν γέ ἄλλο τι ἐπηγγείλατο. οὐ γὰρ ὡϲ ἐν τῷ ἆρά γε ἡμέρα; παρείλκετο ὁ γέ καὶ ἐν τῷ δέ γε. καλούμενον γοῦν ἔϲτιν εὑρέϲθαι παρὰ τοῖϲ Cτωικοῖϲ τὸν δέ γε ὄντα προϲληπτικόν. τοὺϲ γὰρ ἀπὸ ϲυναφῆϲ λόγουϲ εἰϲ ϲχηματιϲμὸν μετιόνταϲ ἡ τοιαύτη ϲύνταξιϲ ἡ τῶν ϲυνδέϲμων ὑπάγει, εἰ ἡμέρα ἐϲτί, φῶϲ ἐϲτιν· ἡμέρα δέ γέ ἐϲτιν· καὶ ἐπεὶ ἐν προϲλήψει ἐγένετο ὁ λόγοϲ, προϲληπτικοὶ οἱ τοιοῦτοι ϲύνδεϲμοι. — Τὸ δ' αὐτὸ ϲυμβέβηκε καὶ ἐπὶ τοῦ ἀλλά καὶ ἀλλὰ μήν. πάλιν γὰρ ὁ μήν παραπληρωματικόϲ, ϲυνὼν τῷ ἀλλά, τὴν αὐτὴν πρόϲληψιν ἀποτελεῖ, ἀλλὰ μὴν ἡμέρα ἐϲτί, καὶ ϲχεδὸν ἀμφοτέρων τῶν ϲυντάξεων μία δύναμιϲ· ἐκ γὰρ τῶν αὐτῶν εἰϲιν. ὁ γὰρ δέ ἰϲοδυναμεῖ τῷ ἀλλά (καὶ τοῦτο ἐδείχθη), ὃϲ προϲλαβὼν παραπληρωματικὸν τὸν γέ προϲληπτικὸϲ ἐγένετο· καὶ πάλιν ὁ ἀλλά, παραπληρωματικὸν προϲλαβὼν τὸν μήν, τὸ αὐτὸ ἐγένετο. πολλάκιϲ δὲ καὶ ὁ γάρ προϲέρχεται τῷ ἀλλά, ἀλλὰ γὰρ ἡμέρα ἐϲτί· καὶ εἰ ὁ γάρ ϲύνδεϲμοϲ, καὶ ὁ μήν καὶ ὁ γέ ϲύνδεϲμοι. — Ἔτι ὁ πέρ παρέλκει

Argum. 6 velut γε aut auget admirationis notionem; aut hoc indicat, praeter certam quandam rem de nulla alia agi; — 14 γε in δέ γε et μήν in ἀλλὰ μήν efficiunt, ut δέ γε et ἀλλὰ μήν in propositione, quam vocant, minori locum habeant (ἐν προϲλήψει);

Testim. 1 Schol. Dion. Thr, BA 971, 24 *Τούτων τινὲς ἐδείχθησαν σημαινόμενον ἔχοντες. ὁ γὲ ἐν τῷ 'οὗτός γε Ἀτρείδης' περιττός, ἀλλ' ἐν τῷ 'καλῶς γε' σημαίνει τὴν ἐπίτασιν τῆς τοῦ κάλλους ἐκπλήξεως. 'τοῦτό γέ μοι χάρισαι'· ἔμφασιν ὑπαγορεύει ποιότητος* (*μειότητος* scr. RSchneider) *κἀν τούτῳ.* ib. 971, 13 *καὶ ὁ γὲ ἐμφαντικός ἐστιν ἐκπλήξεως* (*ὡς ἐν τῷ 'καλῶς γε'* inseruit RSchneider), *σμικρότητα* (*σμικρότητος* scr. RSchneider) *δὲ ὡς ἐν τῷ 'τοῦτό γέ μοι χάρισαι'.* — 19—p. 251, 8 cf. Schol. Dion. Thr. BA 971, 29 — 972, 6.

Discr. script. 4. ἆρά γε] fol. 110 v. | 5. λιλεαιεϲθαι A | 9. ⟨γέ⟩ b, om. A | 10. ⟨ἄλλο b⟩ om. A | 11. ⟨τοῦ⟩ τοῦτό γε b, τουτο γε'A | πλ⟨η⟩ροῦϲιν RSchneider, π . ροῦϲιν b, sed in A est πλ . ρουϲιν | 13. ἐκτεθείμεθα b, εκτιθεμεθα A, quod fortasse servandum est | 15. 'Fortasse leg. ὄντοϲ' b in var. lect. | 16. εἰϲ ϲυλλογιϲμὸν pro εἰϲ ϲχηματιϲμὸν scribendum esse conicit RSchneider

ἐν τῷ εἴπερ ἡμέρα ἐστί (καὶ διότι, εἴρηται)· ἀλλ' οὐκέτι ἐν τῷ καίπερ ἀγαθὸς ὤν. ὑπεναντίωσιν γὰρ ἐδήλωσεν ὁ καί⟨περ⟩ καὶ δῆλον ὅτι διὰ τὸν πέρ, ὅπου γε καὶ κατ' ἰδίαν ὁ πέρ ἐναντιωματικός ἐστι μετ' αὐξήσεως,

ἀγαθός περ ἐών (Α 131),

σώφρων περ ὤν· τὸ γὰρ ἐναντίον τῷ

τοῦτό γέ μοι χάρισαι (lyr. gr. III³ p. 1356 Bergk),

ἀπειργάσατο. — Ἃς ἔχει δυνάμεις ὁ καί, εἴπομεν. ἀλλὰ προσλαβὼν τὸν μήν ἀποδεικτικὸς γίνεται, πάλιν ὑπαγομένης ἐναντιώσεως, οὐ
519 βλέπω, καὶ μὴν ἡμέρα ἐστίν· ἐψεύσατο, καὶ μὴν ἀγαθός ἐστι. πῶς γὰρ ἄν τις ἐπὶ τῶν τοιούτων συντάξεων παρέλκειν φαίη τοὺς συνδέσμους; ἕνεκα τούτου τὸ

ἀγαθός περ ἐών, θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ (Α 131)

εἰς τὸν δή μεταλαμβάνεται, ὅτι μὴ κυρίως τὸ δηλούμενον αὐτοῦ ἀπαιτεῖ ὁ λόγος. — Ὁ ἤ διαζευκτικὸς ἐπηύξηται διὰ τοῦ τοί, οἷον ἐν τῷ ἤτοι. ἀλλ' οὐκέτι ἐν τῷ μέντοι οὐδὲ ἐν τῷ καίτοι. πάλιν γὰρ διαφέρει τὸ καί⟨τοι⟩ παρῃτήσατό με ⟨τοῦ καὶ παρῃτήσατό με.⟩ ὅ ⟨τε⟩ μέντοι οὐχ ὁ αὐτὸς τῷ μέν, τῷ δὲ δέ. ἐφ' οὗ πάλιν καὶ ὁ γέ πλεονάζει ἐν τῷ μέν τοί γε. — Ἔτι ὁ δή ὡς μὲν παρέλκει, παντὶ προὖπτον· ὡς δὲ καὶ πολλάκις μετάβασιν λόγου ποιεῖται, σαφὲς ἐκ τῶν τοιούτων

οἱ μὲν δὴ παρ' ὄχεσφιν ἐρητύοντο μένοντες (Ο 3),

καὶ τῶν παραπλησίων. νοοῦμεν γὰρ λόγου ἔκλειψιν καὶ ἀρχὴν ἑτέρου, ὡς εἰ καὶ ἐν περιγραφῇ κατελιμπάνετο ὁμοίως τῷ

ὣς οἱ μὲν Τρῶες φυλακὰς ἔχον (Ι 1),
ὣς ὁ μὲν ἔνθ' ἠρᾶτο (η 1).

Ἀλλὰ μὴν καὶ ἐν τοῖς καλουμένοις πρὸς ἡμῶν μὲν συλλογιστικοῖς, πρὸς δὲ τῶν Στωικῶν ἐπιφορικοῖς ἔστι παραδέξασθαι τὴν σημασίαν αὐτῶν. τὸν τοίνυν ἐκ δύο παραπληρωματικῶν συνεστῶτα, καὶ ἔτι μετὰ

Argvm. 2 περ in καίπερ oppositionem significat; — 8 μήν cum καί coniuncta demonstrandi notionem efficit, — 15 τοι in μέντοι et καίτοι facit ut notio mutetur simplicis; — 19 δή interdum indicat, procedere orationem. — 27 Etiam in collectivis vel rationalibus, quarum nonnullae ex compluribus expletivis coaluerunt, harum vis apparet.

Testim. 24 Schol. Dion. Thr. BA 971, 5 *ὁ μὲν γὰρ δή καὶ οἱ ἰσοδυναμοῦσιν* (*ἰσοδυναμοῦντες* Barocc.) *αὐτῷ ἐν συγκεφαλαιώσει καὶ περιγραφῇ λόγου παραλαμβάνεται* (*παραλαμβάνονται* Barocc.).

Discr. script. 2. καίπερ b in var. lect., καί Ab in textu | 8. δυναμις A | 10. καὶ μὴν] fol. 111 r. | 16. τῷ ἤτοι b, τω η̄ ητοι A | 17. τὸ καίτοι — ὅ τε μέντοι b, τω και παρητησατο με ο μεντοι A | 23. ἔκλειψιν b, ελλειψιν A | 24. περιγραφῇ b, παραγραφηι A, quod servari vult ESterk; margini haec adscripta sunt per compendia ab A¹ παραγραφη τουτεστι το εξωθεν νοουμενον του κειμενου | 29. 'Fortasse leg. λέγω δὲ τὸν τοίνυν' b in var. lect.

τοῦ γάρ ἐν τῷ τοιγάρτοι, καὶ μετὰ τοῦ οὖν τοιγαροῦν. δύναμιν γὰρ ἔχουσιν οἱ τοιοῦτοι ἴσην τῷ ἄρα συστελλομένῳ κατὰ τὸ ᾱ. καὶ εἴρηνται μὲν ἐπιφορικοί, καθὸ ἐπιφέρονται τοῖς λελημματισμένοις, ἀλλὰ μὴν ἡμέρα ἐστί, φῶς ἄρα ἐστί, τοιγαροῦν φῶς ἐστί, φῶς τοίνυν ἐστί· συλλογιστικοὶ δέ, καθότι ἐπί τισιν ἀποδείξεσιν, ἐπισυλλογιζόμενοι τὸ συναγόμενον, προσχρώμεθα τοῖς συνδέσμοις τοῖσδε, ἔχεις μου πέντε δραχμάς, ἔχεις δὲ καὶ τρεῖς, ἔχεις ἄρα ὀκτὼ δραχμάς, ἔχεις τοίνυν ὀκτὼ δραχμάς. ⟨Ἄπειρος⟩ ἡ καθ' ἕνα ἕκαστον σύνδεσμον ἀπόδειξις εἰς τὸ ὅτι καὶ δηλοῦσί τι οἱ παραπληρωματικοί. ἀλλ' ἐπεὶ πλείονες μέν εἰσι ταῖς φωναῖς, τοῖς δὲ δηλουμένοις ἐλάττονες, ἀρκετὴ ἡ ἐξ ἑνὸς ἑκάστου ἰσοδυναμοῦντος ἀπόδειξις. περισσὸν γὰρ τὸν ῥά παραλαμβάνειν τοῦ δή ἀποδειχθέντος, ἢ τὸν θήν ἢ τὸν νύ, ἐπεὶ τὸ αὐτὸ τὸ

ἄλλοι μέν ῥα θεοί τε (Β 1)

τῷ

οἱ μὲν δὴ παρ' ὄχεσφι (Ο 3)

καὶ τῷ . . . Ταῦτα μὲν ὡς δηλοῦσιν οἱ παραπληρωματικοί.

Κἀκεῖνο δὲ ὑποθησόμεθα, δι' ἣν αἰτίαν ἀπὸ τοῦ πλεονάσματος τὴν ὀνομασίαν ἔσχον. δέδοται γὰρ ὅτι σύνδεσμοι καὶ δηλοῦσί τι, τὸ δὲ πλεῖον ἀεὶ ἐπικρατεῖ τοῦ ἐλάττονος. καὶ περισσὸν εἰς τοῦτο παρατίθεσθαι, χωρὶς εἰ μὴ ἐπ' αὐτῶν τῶν συνδέσμων. ἀπειράκις ο⟨ἱ συμπλε-⟩κτικοὶ συμπλέκουσιν, ἵνα ἅπαξ ⟨καὶ⟩ αὐτοὶ πλεονάσωσι· καὶ ἕνεκα τούτου ἐπεκράτησε τὸ καλεῖσθαι αὐτοὺς συμπλεκτικούς. τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῶν ὑπολοίπων, εἰ καί που εὑρεθεῖεν πλεονάζοντες. ἔνθεν αἱ δέουσαι ὀνομασίαι ἔμενον. οἱ μέντοι παραπληρωματικοὶ σύνδεσμοι καλούμενοι, τὸ πλέον πλεονάσαντες ἤπερ δηλοῦντες, κατὰ τὴν ἐναντίαν παράθεσιν τοῦ συνδέσμου ἀπὸ τοῦ πλεονάσαντος τὴν ὀνομασίαν ἔσχον. οὕτως γοῦν ἐπλεόναζον, ὥστε καὶ τοὺς πλείστους λαθεῖν τὸ δηλούμενον τὸ ἐξ αὐτῶν. ἦν δὲ καὶ ὁ πλεονασμὸς αὐτῶν χρειώδης ἄγαν. ἥ τε γὰρ ἀνὰ χεῖρα ὁμιλία καὶ αἱ συντάξεις αἱ ἀρχαῖαι καὶ πᾶσα ποιητικὴ γραφὴ τρέπεται ἐπὶ τὴν εὐφωνίαν, καὶ διὰ τοῦτο εὔχρηστα τὰ προκείμενα μόρια, καθότι περ, ὡς πρόκειται, ἀπείκαζον αὐτά τινες τῇ προσκειμένῃ στοιβῇ τοῖς ἀμφορεῦσι. καὶ ὡς ἐπὶ στοιχείων οἷόν τέ ἐστιν ἀναγκαῖον εὑρέσθαι πλεονασμόν, ἐν ᾧ ⟨οὐ⟩ πάντως τὸ στοιχεῖον οὐ στοιχεῖον, καθὸ ἐπλεόναζε· πάλιν γὰρ παρελαμβάνετο εἰς δήλωσίν τινος

Argum. 18 Quoniam expletivae aliquid valent, quaeritur cur ab explendo vel redundando nomen invenerint. — 24 Sed saepius redundant quam aliquid significant, certe plerosque quid significent fugit, vel euphoniae causa ponuntur.

Discr. script. 3. λελειμματισμενοις A | 8. Ἄπειρος add. b, nullum lacunae indicium in A | 12. ἐπεὶ b, επι A | 17. τῷ . . . b, nullum lacunae indicium in A | 20. ἀεὶ b, καιει A | 21. χωρὶς εἰ] fol. 111 v. | lacunam expl. b | 22. καὶ add. b, κἂν ἅπαξ αὐτοὶ GUhlig | 30. ἥ τε b, ει τε A | ομηλια A | 33. προσκειμένῃ b, προκειμενη A | 34. οὐ add. RSchneider | pro τὸ στοιχεῖον conicit τι στοιχεῖον RSchneider

(καὶ ἐκκείcθω ὑπόδειγμα τὸ ἐπὶ τοῦ ν̄, ὃ μάλιστα πάμπολλόν ἐστιν ἐν τῷ πλεονασμῷ, ἕνεκα εὐφωνίας παραλαμβανόμενον ἐπὶ παντὸς βραχυκαταλήκτου ῥήματος, ἔλεγεν, ἔλαβεν, καὶ ἐπὶ δοτικῶν ⟨τῶν⟩ εἰς c̄ι ληγουσῶν, παισίν, χρή⟨μα⟩σιν· οὐ μὴν ἐν τῷ λέγει καὶ λέγειν. νῦν γὰρ ἐν λεκτῷ προσήει· ἐκ γὰρ ὁριστικοῦ ἀπαρέμφατον ἀκούομεν)· τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον ἐδείχθη καὶ τὰ προκείμενα μόρια ὁτὲ μὲν ἕνεκα δηλουμένου παραλαμβανόμενα, ἅπερ ἦν καὶ σπανιώτατα, ὁτὲ δὲ ἕνεκα εὐφωνίας, ὅπερ πλέον καθειστήκει. καὶ, ὡς ἔφαμεν, ἕνεκα τούτου ἐπεκράτησεν ἡ ὀνομασία.

Προσθείην δ' ἂν καὶ τοῦτο, ὡς οὐδὲ ἀπὸ τοῦ δηλουμένου δυνατὸν ἦν τὴν ὀνομασίαν θέσθαι. οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι τῶν συνδέσμων ἐν πλείοσιν ὄντες φωναῖς ἓν ἐπηγγέλλοντο, τὸ συμπλέκειν οἱ συμπλεκτικοί, τὸ δὲ διαζευγνύειν οἱ διαζευκτικοί, τὸ δὲ διαπορεῖν οἱ διαπορητικοί, καὶ ἐπὶ τῶν ὑπολοίπων τὸ αὐτό. οἱ μέντοι παραπληρωματικοὶ οὐχ ἓν ἐπηγγέλλοντο κατὰ τὸ δηλούμενον, εἴγε ὁ μὲν δὴ περιγραφήν τινα ἐδήλου, ὁ δὲ πέρ ἐναντιότητά τινα μετ' αὐξήσεως, καὶ ἔτι ὁ γέ μειότητα ἢ ἐπίτασιν θαυμασμοῦ. καὶ εἰ διάφοροι κατὰ τὸ δηλούμενον, πῶς ἦν δυνατὸν μίαν ὀνομασίαν ἀπὸ τοῦ δηλουμένου χωρίσαι; οὔτε γὰρ περιγραφικοί, ἐπεὶ οὐ πάντες, οὔτε ἐναντιωματικοί, ὡς πρόκειται. ὑγιῶς ἄρα ἀπὸ τοῦ πεπλεονακότος σχήματος ἐπ⟨ι⟩κοίνως κατὰ πάντων ἡ ὀνομασία ἐτέθη. — Καί μοι δοκεῖ παραπλήσιόν τι ἀναδεδέχθαι τῷ καλουμένῳ παρωνύμῳ ὀνόματι. τὰ μὲν γὰρ ἄλλα ἰδικά, ἔχοντα ἓν τὸ δηλούμενον, ἔλαβε τὴν θέσιν τοῦ ὀνόματος ἀπὸ τοῦ δηλουμένου, τὰ πατρωνυμικὰ ἀπὸ τοῦ τὸν πατέρα δηλοῦν, τὰ κτητικὰ τὰ ὑπὸ τὴν κτῆσιν πεπτωκότα, καὶ ἔτι τὰ συγκριτικὰ καὶ τὰ ὑπόλοιπα. καὶ ἐπεὶ τὰ καλούμενα παρώνυμα ἐν πλείστοις σημαινομένοις κατεγίνετο, πάλιν εἰς μίαν ὀνομασίαν μετετίθετο, λέγω τὴν κοινῶς πᾶσιν ἀκολουθήσασαν, καθὸ πάντα παρηγμένα
522 ἦν. ἔνθεν ἀπὸ τῆς φωνῆς ἡ θέσις τοῦ ὀνόματος. Καὶ τοσαῦτα μὲν τὰ περὶ ἐννοίας τῆς τῶν παραπληρωματικῶν.

Argum. 10 Fieri omnino non potuit, ut a notione nomen acciperent expletivae. Cetera enim coniunctionum genera certam quandam vim habent, expletivae diversas notiones. — 21 Itaque expletivis idem accidit quod paronymis, ut ab ea re, quae omnibus communis est, nomen ducerent.

Testim. 17 Schol. Dion. Thr. BA 971, 1 *οἱ παραπληρωματικοὶ καὶ αὐτοὶ σημαίνουσί τι, καθάπερ καὶ οἱ ἄλλοι σύνδεσμοι. ἀλλ' ἐπεὶ ποικίλη αὐτῶν ἡ σημασία, ἀπὸ τοῦ ἐπικοίνως ἐπισυμβαίνοντος παραπληρωματικοὶ εἴρηνται.*

Discr. script. 3. ⟨τῶν⟩ b, om. A | c̄ι A, ῑ b | 4. in μην est μ littera in rasura ab Ax scripta | 15. περιγραφήν b, παραγραφην A | 17. δυνατον, cuius litterae δυνατ non iam cerni possunt, prima vox est in fol. 112 r. | 18. ου litterae vocis ουτε evan. nunc in A | περιγραφικοὶ b, παραγραφικοι A | 20. ἐπικοίνως scripsit RSchneider, nisus schol. Dion. Thr., επ . κοινως A, . . . κοινῶς b in textu, ⟨πᾶσι⟩ κοινῶς b in var. lect. | 22. ιδικα A, εἰδικὰ b | 23. απο A[1] in marg. | 24. πατέρα in A per compendium π̄ρ̄ᾱ scriptum

Ἰτέον ἑξῆς ἐπὶ τὰς φωνάς.

Ποιητικὸν ὄντα τὸν αὖ καὶ ἔτι τὸν τάρ θεματικοὺς ἂν παραδεξαίμεθα. τινὲς γάρ φαςι τὸν αὐτάρ ςύνδεςμον ἀποκοπέντα μὲν εἶναι αὖ, ἀφαιρεθέντα δὲ τάρ. ἦν δὲ τὸ τοιοῦτον οὐκ ἀληθές. τί γὰρ οὐχὶ ὁ ἀτάρ τοῦτ' ἀνεδέχετο, ἐντελέςτερος ὤν; ἀλλ' εἰ οὐ καθολικὰ τὰ πάθη, ἐκεῖνό γε ςυνελέγξει τὸν λόγον. τὰ πάθη τῶν φωνῶν ἐςτιν, οὐ τῶν ςημαινομένων. τὸ δῶ δηλούμενον μὲν ἔχει τὸ δῶμα, οὐ μὴν λεγόμενον· τῆς γὰρ λεγομένης φωνῆς ἦν τὸ πάθος. καὶ ἔτι τὸ λῶ ἀφῃρημένον ἐκ τοῦ θέλω, ἢ καὶ τὸ βῆ ἐκ τοῦ ἔβη, πάλιν τὸ αὐτὸ ἔχει δηλούμενον. ἔςτι γοῦν καὶ ἐπὶ μιᾶς λέξεως τὸ αὐτὸ παραςτῆςαι. τὸ ἄβαλε ἐντελές ἐςτι, καὶ ςαφὲς ἐκ τῆς ἐκτάςεως τοῦ ᾱ. καὶ ἀφαιρεθὲν γὰρ τὸ αὐτὸ δηλοῖ,

βάλε δή, βάλε κηρύλος εἴην (Alcm. fr. 26 Bergk³).

ἀλλὰ μὴν καὶ ἀποκοπὲν τὸ ᾱ. . . . . . ὅπερ πάλιν μέγιςτον τεκμήριόν ἐςτι τοῦ τὸ ἄβαλε μὴ πεπλεονακέναι τῷ ᾱ. οὐ γὰρ εἰς τὸν πλεοναςμὸν καταντῶςιν ἀεὶ αἱ ἀποκοπαί, οὐδ' οἱ πλεοναςμοὶ τὸ δηλούμενον ἔχουςιν, ἐπεὶ οὐκέτι πλεοναςμοί. τὸ γοῦν ἀλαλητός οὐ διὰ τοῦ κατ' ἀρχὴν ᾱ τὸ λαλητός ποτε δηλώςει, οὐδὲ ἄλλο τι τῶν οὕτως πεπλεονακότων. εἴπερ οὖν ὁ αὐτάρ ςύνδεςμός ἐςτι ςυμπλεκτικός, καὶ ὁ τάρ ςυμπλεκτικὸς γενήςεται καὶ ὁ αὖ· εἰ δὲ παραπληρωματικὸς ὁ αὖ καὶ ὁ τάρ, τμῆμα ὄντες τοῦ αὐτάρ, καὶ ὁ αὐτάρ παραπληρωματικός.

Ἐπὶ γοῦν τοῦ ἄρα οὐκ ἔςτιν ἄντικρυς οὕτως ἀπώςαςθαι τὸν λόγον, καθὸ οὐ μόνον ἐπιφορικὸς π⟨αραλαμβάνεται,⟩ ἀλλ' ἀπειράκις καὶ παραπληρωματικός,

ὣς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψε (Π 502),

καὶ

τὸν δ' ἄρα ⟨πάντες⟩ λαοὶ ἐπερχόμενον (β 13).

φαςὶ γὰρ καὶ ἐπὶ τούτων τὸν μὲν ῥά ἀφαιρεθῆναι τοῦ ᾱ, τὸν δὲ ἄρ 523

Argvm. 2 Falluntur, qui αὖ et τάρ ex αὐτάρ facta esse censent: notio enim mutata est. Praestat igitur illa pro primigeniis habere. — 22 Sed non prorsus reiciendum est, quod dicunt, ἄρ et ῥά ex ἄρα facta esse, quod etiam ἄρα ita usurpari possit, ut expletiva sit.

Testim. 10 Et. M. 186, 41 *Τοῦτο πλεονασμῷ τοῦ ᾱ (καὶ αὐτοῦ σχετλιαστικοῦ ὄντος ἐπιρρήματος, ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ 'ἆ δειλέ' (Λ 441) γίνεται ἄβαλε. Ἀμφότερα μίαν σημασίαν ἔχουσι, τὸ ἆ καὶ τὸ βάλε, καὶ τὸ ἄβαλε κτλ.* Schol. Dion. Thr. BA 946, 14 *Διομήδους. Τινὲς δύο ὁμοιόσημα· τὸ ᾱ κατ' ἰδίαν ἐστὶν εὐκτικὸν ἐπίρρημα, ὡς τὸ αἴθε (ὡς τὸ ἆ δειλέ?), καὶ τὸ βάλε ὁμοίως κατ' ἰδίαν ἐπίρρημα εὐκτικόν.*

Discr. script. 10. post λέξεως GUhlig inserit ⟨δὶς⟩, RSchneider ⟨διςςῶς⟩ | 13. κηρύλος ThBergk, κήρυλος b | 14. post haec τὸ ᾱ dimidius versus in A vacuus relictus est, quam lacunam sic explendam esse censet RSchneider ⟨ὡς ἐν τῷ ἆ δειλέ⟩ | 15. τῷ ᾱ b, το α A | 22. ςαςθαι τὸν λόγον] fol. 115 v. | 23—25. lacunas explevit b, ne haec quidem ὡς ἄρα μιν nunc in cod. legi possunt

ἀποκοπῆναι. καὶ ἦν ἡ ἀποκοπὴ νομική, εἰς ἡμίφωνον καταντῶσα. καὶ πάνυ γε ⟨πιθανὸν⟩ παραδέξασθαι τὴν τοῦ ρ̄ μονὴν ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν συν⟨δέσμων·⟩ αὕτη γὰρ ἦν διακριτικὴ τῆς ἀφαιρέσεως καὶ τῆς ἀποκοπῆς, ἐπεί, εἰ συναπεκέκοπτο τὸ ρ ἢ συναφῄρητο, ἄδηλον τὸ πάθος.

Η. Ἐν ἀρχῇ τιθέμενος περισπᾶται, ἐν δὲ ὑποτάξει ἐγκλίνεται,

ἦ μεγάλ' ἐβρόντησας (υ 113),

μεγάλα δὴ ἐβρόντησας·

τί ἤ δὲ σὺ νόσφιν ἀπ' ἄλλων (Ο 244)·

ἐν ἴσῳ γάρ ἐστι τῷ τί δή. φησὶν ὁ Τρύφων (p. 44 Velsen) τὸν λόγον ψευδῆ εἶναι, «ἐπεὶ οὐκ ἔστιν ἐπ' ἄλλων μερῶν λόγου τὸ τοιοῦτον ἐπιδεῖξαι. τὰ γὰρ οὕτω καὶ ⟨προτασσόμενα καὶ ὑποτασσόμενα⟩ ἐγκλιτικά ἐστι μόρια, καὶ [οὐ] πάντως τῷ δηλουμένῳ παρήλλακται, ὡς ἔχει τὰ ἀντωνυμικά, ἐμοῦ ἥρπασεν, ἥρπασέ μου· σοῦ ἥρπασεν, ἥρπασέ σου. προσθείημεν δ' ἂν καὶ τὰ πύσματα οὕτω λεγόμενα ποῦ ἀπῆλθες; ἀπῆλθές που· πῶς ἀπῆλθες; ἀπῆλθές πως. παρείπετο οὖν καὶ τῷ ῆ ταὐτόν». τῷ αὐτῷ λόγῳ πλέον ἐπεμέμφετο τοὺς ἐγκλίνοντας μὲν κατ' ἀρχὴν τὸ ω̄ς̄, ἐν δὲ μέσῃ τῇ φράσει περισπῶντας,

ἀλλ' οὐδ' ὣς ἑτάρους ἐρρύσατο (α 6).

πάλιν τῷ αὐτῷ λόγῳ, ὅτι μὴ τῶν ἐγκλιτικῶν τὸ ω̄ς̄, καθὼς τὸ ἐναντίον ἀνεδέξατο, ὅπου γε τὰ μὲν μεσαζόμενα ἀποβάλλει τὴν περισπωμένην, τὰ δὲ ἐν ἀρχῇ παραλαμβανόμενα εἰ ἐπιδέχοιτο τὴν περισπωμένην, πάντως τὴν αὐτὴν παραλαμβάνει, ὡς ἔχει ⟨τὸ⟩ ποῦ ἀπῆλθεν; ἀπῆλθέ που, καὶ τὰ ἄνω προκείμενα. κἀκεῖνο δὲ προσθήσομεν, ὡς καὶ ὁ ἰσοδυναμῶν αὐτῷ δή, κἂν ὑπὸ ποιητικῆς ἀδείας ἐν ἀρχῇ παραλαμβάνηται, οὐ μετατίθεται τοῦ τόνου,

524 δὴ τότε μητιόωντο (Μ 17)·

τὸ γὰρ αὐτὸ τῷ τότε δή. «ἦν οὖν», φησί, «πλεονασμὸς τοῦ ῆ ἐν τῷ τίη, ᾧ λόγῳ καὶ τὸ λεγοίη, φεροίη πλεονάζουσι τῷ ῆ, καὶ ὡς ἀπὸ τοῦ ἐγών τὸ ἐγώνη παρὰ Ταραντίνοις, καὶ ἐν μέσῃ λέξει τὸ πολεμήια, πολιήτης, μυθιήτης, καὶ ἐν ἀρχῇ τὸ ἠβαιόν.» καὶ ἦν συγκαταθέσθαι

Argvm. 5 H in initio sententiae posita circumflexo notatur, postposita gravi. Quod improbat Trypho; negat enim, aliarum orationis partium accentum mutari propter mutatum locum; et encliticarum mutata positione et tonosi etiam notionem variari dicit. Neque illud probat Trypho, ω̄ς̄ in initio barytonon, in media sententia perispomenon esse.

Discr. script. 1. η supra lin. ab A² | 2. 3. lacunas explevit b | 7. 'Aut delendum δή aut in δέ mutandum' b in var. lect. | 8. τί ἤ KLehrs, τιὴ b | 11. καὶ ⟨προτασσόμενα καὶ ὑποτασσόμενα⟩ b in var. lect., καὶ . . . . . b in textu, post καὶ nullum lacunae indicium in A | 12. οὐ del. GUhlig | 15. οὖν Ab, οὖν ⟨οὐ⟩ GUhlig | 16. τῷ ῆ RSchneider, τῷ ἤ b, τῷ ἤ GUhlig | 17. ω̄ς̄ RSchneider, ὡς b | 19. 'Fortasse καθὼς vel καθὸ' b in var. lect., καὶ ὡς A et b in textu | 22. 'Non dubito quin articulo addito legendum sit ⟨τὸ⟩ ποῦ' b in var. lect., ποῦ Ab in textu | 28. τίη KLehrs, τιή b | τῷ b, το A | 29. Ταραντηνοις A

τἀνδρί, εἰ μὴ τὸ ἀπ' αὐτοῦ ἀναφορικῶς παραλαμβανόμενον, λέγω τὸ ὅτι ἤ, πρὸς πάντων cυμφώνωc ἀνεγνώcθη ἐν ὀξείᾳ τάcει τοῦ ō. ὅπερ οὐκ ἂν παρείπετο, εἰ ἓν μέρος λόγου ἦν τὸ τί ἤ.

Καὶ περὶ ἐκείνου δὲ διαληπτέον, εἰ ἐν τῷ

ἦ δὴ πολλὸν ἀποιχομένου ⟨Ὀδυcῆ⟩oc (α 253)

τοῖc τε παραπληcίοιc πλεοναcμόc ἐcτι τοῦ η̄, καθὼc τιcιν ἔδοξεν, οἷc καὶ παρείπετο τὸ ἐγκλίνειν τὴν cυλλαβήν, ᾧ λόγῳ καὶ ὁ μέν ἐν τῷ ἠμέν πλεονάcαc τῷ η̄, καὶ ὁ δέ ἐν τῷ ἠδέ καὶ ἔτι ἰδέ,

ἰδὲ φρεcὶ πευκαλίμῃcιν (Ξ 165).

Ἔcτιν εἰπεῖν, ὡc ἐπὶ τῶν προκειμένων cυνδέcμων ἡ γραφὴ τοῦ η̄ ἢ τοῦ ῑ οὐχ ὑπηγόρευε cυνδεcμικὴν θέcιν παράλληλον. οὔτε γάρ ποτε ὁ ἤ cύνδεcμος cυμπλεκτικόc, οὔτε τὸ ῑ. ἔνθεν οὖν cυλλαβαί, καὶ εἰ cυλλαβαί, πλεοναcμοί. ἔφαμεν δὲ καὶ ἐν τῷ περὶ αὐτῶν, ὡc οὐκ ἄλογοc ἐγένετο ὁ πλεοναcμόc. ἐπὶ μέντοι τοῦ

ἦ δὴ πολλὸν ἀποιχομένου Ὀδυcῆοc (α 253)

ὑπήντα καὶ γραφὴ cυνδεcμικὴ τοῦ παραπληρωματικοῦ καὶ ἀνάλογοc θέcιc, ὡc εἰ καὶ κατ' ἰδίαν ἐλέγετο

ἦ μάλα δὴ τέθνηκεν (C 12).

ἀλλὰ μὴν τὸ ἐπάλληλον ὅμοιον καθεcτηκὸc ⟨ἐν⟩ τῷ

ἤτοι μὲν Μενέλαοc (Γ 213),

ὅτι γὰρ παρεγένετο,

καί τε χαλιφρονέοντα (ψ 13).

Οὐδὲ ἐκεῖνο δὲ ὑγιέc, καθότι τινὲc πάλιν ὑπέλαβον, ἕνα εἶναι τὸν δή καὶ τὸν ἤ, ὡc εἰ καὶ τὸ μία ἀφαιρεθέντοc τοῦ μ̄ ἐν τῷ ἴα, ἢ τὸ 525 γαῖα ἐν τῷ αἶα. — πρῶτον τί ⟨οὐ⟩ μᾶλλον ὁ ⟨δ⟩ή πεπλεόνακε τῷ δ̄; — ἀλλ' ἴcωc τιc φήcειε ταῦτα καὶ πλεονάζειν καὶ λείπειν cύμφωνα, ὅπου γέ φαμεν τὴν ἰωκάc διωκάc εἶναι, καὶ τὴν ἄχερδον ἄχερον οὖcαν, καὶ παρὰ τὸ ὕω ὕδωρ. καὶ ἕνεκα τούτου οὔτε ὁ δή οὔτε ὁ ἤ. — ἐκεῖνό τε cαφέcτατόν ἐcτιν, ὡc τὰ ἀφαιρεθέντα cυμφώνου ἢ καὶ προcλαβόντα cύμφωνον τύπου μὴ ἀντικειμένου ὁμότονά ἐcτιν. οὔτε οὖν ὁ δή ἤ ἐγένετο, οὔτε κατὰ πρόcθεcιν τοῦ δ̄ ὁ ἤ δή, καθὸ ὁ μὲν περι-

Argum. 4 Ἦ δή duae sunt expletivae, ἠδέ ἰδέ habent η̄ et ῑ syllabas abundantes. — 23 Neque hoc verum est, δή et ἤ unam vocem esse; nam eius generis voces eodem accentu uti solent. — 30 Neque δή ex ἤ neque ἤ ex δή factum est.

Testim. 27 Schol. ad ξ 10. Et. M. 107, 54 *τὸ χείρ χειρός, ἄχερος, καὶ ἄχερδος. ἔστι δὲ εἶδος βοτάνης ἀκανθώδους.* Eust. 106, 27.

Discr. script. 2. ΟΤΙΗ vel ὅτι ἤ KLehrs, ὀτιή b | τί ἤ KLehrs, τιή b | 5. . . . . oc] fol. 113 r. | lacunam expl. b | 8. τῷ b, το A | δέ b in var. lect., δὲ id. in textu | 19. τὸ A et b in textu, ⟨καὶ⟩ τὸ b in var. lect. | ⟨ἐν⟩ τῷ conicit RSchneider | 25. οὐ add. ChALobeck | ὁ δή RSchneider, ὁ ἤ Ab | τῷ δ̄ b, το δ A | 27. scribendum esse τὴν ἄχερον οὖcαν ἄχερδον conicit RSchneider | 29. cυμφώνου b, cυμφωνω A

σπᾶται, ὁ δὲ ὀξύνεται. φησὶ δὲ καὶ ὁ Τρύφων (p. 44 Velsen) ὡς τὰ ἐν πάθει γινόμενα οὐδέποτε παράλληλα τίθεται τοῖς ὁλοκλήροις, γαῖα αἶα, μία ἴα, σῦς ὗς. καὶ κατὰ τοῦτο οὖν τὸ

ἦ δὴ πολλὸν ἀποιχομένου Ὀδυσῆος (α 253)

οὐκ ἐν ἐπαλληλότητι ἔχει ἕνα σύνδεσμον τὸν δή. ⟨ὁ δή⟩ μόνως ἐπεκτείνεται ἐν τῷ δῆτα.

Θήν, ῥά, νύ, πού. Εἴρηται ὡς ἰσοδυναμοῦσι τῷ δή, καὶ ὡς μᾶλλον ποιητικοί. τῆς μέντοι συντάξεως διαφορὰν ἔχουσιν. ὁ μὲν γὰρ δή καὶ ἤ καὶ αὖ ἀνέγκλιτοι, ὁ δὲ θήν καὶ νύ καὶ ῥά ἐγκλιτικοί. εἴρηται δὲ καὶ περὶ τοῦ πού ὡς οὐκ εἴη σύνδεσμος, ἐπίρρημα δὲ παρέλκον.

Πέρ. Εἴρηται καὶ ὑπὲρ τούτου, ὡς ἐναντιωματικός ἐστι. διὸ καὶ τοῦτο προστιθέασι καὶ τὸ ἔμπης καὶ τὸ ὅμως. κατ' ἴσην γὰρ δύναμιν τὰ μόρια λαμβάνεται, ποιητικὸν μέντοι τὸ ἔμπης καὶ σύνηθες τὸ ὅμως. λαμβάνεται μέντοι τὸ ἔμπης καὶ ἐπὶ τοῦ ὁμοίως, ὡς ἐπὶ τοῦ

ἔμπης μοι τοῖχοι μεγάρων καλαί τε μεσόδμαι (τ 37),
ἔμπης ἐς γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἵκετ' ἀυτμή (Ξ 174).

Ουκουν. Ὁ οὐκοῦν καλεῖται πρὸς ἐνίων ἐπιλογιστικός, πρὸς ⟨δ' ἑτέρων⟩ ἀνακεφαλαιωτικός, ⟨καθ⟩ὸ ἐπὶ τοῦ τέλους ἔχων τὴν ⟨περισπωμένην⟩ οὐ μακρὰν πέπτωκε τῶν καλουμένων συλλογιστικῶν. — ἔστι γε ἐπ' αὐτοῦ τοῦτο τηρῆσαι, ὡς ὅτε μὲν ἔχει τὴν οὔ ἀπόφασιν ἐγκειμένην
526 καὶ κατὰ τὸ δηλούμενον, παραπληρωματικῷ κέχρηται τῷ οὖν· ὅτε δὲ τὸ οὖν ἔχει καὶ ἐν δηλουμένῳ, οὐκέτι τὴν οὔ ἀπόφασιν ἔχει. παρὰ μὲν οὖν τὴν ἐπικράτειαν τοῦ ἐπιρρήματος καὶ ἡ βαρεῖα κατὰ τέλος πίπτει (ἀπειράκις γὰρ τίθεται ἀντὶ τῆς οὔ ἀποφάσεως)· παρὰ δὲ τὴν τοῦ

Argum. 7 Hae particulae eandem vim atque δή habent, sed sunt poëtarum. — 18 Ουκουν ubi non solum vocem, sed etiam notionem continet οὔ negationis, haec praevalet, itaque οὔκουν gravatur; sed ubi οὖν coniunctionis (non solum forma sed) etiam notio inest, recte accentus in οὖν manet.

Testim. 22 cf. Herod. I 516, 23 Lentz *Οὕτως δὲ καὶ ὁ οὖν συντασσόμενος τῇ οὔ ἀποφάσει ἐν τῷ οὔκουν, ὅτε μὲν παραπληροῖ, ὀξύνει τὴν οὔ ἀπόφασιν οὔκουν ὡς εὗρον· ὅτε δὲ τὴν ἰδίαν ἔχει δύναμιν, τουτέστιν συλλογιστικός ἐστι, φυλάττει τὴν ἰδίαν περισπωμένην, ὡς χρυσοῦν, οὕτως καὶ οὐκοῦν.*

Discr. script. 4. πολλων αποιχομενων οδυσσηος A, hoc οδυσσηος ab A¹ deletum | 5. τὸν δή ⟨ὁ δή⟩ RSchneider, τὸν δή nulla interpunctione Ab | 9. ἀνέγκλιτοι ESterk, συνεγκλιτικοί Ab | καὶ νύ ⟨καὶ πού⟩ conicit RSchneider | 10. ποῦ b | 12—13. pro διὸ καὶ τοῦτο conicit καὶ διὰ τοῦτο ESterk, διὸ καὶ τούτῳ GUhlig | 14. ante τα μορια A² addidit supra lin. τω περ | 15. ⟨παρα⟩λαμβάνεται conicit RSchneider | ὡς ἐπὶ] fol. 113 v. | 16. τοῖχοι b in var. lect., τοιχοὶ id. in textu | 17. ἐς γαῖάν τε b, εσται αντε A | 18—20. lacunas explevit b, ante ο in A nullum lacunae indicium | 21. τιρησαι A | 23. οὐκέτι b in var. lect., οὐκ ἔχει b in textu et A | 23—24. παρὰ μὲν οὖν τὴν RSchneider, παρητουντο τε την A, παρητουντο . . . ε τὴν b.

cυνδέcμου ἐπὶ τέλους ἴcχει τὸν δέοντα τόνον τοῦ cυνδέcμου. καὶ ἕνεκά γε τοῦ τοιούτου cημειώcαιτο ἄν τις τὴν ἐπὶ τέλους βαρεῖαν. τὰ γὰρ μέρη τοῦ λόγου, ἐάν τε δηλοῖ ἐάν τε καὶ παρέλκῃ, τοῦ αὐτοῦ τόνου ἐcτὶ παραcτατικά. εἴπερ οὖν παρέλκεται ὁ οὖν cύνδεcμος μετὰ τῆc οὔ ἀποφάcεωc παραλαμβανόμενοc, οὐ δεόντωc τὸν τόνον μετατίθηcι. ταύτῃ γοῦν καὶ ἡ μή ἀπαγόρευcιc, ⟨cυν⟩ταττομένη τῷ οὖν καὶ δηλοῦcα ἀπαγόρευcιν, οὐδὲν ἐξαλλάccει τοῦ τόνου. φαμὲν γὰρ οὕτωc, μὴ οὖν παρέcται; καὶ ἐν προcτάξει, μὴ οὖν γράφε, μὴ οὖν διαλέγου. καὶ τὸ τοιοῦτον πάλιν πρόc τινων βαρύνεται. δῆλον δὲ ὡc εἰc ταὐτὸ περιcτήcεται τὰ ⟨τοῦ⟩ τόνου. ῥητέον οὖν ὡc παράλογοι αἱ τοιαῦται προφοραί. διccὸc οὖν ἐcτιν ὁ οὖν, περιcπώμενοc μὲν ἐν cυλλογιcτικῇ ἐκφορᾷ, ὀξυνόμενοc δὲ ὅτε ἐcτὶ παραπληρωματικόc, καὶ δῆλον ὅτι καὶ τῶν ἐγκλιτικῶν, ἵνα καὶ ὁ τόνοc τῆc ἀποφάcεωc. καὶ ἐπὶ τοῦ ᾱρᾱ cυνδέcμου, ὁμοιογράφου καθεcτῶτοc, τὸ διccὸν ⟨ἔcτιν⟩ ἀναδέξαcθαι τοῦ τόνου. ὅτε γάρ ἐcτιν ἀπορηματικὸc ἢ κατ' ἐρώτηcιν παραλαμβανόμενοc, τότε καὶ ἐν ἐκτάcει ἐcτὶ τὸ ᾱ· ὅτε μέντοι ἐπιφορητικὸc ἢ παραπληρωματικόc, βραχὺ ἔχει τὸ ᾰ.

Argum. 8 Atque ne quis offendat in accentu οὖν particulae in οὔκουν retracto: statuamus duas esse οὖν, alteram collectivam circumflexo notatam, alteram expletivam eamque acutam vel etiam encliticam. Ita ἆρα interrogativa differt ab ἄρα expletiva.

Discr. script. 6. ⟨cυν⟩ b, om. A nullo lacunae indicio | 10. ⟨τοῦ⟩ b, om. A nullo lacunae indicio | 15. ᾱρᾱ RSchneider, ἄρα b | 14. ⟨ἔcτιν⟩ b, om. A nullo lacunae indicio | 13. απορρηματικος A | 17. subscriptio haec est in codice ab A[1] addita ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΠΕΡΙ CΥΝΔΕCΜΩΝ

ADDENDA ET CORRIGENDA.

p. 181, 16 pro αἰτιακὴν (etiam in ed. Bekk.) scr. αἰτιατικὴν.
p. 181, 27 pro καθὸ κα scr. καθὸ καὶ.
p. 185, 15 uncinus non post πῶ, sed post αὐτῶ ponendus ist.
p. 207, 8 DISCR. SCRIPT. post διὰ τοῦ $\overline{\text{θεν}}$ addendum esse ⟨καὶ τοῦ $\overline{\text{θι}}$⟩ censet RSchneider.
p. 209, 6 DISCR. SCRIPT. corr.: pro κεῖθι conicit ἐκεῖθι RSchneider.

ARGVMENTVM LIBRI

QVI EST DE PRONOMINE.

A. De pronomine universe disputatur (*περὶ τῆς ἐννοίας*) p. 3, 3—35, 5.

I. Praefatio. Pronomini quae appellatio sit aptissima ut appareat, enumerantur et reiciuntur cetera nomina, quae ἀντωνυμίᾳ indita erant:
1. ab Aristarcho p. 3, 12—15.
2. a Dionysodoro Troezenio p. 3, 16—19.
3. a Tyrannione p. 4, 1—4.
4. Nec eis assentiendum est, qui ἀντώνυμον nomen praetulerunt. p. 4, 5—17.
5. Nec Comani sententia probanda ἀντονομαςία nomen proponentis. p. 4, 18—5, 12.
6. Diversa miscuerunt Stoici, qui articulum et pronomen uno ἄρθρον nomine comprehenderunt, et Apollodorus Atheniensis Dionysiusque Thrax, qui pronomina ἄρθρα δεικτικὰ dixerunt p. 5, 13—19.
Nam sunt sane quaedam, quae pronomina et articuli communia habeant, sed tamen genere inter se diversa sunt. p. 5, 20—9, 6.
7. Postremo ne ἰςωνυμία quidem nomen probari potest p. 9, 7—10.

II. Definitio, cuius partes singillatim percensentur p. 9, 11—13, 3.
1. Est vox nominis loco posita p. 9, 14—16.
2. Definitas indicat personas p. 9, 17—10, 26.
3. Singuli casus numerique ex singulis proveniunt radicibus in eis pronominibus, quae terminatione genus non exprimunt p. 10, 27—13, 3.

III. Possessiva quo nomine appellanda sint p. 13, 4—17, 19.
1. Non sunt ςύναρθροι ἀντωνυμίαι dicendae. — Universe de articulo cum pronomine coniungendo disputatur p. 13, 4—16, 27.
2. Neque recte ea Draco διπροςώπους ἀντωνυμίας appellavit p. 17, 1—17.
3. Probanda igitur Tryphonis ratio, personalia πρωτότυπα, possessiva παραγωγά vel κτητικά denominantis p. 16, 14—18.

IV. De personis p. 17, 19—22, 23.
1. Fieri non potest ut plus quam tres sint personae p. 17, 19—18, 14.
2. Persona definitur. De prima secunda tertia p. 18, 14—21, 2.
3. De personis vocativorum; quae pronomina vocativo necessario careant p. 21, 3—22, 23.

V. De syntaxi pronominum p. 22, 25—26, 21.
1. De verbo construendo
a. cum obliquis casibus pronominis p. 22, 25—23, 5.
b. cum nominativo primae secundaeque personae p. 23, 6—30.
c. cum nominativo pronominis tertiae personae p. 24, 1—20.
2. Quid rationis intercedat inter usum pronominis et nominis p. 24, 22—26, 21.

VI. De vocibus, quae falso in pronominum numero habentur p. 26, 23—35, 5
1. Τίς encliticum non est pronomen, sed nomen p. 26, 27—29, 10.
2. Τηλικοῦτος et τοιοῦτος sunt nomina p. 29, 11—31, 12.
3. Ἡμεδαπός et ὑμεδαπός nomina sunt a pronominibus derivata p. 31, 13—32, 21.
4. Ἄλλος nomen est p. 32, 22—34, 18.
5. Ὦμοι adverbium est p. 34, 19—35, 5.

B. De accentibus et formis pronominum (*περὶ τοῦ σχήματος τῆς φωνῆς*) p. 35, 6—113, 16.

I. De accentibus pronominum p. 35, 6—49, 7.
1. Quid intersit inter orthotonumena et enclitica p. 35, 15—36, 30.

γ. personae indicandae causa cur verbi finis, initium pronominis immutetur p. 103, 26—104, 20.

δ. Quid intersit inter nomina possessiva et pronomina possessiva p. 104, 21—105, 22.

ε. ut genus numerique discernantur, flectuntur terminationes p. 105, 23—30.

2. Formae eorum singillatim enumerantur p. 105, 31—113, 16.

α. singularis p. 105, 31—111, 4.

β. dualis p. 111, 5—16.

γ. pluralis p. 111, 17—113, 16.

[Quae de ἐμαυτοῦ et αὐτός inde a p. 113, 17 usque ad p. 116, 14 disputantur, libro de pronomine abroganda et scriptioni, quae de verbo erat, fortasse tribuenda esse comprobavit RSchneider Mus. Rhen. XXIV p. 592. 599].

ARGVMENTVM LIBRI
QVI EST DE ADVERBIO.

A. De adverbio universe disputatur (περὶ τῆς ἐννοίας) p. 119, 1—145, 25.

1. Exordium p. 119, 1—4. — Definitio, cuius partes singillatim percensentur p. 119, 5—125, 6.

a. Adverbium est pars orationis indeclinabilis p. 119, 7—120, 18;

b. quae aliquid praedicat de modis verbi p. 120, 19—121, 13; ita quidem, ut saepe verbum cogitando supplendum sit; sed verbi formae ubi neque ponuntur neque subaudiuntur, adverbium per se plenam sententiam non praebet p. 121, 14—122, 34.

c. Adverbia aut cum omnibus aut non cum omnibus modis ⟨temporibus⟩ personis verbi coniunguntur p. 123, 1—25; quaecunque igitur tempora sive verborum sive participiorum non sunt definita, appositis adverbiis determinantur p. 123, 26—125, 5.

2. De syntaxi adverbii. Recte adverbium ἐπίρρημα i. e. vox verbo praeposita appellatur. Quamquam enim est ubi postponatur, lex tamen est ut antecedat p. 125, 6—126, 23.

3. De iis vocibus, quae sintne adverbiis adnumeranda necne, dubitatur p. 126, 24—145, 25.

a. Ὤμοι οἴμοι non sunt composita ex ὤ vel οἴ et μοι, sed simplicia et adverbia p. 126, 27—128, 9.

b. Δεῖ et χρή verba esse et ex notione et ex forma apparet p. 128, 10—133, 12.

c. Ἕκητι δέκητι non sunt coniunctiones causales, sed adverbia; non δέκητι ex ἕκητι, sed ἕκητι ex δέκητι factum est p. 133, 13—137, 19.

d. Ὑπόδρα quomodocunque ortum est, certe in adverbiorum, non in coniunctionum expletivarum numero habendum p. 137, 20—140, 30.

e. Πύξ et λάξ adverbia sunt p. 141, 1—15.

f. Constat πέντε ceteraque numeralia indeclinabilia esse nomina p. 141, 16—142, 8.

g. Sunt qui ὄφελον verbum esse putent ex ὄφειλον decurtatum; sed videtur potius adverbium esse, ut δεῦρο et ἄγε p. 142, 9—19.

h. Ἀκέων quidam participium esse putant, sed falluntur; est enim adverbium p. 142, 20—144, 10.

i. Ἄνεῳ a quibusdam pro plurali habitum est ἄνεως vocis, quae attico more ex ἄνιος vel ἄναος facta sit; sed recte Aristarchei in adverbiorum numerum retulerunt p. 144, 11—145, 25.

primitivum p. 173, 30—31; de αὕτως p. 174, 1—11; de adverbiis in χως p. 174, 12—32; de ἡσύχως p. 175, 1—24; de νουνεχόντως p. 175, 25—176, 6.

g. Adverbia in υ circumflexum assumunt; ὅπου correlativorum sequitur analogiam p. 176, 7—27.

h. Adverbia derivata, quae in οι exeunt, perispomena esse solent; quare οἴκοι, πόποι, εὐοἷ notabilia sunt p. 176, 28—177, 12.

i. Adverbia in δε localia, quae ex una voce constant, proparoxytona esse solent; ἐνθάδε memorabile p. 177, 13—178, 18; de ἐνθένδε p. 178, 19—24; de ὧδε p. 178, 25—179, 28; de οἶκον δέ similibus p. 179, 29—183, 4.

k. Adverbia in ος tantum non omnia oxytona sunt, praeter πάρος τῆμος p. 183, 5—15; de ἐναγχός p. 183, 16—184, 8; de κηγχός p. 184, 9—11.

l. Adverbia in θεν quid significent p. 184, 12—186, 21; unde orta sint p. 186, 22—187, 6; χαμᾶθεν p. 187, 7—31; ἐκεῖθεν p. 187, 32—188, 2; ἀμφοτέρωθεν sim. p. 188, 3—18; γειόθεν p. 188, 19—34; ἀπείρηθεν p. 189, 1—19; ἔνερθεν p. 189, 20—190, 4; ἄνευθε (ν) p. 190, 5—16; αὐτῶ dor. = αὐτόθεν p. 190, 17—191, 3; Dores et Aeoles θεν in θα mutant p. 191, 4—17; de accentu adverbiorum in θεν p. 191, 18—192, 14.

m. Adverbiis in θεν praesto sunt adverbia in θι eiusdem stirpis p. 192, 15—193, 4.

n. De adverbiis, quae in ε exeunt, p. 193, 5—19; in τε p. 194, 1—9; in σε p. 194, 10—17; in ζε p. 194, 18—21.

o. Quaedam voces in φι derivatae adverbiali potestate praeditae sunt p. 194, 22—195, 2; οὐρανόφι πρό vera scriptura esse videtur p. 195, 3—22.

p. Adverbia in ω quid significent p. 195, 23—196, 11. (Vid. e.)

q. Averbia in δον qualitatem indicant et oxytona sunt p. 196, 12—197, 15; unde deriventur p. 197, 16—198, 2.

r. De accentu et de originatione adverbiorum in δην p. 198, 3—19.

s. De εἰσῶ voce p. 198, 20—27.

t. De τώ vocula p. 199, 1—200, 16.

u. De ἄντικρυσ et ἀντικρύ adverbiis p. 200, 17—25.

v. De adverbiis in υ p. 200, 26—32.

[Quae sequuntur p. 201, 1—209, 5 de adverbiorum constructione placita ad librum de syntaxi pertinere, ostendit OSchneider Mus. Rhen. III p. 452 sqq.].

ARGVMENTVM LIBRI
QVI EST DE CONIVNCTIONE.

A. **De coniunctione universe disputatur** p. 213, 1—215, 22.

1. Praefatio. De consilio in re tractanda sequendo. Quo nomine appellanda esse videatur coniunctio. p. 213, 1—214, 26.

[Quae sequuntur, lacunosa sunt. Plurima interciderunt.]

B. **Genera coniunctionum percensentur** p. 215, 14—258, 17.

1. De disiunctivis p. 215, 14—219, 11.
   a. iure coniunctionibus adnumerantur p. 215, 14—216, 9.
   b. disiunctivae quid significent p. 216, 10—218, 19.
   c. quid intersit inter μαχόμενον et ἀντικείμενον p. 218, 20—219, 11.
2. De subdisiunctivis p. 219, 12—221, 15.
   a. subdisiunctivae quibus rebus differant a disiunctivis et copulativis p. 219, 13—220, 22.
   b. ἤ ἠέ ἤτοι usu diversae sunt p. 220, 23—221, 15.

3. De disertivis (vel electivis) p. 220, 23—223, 22.
   a. quid significent p. 220, 23—221, 26.
   b. ἤ non potest ideo eidem orationis parti tribui atque οὔ adverbium negativum, quod est ubi cum hoc commutetur p. 222, 1—23.
   c. ἤ disiunctivum ab ἤ subdisiunctivo et disertivo secernitur p. 222, 24—223, 22.
4. De dubitativis (vel interrogativis) p. 223, 24—231, 3.
   a. Ἆρα est dialecti communis et atticae, ceterarum ἦρα p. 223, 24—224, 3; ἤ sitne ex ἦρα factum, quaeritur p. 224, 4—225, 7; ἆρα ex coniunctionibus non est eximendum p. 225, 8—226, 15; sunt etiam qui censeant, ἆρα tantum ad augendam interrogandi vim adhiberi: sed fugit eos, alteram sententiae partem deesse; omnino enuntiationes dubitativae ex disiunctivis transformatae sunt p. 226, 16—227, 6; ut notionem, ita etiam formam ἤ dubitativa a disiunctiva ἤ mutuata esse videtur p. 227, 7—20; etiam ἄρα collectiva in ἦρα transit p. 227, 21—228, 10.
   b. de μῶν particulae forma et notione p. 228, 11—229, 22.
   c. de κἆτα dubitativa p. 229, 23—231, 3.
5. De causalibus p. 231, 4—247, 21.
   a. ἕκητι ubi idem est quod ἕνεκα, coniunctio est; ubi ἑκητί cου significat 'te volente', adverbium; non ἀέκητι ex ἕκητι, sed ἕκητι ex ἀέκητι, ἀεκαστί factum est p. 231, 4—234, 12.
   b. causalium quae sit vis p. 234, 13—235, 4.
   c. causales percensentur:
      α. ὅτι quas habeat notiones p. 235, 5—236, 13.
      β. de οὕνεκα et ἕνεκα vocibus p. 236, 14—239, 8.
      γ. de γάρ particula p. 239, 9—241, 29.
      δ. de διότι p. 242, 1—243, 10.
      ε. de ἵνα ὅπως ὄφρα 243, 11—244, 23; quid intersit omnino inter usum finalem et causalem p. 244, 24—245, 14.
      ζ. de eis causalibus, quae forma conveniunt cum adverbiis temporalibus vel localibus (ἐπεί, ὅπου, ὅτε, ὁπότε) p. 245, 15—246, 27.
      η. χάριν est accusativus, subtracta εἰc praepositione p. 246, 28—247, 20
6. De expletivis p. 247, 22—258, 17.
   a. expletivae et voces sunt et suam habent potestatem; iure coniunctionibus adnumerantur p. 247, 22—252, 17.
   b. cur ab explendo (vel redundando) nomen traxerint p. 252, 18—253, 29.
   c. Expletivae percensentur:
      α. Αὖ et τάρ primigenia sunt p. 254, 1—21.
      β. Ἄρ et ῥά fortasse ex ἄρα facta sunt p. 254, 22—255, 4.
      γ. Η in initio sententiae posita circumflexo notatur, postposita gravi. Quod Trypho non minus improbat quam hoc, ωσ in initio barytonon, media in sententia perispomenon esse p. 255, 5—256, 3.
      δ. Ἠ δή duae sunt expletivae, ἠδέ ἰδέ habent η̄ et ῑ syllabas abundantes p. 256, 4—22; neque δή ex ἤ neque ἤ ex δή factum est p. 256, 23—257, 6.
      ε. Particulae θήν, ῥά, νύ, πού eandem vim atque δή habent, sed sunt poëtarum p. 257, 7—17.
      ζ. Ουκουν ubi οὐ negationis non solum vocem, sed etiam notionem continet, haec praevalet, itaque barytonon est (οὔκουν); ubi οὖν coniunctionis (non solum forma, sed) etiam notio inest, iure accentus in οὖν manet (οὐκοῦν) p. 257, 18—258, 17.

GRAMMATICI GRAECI
RECOGNITI ET APPARATV CRITICO INSTRVCTI
PARTIS SECVNDAE VOL. I FASC. II

APOLLONII DYSCOLI
QVAE SVPERSVNT

RECENSVERVNT

APPARATVM CRITICVM COMMEMTARIVM INDICES

ADIECERVNT

RICHARDVS SCHNEIDER ET GVSTAVVS VHLIG

VOLVMINIS PRIMI FASC. II

RICHARDI SCHNEIDERI

COMMENTARIVM CRITICVM ET EXEGETICVM
IN APOLLONII SCRIPTA MINORA
CONTINENS

LIPSIAE
IN AEDIBVS B. G. TEVBNERI
MCMII

LIPSIAE: TYPIS B. G. TEVBNERI

GRAMMATICI GRAECI
RECOGNITI ET APPARATV CRITICO INSTRVCTI
VOLVMINIS PRIMI FASC. II

APOLLONII DYSCOLI

QVAE SVPERSVNT

RECENSVERVNT

APPARATVM CRITICVM COMMENTARIVM INDICES

ADIECERVNT

RICHARDVS SCHNEIDER ET GVSTAVVS VHLIG

VOLVMINIS PRIMI FASC. II

RICHARDI SCHNEIDERI

COMMENTARIVM CRITICVM ET EXEGETICVM
IN APOLLONII SCRIPTA MINORA
CONTINENS

LIPSIAE
IN AEDIBVS B. G. TEVBNERI
MCMII

LIPSIAE: TYPIS B. G. TEVBNERI

Quibus potissimum rebus fiat, ut hic commentarius editionem scriptorum minorum tanto temporis spatio interiecto sequatur, pluribus me verbis exponere non attinet. Certe quidem, postquam hunc librum non in nonum, sed vicesimum quintum in annum 'pressi', non est quod opus meum ut praematurum excusem.

Data occasione gratias ago maximas Alfredo Hilgard, quod me in mendis typothetae tollendis adiuvit.

Scribebam Duisburgi a. d. VIII. Id. Oct. anni MCMI.

Commentarius criticus et exegeticus in Apollonii Dyscoli scripta minora.

[Compendia: AG = IBekkeri Anecdota Graeca, 3 voll. Berol. 1814—21. — AO = IACrameri Anecdota Graeca Oxoniensia, 4 voll. Oxonii 1835—37. — Ahr. Diall. = HLAhrens, De graecae linguae dialectis, 2 voll. Gottingae 1839—43. Ahr. 'Pἐ. = id., 'Pἐ. Beitrag zur Etymologie und Lexicographie. Hannover 1873 (Progr.). — Ap. pron. adv. coni. = Apollonii Dyscoli scripta minora a Richardo Schneidero edita. Lipsiae 1878. — Ap. synt. Apollonii Alexandrini de constructione orationis libri quatuor, Rec. IBekker. Berol. 1817. — Ap. soph. = Apollonii sophistae lexicon Homericum, ex rec. IBekkeri. Berol. 1833. — AP = IACrameri Anecdota graeca Parisiensia, 4 voll. Oxonii 1837—41. — Bur. = CBursian, Jahresbericht über die Fortschritte der class. Alterthumswissenschaft. — Choer. = Choeroboscus ed. ThGaisford, 3 voll. Oxonii 1842. — Dronke I[a] = GDronke, Coniectanea critica in Livium et Apollonium. Bonnae 1856 (Gratulationsschrift für LSchopen). Dronke I[b] = id., Beiträge zur Lehre vom griechischen Pronomen aus Apollonius Dyscolus. MRh. IX p. 107—117. Dronke II = id., De emendatione Apollonii Dyscoli. MRh. IX p. 582—613. Dronke III = id., De Apoll. Dysc. libris grammaticis ad IVahlenum epistulae criticae. MRh. XI p. 549—585. XII 321—346. — DThr. = Dionysii Thracis ars grammatica. Ed. GUhlig. Lipsiae 1883. — Düntzer Zen. = De Zenodoti studiis Homericis. Scr. HDüntzer. Gotting. 1848. — Egenolff I = PEgenolff, Anzeige von Ap. Dysc. scripta minora ed. RSchneider, in Fl. CXVIII (1878) p. 833—48. Egenolff II = id., Zu Ap. Dysc. in Fl. CXIX (1879) p. 693—8. Egenolff III = id., Bericht über die griech. Grammatiker, in Bur. 1878 I p. 117—76. Egenolff IV = id., Bericht etc. in Bur. 1884 I p. 43—98. Egenolff V = id., Bericht in Bur. 1886 I p. 109—117. Egenolff VI = id., Bericht in Bur. 1889 I p. 265—313. Egenolff VII = id., Bericht in Bur. 1890 I p. 107—37. — Egger Ap. = Apollonius Dyscole. Essai etc. par EEgger. Paris 1854. — EF = Etymologici Magni recensio Florentina, edita ab MEMillero in Mélanges de littérature grecque. Paris 1868. — EG = Etymologicum Gudianum, ed. FWSturz. Lipsiae 1818. — EM = Etymologicum magnum, ed. ThGaisford. Oxonii 1848. — EO. = Etymologicum Orionis Thebani, ed. FWSturz. Lipsiae 1820. — Eust. = Eustathii Commentarii in Homeri Iliadem et Odysseam, 6 voll. Lipsiae 1827—28. — Fl. = Jahrbücher für classische Philologie, herausg. von AFleckeisen. — Friedl. Arist. = Aristonicus ed. LFriedlaender. Gottingae 1853. — Graef. = Geschichte der klass. Philologie im Alterthum von Dr. AGraefenhan, 4 voll. Bonn 1843—50. — Herm. em. = Godofredi Hermanni de emendanda ratione graecae grammaticae pars I. Lipsiae 1801. — Her. = Herodiani technici reliquiae ed. ALentz, 3 voll. Lipsiae 1867—1870. — Hes. = Hesychii Alexandrini Lexicon. Rec. MSchmidt, 4 voll. Jenae 1858—62. — Hoersch. = WHoerschelmann, Kritische Bemerkungen zu Ap. Dysc. de pron. MRh. XXXV (1880) p. 373—89. — Kromayer pron. = CKromayer,

Quae grammatici Alexandrini de pronominis natura et divisione statuerint. Stralsund 1860 (Progr.). — Jahn pron. = Grammaticorum graecorum doctrina de pronominibus, von Dr. Jahn. Königsb. i. d. N. 1861. — Lange mg = quae LLange in margine exemplaris sui ascripsit. Lange System = Das System der Syntax des Ap. Dysc. von LLange. Göttingen 1852. — La Roche h. T. = homerische Textkritik; Leipzig 1866. La Roche h. U. = homerische Untersuchungen. Leipzig 1869. — Lehrs Ar.[2] = De Aristarchi studiis Homericis. Scr. KLehrs. Lipsiae 1865. Lehrs Her. = Herodiani scripta tria emendatiora. Ed. KLehrs. Berol. 1857. Lehrs q. e. = Quaestiones epicae. Scr. KLehrs. Regim. 1837. — Lersch Sprachph. = Die Sprachphilosophie der Alten, von LLersch. Bonn 1838. — Lob. Ell. = Pathologiae sermonis graeci elementa. Scr. CALobeck, 2 voll. Regim. 1853—62. Lob. Parall. = Paralipomena grammaticae graecae. Scr. CALobeck, 2 voll. Lipsiae 1837. Lob. Phryn. = Phrynichi eclogae ed. CALobeck. Lipsiae 1820. Lob. Proll. = Pathologiae sermonis graeci prolegomena. Scr. CALobeck. Lipsiae 1843. Lob. Rhem. = Ῥηματικόν. Scr. CALobeck. Regim. 1846. — Ludwich Arist. = ALudwich, Aristarchs Homerische Textkritik, Leipzig 1884—85. 2 voll. — Matth. I = De Apollonii Dysc. epirrhematici et syndesmici forma genuina. Scr. Theodorus Matthias. Leipziger Studien VI p. 1—92. Matth. II = id., Zu alten Grammatikern, Fl. Supplementb. XV (1887) p. 591—640. — Mei. = Die griech. Dialekte, dargest. von RMeister, 2 voll. Göttingen 1882—89. — MRh. = Rheinisches Museum. — Nauck Arist. = Aristophanis Byzantii fragmenta. Coll. ANauck. Halis 1848. — Phot. B = Photii Bibliotheca rec. IBekker. Berol. 1824. Phot. L. = Photii patriarchae lexicon. Rec. SANaber, 2 voll. Leidae 1864—65. — Poll. = Julii Pollucis onomasticon, ex rec. IBekkeri. Berol. 1846. — Prisc. = Prisciani institutiones grammaticae ed. MHertz et HKeil, 3 voll. Lipsiae 1855—60. — Schmieder pron. = Zur Schrift des Apollonius Dysc. de pronomine. Barmen 1865 (Progr.) — Schmidt Beitr. = Beiträge zur Geschichte der Grammatik, von KEASchmidt. Halle 1859. — Schmidt Pron. = Max. Schmidtii Commentatio de pronomine graeco et latino. Halis 1832. — Schmidt. Stoic. = Stoicorum grammatica. Comp. Rud. Schmidt. Halis 1839. — Schmidt Tryph. = Mauricii Schmidt de Tryphone Alexandrino commentatio. Olsnae 1851. Schmidt Didym. = Didymi Chalcenteri fragm. coll. Maur. Schmidt. Lips. 1854. — OSchneider I = Apollonii Dysc. de synthesi et parathesi placita. Scr. Otto Schneider. Zeitschrift für die Alterthumswissenschaften, 1843, p. 641—54. OSchneider II = id., Über die Schlussparthie der Schrift des Ap. Dysc. περὶ ἐπιρρημάτων. MRh III p. 446—59. — RSchneider I = Observationes criticae in Ap. Dysc. Scr. Richardus Schneider. Symbola philologorum Bonnensium in honorem Friderici Ritschelii, Lipsiae 1864—67, p. 467—76. RSchneider II = id., Observationum criticarum in Ap. Dysc. specimen II. Köln 1867 (Progr.). RSchneider III = id., Zu Ap. Dysc. MRh. XXIV (1869) p. 585—96. RSchneider IV = id., Zu den Scholien des Dionysios Thrax. MRh. XXIX (1874) p. 183—86. RSchneider V = id., Commentarii critici et exegetici in Ap. Dysc. specimen. Norden 1878 (Progr.) RSchneider VI = id., Ὃ ὅπερ ἅ in der Bedeutung 'weshalb, obgleich, während' in Fl. 1883 p. 457—66. RSchneider Bodl. = Bodleiana. Scr. RSchneider. Lips. 1887. — Schol. Il. = Scholia graeca in Homeri Iliadem ed. WDindorf et EMaass, 6 voll. Oxonii 1875—88. GFSchoem. I = GFSchoemanni Animadversiones ad veterum grammaticorum placita de adverbiis. Gryphisw. 1860 (Ind.; opusc. IV p. 221—42). GFSchoem. II = id., Emendationes aliquot locorum corruptorum in Ap. libro de adverbiis. Gryphisw. 1860 (Ind.; opusc. IV p. 243—62). GFSchoem. art. = id., Animadversiones ad veterum grammaticorum doctrinam de articulo. Lips. 1864. GFSchoem. Red. = id., Die Lehre von den

Redetheilen. Berlin 1862. — GSchoem. I = Georg Schoemann, Philol. Anzeiger IX p. 543—48. GSchoem. II = id., Commentatio de Zenobii commentario rhematici Apolloniani. Danzig 1881 (Progr.). GSchoem. III = id., De EM fontibus II. Danzig 1887 (Progr.). — Ska I = RFLSkrzeczka, Observationes in Apoll. Dysc. librum de pronomine. Koenigsb. 1847 (Progr.). Ska II = id., Die Lehre des Ap. Dysc. von den Redetheilen. Königsb. 1853 (Progr.). Ska III = id., Die Lehre des Ap. Dysc. vom Verbum. I. Theil. Königsb. 1855 (Progr.). Ska IV = id., Die Lehre des Ap. Dysc. vom Verbum. II. Theil. Königsb. 1858 (Progr.). Ska V = id., Die Lehre des Ap. Dysc. vom Verbum. III. Theil. Königsb. 1861 (Progr.). Ska VI = id., Die Lehre des Ap. Dysc. vom Verbum (Schluss). Königsb. 1869 (Progr.). Ska VII = id., Ueber die τέχνη γραμματική des Ap. Fl. 1871 p. 630—36. Suid. = Suidae Lexicon ed. GBernhardy, 2 voll. Halis 1842—52. — Theod. Choer. Hilg. = Theodosii Alexandrini canones, Georgii Choerobosci scholia. Rec. AHilgard, 2 voll. Lipsiae 1894. — Uhlig I = Emendationum Apollonianarum specimen. Scr. GUhlig. Berol. 1862 (Diss.). Uhlig II = id., Εἶεν. Zu Ap. Dysc. MRh. XIX (1864) p. 33—48. Uhlig III = id., Die τέχναι γραμματικαί des Ap. und Herodian, MRh. XXV (1870) p. 66—74. — Wackernagel path. = Jac. Wackernagel, De pathologiae veterum initiis. Basel 1876. Quo modo uncis usus sim, in praefatione fasc. I p. XIII dixi].

I. De pronomine.

A. De pronomine universe disputatur (περὶ τῆς ἐννοίας) *p. 3, 3 —35, 5.*

I. Praefatio 3, 3—9, 10.

De pronomine ita disputandum erit, ut nihil neque redundet neque absit, et ut ea quae ab aliis longo verborum ambitu dicta sunt, brevi comprehendantur, nulla tamen re necessaria omissa 3, 3—8.

Ordiendum autem est ab appellatione, de qua dissensio est. Quamquam non omnes omnium sententias nos pertractaturos esse recipimus, sed praestantissimorum hominum 3, 9—11.

1. *Aristarchus dixit pronomina esse 'voces personis coniugas'* ('des mots qui se tiennent ou se correspondent par l'idée des personnes' Egger Annuaire de l'assoc. pour l'encour. des études grecques 1877 p. 139) i. e. pronomina secundum personam consociari, non secundum vocem, quae saepe in eadem persona e diversis radicibus proveniat. *Non recte: ea enim definitio aptior est verbo* 3, 12—15.

3, 13 καί, cuius loco γε scribi vult Uhlig (in litteris ad me datis; ante μᾶλλον ponendum esse censuerat II 45) mihi servandum videtur, ita quidem ut cum τὸ μὴ ἴδιον εἶναι coniungatur: 'cui (ut alia taceam) etiam hoc opponi potest'.

3, 13 Codicis scripturam ἰδοὺ γὰρ καὶ τὰ ῥήματα veram esse recte monuit JGuttentag (in litteris ad me datis): 'vide modo etiam verba' cl. pron. 4, 24. 11, 3. 33, 3. 51, 26.

3, 14 'Corrigendum vel μᾶλλον δέ vel quod est synt. 90, 30 [84, 19] et 105, 29 [100, 22] καὶ μᾶλλόν γε'; καὶ μᾶλλόν γε comprobavit Uhlig II p. 45. Verum nihil mutandum esse ostendit Ska I p. 2; nam γάρ coniunctionem saepe ad sententiam durius omissam referri (cuius generis exempla ad 14, 13 congessi); itaque verba illa sic interpretanda esse: 'idque iure diximus: μᾶλλον γὰρ κτλ.'

3, 12—15. Prisc. XVII 175 'sciendum, quod coniugata pronomina, quae σύζυγα Aristarchus vocat, trium personarum primitiva seu derivativa invicem pro se poni per confusionem personarum ideo nec figurate possunt, quomodo nec verba, quia tres solas voces in tribus personis habent'. XVII 60 'itaque bene dicebat Aristarchus, coniuga esse personis pronomina, cum similiter et coniuncte per omnes personas definiuntur vel demonstratione vel relatione, verba vero inconiuga, cum in prima quidem et secunda persona finiuntur, in tertia vero non, nisi praecipuus sit ad aliquem unum pertinens actus, ut 'fulminat'.'

Hac tota in re Apollonius, sive quod memoria eum fefellit sive quod sententiam suam retractavit, secum ipse pugnat. Nam primum Aristarchi definitionem (definitio enim est, non appellatio) alia sententia accepit h. l., alia in libro de constr. 100, 19 πῶς οὖν οὐκ εὐήθεις οἱ περὶ Ἅβρωνα καταδραμόντες Ἀριστάρχου ὡς οὐ δεόντως φαμένου κατὰ πρόσωπα συζύγους τὰς ἀντωνυμίας, 'καθὸ κοινὸς ὁ ὅρος καὶ ῥημάτων καὶ μᾶλλόν γε αὐτῶν . . .' Φαίνεται γὰρ ὅτι ὁ μὲν Ἀρίσταρχος οὐ τὴν φωνὴν ὡρίσατο τῆς ἀντωνυμίας, ἀλλὰ τὸ ἐξ αὐτῆς παρυφιστάμενον. Hoc enim antonymici loco ita eam intellexit ut supra diximus: pronomina, quippe quae e diversis stirpibus proveniant, non voce vel *forma* inter se consociari, sed in iis coniugandis id unum quaeri, sintne primae an secundae an tertiae *personae*. Ei igitur appellationi vel potius definitioni hoc opponit, eiusdem rei rationem haberi in *verborum* formis coniugandis, atque adeo rectius verba κατὰ πρόσωπα σύζυγα dici, quippe in quibus συζυγία illa etiam clarius appareat formarum ἀκολουθίᾳ (nam ἀκολουθεῖν h. l. de formis accipiendum esse negari vix potest). Eandem obloquendi rationem (quae quam sit nihili ostendit GFSchoem. Red. 119) secutus erat Habro, quem ipse Apollonius refutat libri de constr. loco supra allato. Ibi enim illa Aristarchi definitione non ad *formam*, sed ad *notionem* pronominum spectari demonstrat: nam verborum primas quidem secundasque personas definitas esse, tertias indefinitas; qua re verba esse ἀσύζυγα, contra pronominum omnes personas esse definitas, eaque in re eorum συζυγίαν quam dixerit Aristarchus positam esse (cf. Theod. Gaza p. 337 ed. Basil. 1541). Iure igitur meritoque miram illam inconstantiam perstrinxerunt Classen Gr. gr. primord. 82. GFSchoem. Red. 119. Steinthal, Sprachwissenschaft 663; spurium autem esse illum libri de pronomine locum non concedo Schmiedero pron. 4: nam etiam aliis in rebus non constitisse sibi Apollonium probe scimus, cf. Ska I 17; ad pron. 8, 7; 13, 6; 52, 4—54, 3; 66, 17; coni. 237, 3; Uhlig II 44. RSchneider I 473. L. 14 μᾶλλον γὰρ —15 εἰρήσεται uncinis inclusit Lange mg.

2. Nec recte Dionysodorus Troezenius pronomina dixit παρονομασίας *i. e. voces derivatas; derivantur enim etiam aliae voces; accedit quod inter pronomina non extant derivativa praeter possessiva: cetera enim primitiva sunt* 3, 16—19.

Quaerendum est primum, quid παρονομασία significet; deinde, quid de interpretatione Apollonii et de tradita huius loci scriptura statuendum sit.

Lersch Sprachph. II 58 'bei dem nomen stehende' vel 'eine Beziehung auf das nomen' interpretatur. At talis appellatio prorsus inepta esset; nam pronomina non ad nomina referuntur, quae rebus vel hominibus imponimus, sed ad ipsas res hominesque. Graef. I 468 Apollonii locum omnino non intellexit; dicit enim: 'Apollonios Dysk. hat diesen Ausdruck,

der nie gäng und gäbe geworden ist, schon richtig gedeutet, wenn er meint, Dionysodor habe damit die Possessivpronomina (κτητικαί) bezeichnet'. Egger Ap. 92 interpretationem Apollonii adoptat: 'noms dérivés'. Kromayer pron. 42 fatetur, derivationem quandam significari, quae vero sit et de quibus nominibus facta sit, id se intellegere non posse confitetur. Probabilis est GFSchoemanni explicatio Red. 118: 'Dionysodorus aus Troezen nannte die Pronomina παρονομαςίας, gewiss nicht um sie als abgeleitete Wörter zu bezeichnen, wie Apoll. ihn offenbar absichtlich missversteht, sondern als Wörter, welche beinahe als Benennungen dienten und statt dieser gebraucht würden in Fällen, wo den Gegenstand zu benennen nicht möglich oder nicht nöthig wäre'.

Iam ut ad Apollonium redeamus: postquam is nomen a Dionysodoro datum male intellexit (quod feceritne consulto ut voluit GFSchoemann necne, nemo divinare poterit), facillima erat refutatio. Quam cum nimis futilem esse censeret Schmieder pron. 5, sic potius statuit: Apollonium non quaerere quid sibi velit Dionysodori appellatio, sed eam reicere quod etiam aliae quaedam παρονομαςίαι sint, i. e. quod voce παρονομαςία utamur ut alias res, velut adnominationem, πετρώδης ἐργατίνης, significemus. Quoniam cum hac interpretatione non conveniunt ea quae sequuntur, verba 18 καὶ ἴςως — 19 θεματικαί spuria esse censet. At vero haec verba καὶ ἄλλα ἔν τιςι παρονομάζεται num esse possunt 'auch einiges andere ist oder heisst παρονομαςία'? Immo sic vertenda sunt: 'etiam alia vocabula a quibusdam derivantur'. Pro ἔν τιςι proposui τιςί, quia nusquam, ni fallor, ἔν τινι παρονομάζεςθαι dicit Apollonius, sed aut τινί, ut adv. 167, 4 ὁ πυρρίας· τῇ γὰρ πυρός γενικῇ παρωνόμαςται, aut παρά τι, ut adv. 148, 11 τό τε εὖνις παρὰ τὴν ἑνός παρωνόμαςται. Quamquam etiam cum aliis verbis, quibus dativus aptus est, ut ςυντάςςω παράκειμαι sim., ἐν praepositionem construit Ap. (ind.). Παραλαμβάνειν v. 18 est 'derivare' cf. adv. 159, 13 Δίδυμος . . παραλαμβάνει αὐτὸ (ὦ τάν) παρὰ τὸ ἔτης μετὰ μορίου τοῦ ὦ κλητικοῦ.

3. *Tyrannio pronomina ideo* ςημειώςεις *nuncupavit, quod definitas personas significant. Sed fortasse huic appellationi aliquid deest: nihil enim earum rerum indicat, quae pronominibus accidunt* 4, 1—4.

Veri simile est de Tyrannione natu maiore, Amiseno, Ciceroni aequali, qui librum περὶ τῶν μερῶν τοῦ λόγου scripsit, h. l. agi. Cf. Planer, De Tyrannione grammatico. Berol. 1859, p. 29. — Aliter hanc appellationem interpretatur GFSchoem. Red. 118 'Tyrannio . . wollte damit wahrscheinlich ausdrücken, dass sie (die Pronomina) die Gegenstände, statt sie zu benennen, nur gleichsam signalisirten'.

4, 3 ἐλλειπές servavi, quod A eam formam ubique praebet praeter hos locos pron. 3, 7 ἀνελλιπῶς; 23, 11 ἐλλιπεῖς; synt. 212, 19 ἀνελλιπέςτερον. Cf. Lob. parall. 472. 550.

4. *Neque eis assentiendum est qui sic definiunt:* 'ἀντώνυμον *est pars orationis quae nominis loco adhibetur'. Nam talibus vocibus quales sunt* ὁμώνυμον, παρώνυμον, διώνυμον, ἀμφίβολον *specialis notio subest, his* ὁμωνυμία παρωνυμία *sim. generalis; definitionis autem est universum genus complecti. Quamobrem praestat pronomen* ἀντωνυμίαν *appellare; haec enim vox etiam de singulis dici potest. Quae enim appellationes genus significant, eas etiam de singulis licet adhibere* 4, 5—17

Cf. AG 904, 21 Ἰςτέον δὲ ὅτι ἀντωνυμία μέν ἐςτιν αὐτὸ τὸ

πρᾶγμα καὶ αὐτὴ ἡ ὀνομαςία, ἀντώνυμον δὲ αὐτὴ ἡ λέξις καὶ ἡ φωνή, ὡς προσηγορία μὲν τὸ πρᾶγμα, προσηγορικὸν δὲ ἡ λέξις.

4, 7. 8. 15 Forma ἰδικός legitur etiam pron. 8, 32; 40, 4; 112, 19. synt. 230, 11. 20 in ABC, 232, 4 in A; ubique b εἰδικός posuit. Assentitur EEgger Journal des savants 1882 p. 270, itacismo hanc ἰδικός formam imputans. Ἰδικός scriptura est apud DThr. 33, 5 et 43, 3. Ad locum posteriorem uberius de hac forma disputavit GUhlig; qui quamquam eam utroque loco in textu servavit, tamen in ind. s. v. cacographiam dicit. Agnoscit eam Orus EM 295, 38 Λέγει δὲ ὁ Ὧρος ὅτι τὸ εἰδικόν, ἡνίκα μὲν σημαίνει τὸ εἶδος (οἷον γένος εἶδος ⟨γενικόν⟩ εἰδικόν), διὰ τῆς ει διφθόγγου· ἡνίκα δὲ τὸ ἴδιον (οἷον κοινόν ἰδικόν), διὰ τοῦ ῑ; eadem AO II 207, 20, similia 225, 18. Sed vide alia testimonia: Hes. s. v. Ὄσπρια καὶ γενικῶς καὶ ἰδικῶς λέγεται; id. s. v. ἰδικῶς. Utroque loco MSchmidt scripturam ἰδικῶς servavit. Suid. ἰδικῶς καταμόνας. ἰδικῶς Bernhardy et h. l. tuetur et s. v. ἰδιαίτερον ἰδικώτερον, ubi adnotat: ἰδικώτερον] 'Sic Photius, nec quicquam mutandum; ἰδιώτερον Oudendorp in Thom. M. p. 466'. LDindorf litem adhuc sub iudice esse censet (Thes. s. v. εἰδικός): 'ἰδικῶς . . pro ἰδίως an recte scriptum invenerint Hes. et Suid. aut ipse usurpaverit Hesych. in glossa ἰδίως ἰδικῶς, ipsi viderint'. Frater eius WDindorf nihil mutavit ap. Athenaeum 299 d II p. 650, 4 ἰδικώτερον δὲ καὶ κατ' ἐξαίρετον. Plut. de placitis philos. IV c. 10 Οἱ Στωικοὶ πέντε τὰς ἰδικὰς αἰσθήσεις, 'vulg. τὰς εἰδικάς, speciales' Reiske. Cf. Wyttenb. ind. Plut. s. v. Schol. Dionys. ed. Hilgard p. 28, 17 τινὰ ἰδικὴν ὑπόθεσιν μὴ ἐπιφερομένην ἐν τοῖς ἄλλοις μέρεσιν; ib. 28, 22 ἰδικήν τινα ὑπόθεσιν. Mihi quidem dubium non est quin Apollonius eiusque aequales formae ἴδιος formam ἰδικός adiecerint, ut compluribus saeculis ante formae φίλιος formam φιλικός addiderant maiores. Hoc vero concedendum erit, ubicunque notio 'specialis' requiritur, ut pron. 4, 7. 8. 15, ibi formam 'εἰδικόν' reponendam esse.

4, 11 τὸ γὰρ — 13 ὁμώνυμον delet Matth. II 630: 'Wozu aber braucht es für etwas eben zur Erklärung Angeführtes wieder einer Erklärung? Und wenn etwas zu erklären war, so konnte es doch nur der Unterschied von ἀμφίβολον und ἀμφιβολία sein'. Hoc ipsum ut explicet, quid intersit inter ἀμφίβολον et ἀμφιβολία, ὁμώνυμον et ὁμωνυμία, exempla illa affert Ap., parce ut solet verbis usus. Hoc igitur vult: 'Ut indicemus, unum vocabulum ambiguum esse, dubitari posse οὐκερῶ utrum sit οὐκ ἐρῶ an οὐ κερῶ (pron. 52, 5): uti solemus voce ἀμφίβολον, non ἀμφιβολία, quae suapte natura totum τῶν ἀμφιβόλων genus complectitur. Iam vero opponat fortasse quispiam: quod si ita sit, non licere unum quoddam vocabulum, velut ἐγώ, dicere ἀντωνυμίαν. At (δὲ igitur l. 14 non est mutandum) eis vocibus quae totum genus complectuntur uti licet etiam ubi de re singulari sermo est, non in vicem. Itaque ἐγώ dici potest ἀντωνυμία, universo autem pronominum generi non potest imponi nomen ἀντώνυμον'. Nequaquam igitur verba illa τὸ γὰρ — ὁμώνυμον eicienda sunt.

5. *Comano* ἀντωνομαςία *nomen praestare videtur, quod ab usitata forma* ὄνομα, *non ab aeolica* ὄνυμα *derivatum sit. Cui hoc opponunt, alias quoque formas e dialectis in communem consuetudinem venisse. Hoc vero argumento uti non licet. Quae enim e dialectis irrepserunt, singularia esse solent, vocabula autem quae in* -ωνυμος *exeunt satis multa sunt, quaedam vel ex aspero spiritu cognoscitur aeolica non esse* 4, 18—5, 2.

4, 18 Formam ἀντωνομαςία et h. l. et 5, 10 exhibet A, recepit b; eandem apud Dionys. de comp. verb. c. 2 in compluribus bonis libris legi monet GFSchoem. Red. 118. Comanum aequalem suum impugnavit Aristarchus libro qui inscribebatur τὰ πρὸς Κωμανόν cf. coni. 230, 7; synt. 146, 11; Hes. s. v. ἀλίπλοα et αἰνίζομαι; schol. Il. A 97; N 137; B 798; Ω 110 Nomen eius modo Κωμανός modo Κομανός scribitur. V. MSengebusch, Diss. Hom. I 59. Susemihl, Gesch. der gr. L. II 150.

4, 19 ὄνυμα] Ahr. diall. I 81 n. 11.

4, 21 cf. adv. 139, 15 τῆς συναλοιφῆς Ἰωνικωτέρας γενομένης, καθότι καὶ ἐπὶ τοῦ ἀπηλιώτης.

4, 25 ἄξενος uncis inclusit LLange, delet Matth. II 630, idque iure. — Guttentagii emendationem ἀφορμή probat EEgger Journal des Savants mai 1882 p. 270; καὶ ἀφορία delet Matth. II 630.

4, 26 χρή] 'Immo χρῆν. De Syntaxi p. 39, 15 [34, 6] εἰ δὲ τοῦτο ἀληθές, ἔδει τὸ ἄρθρον . . ἄκλιτον καθίστασθαι· νυνὶ δὲ κλίνεται. Cf. p. 19, 16 et 48, 18' b in var. lect.

Non igitur sic statuendum, ὄνυμα *e dialecto aeolica sumptum esse, sed sic potius, compositione facta* ο *in* υ *mutatum esse. Eodem modo in aliis quoque vocibus compositis vocales mutantur. — Omnino* ἀντωνομαςία *est inepta appellatio, quod in ea non solum* ἀντί *inest praepositio, qua indicatur aliquid in alterius locum substitui* (τρόπος), *sed etiam* ὀνομάσαι *verbum, cuius notio hinc aliena est. Sequitur ut* ἀντωνυμία *praeferendum sit* 5, 3—12.

5, 7 'χρεοφείλης . . ab h. l. alienum est, nam ut nomen τὸ χρέας olim in usu fuisse concedamus, tamen in χρεοφείλης alpha non in omicron mutatum, sed vocali succedentis verbi locum facere coactum est' Lob. Phryn. 691.

5, 11 In τρόπου ὄνομα verbis explicandis Schmiederum pron. 6 secutus sum.

5, 12 τῷ χειμάσαι τὸ χειμασία παράκειται] eo modo plerumque Ap. παράκειμαι verbo utitur, quo h. l., ut derivatum vocabulum subiecti vicibus fungatur, primitivum dativo proferatur; sed inverso ordine legitur coni. 232, 9—11, adv. 156, 4, ubi b pro τὸ καλῶς τῷ καλός scripsit τῷ καλῶς τὸ καλός, quem vereor ne iniuria secutus sim. Cf. Ska I 3.

6. Stoici etiam pronomina ἄρθρα *appellant ita quidem ut pronomina* (ταῦτα μὲν) *definita,* ἄρθρα *autem quae a nobis vocantur* (ἐκεῖνα δὲ) *indefinita sint. Qua in re hoc utuntur argumento: „etiam in corpore non solum membrorum iuncturas, sed etiam ipsa membra* ἄρθρα *dici"* 5, 13—18. *Apollodorus Atheniensis et Dionysius Thrax pronomina etiam* ἄρθρα δεικτικά *nominarunt* 5, 13—19.

Ipse sibi negotium facessit GFSchoem. Art. 16, 29, cum ταῦτα μὲν esse τὰ παρ' ἡμῖν ἄρθρα sibi persuasit; sunt autem pronomina quae vulgo vocantur; quae ταῦτα μέν dicit Ap., quia in pronominibus tota disputatio versatur. Quod ubi concesseris, omnem difficultatem sustuleris; apparet, Apollonium verbis ᾗ ταῦτα μὲν — ἀοριστώδη Stoicorum iudicium eloqui, neque est quod eum ut perplexe loquentem perstringamus. De Stoicorum appellationibus etiam aliis locis perspicuis verbis agit, ut pron. 6, 30 οἶμαι δὲ καὶ τὸ ὑπὸ τῶν Στωικῶν καλεῖσθαι αὐτὰ (articulos quos proprie dicimus) ἀοριστώδη ὑπό τι μαχόμενον; ib. 7, 3 πῶς οὖν ἀοριστώδη τὰ ἄρθρα, ἀναφορὰν δηλοῦντα; ib. 7, 6 ἴσως οὖν πρὸς τὴν σύγκρισιν τῶν ἀντωνυμιῶν, πάντοτε ὁριζομένων, ταῦτα (scil. articulos qui vulgo dicuntur)

ἐκάλεσαν ἀοριστώδη; synt. 68,18. Prisc. XI 1,1 'Stoici.. infinitum articulum vocantes, quem grammatici articulum . . . finitum autem articulum dicebant idem Stoici, quod nunc pronomen vocamus finitum'; id. II 16. XVII 52. part. p. 492,10 Keil: 'tanta autem videtur esse cognatio articulorum et pronominum, quod Stoici in una parte orationis utrumque esse putabant, articulos finitos dicentes pronomina. quae vero grammatici Graecorum articulos ponunt, illi infinitos dicebant esse articulos, nec non etiam supra dictas dictiones (sc. infinita interrogativa relativa) quas Apollonius et Herodianus et Dionysius inter nomina rationabiliter posuerunt'. Dion. Hal. comp. p. 18 Goeller. Cf. Egger Ap. 93. GFSchoem. Art. 16—17. Schmieder pron. 7,1. Quam appellandi rationem quo modo tueri studuerint Stoici, infra videbimus, ubi, quae Ap. eorum argumentis opponat, percensebimus.

5,18 De Apollodoro Atheniensi, Aristarchi discipulo, eiusque scriptis egit WChrist Gesch. d. gr. Litt.[2] p. 518. Quo ex libro hoc testimonium asciverit Ap., nescimus. Mirum est, etiam Dionysio Thraci hanc definitionem tribui, quem aliter pronomen definire (63,1 Uhlig) et pronomina (personalia demonstrativa) ab articulis seiungere constat. Ex Apollonii verbis non satis perspectis sua confecisse videtur schol. AG 672,14. De Apollonii sententia recte statuere censeo GFSchoem. Red. 120,1 'Er deutet wohl an, dass beide Grammatiker jene Benennung als eine, die neben andern auch passend sei, bezeichnet haben'. Cf. MSchmidt Philol. VIII 513.

Ac sane sunt quaedam quae pronomina et articuli communia habent 5,20—6,19. De his argumentis egit Kromayer pron. 39 sqq.

a) Et pronomina est ubi (καὶ) ἀναφορικῶς *adhibeantur, et articuli relationem significant* 5,20—21.

b) Articuli in locum pronominum substituuntur 5,21—6,6.

5,24 exemplum illud, etsi τοῦ δέ legas, aptum non esse recte animadvertit GUhlig (in litt.), uncinis inclusit LLange mg.

c) Tertiae personae pronomina spiritu aspero proferuntur, itemque articuli 6,7—8.

6,8 ε αι οι A, ἕ οἷ b, ἕ ⟨κ⟩αὶ οἷ vel ἕ ἵ οἷ (cl. 8,18) vel ἕ οὗ οἷ Egenolff I 840.

d) Ut pronomina primae tertiaeque personae, ita articuli, qui tertiae personae tribuendi sunt, vocativis carent 6,8—11 Cf. Prisc. XIII p. 11,19 —12,16.

6,10 τὸ γὰρ ὦ οὐκ ἄρθρον] pron. 14,18; 21,4—25; synt. 24,20. 46,18 sq. 52,24. 63,17; Her. I 536,36.

e) Masculina quae nominativo casu in vocalem desinant non sunt praeter pronomina quaedam et ὁ *articulum* 6,11—12.

f) Vocabula per epectasin facta eidem orationis parti attribui solent atque ea, ex quibus orta sunt: iam vide ὅδε *et* οὗτος *demonstrativa pronomina ex* ὅ *articulo,* τοῦδε τούτου *ex* τοῦ *articulo orta* 6,12—18.

g) Quaedam pronomina unam personam indicant et neutra earum in ο̄ *exeunt: idem dicendum est de* τό *articulo* 6,18—19.

Hoersch. 374: 'Dieses Argument hätte Ap. nicht unangefochten gelassen, wenn es so gelautet hätte; denn nach ihm sind die Pronomina weder schlechthin μονοπρόσωποι noch endigen sie schlechthin auf ο̄, sondern es giebt auch διπρόσωποι und gerade diese endigen auf ον. Also: wenn die Pronomina μονοπρ. sind, dann endigen sie [immo vero 'ihre Neutra'] auch auf ο̄: μονοπροσωποῦσαι καὶ εἰς ο̄ λήγουσι. (Wenn nicht nach synt. 149,22 μονοπρόσωποι οὖσαι)'. Fugit Hoerschelmannum, Apol-

lonium haud raro de genere quodam vocabulorum universe loqui, ubi non nisi de quibusdam ex eorum numero cogitat, vel in universum dicere aliquid fieri, quod 'interdum' fieri solet. Cuius rei mentionem feci III (MRh. XXIV) p. 589. Cf. pron. 7, 25. 24, 21. 22. 23. 30, 13; synt. 25, 12. Neque hoc vere dici potest, quaecunque pronomina μονοπρόcωπα sint, eorum neutra in ō exire: personalia enim sunt illa quidem μονοπρόcωπα (ea enim est Draconis Stratonicensis et Ap. doctrina, cf. pron. 17, 1. 34, 4. 110, 24; synt. 149, 21. 258, 23), sed neutro omnino carent. — Verbum μονοπροcωπέω praeter h. l. nusquam legi videtur (Thes.); μονοcυλλαβέω verbo bis utitur Ap. pron. 27, 25. 40, 30.

6, 19 τὸ οὐδέτερον αὐτό] synt. 51, 5 ἀναλογώτερον οὖν ὁ Ἀττικόc . . ἀνεπλήρου τὸ εἰc παρολκὴν (emendo παρατροπὴν cl. synt. 167, 3) πάθουc παραλαμβανόμενον ν̄ ἐν τῷ ταὐτόν.

Stoicorum argumentis haec opponimus: si quae voces quaedam communia habent, non sequitur illico ut eidem orationis parti tribuantur 6, 20—26. Cf. synt. 87, 1—16.

6, 24—25 καὶ οὐ ταὐτὸν θεόc καί τε ἄνθρωποc] Haec dicere voluit Ap.: 'Vivunt di, vivit homo, vivunt cetera animalia, neque tamen idem est deus et homo et aliud quodvis animal'; sed haec ut solet in brevius contraxit. Uhligii coniecturam veram esse censet Egenolff I 839; ὗc τε καὶ ἄνθρωποc Mendelssohn MRh. XXXV p. 374. De καί τε particulis coniunctis v. quae ad pron. 99, 9 adnotavi. — Ζῷα et ζῳότητοc ex Herodiani praecepto scripsi I 377, 1.

Iam progreditur Ap. ad Stoicorum argumenta singillatim percensenda; quamquam non omnia percenset, sed haec tantum a) b) f). Reliqua una illa ratione quam praemisit 6, 20—26 refutasse satis habet.

Ad a): *Quare quamquam et pronomina et articuli relationem indicant, non sequitur ut eidem orationis parti ascribenda sint* 6, 26—28.

6, 26—27 οὐ — πάντωc, 'non utique', ut pron. 7, 18. synt. 181, 19; οὐ πάντωc ἐξ ἀνάγκηc synt. 39, 27. Idem fere quod πάντωc valet εὐθέωc 'illico' pron. 7, 10, ἐν τῷ καθόλου coni. 222, 10. Non recte Friedländer Nican. 71, 9 h. l. eis adnumerat, ubi οὐ πάντωc sit 'nequaquam' (ut pron. 20, 15. 28, 13).

Omnino quid est quod non articuli potius in pronominum, quam pronomina in articulorum numerum referantur? Praeterea si pronomina ideo articulis adnumerarentur, quod relationis vim habent, etiam ὅτε *articulis tribuendum esset, nam ipsum quoque relationem indicat* 6, 28—29. Cf. GFSchoem. Art. 14—15.

Ac ne illud quidem probari potest, articulos quos nos dicimus, ut a pronominibus distinguantur, a Stoicis ἀοριcτώδη ἄρθρα *appellari. Nam articuli, licet sit ubi de re indefinita vel de homine ignoto ponantur, plerumque tamen relationem significant; ea vero quorum notionem referimus non ignorari necesse est; hinc articuli potius* ὡριcμένοι *quam* ἀοριcτώδειc *dicendi sunt. Fortasse Stoici articulos non semper indefinitos esse voluerunt, sed dixerunt* ἀοριcτώδειc (non ἀορίcτουc) *ut indicarent, posse eis etiam res indefinitas significari, cum pronomina* (i. e. pers. demonstr. possess., quae sola pronomina esse statuit Ap.) *semper sint definita* 6, 30—7, 7. Cf. GFSchoem. Art. 16.

7, 1 Post μαχόμενον addendum esse ἑαυτῷ vel ideo non crediderim Bekkero, quod μαχόμενον est in technicis Stoicorum vocabulis (cf. coni. 218, 21. 29 al.). Suis igitur illi impugnantur armis. In eis quae sequuntur

breviloquentia Ap. apparet. Hoc enim vult: 'Praeposito articulo certum hominem certamque rem indicamus, ὁ ἄνθρωπος παρέγενετο; omisso articulo incertum est quemnam in animo habeamus, cum dicimus ἄνθρωπος παρεγένετο. Certum hominem, inquam, certamque rem indicat praepositus articulus, nam e. q. s.' Neque quidquam addendum est (ὡρισμένον δὲ τὸ ὁ ἄνθρωπος παρεγένετο LLange mg.) neque γάρ illud tentandum (δὲ LLange mg.).

Ad b). *Illud quoque absurdum est dicere, articulos, quod pronominum locum occupent, eidem orationis parti tribuendos esse. Nam si qua vocabula inter se commutari possunt, non sequitur ut eidem orationis parti ascribenda sint* 7, 8—19. Cf. pron. 64, 3 οὐ γὰρ τὰ ἀντί τινων μερῶν λόγου παραλαμβανόμενα ταὐτά ἐστιν ἐκείνοις. coni. 222, 9 ⟨τὰ⟩ ἀνθυπαγόμενα οὐκ εἰς τὰ αὐτὰ μέρη λόγου ⟨παραλ⟩ηπτά ⟨ἐσ⟩τιν ἐν τῷ καθόλου.

7, 13 cf. pron. 64, 5—6. Hanc explicandi rationem reicit Nicanor 112 Friedl., ἐστίν dicens ἔξωθεν προσληπτέον; tertiam explicationem ab Aristonico propositam probavit Lehrs Ar.^{2} 367.

7, 14 coni. 220, 8 τὸ ⟨ἀκολου⟩θεῖ ῥῆμα μετάληψιν ἔχει τὴν εἰς τὸν εἴ σύνδεσμον· ⟨ἀκολου⟩θεῖ τῷ ἡμέραν εἶναι τὸ φῶς εἶναι· ἴσον γὰρ ⟨τῷ εἰ ἡμέρα ἐστ⟩ί, φῶς ἐστίν.

7, 16 τὸ γὰρ κτλ.] 'Sunt quaedam exempla quae non possis afferre, nam, ut hoc uno utar, A 120 ὅ illud non utique (ad 6, 26) pro articulo in vicem coniunctionis causalis succedente habendum est: fortasse causalis illa coniunctio (ὅτι) decurtata et sic ὅ forma facta est'. Cf. coni. 224, 7 τὸ γοῦν ὅ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλῃ (A 120) οὐκ ἄν ποτε ἀποδ⟨εξαίμην⟩, καθό τινες ᾠήθησαν, ἄρθρον ἀντὶ συνδέσμου παρειλῆφθαι, μᾶλλον δὲ ἀποκοπὴν εἶναι τοῦ ὅτι. Lange mg. l. 18 ante ἀντὶ inseri vult ἀλλά: quod falsum est.

Quod maximi momenti est: errant Stoici credentes, Homerum formas articulorum in pronominum locum substituere. Nam vocibus non ita uti ut natura eorum fert, est malae consuetudinis dicendi. Non igitur perspexerunt, haud raro voces quae ad diversas orationis partes pertinent, eadem forma uti, cuius generis exempla sunt οὗτος et ὅδε: *ea* enim *pronomina ab* ὅ, *quod articuli speciem gerit, derivata* descendunt, *idque argumento est, articulos* interdum *cum pronominibus voce convenire.* Nam derivata ab eis vocibus quae eiusdem orationis partis sunt originem ducunt. Ergo, *quoniam* οὗτος *et* ὅδε *et* τοῦδε *et* τούτου *pronomina sunt, sequitur ut etiam* ὅ *et* τοῦ, *ubi pronominum vim induunt, pronomina sint* 7, 20—8, 2.

7, 23 cf. synt. 111, 6 ἔν γε μὴν τῇ προκειμένῃ (παραγωγῇ, scil. τοῦ οὗτος) ἀδύνατόν ἐστιν εἰς ἄλλο μέρος λόγου ἐγχωρῆσαι τὸ πρωτότυπον (scil. ὅ) . . δεόντως οὖν φαμὲν ὡς ἐκ τῆς ἀντωνυμικῆς συντάξεως τοῦ ἄρθρου ἡ παραγωγὴ ἐγένετο (i. e. ab ὅ quod vim pronominis habet ideoque pronominibus adnumerandum est, derivatum esse οὗτος). Cf. GFSchoem. art. 23.

7, 28 Quamquam Uhligio assentitur Egenolff I 839, tamen neutram mutationem necessariam puto. Nam haud raro Ap. ea exempla, quae tamquam supplementa adduntur, ita breviter astringit, ut ei qui legit aliquid cogitando adiciendum sit. Haud raro ubi compluribus exemplis aliquid demonstrandum est, modo hoc modo illud omittit. Quod de compluribus rebus praedicandum est, modo dicitur, modo supprimitur. Cuius generis plurima possunt afferri exempla; satis habeo asciscere haec: pron. 6, 18

τὸ τοῦτο: debebat addere καὶ τὸ τόδε; ib. 30, 10 ἐχρῆν ἄρα καὶ παρὰ τὴν οὗτος τὸ τηλικοῦτος (addendum erat καὶ τοιοῦτος) προπαροξύνεσθαι; adv. 172, 13 τὸ ποῦ περισπᾶται, ἀλλὰ καὶ τὸ οὗ τῆς αὐτῆς τάσεως ἔχεται. ἡνίκα, καὶ τὸ πηνίκα. τὸ ᾗ περισπᾶται, ἀλλὰ καὶ τὸ πῆ. Qua re motus non scripsit ille ἡνίκα παροξύνεται, καὶ τὸ πηνίκα? ib. 178, 7 ὥσπερ ἔχει παρὰ τὸ τοῖος τὸ τοιόσδε, τόσος τοσόσδε, καὶ ἐν ἐπιρρήμασι τὸ τῆμος τημόσδε, τηνίκα τηνικάδε. Concinnius sane dixisset παρὰ τὸ τόσος τὸ τοσόσδε . . . παρὰ τὸ τῆμος τὸ τημόσδε, παρὰ τὸ τηνίκα τὸ τηνικάδε. ib. 179, 13 ὡς ἔχει παρὰ τὸ τῆμος τὸ τημόσδε . . τηνίκα τηνικάδε. ib. 179, 20 ὁλοκλήρους γὰρ τὰς τῶν πρωτοτύπων φωνὰς ἥδε ἡ παραγωγὴ φυλάσσει, τοῖος τοιόσδε, τηλίκος τηλικόσδε, τῆμος τημόσδε· χρῆν οὖν καὶ παρὰ τὸ ὥς ὥσδε. ib. 184, 27 καὶ ἐπὶ ῥημάτων . . καὶ ἐπ' ἄλλων πλειόνων, καὶ ἐπὶ ἐπιρρημάτων τηνίκα τηνικαῦτα, τῆμος τημοῦτος, τόσος τοσόσδε. Cur non addidit καὶ ἐπ' ὀνομάτων τόσος τοσόσδε? pron. 8, 25 ἐπίτασιν μὲν οὐ σημαίνει: non quamlibet ἐπίτασιν, sed ἐπίτασιν τῆς ἀντιδιαστολῆς; ib. 8, 28 ἐμπίπτει εἰς τὸ γενικόν: scil. ἡ ἐμός, quod indicare debebat; ib. 9, 2 οὐκέτι δὲ καὶ τῷ πράγματι scil. τῷ αὐτῷ; ib. 9, 11 λέξιν ἀντ' ὀνόματος, addideris παραλαμβανομένην; ib. 10, 27 ἡ ἀντωνυμία, omisit ὅτε καὶ γένους ἐστὶ κατὰ φωνὴν ἀπαρέμφατος; ib. 11, 21 αἱ ἀντωνυμίαι, ubi de solis personalibus sermo est. ib. 11, 13 εἴ τι εἰς ῶ λήγει; debebat dicere εἴ τινος πτωτικοῦ εὐθεῖα; ib. 11, 25 διαστέλλουσι scil. κατὰ γένος; ib. 37, 16 ἀδιάστολοι αἱ πρωτότυποι γένους scil. διὰ τῆς φωνῆς, quae addit 11, 26; ib. 12, 5 τῶν τριῶν γενῶν παραστατικὴν scil. διὰ μιᾶς φωνῆς; ib. 12, 24 πᾶσαι ἐπὶ τοῦ πρώτου, om. ἑνικαί; ib. 13, 7 δεκτικαὶ οὔκ εἰσιν ἄρθρων scil. ἐνίοτε; ib. l. 9 ἐκτός εἰσιν ἄρθρων scil. πάντοτε; ib. l. 17 συντάσσονται scil. πάντοτε; idem supplendum ib. 16, 24 οὐδὲ αὐτὰ (τὰ ἄρθρα) διαστέλλει (τὸ γένος); ib. 32, 13 τά τε συντιθέμενα τῶν λέξεων τὸ ἴδιον σημαινόμενον (scil. τῶν συντιθεμένων) φυλάσσει; ib. 34, 11 ἐγὼ αὐτός, ἐκεῖνος αὐτός, omisit σὺ αὐτός; ib. 41, 14 καὶ Διονύσιος, omisit ἢ Διονύσιος; ib. 44, 14 ἐμὲ γὰρ λύσομαι εἷς καὶ ὁ αὐτὸς = εἷς καὶ ὁ αὐτὸς ὁ λύων καὶ ὁ λυόμενος; ib. 45, 22 ἀδιαφορεῖ γὰρ ἢ ἕνα δρᾶν (scil. πλείους) ἢ πλείους (scil. δρᾶν ἕνα), ἢ ὑφ' ἑνὸς δρᾶσθαι (scil. πλείους) ἢ ὑπὸ πλειόνων (scil. δρᾶσθαι ἕνα); ib. 56, 23 ἀπὸ τοῦ τηλίκος τηλικοῦτος τηλικόσδε (omisit καὶ ἀπὸ τοῦ τόσος) τοσόσδε καὶ τοσοῦτος; ib. 58, 6 omittuntur haec ψιλοῦται δέ, ὅτε ἐν κλίσει παράκειται ἔξωθεν προσερχόμενον, sed infra (τοῦ δὲ δευτέρου) respiciuntur; ib. 60, 1 post παρ' Ἀττικοῖς expectaveris ⟨καὶ ὁ δεῖν⟩; ib. 61, 1 εἰς τὸ ἐκεῖνος om. οὗτος; ib. 61, 10 οἷ γὰρ καὶ ἕ om. οὗ; ib. 71, 18 σημαίνει ἔξωθέν τινα φωνήν, scil. ἤκουσα; ib. 73, 2 τὸ δὲ τέλος (scil. κινοῦσιν), ὅτε γένος (scil. παριστᾶσιν); ib. 82, 5 σοῦ τοῦ τεοῦ, σός (omisit τός) τεός; ib. 84, 22 τὸ νέφος (scil. τὸ 'τὸ μὲν' ἦν φερόμενον ἐπὶ τὸ νέφος); ib. 92, 13 τί οὖν τὸ εἶθε . . suppl. οὐ προπερισπαστέον; ib. 105, 22 ᾗ ἀσύνηθες . . ἐπιφέρειν . . τῷ δὲ ἐμός καὶ σός suppl. σύνηθες; adv. 124, 10 οὐ γράφω, οὐ ποιῶ, omisit γράφω, ποιῶ; ib. 140, 10 καὶ ἐν ἐπιρρήμασ⟨ι καὶ⟩ ῥήμασι i. e. καὶ ὁ λέγων περὶ συγκοπῆς τῆς ἐν ἐπ. καὶ ῥήμ. συγκοπὴν ἐπιδείξει καὶ ἐν ἑτέροις ἐπ. καὶ ῥήμ.; ib. 146, 8 ὡς ἔξ ἔξω καὶ παρὰ τὸ ἔν ἔνδον; ib. 168, 31 παρὰ τὸ ἐγγύτατος ἢ ἀνώτατος ἡ ἀνωτάτω; ib. 170, 21 ἕνεκα τίνος τὸ ψευδέως εὐσεβέως ἀτρεκέως ἢ ὅτι καὶ εὐσεβέων καὶ ἀτρεκέων; ib. 170, 29 ἀψευδῶν, καὶ διὰ τοῦτο ἀψευδῶς, καὶ ἀσαφῶς; ib. 171, 14—15 οὔτε γὰρ ἀπὸ . . οὔτε ἀπὸ . . οὔτε ἀπὸ . . λέγω δὲ ἀντωνυμικοῦ = ἀπ' ἀντ.; ib. 186, 26 ἀπὸ μὲν ἀντωνυμιῶν . . καὶ

ἀπὸ ὀνομάτων . . καὶ ἐπιρρημάτων; ib. 189, 9 στεφανοποιός, ἀλλὰ καὶ στεφανηφόρος, verbo unde ducitur non adiecto, cum ante ter additum sit; ib. 191, 25 κἂν διὰ τοῦ ᾱ, scil. ὦσι, τὸ αὐτὸ παρέπεται; ib. 194, 15 ἐπεὶ πάντοθεν καὶ πάντοθι, πάντοσε . . καὶ ἐπεὶ κυκλόθεν κυκλόθι, εὐθέως καὶ τὸ κυκλόσε, ἀγχόσε, τηλόσε; ib. 197, 1 ὅτι ἃ μὲν . . καὶ ἃ μὲν . . καὶ ὅτι μόνον; ib. 199, 9 ἐπὶ μὲν . . τὸ δὲ ἐπὶ; ib. 201, 7 παρά τε τὸ ὕψος ὑψοῦ . . τὸ ὑψόθεν καὶ ὑψόθι, omisit ὑψόσε; ib. 207, 25 παρὰ δὲ τὸ ἐπίρρημα (scil. τὸ ἑκατέρως) ἑκατέρωθεν ἑτέρωθεν; ib. 209, 10 τὸ ἐκεινόθεν, ἀφ' οὗ κατὰ συγκοπὴν τὸ ἐκεῖθεν, ἐκεινόθι καὶ ἐκεῖθι, ἐκεινόσε . . καὶ ἔτι ἐκεῖσε; ib. 209, 20 τῷ (omisit ναὶ καὶ) ναίχι, οὐ καὶ οὐχί; coni. 248, 23 ὡς τῶν τρίτων τὸ σῑ . . ἡ τῶν δευτέρων (scil. παραγωγὴ) εἰς θᾱ . . καὶ ἐπὶ πρώτων τὸ μῑ; ib. 253, 23 τὰ πατρωνυμικὰ ἀπὸ τοῦ τὸν πατέρα δηλοῦν, τὰ κτητικὰ τὰ ὑπὸ τὴν κτῆσιν πεπτωκότα (debebat dicere τὰ κτητικὰ ἀπὸ τοῦ τὰ ὑπὸ τὴν κτῆσιν πεπτωκότα δηλοῦν); synt. 85, 9 omisit exemplum (addi voluit b, iniuria); ib. 85, 22 omisit duo exempla (adici voluit RSchneider I 471, non recte); ib. 8, 3 ἡ ἀκρόπολις πόλις ἄκρη, ἡ καλλίχορος χορῷ καλή, καὶ ἔτι (omisit σύαγρον, cf. EM 812, 46) σῦν ἄγριον; ib. 23, 3 ἡ σήμερον, ἡ χθές (omisit ὑπακουομένης τῆς ἡμέρας); ib. 29, 20 ἡ γενικὴ καὶ ἡ . . δοτική, οὐκ ἔχουσα . . τὴν γενικὴν ἀποδεῖξαι . . βοηθεῖται τῇ . . γενικῇ; ib. 50, 2 ἔστι δὲ τὸ ὑποτακτικὸν ὅς (omisit ᾧ ἔδει παρακεῖσθαι τὸ τός), καθότι καὶ ἐπὶ τοῦ οὗ καὶ τοῦ κτλ.; ib. 66, 19 sic restituendus videtur hic locus: [τοῦ δὲ δευτέρου ὁ γραμματικὸς Τρύφων καλεῖται] ὁ γραμματικὸς Τρύφων παρεγένετο, (omisit ἦν γὰρ ἀσύνετον φάναι vel aliquid eius modi) ὁ Τρύφων γραμματικὸς παρεγένετο· ⟨τοῦ δὲ δευτέρου γραμματικὸς ὁ Τρύφων καλεῖται⟩. καὶ σαφὲς κτλ.; ib. 215, 20 εἰ καθὸ δεύτερον πρόσωπον (scil. ἡ σύ), διὰ τοῦτο κλητική, οὐδὲν κωλύει καὶ τὰς ὑπολοίπους τῶν πλαγίων κατὰ δεύτερον πρόσωπον κλητικὰς εἶναι (id quod absonum est: nam hi casus obliqui pro omnibus casibus obliquis nominum ponuntur). καθάπερ οὖν κτλ.; ib. 206, 26 ὡς τὸ ἑαυτούς καὶ ἐπὶ πρῶτον συνέτεινεν (debebat addere καὶ δεύτερον cf. 195, 22; sed ibid. l. 26 eodem modo omisit ἑαυτοὺς ὑβρίσατε); ib. 249, 1 ὡς τὸ ἁλιεύς (debebat addere μετῆλθε εἰς κοινὴν σημασίαν; antea agitur περὶ κοινῆς ἐπιτάσεως); ib. 263, 10 τὸ ὀξυνόμενον (non adiecit ὁριστικόν, cum postea dicat τὸ βαρυνόμενον προστακτικόν).

Verba saepissime omittuntur, ut γίνεσθαι vel εἶναι pron. 31, 2; 77, 29; 83, 19; 92, 13. 18; saepissime λέγεται vel λέγει vel λέγουσιν, ubi formae afferuntur; ψήθη vel ψήθησαν pron. 54, 5 (ubi εἶναι ψήθησαν suppl.); coni. 224, 11; synt. 146, 11; 193, 9 καὶ εἰ μὲν ἐξαιρέτως i. e. καὶ εἰ μέν φασιν ἐξαιρέτως ὑποτάσσεσθαι synt. 5, 15 ἡνίκα τὸ θέλω λῶ, ἡνίκα ὁ αἰγοπόλος αἰπόλος (scil. γίνεται); ib. 8, 21. 22. 23; 12, 16; 35, 15. Saepe e verbo quod praecedit aliud repetendum est, velut e χρῶνται: ἐκφέρουσι pron. 96, 12; e παραλαμβάνεσθαι ἐπί: συντάσσεσθαι c. dat. synt. 83, 6; pron. 95, 2 ex ὑπεμφαίνει quod praecedit repetendum videtur εὑρίσκομεν vel simile quid; ib. 96, 21 ἡμῖν Ἴωνες scil. λέγουσιν, ᾧ καὶ Ἀττικοί scil. χρῶνται; ib. 94, 8 suppl. ζητητέον; ib. 97, 14 ἀπὸ τοῦ ἡμέσιν suppl. τεκμαίρεσθαι δεῖ. Post ἐπὶ c. gen. verba omittuntur adv. 138. 20 καὶ ἐπὶ τοῦ οὕτως 'idem de οὕτως dici potest'; pron. 50, 7 καὶ ἐπ' ἄλλων πλείστων; synt. 9, 14 καθάπερ ἐπὶ τῶν προθέσεων 'ut hoc solet accidere praepositionibus'; ib. 35, 7 καὶ ἐφ' ἑνικῶν . . ὡς ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ; ib. 83, 6 τοῖς δὲ ὀνόμασι τὸ ὀνομάζεται καὶ τὰ σύζυγα (scil.

συντάσσεται, quod non praecedit); synt. 249, 3 τὸ εἰς διαφέρει τοῦ Αἴας . . . καὶ ἔτι τὸ ἐγώ πρὸς τὸ γράφω (scil. οὕτως ἔχει, cl. l. 17).

Genera exemplorum quae indicavit non respiciuntur vel diversis modis afferuntur: pron. 26, 13 πηλικότητα ἢ ποσότητα ἢ διάθεσιν ψυχῆς δηλοῖ ἤ τι τοιοῦτον — λευκός ἐστιν ἢ μέλας ἢ ἀγαθός; adv. 132, 22 τὸ θέλω γράφειν εἴη ἐνεστῶτος — παρατατικοῦ δὲ ἐν τῷ ἔθελον γράφειν; ib. 149, 21 παρὰ Αἰολεῦσι ναός ναυός (i. e. ναυός pro ναός) καὶ παρ' Ἴωσι νόσος νοῦσος (i. e. νοῦσος pro νόσος); ib. 162, 5 οὕτως ἔχει παρὰ τὸ δωρίζω δωριστί καὶ αἰολιστί, βαρβαριστί; synt. 161, 21 τῶν ἐμοῦ ἀγρῶν ὁ καρπός, deinde l. 27 τῶν ἐμῶν ἀγρῶν καρπός; tertium exemplum non respicitur; ib. 250, 7 τὸ μὲν εἴθε συντάσσεται εὐκτικοῖς (sequuntur duo exempla, in quibus est αἴθε); ib. 284, 10 verbis transitivis quater additur σέ, ceteris non additur; idem 284, 18. 20. 24; 285, 3. 8. all.; ib. 295, 1—5 decies debebat adicere σοί et σέ, sed haec semel adiecit, semel unum σέ, septies unum σοί, bis nihil; ib. 305, 15 οὐ μᾶλλον ἡ πρόθεσις μετατίθεται ἤπερ τὸ ῥῆμα: sequitur exemplum in quo substantivum transpositum est. Saepius non id verbum cogitando supplendum est, quod proxime praecedit, ut synt. 8, 3 ἀλλὰ καὶ λέξεις scil. εἰς δύο μερίζονται, cum proxime praecedat συνίζουσι; coni. 244, 1—3 debebat afferre quattuor exempla, οἷος — τοιοῦτος, ὁποῖος — τοιοῦτος, ὅσος — τοσοῦτος, ὁπόσος — τοσοῦτος, sed attulit duo οἷος τοιοῦτος, ὁπόσος τοσοῦτος.

Articulus modo ponitur, modo omittitur: pron. 8, 14 τὸ μετά τινος καὶ ἀντί τινος; ib. 8, 18 τὴν ἕ καὶ ἵ καὶ τὴν οἷ; synt. 59, 8 συμπαραλαμβάνεται διὰ τοῦ ὁ ἄρθρου, expectaveris τῇ διὰ τοῦ ὁ ἄρθρου scil. ἀναφορᾷ; pron. 9, 12 κατὰ τὴν πτῶσιν καὶ ἀριθμόν; ib. 10, 4 ἥ τε ἵ, οὗ οἷ ἕ (idem in schol. DThr.); οὐχ ὑγιὲς sim. c. inf. pron. 16, 19. 39, 2. 39, 23. 52, 7. 62, 3, non rarius τὸ c. inf.; ib. 27, 23 ῥημάτων, ὡς τὸ ἐστίν, εἰσίν, καὶ συνδέσμων, ὁ πέρ, ὁ τέ, καὶ ἐπιρρημάτων, ὡς τὸ ποτέ, πώς; ib. 45, 13—17 τὸ . . καὶ τὸ . . καὶ; adv. 128, 25 τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον καὶ ἔτι τὸ τρίτον; ib. 152, 20 ὡς τὸ . . ὡς; ib. 154, 18 τὸ ⟨εἰς⟩ τὸν τόπον καὶ ἐν τόπῳ; ib. 160, 26 τῷ ἠρεμῶ τὸ ἠρέμα παράκειται, τῷ σιγῶ τὸ σῖγα, ἀντῶ ἄντα ἀτρεμῶ ἀτρέμα; synt. 8, 21 παρὰ τὸ σκέπω τὸ σκέπος καὶ πέσκος; 9, 7 ἐπὶ τῶν ῥημάτων . . ὀνομάτων, ἀντωνυμιῶν, ἐπιρρημάτων; 9, 10 τὸ κάλλιστα . . ἢ ὑγιῶς ἢ καλῶς; ib. 52, 12 τὴν φίλων, μέσων, καλῶν; ib. 54, 6 ἀπὸ τοῦ ō καὶ π̄; ib. 60, 10 τοῦ δοῦλος ἢ οἶκος; ib. 62, 8 εἰς τὰ γένη ἀριθμούς τε τοὺς κατ' ἀκολουθίαν; ib. 72, 21 ἓν γὰρ τὸ πάθος, ὡς μοῖρα, ὡς ψυχή; ib. 78, 9 ἡ λεῖψις μὲν τοῦ ἄρθρου, παράθεσις δὲ ἡ τοῦ συνδέσμου; ib. 105, 6 οὐχ ὡς ἡ Ἀτρείδεω καὶ ἡ Ἀτρείδαο ἢ καλοῖο; ib. 176, 15 οὐ μία πλαγία . . αἱ τρεῖς δέ; ib. l. 17 ἡ ἐμοῦ ἢ ἡ ἐμέ ἢ ἐμοί; ib. 214, 15 ἡ κλητικὴ ἀντὶ εὐθείας . . ἡ εὐθεῖα ἀντὶ κλητικῆς; ib. 218, 4 οὔτε ἀναφοράν . . . οὔτε τὴν δεῖξιν; ib. 238, 8 τὸ πεῖ, αὐτεῖ, τουτεῖ; ib. l. 11 τοῦ ποῦ καὶ ἔτι τοῦ οὗ καὶ αὐτοῦ; ib. 261, 14 μετὰ κλητικῶν . . μετὰ τῶν εὐθειῶν; adv. 184, 18 ἔχει τὸ . . καὶ . . καὶ τὸ (sequuntur duo exempla sine τὸ vel καὶ τὸ) καὶ τὸ . . καὶ τὸ . . . Articulus participii, quod locum substantivi obtinet, omittitur synt. 56, 24 τὰ ἐν στερήσει λεγόμενα ἐν ἐπιβάλλοντος ἀτευξίᾳ νοεῖται.

Articuli genere variantur pron. 10, 28 τῆς ἐγώ πρὸς . . τὸ νῶι, ἢ τῆς νῶι πρὸς τὸ ἡμεῖς; synt. 248, 28 ὡς τὸ ἁλιεύς . . καὶ ἡ πυξίς.

Genus adiectivi vel participii non congruit cum genere substantivi pron. 32, 13 τὰ συντιθέμενα τῶν λέξεων; ib. 105, 26 τὸ ἐμός καὶ σός καὶ ὅς, κατὰ τὸ ἐντὸς ἑνικῶς νοούμεναι, ter deinceps.

Numeri variantur pron. 26, 9 ἀντὶ τῶν προσηγορικῶν ὀνομάτων — τὸ δὲ προσηγορικόν; ib. 27, 15 ταῖς ἀντωνυμίαις — αὐτῆς; ib. 14, 13 τὸ ἄρθρον — ἀναπολοῦντα. synt. 120, 21 τὰς ἀντωνυμίας ἢ τὰ ἀνθ' ὧν παραλαμβάνεται; ib. 125, 24 τὴν ἀντωνυμίαν — τὰς τούτων γενικάς; ib. 133, 20 ἐν ἀντωνυμίαις — αὐτῆς; ib. 339, 17 τοῦ ἄρθρου — ἅ; adv. 128, 14 τὰ ἐπιρρήματα . . πῇ μὲν προτασσόμενον . . πῇ δὲ ὑποτασσόμενον; synt. 3, 15 ἡ — συλλαβὴ ταὐτὸ ἀνεδέξατο, εἴγε αἱ ἐκ τούτων (scil. τῶν συλλαβῶν) συντάξεις; ib. 8, 20—25 στοιχεῖα — συλλαβαί — λέξεις — λόγος; ib. 23, 5 πᾶν γὰρ μέρος λόγου ἕν ἐστιν, ἐξ αὐτῶν (scil. τῶν μερῶν λόγου) παρυφίσταταί τινα πληθυντικά; ib. 35, 10 φημὶ δὲ ἐπιμεριζομένων (antea dixit γενικὴ . . ἐπιμεριζομένη); ib. 35, 11 γενικὴν . . καὶ χωρὶς ἄρθρων λέγεσθαι; ib. 86, 2 ἀσύστατος ὁ λόγος γενήσεται . . εἰ μὴ λάβοιεν; ib. 120, 21 ἢ αὐτὰς τὰς ἀντωνυμίας ἢ τὰ ἀνθ' ὧν παραλαμβάνεται (scil. ἡ ἀντωνυμία); ib. 125, 25 ὁ ἕνεκα σύνδεσμος . . ὀρθοτονεῖ τὴν ἀντωνυμίαν, ἡνίκα τὰς τούτων (scil. τῶν ἀντωνυμιῶν) γενικὰς συνδεῖ; ib. 133, 19 οὐχὶ πλεονασμὸς ἐγγενήσεται ἐν ἀντωνυμίαις, οὐχὶ αὐτῆς (scil. τῆς ἀντ.) πρότερον ἐντελοῦς οὔσης; ib. 145, 26 τὸ πάντως τὰς ὀρθοτονουμένας (scil. ἀντωνυμίας) εἰς σύνθετον μεταλαμβάνεσθαι; ib. 214, 5 ἡ κλητικὴ ἀντ' εὐθειῶν παραλαμβάνεται; ib. 229, 23 αὐτό γε μὴν (scil. τὸ ἀπαρέμφατον) . . l. 28 τὰ δὲ (scil. τὰ ἀπαρέμφατα); ib. 249, 19 τὸ γράψον . . τὸ πρᾶγμα ὑπαγορεύει καὶ τοὺς . . ἀριθμούς . . καὶ τὰ πρόσωπα; ib. 259, 23 ἐν τῷ λεγέτω . . . τρίτου γὰρ καθεστῶτα; ib. 310, 20 συνυπάρχειν . . τὴν πρόθεσιν, ὅπερ οὐ παρεπόμενόν ἐστι ταῖς ἐκ παραθέσεως scil. προτιθεμέναις προθέσεσιν; ib. 334, 2 αἱ προθέσεις ἀντὶ συνδέσμων . . τὸν σύνδεσμον ἀντὶ προθέσεων; ib. 337, 13 παρελαμβάνοντο (scil. αἱ προθέσεις) . . . παρετίθετο (scil. ἡ πρόθεσις); ib. 339, 17 τοῦ ἄρθρου παράθεσις, ἅ (scil. τὰ ἄρθρα).

Praepositiones variantur vel casus in earum locum substituuntur synt. 149, 25 τὰ ῥήματα . . ἤτοι ἐκ τοῦ προσώπου ἐστὶ . . ἢ ἐκ τοῦ . . ἢ ἐξ οὐδετέρου μὲν τούτων, ὑπ' ἄλλου δέ τινος; ib. 162, 14 διὰ τῆς γενικῆς νοεῖται — πρότερον ἀπὸ τῆς εὐθείας; ib. 320, 26 ὡς εἴη ἐν τρισὶ μέρεσι λόγου (scil. δι' ὅ τι), προθέσεως τῆς διά . . καὶ παραλλήλων δύο πτωτικῶν, τοῦ ὅ καὶ τοῦ τι.

Negationes variantur synt. 325, 15 μὴ ὄντων ἐνεστώτων — οὐκ ὄντων παρῳχημένων.

Coniunctiones variantur pron. 24, 3 ἐν διαστήματι — ἐν δὲ ἐγγύτητι — ἢ ἐν ἀναφορᾷ — ἢ ἐν ὀνόματι (ubi rectius dixisset ἐν δὲ ἀναφορᾷ — ἢ ὄνομά τι).

Constructio verborum variatur coni. 241, 25 εἰ καὶ οὕτω τις ἐκδέξαιτο, τὸν γάρ πλεονάζοντα, τόν τε μέν . . ἀντὶ τοῦ μήν παρειλῆφθαι.

Καί vel ἤ vel ὡς vel τε omittitur pron. 78, 4 ἡ ἐμαυτόν, σαυτόν ἔχουσιν ἡ μέν — ἡ δέ; adv. 161, 3 τὸ πολλάκις καὶ πολλάκι, τουτάκις τουτάκι; ib. 166, 23 τὸ ἑκατέρω καὶ τὸ τόνῳ, ἄνω. synt. 60, 6 ὁ ἐμός, ὁ σός ἢ ὁ ἡμέτερος; adv. 199, 20—26 ὡς ἐπὶ τοῦ . . (duo exempla sine καὶ) καὶ; ib. 203, 24 τηνικάδε καὶ τηνίκα, τημόσδε καὶ τῆμος, ὧδε ὥ; coni. 253, 24 τὰ πατρωνυμικά . . . τὰ κτητικὰ . . καὶ ἔτι τὰ συγκριτικὰ καὶ τὰ ὑπόλοιπα; pron. 8, 29 τὸ . . παραλαμβάνεσθαι, τό τε ὁρίζειν, . . τὸ . . εἶναι; pron. 27, 23 ῥημάτων, ὡς τὸ ἐστίν, . . καὶ συνδέσμων, ὁ πέρ, ὁ τέ, καὶ ἐπιρρημάτων, ὡς τὸ ποτέ, πῶς; adv. 164, 3—4 ἔχουσι ἔχουσιν, λέγουσι λέγουσιν, . . παισί καὶ παισίν.

Homeri nomen omittitur synt. 8, 6 συνίζει (scil. Homerus); ib. 26, 10

ἀνεπλήρωσε; ib. 78, 12 τὸ σύνηθες προὐκρίνετο (scil. Homerus) . . προπαροξύνων (προπαροξύνειν Lehrs Arist.[2] 377); ib. 163, 26 ἐφυλάξατο (scil. Homerus; praecedit Ὁμηρικῇ, ut 78, 11 τὸ Ὁμηρικὸν ἔθος).

Haec est potius excogitata inconstantia vel innata δυσκολία quam incuria. Cuius generis locos si quis facere non potest quin corrigat, is sane miro quodam corrigendi studio vel potius furore impellitur.

8, 2 ὅτε οὕτω παραλαμβάνονται i. e. ubi pronominum notionem habent.

Stoici autem si ὁμοφωνίαν *non agnoscunt, sibi non constant* ὅς *articulum postpositivum dicentes. Nam id si feceris, quid de* ὅς = ἑός *(possessivo) et de* ὅς *in his dicendi generibus* ὃς ἂν ἔλθῃ μεινάτω με *et* ἦ δ' ὅς *statuendum sit non liquebit. Praestat igitur* ὁμοφωνίαν *agnoscere* 8, 2—6. Cf. synt. 306, 14 sqq. GFSchoem. art. 23: 'Fateor mihi non satis liquere quid Ap. sibi velit. Conturbatos [ταράσσεσθαι διά τι est potius haerere in re aliqua, eam non agnoscere] homonymia Stoicos articulos dixisse ait, qui non essent articuli. Nunc autem eandem homonymiam obstare debuisse innuit, ne ὅς hypotacticum ἄρθρον dicerent, quod profecto non minus homonymum est cum demonstrativo ὅς (apud Homerum et Platonem) quam ὁ protacticum cum ὁ demonstrativo. Quasi vero homonymia apud Stoicos in ὁ quidem valere, in ὅς autem non valere potuerit'. Ego quidem in his verbis explicandis secutus sum Schmiederum pron. 10 sq., quamquam is verborum 4—6 καὶ ἀόριστον — ἔφη δὲ οὗτος rationem non habuit. Tenendum igitur est, qua de re supra monuimus, Stoicos etsi personalia demonstrativa possessiva relativa (in protasi) interrogativa una cum articulo praepositivo et postpositivo (pron. relat. in apodosi) uno ἄρθρα nomine complectebantur, tamen ita ea distinxisse ut personalia demonstrativa possessiva ἄρθρα ὡρισμένα, indefinita interrogativa relativa et articulum ἄρθρα ἀοριστώδη dicerent. Iam quaedam ὡρισμένα in quorundam ὡρισμένων locum substitui docebant neque ὁμοφωνίαν agnoscebant. Sed iidem ὅς dicebant ἄρθρον ὑποτακτικόν et ἀοριστώδεσιν attribuebant, simulque concedebant ὅς etiam possessivum esse ideoque ὡρισμένοις ascribere debebant. At una eademque vox non potest esse ἄρθρον et ἀοριστῶδες et ὡρισμένον. Itaque sibi non constiterunt Stoici. Aut statuendum eis erat ὅς articulum postpositivum non possessivi (ὅς = ἑός) indefiniti (ὃς ἂν ἔλθῃ) demonstrativi (ἦ δ' ὅς) loco poni, sed illa diversa esse vocabula ὁμόφωνα, ita quidem ut alterum ὅς (= pronom. possess. et demonstrativum) in ὡρισμένοις, alterum ὅς (= artic. postposit. et indefinitum) in ἀοριστώδεσι numerarent: aut si unius ὅς articuli postpositivi mentionem faciebant, praecipiendum eis erat quo modo ὅς = ἑός et haec dicendi genera ὃς ἂν ἔλθῃ vel ἦ δ' ὅς explicanda essent. Quod videntur neglexisse. Ponit igitur Ap., quippe quod consentaneum sit, etiam Stoicis persuasum fuisse non posse articulum postpositivum pro possessivo vel demonstrativo vel indefinito substitui, itaque si non verbo, at re eos ὁμοφωνίαν agnovisse. Hac igitur utitur opportunitate ad inconstantiam Stoicorum vituperandam. 'Aut omnino', inquit, 'esse ὁμοφωνίαν non erat statuendum, aut si in his statuitur — id quod necessarium est — tota illa ratio, quae in aliis vocabulis in aliorum locum ponendis versatur, reicienda est'. Cf. synt. 106, 23—109, 18.

Haec explicandi ratio nec cum ratione Kromeyeri pr. 39 nec cum interpretatione Matthiae II 631 convenit. 'Die Annahme einer solchen ὁμοφωνία tadelten nun die Stoiker; aber Ap. kann entgegnen, dafs sie

selbst eine solche annehmen, indem sie das relative und das possessive ὅς auch als zwei verschiedene, nur gleichlautende Formen, nämlich einmal als ἄρθρον ἀοριστῶδες, das andere mal als ἄρθρον ὡρισμένον ansetzten (vel potius 'consequent hätten ansetzen müssen, weil sie überhaupt die possessiva zu den ἄρθρα ὡρισμένα rechneten'). Nach den im Text 8, 4—7 folgenden Worten καὶ ἀόριστον μόριον ... οὗτος aber würden die Stoiker eine ὁμοφωνία noch zweier verschiedenen Klassen angehöriger ὅς, des verallgemeinernden ὅς und des demonstrativen ὅς mit jenen anderen statuirt haben (immo vero 'die Stoiker hätten diese ὁμοφωνία statuiren müssen, weil durch ihre Erklärung nichts erklärt wird'). Das war aber nicht der Fall.' Quamobrem verba illa delet Matthias. Quod non esse probandum ex eis quae paullo uberius de h. l. disputavi elucere puto.

De appellatione ἀόριστον μόριον cf. GFSchoem. art. 26; Uhlig in ind. DTh.; Egenolff V 124.

Neque haec pronominum constructio utique ideo vituperabitur (i. e. neque iusta causa erit cur quis haereat in his formis ὁ ἡ τό pronominalibus, quae cum articuli formis conveniunt, et neget eas pro pronominibus habendas esse) *quod encliseos non est particeps: nam non omnia pronomina modo recto tono proferuntur modo inclinantur. Praeterea quaecunque pronomina terminatione genera distinguunt, semper orthotona sunt, uno* αὐτός *excepto* 8, 7—11.

'8, 7—11 scheinen mir nicht am Platze zu sein' Egenolff I 840, nullo argumento adiecto. Sane vix credibile est Stoicos vel alios quosdam hanc causam attulisse, ut ὁ ἡ τό pronomina esse non posse comprobarent et ὁμοφωνίαν respuerent: nam inepta profecto causa est. Accedit quod haec pugnant cum eis quae synt. 136, 13 proferuntur: Εἴρηται οὖν διὰ τί ἡ ἐκεῖνος καὶ ἡ οὗτος οὐκ ἐνεκλίθησαν. ἀλλ' οὐδ' ὅτε ἄρθρα εἰς σύνταξιν ἀντωνυμίας παραλαμβάνεται, ἔγκλισιν ἀναδέχεται, οὐ καθὸ γένους εἰσὶ παρεμφατικά, ἀλλὰ καθὸ ἄρθρα ὄντα τῇ φύσει ἀδυνατεῖ εἰς ἔγκλισιν παραλαμβάνεσθαι· τόπον γὰρ ἐπέχει ἐναντίον τῇ ἐγκλίσει. Quamquam quae hoc synt. loco praecipiuntur pugnant non solum cum eo in quo versamur loco, sed etiam cum eis quae praecedunt. Ibi enim demonstravit Ap. non posse unam eandemque vocem modo pronomen modo articulum esse; hoc synt. loco contendit ὁ ἡ τό etiam ubi pronominum modo construuntur natura articulos esse. Ne in hac quidem re sibi constitit; ad pron. 3, 12—15.

8, 8 τὸν δισσὸν τόνον i. e. orthotonesin et enclisin; idem significat synt. 100, 6. 121, 10. 165, 25 τὸ δισσὸν τοῦ τόνου; ib. 121, 13 τὸ διτονῆσαι; contra pron. 60, 16. 18 διτονεῖν est 'duobus accentibus insigniri', ut adv. 178, 1 δύο τόνους ἐπιτίθεσθαι 'duos accentus imponi'.

8, 9 De formis ἐμφαντικός et ἐμφατικός in commentatione de Ap. consuetudine et de re orthographica agam.

8, 10 ἐν τῷ ἰδίῳ τόπῳ] pron. 37, 26 sq.

Accedunt aliae causae, cur articulus a pronomine secernendus esse videatur 8, 12—9, 6.

a) Pronomina loco nominum, articuli cum nominibus ponuntur 8, 12—14.

8, 14 καὶ ⟨τὸ⟩ ἀντί τινος Hoersch. 378, Lange mg. Ad 7, 28.

b) Pronomina adiecto verbo plenam absolutamque efficiunt sententiam, articuli non efficiunt 8, 14—15. Cf. pron. 64, 15. synt. 12, 5.

c) Articuli ubi nominativo casu proferuntur, (interdum) *postpositivi*

(= pron. relat.) *sunt; pronomina vero ubi nominativo casu usurpantur, nunquam 'postpositiva' sunt* (quamquam est ubi praeter legem ac naturam postponantur) 8, 15—17.

In his verbis offendit Schmieder pron. 11, eam maxime ob causam, quod eius definitionis ὑποτακτικός vocis quam ipse protulit Ap. pron. 35, 22, alteram partem quae ad accentum pertinet h. l. neglexerit. At id non est quod mireris; nam tam late patet vocis illius notio, ut etiam syllabae (synt. 7, 9) litterae (synt. 58, 3) personae (synt. 129, 26) dicantur hypotacticae. Definitio igitur illa quamquam in universum profertur, tamen sola pronomina spectare putanda est; h. l. de pronominibus et articulis agitur. Quare verba illa ut supra interpretatus sum accipienda esse etiam nunc confido (v. RSchneider III 589); 'interdum' suppleri posse ex aliis locis apparet sat multis. V. pron. 24, 23. 30, 13; coni. 252, 35. 255, 17; RSchneider III 589; consimili modo 'utique' omittitur coni. 246, 9 all.

d) In pronominum locum substituuntur et nomina et pronomina eiusdem potestatis: in articulorum locum non item 8, 17—22.

8, 18 τὴν ἵ καὶ οἵ καὶ ἕ Matth. II 630. Ad pron. 7, 28.

8, 22 ἐδείχθη] pron. 7, 20—8, 6.

e) Αὐτός *pron. cum alio pronomine coniunctum oppositioni intendendae inservit, cum articulo coniunctum duplicem relationem indicat* 8, 22—26. Cf. Prisc. XII 8 p. 581, 16—21.

8, 25 δὶς δὲ ἀναφοράν] synt. 59, 6 ὁπηνίκα δ' ἑτέρα (ἀναφορά) προςγίνεται, τὸ ἐγκείμενον τῆς ἀναφορᾶς ἐν τῇ αὐτός συμπαραλαμβάνεται διὰ (exspectaveris τῇ scil. ἀναφορᾷ διὰ: ad 7, 28) τοῦ ὁ ἄρθρου, δηλοῦντος καὶ αὐτοῦ ἀναφοράν, καὶ οὕτω δὶς ἀναφέρεται. GFSchoem. art. 55.

f) Dicat fortasse quispiam: 'ipsa pronomina inter se differunt, velut personalia et possessiva'. At haec (possessiva) specie, non genere ab illis diversa sunt, nam eas res quibus universum genus circumscribitur communes habent: loco nominum ponuntur, personam (possessoris) semper definiunt, substantiam (Prisc.) *significant* 8, 27—32.

Matth. II 631: 'Darauf entgegnet Apollonius, dafs zwischen Personal- und Possessivpronomen keine generellen Unterschiede beständen, und führt zunächst richtig an, dafs auf beide (rectius: dafs auch auf das Possessivpronomen; subiectum verbi ἐμπίπτει est ἡ ἐμός, quod sane indicare debebat Ap.; ad 7, 28) τὸ ἀντ' ὀνόματος παραλαμβάνεσθαι passe; wenn aber dann τὸ τὰ πρόσωπα πάντοτε ὁρίζειν τοῦ κτησαμένου fortgefahren wird, so enthalten diese Worte vielmehr einen specifischen Unterschied des Possessivpronomens vom persönlichen (sane, sed persona possessoris, quam distinguit possessivum, non minus persona est quam quaelibet aliae personae; poterat igitur addere καὶ διὰ τοῦτο τὸ ὁρίζειν πρόσωπα: sed haec non est consuetudo Ap.), erfordert aber wird ein Punkt genereller Uebereinstimmung; es ist also τοῦ κτησαμένου zu streichen (frustra) und alsbald passt τό τε πρόσωπα ὁρίζειν wieder auf beide Pronominaklassen. Nicht gleich falsch, aber mindestens überflüssig(!) sind sodann die Worte τὸ οὐσίας παραστατικὸν εἶναι und dann οὔτε οὐσίαν παρίστησι, denn dies ist keine den Pronominibus allein eigentümliche Eigenschaft(!), wie sie doch hier verlangt wird'.

8, 30 τὸ οὐσίας παραστατικὸν εἶναι] cf. pron. 9, 9 αἱ δὲ (sc. ἀντωνυμίαι) . . οὐσίαν τε μόνον δηλοῦσιν. ib. 27, 9 οὐσίαν σημαίνουσιν αἱ ἀντωνυμίαι, τὰ δὲ ὀνόματα οὐσίαν μετὰ ποιότητος· τὸ οὖν τίς, οὐσίας

ὃν μόνον παραστατικόν, ἀντωνυμία. synt. 73, 22 διὰ τῆς ἀντωνυμικῆς συντάξεως τῆς μὲν οὐσίας ἐπιλαμβανόμεθα. ib. 83, 8 οὐσίας γὰρ μόνης εἰσὶ σημαντικαὶ αἱ ἀντωνυμίαι. ib. 73, 15 σαφὲς ἐντεῦθεν ὡς διὰ μὲν τῆς ὀνοματικῆς συντάξεως ⟨οὐ μόνον ins. RSchneider⟩ τὴν οὐσίαν ἐπιζητοῦμεν τοῦ ὑποκειμένου· (parentheseos signa removenda) ταύτην γὰρ μόνον ⟨fort. μόνην, ut 83, 3, sed cf. pron. 27, 10⟩ αἱ ἀντωνυμίαι ἐμφαίνουσι, τῆς ὑπ' αὐτῶν δείξεως συνεξηγουμένης τὰ παρεπόμενα, ἔνθεν ἐπὶ πᾶν ὑποκείμενον συντείνουσι. διὰ μέντοι τῆς ἀντωνυμικῆς συντάξεως τῆς μὲν οὐσίας ἐπιλαμβανόμεθα, τῆς δὲ ἐπιτρεχούσης ἰδιότητος (idem valet quod pron. 27, 10 et synt. 104, 11 ποιότητος) κατὰ τὴν τοῦ ὀνόματος θέσιν (qualis indicatur ubi nomen ponitur) οὐκέτι. ib. 104, 8 Αἱ . . ἀντωνυμίαι εἰς οὐδὲν ἄλλο ἀποβλέπουσαι . . ἢ εἰς τὴν ὑποκειμένηνοὐσίαν, ἔχουσιν εὔληπτα καὶ τὰ ἐπισυμβεβηκότα τῇ ποιότητι. Vertit haec Prisc. XVII, 64 p. 146, 15—18.

g) ad 5, 15—18. *Ipsi Stoici quamquam eodem nomine utuntur ad articulos et pronomina appellanda, res tamen diversas significant. Quod ut excusent,* ἄρθρα *etiam in corpore et iuncturas et ipsa membra esse monent. Sane, sed materia iuncturae et membra diversa sunt. Eodem modo articuli et pronomina suapte natura inter se differunt; praestat igitur et haec et illos proprio nomine signare* 9, 1—6.

GFSchoem. art. 14: 'Cavillatur hanc excusationem Ap. de pron. 9 ... Et iure cavillaretur, si utrumque nominis abusum plane eiusdem generis esse dixissent. . . . ista eorum defensio dubitari non potest quin eo tantum pertinuerit, ut non nimis aegre ferendum esse nominis in sermone usum improprium contenderent, quandoquidem etiam in corpore ἄρθρα saepe minus proprie dicerentur'. id. Red. 117. — Non video quid sit causae cur Apollonium aliter Stoicorum excusationem accepisse arbitremur; (ἄρθρον τὸ ἐπὶ σώματος) πολὺ διέστηκε non est 'ἄρθρον cum de corpore loquimur modo usurpamus longe diverso ab eo quo eadem voce utimur ad articulum et pronomen significandum', sed hoc potius 'ἄρθρον vocis notio ubi de corpore loquimur in duas notiones longe diversas dividitur (spaltet sich): πόθεν γὰρ ἁρμογή τε καὶ κῶλον τὸ αὐτό'; hoc igitur vult: 'Comparatione illa nihil proficitur; non licet alterum nomen improprie impositum altero non minus improprie dato excusare. Diversa sunt in corpore membra et iuncturae, quae si accurate loquimur distinguimus; diversa in oratione pronomina et articuli. Minime igitur in re grammatica, in qua id maxime agimus ut accurate distinguamus, quae suapte natura non minus diversa sunt quam illa confundere unoque nomine comprehendere licet. Pronomina igitur et articuli quamquam quaedam communia habent, tamen cum pluribus rebus gravioribus diversa sint, ipsis appellationibus discerni praestat'. Itaque nec Schmiedero (p. 8) nec Eggero (p. 94) assentior.

9, 5 ἐναρμόνιον πτωτικῷ] i. e. articulus cum voce casuali (vel cum voce quae casualis locum occupat) arte coniunctus est, id quod pari utriusque flexione cernitur: cf. synt. 47, 18 δῆλον ἐκ τοῦ ἐνηρτῆσθαι αὐτὸ τοῖς κατὰ ἀκολουθίαν πτωτικοῖς, καὶ ἕνεκα τούτου συνελεύσεται τῇ τούτων ἀκολούθῳ κλίσει· ἐπεὶ πῶς ἂν ἄρθρον γένοιτο; adv. 121, 7 ἀνάγεται τὰ μὲν ἄρθρα πρὸς τὰ πτωτικὰ ἢ ὡς πτωτικά.

7. *Postremo* ἰσωνυμία *nomen probari non potest, quod non congruunt cum nominibus pronomina. Nomine enim nihil demonstramus et qualitatem indicamus; pronomen autem eam vim demonstrandi habet ut personas simul distinguat, et tantummodo esse aliquid indicat* 9, 7—10. Quis hanc appellationem proposuerit, ignoramus.

II. Definitio, cuius partes singillatim percensentur 9, 11—13, 3.

Definiendum igitur pronomen hunc in modum: est vox quae nominis loco ponitur, definitas personas indicat; ubi genera voce non discernit, ita declinatur ut singuli eiusdem pronominis casus ac numeri a diversis stirpibus deriventur 9, 11—13. Cf. synt. 101, 7 Ἐκεῖνο οὖν ἀντωνυμία, τὸ μετὰ δείξεως ἢ ἀναφορᾶς ἀντονομαζόμενον, ᾧ οὐ σύνεστι τὸ ἄρθρον. Schol. AG 906, 7 = 77, 17 Hilg. ἔστι δὲ αὐτῆς ὁ ὅρος οὗτος ἀντωνυμία ἐστὶ λέξις ἀντὶ ὀνόματος παραλαμβανομένη, προσώπων ὡρισμένων παραστατικὴ μετὰ κλίσεως τῆς κατὰ πτῶσιν καὶ ἀριθμὸν θεματικῆς, ὁπότε μὴ διὰ τῆς φωνῆς τὸ γένος παριστάνει. Hanc definitionem (Heliodori) ex Apolloniana factam esse apparet Ipsum Apollonium suam e Dionysiana fecisse monet Uhlig DTh. 64, qui etiam latinorum grammaticorum definitiones, quae omnes ex eodem fonte fluxerunt, percenset. Quaedam testimonia addit Egenolff V 128. Quae Ap. addidit Dionysianae διάφορον — ἀπαρέμφατος, ad definiendam notionem nullius momenti esse optimo iure animadvertit GFSchoem. Red. 121. Eo magis mirum est (quod recte perspexit Kromayer pron. 48) Apollonium τὸ οὐσίαν μόνον vel μόνην σημαίνειν definitioni suae non inseruisse, cum aliis locis (ad 8, 30) huic rei magnum momentum tribuerit. Ceterum quoniam Apollonius Dionysium secutus est, nihil interest utrum Priscianum exscripsisse Dionysium dicas, ut voluit Uhlig, an Apollonium, omissis illis quae Ap. adiecit verbis, ut ait Matth. II 603, qui recte vidit Priscianum additamentum illud vertisse XII 2 p. 578, 7 'et primae quidem personae pronomen et secundae et tertiae cum non discernunt genera, inaequalem habent etiam casuum declinationem tam in singulari quam in plurali numero . . . illa vero, quae distinguunt genera, certam habent et aequalem per utrumque numerum declinationis et casuum regulam'.

Quis ἀντωνυμίας nomen invenerit, non constat; itaque dubitare poteris quid inventor hoc nomen valere voluerit. Qua de re quae Egger protulit (Annuaire de l'ass. pour l'encour. des études gr. 1878 p. 141) digna sunt quae transscribantur: 'J'incline à croire que le mot même ἀντωνυμία, composé de la préposition ἀντί et de la forme éolienne ὄνυμα, pour ὄνομα, n'a pas été bien compris des étymologistes romains ('et grecs' addere poterat) comme cela est plus d'une fois arrivé à leur inexpérience. En réalité les ἀντωνυμίαι sont les noms qui se correspondent comme se font vis à vis les personnages qu'il représentent.. Le mot ἀντί, dans ce composé, a la même force que dans ἀντίθεος, comparable aux dieux, .. ἀντίπαλος . . ἀντίπηξ . . ἀντίκτυπος . . ἀντιπατάσσω . . ἀντιμέτωπος . . Ainsi ἐγώ et σύ, ἡμεῖς et ὑμεῖς se correspondent et 'se conjuguent' deux à deux; d'où l'expression justement pittoresque: λέξεις κατὰ πρόσωπα σύζυγοι. En traduisant ἀντωνυμία par 'pronomen', les Romains ont commis un faux sens, excusé d'ailleurs par ce fait que le pronom remplace, en effet, le nom dans un grand nombre de cas, ce qui n'entraîne nullement pour conséquence qu'il en soit l'équivalent'. Hac in re profecto errat Egger quod contendit neminem nisi romanos grammaticos ἀντωνυμία vocem ita accepisse, ut sit pars orationis quae pro nomine vel pro nomine proprio ponatur: etiam graecos inde a Dionysii Thracis temporibus atque nescio an ante eum eadem sententia vocem illam accepisse ex eorum definitionibus elucet. Illud vero consentaneum est Aristarchi definitionem (3, 12) pronominis naturam aptius circumscribere ac fortasse propius accedere ad eam notionem quam subesse voluit ἀντωνυμίας nominis inventor.

9, 11 ⟨παραλαμβανομένην⟩ sine dubio addendum esse censet Egenolff I 839.

9,12 κατὰ τὴν πτῶςιν καὶ ἀριθμὸν] κατὰ πτ. καὶ ἀρ. Hoersch. 375. Ad 7,28.

1. Pronomen poni nominis loco apparet (synt. 12,7). *Quod cur fiat et quorum nominum locum occupet, infra* (24,22, synt. 95,11) *explicabitur. Personas vero definiri exponendum est* 9,14—16. Cf. Kromayer pron. 44.

2. Omne pronomen aut demonstrativum aut relativum est; pronomina primae et secundae personae tantum demonstrativa, tertiae quaecunque genus declarant et demonstrativa et relativa sunt excepto αὐτός; *cetera relativa sunt. Iam cum ea quae demonstrantur definiantur, cumque ea quae referuntur antecedentem cognitionem significent, quae est definita persona, pronomen sive hunc sive illum usum habet semper definitas personas repraesentat* 9,17—10,7. Cf. Prisc. XII 3 p. 578,18—24.

9,17 Schol. AG 887,30 ἡ γὰρ ἀντωνυμία προςώπων ὡριςμένων ἐςτὶ παραςτατικὴ ἢ διὰ δείξεως ἢ ἀναφορᾶς. 904,13.

10,2 Quae Uhlig e schol. (247,34 Hilg.) addidit, necessaria sunt (aptius 10,1 post κατὰ τὸ τρίτον ponuntur, v. schol.). Quae si omiseris, falsa sunt quae h. l. leguntur pugnantque cum eis quae sequuntur.

10,3 Prisc. XII 3 p. 579,1 'ipse' vero, si per se proferatur in tertia persona, relativum est . . si vero cum aliis pronominibus iungatur, eorum accipit significationem.

10,4 τε sitne mutandum nunc dubito; ad 7,28.

10,5 γνῶςιν προϋφεςτῶςαν] antecedens cognitio Prisc. XII 2 p. 578,13.

10,6 pro πάλιν coniecit πάλαι Séguier, La philosophie du langage d'après Aristote 126* vertitque 'la personne déjà définie'. Quod non displicet Egenolffio I 840 cl. pron. 14,11. 64,9. Sed locis allatis est πάλαι γινωςκόμενος, h. l. ὡριςμένος; γνῶςις πρ., ὅ ἐςτι πάλιν πρόςωπον ὡριςμένον 'quae est rursus persona definita', 'quae eodem redit quo persona definita'.

Quibus neque hoc opponi potest, verba quoque personas definire: eorum enim tertiae personae indefinitae sunt neque determinantur nisi additis pronominibus; neque illud, etiam nominibus propriis certas personas designari: nam propter homonymiam res saepe non est certa, nisi ubi adiecto alio nomine dubitatio tollitur. Pronomen vero neque ubi refertur neque ubi demonstrat ambiguum est 10,8—17.

10,8 synt. 12,18 παρυφίςταται οὖν ἡ εὐθεῖα ἐν αὐτοῖς τοῖς ῥήμαςι, κατὰ μὲν τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον ὁριζομένη, κατὰ δὲ τὸ τρίτον διὰ τὸ ἄπειρα εἶναι τὰ τρίτα ἀοριςτουμένη, χωρὶς εἰ μὴ ἐξαίρετος ἐνέργεια γένοιτο, καθάπερ ἐπὶ τοῦ ἀςτράπτει καὶ βροντᾷ. Prisc. XII 2 p. 581,1 non irrationabiliter tertias verborum personas infinitas Ap. dicit; Schol. AG 907,14 (p. 259,29 Hilg.) κατὰ τοῦτο διαφέρει ῥημάτων ἡ ἀντωνυμία, καθὸ τὸ τρίτον ὁρίζει καὶ πάντως ἵςτηςιν ⟨παρίςτηςιν? pron. 73,1⟩ ἡμῖν τὰ πρόςωπα ἢ δι' ἀναφορᾶς ἢ διὰ δείξεως, ὅπερ οὐκ ἔλαχε τὸ ῥῆμα. εἰ γὰρ καὶ ὁρίζει, ἀλλ' οὐ δείκνυςιν, οἷον εἰπεῖν ἐπὶ τῆς ἀντωνυμίας, δι' ἀναφορᾶς μέν, ὡς ἐπὶ τῆς αὐτός — ἀναφορικὴ γὰρ ἡ αὐτός ἀντωνυμία φύςει —, διὰ δὲ δείξεως ὡς ἐπὶ τῆς ἐγώ, ςύ, οὗτος, ἐκεῖνος καὶ τὰ ὅμοια. Ska VI 20.

10,13 γοῦν, non οὖν, aptum esse, significare enim 'velut', 'ut exemplum afferam', recte monet Egenolff III 166.

10,14 cf. synt. 41,4—20. 74,3—21.

Etiam ubi pronomen et relationis et demonstrationis expers esse videtur,

velut ubi dicimus: 'ille beatissimus est qui' e. q. s., *spectat ad personam mente anticipatam. Atque cum dicimus: 'hic vir qui paullo ante mihi obviam venit', is de quo sermo est tamquam si praesens sit animo obversatur* 10, 18—26.

10, 19 cf. synt. 27, 6 τὸ γὰρ ὡς ἐсόμενον πρόсωπον ἀνεπόληсεν (scil. articulus praep.) ὅμοιον καθεсτὸс ἐκείνῳ (ζ 158). οὐ γὰρ ὅμοιόν ἐсτι τῷ (δ 145), ἐπεὶ τοῦτο μὲν τὸ προγεγονὸс πρόсωπον ἀναπολεῖ, τὸ δὲ προκείμενον τὸ ὡς ἐсόμενον.

10, 22 ἀνεφώνηсεν] scil. is de quo sermo est, Ulixes; hoc in ἀνεπόληсεν mutat Lange mg., synt. respiciens; idem l. 20 post ἐπί τι inserit πρόсωπον et l. 21 τι πρόсωπον delet. Frustra.

3. Pronomina, ubi genera terminatione non discernunt (haec omittit Ap.; ad 7, 28), *inaequalem habere declinationem et per numeros et per casus, octo legibus demonstratur* 10, 27—28.

Ἀκολουθία est aequalitas flexionis, quae non solum in sono vocis, sed etiam ἐν τοῖс παρεπομένοιс vel сυμπαρεπομένοιс (synt. 102, 23 ἡ γοῦν ἐκεῖνοс καὶ αἱ сύζυγοι κλιθεῖсαι ἔсχον καὶ τὰ сυμπαρεπόμενα ἀκόλουθα. pron. 11, 8), accentibus et aspiratione, posita est. Pro ἀκολουθία etiam dicitur τὸ ἀκόλουθον (synt. 102, 21. 105, 1). Talis flexio est ἀκόλουθοс (ἡ ἀκόλουθοс κλίсιс synt. 104, 21), ipsique casus et numeri dicuntur ἀκόλουθοι (ἀκόλουθοс ἀριθμόс synt. 102, 10; pron. 12, 18), vel αἱ κατ' ἀκολουθίαν πτώсειс vel γένη vel ἀριθμοί (synt. 62, 8—10). His opponuntur primum ἑτερόπτωτα et ἑτερόκλιτα, pron. 13, 1 ἐν ὀνόμαсιν ἑτερόπτωτα, ὕδωρ ὕδατοс, μέγαс μεγάλου, καὶ ἐν ῥήμαсιν ἑτερόκλιτα, ἔсθω ἔφαγον, φέρω οἴсω. ib. 11, 4; (synt. 102, 12 nomina quoque ἑτερόκλιτα dicuntur), quorum formae a diversis thematis (Grundformen) derivantur, ita tamen ut quaedam inter se cohaereant; deinde θεματικά. Contra πρωτότυπα non sunt opposita nisi παραγώγοιс synt. 230, 24. Θέμα apud Apollonium primum est vox non derivata, ex qua aliae derivantur sive παραγωγῇ synt. 109, 19 ἡ οὗτοс παραχθεῖсα ἐξ ἄρθρου τοῦ ὅс .. οὐ γὰρ θεματική ἐсτι, sive κλίсει synt. 168, 20 ἐν .. ἀντωνυμίαιс τὸ πρῶτον (πρόсωπον) πρὸс τὸ δεύτερον (сυμπάθειαν ἔχει), τῶν τρίτων ἔсθ' ὅτε καὶ ἐκλειπόντων καὶ πλεοναζόντων καὶ ἐν ἰδίοιс θέμαсι καταγινομένων, ὡс ἡ ἐκεῖνοс, ἡ οὗτοс, ἡ μίν. ib. 102, 20 ἡ ἐμοῦ οὐ κλιθεῖсα, γενομένη δὲ ἐν θέματι. pron. 11, 21 οὐκ ἀκόλουθοί εἰсιν αἱ ἀντωνυμίαι, θέματα δὲ ἴδια κατὰ ἀριθμὸν καὶ πρόсωπον καὶ πτῶсιν. Deinde θέμα est forma, quae non est πεπονθυῖα coni. 254, 2 ποιητικὸν ὄντα τὸν αὖ καὶ ἔτι τὸν τάρ θεματικοὺс ἂν παραδεξαίμεθα. adv. 174, 6 ὅθεν ἢ καὶ αὐτὸ (τὸ αὔτωс) δεκτέον θεματικόν, ἢ сυγκαταθετέον Ἡρακλείδῃ, φαμένῳ ὡс κατὰ сτέρηсίν ἐсτι ⟨τὴν⟩ διὰ τοῦ ᾱ. Itaque his aliisque locis fere (non prorsus) convenit cum vocibus ἀπαθέс ὁλόκληρον ἐντελέс. Postremo linguae elementum est adv. 121, 4 ἐντελέсτερον μέντοι δεδείξεται ἐν τῷ περὶ сυντάξεωс (11, 6), ὡс τὰ μὲν θεματικώτερα ⟨μέρη⟩ τοῦ λόγου ὀνόματά ἐсτι καὶ ῥήματα, τὰ δ' ὑπόλοιπα τῶν μερῶν τοῦ λόγου ὡс πρὸс τὴν τούτων εὐχρηсτίαν ἀνάγεται. Hoc in quo versamur loco primam vocum θέμα θεματικόс notionem apparere constat. Et ἑτερόκλιτα et ἑτερόπτωτα et θεματικά uno ἀνακολούθων nomine comprehenduntur pron. 66, 1 αἱ ἀντωνυμίαι πρωτοτυποῦсαι ἀνακόλουθοι καὶ κατὰ ἀριθμὸν καὶ κατὰ πτῶсιν. Eadem notio, quae voci ἀνακόλουθοс subest, dictioni διάφοροс κατὰ πτῶсιν καὶ ἀριθμόν subicitur pron. 10, 27. Haec inaequalis flexio dicitur ἀνακόλουθοс κλίсιс synt. 104, 21 vel ἀκλιсία pron. 12, 4. Omnia vocabula

quae flecti possunt sunt κλιτικά, vel μετασχηματιζόμενα, quae non possunt ἄκλιτα, καθ' ἕνα σχηματισμὸν ἐκφερόμενα, μοναδικά (synt. 33, 25). Quae per casus flectuntur, sunt πτωτικά, i. e. nomina, pronomina, participia. Quaedam nomina unum casum habent nec ceteros casus formis distinguunt, ut litterarum nomina: ea μονόπτωτα vocantur (synt. 29, 1; eadem l. 22 ἄκλιτα dicuntur). Πτωτικοῖς opposita sunt ἄπτωτα; in his igitur etiam verba sunt (synt. 176, 5). Cf. ind. Ska II 12 sq. III 3. Wackernagel path. p. 12 sq.

10, 27 κατὰ πτῶσιν καὶ ἀριθμὸν διάφορος = ἀνακόλουθος v. s. Cf. Prisc. XII 2 p. 578, 7.

a) Prima regula: duales omnium casualium easdem consonantes servant quae sunt in pluralibus ad quos pertinent. Quacum pugnat νῶι *cum* ἡμεῖς *comparatum* 10, 28—11, 6.

10, 4 ἑτέρωπτον] v. s.

b) Secunda regula: omnis genetivus qui tot syllabas habet quot dativus, etiam tonum servat. Contra ἐμοί *acuitur,* ἐμοῦ *circumflectitur* 11, 7—9.

c) Tertia regula: accusativi in ε̄ *non exeunt. Inaequabile igitur* ἐμέ 11, 9—10.

d) Quarta regula: dativi qui longa terminatione utuntur non acuuntur: acuuntur ἐμοί *et* σοί; *dativi unius syllabae omnes circumflectuntur:* σοί *acuitur* 11, 10—12.

e) Quinta regula: dualis ῑ *littera non terminatur: abnormes igitur formae* νῶι *et* σφῶι 11, 12—13.

11, 13 εἰς μόνον ῑ] μόνον delet Lange mg.; fortasse ideo adiectum est, quod nominativi dualis ex lege unam tantum vocalem habent pron. 88, 10 παντὸς δυϊκοῦ εὐθεῖα μὲν ἓν ἔχει φωνῆεν, γενικὴ δὲ δύο. Quamquam ubi de eadem re agitur abest μόνον pron. 86, 16 νῶι καὶ σφῶι . . οὐκ ἀκόλουθοι, καθὸ οὐδὲν δυϊκὸν εἰς ῑ λήγει.

f) Sexta regula: si quod vocabulum nominativo in ω̄ *exit, femininum est: inaequabile igitur* ἐγώ 11, 13—14.

11, 13 post εἴ τι inserit πτωτικὸν Lange mg. Sed magis necessarium est ἐν εὐθείᾳ: neutrum tamen addendum; ad 7, 28.

g) Septima regula: vocabula quae in ῡ *vel* ῑ *desinunt neutra esse solent:* σύ ἵ *tria genera significant* 11, 14—15.

Haec e DThr. 16, 2 desumpta videri eademque δόρυ μέλι exempla iam apud Aristotelem legi (poet. c. 21 extr.) monet Egenolff V 119.

h) Octava regula: quidam hanc legem sancire voluerunt: 'genetivi unius syllabae quae in ο̄ῡ *exeunt,* σ̄ *adiecto nominativi fiunt, ideoque* σοῦ *abnorme'. Obstat autem genetivus articuli* τοῦ. *Si quis dicat legem illam non valere nisi de nominibus: ne* σοῦ *quidem nomen est. Praestat igitur haec regula: formae ubi flectuntur a nominativis qui in correptas vocales ancipites desinunt, nunquam totidem syllabas habent quot nominativi: cui legi adversantur* σύ *et* σοῦ 11, 16—20.

11, 19 δίχρονα φωνήεντα esse vocales quae et longae et breves esse possunt nemo nescit.

His legibus centenas adiungere poteris, quibus demonstretur pronomina non esse aequabilia, sed inaequalem per numeros personas casus declinationem habere 11, 20—22. Cf. synt. 102, 3—105, 10. *)

*) synt. 103, 3 ἀλλ' εἰς — 5 λέξεις delenda sunt; nam quae l. 5 sequuntur

Hos aliosque eiusdem generis canones iam Apollonii temporibus notos fuisse oportere monet Egenolff III 166. Quorum quis auctor fuerit ignoramus. De θέμα vocis notione cf. adn. ad 10, 27 et Egenolff l. s. s. 168 sq.

3. Definitioni adiectum est 'ubi genera finibus non discernunt' propter derivativa (possessiva) *quae vocantur, quia haec voce personam possessam distinguunt et eam ob rem numero et casu aequabilia sunt. Primitiva vero voce genera non discernunt in prima et secunda persona, sed demonstrando genera definiuntur (demonstratio enim simul genus aperit). Unde* μοναδικά *appellantur, quia una voce tria genera indicant* 11, 23—30. Cf. Prisc. XII 7 p. 580, 20—581, 8.

11, 24 Mirum est Ap. praeter derivativa i. e. possessiva non commemorare demonstrativa tertiae personae (οὗτος ὅδε ὅς = οὗτος ἐκεῖνος αὐτός): nam haec quoque voce genera distinguunt.

11, 25 αὗται (αἱ παράγωγοι) τὸ ἔξωθεν πρόσωπον διαστέλλουσι] scil. κατὰ γένος v. adn. ad 7, 28. In possessivis duae sunt personae; primum eius qui possidetur vel rei possessae ad quam terminatio pertinet (τὸ ἔξωθεν vel ἐκτὸς πρόσωπον); deinde eius qui possidet, i. e. prior possessivi pars (τὸ ἐντὸς πρόσωπον). Cf. 15, 2—5. synt. 60, 3—63, 22. 170, 28. Prisc. XII 7 p. 580, 24 'in omnibus enim derivativis pronominibus duae intelleguntur personae, intrinsecus possessoris, extrinsecus possessionis'. Quo factum est ut διπρόσωποι dicerentur a Dracone pron. 17, 1. In terminationibus igitur regulam quam supra protulimus sequuntur, in initiis vero inaequalia sunt, sicut primitiva a quibus descendunt. — Guttentagii correctio non est necessaria v. s. — Modo παραγωγός modo παράγωγος scribit b; Lob. proll. 265 dederat παραγωγόν, quod ipse scribi iubet παράγωγον 520. V. Herodiani regulam I 141, 6 et ind.

11, 28—29 schol. AG 912, 13 ἅπερ (τὰ γένη) αἱ πρωτότυποι ἀντ. διὰ μὲν τῆς φωνῆς οὐ διαστέλλουσι, διὰ δὲ τῆς ὑπ' αὐτῶν δείξεως· ἡ γὰρ δεῖξις συνεξηγούμενον ἔχει καὶ τὸ γένος. ὅθεν καὶ μοναδικαὶ καλοῦνται, ἐπεὶ διὰ μιᾶς φωνῆς ἡ τριγένεια παρίσταται. Ex hoc schol. loco illa συνεξηγούμενον — δεῖξις Ap. verbis inserta esse censet Lange mg., delet etiam Matth. II 632. Ego quidem potius crediderim ipsum scholiastam verba ita scripta ut nunc sunt legisse: quae sintne sana valde dubito, cf. pron. 37, 17 τῆς ἐν αὐταῖς (scil. πρωτοτύποις) δείξεως συνεξηγουμένης τὸ γένος. synt. 73, 19 τῆς ὑπ' αὐτῶν δείξεως συνεξηγουμένης τὰ παρεπόμενα. ib. 35, 19 τὸ σχῆμα ἐξηγήσατο τὸ ἀσύστατον τοῦ λόγου. Emendandum videtur συνεξηγουμένη γὰρ ἔχει τὸ γένος ἡ δεῖξις.

11, 29 μοναδικαὶ καλοῦνται] Quamquam de toto hoc loco qui est de sexus secernendi ratione luculente ut solet egit Lob. proll. diss. I c. II, tamen quoniam non id egit ut Apollonii maxime de hac re praecepta enarraret, sed ut totam doctrinam, non neglectis sane antiquorum grammaticorum placitis, tamquam suo Marte illustraret: non alienum duco de eadem quaestione, quatenus ad Dyscolum pertinet, breviter exponere. Agam igitur de una ea discriminandi generis ratione, quae sola nominis declinatione efficitur; eos enim egregie falli dicit technicus, qui articulos sexus dispiciendi causa apponi arbitrentur. Quamquam ne hac quidem in re sibi prorsus constat: nam adv. 154, 8 ἔστιν, inquit, ἐπινοῆσαι τῇ παραθέσει

καὶ εἰ τοῦτο, arte cohaerent cum l. 2: 'et si hoc ita est, i. e. si non licet παντὶ ὀνόματι πᾶν ἀντιπαραβάλλειν, πῶς οὐ μάταιον τὸ διάφορα μέρη λόγου ἀντιπαραβάλλειν'.

τῶν ἄρθρων διαςτελλόμενα τὰ κοινά. Qua de re pluribus verbis egit synt. 23, 17 sq., etiam uberius egerat in libro περὶ γενῶν synt. 23, 20. 25, 18.

Ac primum quidem de eis vocibus, quae *una terminatione utuntur,* dicendum est. Omne igitur unius generis nomen, quod unam, ut par est, terminationem habet, unde nulla alia, quae alii generi inserviat, nascitur, μονογενής vocatur adv. 201, 9 ὃν τρόπον ἐν τῷ παρεπομένῳ γένει τοῖς ὀνόμαςίν ἐςτι μοναδικὰ κατὰ ἀρρενικὴν προφορὰν καὶ ἔτι κατὰ θηλυκὴν καὶ οὐδετέραν, μονογενῆ καλούμενα. ib. 145, 20 τῷ μέντοι τόνος, μονογενεῖ ὄντι, παράκειται τὸ τόνῳ.

Quaecunque voces (ut personalia cardinalia) significant illae quidem et res et animalia diversi generis, sed *non discernunt exitu*, vocantur ἀδιάςτολοι γένους pron. 37, 16, ἀπαρέμφατοι γένους διὰ φωνῆς ib. 61, 9, οὔποτε γένους ἐμφαντικαὶ διὰ τῆς φωνῆς ib. 61, 19. *Tria* autem genera una terminatione designari ubi accurate indicatur, μοναδικὰ appellantur vocabula κατὰ τριγένειαν, κατὰ τῶν τριῶν γενῶν vel breviter μοναδικά (adverbia ea videntur μοναδικά dici, quae a nominibus unius exitus derivata sunt: adv. 169, 17 τὰ εἰς $\overline{\omega}$ λήγοντα ἐπιρρήματα, μοναδικὰ ὄντα λέγω, κατὰ βαρεῖαν τάςιν; synt. 33, 25 τὸ μοναδικὸν = ἀκλιςία, Flexionslosigkeit; v. adn. ad 10, 27) adv. 141, 24 τρεῖς καὶ τέςςαρες καὶ εἴ τις τοιοῦτος ἀριθμὸς ⟨οὐ⟩ μοναδικὸς κατὰ τριγένειαν. pron. 12, 8 τὸ . . πέντε καὶ τὰ τοιαῦτα, μοναδικὰ ὄντα κατὰ τῶν τριῶν γενῶν. ib. 11, 29 ὅθεν καὶ μοναδικαὶ καλοῦνται (αἱ πρωτότυποι), ἐπεὶ διὰ μιᾶς φωνῆς ἡ τριγένεια παρίςταται. ib. 12, 10 τοῦ δύο μοναδικοῦ καθεςτῶτος; vel minus accurate τῶν τριῶν γενῶν παραςτατικά: pron. 29, 6 τῶν τριῶν γενῶν παραςτατικόν, ὥςπερ καὶ τὸ ἵ. ib. 16, 25 τὸ τῶν ἄρθρον τῶν τριῶν γενῶν ἐςτι παραςτατικόν*); ib. 12, 4 πᾶςαν λέξιν τῶν τριῶν οὖςαν γενῶν παραςτατικήν; et τὰ τρία γένη δηλοῦν pron. 12, 11; vel μιᾷ φωνῇ χρῆςθαι κατὰ ⟨τῶν⟩ τριῶν γενῶν pron. 12, 6; διὰ μιᾶς φωνῆς τριγένειαν ὑπαγορεύειν adv. 141, 22; (in personalibus) τὰ γένη οὐκ ἐκκοπτόμενα ἰδίοις τέλεςι κατάλληλον ἔςχε τὴν ἐν τοῖς τριςὶ γένεςι θέςιν διὰ μιᾶς ςυλλαβῆς synt. 104, 25. Quae ita comparata sunt, ea etiam ἄκλιτα esse solent, ut cardinalium haud pauca et personalia pron. 12, 5—17, conveniuntque cum aclitis proprie dictis: coniunctionibus, adverbiis, praepositionibus synt. 52, 22. — Ubi *duo* genera una terminatione indicantur, est κοινότης, vel ςύγχυςις τοῦ γένους synt. 24, 18 (pron. 12, 15 ςύγχυςις τοῦ γένους etiam in personalibus dicitur esse, quae *tria* genera uno exitu designant), τοῦ γένους ςύνοδος ib. 23, 27; ςυνέμπτωςις γένους vel κατὰ γένη ib. 52, 13. 14; (quamquam pron. 16, 25 etiam τῶν articulus, qui τῶν τριῶν γενῶν ἐςτι παραςτατικός, ςυμπεςεῖν τοῖς γένεςι dicitur); τὸ γένος ἐπικοινωνεῖ ib. 54, 16; ἐν δυςὶ γένεςι νοεῖται ἀρςενικὰ καὶ θηλυκά, ὡς ἵππος καὶ τὰ παραπλήςια adv. 201, 14; εἰς ἀμφιβολίαν τοῦ γένους προβαλλόμενα synt. 25, 3. Tenendum est Ap. non discernere, ut quidam grammatici, τὰ κοινά et τὰ ἐπίκοινα (DThr. 25, 1); ἐπικοίνως semel legitur coni. 253, 20, sed est 'universe': ἐπικοίνως κατὰ πάντων ἡ ὀνομαςία ἐτέθη (ἐπικοινωνεῖ τὸ γένος synt. 54, 16; ἐπικοινωνεῖν τῷ γένει adv. 201, 12). Itaque et ea vocabula quae quamquam una terminatione utuntur tamen ὁ ἡ articulis genera distinguunt, ut ὁ ἡ θεός ὁ ἡ ἵππος, et ea quae unum articulum

*) Quod Trypho synt. 52, 7 τὸ τῶν ἄρθρον dicit τριγενές, ab Apollonii consuetudine abhorret.

admittunt, ut ἡ χελιδών ὁ ἀετός, dicuntur κοινά vel esse ἐν κοινότητι; pron. 30, 7 κοινά ἐστι κατὰ γένος . . τὰ σύνθετα . ., τὸ σύνδουλος . . κοινόν. ib. 31, 20 κοινὰ ὁμοίως τοῖς συνθέτοις. synt. 55, 2 τὰ σύνθετα πρόδηλον ἔχει τὴν κοινότητα τῶν γενῶν. ib. 105, 23 τὰ γοῦν κοινὰ λεγόμενα ἐν γένει, λέγω ἐπὶ τῶν προσηγορικῶν . . οὐκ ἐξίσχυσε τὸ γένος διαστεῖλαι, λέγω ἐπὶ τοῦ ἵππος ἢ ἄνθρωπος. ib. 200, 27 ἐκ κοινότητος τοῦ γένους παραλαμβάνεσθαι. ib. 208, 24 τὸ θεός ἤ τι τῶν δυναμένων κατὰ κοινότητα μόνον ἀκούεσθαι. adv. 124, 23 ὥς γε καὶ ἐπὶ ὀνόματος ἔστιν ἐπινοῆσαι κοινότητα ἀρσενικοῦ καὶ θηλυκοῦ. Haec igitur omnia sunt monocatalecta.

Sequuntur iam ea vocabula quae generis notandi causa *finem mutant:* ea minus accurate dicuntur γένους παραστατικά pron. 28, 14 (quae noli confundere cum παραστατικοῖς τῶν τριῶν γενῶν v. s.) vel γένους παρεμφαντικὰ synt. 136, 6; τὸ γένος διαστέλλειν pron. 12, 13; γένος σημαίνειν ib. 16, 23; vel paullo distinctius διὰ τῆς φωνῆς γένους παραστατικὰ ib. 61, 10. — Quorum haec esse possunt genera: significant tria genera aut trifaria (ᾱ) aut bifaria (β) terminatione; duo genera aut trifario (γ̄) aut bifario (δ) exitu. Ex quibus primum et secundum genus ᾱ β modo uno τριγενής nomine comprehenditur: ἐν τριγενεῖ τῷ τίς synt. 136, 11; ἀπὸ τριγενῶν πτωτικῶν (εὐσεβής καλός) adv. 167, 17; ὀνοματικὴ τριγένεια (ἀφανής ἀφανές) ib. 169, 13; ἔστι τινὰ τριγενῆ, ἐν ἑκάστῃ φωνῇ λεγόμενα, καλός καλή καλόν, ἐπικοινωνοῦντά τε τῷ ἀρρενικῷ γένει καὶ θηλυκῷ, ὁ ψευδής καὶ ἡ ψευδής καὶ τὸ ψευδές ib. 201, 11; τὸ οὗτος οὐ μοναδικόν, τριγενὲς δὲ ib. 167, 18; αἱ τριγενεῖς τῶν ἀντωνυμιῶν μόνως ὀρθοτονοῦνται pron. 61, 18; τὰ δυνάμενα ὑπὸ τριγένειαν πίπτειν (= quae ita flecti possunt ut sua quodque genus terminatione exprimatur) synt. 208, 23, idemque significat pron. 12, 16 τὰ τῶν τριῶν γενῶν διακριτικά (opposita igitur τὰ τῶν τριῶν γενῶν παραστατικά et τ. τ. τ. γ. διακριτικά); modo ea quae secundo generi (β) attribuenda sunt, i. e. quae uno exitu masculinum femininumque, altero neutrum exhibent, κοινά vocantur (v. s.) τὰ εἰς ω̄ν λήγοντα, ὀνόματα μὲν ὄντα, παρασχηματισμὸν ἔχει ἤτοι ἐν κοινότητι ὡς ὁ σώφρων ἡ σώφρων, ὁ γείτων ἡ γείτων, ἢ ἐν καταλήξει τῇ εἰς ν̄α, Λάκων Λάκαινα, δράκων δράκαινα adv. 142, 20. Tertii generis (γ̄) exempla frustra quaeres; quarti (δ), quod quantum scio certo nomine non appellavit Dyscolus, exempla attulit l. s. s. adv. 142, 22 Λάκων Λάκαινα, δράκων δράκαινα.

Animadvertendum autem est initiis quibus ei qui possident indicantur, possessiva pariter inaequalia esse atque primitiva unde derivantur 11, 31 —12, 3.

12, 1 τοῖς [τε] ἀριθμοῖς [καὶ ταῖς πτώσεσιν]] 'Extrema verba (κ. τ. π.), quia unus est casus τοῦ ἐντὸς προσώπου, genetivus, supervacanea et propterea addita esse videri possunt, quod primitiva dixerat (10, 27) κατὰ πτῶσιν καὶ ἀριθμὸν διάφορα esse. Sed recte dixit καὶ ταῖς πτώσεσιν, quia genetivi νῶϊν ἡμῶν reliqui qui sunt in possessivis, lege analogiae non possunt duci ab ἐμοῦ et reliquis genetivis singularis numeri' Ska I 5, 4. — At h. l. omnino non de genetivis personalium, qui in locum possessivorum substitui possunt, sermo est, sed de ipsis possessivis: ea enim sola παραχθέντα dicuntur. Iam cum ἐμός νωΐτερος ἡμέτερος ceterorum possessivorum initia, ubi fines per casus declinantur, immutabilia sint, non video quo modo possessiva κατὰ τὸ ἐντὸς πρόσωπον i. e. possessoris

quod ipsis initiis exprimitur, ἀνακόλουθοι ταῖς πτώσεσι dici possint. Puto haec in h. l. invecta esse ex loco 11, 25 male intellecto.

Causam cur singuli personalium numeri et casus a diversis stirpibus deriventur, hanc esse statuunt, quod quaecunque vocabula una terminatione tria genera exprimunt (μοναδικά), *per casus numerosque non flectantur. Quacum lege pugnare sane* δυοῖν *concedunt, non concedunt pugnare* σώφρονε *vel* φιλιάτρω *declinata; eorum enim nominativos et singularis et pluralis numeri non uno fine uti ad genera indicanda, sed duobus finibus discernere* 12, 4—14.

12, 4 ἀκλισία idem est quod ἀνακόλουθος κλίσις synt. 104, 21. V. s. — Τῶν τριῶν οὖσαν γενῶν παραστατικὴν scil. διὰ μιᾶς φωνῆς, quae ex more omisit; ad 7, 28.

12, 5 τεκμαίρονται] τεκμηριοῦνται Lange mg. Frustra.

12, 10 τὸ γὰρ — 12 ἐδήλου] Matth. II 632 'Diese Worte liefsen sich nur so auffassen, als hätten sie (i. e. grammatici illi) erwarten können, es könnte jemand alle Adjectiva der dritten und alle die Femininform entbehrenden der zweiten Deklination auch als Ausnahme angeführt haben wollen. Das hiefse aber einem Gegner denn doch zu viel Beschränktheit zutrauen; denn dafs man bei Worten, die einen Singular haben, von diesem ausgeht, wird auch allen anderen Grammatikern selbstverständlich gewesen sein. Überdies ist auch der zweite Satz unverständlich; es müfste wenigstens heifsen οὐ μιᾷ φωνῇ τὰ τρία γένη ἐδήλου'. Argumentum quod postremo loco protulit falsum esse ex eis quae supra (11, 29) exposui apparet. Nec rectius Hoersch. 378 dicit: 'bei zweiformigen Wörtern ist der Zusatz (μιᾷ φωνῇ) notwendig'. *Negatur* σώφρων σώφρονες *uniformia* esse. Praeterea non constat omnes grammaticos consensisse semper a nominativo singulari proficiscendum esse; poterant sane hoc premere, dualem omnium adiectivorum tertiae quae vocatur declinationis omniumque adiectivorum compositorum in ος uno exitu tria genera indicare ideoque regulae illi obstare. Profecto his ineptiora admiserunt grammatici. (In Discr. script. pro 'φιλάτρω b' legendum est 'φιλιάτρω b').

Statuo ratione ceteros casus personalium suppressos esse (personalia non esse aequabiliter per casus numerosque declinata) *simulque generibus non discretis coarguti sunt* (i. e. idque ratione factum esse generibus non discretis coarguitur). *Hac enim ratione eae voces quae tria genera finibus discernunt nihil impedit quo minus per casus aequaliter declinentur* 12, 14—17.

Prorsus igitur assentitur Ap. eis quos antea loquentes induxit. Eius verba quo modo nunc interpretanda putem, ex eis quae supra scripsi apparet (aliter explicaveram V 5). Perobscurum esse hunc locum et Egenolff monet I 837, 1 et Hoersch. 374, qui συνεξηλιμμένας pro συνεξητασμένας proponit ('die Casus sind verwischt, vernichtet worden zugleich mit der σύγχυσις der Geschlechter'), non reiecta Ludovici Mendelssohnii coniectura συνεξηφανισμένας. — Συνεξετάζω alio loco, ni fallor, apud Ap. non legitur; ἐξετάζω verbo usus est pron. 72, 16 παντί τῳ δῆλον ὑπὲρ ἀκριβείας ἐξετάσαντι. ib. 79, 12 τὸ ἀκριβὲς τῆς ἀναγνώσεως κατὰ αὐτὸ τὸ τοῦ ποιητοῦ σύνηθες ἐξετάζεται. coni. 230, 9 λόγους τινὰς προυφέρετο ἐξεταστικοὺς τοῦ ἐγκεῖσθαι τὸν καί καὶ τὸ εἶτα.

12, 17 Notiones μετάβασις vocis explicat Ska VI 15 (v. ind.). Hoc oco est ἡ εἰς πτώσεις μετάβασις 'per casus flexio'.

Falluntur qui aliquam in primitivis dispicere aequabilitatem sibi vi-

dentur, ἐμέο *et* ἡμέων, ἐμοῦ *et* ἡμῶν *ea re inter se convenire putantes, quod genetivi plurales parem habeant syllabarum numerum ac singulares. Nam si* ἐμέο *et* ἡμέων *aequalia essent, unum aequabile regulam, quae de pluribus valeret, efficeret; neque sunt aequalia; quibusdam enim rebus inter se discrepant. Quid vero de* ϲέο *et* ὑμέων *formis statuent, in quibus nihil est materiae* ad aequalitatem eruendam? 12, 18—23.

12, 20 post πλείονα inserit ἄν Lange mg. Frustra. V. comment. de Ap. consuet.

12, 23 ἀφορμή] Ἀφορμή apud Ap. primum est *apparatus, copia* synt. 290, 6 αὐτάρκηϲ δὲ εἰϲ ἀφορμὴν τῶν ὑπολοίπων ῥημάτων ἡ προκειμένη ϲύνταξιϲ καθέϲτηκεν i. e. 'verba supra collecta sufficiunt ad copiam ceterorum (quae cum accusativo construuntur) repraesentandam'; synt. 212, 18 Ἀπόχρη τὸ παράδειγμα εἰϲ ἀφορμὴν τῶν παραπληϲίων τοῖϲ ἀνελλιπέϲτερον κεκλικόϲι τὰ ῥήματα. Deinde ea subest notio quam subesse voluit is qui primus hac voce usus est (Euripides), *ansa:* synt. 214, 17 καὶ δῆλον ὅτι διὰ τὴν τοιαύτην ϲυνέμπτωϲιν Τρύφων ἐν τῷ περὶ προϲώπων αἴτιοϲ ἀφορμῆϲ ἐγένετο (ansam dedit, scil. reprehensionis) τοῖϲ ἐθέλουϲι πρὸϲ αὐτὸν ἀντιλέγειν, οὐ παραδεξάμενοϲ τὴν ϲυνέμπτωϲιν τῆϲ εὐθείαϲ καὶ τῆϲ κλητικῆϲ ἐπὶ τῆϲ ϲύ. pron. 91, 21 καὶ δῆλον ὅτι ἡ κτητικὴ δυϊκὴ κατὰ ⟨τὸ⟩ τοῦ κτήτοροϲ πρόϲωπον ἀφορμὴν δέδωκε τοῦ τὴν γενικὴν τοῦ τρίτου ϲεϲιγῆϲθαι (ἀφορμή vocis locum occupat l. 26 αἰτία); synt. 332, 26 οὐ δὴ οὖν τιϲ ἀφορμὴ περὶ τῆϲ ἐγγινομένηϲ ὀξείαϲ ἐν τῷ εἰϲ ὅ. Tum significat *materiam argumentorum* et *rationum* vel *ipsa argumenta* et *rationes,* vel *fundamentum quo quis nititur ad rem aliquam diiudicandam:* synt. 52, 1 διὰ τί (τὸ ὦ) οὐκ ἀπὸ τοῦ τ̄ ἤρξατο ὡϲ τὰ ἄλλα τῶν προτακτικῶν; οὐ γὰρ ἀφορμὴ τῆϲ ἀποβολῆϲ τοῦ τ̄ (nulla est ratio qua τ̄ abiectum esse dicatur); ib. 191, 13 ὃν γὰρ τρόπον οὐκ ἀπίθανοϲ ἀφορμὴ ἐγένετο τῆϲ ἐν τρίτοιϲ ϲυνθέϲεωϲ (ἑαυτῶν), λέγω κατὰ τὸ πληθυντικόν, τῆϲ ἐν πρώτῳ καὶ δευτέρῳ προϲώπῳ οὐκ ἐγγενομένηϲ. pron. 49, 15 μεμπτέοι οὖν οἱ ὑπολαμβάνοντεϲ τὴν μὲν (ἐγώ) ἀντιδιεϲτάλθαι, λέγω δὲ τὴν διϲύλλαβον, τὴν δὲ (ἔγωγε) ἐγκεκλίϲθαι (καὶ ἴϲωϲ ἡ ἀφορμὴ ἐκ τοῦ [argumentum petiverunt ex eo quod] ἀναβεβιβάϲθαι τὴν τάϲιν, τοῦ τε μὴ ἄρχειν λόγου, ἅπερ ἐγκλινομέναιϲ παρηκολούθει); synt. 6, 4 ἔχων γοῦν (ὁ Ἀρίϲταρχοϲ) ἐκεῖϲε ἀφορμὴν τῆϲ ἀρθρικῆϲ γραφῆϲ, ἀπαιτοῦντοϲ τοῦ λόγου τὸ ἄρθρον (argumentum ad suam scripturam defendendam ex eo petere potuit Aristarchus, quod sententia articulum requirit); pron. 87, 20 εἰ δὲ δέον ἐϲτὶν ἀπὸ τῆϲ κοινῆϲ τὴν Ἀττικὴν καθίϲταϲθαι, καθὸ καὶ αἱ ἄλλαι (ἀντωνυμίαι) ἔχονται ἀφορμῆϲ τῶν κοινῶν ('quemadmodum etiam cetera pronomina tamquam fundamenta habent eas formas quae communi usu receptae sunt', 'wie auch die übrigen Formen der Fürwörter auf Grund der κοιναί zu beurteilen, auf sie zurückzuführen sind'). Supersunt duo loci, in quibus verba ita invertit Dyscolus, ut genuina δυϲκολία dispiciatur: pron. 84, 11 (Pindarus et Bacchylides νίν de pluribus dixerunt) ὁ δὲ πλάνοϲ τῆϲ τοιαύτηϲ ἀφορμῆϲ ἴϲωϲ ἐρρύη ἐκ: debebat enim scribere ἡ δὲ ἀφορμὴ τοῦ τοιούτου πλάνου (ratio qua nisi ita ab usu aberrabant fortasse posita erat in loco Homeri). Ska I 20 nihil se invenisse confitetur quod cum illis comparari possit; sed non minus 'libere' dixit ille synt. 147, 1 οὐ μὴν περιϲϲὸν ἡγητέον παραθέϲθαι τὸ εὔχρηϲτον τῆϲ γενομένηϲ ἀφορμῆϲ (= τὴν ἀφορμὴν τοῦ γενομένου εὐχρήϲτου, qua ratione usus irrepserit) κατὰ τὸ τρίτον, ὡϲ τὸ μὲν ὀρθοτονούμενον εἰϲ τὸ ϲύνθετον ἐχώρει (ἕο — ἑαυτοῦ), τὸ δὲ

μὴ οὕτως ἔχον εἰς ἁπλῆν μετάληψιν (ἕο incl. = αὐτοῦ). Cf. RSchneider I 474.

Neque eorum sententia probari potest, qui aequabilitatem in eo dispicere sibi videntur, quod personalia primae personae (singularia) *ab* ε̄ *incipiunt, idque factum esse statuunt, ne casuum et personarum notae si in eadem vocabuli parte* (extrema) *essent confunderentur. Nam nulla est aequabilitas, quoniam dualia et pluralia primae personae ab* ε̄ *non incipiunt* 12, 23—26.

In explicandis his verbis secutus sum Skam I 5. ʻHaec vix intellegi possunt, nisi memineris brevius esse dicta, cum respiceret ad rem multum grammaticorum disputationibus agitatam. Quaerebant enim grammatici (vide pron. 104ᵇ et synt. 95, 15) cur pronomina personas priore vocabuli parte distinguerent, non ut verba terminatione: eamque quaestionem Ap. ll. cc. ita dissolvit, ut factum id esse dicat, ne casuum et personarum notae si in eadem essent vocabuli parte confunderentur (pron. 104, 12 παρηκολούθησεν ἂν συγχύνεσθαι). Haec igitur ii quorum sententia redarguitur ita coniunxerunt, ut id de quo h. l. potissimum agitur in sententiam causalem referrent, alterum, cuius Ap. ipse hic quidem mentionem non fecerat, ponerent in enunciato primario. Iam totum locum sic interpretor: neque illa probanda: cum enim inquiunt a vocali ε̄ incipiant pronomina pr. pers. — qua re ἀκολουθίας ἔχονται — in extrema vocabulorum parte σύγχυσις est evitata: (quae existeret, si casus et personae ἀκολούθως in exitu pronominum distinguerentur). Fortasse, qui ita disserebant, personas discernere pronominum maxime proprium fuisse et propterea iam ἀκολουθίᾳ satis factum esse existimabant, si a suis quaeque persona inciperet litteris: casus cum verbis appositis discernerentur ἀνακολούθως fingi potuisse. Sentio quidem satis impeditam esse hanc totam disputationem, cum diversae res misceri videantur; sed qui omni ratione analogiam etiam in pronominibus defendendam esse sibi persuaserant, speciem saltem ἀκολουθίας invenisse satis habentes crassa egerunt Minerva (cf. pron. 12, 18 sqq.) et simul etiam ad alteram de qua diximus quaestionem responderunt. Nec quid φύσις sibi velit satis compertum habemus. An ita locutus est, quod natura in vocabulis non minus quam in rebus aliis quae gignuntur vim suam exhiberet hominesque naturali quodam sensu ducti pronomina ea quam diximus ratione finxissent? pron. 104, 8 φυσικῶς ait τὸ τοιοῦτον ἀπετελέσθη. αἱ πτώσεις ἐν τῷ τέλει κινοῦνται... πτῶσιν δὲ ἐπιδέχονται αἱ ἀντωνυμίαι. ὀφείλουσιν ἄρα κατὰ τὸ τέλος κινεῖσθαι et ibid. l. 13 προνοητικώτατα ἄρα κατὰ τὸ ἄρχον κινεῖται scil. τὰ πρωτότυπα'. — Quamquam totam Skae interpretationem protuli, tamen vix a me impetro ut in ea acquiescam. Qua re moti ad alteram quaestionem quae h. l. prorsus aliena est responderunt illi? Hic enim nihil quaeritur nisi hoc, sitne ἀκολουθία in primitivis necne. Quae plerumque ita comparata est, ut et stirps vocis integra servetur et fines analogiae lege per casus flectantur. Itaque esse eam in primitivo sing. primae personae nemo non statueret, si flecteretur ἐγών ἐγῶνος ἐγῶνι. Illi vero quos inducit Ap. satis habuerunt servari unam ε̄ litteram in initio; sed ea re qui σύγχυσις evitata esse dici potest ἐν τοῖς τέλεσιν? Etiam si integra stirps maneret per omnes casus, nulla esset σύγχυσις; σύγχυσις esset, non si ἀκολούθως in fine pronominum casus et personae distinguerentur, sed si simul distinguerentur in fine, sive ἀκολούθως sive ἀνακολούθως; quae tamen res ne cogitari quidem potest. Cur igitur posse id fieri illi statuerent? In mentem venit sic scribere: ἡ φύσις ἐν τοῖς τέλεσιν οὐδέποτε

ποθεῖ cυζυγίαν: 'quoniam personalia pr. pers. sing. omnia ab ε incipiunt itaque quodam modo aequalia sunt, natura fert ut ea coniuga esse opus non sit terminationibus ostendi.' Uhlig interpretatur κλίcιc quod proposuit ita ut idem significet h. l. quod ἀνακολουθία: 'inaequabilis in fine flexio pr. pers. confusionis causa esse non potest, statim enim agnoscimus incipiente ε littera formas illas esse coniugas'. Sententia eadem evadit, sed dubito κλίcιc possitne per se 'inaequabilem flexionem' significare; praeterea scribendum erat ἡ κλίcιc ἡ ἐν τοῖc τέλεcιν.

Apparet igitur sola notione dignosci pronominis ἐγώ *genetivum esse* ἐμοῦ *et dualem* νῶι; neque id mirum, *si quidem etiam inter nomina sunt* ἑτερόπτωτα, *inter verba* ἑτερόκλιτα 12, 27—13, 3.

13, 1—2 ἑτερόπτωτα — ἑτερόκλιτα] ad 10, 27.

III. Quaeritur quae nomina primitivis et derivatis imponenda sint 13, 4—17, 19. 1. Iam vero *elucet notiones compositorum ita comparatas esse, ut aliquid semper* (non interdum) *esse indicent; velut* μιcάνθρωποc est qui semper homines odit. *Ergo absonum est primitiva* ἀcυνάρθρουc, *derivativa* cυνάρθρουc *dicere. Nam* primum *ea quae* cύναρθροι *vocantur, etiam ubi demonstrativas habent personas* (i. e. in prima secundaque persona synt. 60, 4) interdum *articulum* (praepositivum) *non assumunt, velut in his* ἐμὸc εἶ, 'meus es'; deinde *quae* ἀcύναρθροι *vocantur non* semper *respuunt articulum praepositivum, velut Attici dicunt* τὸν ἐμέ; *atque si in his constructio cum ratione pugnat, certe cum postpositivo articulo* semper *coniungi possunt* personalia. *Itaque nomina illa inter se commutari possunt; nam* cυνάρθροιc *quae vocantur articulum postpositivum adicere non licet, nisi nomen, ad quod postpositivus spectat, addimus* 13, 4—25.

13, 6 cf. synt. 56, 15 sqq. Mirum est Apollonium quam appellationem h. l. reiecit eandem ipsum dare ὅc possessivo pron. 76, 1; ad 3, 12.

13, 7 ante δεκτικαὶ supplendum est ἐνίοτε, ἀεὶ ante ἐκτόc; qua de re dixi ad 7, 28.

13, 8 praecipit igitur Ap. de tertia quidem persona dicere licere ὁ ἐμόc ἐcτιν 'er ist der meinige', sed non licere in prima aut secunda sic loqui ὁ ἐμὸc εἶ ὁ cόc εἰμι 'du bist der meinige, ich bin der deinige'. Quod non concedendum esse Apollonio monet GFSchoem. art. 50 sq., etsi graeca eius generis exempla non in promptu habet. De eadem re agitur pron. 14, 15; synt. 23, 10. 49, 2—5. 56, 15 sq. 101, 4; cf. Prisc. XII 10 p. 582, 4.

13, 10 τὸν ἐμέ] synt. 26, 15. 59, 19 sq. GFSchoem. art. 57 sqq.

13, 12 schol. AG 923, 5 = 91, 2 Hilg.

13, 22 καὶ οὕτω, pronomine possessivo omisso.

13, 25 Skae (I 6) emendatio necessaria est praeter φίλοc illud quod ex 14, 17 petivit; cf. pron. 13, 8 et synt. 49, 2—4.

Supra ostendimus primitiva falso ἀcυνάρθουc *dici, quia* (postpositivum) *articulum ubique assumere possunt. Cuius rei haec est ratio. Articulis non demonstrandi, sed referendi vis inest, primitiva autem adhibentur ad res demonstrandas; quare articulus eis non praeponitur* (quia eo loco non habet ad quod referatur), *sed postponitur, ut ad pronomen quod praecedit referatur* 14, 1—7.

14, 1 sq. cf. Prisc. XII 8 p. 581, 11—21.

14, 1 ἡ ἐπ' αὐταῖc κλῆcιc, quod explicandum esse monet Egenolff III 166, est 'nomen (a quibusdam) eis (personalibus et possessivis) im-

positum'. Cf. pron. 3, 9. τὰ τῆς ὑπάρξεως ἢ κλήσεως ῥήματα εὐθείᾳ συντάσσονται ib. 52, 12. 16.

14, 3 cf. synt. 17, 5; 26, 13; 29, 5; 98, 25.

14, 5 cf. synt. 57, 9—58, 11.

Poteris etiam sic dicere: pronomina ad interrogationes respondendi causa relata primariae cognitionis vim habent, articuli vero secundariae i. e. articulus rei iam antea cognitae memoriam redintegrat. *Itaque articulus secundariam cognitionem* i. e. relationem *designans non potest praeponi pronominibus. Postpositivus autem articulus, ut qui referatur ad id quod pronomen antea demonstrando designavit, nihil obstat quin subiungatur pronominibus* 14, 8—14.

14, 8 πύσματα apud Ap. sunt ea vocabula quae nos pronomina interrogativa dicere solemus; ea a veteribus nominibus tributa esse (pron. 27, 13—19) notum est; pron. 28, 5 τῷ τίς τὸ ἐγώ ἀνθυπάγεται, ἀλλὰ καὶ τὸ Ἀρίσταρχος . . . τὰ δὲ πύσματα κατὰ ποσότητος, ὡς τὸ πόσος, καὶ ποιότητος, ὡς τὸ ποῖος, καὶ πηλικότητος, ὡς τὸ πηλίκος, καὶ κατ' οὐσίας, ὡς τὸ τίς. καὶ οὐ διὰ τοῦτο ἀντωνυμία. ib. 24, 17 οὐδ' αἱ ἀνθυποφερόμεναι τοῖς πύσμασιν ἐκτός εἰσιν ἀντιδιαστολῆς. ib. 28, 18 τὰ πύσματα πρὸς πάντων Ἑλλήνων βαρύνεται ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ὄντα, ὑπεξαιρουμένου τοῦ ποδαπός. ib. 32, 18 τὰ πύσματα . . ἀσύνθετα καθέστηκεν. ib. 53, 21 πρὸς τὰ πύσματα αἱ εὐθεῖαι ἀνθυπάγονται. ib. 53, 24 οὔτε γὰρ τὰ πύσματα (κλητικὴν ἔχει). synt. 54, 23 τὰ πύσματα μαχόμενα τῇ τῶν ἄρθρων ἐννοίᾳ. ib. 72, 26 ἀνθυποφορὰν (responsum) δὲ ἔχει τὴν ἐκ τοῦ πύσματος ἀντωνυμικήν (τίς — ἐγώ οὗτος). Ipsa interrogatio est πεῦσις vel πύσμα, pron. 28, 17 πρὸς τὴν πεῦσιν (ubi interrogationis causa ponitur) βαρύνεται τὸ τίνων. ib. 24, 19 ἡ κατὰ τὸ πύσμα ἀόριστος προφορά (indefinitum in interrogatione dicendi genus). Πεῦσις illa etiam pronominibus inest, ubi cum interrogativis nominibus construuntur (τίς δ' οὗτος) synt. 73, 26 διὰ τῆς ἐξ αὐτῶν (τῶν ἀντωνυμιῶν) πεύσεως τὰ κύρια νοεῖται. Sed etiam nomina interrogativa πεύσεις dicuntur synt. 106, 11 σχεδὸν ἅπασαι αἱ πτωτικαὶ πεύσεις, . . . ποῖος, πόσος, πηλίκος, ποδαπός. Eaedem voces sunt πευστικὰ ὀνόματα synt. 53, 11. 135, 7, vel πυσματικῶς λαμβάνονται pron. 27, 16, quibus opponuntur τὰ ἀποφαντικῶς λαμβανόμενα. — Iam notione latius patente πευστικὰ etiam adverbia interrogativa appellantur synt. 18, 24 τὰ πευστικὰ τῶν μορίων εἰς δύο μέρη λόγου ἐχώρησε, λέγω τὸ ὀνοματικὸν καὶ τὸ ἐπιρρηματικόν. ib. 78, 23 τὰ πευστικὰ ἐπιρρήματα εὐπαράδεκτον ποιεῖσθαι τὴν τῶν (scil. ὑποτακτικῶν) ἄρθρων ἐπένθεσιν; vel πυσματικὰ adv. 172, 8 (συζυγεῖ τῷ ὡς) . . πυσματικὸν τὸ πῶς, eademque vox appellatur πεῦσις adv. 126, 15; nec raro πύσμα appellatione et nomina et adverbia interrogativa complectitur Ap. adv. 172, 21 τὰ πύσματα ἢ φύσει θέλει βαρύνεσθαι ἢ δυνάμει. ib. 173, 2 τὸ πῶς, γενόμενον πύσμα. ib. 173, 17. ib. 183, 8 ὁμοτονεῖ τὰ πύσματα τοῖς ἀνταποδοτικοῖς; πεῦσις vocatur πῆμος adv. 183, 7. — Omnia igitur et nomina et adverbia eis interrogationibus inserviunt, ad quas non respondemus nisi pronomine vel nomine vel adverbio vel integro enuntiato; quibus opponit Ap. ἐρώτησιν vel ἐπερώτησιν i. e. eam interrogationem ad quam ναί vel οὔ vel repetito verbo respondemus: synt. 117, 26 πρὸς τὰς ἐρωτήσεις ἀνθυπάγομεν τὸ ναί ἢ οὔ ἢ ῥῆμα ὁριστικόν. ib. 118, 1 κατ' ἐρώτησιν. ib. 214, 26. (ἡ ὁριστική) εἰς . . ἐπερώτησιν τῶν πραγμάτων ἐγχωρεῖ, ἡνίκα φαμὲν γέγραφας; . . καὶ εἰ μὲν μὴ εἴη τὸ τοιοῦτον ἀληθές, φαμὲν οὔ· εἰ δὲ ἀληθὲς εἴη τὸ γεγραφέναι,

φαμὲν ναί, καὶ γίνεται οὕτως ἡ ἐπερώτησις .... πρὸς .. τὸ γράφεις κατ' ἐπερώτησίν φαμεν γράφω ἢ .. διπλασιάσαντες τὴν κατάφασιν, ναὶ γράφω ib. 246, 27. Hanc distinctionem Ap. debere Stoicis monet Uhlig ind. DThr. 150. Posteriori interrogationum generi inserviunt particulae, quas omnes coniunctionibus attribuit Ap. De his infra agetur.

14, 8—10 cf. Prisc. XII 4 p. 579, 15—17.

14, 9 γνῶσιν πρώτην] cf. synt. 57, 24 αἱ ἐξ αὐτῶν (τῶν ἀντωνυμιῶν) δείξεις πρῶται ἔφοδοί εἰσι τῶν ὑποκειμένων προσώπων, οὐ δεόμεναι τῆς τῶν ἄρθρων συντάξεως. Prisc. XVII 27 p. 124, 14 'Articulus secundam notitiam suppositorum demonstrat. Si enim dicam ἄνθρωπος ἦλθεν, primam notitiam ostendo; sin ὁ ἄνθρωπος ἦλθεν, secundam'. — Quam demonstrandi vim qua prima notitia efficitur primae tantum et secundae personae subiectam esse praecipit synt. 114, 18. 60, 4. pron. 13, 7. 14, 5. 14. Tertiae pers. personalia, a quibus ea quae nos demonstrativa dicere consuevimus non secernit Ap., quamquam est ubi non minus demonstrent τὰ ὑπ' ὄψιν: in universum tamen a natura facta sunt ad relationem efficiendam, quae ipsa quoque δεῖξις quaedam est, quamquam non δεῖξις τῆς ὄψεως vel alius cuiusdam sensus, quae primae secundaeque personae tribuenda est, sed δεῖξις τοῦ νοῦ: mente enim earum rerum quae tertiae pers. pronominibus designantur accipimus cognitionem synt. 98, 15—99, 22. GFSchoem. art. 20. 54.

14, 12 Ἀκωλύτως γὰρ] γάρ εἴγε ἐπεί ὡς sim. cum ab aliis scriptoribus tum ab Ap. ita usurpantur, ut ad sententiam mente supplendam spectent, ut h. l. 'alia est ratio postpositivi articuli, nam is' e. q. s. Cuius generis haec habes exempla pron. 3, 14; 13, 1; 19, 25; 25, 7; 31, 3; 33, 1; 33, 3; 48, 25; 83, 22; 88, 25; 92, 9. 17; 97, 20; 102, 19; adv. 128, 4; 145, 23; 146, 24; 183, 6; 186, 24; synt. 126, 5 (Ska I 2), quibus permulta alia addere quaerenti tibi licet. Est etiam ubi γάρ particula Apollonii refutationem adnectat, quae adversariorum verba subsequitur, ut haec fere cogitando supplenda sint ''Ἀλλ' οὐκ ὀρθῶς, nam'; cuius generis haec sunt exempla pron. 55, 4; adv. 170, 25.

14, 13 ἀναπολοῦντα] exempla in quibus constructio e singulari numero transit in pluralem et e plurali in singularem congessi ad 7, 28. Ἀναπολεῖν obiecto non addito est etiam pron. 14, 6. 16.

Cui rei testimonio sunt derivativa (possessiva). *Quae ubi demonstrant rem vel animal possessum* quod coram adest, i. e. ubi res possessa est primae vel secundae personae, '*meus es, noster es*', *ibi articulum respuunt; ubi vero ad rem possessam quae abest referuntur ut ad rem antea notam, articulus praeponi potest. Eadem ratione demonstrari potest ὦ notione sua ab articulis diversum esse* 14, 14—18. Cf. Prisc. XIII 17 p. 11, 19—12, 16.

14, 14 δεικνύουσαι τὸ κτῆμα] cf. pron. 13, 7.

14, 18 ὦ] pron. 6, 10; 21, 24; synt. 45, 22—51, 8. 63, 17. 24, 20. Prisc. XIII 17 p. 11, 19. GFSchoem. art. 49.

Supra (13, 20) diximus possessivis articulum postpositivum (pronomen relativum) non subiungi. *Cuius rei quae sit causa dicendum est. Articulus cognitionem antecedentem* (Prisc.) i. e. iam prius mente conceptam *revocat; in possessivis vero* nude positis *eius qui possidetur persona non cognoscitur; eius igitur qui potest cognitionem repetere postpositivus articulus?* 14, 19—24.

Ap. id quod nos pronomen relativum appellamus, quod veteribus ἄρθρον ὑποτακτικὸν erat, articulum esse concedit tantummodo ibi, ubi

subsequitur ea ad quae refertur; in aliis structuris, velut ubi in protasi est, nec pronomen nec articulum esse censet. Cf. GFSchoem. art. 19; 23 sq.

14, 23 τὸ γνῶϲιν ἐπαγγελλόμενον i. e. τὸ ἄρθρον· ἡ ἐλλειπὴϲ προϲώπου δεῖξιϲ quae inest possessivis pronominibus. — Lange mg. pro δεῖξιν scribit λέξιν et l. 20 pro προϊοῦϲαν: προϋφεϲτῶϲαν; et hoc et illud superfluum.

Articulus qui et ἐμόϲ *et ceteris possessivis praeponi potest quaeritur utrum pronominis sit an rei possessae quae subauditur. (Apparet possessoris personam pronomine* i. e. priore eius parte *designari, non designari rem possessam; ea enim,* nisi oculis cernitur vel nomen aliquod adicitur, *incerta est). Articulus autem pertinet ad rem possessam, ad eam enim dirigitur, velut ubi plures sunt possessores, sed una res possessa. Accedit quod pro* ὁ ἐμὸϲ πατήρ *dicere licet* ὁ πατήρ μου 14, 25—15, 12.

Haec non satis perspexit Prisc. XII 10 p. 582, 4 'possessivis solent praeponi articuli, sed ad sequentia nomina necessario intelleguntur, ὁ ἐμὸϲ δοῦλοϲ, id est ὁ δοῦλόϲ μου.'

15, 2 quid sit τὸ ἐντὸϲ πρόϲωπον et τὸ ἐκτὸϲ vel ἔξωθεν πρ. supra ad 11, 25 expositum est. De eadem re agitur synt. 60, 3—63, 22. 170, 28.

15, 3 Τὸ δὴ ἐντὸϲ πρόϲωπον νοούμενον, τουτέϲτι τὸ τοῦ κτήτοροϲ] νοούμενον delet Matth. II 632 ut ex talibus locis qualis est 101, 21 (pron. 62, 22?) τῇ κατὰ τὸ ἐντὸϲ πρόϲωπον νοουμένῃ (scil. γενικῇ) invectum. Ac sane genuina haec scriptura esse non potest; sed potius ante νοούμενον omissum videtur ⟨ἐν γενικῇ μόνον⟩ cl. simillimo loco synt. 62, 10 τὸ γὰρ ἀντωνυμικὸν πρόϲωπον ἐν γενικῇ μόνον νοούμενον. Uhligii emendatio verissima est; in eandem et ipse incideram et Egenolff III 166, qui schol. AG 921, 25 affert. Guttentagii coniectura probari non potest; ἐπαγγέλλεϲθαι nusquam non est medium.

15, 4 εἴγε (scil. ἡ ἀντωνυμία) τὴν τῶν πρώτων προϲώπων μετάβαϲιν ὁρίζει (cf. de μετάβαϲιϲ vocis notionibus Ska VI 16, ubi h. l. omissus est)] 'primarum personarum i. e. primae et secundae personae vicissitudinem (ipso vocis sono) definit pronomen, i. e. indicat ubi primae et secundae singularis in dualem et pluralem vel prima in secundam et secunda in primam transeat; hae autem ideo a tertia seiunguntur quia ad tertias personas definiendas non solum pronomina, sed etiam nomina adhibentur', cf. pron. 25, 7 ἐπὶ γὰρ τῶν τρίτων οὐκ ἐξ ἀνάγκηϲ παραληφθήϲονται (ἀντωνυμίαι)· δυνατὸν γὰρ προϲχρῆϲθαι καὶ τοῖϲ ὀνόμαϲιν.

15, 7 cf. schol. AG 914, 32 τῶν γὰρ ὑπακουομένων κτημάτων τὰ ἄρθρα. ib. 914, 17; 922, 14.

15, 8 ὅτι] ὅτε Matth. II 633; non necessarium hoc.

Id fuerunt qui negarent (in his Habro, qui in libro de pronomine de hac re disputaverat, synt. 60, 10 sq.) *et articulum etiam ad possessivum pertinere censerent.* '*Ut exemplo utamur*', inquiunt, '*non liceret dicere* ὁ πατὴρ ὁ ἐμόϲ, *nisi etiam possessivum particeps esset articuli: nam si* ὁ ἐμὸϲ πατήρ *et* ὁ πατὴρ ὁ ἐμόϲ *idem valeret* (id vero necessarium esset, si alter articulus non ad pronomen, sed ad nomen pertineret) *necesse esset transpositione facta eandem sententiam evadere: at non evadit. Nam in his* ὁ πατὴρ ὁ ἐμόϲ premitur ὁ ἐμόϲ, *subauditur* οὐκ ἄλλου; *in his* ὁ ἐμὸϲ πατὴρ premitur πατήρ, *subauditur* οὐκ ἄλλοϲ' (scil. υἱόϲ vel aliquid eius generis) 15, 13—19.

Adversarii illi in libro de pron. (15, 29) dicuntur articulum et pos-

sessivo et rei vel homini possesso attribuisse, in synt. (60, 12) uni possessivo.

15, 16 ἐπεὶ] ἔπειτα Hoersch. 374; non recte: v. s. ad 14, 12.

Quae argumentatio in duas partes dividitur, quarum posterior priore loco refutatur.

Minime autem valent quae proferunt. Nam in his ὁ νῦν ἄνθρωπος *sim. articulum nominis esse, non adverbii temporalis, omnes consentiunt, siquidem* (articulus) *una cum nomine per numeros et casus flectitur. Atqui haec quoque* (nomina, ut pronomina) *transposita immutant sententiam; nam* νῦν ὁ ἄνθρωπος *non iam totam multitudinem* (hominum qui nunc sunt) *complectitur, sed unum eundemque hominem significat* (neque quisquam sibi persuadebit transpositione illa facta articulum non iam ad ἄνθρωπος pertinere). *Ergo mirum non est etiam haec* ὁ ἐμὸς πατήρ *et* ὁ πατὴρ ὁ ἐμός *inter se differre* (neque quidquam ea ex re ad quaestionem illam solvendam elicitur) 15, 20—29.

15, 24 ⟨οὐ⟩ συσχ. scil. τὰ χρονικὰ ἐπίρρηματα Egenolff I 840. Qua in re fallitur; sermo est de articulis: v. s.

'*Sed etiam duo illi articuli*', (in his ὁ πατὴρ ὁ ἐμός,) *inquiunt*, '*argumento sunt, pronominis quoque esse articulum*'. *Quae facile refelluntur, siquidem centiens ad unum nominativum duo articuli pertinent; velut cum dicimus* ὁ παῖς ὁ τοῦ βασιλέως, *elucet utrumque* ὁ *articulum ad nominativum pertinere, neque vero alterum ad* βασιλέως, *quippe quod suo proprio* (τοῦ) *praeditum sit. Illorum articulorum prior* ad puerum iam antea notum *respicit, alter hoc premit* esse regis filium, *non alius* 16, 1—6.

16, 1 καὶ τῆς ἀντων.] cf. 15, 13, ubi vid. quae monui.

16, 4 κατὰ delendum esse etiam nunc contendo (dissentit Egenolff I 840); cf. pron. 15, 23 τὰ ἄρθρα τῶν ὀνομάτων καὶ οὐ τῶν χρονικῶν ἐπιρρημάτων. ib. 16, 1 τῆς ἀντων. ἐστὶ τὸ ἄρθρον. synt. 60, 11 οὐκ εἶναι τὰ ἄρθρα τῶν ὑπακουομένων. ib. 61, 9 ὅτι οὐ τὸ οἱ τοῦ ἄνθρωποί ἐστιν ἄρθρον. ib. 61, 11 οὐχὶ τοῦ κτήματός ἐστι τὸ ἄρθρον. Cum aliis verbis et κατά construitur pron. 16, 2 κατὰ μιᾶς εὐθείας δύο ἄρθρα παραλαμβάνεται. synt. 61, 15 δύο ἄρθρα κατὰ μιᾶς πτώσεως φέρεσθαι, et ἐπί ib. 61, 26 τὸ ἕτερον τῶν ἄρθρων ἐπὶ τὴν ἀντ. φέρεσθαι. pron. 16, 8 τοῦ ὁ . . ἀναφερομένου ἐπὶ τὸ ὁ πατήρ, et εἰς synt. 61, 24 δύο ἄρθρα εἰς μίαν τὴν εὐθεῖαν ἀναφέρεται.

Deinde in possessivi locum in tertia persona substituere licet genetivum, ut ἐκείνου, *quocum articulus construi non potest, quoniam* ἐκείνου τούτου *et articulum respuunt et genetivi sunt* 16, 6—9.

16, 6 ἐστιν A, ἔστιν ⟨ἀντωνυμίας⟩ Matth. II 633. Hoc quoque superfluum.

16, 8 ὅτι A b, τὸ ὅ GDronke] 'Lege . . ἔτι . . Ἔτι et οὐκέτι sexcenties ita leguntur: sed fortasse ὅτι ab ipso scriptore profectum est, quamquam alia eius omissionis exempla apud Ap. inveniri non memini: nam loci qui est synt. 124, 24 diversa est ratio: ἢ ὡς Ἀρίσταρχος ὡς οὐ κείμενον τὸν σύνδεσμον παραιτεῖται, cum ex verbis ὡς Ἀρίστ. facilius repeti potuerit dicendi notio, unde alterum ὡς suspensum est' Ska I 6. Certe ὅτι ferri non potest.

Praeterea demonstratum est (14, 3), *articulos non ostendendi causa poni. Qui igitur fieri potest ut ad possessoris personam, quae pronomine, ut quod demonstrandi vim habeat, ostenditur, ultro articulus adiciatur? quandoquidem ne ad possessam quidem personam, ubi ea demonstratur, articulus adicitur* 16, 9—13.

16, 10 ἐν τῷ ἐντὸς προσώπῳ] cf. 15, 3; praepositionem ἐν tuetur Ska I 6 sq. coll. synt. 96, 23 ἐν ἑνὶ μέρει προσχωρῆσαι τὸ τέλος. ib. 250, 13 ὡς καὶ ἐν ὁριστικοῖς scil. τὸ εἴθε συντάσσεται, quibus locis b libris omnibus dissentientibus ἐν eiecit; non ausus est ἐν delere ib. 233, 7 καὶ συντάσσεσθαι οὐκ ἐν ἄλλῃ πτώσει ἢ τῇ εὐθείᾳ, a quo loco diversum (?) esse dicit ib. 240, 19 πτῶσιν δὲ τὴν καὶ ἐν τοῖς ὁριστικοῖς καὶ τῇ ὑπολοίπῳ ἐγκλίσει συνταςσομένην; nec tentavit adv. 133, 3 ὡς καὶ ἐν τῷ ἔπω ἔπος παράκειται.

16, 11 ὡς προείρηται] 9, 9—10, 7 all.

16, 14 Χρὴ ἄρα καλεῖν — 18 ὀνομάτων] His verbis summa continetur totius disputationis, quae 13, 4—17, 17 instituitur de appellatione pronomini personali et possessivo imponenda. Quae quidem summa h. l. cogi non potest; superest enim ut eorum sententia refellatur, qui articulum pronomini ideo non apponi perhibuerunt, quod pronomina genera formis non distinguant, et ut de Draconis invento quaeratur. Id nisi factum est, concludere non licet inter omnia nomina praestare id quod Trypho proposuerat. Quare dubium omnino non est quin verba illa hinc tollenda et 17, 17 post ἐμὸς παῖς collocanda sint. His de causis quas exposui ab Uhligio dissentio, v. MRh. XXIV 590.

16, 17 εἰς γενικὴν μεταλαμβανόμεναι] cf. synt. 164, 13; 158, 18; 292, 17; pron. 108, 11.

Verum non est, articulos pronominibus (personalibus) *ideo non addi, quod haec genera non distinguant; crederes potius oportere addi* personalibus, *ut genus distingueretur, a possessivis vero, ut quae genera distinguant, alienum esse articulum.* Sed iure personalia articulum respuunt, *sufficit enim ad definiendum genus vis demonstrandi* quae personalibus inest. *Accedit quod* ἐκεῖνος *et* οὗτος aliaque *genera distinguunt neque articulum assumunt.* Omnino articuli non ponuntur ut genus patefiat, *nam ne ipsi quidem* semper *genera discernunt. Vera igitur causa, cur articuli pronominibus personalibus non praeponantur, haec est, quod pronominum est demonstratio, articulorum relatio* 16, 19—27.

16, 19 λέγειν] cf. pron. 39, 2; 39, 23; 52, 7; 62, 3; 87, 1 all. Haud rarius ille articulum τό infinitivo praeponit.

16, 20 ἐχρῆν] ἐχρῆν ἂν Uhlig I 15. 17 (omissum in Discr. scr.), quod recte improbat Matth. I 77.

16, 21 'Oportebat ἵνα διεστάλη, quo tamen modo certum est non scripsisse auctorem, quippe cui ἀσύστατον τὸ ἵνα ἀνέγνων synt. 272, 17. Quin etiam optativum non nisi figurate iungi censet in libro de coniunctionibus, plane sicut Lesbonax p. 186' b in var. lect. Ceterum locum libri de coniunctionibus se reperire non potuisse profitetur Ska VI 3. Neque ipse repperi.

16, 22 γάρ] ad 14, 13.

16, 24 quid sit διαστέλλειν τὰ γένη, συνεμπίπτειν τοῖς γένεσιν, τῶν τριῶν γενῶν παραστατικόν, supra ad 11, 29 expositum est. — De re cf. synt. 24, 18 ὅπου γε τὸ τῶν ἢ τοῖν ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον οὐχ ἑνὸς γένους κατηγορεῖται (scrib. κατηγορεῖ).

16, 25 τοῖς γένεσιν non pendere ex συνεμπίπτειν verbo (i. e. esse instrumentalem qui vocatur) monet Ska IV 10.

Draco possessiva διπροσώπους *dicit, quod duae personae intellegantur, et possessoris et rei possessae quae subaudiatur, personalia* μονοπροσώπους *vel simplicia; 'haec enim'*, inquit, *'semel singularia et dualia*

et pluralia intellegimus, illa bis singularia dualia pluralia, cum dicimus ἐμός νωιτέρῳ ἡμέτεροι'. Quod improbandum est. Quamquam enim nemo negat, duas esse in possessivis personas, in personalibus unam: tamen ab ea re nomen invenire non possunt, nam *etiam aliis rebus diversa sunt* 17, 1—6.

17, 1 schol. AG 913, 30. Prisc. XII 7 p. 580, 20—581, 8; GFSchoem. art. 59, 21.

17, 4 synt. 258, 26. Prisc. XII 33 p. 597, 13.

Velut his differunt: *primitiva est ubi inclinentur, possessiva* omnino *non inclinantur. Possessiva aequaliter per casus numerosque declinantur, personalia non item. Primitiva nominativo casu cum verbo constructa plenam sententiam efficiunt, illa non efficiunt. Cum primitivorum nominativis verbum eiusdem personae construitur, verbum autem quod cum possessivis coniungitur etiam in alias personas transit,* velut *meus scribit* (scil. servus). *Possessiva genus cuiusvis personae rei possessae indicant, primitivorum prima et secunda persona formis genera non distinguunt (personalia tertiae, quae quidem communi usu recepta sunt, discernunt genera,* ut αὐτός ἐκεῖνος). *Personalia locum nominativi occupant, possessiva genetivi possessoris* 17, 6—17.

17, 7 cf. pron. 105, 25. Pro κλίσιν scribi iubet πτῶσιν Hoersch. 375, quia κατὰ κλίσιν ita usurpatum ab Apollonii abhorreat consuetudine, cum recte dicatur pron. 29, 9 τί δὲ τὰ μὲν ἀπὸ τοῦ ῑ κλίσιν καὶ ἀριθμὸν ἀνεδέξατο. Sed Apollonius scripsit synt. 96, 15 τῷ τέλει συνεχρῶντο κατὰ τὴν κλίσιν. adv. 141, 28 τὸ δέον παρελαμβάνετο κατὰ τὰς κλίσεις. ib. 163, 16 τὰ συνῃρημένα κατὰ τὰς εὐθείας οὐ τῷ συνῃρημένῳ κατὰ τὰς κλίσεις ἀκολουθεῖ.

17, 8—12 cf. Prisc. XII, 10 p. 582, 6—9.

17, 10—12 cf. pron. 18, 6; synt. 149, 24.

17, 17 huc transponenda esse quae 16, 14—18 leguntur supra exposui. *Probandae igitur sunt Tryphonis appellationes,* ἐγώ *et cetera eiusdem generis* πρωτοτύπους *dicentis, quia ab aliis derivata non sunt;* ἡμέτερος *et similia* παραγώγους *et* κτητικάς, *quia a personalibus originem ducunt et possessionem indicant* 16, 14—18.

Sequuntur Apollonii de personis placita. Quae sintne ita nunc disposita ut ille protulit, mihi quidem non satis videtur constare. Nam profecto definiendum erat quid esset persona et cur hoc maxime nomen imponendum videretur, antequam causae afferrentur, cur non plures quam tres personae exstarent. Itaque coniecerit fortasse quispiam, quae pertinent inde a 17, 19 usque ad 18, 13 inserenda esse post 19, 8, ut hunc habeas totius disputationis ordinem: 1) Persona quid sit? 18, 14—19, 8. 2) Cur non plures personae quam tres exstent? 17, 19—18, 13. 3) Pluralis et dualis unius cuiusque personae quae sit indoles 19, 9—21, 2.

IV. De personis 17, 19—22, 23.

1. Fieri non potest ut plures sint personae quam tres 17, 19—18, 13. *Quemadmodum enim omnis numerus qui ultra dualem progreditur pluralis dicitur: ita omnis persona quae secundam excipit tertia appellatur, etiamsi plures intellegantur* inter se diversae. *Atque in numeris hoc etiam ex forma vocis elucet, nam nulla alia forma* quae *ultra dualem* progrederetur *facta est praeter unam pluralis formam,* quamvis sint multi de quibus sermo est 17, 19—18, 2.

18, 1 Qua re commotus b ἣ pro οἳ scripserit, non satis liquet. Po-

terat Ap. accuratius dicere λέγουσιν οἱ ἄνθρωποι ἢ λέγομεν ἡμεῖς, sed haec ex more contraxit; ad 7, 28.

In pronominibus vero tertia persona complures habet formas, idque non sine ratione Nam ut super ceteras orationis partes personas definitas habent pronomina, ita etiam in tertiis eorum personis quibus rebus inter se differant accurate expressum est: velut *prope adesse aliquem demonstrat* οὗτος, *adesse aliquem distantem* ἐκεῖνος, *absentem indicat* αὐτός 18, 2—9. Cf. pron. 60, 20 sq. Schol. AG 907, 3 sq. MRh. XX 387.

Prisc. XII 1 p. 577, 14: quaeritur tamen, cur prima quidem persona et secunda singula habeant pronomina, tertiam vero sex diversae indicent voces? ad quod respondendum, quod prima quidem et secunda persona ideo non egent diversis vocibus, quia semper praesentes inter se sunt et demonstrativae, tertia vero persona modo demonstrativa est, ut 'hic' 'iste', modo relativa, ut 'is' 'ipse', modo praesens iuxta, ut 'iste', modo absens vel longe posita, ut 'ille'. si enim super omnes alias partes orationis finit personas pronomen, rectissime tertiarum quoque personarum differentia distincte profertur, quae plurimas habet diversitates.

18, 3 'Hoc quoque vitiatum sic corrige ἤ τε ἐκεῖνος. Ad rem cf. de synt. 104, 28. Priscian. XII p. 933.' b in var. lect. 'Quod non intelligo: εἴ γε (sc. εἰσὶ) sanum est: siquidem ἐκεῖνος ὅδε reliqua in usu sunt' Ska I 7. Ne hoc quidem necessarium est εἰσί mente asciscere, cum ἐσχηματίσθησαν praesto sit.

18, 6 δείξει μὲν ὡς ἐκεῖνος, ἀπουσίᾳ δὲ ὡς αὐτός, καὶ ἔτι ἐν διαστήματι] 'Apparet scribendum esse δείξει μὲν ὡς οὗτος, ἀπουσίᾳ δὲ ὡς αὐτός, καὶ ἔτι ἐν διαστήματι (sc. δείξει) ὡς ἐκεῖνος. Cogitabam aliquando de alia emendatione, ut scriberetur ἀναφορᾷ δὲ (ἐν ἀπουσίᾳ) ὡς αὐτός, sed ut p. 28 A [immo 29 A = 24, 3—4] ἀναφορά oppositum est ἐγγύτητι et διαστήματι, sic h. l. ἀπουσία potest ⟨op⟩poni δείξει: quae enim non adsunt, monstrari nequeunt. Sic p. 25 A (= 21, 6) οὔτε τὰ τρίτα, ἐπεὶ ἢ ἄπεστιν ἀναφορικῶς λεγόμενα — ἢ δείκνυται ἐν διαστάσει, ὡς ἐν τῷ οὗτος ἐκεῖνος, ubi οὗτος expungendum, et p. 46 B (= 37, 21) οὐδὲ γὰρ ἔστι καὶ ἐπὶ τούτων (sc. τῶν κατὰ τὸ τρίτον ἀδιαστόλων γένους) λέγειν, ὡς ἡ δεῖξις τὸ γένος ἐξηγεῖται· ἄπεστι γάρ: tum eorum esse ἀναφοράν ostenditur. Subiectum autem verbi ἄπεστι pronomina sunt tert. pers.: cum enim res, de quibus pronomen ponitur, vel prope sint vel absint, pronomina ipsa vel adesse dicuntur vel remotius distare. cf. 25 A B (= 21, 6—11) καθὸ πλησιάζει sc. ἡ οὗτος, 26 A (= 21, 23) πέλας δέ ἐστι τὸ οὗτος. 72 B (= 57, 10) ἡ μὲν γὰρ πλησιάζει κατὰ τὴν δεῖξιν (sc. οὗτος) — ἡ δὲ (sc. ἐκεῖνος) πάντοτε ἐν διαστήματι' Ska I 7. Mihi quidem certum et exploratum est Priscianum haec legisse: δείξει μὲν ὡς ⟨οὗτος⟩ ἐκεῖνος, ἀναφορᾷ δὲ (etiam Egenolff I 840) ὡς αὐτός, καὶ ἔτι ⟨ἐν μὲν ἐγγύτητι ὡς οὗτος⟩, ἐν ⟨δὲ⟩ διαστήματι ⟨ὡς ἐκεῖνος⟩. Atque haec, ni fallor, genuina Apollonii verba sunt; necesse enim est primum δεικτικὰς et ἀναφορικὰς seiungi, deinde δεικτικὰς quae ἐν ἐγγύτητι aliquid monstrant ab eis quae ostendunt ἐν διαστήματι. Iam pergere traditur Ap.: τὸ μὲν γὰρ οὗτος ἐγγύτητα σημαίνει προσώπου, τὸ δὲ ἐκεῖνος διάστημα. Quae sanato h. l. prorsus supervacanea sunt; fortasse post corruptelam pedem intulerunt. Matth. II 633 haec proponit: δείξει μὲν ὡς οὗτος καὶ ἔτι ἐν διαστήματι ⟨ὡς ἐκεῖνος⟩ (τὸ μὲν γὰρ οὗτος ἐγγύτητα σημαίνει προσώπου, τὸ δὲ ἐκεῖνος διάστημα), ἀπουσίᾳ δὲ ὡς αὐτός. Quae cur minus placeant, ex eis quae supra dixi apparet.

Sed profecto etiam in possessivis complures tertias personas esse comprobari potest. Nam in his ἐμός ἐστιν *prima persona* (possessoris) *coniungitur cum tertia* (possessi), *in his* σός ἐστι *secunda cum tertia, in his* ὅς ἐστι *duae tertiae sunt, in plurali* σφέτεροι *multae tertiae* 18, 8—13.

Hoersch. 380 'Der Zusammenhang ist ein so äusserlicher, so oberflächlich gedachter, dafs er lediglich im Stichwort πλείονα τρίτα liegt, welches aber in ganz anderem Sinne von οὗτος ἐκεῖνος als von ὅς σφέτερος gilt. Diesem Stichwort verdankt die Notiz wohl ihren Platz.' Optimo iure Hoerschelmann hanc adnotatiunculam vituperat; dubium tamen potueritne tale quid a se impetrare Dyscolus necne.

18, 9 πλείονα τρίτα] cf. pron. 22, 15 ἀμφότερα (et pronomina et nomina possessiva) δύο τρίτων παραστατικά, τοῦ τε κτήτορος καὶ τοῦ κτήματος. ib. 102, 14 τὰ τρίτα ἐν δυσὶ τρίτοις νοεῖται, τὰ μέντοι πρῶτα καὶ δεύτερα οὐ πάντως ἐν πρώτοις καὶ τρίτοις, καὶ δευτέροις καὶ τρίτοις, ὥς τινες ὑπέλαβον ἐκ τοῦ ἐμός ἐστι καὶ σός ἐστιν. synt. 149, 18. Prisc. XII 10 p. 582, 22 'Et primae quidem personae possessivum tam ad secundam quam ad tertiam transit personam, secundae vero ad primam vel ad tertiam, ut 'tuus sum' 'tuus est' ... et quaeritur, cur, si prima non potest possidere primam nec secunda secundam, tertia possidet tertiam? in quo pariter ostenditur multitudo diversa, quae significatur per tertiam personam, unde et varias habuit voces et loca'. Ut ὅς dicitur pron. 110, 24 διπρόσωπον, ita possessivis cetera tertiae personae pronomina appellatione μονοπρόσωπα opponuntur ib. 34, 4. 110, 24. — Cf. DThr. 68, 4.

18, 11—12 ἐξ ὧν τὸ κτῆμα κἂν μὴ ὁρίζηται, οὐ μάχεται] ὁρίζηται medium est (cuius subiectum τὸ ὅς, obiectum τὸ κτῆμα), ad haec autem ὡς οὐκ ἀντωνυμία supplendum τὸ κτῆμα ὁρίζεται; sententia igitur haec videtur esse: 'In ὅς pronomine possessivo duae tertiae sunt personae, ex quibus si ea quae possidetur non definitur per ὅς possessivum, nihil refert; expositum enim est (15, 5) omnino per pronomen (poss.) personam possessi non definiri'. Lacunosum esse h. l. suspicatur Egger Ap. 101, 1.

18, 12 ⟨ἐν τῷ⟩ necessarium videtur; assentitur Egger Journal des savants Mai 1882 p. 270.

2. Persona definitur. De prima secunda tertia 18, 14—21, 2. *Forma nominum derivata* εἶδος (species, Gestalt) *dicitur; accipit enim mutatione terminationis aliquid simile speciei, qua cognoscitur. In verbis autem pronominibusque facta mutatio* (quae illi nominum derivationi consimilis est) πρόσωπον (persona, Gesicht, Maske) *appellatur; hoc nomen idoneum est quod et hoc indicat, quid rationis intercedat inter eum qui loquitur et ea de quibus loquitur* (δεῖξις σωματική), *et illud, qua animi affectione aliquid ab eo qui loquitur proferatur* (διάθεσις ψυχική) 18, 14—18. Cf. synt. 250, 24. 254, 4—6. 259, 14—16. DThr. 65, 1. Prisc. XII 13—15 p. 584, 12—586, 2. Theod. Choer. Hilg. II 10, 22—11, 16. 413, 16—29.

Hanc definitionem non recte interpretatus est Graef. III 115; nec sufficiunt quae protulerunt Egger Ap. 94; Kromayer pron. 43; Ska II 4. Lucem attulit his quaestionibus GFSchoem. Red. 97. Fl. 1869 13—24. 390—92.

18, 15 δι' οὗ (sc. εἴδους) γνωρίζεται] Hoc igitur vult Ap.: 'quemadmodum omne animal vel omnis res suam habet speciem qua cognoscitur: ita suam quodque nomen habet terminationem qua sitne primitivum an derivativum perspicitur. Apta igitur huic rei est εἶδος (species) appel-

latio, quamquam non minus per translationem imposita quam πρόcωπον.' Εἶδοc igitur est forma nominis quatenus aut primitivum aut derivatum est; cf. DThr. 68, 3 εἴδη δέ, ὅτι αἱ μέν εἰcι πρωτότυποι, ὡc ἐγώ cύ ἵ, αἱ δὲ παράγωγοι, ὡc πᾶcαι αἱ κτητικαί, αἳ καὶ διπρόcωποι καλοῦνται (a Dracone, pron. 17, 1); schol. AG 847, 26. Prisc. XII 1 p. 577, 6 'Species pronominum bipertita est, alia enim sunt primitiva, alia derivativa'. Ceterum ut dicat Ap. ἡ ἐν τοῖc ὀνόμαcι παραγωγὴ εἶδοc καλεῖται, cum etiam *prototypi* sit εἶδοc, id ideo fieri monet Ska VI 16, quod etiam in eis quae sequuntur de *mutationibus* in pronomine ac verbo factis sermo sit: μετάβαcιc enim h. l. est formae vicissitudo, qua indicatur personam commutari. Sed cum μετάβαcιc etiam aliter accipi possit, iure vituperat Dyscolum Ska l. s. s., quod quam velit μετάβαcιν intellegi non satis accurate patefaciat; praeterea non μετάβαcιν i. e. ipsam mutationem, sed *formam* per metabasin immutatam πρόcωπον appellari. Quae leguntur l. 18 ἡ διορίζουcα λέξιc τὰ προκείμενα πρόcωπον ἐκλήθη vix sana esse possunt; λέξιc enim forma vocis sive mutata sive immutata esse nequit; μετάβαcιc proposuit Ska l. s. s., θέcιc cl. synt. 12, 16 Matth. II 633. Quae quidem coniectura non displicet, quamquam locus allatus huic l. non quadrat: ibi enim θέcιc ὀνόματοc est 'appellatio' = ὀνομαcία. Sed θέcιc significat etiam formam vel vim forma expressam, synt. 20, 20 ἀντωνυμικὴ θέcιc. ib. 84, 14 τὰ κύρια διὰ τῆc ἰδίαc θέcεωc ἀναπολούμενα. ib. 103, 19 αἱ cυνεμπεcοῦcαι θέcειc. ib. 184, 13 ἰcοδυναμοῦcα θέcιc (vid. ind. et Ska II 7*). Quae notio h. l. apta est.

Ut hucusque in explicando h. l. satis impedito Skam maxime secuti sumus, ita in eis quae de διάθεcιc vocis notione disputavit eius vestigia non sequimur. Qua de re quam habuit controversiam persequi alienum est (v. Fl. 1869 13—24; 161, 64; 390—92); sed quae GFSchoemann acute de hac re disseruit quatenus ad h. l. perspiciendum pertinent nunc strictim attingemus. Duo igitur sunt διαθέcεωc genera; quorum prius, quod non minus est infinitivi quam modorum, est ratio quae intercedit inter subiectum vel obliquos casus et actionem quae e verbo tamquam emanat (Verbaldiathese, Thätigkeitsdiathese); alterum quod modorum est, non infinitivi, est animi affectio qua quis rem aliquam profert vel praedicat (Modaldiathese, Aussagediathese). Vides igitur hanc quidem διάθεcιν (Modaldiathese) unius esse primae personae; nam ea una loquitur, ea igitur una cum loquitur quodam modo afficitur, eiusque unius animi affectio verbi forma aliqua ratione mutata tamquam exprimitur. Iam vero harum διαθέcεων utra in hac προcώπου nominis definitione intellegenda sit, non dubitabis; nam cum posterior infinitivos excludat quod carent *personis:* quoniam h. l. de ipsis personis agitur, hanc posteriorem διαθέcεωc notionem accipiendam esse apparet. Quod adiectis δεῖξιc cωματικὴ verbis confirmatur. Nam ut 'tu' vel 'iste' pronomine aliquem ostendam, profecto loquendum est; δεῖξιc igitur semper eius est qui loquitur, i. e. primae personae. Ex his autem elucet illam personae et notionem et definitionem aptam esse et solis ἐμψύχοιc (Ska VI 18) et uni primae, unde et ad res et ad ceteras personas transfertur, εἴγε καὶ ἡ ἐν τοῖc ἑξῆc προcώποιc ἀπόφαcιc ἐξ αὐτοῦ γίνεται pron. 18, 20; schol. AG 888, 15 ἀπὸ δὲ πρώτου προcώπου ἀρχόμεθα, ἐπειδὴ τὸ δεύτερον καὶ τὸ τρίτον ἐξ αὐτοῦ προφέρονται.

Personae sunt tres. *Prima est cum ea ipsa quae loquitur de se praedicat; ei iure primus locus conceditur, quia etiam secunda et tertia ab ea*

pronuntiantur; secunda, cum ea persona compellatur de qua praedicatur; cum praedicatur de persona quae neque compellat neque compellatur, tertia 18,19—22. Cf. synt. 254,4 ἔςτι γὰρ πρῶτον (πρόςωπον) τὸ ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἀποφαινόμενον, δεύτερον δὲ πρὸς ὃ ἡ ἀπόταςις ὑπὲρ αὐτοῦ τοῦ προςφωνουμένου. ib. 13,19 τὰ ὀνόματα τρίτων προςώπων ἐςτὶν ἀποφαντικά, καθὸ αἱ ἀπ' αὐτῶν θέςεις γινόμεναι οὔτε ἐκ τοῦ ἀποφαινομένου προςώπου εἰςίν, ὅπερ ἐςτὶν ἴδιον πρώτου προςώπου· οὐ γὰρ δή γε ἑαυτοῖς τίθενται οἱ παῖδες τὰ ὀνόματα, οὔτε πρὸς αὐτοὺς ἀποφαινόμενοι τὰς ὀνομαςίας ποιούμεθα, ὅπερ ἐςτὶ δευτέρου προςώπου. ib. 113,20; pron. 52,20; schol. AG 888,9 = 248,6—11 Hilg. πρῶτον δέ ἐςτι πρόςωπον τὸ ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἀποφαινόμενον ἢ μόνου ἢ καὶ ςὺν ἄλλοις . . δεύτερόν ἐςτι πρὸς ὃν ἡ ἀπόταςις ὑπὲρ αὐτοῦ ἢ μόνου ἢ καὶ ςὺν ἄλλοις . . τρίτον ἐςτὶν ὃ μήτε ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἀποφαίνεται μήτε πρὸς ὃν ὁ λόγος ἐςτίν. ib. 917,18; 918,6 = 83,5—10 Hilg. Prisc. VIII 101 p. 448,11 'Sunt igitur personae verborum tres. prima est quae de se loquitur vel sola vel cum aliis . . secunda ad quam loquitur de ipsa vel sola vel cum aliis . . tertia, de qua extra se et illam ad quam dirigit sermonem, posita loquitur prima.' Quomodo personae ante Ap. definitae sint, discimus e DThr. 51,4, quem impugnat Ap. et h. l. et in eis quae sequuntur, cf. Uhlig ad l. s. s. Ska VI 18—19.

18,20 Skae emendationem (I 8) recepimus, quamquam ipse dixit: 'sed fortasse aliis Bekkeri emendatio praeferenda videbitur . . quae quidem longius a cod. lectione recedit, sed magis cum Prisciano consentit, qui sua se ab Apollonio deprompsisse dicit'.

18,21—22 Ska I 8 'Quae sequuntur apud Ap. miro sane modo, sed more prorsus Apolloniano dicta sunt: quid enim sit ἐν τῇ μήτε προςφωνούςῃ (sc. ἀποφάςει) μήτε προςφωνουμένῃ sentis quidem, sed quomodo tam paucis verbis in Latinum sermonem aut Germanicum transferas vix dixeris.' Profecto vix ac ne vix quidem dixeris: nam qui potest ἀπόφαςις dici μὴ προςφωνουμένη? Tale quid ne contortae quidem consuetudini Ap. imputari potest. Nec patrocinantur vulgatae scripturae pedisequorum paraphrases. Itaque PSchmiederi emendatio probanda videtur.

Male personas ita definiunt: 'prima est quae loquitur, altera ad quam spectat oratio, tertia quae est de re aliqua 19,1—2. Cf. synt. 259,14 sq.*)

Hanc esse Dionysii Thracis definitionem supra monuimus.

Nam cum prima persona (ἡμεῖς) *tres illas voces* ἐγώ ςύ ἐκεῖνος *praedicet* (vel complecti possit): *sine dubio loquentem personam dicere licet et primam et secundam et tertiam* 19,2—5.

Ska VI 19 miram monet esse hanc refutandi rationem, cum ipse

---

*) synt. 259,15 διὸ καὶ ἐπίμεμπτοι οἱ ἀφοριςάμενοι τὸ δεύτερον πρόςωπον ⟨τὸ⟩ πρὸς ὃν ὁ λόγος, cl. l. s. s. — Ibid. 259,17 καὶ δὴ τὰ προκείμενα (scil. imperativi tertiae personae) ςυντάςςεται (repone προςτάςςεται) μὲν δευτέροις προςώποις, οὐ μὴν δεύτερά ἐςτιν (i. e. cum dico λεγέτω, secundae cuidam personae impero ut tertia quaedam aliquid faciat; sed ideo quod secundae personae imperatur, λεγέτω non est secundae personae), cl. 258,20—23; 260,14; 259,19. — Ibid. 260,9 apparet non sic legendum esse οἷόν τε γάρ ἐςτι φάναι καὶ ἀθροίςματι 'ἐγρηγορείτω ὁ ςτρατηγὸς ὑμῶν', sed ὁ ςτρατὸς ὑμῶν; v. quae sequuntur καὶ ἑνὶ 'ἐγρηγορείτω ςου ὁ δεςπότης'. — Ibid. 260,18 ἔνθεν γὰρ καὶ ταῖς ἐν δευτέρῳ προςώπῳ νοουμέναις (scil. προςτάξεςιν) ἀπάντοτε κλητικαῖς ςύνεςτιν (corrige κλητικαὶ ςύνειςιν: ubicunque ipsis secundis personis imperamus ut aliquid faciant, vocativi accedunt, quibus eas alloquimur), cl. 260,26. — Ibid. 262,17 ὃ προςδεχόμενον — 26 ὁ Ἑλικών Byzantinorum additamentum est.

Ap. infra profiteatur suam definitionem, si ad amussim rem exigas, non nisi ad singularem aptam esse. Vulgatam scripturam omnino tolerari non posse censet PSchmieder 16, nam primum *sono vocis* (τὰϲ τρεῖϲ φωνὰϲ) ἐγώ cύ ἐκεῖνοϲ non inesse in ἡμεῖϲ plurali; deinde ἀποφαίνεϲθαι in tota hac disputatione de eo qui loquitur usurpari, ut vix credibile sit eandem vocem h. l. notionem 'significandi' induere; itaque φωνή vocabulo notionem 'enuntiatum' subiciendam et post ἐκεῖνοϲ inserenda esse haec ⟨λέγω λέγειϲ λέγει⟩: 'in eis enuntiatis in quibus verbum aliquod dicendi praedicatum est, illa primae personae definitio in omnes personas quadrat; itaque non satis certis finibus circumscripta est definitio'. Quae probari non possunt, quod φωνή voci notio 'enuntiatum' omnino non subicitur (v. ind.); contra φωνή non solum 'vocis sonus' est (Wortform), sed etiam, ut h. l., vocabulum aliquod quatenus eius vis vel constructio respicitur (quod iniuria negat Ska II 3) cf. adv. 141, 1 ὅτι δὲ καὶ τὸ πύξ καὶ τὸ λάξ . . οὐ πάντωϲ (nequaquam) διὰ τὴν μετάληψιν τὴν εἰϲ τὸ πυγμῇ . . ὀνόματα ἂν εἴη, ϲαφὲϲ ἐκ τοῦ ἐπὶ ῥῆμα φέρεϲθαι πάντοτε τὰϲ φωνάϲ, καθότι καὶ τὰ ἄλλα τῶν ἐπιρρημάτων. — 'Αποφαίνεϲθαι non tam 'significare' est quam 'praedicare' (aussagen): cf. synt. 245, 1 εἴγε καὶ τὸ ἀποφαίνεϲθαι κατὰ πάϲηϲ φράϲεωϲ παραλαμβάνεται. ib. 245, 5 διὰ γὰρ ταύτηϲ (τῆϲ ὁριϲτικῆϲ) ἀποφαινόμενοι ὁριζόμεθα. ib. 14, 17. (ind. Ska V 22).

19, 4 in his τὸ δεύτερον τὸ τρίτον articuli admitti non possunt, quia δεύτερον et τρίτον praedicata sunt.

Neque vero recte secunda sic definitur: 'ea ad quam spectat oratio': nam etiam ἐκεῖνοϲ *pronomine ad aliquam personam spectatur* 19, 5—6.

Porro tertia persona dici nequit 'quae est de aliqua re': nam hoc commune naturae omnium personarum dicendum est 19, 6—8.

Priscianus duce Apollonio, cuius tamen verba non satis intellexit, antiquiorem definitionem impugnat XII 13 p. 584, 14 'Nam si dicamus, prima est, quae loquitur, potest nihil de se loqui, sed de secunda vel tertia, et fit dubitatio; similiter de secunda si dicamus, ad quam loquitur, potest intellegi et ad primam et ad tertiam; nam locutio ipsa pertinet non solum ad secundam, sed etiam ad primam et ad tertiam; de tertia quoque si dicamus, de qua loquitur, commune invenitur trium personarum: nam et de prima et de secunda et de tertia loquitur. melius igitur Apollonius' e. q. s.

19, 6 ὑπέρ ⟨τε⟩] haec correctio praestare videtur; τε esse 'porro' monet Ska I 8; ὑπὲρ δὲ Lange mg.

19, 8 κατὰ πάϲηϲ οὐϲίαϲ] Priscianus legisse videtur κατὰ παντὸϲ προϲώπου; fortasse οὐϲίαϲ nihil est nisi iteratum οὔϲηϲ quod praecedit, ut legendum sit κατὰ παντόϲ: κοινῆϲ — οὐϲίαϲ inclusit uncis Lange mg.

Omnino tenendum est definitiones primae et secundae personae proprie uni singulari aptam esse; nam dualis et pluralis primae complecti potest primam et secundas, vel primam et tertias, vel primam et secundas et tertias; pluralis secundae plures secundas comprehendit vel secundas et tertias; tertiae vero pluralis nihil continet nisi tertias personas 19, 9—26.

19, 10 ἅπερ τινά ἐϲτι] 'peut-être pour ἅτινα πέρ ἐϲτι, 'quelles qu'elles soient' Egger Ap. 106, 2. Expungit Lange mg.

19, 11—12 πῶϲ — περί τινοϲ] 'ex iis quae antecedunt vitiose repetita esse contendimus' Ska I 8.

19, 11—26 Prisc. XII 13 p. 584, 23—585, 6 'Enucleatim tamen in singulari numero prima dicitur persona: nam in plurali conceptionem facit

aliarum personarum, hoc est secundarum vel tertiarum; secundarum quidem, quando ad ipsas praesentes loquitur . . tertiarum vero, quando ad alios loquens, id est ad secundam personam, alios sibi vel praesentes adiungit vel absentes . . . potest tamen et utrasque simul sibi adiungere . . secunda vero tertiam concipit solam . . tertia autem tertiam solam'.

19, 14 cf. pron. 104, 18; synt. 185, 9 sqq.; 216, 12.*)

19, 20 πρὸς αὐτούς scil. πολίτας, quos praesentes adesse necesse est; itaque πρὸς παρόντας, quod proposuit Egenolff I 840, non est necessarium.

19, 22 Ska VI 19*. Cuius emendationem improbat Hoersch. 378, praeterquam quod καὶ ante δευτέρων delet: 'σύλληψις hat bei Ap. doppelten Sinn, so dass es bei 'wir' gleich 'ich und du' entweder auf 'du' allein oder auf beide geht. Ersteres z. B. 19, 13 σύλληψιν ἑτέρων προσώπων, Letzteres z. B. 19, 17 πρώτου καὶ δευτέρου (potius δευτέρων). Ersteres bedeutet 'Hinzunahme', Letzteres 'Combination'. Auf Grund der zweiten Bedeutung genügt der Text ἢ δευτέρων σύλληψιν ἢ καὶ τρίτων 'Combination von zweiten oder auch noch dritten Personen'. Haec acutius quam verius disputata sunt; σύλληψις nihil est nisi 'complexio'; 'Hinzunahme' non est σύλληψις, sed πρόσληψις: 19, 13 σύλληψις ἑτέρων προσώπων non est 'assumptio aliarum personarum', sed 'iunctio aliarum personarum' sc. cum prima vel secunda; synt. 257, 8 ἑαυτὸν συλλαβών 'se coniungens cum ceteris'; pron. 53, 12 τὸ σφῶι . . εἰ σύλληψιν ἔχει τοῦ Λυκομήδης scil. cum σύ pronomine Sequitur ut Skae emendatio probanda sit.

19, 25 Priscianum non γάρ, sed δέ legisse suspicatur Egenolff I 840. Quod dubito; fortasse Prisc. γάρ vocis notionem non intellexit: 'de tertia nihil eius generis monendum est, nam' e. q. s. Ad 14, 13.

Etiam dualis complectitur, non trinas, sed binas personas: fieri enim non potest ut is numerus qui ad binos indicandos factus est trinos complectatur 20, 1—13.

20, 11 ἐξηγήσεται γὰρ αὐτὸς πρὸς] αὐτός i. e. is qui loquitur, Aiax Telamonius; ἐξηγεῖσθαι hoc sensu etiam apud Polybium legitur. Futurum ἐξηγήσεται sane aliquid offensionis habet; quamquam cf. pron. 21, 22 τὸ οὗτος ὀρθῶς ἐπὶ κλητικῆς τετάξεται. ib. l. 23 κλητικῆς ἄρα τεύξεται.

Etiam ubi multitudo vociferatur, nequaquam ea quae statuimus concidunt. Multis enim simul loquentibus si unus quisque plurali utitur, eos qui simul vociferantur secum coniungit; idque non sine iusta causa: *nam unus quisque e multis pars est totius multitudinis. Velut ubi maxima corpora attingimus, exigua quaedam particula totum corpus patefacit* 20, 14—18.

Prisc. XII 14 p. 585, 7 'quid igitur quod multi simul loquentes dicunt 'nos fecimus'? non est supra dicto contrarium: unusquisque enim loquentium conceptionem facit eorum, qui una secum loquuntur, quippe cum unusquisque pars est totius, qui si velit ceteros indicare secum loquentes, necessario secundae vel tertiae eos attribuit personae.'

20, 14 παρεμφαίνηται, quod nescio utrum ex coniectura scripserit b, an in codice legere sibi visus sit, alienum est.

Totus hic de personis locus etiam ad verba pertinet, praeterquam quod

---

*) synt. 216, 13 legendum est εἴπερ τὰ πρῶτα πρόσωπα πληθυντικὰ ὄντα σύλληψιν ἀναδέχεται ⟨πρώτου καὶ⟩ δευτέρου καὶ τρίτου: ad pron. 71, 20.

imperativi iure prima persona carent. Nam siquidem ea quae imperat diversa est ab ea cui imperatur, cumque prima sit ea quae de se ipsa praedicat, superfluum est imperativi primam quaerere. Ubi coniunctivi qui vocatur adhortativi pluralis prima persona utimur, alios adhortantes nos una complectimur. Ea enim loquendi ratio non prorsus imperativa est 20, 19—21, 2.

De hac re copiose disputat synt. 253, 20—258, 12. Cf. Ska VI 4—7.

20, 22 schol. AG 888, 4 = 248, 2 Hilg.

20, 26 ἠθικώτερον 'gemüthlicher' Ska l. s. s.

20, 26—21, 1 Skae emendationem (I 8) veram esse ex h. l. apparet synt. 256, 4 ὑποτιθέμεθα μέντοι ἑαυτοῖς. ib. 257, 8 ἑαυτὸν γὰρ συλλαβὼν (cum ceteris) προθυμοτέρους καθίστησι τοὺς Ἕλληνας. Idem Bekkeri coniecturam vehementer displicere dicit l. s. s. 'et ne potuisse quidem ita dici putamus: dicendum enim potius fuit τῶν ὑποτιθεμένων ἄλλοις καὶ ἑαυτοὺς συλλαμβανόντων. Sed nihil mutandum. Cum verbum ὑποτίθεσθαι usurpetur, si nos ipsi adhortamur (cf. de synt. p. 256, 4), plurali numero pr. personae, qui etiam secundas et tertias personas simul comprehendit, alias ita monemus, ut nos una complectamur, quod ἠθικώτερον est: utimur igitur ea dicendi forma, si quid alicui verecundia hominis directo imperare prohibemur, cf. synt. 257, 4 χαζώμεθα, dixit poeta, ἵνα μὴ τῷ ὑπερέχοντι προσώπῳ προστάξῃ ἐν τῷ χάζου, et altero loco ἄνδρας κτείνωμεν· ἑαυτὸν γὰρ συλλαβὼν προθυμοτέρους καθίστησιν. Eadem fere habet schol. L. V. ad Z 70 κτείνωμεν· τῷ πόνῳ ζεύγνυσιν ἑαυτόν et schol. A τῷ μὲν καμάτῳ καὶ ἑαυτὸν ὁ Νέστωρ ὑποβάλλει. Sana igitur videtur l. l. codicis lectio τῶν ὑποτιθεμένων καὶ ἑαυτοὺς συλλαμβανόντων: nam ὑποτίθεσθαι cum a verbo προστάσσειν diligenter distinguatur (synt. 256) et peculiarem habeat significationem (unde ὑποθήκη et ὑποθετικά), etiam sine dativo dici posse videtur. Unum καί melius fortasse sede mutata ante ἑαυτούς ponatur: sed necessaria emendatio non est.' Quam codicis esse dicit scripturam, ipsius est coniectura, quae ut reponatur sententia flagitat.

3. De vocativis pronominum 21, 3—22, 23.

Porro quaerendum est quaenam primitivorum, quae possessivorum vocativum habeant. — Siquidem vocativo ei vocantur qui prope sunt, iure et primae personalia vocativo carent (de se ipsi loquuntur) et tertiae praeter οὗτος. *Nam quibus de causis* ἐκεῖνος αὐτός *pronominibus vocativus abiudicandus est, de iisdem* οὗτος *voci tribuendus. Ut illa aut relationis vim habent aut demonstrant quae distant: ita hoc ea ostendit quae prope sunt* 21, 3—15. Cf. Prisc. XII 10 p. 582, 9. XIII 1 p. 2, 3.

21, 3—4 cf. synt. 218, 26. 254, 11. Schol. AG 918, 9; 917, 6.

21, 5 Uhlig I 32.

21, 7 cf. synt. 98, 27; 100, 1; 218, 28 sq.; 219, 3. Schol. AG 917, 7.

21, 9 cf. pron. 57, 10; synt. 100, 1—3; 219, 6. Οὗτος expunxit Ska I 8.

21, 11 cf. pron. 57, 18. EM 643, 26. EG 443, 13. Alia eius generis exempla congessit Lobeck ad Soph. Ai.[2] p. 91.

Fuerunt qui οὗτος, *ubi vocativi vim induit, abnorme esse perhiberent. 'Nam primum'*, inquiunt, *'oportebat* σύ *dici. Deinde vocativum* οὗτος *in* ε *exire necesse erat. Tum etiam articulum assumpsit* ὦ οὗτος'. *Quae argumenta inepta sunt. Qua enim ratione evincitur* ἐκεῖνος *aliaque voca-*

tivum non habere, ea comprobatur οὗτος *vim vocativi induere. Praepostere autem* ὦ *articulis ascribitur; nam expers est notionis articuli. Praeterea si conceditur* οὗτος *vocativum esse posse, concedetur etiam* ὦ. *Fortasse attico more in* ος *terminatur vocativus. Omnino demonstratum est pronomina saepe inaequalia esse* 21, 16—28.

21, 16 ὠλιγωρῆσθαι sc. τὸ οὗτος. Ut ὠλιγώρηταί τι est 'abnorme est aliquid' (cf. pron. 33, 22 εἴ τι ἐν διαλέκτοις παρὰ πᾶσιν ὠλιγώρηται. ib. 77, 19 τὴν ἑαυτοῦ φασιν ὠλιγωρῆσθαι. ib. 78, 2 τὴν δισύλλαβον (αὐτόν) ὠλιγωρῆσθαι): ita κατώρθωταί τι est 'convenit cum lege' (vel ratione) ib. 77, 25 ἡ δοκοῦσα ἐν συνθέσει κατωρθῶσθαι ἐν δυσὶν αἰτιατικαῖς, λέγω δὴ τὴν ἑαυτόν. V. ind.

21, 22 cf. pron. 21, 4—5; synt. 219, 6—7.

21, 24 ad pron. 14, 18. Prisc. XIII 17 p. 11, 19—12, 16.

21, 28 ἐδείχθησαν] pron. 11, 21. Cf. ib. 95, 5.

Primae personae possessiva nihil obstat quin vocativo utantur, ita quidem ut possidens possessum alloquatur. Secundae vocativus abrogatur, quamquam non eis de causis quas quidam attulerunt (dixerunt enim ὑμέτερε *ferri non posse, quia initium quod possessoris est plurale sit, terminatio autem quae ad possessum spectat singularis; posse ferri* ὑμέτεροι *vocativum):* sed his potius: *Primum* ὑμέτερε *et* ὑμέτεροι *vocativi non sunt in usu; deinde ne ratio quidem eos requirit. Nam non licet uno vocativo compellare diversas personas;* atqui id faceremus, si ὑμέτερε vel ὑμέτεροι formis utentes compellaremus et possidentem (secunda enim persona semper compellatur) et possessum (ad quem spectat terminatio). *Ergo forma si extaret, superflua esset. Mirum autem non est vocativum primae qui cum ratione non pugnat etiam usu receptum esse* 21, 29—22, 13.

21, 29 sq. cf. Prisc. XIII 2 p. 1, 15. XVII 197 p. 204, 20.

22, 4 τινές] in quibus fuit Habro, cf. synt. 220, 14 sq. — Schol. AG 918, 4 (= 83, 3 Hilg.) Αἱ δὲ τοῦ δευτέρου προσώπου κτητικαὶ κλητικὰς οὐκ ἔχουσι· δευτέρου γὰρ ὢν προσώπου ὁ κτήτωρ πρὸς ἑαυτὸν ἀπαιτεῖ γενέσθαι τὴν προσφώνησιν· δεύτερον γάρ ἐστι πρόσωπον πρὸς ὃν ὁ λόγος ὑπὲρ αὐτοῦ· ἀλλὰ καὶ τὸ κτῆμα κλητικῶς γινόμενον πρὸς ἑαυτὸ πάλιν ἀπαιτεῖ γενέσθαι τὴν προσφώνησιν· κλητικὴ γάρ ἐστι τοῦ πέλας κλῆσις· ἀδύνατον δὲ ἐν μιᾷ φωνῇ δύο προσφωνήσεις ἀνὰ μέρος γίνεσθαι. Τρίτου προσώπου κλητικῆς πτώσεως ἑνικοῦ ἀριθμοῦ ὦ ὅς.

22, 7 Ska I 9 'Ego vero pro κεκλίσεται legendum esse existimo κεκλήσεται. Sic synt. 247, 22 κλήσεως et κλίσεως commutantur. Nam et futurum tertium verbi liquidati vix alio exemplo firmaveris, quamquam de usu recentiorum Graecorum spondere non audeo, nec fieri potuisse credo ut grammaticis illis tale quid in mentem veniret, quippe qui ἡμέτερος ὑμέτερος reliquos horum possessivorum casus singulares et singularium plurales sexcenties legissent. Sed possessivi pluralis num. vocativum singularem, ἡμέτερε, rarius fortasse invenerant, ut ὑμέτερε in usu fuisse inepto illo argumento negarent.'

22, 7 ὑφ' ἓν i. e. uno eodemque vocabulo. Cf. Herod. praef. XXXXV sq. ind.

Siquidem in possessivis tertiae pers. sicut in nominibus possessivis et possidens et possessum est tertiae, nulla causa est cur vocativus non admittatur, σφέτερε (etsi in usu non est) 22, 14—17.

22, 14 synt. 220, 6.

22, 15 δύο τρίτων] cf. pron. 18, 11. synt. 14, 6. 220, 9.

22, 17 σφέτερε οὐκ ἀπόβλητον] quamquam non erat in usu synt. 220, 12 συσταίη γὰρ ἂν ἡ σφέτερε, οὔ γε μὴν τὰ τῆς χρήσεως ἐγένετο ἡμῖν ἐμφανῆ. Prisc. XVII 200—202 p. 205, 17 'tertia vero possessiva, etsi naturam habeat, ut per vocativum dici possit, . . . usus tamen deficit, quomodo etiam apud Graecos teste Apollonio σφέτερε, cum rationabiliter possit dici, in usu tamen non invenitur.'

Quoniam ἡμέτερε *vocativus extat, etiam eius singularem extare consentaneum est. Sed non sine causa* ἐμέ *voc. usu non receptus et nominativus* ἐμός *vocativi loco usurpatus esse videtur, et quod* ἐμέ *vocativus apud Homerum non legitur et ne cum* ἐμέ *accusativo confunderetur* 22, 18—23.

22, 18 cf. synt. 221, 21 καὶ ἡ χρῆσις τῆς ἐμός τὸ κλητικὸν παρέωσται, ὅπερ ἦν ὁμόφωνον αἰτιατικῇ τῇ ἐμέ Prisc. XIII 3 p. 2, 16. Eustath. 1871, 24. Schol. Dion. p. 83, 2 Hilg.

22, 21 Quam scripturam b dicit sententia posci, ea profecto praestat: sed cum non nesciam quam parce verbis uti soleat Ap., nihil mutavi praeter ἀπό voculam.

22, 22 συνεχές ferri non potest; nam cum ἐμέ nunquam sit vocativus apud Homerum, qui is usus 'non frequens' dici potest?

22, 23 Iure mireris Ap. de vocativo primum pluralis primae pers., deinde secundae, tum tertiae, postremo de singularis primae pers. vocativo agere. Sed quod similis est ordo in syntaxi, de transpositione cogitandum non erit.

De hac quaestione quae est de vocativo pronominum et de vocativo nominativi locum occupante disputavit GHermann praef. Eurip. Androm. XIV sq. Sed quoniam non id agimus ut totam de hac re doctrinam explicemus, sed ut Ap. placita illustremus, GHermanni commentationis rationem habere non licet.

IV. De syntaxi pronominum 22, 25—26, 21.

1. De verbo construendo a) cum obliquis casibus pronominis 22, 25—23, 5.

Cum obliquis pronominum casibus semper construuntur (i. e. construi possunt) *verba: ex his enim quae provenit actio, ea ad obliquum casum aut nominis aut pronominis aut participii transit* 22, 25—23, 5. Cf. synt. 14, 15; 116, 4 sq. Prisc. XVII 83 p. 154, 21 sq.

23, 1 cf. pron. 37, 2.

23, 2 synt. 116, 5 αἱ πλάγιοι πτώσεις τῶν ἀντωνυμιῶν πάντως ἐπὶ ῥῆμα φέρονται, ἐξ ἧς συντάξεως νοεῖται ἡ ἐγγινομένη διάθεσις τοῦ προσώπου. Prisc. l. s. s.: 'obliqui casus pronominum omni modo ad verba feruntur, quomodo et nominum . . . ex qua constructione intellegitur, qualis nascitur affectus personae, sed non reciprocatur, quod dicimus'. Apollonii de diathesi doctrinam supra (ad 18, 15) strictim attigimus. Apparet h. l. intellegendam esse rationem quae inter subiectum vel obliquum casum et actionem intercedit, quae e verbo emanat (Thätigkeits- vel Verbaldiathese GFSchoemann).

23, 4—5 τῆς γὰρ — νοεῖται] 'nam nisi sunt verba (in quibus solis actio inest), ne cogitari quidem potest actionem aliquam ad personam obiecti transire'. De μετάβασις vocis notionibus v. ind.

b) de verbo construendo cum nominativo primae secundaeque personae 23, 6—30.

Fuerunt qui dicerent pleniorem esse orationem coniuncto cum verbo pronomine, quod nonnunquam sublatis pronominibus manca evaderet oratio. Ego vero nego eius generis enuntiata pronominum indigere, ubi ipsis verbis prima secundaque persona prolatis personarum vicissitudo indicatur; immo superfluum censeo pronomina addi, ubi non est opus personas inter se opponi. Ac paene ea ratione omnis sermo cotidianus mancus esse videbitur; sic enim loquimur 23, 6—19. Cf. synt. 116, 16 sq. 118, 26. 119, 25 sqq.

23, 6 Τινές] in quibus Habro fuit synt. 119, 6. Prisc. l. s. s. p. 155, 5.

23, 8—10 Prisc. XII 8 p. 581, 14—16.

23, 11 ἐλλιπεῖς] τὰς τοιαύτας φράσεις sententias esse puto quae μέν — δέ particulis copulantur: quae sane ubi nec subiecta nec obiecta inter se opponuntur, non indigent pronominibus subiectorum vel obiectorum vice fungentibus: sufficiunt enim verba ipsa quibus personarum vicissitudines indicantur: nihil enim nisi has indicari opus est; indigent vero pronominibus ubi subiecta inter se opponuntur. Rectius igitur pro his περισσὸν μέντοι — εἰ μὴ Ap. dixisset ἀναγκαίαν μέντοι — εἰ: sed talia admisit ille. (Quare emendationem Uhligii, qui ὅπου 'quod' esse voluit, non probo.) Eadem iterum, ut solet, verbis paullulum mutatis l. 21—30 exponit; nimirum ipse sensit se antea non satis perspicue locutum esse. Ceterum si quaeris exemplum in quo sententiae μέν — δέ particulis coniunctae pronominibus primae secundaeque pers. carent: quidni liceat oratori sic dicere: Τοῦτο μὲν πάντες ἴσμεν· ἴστε δὲ καὶ ὅτι κτλ.? Eius generis exempla Apollonio in promptu fuisse videntur synt. 117, 1.

23, 11 διὰ ῥημάτων delet Hoersch. 379 'Erstens besagt διὰ ῥημάτων dasselbe, was in ἡ τῶν ῥημάτων παράθεσις in der Sprache des Autors völlig klar ausgedrückt ist; zweitens hätte er nicht diese Zusammenstellung gewählt ἡ τῶν ῥημάτων παράθεσις διὰ ῥημάτων'. Quid si dixisset ἡ τῶν ῥημάτων παράθεσις δι' αὐτῶν τῶν ῥημάτων ἀναπληροῖ τὴν τῶν προσώπων μετάβασιν 'verba quibus utimur per se ipsa satis indicant' e. q. s.? Id ipsum voluit, sed omisit αὐτῶν.

23, 12—24, 1 cf. Prisc. XII 2 p. 577, 22—578, 7.

23, 18 ἡ χρῆσις τοῦ βίου] 'Id est ἡ ἀνὰ χεῖρα ὁμιλία synt. 37, 2; ἡ κοινὴ φράσις ib. 116, 28; ἡ κοινὴ χρῆσις ib. 255, 2; τὸ κοινὸν ἔθος ib. 184, 18; ὁ συνήθης λόγος ib. 122, 18; ἡ συνήθεια ib. 323, 22; τὸ σύνηθες ib. 131, 28' b in var. lect. Quibus haec adicio τὸ κοινόν ib. 92, 10; ἡ τριβή ib. 36, 20; ἡ συνήθης φράσις pron. 112, 13; ὁ βίος synt. 40, 1; adv. 130, 6; ἡ κατὰ τὸ ἔθος προφορά synt. 38, 26; ἡ χρῆσις ib. 44, 7. 50, 20; ἡ παρὰ πᾶσι χρῆσις ib. 43, 17 (saepe opponitur λόγος, ratio); ἡ χρῆσις ⟨ἡ⟩ παρ' Ἕλλησιν adv. 171, 7; ἡ πολλὴ χρῆσις ib. 126, 4. Quod synt. 46, 1 dicitur ἐθνικόν τι ἔθος potius est dialectus (cf. ib. 50, 16 τὸ Δώριον ἔθος). Alii aliis vocibus utuntur. Her. II 935, 6 ἡ νυνὶ συνήθεια: Sext. Emp. adv. gr. I 170 ἡ ἐν ταῖς ὁμιλίαις παρατήρησις. Ammon. de interpret. p. 214 ἡ συνήθεια.

Verborum enim est natura ut et actionem et primam personam (eum qui agit) *indicent, pronominum autem ut solam personam et si opus est oppositionem significent. Itaque cum verba ponuntur, superfluum est pronomina nominativo casu addere, siquidem id cuius causa adhibentur* (i. e. personarum vicissitudines) *verbis expressum est. Ubi vero oratio oppositione indiget et verba eam non satis exprimere possunt, necesse est pronomina primae et secundae pers. adhiberi, quemadmodum etiam nominibus utimur. Hac ratione,* ut supra diximus, *illud* παρεγενόμην μέν, οὐ παρέτυχες

δέ *mancum est; nam pronominibus sublatis oppositione indigeret sententiae copulatio* (i. e. sententiae non ita copularentur ut oppositio appareret) 23, 19—30.

23, 20 cum vis ac natura verbi contineatur τῷ πρᾶγμα δηλοῦν (cf. Ska IV 1), accuratius sane ita scripsisset Ap. ut voluit Uhlig. Sed incertum est quid sibi in his rebus ille indulserit.

23, 21 διαστολήν] In διαστέλλειν διαστολή vocum usu non satis sibi constitit technicus. Modo enim διαστέλλειν est indicare, ut τὰ πρόσωπα διαστέλλειν etiam verborum sit, cum ἀντιδιαστέλλειν ἀντιδιαστολή unius sit proprium pronominis, ut synt. 118, 27 εἰ μέντοι γε τὴν πρός τινα σύγκρισιν ἐθέλοιμεν διασαφῆσαι, ἐπισπώμεθα τὴν ἀντωνυμίαν, ἴδιον ἔχουσαν τὴν ἐν τοῖς προσώποις ἀντιδιαστολήν (discernere Prisc.). σαφὲς γὰρ ὅτι οὐχ ἵνα τὸ πρόσωπον διαστείλωμεν (indicemus Prisc.)· τοῦτο γὰρ κοινὸν εἶχε καὶ τὸ ῥῆμα (cf. synt. 14, 23; 15, 17; 97, 17; 119, 11. 15; 146, 26; 152, 9; pron. 8, 24; 40, 5; 46, 26; 65, 5; 49, 14; 12, 13 all.): modo διαστέλλειν διαστολή διασταλτικός vocabulis subicitur notio discernendi vel opponendi, quam aliis locis ἀντιδιαστολή sibi vindicare solet, ut pron 32, 12 προσώπων ὡρισμένων, ἀπολύτων τε καὶ διασταλτικῶν. ib. 24, 11 τὰ δὲ ῥήματα οὐ διασταλτικά, ἀπόλυτα δὲ πρόσωπα σημαίνει. ib. 39, 1 ᾗ τὸ μὲν διαστέλλει (38, 30 dicebatur ἀντιδιασταλτικόν) . . τὸ δὲ ἀπόλυτον. ib. 42, 30.

23, 23 quamquam πληροῦν hoc uno loco, ni fallor, apud Ap. legitur, cum ἀναπληροῦν ei usitatum sit, tamen codicis scripturam mutare non sum ausus, quia alii scriptores πληροῦν verbo saepe translate utuntur.

23, 27 Ut ὁμοίων coniceret Uhlig, ea re commotus est quod ὀνόματα saepissime ponuntur, ubi nulla est oppositio, et quod mirum esset, si nomina commemorarentur omissis pronominibus tertiae pers. Fortasse scribendum est καὶ ἐπὶ ⟨τῶν τρίτων καὶ⟩ τῶν ὀνομάτων.

23, 27 κἀκεῖνο i. e. illud dicendi genus quod ut ἐλλειπὲς reiecerunt (l. 9—10) παρεγενόμην μέν, οὐ παρέτυχες δέ.

23, 28 εἶχε χρείαν] ἄν particula omissa est, ut saepius. Vid. comment. de Ap. consuetudine.

23, 29 Dronkii emendatione (II 610) opus esse non credo; est enim ubi exempla ita afferantur, ut eius sit qui legit eam cogitatione fingere mutationem, qua facta depravatur oratio. De eadem re agens eodem fere modo loquitur Ap. synt. 116, 21 καὶ τούτου ἀπόδειξίν φασι τὸ μὴ δεόντως ἔχειν τὴν τοιαύτην φράσιν, εἰ μὴ προσλάβοι τις τὰς ἀντωνυμίας, ἐγὼ μὲν γὰρ παρεγενόμην, σὺ δ' οὔ: nam ad τὴν τοιαύτην φράσιν cogitando supplendum est παρεγενόμην μέν, παρεγένου δ' οὔ. Ad 7, 28. Probat Dronkii emendationem Egenolff I 839.

c) De verbo construendo cum nominativo pronominis tert. pers. 24, 1—20.

Quod de prima et secunda pers. praeceptum est, pronomina verbis non apponi nisi oppositionis causa, *de tertia dici nequit. Tertia enim verbi persona quae sit quoniam omnino ignoratur, pronomen vel nomen usque addatur necesse est. Neque haec repugnant 'pluit' 'tonat' 'fulgurat', quippe in quibus Iuppiter subaudiatur* 24, 1—6. Cf. synt. 120, 20—121, 8. Prisc. XII 2 p. 578, 1—7. Schol. AG 908, 24.

24, 3 cf. pron. 18, 6.

24, 4 ἐν ὀνόματι] ἐν delendum esse suspicatur Hoersch. 380. Dissentit Egenolff IV 44, idque iure. Totum locum sic constituit Matth. II

633 τίς; ἐπιζητοῦμεν, καὶ (scil. ἐπιφέρεται) ἐν διαστήματι 'ἐκεῖνος', ἐν δὲ ἐγγύτητι 'οὗτος', ἐν δὲ ἀναφορᾷ 'αὐτός', ἢ ὄνομά τι 'Σωκράτης'. Ad 7, 28.

24, 5 synt. 12, 22 χωρὶς εἰ μὴ ἐξαίρετος ἐνέργεια γένοιτο, καθάπερ ἐπὶ τοῦ ἀστράπτει ἢ βροντᾷ.

Desideratur pronomen personale, ubi αὐτός *recto casu cum verbo construitur; nam verbum absolutas* (i. e. non discretas) *personas indicat,* αὐτός *autem suapte natura discretis personis adiungitur* 24, 7—13. Cf. synt. 141, 10—142, 1. pron. 78, 25.

24, 11 cf. synt. 15, 16 τὰ ῥήματα οὐ δυνάμενα παραστῆσαι τὴν ἀντιδιαστολήν.

Nominativi igitur enclitica pronomina iure non extant; ea enim naturali quadam ratione ponuntur, ubi absolutae personae (non discretae vel oppositae) *indicandae sunt; absolutae vero ut significentur, verba ipsa sufficiunt, in quibus enclitici pronominis potestas latet; ea autem per personas mutabilia omne* (plenum) *enuntiatum habet* 24, 14—16. Cf. synt. 15, 4; 118, 26; 119, 13—121, 8.

Etiam eis pronominibus vis opponendi inest, quibus ad interrogativa respondemus. Nam si quis quaerit 'quis scripsit'? dicimus 'ego' (non 'scripsi'); *nam ut persona eius qui aliquid fecit quaerenti ignota est, ita responso patefiat oportet* 24, 16—20. Cf. synt. 72, 25. 74, 3.

2. Quid rationis intercedat inter usum pronominis et nominis 24, 22 —26, 21.

Verbi eam vim esse ut enclitica pronomina nominativi superflua evaserint (eaque de causa formata non sint) *expositum est. Nunc statuendum est ipsis quoque pronominibus nullam esse cum nominibus communitatem* (i. e. ubi pronomina admittuntur, nomina aliena esse). *Nominum unus vocativus secundae personae est, ceteri casus omnes tertiae. Natura igitur fert ut in prima secundaque persona sola pronomina usurpentur, in tertia nomina, praeterquam ubi verba apponuntur quae esse aliquid* (vel nomine quodam appellari) *significant. Quod ubi fit, etiam de prima secundaque persona dici possunt nomina: idque non sine iusta causa. Nam quae alicuius sint proprietates pronomina non declarant. In tertia igitur persona aut nominibus utimur, aut pronominibus, aut ubi demonstratione indiget oratio, demonstrativis pronominibus cum nominibus coniunctis* 24, 22—25, 13. Cf. Prisc. XII 14 p. 585, 14—586, 2.

24, 23 Dubium non est quin sic scripserit Ap. ut reposui (III 589): 'Antea exposuimus ubi superflua sint pronomina; iam dicendum erit, ubi pronomina ipsa quoque expellant nomina, quorum locum occupant'.

24, 24—26 'Num excidit δῆλον an προείρηται? Obversatum videtur esse animo scriptoris προείρηται, quod in proxima sententia sed addito ὡς legitur: quamquam in hoc libro nondum de ea re egit' Ska I 9. Transposito προείρηται quod sequitur difficultas non tollitur, quia, ut recte monuit Ska, de hac re antea non est disputatum. Neque Dronkio (II 612) assentimur intercidisse ea fere statuenti quae synt. 113, 15—23*) leguntur ἔστιν οὖν αἴτιον τοῦ μὴ δύνασθαι τὰ ὀνόματα παραλαμβάνεσθαι κατὰ πρῶτον καὶ δεύτερον πρόσωπον τὸ τὰς θέσεις τῶν ὀνομάτων μήτε ἐν πρώτῳ μήτε ἐν δευτέρῳ προσώπῳ δύνασθαι καταγίνεσθαι: οὐ γὰρ πρὸς

---

*) ib. 113, 6 legendum videtur ἀναγκαίως συμβαίνει τὸ ⟨ἐγ⟩γράφεσθαι τὴν τῶν ὀνομάτων θέσιν cl. 112, 25. 113, 5; Prisc. XVII 70 p. 149, 18 praepositis igitur nominibus propriis (in titulis epistolarum).

τοὺς γενομένους ἡ ἀπόταςις γίνεται τοῦ ὀνόματος ὑπὲρ τῆς αὐτῶν θέςεως, ὅπερ ἴδιον δευτέρου προςώπου· οὔτε μὴν ἑαυτοῖς τιθέμεθα, ὅπερ ἴδιον πάλιν τοῦ πρώτου προςώπου· ἀνάγκη οὖν πᾶςα εἰς τὰ τρίτα πρόςωπα χωρεῖν τὸ ὀνόματα κατὰ πᾶςαν πτῶςιν χωρὶς κλητικῆς· αὕτη γὰρ κτλ. Nam quae typis distinximus, conveniunt cum eis quae h. l. 24, 24—25, 1 leguntur. Nihil igitur supplendum est nisi l. 24 haec fere ⟨Ἔςτιν οὖν αἴτιον τὸ⟩ τὰς μὲν ἄλλας πτώςεις sc. ὀνομάτων, quod addi non est necesse; deinde l. 26 pro οὖν ponendum est γὰρ (ὃ typothetae errore scriptum est pro ὁ cf. Hoersch. 376) tum 25, 1 ὡς προείρηται delendum, aut, ut voluit JGuttentag, post ἐνοεῖτο collocandum.

24, 24 ἐν τρίτοις νοεῖςθαι] cf. synt. 215,19; 217,20; 219,13; 232,25.

24, 26—27 ὁ — προςφωνουμένου] ad 18, 14—18; cf. pron. 86, 3; synt. 115, 6 sq. Prisc. XII 10 p. 582, 9—13. XVII 72 p. 151, 5—9.

25, 2 χωρὶς — ςυντάττοιτο] modo τὰ τῆς κλήςεως ῥήματα separatim nominantur, ut pron. 52, 16; 64, 19; modo uno ὑπάρξεως vel ὑπαρκτικῶν nomine cum εἶναι γίνεςθαι sim. comprehenduntur, ut h. l. et pron. 69, 15; synt. 45, 13; 115, 13. 21; 174, 6; 219, 22; quod cum non ignoret Egenolff, miror eum ⟨ἢ κλήςεως⟩ inseri iubere I 840.

25, 3 cf. pron. 52, 18; 64, 19; synt. 216, 10; 217, 20. Ska I 10.

25, 5 cf. Prisc. XII 14 p. 585, 14.

25, 6 αὗται sc. αἱ ἀντωνυμίαι. Cf. synt. 73, 18.*)

25, 6—7 κοινὴν — δηλοῦςα] cf. pron. 25, 14 ἐπὶ τὴν κοινῶς λαμβανομένην ἐπὶ παντὸς ἀντωνυμίαν καταδρομὴ γίνεται.

25, 7 ἐπὶ γὰρ τῶν τρίτων] 'Tenendum autem est me dixisse "in prima et secunda", nam tertiis personis' e. q. s. De hoc γάρ sim. usu ad 14, 13 dixi; de re synt. 114, 18 sq.**)

25, 9 cf. synt. 217, 28; 103, 5; 114, 22—115, 5. Prisc. XII 14—15 p. 585, 14—17.

25, 12 cf. synt. 21, 11; 115, 1.

25, 13 subiectum verbi ἐπηνέγκατο (vel ut voluit JGuttentag ἐπήνεγκε: utroque utitur Ap.) est ea quae loquitur apud Homerum, i. e. Helena.

Praeterea nomina propria non omnibus nota sunt, pronomen autem nihil significat nisi esse aliquem vel aliquid, quare ad pronomen, quod de uno quoque dici potest, descendimus (ubi demonstrare volumus) 25, 13—23. Cf. synt. 72, 23—75, 26.

25, 14 κοινῶς] cf. pron. 25, 6.

25, 15 οὐςίας] cf. pron. 8, 30; 9, 9; 26, 14; 27, 9; synt. 73, 18; 104, 10; 105, 22; Prisc. XII 15 p. 585, 23—586, 2.

25, 21 ὁ δὲ] i. e. is qui respondet.

Quod praecepimus, primam secundamque personam pronominibus designari, non refellitur paucis exemplis, in quibus aliquis de se ipse loquens nomine (proprio) *utitur, talibus verbis qualia sunt 'esse' vel 'dici' non adiectis. In his enim certae subsunt causae cur nomina in pronominum locum substituantur* 25, 23—26, 8.

---

*) hunc synt. locum 73, 17 sic emendo: διὰ μὲν τῆς ὀνοματικῆς ςυντάξεως τὴν ⟨μετὰ ποιότητος⟩ οὐςίαν ἐπιζητοῦμεν κτλ.; deinde parenthesis signa omittenda sunt; cf. Prisc. XVII 33 p. 129, 12—17; pron. 27, 9.

**) synt. 114, 4 scribo καὶ φαίνεται ὡς οὐκ ἐνῆν κτλ., cl. Prisc. XVII 78 p. 152, 14 non erat enim possibile e. q. s. Spreta autem Prisciani (p. 150, 25) auctoritate synt. 114, 25 e libris recipienda est scriptura ἐν τριςὶ προςώποις.

25, 23 παραλαμβάνονται] sc. αἱ ἀντωνυμίαι.

25, 30 ἐν cχήματι] v. quae ad pron. 54, 18 adnotabimus.

26, 1 ἐπέcτρεψε] cf. synt. 113, 25 αὕτη γὰρ (sc. ἡ κλητική) πρώτη ἐπιcτρέφει ('transfert' Prisc.) τὴν ἐκ τῶν τρίτων προcώπων θέcιν εἰc τὸ δεύτερον. ib. 136, 22.

26, 7 αἱ ἴδιαι θέcειc τῶν ὀνομάτων = αἱ θέcειc τῶν ἰδίων ὀνομάτων, cf. Uhlig I 29* coll. synt. 13, 19; 113, 19; διάθεcιν vocem ab h. l. alienam esse (ad 18, 15) apertissimum est.

26, 6—8 Cur Ap. h. l. eandem rem tertium tetigerit, de qua supra bis (24, 24 et 25, 1 sq.) expositum est, nemo facile expediet.

Pronomina (personalia) *neque in appellativorum neque in adiectivorum locum substituuntur, siquidem pronomina unum quiddam definiunt, appellativum autem complura complectitur; proprii igitur nominis locum tenet personale. Porro adiectiva aut qualitatem aut quantitatem aut affectum animi aut tale quid designant. Pronomina vero cum nihil harum rerum, sed unam substantiam patefaciant, sequitur ut non substituantur nisi in nominum propriorum locum. Atque si quis haec 'equus me ungula percussit' mutat in illa 'hic me ungula percussit', non iam communem omnibus equis qualitatem* (genus), *sed equum quendam per se intellegendum significat* 26, 9—21. Cf. Séguier, La philosophie du langage d'après Aristote p. 126.

26, 10 ἐπιθετικῶν] non rarius a grammaticis qui post Dionysium Thracem fuerunt ἐπιθετικά dici adiectiva quam ἐπίθετα, monuit Egenolff V 123.

26, 10 τὸ δὲ προcηγορικὸν] τὰ δὲ προcηγορικὰ proposuit Egenolff I 840. Ad 7, 28.

26, 11 Eadem ἄνθρωποc ἵπποc exempla sunt synt. 105, 26 et apud DThr. 24, 5. 34, 2.

26, 12 ἀντὶ ὀνόματοc κυρίου] synt. 73, 24 καὶ δῆλον ὡc ἀντὶ τῶν κυρίων ὀνομάτων εἰcὶν αἱ ἀντωνυμίαι, εἴ γε διὰ τῆc ἐξ αὐτῶν πεύcεωc τὰ κύρια νοεῖται, κἀκ τῆc τῶν κυρίων πάλιν τὰ ἀντωνυμικὰ ἀνθυπάγεται. ib. 112, 19 sq.; pron. 25, 15; schol. AG 906, 19; Prisc. II 18—19 p. 55, 13—20. XII 1 p. 577, 2; GFSchoem. Red. 81—2.

26, 13 Cum hac Ap. definitione conferatur Dionysii Thracis 34, 3.

26, 15 τὸ λευκόc ἐcτιν ἢ μέλαc] τὸ λευκόc ἢ μακρόc Matth. II 633. Profecto μέγαc, quod ipsum quoque ποcότητα δηλοῖ, propius accederet ad cod. scripturam quam μακρόc; sed nihil mutandum: ad 7, 28.

26, 19 Séguier, La philosophie du langage d'après Aristote p. 127*: 'Αὐτόc με ἐλάκτιcε est remplacé par οὗτοc dans le texte d'Apollonius, qui le considère comme pronom, en quoi je diffère de lui'.

26, 20 οὐκέτι κοινότητα τοῦ ἵππου] DThr. 24, 3—5 ὄνομα . . κοινῶc τε καὶ ἰδίωc λεγόμενον, κοινῶc μὲν οἷον ἄνθρωποc ἵπποc, ἰδίωc δὲ οἷον Cωκράτηc. V. ind. s. v. κοινόc κοινότηc, ἴδιοc ἰδιότηc.

VI. De vocibus quae falso in pronominum numero habentur 26, 23 —35, 5.

Quaedam vocabula utrum pronomina sint an nomina, quia propter quasdam similes qualitates et quasdam res quae eis communiter accidunt ambigitur, de hac quoque re dicendum est, ut accurata argumentatione omnis de his vocibus dubitatio amoveatur 26, 23—26.

1. Τίc encliticum non est pronomen, sed nomen 26, 27—29, 10. — Τὶc *encl. pronomen esse ut comprobent, his utuntur argumentis: a) declina-*

bilium quaecunque enclitica sunt, pronomina esse solent 26,27—27,1. *b) Nomina unius syllabae quae in* c̄ *exeunt longa sunt, pronomina eiusdem generis brevia,* τίc *autem breve est* 27,2—4. *c) Quae nomina accusativum in* νᾱ *habent, eorum neutrum in* ῡ *exire solet; cum hac lege pugnat* τι; *inaequalia autem pronomina esse solent* 27,4—7. *d) Genetivus plur. huius vocis, ubi interrogative profertur* (τίνων), *a Doriensibus non* περιcπωμένωc *profertur, ut genetivi nominum eiusdem classis* 27,8—9. *e) Substantiam significant pronomina, nomina substantiam cum qualitate:* τίc *nihil significat nisi substantiam* 27,9—11. *f) Correlativa eidem orationis parti tribuuntur;* τίc *vero vocis correlativum est* ἐγώ (vel aliud personale) 27, 11—12.

De τίc voce Ap. libro singulari egisse Suidas auctor est (v. fragm.). In merismo horum vocabulorum patrem secutus est Herodianus (v. ind.), eosque rursus Prisc. II 30 p. 61,13—20; XIII 29 p. 19,19—20,30. Cf. Schmidt Stoic. 42. Inter recentiores cum Ap. consentit Bernhardy synt. 439; dissentit Schmidt pron. 43.

27,1 cf. synt. 135,6; Choer. Can. 183,5 sq. = 192,19 sq. Hilg.; Ep. 64,9; Prisc. II 16 p. 54,19.

27,2 τε] de hoc usu τε particulae qua nova ἔνcταcιc inducitur monet Lehrs Her. p. 26,5; cf. pron. 19,6; 29,17; 31,7 all.

27,8 καὶ ἐκ τοῦ — 9 Τρωῶν delet Matth. II 633—4; verba spuria 28,17—29,3 in causa fuisse cur illa inveherentur, quae nec cohaereant cum eis quae praecedunt nec refellantur in eis quae sequuntur. — Hoc concedendum est verba illa suo loco non respici; respiciuntur autem 28,17 —29,3: itaque veri similius est hunc l. 28,17—29,3 transponendum (v. infra) quam et hunc et illum delendum esse. Quod vero ἐκ τοῦ non habet ex quo pendeat, inde nihil colligi potest; parce enim verbis utitur Ap. — Ne hoc quidem mihi persuadeo τὴν γενικὴν excidisse: nam de genetivo plurali vocis τίc sermonem esse exempla ostendunt.

27,8 qua re motus b typothetae errorem dicat quod et Ap. verbis et aliorum testimoniis comprobatur, fateor me non perspicere. Cf. Ahr. Diall. II 32,13.

27,9 cf. Prisc. II 18 p. 55,6. XIII p. 19,19 sq.; GFSchoem. Red. 105.

27,10 cf. pron. 25,15; synt. 19,19; 73,18. 21 all.

Ego vero puto omne vocabulum potius pronomen accipiendum esse quam τιc ποιοc ποcοc. *Nam sive interrogandi sive praedicandi causa proferuntur, indefinita sunt, cum pronomen personas definiat. Etenim qui quaerit, ignorat, quod vero ignoratur, non est definitum. Ac si quis dicit 'venit aliquis' non ad aliquem notum spectat. Qui igitur haec quaestio non superflua dici potest?* Nihilo tamen secius instituenda est 27,13—19. Cf. synt. 72,23—79,4.

27,13 b coniecturam probat Egenolff I 839. Cf. comment. de Ap. consuet.

27,14 sic potius scribendum erat ut supra scripsimus τιc ποιοc ποcοc.

27,15 ἀντωνυμίαιc — αὐτῆc] ad 7,28.

27,16. 18 ἀποφαντικῶc restituit GFSchoem. Red. 122,1 idque iure. Nam credibile non est Ap. ἀποφατικόc, quod ab ἀπόφημι derivatur, non distinxisse scriptura ab ἀποφαντικόc, quod ab ἀποφαίνω originem ducit; idem dici potest de ἀπόφαcιc et ἀπόφανcιc. V. comment. de Ap. consuet. et ind. Codicis scripturam ὁ δὲ λέγων restitui iussit Ska I 3.

Ad a) *Nullum pronomen nominativo casu inclinatur: inclinatur autem* τίc *nominativo casu: ergo non est pronomen. Praeterea non solum pro-*

nominum propria est inclinatio, sed est etiam verborum coniunctionum adverbiorum. Ex eo igitur quod inclinatur τίς *non sequitur ut sit pronomen* 27,20—24. Cf. Prisc. XIII 32 p. 21,5—10.

27,23 ὡς τὸ — ⟨ὡς⟩ ὁ πέρ — ὡς τὸ Matth. II 634. Ad 7,28.

27,24 typothetae errore πῶς legitur pro πώς, quod restituit Matth. l. s. s.

Ad b) *Quod* τίς *non producitur, ut solent nomina monosyllaba, id vocis sono imputandum est, non notioni:* atqui ex notione, non ex vocis sono apparet cui orationis parti aliquod vocabulum ascribendum sit. *Fortasse quod interrogantes* (vocem adstringere vel) *sonum contrahere solemus, longum* ῑ *respuimus* 27,24—28.

27,25 cf. Her. II 7,15 διὸ τὸ τίς σημειούμεθα συστελλόμενον τὸ ῐ.

27,27 αὐχένος] cf. Lob. Parall. 194.

27,28 Choer. Can. 183,11 = 192,10 Hilg. Ἰστέον ὅτι φησὶν ὁ Ἀπολλώνιος ἀστείως ἀπολογούμενος, ὅτι διὰ τοῦτο τὸ τίς συστέλλει τὸ ῐ, ἐπειδὴ ἡ σύντομος τῆς πεύσεως ἀνάκρισις τὸν μακρὸν χρόνον τοῦ ῑ παρῃτήσατο. ὁ γὰρ πυνθανόμενος ἐν συντόμῳ θέλει μαθεῖν καὶ οὐ διὰ μακροῦ χρόνου. Utrum Choeroboscus Ap. sententiam recte perspexerit an nos, alii diiudicent; apud eundem Choer. 429,17 = 387,33 Hilg. haec leguntur τὸ δὲ ἰού διὰ τοῦτο ὀξύνεται, ἐπειδὴ σχετλιαστικόν ἐστιν, οἱ δὲ σχετλιάζοντες ὀξείᾳ κέχρηνται φωνῇ. Cf. Lehrs Ar.[2] 328. Ceterum mihi quidem ἡ σύντομος τῆς πεύσεως ἀνάκρισις non ἀστείως dicta esse videntur; exspecto potius ἡ σύντομος τῆς πεύσεως ἐκφορά vel ἐκφώνησις vel aliquid eius modi.

Ad c) *Regulae quam protulerunt illi opponi potest haec: nomina quae in correptum* ᾰς ῐς ῠς *exeunt abiecto* ς *neutrum* (sing. nom. acc.) *efficiunt; eandem legem sequitur* τί 27,28—28,1.

Desunt h. l. quae ad argumentum d) refellendum pertinent; quae cum 28,17—29,3 legantur, optimo iure ab Uhligio h. l. inseruntur.

Ad d) Τίνων *interrogative positum ideo etiam Doriensibus* βαρύτονον *est, quia interrogativa ab omnibus Graecis* βαρυτόνως *proferuntur, ubi plus quam unam syllabam habent, excepto* ποδαπός *formae causa. Nequaquam igitur* τίνων *non est nomen, quia a Doriensibus non* περισπωμένως *profertur* 28,17—29,3. Cf. synt. 134,27; 307,12; 310,4.

Ex his verbis οὐ πάντως οὖν οὐχὶ ὄνομα Matth. II 634 colligit, totam hanc argumentationem h. l. non posse inseri, ubi demonstrandum sit τίνων *non* esse *pronomen*. At hoc est profecto reduviam curare. Nam nihil omnino refert utrum οὐ πάντως οὖν οὐχὶ ὄνομα an οὐ πάντως οὖν ἀντωνυμία dicat Ap. Illud autem miror Uhligium non haesisse in verbis 29,1—3 καὶ ἐπεὶ τινά — ὀξυτονουμένης: haec enim non ad argumentum d) spectant, sed ad c).

Interponitur h. l. argumentum quod ab accentu ductum est. *Sunt sane pronominum formae quae et inclinantur et recto tenore proferuntur; haec tamen ubi inclinantur, tantummodo discernunt personas; ubi vero recto tono signantur, et opponendi vim et vim reflexivam induunt. Quod non cadit in* τίς *vocem. Nam non opponendi, sed interrogandi causa* τίς *acuitur* 28,1—5.

Corruptum esse h. l. in codice ut omnes consentiunt, ita quo modo sanandus sit magna dissensio est. Ut a certis rebus ordiamur: ex eis quae opponuntur οὐ γὰρ ἕνεκα διαστολῆς τὸ τίς ὀξύνεται apparet antea dixisse Ap., ex contrario pronomina ἕνεκα διαστολῆς ὀξύνεσθαι, vel ubi ὀξύνονται, διαστολὴν indicare: vides igitur διαστέλλειν et διαστολή h. l.

opponendi notionem induere (de duplici harum vocum vi exposui ad 23, 21). Sequitur ut αὐτὸ μόνον διαςτέλλουςι ferri non possit; significaret enim 'discernere distinguere'; uno autem eodemque loco non licet eandem vocem duas easque fere contrarias notiones induere. Probo igitur Guttentagii emendationem διακρίνουςι et Uhligianae praefero, quia in cod. ceterae litterae praeter has δι . . . . ςι in rasura sunt (cf. synt. 14, 19; 32, 8; 95, 12; adv. 126, 30). — Nec minus clarum est cum τίς et inclinato et recto tono prolato conferri quae idem patiuntur, de quibus agit Ap. pron. 39, 14 —49, 7. Ibi praecipit esse etiam alias quasdam causas cur voces recto tono proferantur, velut constructionem vel locum vel licentiam poeticam: sed plerumque causam positam esse in significatione (τῷ ςημαινομένῳ). Quae ita comparata est ut aut τὸ πρός τι λαμβάνεςθαι aut τὸ ἀντιδιαςταλτικῶς λαμβάνεςθαι indicetur (40, 2—14); καὶ γενικὸν μὲν τὸ πρός τι λαμβάνεςθαι, εἰδικὸν δὲ τὸ ἀντιδιαςταλτικῶς (pron. 40, 4 cf. synt. 121, 15 sq.). Iam vero ut ad illud ἀντανακλώμεναι veniamus: haec est Ap. de ea re doctrina. Actio quae e verbo tamquam emanat transitque ad aliquod obiectum, aut ita comparata est ut ad personam aliquam a subiecto diversam pertineat (transitio Prisc.), aut ita ut ad subiectum redeat (reciprocatio Prisc.). Priori structurae simplicia (ἁπλαῖ ἀλλοπαθεῖς) personalia, posteriori composita, quae nos reflexiva dicere consuevimus, ab Ap. ςύνθετοι αὐτοπαθεῖς ἀντανακλώμεναι appellata, inservire solent. Sed poetae, maximeque Homerus, compositorum ignari simplicibus utraque sententia utuntur. Iam vero quaecunque simplicia apud Homerum pro compositis ponuntur, recto tenore proferuntur: nec iniuria, nam in talibus semper fit oppositio. Sed si qui contendunt, rursus quaecunque simplicia in tertia persona recto tono utantur, necessario compositorum notionem induere, falluntur. Nam sunt etiam aliae praeter 'reciprocationem' causae cur recto tono proferantur, idque non solum de tertia, sed etiam de prima secundaque persona dicendum est, ita ut haud pauca sint apud Homerum personalia recto tono insignita, quae non habeant ἀντανακλωμένων potestatem.

Haec igitur est Ap. doctrina, qua illustrata intelleges ad ὀρθοτονούμεναι necessario addendum esse διαςτέλλουςι (= ἀντιδιαςτέλλουςι); cui subiungi potest καὶ ἀντανακλῶνται (etsi eius postea ratio non habetur), quod ita accipiendum erit ut 'interdum' cogitando suppleatur (cf. pron. 8, 16; 24, 22; 30, 13). Itaque duas Guttentagii rationes emendandi coniunxi. Uhligii scripturam praefert Egenolff I 839. Totum locum delet Matth. II 633.

Ad f) Τίς *quaerenti non solum* ἐγώ *respondemus, sed etiam sescenta nomina propria proferentes* 28, 5—6.

Ad e) *Ut ceteris interrogativis numerum, qualitatem, quantitatem, ita* τίς *interrogativo substantiam 'quaerimus';* pronomina vero substantiam 'indicant'; itaque cum 'quaerere' non sit 'indicare', *non sequitur ut* τίς *pronomen sit* 28, 6—9. Cf. DThr. 39, 1.

Quin hoc modo ratiocinatus sit Ap., dubium fere non est; sed utrum ita scripserit ut est in codice, an quaedam exciderint, incertum. Ska I 10 'Displicet coniunctio δέ, quam eiciendam esse puto, nisi exciderunt nonnulla, quibus haec verba opponantur, de notione pronominis'.

Nomen esse τίς *non poteris ita comprobare, ut eius formam non congruere dicas pronominum formis: ita enim neque* ἐγώ *neque* ςύ *pronomen esse evinces. Si quid dicendum, hoc primum in promptu est, nomina quae*

genus terminatione omnino distinguunt, etiam masculinum a feminino fine discernere, non discernere τίς; *deinde,* οὐδείς *coniungi cum genetivis pronominum, non coniungi cum* τινῶν 28,10—17.

28,10 Hoersch. 378 dubitat sitne scribendum ⟨ἐπὶ τὰ⟩ τῆς φωνῆς, ut pron. 25,15 ἐπὶ τὴν — ἀντωνυμίαν καταδρομὴ γίνεται. Sed κατατρέχειν et καταδρομὴν γίνεσθαι non solum est, ut 25,15, 'confugere ad' (hoc sane ubi significat, cum ἐπί praepositione construendum est), sed etiam 'impugnare' 'invehi' 'reprehendere' 'reicere'; ubi haec notio subest, ab Ap. cum genetivo construitur; praeter h. l. cf. synt. 100,20 καταδραμόντες Ἀριστάρχου. Consimilis est usus μέμφεσθαι verbi pron. 55,12 πρὸς μὲν τοὺς τὴν γραφὴν μεμφομένους, et ἐπιμέμφεσθαι pron. 71,23 τὸν μὲν Ἀρίσταρχον ἐπιμέμφεσθαί φασι τὰ σχήματα. ib. 111,13 δέον γὰρ μᾶλλον ἐπίμεμπτον καταλείπειν τὸ σχῆμα ἢ μαχόμενον πρὸς τὰ ὅλα, et ἐπιλαμβάνεσθαι ἐπίληψις ἐπίληπτος pron. 8,8; 57,11; 93,7; ἐπιλήπτως (vitiose, contra regulam) ib. 93,14.

28,16 Iure codicis scripturam defendit Ska I 10 'Dixit enim pronomina quae genus forma discernant communia non esse, τίς autem, cuius neutrum τί, et de maribus et de femininis dici additis articulis significat'.

Quae sequuntur 28,17—29,3 supra 28,1 inseruimus.

Explodenda etiam haec: τί *factum esse ex* ἵ *itaque eidem orationis parti tribuendum; nam primum non idem significant; deinde aut una* τί *forma debebat tria genera indicare, ut* ἵ; *aut ex contrario, quoniam* τί *nihil est nisi neutrum, oportebat formae* τίς *praesto esse formam* ἵς. *Accedit quod* τί *per casus numerosque flectitur,* ἵ *non flectitur, cum correlativa flecti soleant* 29,3—10.

29,5 scribendum est ὥς τώς, cl. adv. 169,25; 171,8.

29,6 τῶν τριῶν γενῶν εἶναι παραστατικόν quid sit ad 11,29 expositum est.

29,8 παρακείμενα constat ea esse quae stirpis affinitate coniuncta sunt: et id quod primigenium est παράκειται et id quod inde nascitur. V. ind.

2. Τηλικοῦτος et τοιοῦτος nomina sunt 29,11—31,12.

Τηλικοῦτος *et* τοιοῦτος (τοσοῦτος) *composita esse fuerunt qui contenderent. Quaerendum igitur, si sunt cum* οὗτος *composita, cui orationis parti ascribenda sint. Et ut composita ea esse demonstretur, haec maxime argumenta afferuntur: a)* τηλικοῦτος *dissolvi potest in* τηλίκος οὗτος. *b)* Τηλικοῦτος τοιοῦτος *suffixo* ῑ *augeri possunt*, τηλικουτοσί τοιουτοσί, *quod nominibus non contingit. c) Adhibentur demonstrandi causa; nam oculos* (vel digitos) *ad aliquem intendentes dicimus* τηλικοῦτος *et* τοιοῦτος, *quod non est nominum. d) Neutra in* ο̄ *terminantur, ut pronomina* αὐτό τοῦτο ἐκεῖνο 29,12—18.

At composita ea non esse demonstrandum est. Ad a) *Nunquam simplicia idem significant quod composita;* τηλίκος *autem itemque* τηλικόσδε *idem est quod* τηλικοῦτος: *ergo* τηλικοῦτος *non potest per compositionem ex* τηλίκος *factum esse* 29,19—21.

Deinde secum ipsi pugnant qui statuunt, et nomina illa esse et οὗτος *esse in illis; nam ubi concesseris* οὗτος *esse in* τηλικοῦτος, *concedes* τηλικοῦτος *esse pronomen; exitu enim vocis compositae indicatur, cui orationis parti adnumeranda sit* 29,21—30,4. — Ad a) *Accedit quod* τημοῦτος, *quod eandem terminationem habet atque* τηλικοῦτος, *idem significat quod* τῆμος; *nihil igitur notionis quae pronomini* οὗτος *sub-*

icitur in eo dispicitur 30, 4—6. — *Si* τηλικοῦτος *et* τοιοῦτος *composita essent, duarum essent terminationum et proparoxytona* 30, 6—11. — Sequitur quintum argumentum quo composita illa esse comprobare student. *e)* '*Duas*', inquiunt, '*personas indicant illa, et eius qui demonstratur et eius ad quem demonstratio refertur, quod fieri non posset, si composita non essent*' 30, 11—13. — Hoc refellitur: ad e) *Sunt et multa vocabula composita quae unum significant, et multa simplicia quae complures personas designant. Omnino multae aliae voces speciem compositionis prae se ferunt* 30, 13—19. — *Oportebat facta compositione spiritum asperum vocis* οὗτος *servari* 30, 19—20. — *Necesse esset similia composita primae et secundae personae exstare, praesertim cum personalia pr. et sec. compositionem patiantur* (ἐμαυτοῦ σαυτοῦ) 30, 20—21. — Deinceps exponendum est τηλικοῦτος τοιοῦτος suapte natura a pronominibus diversa esse; quod ubi effectum est, sequitur ut οὗτος inesse non possit (30, 2). *Pronomina nihil significant nisi substantiam,* τηλικοῦτος *et* τοιοῦτος *etiam qualitatem et quantitatem* 30, 22—23. — Ad c) '*Similitudinem*', inquiunt, '*indicant, itaque demonstrant ea de quibus sermo est*' (demonstrandi vero vim cum οὗτος habeat, sequitur ut cum οὗτος composita sint). *Quod absonum est. Demonstratio enim quae fit per pronomen non ad aliud quid pertinet, sed ad ipsum illud de quo agitur et genere et numero* (i. e. pronomen quo demonstratur, et genere et numero cum eo quod demonstratur convenit, velut οὗτος nec de pluribus nec de femina dici potest), sed quaecunque per τηλικοῦτος et τοιοῦτος comparantur cum eis nominibus quae cum τηλ. τοιοῦτος construuntur, possunt ab his nominibus et genere et numero diversa esse. *Nam paludem respiciens poteris dicere* '*tantum esse Nilum*' (itaque qui comparatur, Nilus, genere discrepat ab ea re quacum comparatur, palude): *vel ubi de pluribus sermo est,* '*tantos esse liberos*', *ad unius respiciens magnitudinem ex eis ad quae spectat oratio* (ita ut ei qui comparantur, liberi, numero differant ab ea re quacum comparantur), *idque unum cuiusvis generis esse potest* 30, 23—31, 6.

Ad d) '*Sed neutrum*', inquiunt, '*in* ō *terminatur*'. *Id ideo fit quod derivata sunt. Sed, ni fallor* (i. e. profecto), *neutra illorum etiam in* ōν *exeunt* 31, 6—7. — Ad b) *Ex* ῑ *suffixo nihil colligi potest.* Sane quidem ῑ solet ἐκεῖνος οὗτος pronominibus suffigi, ut vis eorum augeatur, sed haec vis, ut supra diximus, diversa est ab ea quam habent τηλικοῦτος et τοιοῦτος. *Pronomina enim suffixo* ῑ *aucta de subiecto aliquo* (quod demonstrant) *dici solent, quod etiam relatione significatur* (saepius enim demonstrationi, rarius relationi inserviunt pron. 59, 17). *His autem* τηλ. τος. *inest notio comparandi, vel vis demonstrandi per comparationem* (τὸ ὁμοιωματικόν), *ad quam efficiendam* τηλικοῦτος *adhibetur* 31, 7—10. — *Postremo* ἴσος, *quod nomen est, in illorum locum substituitur: ergo ipsa quoque nomina sunt* 31, 10—12.

Mea igitur sententia, in qua etiam hodie persto, summa totius loci satis impediti 29, 12—31, 12 haec est. 'Quidam posteriorem vocum τηλικ. τος. partem esse οὗτος sibi persuaserunt, nec tamen eas in pronominum numerum rettulerunt. Qua in re duplici capiuntur errore. Nam fac οὗτος partem illarum esse: pronominibus adnumerandae sunt, τὰ γὰρ τέλη ἐπικρατεῖ. At nec sunt compositae cum οὗτος, et multae sunt causae cur pronominibus abiudicandae, nominibus ascribendae sint.' Contra ut Ska, ita Hoerschelmann, qui 381—84 accurate de h. l. disseruit, eam interpretandi viam ingressus est, ut voces illas ab adversariis in pronominum numerum

relatas esse perhiberet. Quo facto fieri non potuit quin in his verbis 29, 21 δεύτερον — 30, 4 αὐτό haereret. Quare aut eicienda ea esse censet (quo modo omnes profecto difficultates facillime tolluntur), aut praeter adversarios superiores vel principales alium quendam adversarium tamquam inferiorem statuendum esse: 'indem hier dem Verfasser einfiel (?), es könnte am Ende Jemand — nicht der Hauptgegner — auf den Einfall kommen, τηλ. für ein Kompositum und dennoch ein Nomen zu halten.' Fateor mihi veri dissimillimum videri Ap. praeter veros adversarios novum quendam sibi finxisse. Unum adversariorum genus impugnat. Accedit alter locus quo mea sententia nititur 30, 23 ἄλλως τε — 31, 1 ληρῶδες. 'Wenn der erste Satz wirklich Worte des Gegners enthielte, wie Schneider es auffaſst, dann schiene es allerdings (immo apertum est), als ob auch dieser von ὀνόματα spräche. Dann würde ich noch immer nicht den klaren Grundgedanken des ganzen Abschnitts aufgeben, sondern lieber hier eine Corruptel annehmen (i. e., ni fallor, 'hunc quoque l. deleverim'). Aber es brauchen ja gar nicht Worte des Gegners zu sein: er selbst berichtet, dass diese ὀνόματα (daher ganz richtig τά, was Sch. streichen will), während sie nur ὁμοιώσεως sind, doch den Schein erwecken, die Meinung hervorrufen, als ob sie τῶν ὑποκειμένων δεῖξιν παριστάνουσιν. Ebenso spricht er z. B. 95 A.' At primum quidem num praeteriit Hoerschelmannum haec de quibus agimus verba nihil esse nisi tertium argumentum 29, 15—16, verbis paullulum mutatis? Itaque nihil interest utrum ipsos adversarios loquentes an Ap. eorum sententiam referentem facias: certe non ipsius est sed adversariorum quod profert commentum; idque his verbis ὅπερ ἄγαν ἐστὶ ληρῶδες apertissimum fit. Hac enim formula et similibus refutationes centies orditur. Deinde τὰ ὀνόματα ὁμοιώσεώς ἐστι omnino dici nequit; aut dicendum erat ὁμοιώσεώς ἐστι παραστατικά sim. aut sic scribendum ut scripsi: (scil. τὸ τηλικοῦτος καὶ τοιοῦτος) ὁμοιώσεως ὄντα ὀνόματα. Certe ὀνόματα nominantur, idque ab adversariis, non ab Ap.

Nec vero ut meam interpretandi rationem falsam esse demonstres, his adversariorum verbis niti licet (Hoersch. 382) 29, 14 ὅπερ ἐπ' ὀνομάτων οὐ συμβαίνει et his 29, 16 τούτου μὴ παρακολουθοῦντος ὀνόμασι: his enim nihil comprobare volunt nisi hoc, *posteriorem* illorum compositorum *partem* esse οὗτος pronomen. Noli autem meae sententiae hoc opponere, in hac antonymici parte de eis vocibus agi, quae falso pronominibus ascribantur, itaque in merismo cardinem rei versari, alteram de compositione quaestionem tamquam secundariam esse (Hoersch. 381); δυνάμει enim illi quos impugnat Ap. voces τηλικ. τοιοῦτος pronominibus ascripserant. Nam si evicissent οὗτος inesse, simul, quamvis inviti (legem enim τὰ τέλη ἐπικρατεῖ aut non cognoverunt aut non agnoverunt), pronomina illa esse comprobassent. Omnino non in id inquisiverant illi quid de merismo horum similiumque vocabulorum statuendum esset, sed in illud potius, essentne vocabula composita necne. Ita fit ut tota disceptatio ab his verbis incipiat Τὸ τηλικοῦτος καὶ τοιοῦτος . . σύνθετα, ὥς τινες ὑπέλαβον, et deinceps καὶ ὑπὲρ μὲν τῆς συνθέσεως τάδε τὰ κεφάλαια. Etiam in ea quaestione quae postea de ἡμεδαπός et ὑμεδαπός instituitur (31, 13 sq.) primo loco id quaeritur sintne composita necne (Τῆς αὐτῆς ζητήσεως τυγχάνει τὸ ἡμεδαπός καὶ ὑμεδαπός). Itaque miror Hoerschelmannum hoc argumento uti (381) 'Zweitens gibt sich Ap. in seiner Widerlegung alle erdenkliche Mühe zu beweisen, daſs sie nicht Pronomina, son-

dern Nomina seien, was ja überflüssig war, wenn dies schon concediert war.' Nego hoc: adversarii de merismo omnino non quaesiverant. Nec magis firmum alterum argumentum est: 'Drittens ist überhaupt nicht einzusehen, warum Ap. die ganze Frage an dieser Stelle erörtert, wenn es sich nur um die Zusammensetzung handelt. Denn der ganze Absatz von 26, 23 an soll ja diejenigen Worte behandeln, von denen es strittig ist, ob sie Pronomina sind oder nicht'. Neque Ap. contendit neque ego contendo de nulla alia re nisi de compositione agi: ipse enim Ap. statim ab initio hoc premit cκεπτέον οὖν καὶ τίνα ἂν μέρη λόγου εἴη, cui non necesse esset addi εἴπερ ἔγκειται τὸ οὗτος, si adversarii regulam illam τὰ τέλη ἐπικρατεῖ sive cognovissent sive agnovissent. Sed de hac re satis multa verba feci.

29, 13 ἐν ᾧ 'quia', 'indem', 'da', quo sensu Ap. etiam ἐν οἷς usurpare solet, pron. 41, 20; 67, 29; 68, 19. 22. 26; adv. 120, 20; 138, 28 all.

29, 22 codicis scripturam servavi, quod haec sufficiunt: 'absonum est dicere etiam οὗτος inesse (nam priorem vocum partem esse τηλίκος τοῖος τόσος nemo negavit) simulque contendere ea nomina esse.' Quae sententia ut pateat Hoersch. 383 inseri iubet (quamquam totum locum eicere mavult) ὅτι ⟨καὶ ὄνομά ἐστι⟩ καὶ τὸ οὗτος ἔγκειται.

29, 22 οὐ male infertur; hoc enim vult Ap.: 'quid est cur nomen potius dicatur propter initium quam pronomen propter finem?'

30, 2 τὰ γὰρ τέλη τῶν λέξεων ἐπικρατεῖ κατὰ τὰς cυνθέσεις] cf. pron. 32, 5 τὰ τέλη τῶν cχημάτων ἐπικρατεῖ. ib. 64, 21 τὰ τέλη τῶν cυνθέτων ἐπικρατεῖ. synt. 188, 7 ἐν ταῖς cυνθέσεσι τὰ τέλη ἐπικρατεῖ. Prisc. XII 30 p. 595, 20.

30, 5 cf. synt. 105, 15.

30, 8 κατὰ τόνον] synt. 328, 15 τό γε μὴν ἀναβιβάζειν τὸν τόνον ἴδιόν ἐστι cυνθέσεως. ib. 54, 25 τά τε γὰρ παροξυνόμενα ἢ προπερισπώμενα cύνθεσιν ἀναδεξάμενα προπαροξύνεται.

30, 13 ἓν ἁπλοῦν δηλοῦσιν (interdum) . . καὶ ἁπλαῖ λέξεις πλείονα πρόσωπα (interdum), ad pron. 8, 16. De re cf. synt. 186, 24 οὐ γὰρ τὰ ἐν μιᾷ λέξει ἁπλῇ πλείονα cημαίνοντα cύνθετα κτλ.

30, 15 υἱός] corruptelae ansam fuisse ἵππου quod sequitur nemo non videt.

30, 17 ὑπόφασιν παρέχει cυνθέσεως] cf. synt. 189, 23 οὐδὲ μὴν ἔχει τὸ τηρεῖν τὸ μηλιτηρὸν ἀγγεῖον, ἀπὸ γενικῆς δὲ τῆς μέλιτος, ὡς δείματος δειματηρός, καμάτου καματηρός, ὀλίσθου ὀλισθηρός.

30, 19 φαιδ.] schol. Venet. N 686.

30, 23 καὶ quod addidit b non erat necessarium; cf. pron. 25, 13. 31; 21, 25.

30, 23 ὁμοιώσεως ὀνόματα] cf. DThr. 40, 1—3 et testim. V. ind. s. v.

30, 23—31, 5 cf. Prisc. XIII 33 p. 21, 15—22, 3.

31, 1—3 Ska I 10 h. l. ita interpretatur, ut τὸ δεικνύμενον subiectum sit, αὐτὸ δὲ (sc. ἐστὶ) τὸ ὑποκείμενον praedicatum. 'Nam si dico ἀνὴρ οὑτοσί, relatio est ad virum ipsum; si τηλικουτοσὶ ὁ Νεῖλος, τηλικοῦτος refertur ad aliud aliquid, cui similis esse dicitur Nilus. Id igitur discrimen interesse dicit inter τηλικουτοσί et οὑτοσί, quod pronomine res ipsa vel δείξει vel ἀναφορᾷ significatur, nomine vero fit relatio ad aliam rem.' Ipsam rem recte explicavit Ska; sed in interpretandis his verbis τὸ γὰρ δεικνύμενον κτλ. assentior Hoerschelmanno 384 'Aber was heisst das: τὸ δεικνύμενόν ἐστι τὸ ὑποκείμενον? das versteht sich von selbst; das

ὑποκείμενον bei der δεῖξις ist ja eben das δεικνύμενον . . . Ap. sagt vielmehr, dafs (nicht der gezeigte Gegenstand, sondern) das zeigende Pronomen selbst sich nur auf das ὑποκείμενον bezieht, und zwar auch κατὰ γένος καὶ κατὰ ἀριθμόν; also 1) ist nicht ἐστί zu ergänzen, sondern αὐτὸ τὸ ὑποκείμενον ist Accusativ abhängig von συντείνει ἐπί, 2) heisst δεικνύμενον δι' ἀντωνυμίας hier nicht 'der gezeigte Gegenstand', nicht 'id quod monstratur', sondern 'id quod monstrando profertur', die einzelne Form des Pronomens z. B. τούτῳ . . . Also etwa 'eine Hinweisung mittels des Pronomens' im Gegensatz zu einer 'Hinweisung durch ὁμοιωματικά'; 3) lese ich οὐκ ἐπ' ἄλλο συντείνει, αὐτὸ δὲ τὸ ὑποκείμενον'. Haec igitur probo; sed γάρ quod sequitur in δέ mutandum esse non credo; ante γὰρ enim cogitando supplendum est: 'de τοιοῦτος sim. idem dici nequit'; cuius generis exempla ad 14, 13 congessi.

31, 4 εἰς ἕν τι μέγεθος] 'Non dicit igitur: ad solam magnitudinem respicimus, quod Bekk. voluit, sed ad unam aliquam magnitudinem, et ἕν mihi quidem oppositum videtur πλήθει. Poterat etiam accuratius dicere εἰς ἑνός τινος μέγεθος. Bekkeri emendationem siquis veram esse existimat, eum necesse est pro ἐπὶ παντὸς γένους legere ἐπὶ παντὸς ἀριθμοῦ' Ska I 10. Matth. II 634 'man sagt pluralisch (ἐπὶ πλήθους: 72, 23; 84, 7) τηλικοῦτοί μοί εἰσιν οἱ παῖδες auch in Hinblick auf nur ein Ding, womit man sie vergleicht; so sagt auch Prisc. XIII 6, 33 in der Erklärung eines analogen Beispiels 'cum enim *unum* aspiciat, plurali potest uti numero'. So wird klar, dafs das diesen Gegensatz verwischende μέγεθος zu streichen ist.' Sane quidem ad unum respicimus, sed cum dicimus τοσοῦτος vel τηλικοῦτος, ad illud respicimus quatenus *magnitudine* quadam praeditum est; μέγεθος igitur adiecto nihil oblitteratur.

31, 7 pro ἴσως δὲ scribit ἄλλως τε Egenolff I 840, non recte; nam ἴσως, 'ni fallor', ironice dictum pro 'profecto'.

31, 10 τὸ ὁμοιωματικόν] 'vis monstrandi per comparationem', 'Hinweisung durch ὁμοιωματικά' (Hoersch.). V. s.

3. 'Ημεδαπός ὑμεδαπός nomina sunt a pronominibus derivata 31, 13 —32, 21.

Eadem quaestio (i. e. sintne composita necne) *de* ἡμεδαπός *et* ὑμεδαπός *instituenda est, cum quidam doceant ea cum* δάπεδον *vel* ἔδαφος *composita esse. Sed* falluntur. Nam *a) oportebat ea proparoxytona esse* 31, 14—17. — *b) Etiamsi argumentum a tono peti non possit, siquidem etiam ea quae cum* ἔργον *composita sunt acuuntur: genus quod terminatione indicatur obest. Duarum enim terminationum ea esse oportebat, ut solent esse composita* 31, 18—20. — *c) Forma non recte esset facta* 31, 20 —32, 2. — *d) Nec nomina esse possent, quoniam primam secundamque personam indicant, nec pronomina: exirent enim in nomen, atque ex terminatione de merismo iudicatur* 32, 2—6. — *e) Praeter* αὐτός *nullum pronomen cum alia orationis parte componitur; plurales pronominum omnino non componuntur* 32, 6—8.

De eadem re egit synt. 186, 13—193, 10 *), ubi primum ea proposuit argumenta quibus nomina illa esse quodam modo probari potest. Hero-

*) synt. 186, 13 haec ἐδείχθησαν αἱ σύνθετοι πληθυντικαὶ ἀντωνυμίαι fortasse sic mutanda: ἐδείχθησαν ἀσύνθετοι ⟨αἱ⟩ π. α. — Ib. 188, 24 "'Αλλά", φήσει τις, "καί" edidit Bekker, A autem praebet 'Αλλη, φήσει τις, τότε: scribendum videtur 'Αλλ' εἰ (εἰ est in CDM), φήσει τις, ⟨ἔσθ'⟩ ὅτε. — Ib. 191, 21 sine dubio pro ἑνικὰ ponendum est πληθυντικὰ (in A est τικα post lituram) cl. 191, 24—26.

dianum cum patre consentire ex catholica apparet I 478, 27; falsum igitur esse quod a schol. A ad Ω 657 Herodiano impingatur eaque re in errorem inductum esse Lobeckium ad Ai.[3] p. 333 recte monet Lentz l. s. s. — Cf. Prisc. XVII 142 p. 178—79. GFSchoem. Red. 115.

31, 15 ἄcτεφοc 'vocabulum non graecum: scribe ἄξιφοc, quod est de synt. 187, 10' Ska I 11; cf. Theod. Hilg. I 166, 25. 189, 11; quod vulgatum est non mutat Lob. Parall. 244.

31, 19 cf. synt. 187, 17.

31, 20 ἀντέκειτο ⟨ἂν⟩ Matth. I 73. V. comment. de Ap. consuetud.

31, 20 Ska I 11 'Nonne ἔδει pro θέλει scribendum? sunt enim trium generum. Cur non sint communia, de synt. 187, 20 docetur, ubi Ap. patrocinium alienae sententiae suscepit'. — De κοινόc vocis notionibus cf. adn. ad 11, 29.

32, 1 Wachsmuthii emendationem non necessariam censet Egenolff I 839, causis non allatis.

32, 2 τὸ cχῆμα est forma vocis quatenus aut simplex aut composita est; v. 32, 6; ind.

32, 4 δεικτικόν servandum est, ut servavit ipse b pron. 28, 6. Contra adv. 131, 8 infinitivus τὸ γράφειν dicitur οὐ προcώπου δεκτικόν.

32, 5 τὰ τέλη τῶν cχημάτων ἐπικρατεῖ] cf. pron. 30, 2 τὰ γὰρ τέλη τῶν λέξεων ἐπικρατεῖ κατὰ τὰc cυνθέcειc. synt. 97, 3 τὰ τέλη ἐπικρατεῖ τῶν μερῶν τοῦ λόγου. ib. 188, 7 ἐν ταῖc cυνθέcεcι τὰ τέλη ἐπικρατεῖ.

32, 7 ἢ μόνη ἡ αὐτόc] cf. pron. 56, 9.

32, 7 πληθυντικὴ δὲ οὐδεμία καθόλου] cf. synt. 188, 1.

Cur pronomina (cum nominibus) *non componantur, plene in libro* περὶ cυνθέτων *exponetur; nunc breviter adumbrabitur. a) Nomina monstrandi vim non habent, habent pronomina, quae etiam definitas personas, sive absolutas sive oppositas, indicant. Atqui vocabula composita propriam notionem* (sc. earum vocum quae compositione coniunctae sunt) *servant, praeterquam ubi, nomina propria facta, symbolice adhibentur; ergo pronomina et nomina componi non possunt* 32, 9—15. *b) Pro vocabulis illis* (in -δαπόc) *utimur* (interdum) *nominibus, velut in* παντοδαπόc *vocis locum substituere poteris* παντοῖοc, *cuius ea est significatio in qua* δάπεδον *vel* ἔδαφοc *nusquam appareat;* inesse igitur δάπεδον vel ἔδαφοc in eo non possunt, nam, ut supra dictum, vocabulorum notiones compositione non oblitterantur; itaque ne in ἡμεδαπόc ὑμεδαπόc quidem, ut quae prorsus eodem modo quo παντοδαπόc facta sint, ἔδαφοc vel δάπεδον esse potest. *Ergo non sunt composita* 32, 15—17. — *c) Quaerentes ignoramus quod quaerimus: natura igitur fert ut interrogativa,* quippe quae per se stare non possint, sed responso compleri debeant, *non sint composita, cum composita absoluta esse soleant: ergo qui potest* ποδαπόc *compositum esse?* 32, 17—19. — *d) Derivationem patiuntur pronomina, velut possessiva derivando facta sunt. Nihil igitur impedit quo minus, ut* τηλεδαπόc παντοδαπόc, ita ἡμεδαπόc ὑμεδαπόc *derivata sint* 32, 21—22.

32, 9 ἐν τῷ περὶ cυνθέτων] sive περὶ cυνθέcεωc Suid.

32, 10 τὰ ὀνόματα — 12 διαcταλτικῶν] cf. pron. 9, 17—10, 7; synt. 57, 21 sq. (ubi l. 28 fortasse scribendum est τὰ τῆc cυντάξεωc ⟨τῶν

185, 8—23. 216, 13. — Ib. 193, 7—10 κατ' οὐδένα λόγον ἄρα (scil. τὸ ἀλλοδαπόc) τοῖc ἀντωνυμικοῖc cυζυγεῖ τὸ (scrib. τῷ, idem iam Dud.) ἡμεδαπόc καὶ ὑμεδαπόc, κατὰ δὲ ἀναίρεcίν (inser. ἐcτι) τῶν προειρημένων ἐθνῶν, cl. pron. 38, 11; synt. 20, 22. RSchneider III 595—96.

ἄρθρων⟩); Prisc. XII 3 p. 578, 18—24. De duplici vocum διαςτέλλειν διαςτολή διαςταλτικός notione v. adn. ad 23, 21; synt. 14, 21; 97, 13; 152, 7.

32, 13 τά τε ςύνθετα τῶν λέξεων (vel αἵ τε ςύνθετοι τ. λ.) τὸ ἴδιον ςημαινόμενον ⟨τῶν ςυντιθεμένων⟩ φυλάςςει Egenolff I 840. Neutra correctio necessaria videtur; ad 7, 28.

32, 14 ςυμβολικῶς] 'nach Uebereinkunft' cf. synt. 187, 7. GFSchoem. Red. 78.

32, 14 ὀρθῶς — 15 παρῃτήςατο] haec cum eis quae praecedunt cohaerere neque l. 12 post διαςταλτικῶν collocanda esse, ut voluit Ska (in litteris ad me datis), e paraphrasi apparere censeo.

32, 15—17 JGuttentag hanc sententiam requiri dicit (in litteris ad me datis): 'Selbst in den Wörtern ähnlichen Ausgangs, die nomina sind (deren erste Hälfte ein nomen ist und die also mit nomina zusammengesetzt werden können: fügt er nicht hinzu, wie dies in seiner Art liegt) sind ἔδαφος oder δάπεδον nicht enthalten, also sind sie es in ἡμεδαπός und ὑμεδαπός auch nicht.' Quam sententiam ut eliciat, duas emendationes proponit. Quarum priorem vel ideo improbo, quod ἃ ὀνόματα παρελαμβάνετο esse non potest 'welche nomina sind'; deinde poneret Ap. aliquid quod ipsum est probandum: n o n esse in illis vocibus (παντοδαπός ἀλλοδαπός) δάπεδον vel ἔδαφος; idque maxime ut comprobet, δάπεδον vel ἔδαφος non inesse, h. l. operam dare videtur. Magis placet altera, nisi quod παρελαμβάνετο ferri non potest; requiro μετελαμβάνετο, quod punctis supra παρε in A positis commendatur. Μεταλαμβάνεςθαι ἐκ saepius significat 'commutari cum', ut synt. 195, 14 ἥ γε μὴν μεταλαμβανομένη ἐξ αὐτῶν (ἵ ἕο sim.) αὐτός; 201, 27 all. Quo reposito ea sententia evadit quam supra in paraphrasi elicui. Hoc modo Ap. manum restitui vel ideo veri simile est, quod etiam supra, ubi de merismo τηλικοῦτος vocis agit, postremo quaerit quaenam vox cum illa possit commutari, qua ex re cui orationis parti illa tribuenda sit iudicium ferat. — Matth. II 634 l. 15 ἐπεὶ — 16 παρελ. delet et l. 17 post δῆλον inserit ⟨οὖν⟩.

32, 17 de ἐλλειπής ἐλλιπής formis cf. comment. de Ap. consuet.

32, 18 τοῦ ἐφ' ἃ ποθεῖ] 'etiamsi pluralis relativi ita ad singularem referri potest, vix sana sunt: quis enim unquam dixit ποθεῖν ἐπί τι? Vide ne scribendum sit: τοῦ ἐφ' οὗ πυνθάνεται, ut pron. 27, 17 ὁ γὰρ πυνθανόμενος, ἐν ᾧ πυνθάνεται, ἀγνοεῖ' Ska I 11. Cf. etiam synt. 20, 10 πόςος, ὅτε ἐπὶ πλήθους πυνθανόμεθα. Skae emendatio probanda est.

32, 20 παράγονται αἱ ἀντωνυμίαι] synt. 189, 11 τὸ ἡμέτερος μένει ἔτι ἀντωνυμία, κἂν ἡ κατὰ τὸ τέλος παραγωγὴ ὀνοματικὴ καθεςτήκῃ· ἅπαντα γὰρ πάλιν διαςώζει τὰ τῆς ἀντωνυμίας.

4. Ἄλλος nomen est 32, 22—34, 18.

'At si concedatur', inquiunt, 'ἡμεδαπός ὑμεδαπός *a pronominibus derivata esse, sequitur ut etiam* ἀλλοδαπός *a pronomine descenderit eiusque prior pars pronomen sit. Nam* ἡμεδαπός ὑμεδαπός *pronominalibus in tertia persona* ἀλλοδαπός *derivatum praesto est* (quod per se abnorme est), *cum oporteret* ςφεδαπός *formari'. Hoc quoque facile refellitur. a) Si quod vocabulum in tertia persona pronominis locum occupat, non illico ipsum quoque pronomen est: nam etiam nomina in eorum locum substituuntur. b) Cum infinitus sit tertiarum personarum numerus, earum omnium patria non potest una voce designari; quare* ςφεδαπός *formari*

non potuit. Hoc unum fieri potest ut esse primae secundaeve patriam negetur, velut neutrum indicat nec masculinum nec femininum esse; ad quam rem significandam ἀλλοδαπός, *ut indefinitum, erat aptum* 32, 22—33, 12. Cf. synt. 190, 8—193, 10. AO I 45, 8—34.

33, 1 JGuttentag in litteris ad me datis 'Diejenigen', inquit, 'welche die Ansicht, dafs ἡμεδαπός ein abgeleitetes Wort und pronomen sei, bekämpften, scheinen zwei Einwürfe gemacht zu haben: 1) dafs dann ἄλλος, von dem ἀλλοδαπός als dritte Ableitung an ἡμεδ. und ὑμεδ. angereiht werden müsse, auch ein pronomen wäre, und 2) dafs überdies ἀλλοδαπός als drittes zu ἡμεδ. und ὑμεδ. angereiht auffallend sei, denn σφεδαπός sollte man erwarten'. Quare ante χρῆν γὰρ enuntiatum intercidisse censet. Sed cum alios scriptores tum Ap. ante γάρ ἐπεί sim. integra enuntiata omittere ad 14, 13 monuimus. — Ceterum qui ἄλλος pronomen esse contendunt, non sunt iidem putandi qui ἡμεδ. ὑμεδ. derivativa esse negabant; immo illos ita loquentes facit Ap., ut quae ipse de ἡμεδ. ὑμεδ. praecepit in suum usum convertant.

33, 3 ἐπάγεται ταῖς ἀντ.] 'in pronominum locum substituitur'; idem est ἐπιφέρεσθαι l. 4.

33, 5—10 cf. Prisc. XIII 35 p. 22, 23—25.

33, 5 'hat ὑποκειμένων keinen Sinn: es ist mit Vergleichung von Prisc. XIII 35 S. 22, 25 (ergo nec pronomen hoc esse certum est, non solum enim non finit personas, sed etiam abnegationem habet *finitarum*) ὡρισμένων zu lesen, was auch durch cod. Paris. 387 fol. 219[r] in der Vorrede zu AO I s. VI bestätigt wird: τὸ ἄλλος ἀναιρετικόν ἐστι τῶν ὡρισμένων προσώπων, vgl. auch z. 25' Egenolff I 840. Valde dubito sitne ὑποκείμενον respuendum; τὸ ὑποκείμενον, de quo sermo est vel erat, notum sit necesse est; atque hoc ipso γινωσκόμενον vocabulo utitur Ap. de eadem re disputans synt. 193, 1—5 ἐπὶ γὰρ τρίτον γινωσκόμενα μὲν τὰ ἔθνη παραληφθήσεται αὐτοῖς τοῖς ὀνόμασι, καθὼς ἔφαμεν, οὐ μέντοι γινωσκόμενα παραγωγὴν ἀναδέξεται ἐξ ὀνόματος τοῦ ἀναιροῦντος τὰς θέσεις τῶν ὀνομάτων, λέγω τοῦ ἄλλων. τὸ γὰρ ἀλλοδαπός ἀποφάσκει τὸ οὐχ ἡμεδαπός ἐστιν, οὐχ ὑμεδαπός, οὐκ Ἀθηναίων πολίτης. κατ' οὐδένα λόγον ἄρα τοῖς ἀντωνυμικοῖς συζυγεῖ τὸ (scr. τῷ) ἡμεδαπός καὶ ὑμεδαπός, κατὰ δὲ ἀναίρεσίν (add. ἐστι) τῶν προειρημένων (= ὑποκειμένων) ἐθνῶν.

33, 11 cf. AO I 45, 24.

Ἄλλος *pronomen esse, non potest ex ea re colligi a) quod vocativo caret. Nam* ἄλλος *omnes personas tollens etiam secundam removet, quae ipsa vocativo compellatur* 33, 13—16. — *b) 'Neutrum exit in* ο, *ut neutrum* αὐτός ἐκεῖνος *pronominum'. Sed hoc est vitium vocis, quod in compositis tollitur* 33, 17—19. — *c) 'Genetivus pluralis vocis* ἄλλος *circumflectitur a Doriensibus, quod etiam pronominum* οὗτος *et* τῆνος *genetivus plur. circumflectitur'. Sed si quid in dialectis cum legibus quae de tono valent pugnat, hoc non ipsam qualitatem* (et merismum) *illius vocis sustulit* (vel mutavit). *Fortasse etiam quod in nominativo sing. mancum erat refecerunt Dorienses, cum genetivo plurali circumflexum imponebant, tamquam si nominativus singularis acutum gereret* 33, 13—24. Cf. synt. 76, 20—23.

33, 14—16 cf. Prisc. XIII 35 p. 22, 21—23.

33, 19 προσλαμβάνοντι Schmidt Beitr. 105; quod probavit Egenolff I 839, sed iniuria. Ἁμάρτημα enim φωνῆς est vitiata analogia, quae κατορθοῦται, emendatur, ubi integram formam in promptu habet. Con-

simili modo infra l. 23 dicit οὐκ εἴ τι ἐν διαλέκτοις παρὰ πᾶσιν ὠλιγώρηται, τοῦτο (scil. τὸ ὠλιγωρημένον) καὶ τῆς ποιότητος τῆς λέξεως ἐστέρηται, ubi exspectaveris potius διὰ τοῦτο καὶ ἡ λέξις τῆς ποιότητος ἐστέρηται. Cf. Wackernagel Path. 50.

33, 23 τὸ ἐλλειπὲς τῆς εὐθείας ἀνεπλήρωσαν Δωριεῖς] nam amasse dicuntur acutum in fine vocabulorum pron. 93, 12 Δωριεῖς ἐπὶ τὸ τέλος φιλοῦσι τὴν ὀξεῖαν προάγειν. Ahr. Diall. II 26.

Accedunt alia argumenta, ex quibus ἄλλος non pronomen (sed nomen) esse apparet. *a) Pronomen personas definit,* ἄλλος *etiam definitas reddit indefinitas* 33, 25—34, 1. — *b) Pronomina nominum locum occupant,* ἄλλος *non item* 34, 1—4. — *c) Pronominibus in* ος *quae unam personam indicant* (non, ut possessiva, duas), *recto tono signantur et demonstrativa sunt,* ι *suffigitur excepto* αὐτός, *quod cum relativum sit nec* ι *augetur nec solum rectum tonum accipit. Nihil harum rerum de* ἄλλος *dici potest* 34, 4—10. — *d) Pronomen* αὐτός *omni pronomini subiungitur, non subiungitur* ἄλλος *voci* 34, 10—12. — *Pronomina composita ita comparata sunt, ut actio verbi ad eandem personam, ex qua profecta est, redeat;* ἀλλήλους *vocabuli eodem modo compositi ea est indoles, ut actio ad personam a subiecto diversam transeat* 34, 12—13. — *e) Cum praepositionibus pronomina non componuntur; cum* διά *componitur* ἄλλος 34, 13—14. — *Pronominum genetivi pluralis cum* οὐδείς *coniunguntur sine articulo, nomina articulo adiecto; ut nomina, ita* ἄλλος *coniungitur* 34, 14—17. — Ne multa: ἄλλος nomen esse apparet 34, 17—18.

33, 25—34, 4 cf. Prisc. XIII 35 p. 22, 27—31. — Ut h. l. ἄλλος pronominibus abiudicat, ita eis adiudicare videtur pron. 105, 6 τὸ μὲν γὰρ ἐμός σός κοινὸν ἐπὶ πάντων, τὸ δὲ Ἑκτόρειος ἴδιον . . . ᾧ τρόπῳ διαφέρει καὶ τὸ Ἰλιόθεν τοῦ ἄλλοθεν· τὸ μὲν ἐκ τόπου μετὰ ἰδιότητος, τὸ δὲ κοινὸν παντὸς τόπου. Cf. Ska I 23.

33, 25 ἀόριστα καθίστησιν] AO I 30, 21. EM 68, 14.

34, 2 ⟨ὁ⟩ αὐτὸς Egenolff I 840 cl. Prisc. XIII 35 p. 22, 28 'Cicero scribit, idem recitat'.

34, 4 Personalia μονοπρόσωποι dicuntur, ut a possessivis distinguantur, in quibus duae sunt personae, v. s. 17, 1—3.

34, 5 GFSchoem. Red. 123 sq.

34, 8 κατ' ἔγκλισιν] Lehrs q. e. 124.

34, 11 post ἐγὼ αὐτός intercidisse σὺ αὐτός suspicatur Egenolff I 840, cl. Prisc. XIII p. 22, 27—31. Cr. Ep. 70, 25. V. ad 7, 28.

34, 12 μεταβατικαί] de vocum μετάβασις μεταβατικός notionibus cf. Ska VI 16 et ind. s. v.

34, 13 ἀλλήλους] pron. 71, 4; 114, 33 sq.; synt. 43, 17—26; GFSchoem. Red. 124.

34, 14 οὐ συντίθενται ἀντ.] cf. synt. 304, 23.

34, 18 κατειλημμένων] κατειλεγμένων Egenolff I 839; sed τὰ συνεκτικώτατα κατείληπται esse potest 'quae maximi sunt momenti percepta habemus', 'haben wir uns zu eigen gemacht'; cf. synt. 78, 27 ὁ οὕτω λέγων 'ποῖος ἄνθρωπος ἐνίκησε'; τὸν μὲν ἄνθρωπον ἀγνοεῖ, τὸ δὲ πρᾶγμα κατέλαβε (percepit, novit = εἰδέναι 79, 3), τὸ ὅτι ἐνίκησεν. Cf. adv. 157, 26; 160, 2; 162, 17; coni. 222, 7.

5. Ὤμοι adverbium est 34, 19—35, 5.

Ὤμοι *pronominibus tribuunt, quod, cum in prima persona cogitetur, aut pronomen aut verbum sit oporteat; atqui verbum esse non posse; sequi*

ut pronomen sit 34, 19—21. — *At* falluntur; nam *a) pronominibus primae personae etiam pronomina secundae et tertiae praesto sunt;* ὤμοι *formae neutra praesto est* 34, 21—22. — *b) Si* μοι *pronomen esset,* ὦ *quod praecedit circumflexum servasset* 34, 23—25. — *c) Non a pronominibus verba derivantur, sed ab adverbiis; qui potest* οἰμώζειν *a pronomine descendere? Apparet illud adverbium esse* 34, 25—27. Cf. adv. 126, 28—128, 9; 125, 4—5; EM 822, 33; schol. Marc. ad A 149.

34, 20 ⟨ἢ οἴμοι⟩ addendum est, ut additur adv. 126, 28 Οὔ φαςι τὸ οἴμοι ἢ ὤμοι ἓν εἶναι κτλ.; praeterea l. 26 ab οἰμώζειν verbo argumentum petitur, quod fieri non posset, si οἴμοι formae mentio omnino non esset iniecta. Ceterum ῑ etiam in Homeri codicibus ω litterae in ὤμοι adicitur, qua de re egit La Roche in Ann. Gymn. Austr. 1865 p. 103; ωι pro ὦ in A est pron. 57, 18 (omissum in Discr. Script.), cῶι pro cῶ ib. 109, 4; ωιμοι adv. 127, 27.

34, 21 καὶ οὐ ῥῆμα] κ. οὐκ ἐπίρρημα Egenolff I 840, cl. adv. 126 sq. Fateor me non intellegere, quid ἐπίρρημα h. l. sibi velit; statuerunt illi dilemma, aut pronomen esse ὤμοι aut verbum; atqui verbum esse non posse; ergo pronomen esse. Ex epirrhematici loco nihil colligi potest.

34, 21 Profecto aut λήξεως corrigendum est, ut correxit JGuttentag (assentitur Egenolff I 839), aut exemplis comprobandum, λέξιν etiam 'vocis sonum', 'Wortform' = φωνήν esse; quem ad finem praeter h. l. poteris afferre adv. 147, 7 τὴν τοιαύτην οὖν παράθεςιν εἰς κατόρθωςιν λέξεων παραιτητέον, ἐπεὶ πολλὰ μέρη λόγου, διάφορα ὄντα (sc. genere, notione, merismo) ἔςθ' ὅτε ταῖς λέξεςι ςυνῳκείωνται: ubi ne poteris quidem λήξεςι scribere, nam de integra forma sermo est, non de terminatione; et adv. 163, 17 ἐν διαλέκτοις τὸ χαρίης καὶ τὰ τοιαῦτα οὐ τῇ λέξει τῶν εἰς ης ληγόντων ἠκολούθηςεν, τῇ δὲ πρωτοτύπῳ προφορᾷ.

34, 25 ἀπ' ἀντωνυμιῶν ῥήματα οὐ παράγεται] cf. pron. 110, 2; adv. 128, 3; synt. 191, 6.

34, 27 λιάζω] 'Non video quid cum λίαν similitudinis habeat' Lob. Rhem. 216; cf. schol. Dionys. p. 402, 11 Hilg. Buttmann Lexil. I 72.

Sed opponat fortasse quispiam, non cum omni persona illud coniungi, ut cetera adverbia. Cuius rei haec est ratio: adverbia quae lamentandi causa proferuntur, cum ab eo ipso emittantur qui patitur, necessario eius unius sunt personae quae verba facit (i. e. primae) 34, 28—35, 5.

35, 1 τοῦ ὑποκρινομένου προςώπου] cf. adv. 127, 12 καθόλου τὰ τοιαῦτα τῶν ἐπιφθεγμάτων, ἐξ αὐτοπαθείας ἀναπεμπόμενα, τὴν περὶ τὸν λέγοντα μόνον πεῖςιν ἀφηγεῖται, καὶ ἔνθεν οὐκ ἐπικοινωνεῖ δευτέροις καὶ τρίτοις. Schol. Dionys. 100, 11—15. 431, 22 sq. Hilg.

B. De accentibus et formis pronominum (περὶ τοῦ ςχήματος τῆς φωνῆς) 35, 6—113, 16.

I. De accentibus pronominum 35, 6—49, 7

Quaedam pronomina recto tenore proferuntur, i. e. naturalem servant accentum, quaedam inclinantur. Posteriorum fines aut re vera acuuntur, aut, ut eorum quae circumflectuntur, potestate; circumflexus enim continet acutum. Hic accentus ultimae encliticorum impositus aut, si vox est quatuor morarum, in priorem syllabam recedit (ἡμῶν — ἥμων), *aut, si minus quam quatuor moras habet, terminationi antecedentis vocabuli imponitur, praeterquam ubi eius vocis quae praecedit accentus impedit, ne imponatur* 35, 6—14. Cf. Prisc. XIII 21 p. 14, 7—14 (in his Ap. a Prisc. male intellectum esse monet Matth. II 604); AG 690, 28.

Totam veterum de accentu doctrinam nemo ignorat egregie illustratam esse a Lehrsio q. e. 100 sq. De accentu formarum Homericarum egerunt Herm. em. 78; Goettling, Accent 367; La Roche h. T. 274 sq. 411 sq.; Cauer in Curt. Stud. VII p. 125 sq.

35, 9 ὡς τὰ περισπώμενα] synt. 134, 16. Contra adv. 172, 21 τὰ πύσματα ἢ φύσει θέλει βαρύνεσθαι ἢ δυνάμει: quae δυνάμει βαρύνονται perispomena sunt.

35, 11 τετραχρόνων] cf. synt. 130, 5. 21—27; 133, 26; Lehrs q. e. 123.

35, 13 b ut suam tueatur coniecturam allegat pron. 28, 19; synt. 126, 25 (121, 12). Sed v. s. enarrationem.

35, 14 τάρ σφωε] Lehrs q. e. 131.

Itaque priusquam singula percenseamus universe exponendum est 1) quid intersit inter orthotonumena et enclitica; 2) quae usque sint orthotonumena et qua de causa; 3) quae usque inclinentur; 4) quae utrumque tonum assumunt ubi sint orthotonumena 35, 15—19.

1. Quid intersit inter orthotonumena et enclitica 35, 20—36, 30.

Orthotonumena et praeponuntur et postponuntur, enclitica tantummodo postpositiva sunt. Hac autem re differt postpositivum a postposito, quod postpositivum semper subsequitur accentuque proprio caret, postpositum vero est ubi et praeponatur et suum servet accentum. Eodem modo inclinatum ab enclitico ita differt, ut inclinatum tantummodo acutum in fine accentum in gravem mutet, encliticum non solum suum abiciat accentum, sed etiam gravem tenorem qui praecedit acuat 35, 20—36, 5.

35, 20 cf. Lehrs q. e. 102.

35, 21 cf. synt. 127, 26 sq.*); 131, 8; 306, 10; Schmidt Beitr. 202, 5 legi iussit ἐγκλιτικαί pro ἐγκλινόμεναι; ac sane aut sic scribendum erit, aut, quod idem valet, ⟨μόνως⟩ ἐγκλινόμεναι (35, 17). Etiam in eis quae sequuntur eadem correctio necessaria erit.

35, 24 Quod b proposuit non solum aptius est, sed necessarium videtur: nam ἔδωκέ μοι quod sequitur non potest comparari cum exemplo quod praecedit, nisi restituis ἐμοὶ γὰρ ἔδωκεν, ἔδωκ' ἐμοί (ΕΔΩΚΕΜΟΙ).

36, 1 ἐγκλινόμενον ἐγκλιτικοῦ] Her. I 551—552, 6. 554, 24. Hac in re Ap. sibi non constat, v. i. Quod h. l. ἐγκλιτικόν dicit, μόνως ἐγκλιτικόν appellat synt. 134, 21, μόνως ἐγκλινόμενον ib. 166, 16; pron. 35, 17.

Enclitica absoluta sunt, discretiva rectum tenorem habent; quamquam non licet inversa sententia dicere, quaecunque rectum tenorem habeant, ea discretiva esse 36, 5—11. — *Orthotonumena compositorum* (reflexivorum) *locum occupare possunt, non possunt enclitica* 36, 11—16. — *Orthotonumena componi possunt (ipsa forma testis est), non possunt enclitica (neque ideo haec regula falsa evadit, quod Attici* πώποτε *compositum admiserunt)* 36, 16—27. — *Etiam possessiva ab orthotonumenis, non ab encliticis derivantur. Alioqui quoniam enclitica per se proferri non possunt, nihil ab eis derivari potest* 36, 27—30.

36, 5—6 cf. pron. 40, 4 καὶ γενικὸν μὲν τὸ πρός τι λαμβάνεσθαι, εἰδικὸν δὲ τὸ ἀντιδιασταλτικῶς. Idem quod πρός τι significat ἔμφασις ἑτέρου προσώπου synt. 121, 14; ἀπόλυτοι all. κατ' ἀπόλυσιν vel ἀπολε-

---

*) synt. 128, 4 ᾗ (scil. τῇ συντάξει) σύνεστι καὶ ἡ ὁλόκληρος φωνὴ καὶ ἡ παρεπομένη γραφή. Scribendum est ἡ π. τάσις cl. 131, 6; nam γραφή idem est quod φωνή, cf. 98, 5. 8; 129, 17; pron. 55, 12; ind.

λυμέναι dicuntur. V. ind. Cf. synt. 97,17; 119,13; 121,14. 25; 124,25; 125,8; 128,24; 133,3; 166,10; Prisc. XVII 55 p. 141,6—19; Lehrs q. e. 107 sq.

36,9 cf. synt. 166,8; schol. A 336.

36,11 cf. synt. 139,1. 12. 26.

36,13 cf. synt. 139,23; 143,7; 148,15—18.

36,20 cf. Her. I 554,29.

36,22 ἐκωλύετο τὸ μοί, ἐγκλιτικὸν ὄν, συντίθεσθαι] 'Respicitur ad ὤμοι' b in var. lect. Cf. 34,24 sq.

36,25 πώποτε] cf. pron. 39,3.

36,27 cf. synt. 183,23.

36,30 cf. synt. 181,25; pron. 92,4; 102,11; Ska II 13.

2. Quae non proferantur nisi recto tenore 37,1—42,10.

Recto tenore semper proferuntur nominativi (personalium); *cuius rei haec est causa, quod encliticorum notio ipsis verbis satis exprimitur* (quare superfluum est subiectum verbo per encliticum pronomen addere); *praeterea orthotonumena sunt, quaecunque per omnes casus genus terminatione exhibent, excepto* αὐτός *pronominis accusativo. Cetera quoniam demonstrativa sunt, usque recto tenore proferuntur, siquidem demonstratio in personis discernendis posita est eamque ob rem tonum nunquam relaxat, potius amplificat; velut ea quae* ῑ *suffixo augentur et ita demonstrandi vim intendunt, etiam finem acuunt. Et hac ipsa ex re quod* αὐτός *non augetur suffixo* ῑ, *ut quod omnino non sit demonstrativum, apparet* ῑ *illud demonstrandi causa suffigi* 37,1—12. Cf. synt. 119,16—121,8; 139,12; Her. I 554,26.

37,2 τὸ τῶν ἐγκλινομένων εὔχρηστον] etiam h. l. ἐγκλιτικῶν necessarium est, quod fugit Schmidtium. — Τὸ εὔχρηστον, quod saepius in libris de synt. (45,3; 87,14; 147,2; 186,8; 278,28), antonymici hoc uno loco, in ceteris scriptis nusquam legitur (adv. 121,7 est εὐχρηστία), est 'vis, notio'. Encliticorum igitur ea est vis, ut unam personam significent neque ad aliam respiciant (ita ut non fiat ἀντιδιαστολή).

37,3 παραστ.] Ska I 11.

37,3 εἴρηται] pron. 23,21 sq.; 24,1 sq.

37,5 αὐτός ... ὑπὲρ ἧς εἰρήσεται] pron. 61,13 sq.; synt. 135,14 sq. Cf. Her. I 559,1; Lehrs q. e. 124; GFSchoem. Red. 110.

37,7 cf. synt. 135,9 sq.

37,9 cf. pron. 34,5 sq.; synt. 100,13.

Hac ratione recto tenore semper proferuntur quae cum αὐτός *impositivo* (Prisc. XII 6 p. 580,13) *coniunguntur; eo enim apposito vis discernendi augetur; id autem non eam ob rem apponitur, ut genus patefiat, quia personalia genus terminatione non indicent: nam genus demonstrando simul aperitur; praeterea* αὐτός *etiam ad ea accedit quae genus fine exhibent. Ac tertiae personae primitiva ad personam antea cognitam spectant; eius igitur genus non ignoratur. Sequitur ut ne tertiae quidem personae personalibus generis dispiciendi causa apponatur. 'At apud Homerum', inquiunt, '*αὐτός *etiam ad enclitica se applicat, quae constat discernendi* (vel opponendi) *vim non habere'. At in his* αὐτός *redundat* 37,13—38,8. Cf. pron. 62,16 sq.; synt. 137,2 sq.; 141,18 sq.; Her. I 560,1 sq.; Prisc. XII 6 p. 580,9—15; Lehrs q. e. 112 sq.

37,16 ἕνεκα γένους] pron. 61,10 sq.; 63,5 sq.; synt. 138,14—28. — Quid sit ἀδιάστολος γένους, ad 11,29 explicatum est.

37,18 cf. pron. 11,27.

37,19 ἀδιάςτολον τὸ γένος] ἀδιάςτολοι τοῦ γένους Egenolff I 840: 'obwohl ich nicht leugnen will dafs ἀδιάςτολος wie ähnliche auch passivisch bei Ap. vorkommt'. V. ind.

37,21 ςυνταχθήςεται ut scribatur sententia flagitat, nam de αὐτός sermo est. — Καὶ ἐπὶ τούτων 'i. e. τῶν κατὰ τὸ τρίτον ἀδιαςτόλων γένους' Ska I 8.

37,22 ἄπεςτι γάρ] 'subiectum autem verbi ἄπεςτι pronomina sunt tert. pers.: cum enim res de quibus pronomen ponitur vel prope sint vel absint, pronomina ipsa vel adesse dicuntur vel remotius distare. Cf. pron. 21,6. 9. 11. 23; 57,11—12' Ska I 8.

37,26 hoc quoque loco ἐγκλιτικὰς pro ἐγκλινομένας reposueris. De re cf. synt. 146,25; Her. I 560,2. II 94,4.

37,30 synt. 137,22.

38,3 modo παρέλκειν dicit Ap. modo παρέλκεςθαι, modo παραςτῆςαι modo παραςτήςαςθαι, modo εὑρεῖν modo εὑρέςθαι. V. comm. de Ap. consuet.

38,4—5 synt. 142,10. 'Alter versus non alius videtur esse quam Ω 472, etsi ibi legitur ἐν non ἠδὲ vel ἠέ, idque recte' b in var. lect.

38,7 ὅταν ἐφιςτάνωμεν] pron. 42,11 sq.; 43,12; 43,33 sq.; 55,9. *Recti tenoris sunt omnes casus dualis primae et secundae pers. Et nominativos quidem satis dictum est ab inclinatione abhorrere; cur ceteri casus non inclinentur, haec esse causa videtur, quod omne vocabulum encliticum aut perispomenum aut oxytonum est, barytonum inclinari non potest: hi casus de quibus sermo est barytoni sunt. Hac enim ratione etiam* ἐκεῖνος *et* οὗτος *semper rectum tonum servant, cum* αὐτός (accusativo casu) *etiam inclinationem admittat. Quacum regula non pugnant formae ionico more distractae* (ἐμέο ἡμέων sim.): *nam non sunt natura barytonae, sed ex genuinis formis, quae perispomenae erant, distrahendo factae* 38,9—19. Cf. pron. 76,27; 91,4; synt. 134,13 sq.; 135,9; Her. I 558,11; Lehrs q. e. 123.

38,10 παλιλλογεῖν] cf. 37,1—12.

38,12 ἀδύνατον] synt. 134,16 sq.

38,15 cf. synt. 135,9. 14 sq.; 136,12 sq.

38,16 αὐτός] ad 37,5.

38,17 οὐ μάχονται] scil. τῷ πᾶν μόριον ἐγκλιτικὸν ἤτοι ἀπὸ περιςπωμένου ἢ ἀπὸ ὀξυτόνου ἐγκεκλίςθαι. Cf. Lehrs q. e. 123. La Roche h. T. 277. Apollonium hac in re a vero aberrare monet Cauer in Curt. Stud. VII 125.

Quae ῑ *littera abundant* (ἐμεῖο ςεῖο εἷο), *rectum tonum servant; neque id mirum: nam etiam ea ex quibus facta sunt rectum tenorem habent. Omnino quaecunque voces pleonasmum vel ellipsin passae sunt, antea plenae* vel genuinae *formae erant. Iam si constat orthotonumena pronomina esse genuina, etiam eas formas quae per pleonasmum ex eis factae sunt non nisi orthotonumenis ascribi possunt* 38,20—27. Cf. pron. 76,21; synt. 133,3 sq.

38,22 πᾶν — 23 ἐλλείψει] cf. pron. 59,6—7 (RSchneider III 591); synt. 133,14; 142,24.

38,25—27 Hoersch. 376 pro ἐπ' ἄλλων ἢ ἐπὶ τῶν ὀρθ. scribit ἀπ' ἄλλων ἢ ἀπὸ τῶν ὀρθ. et sic interpretatur: 'wenn nur die orthotonirten Pronomina ἐντελεῖς sind, dann können die Pleonasmen, die von den Pronomina überhaupt abstammen, nur von den orthotonirten abstammen'.

Sed omnino non id agitur, ut comprobetur ἐμεῖο ex ἐμέο ἐμοῦ factum esse: id enim ita esse pro certo exploratoque habetur; sed illud potius ut demonstretur, quaecunque formae ῑ per pleonasmum adiecto factae sint, nihil esse posse nisi orthotonumena. Quod perspexit Egenolff IV 44.

Eodem modo etiam ea in quibus ε̄ redundat semper recto tenore proferuntur, non alia ex causa quam ex ea de qua modo expositum est 38, 28—29.

38, 28—29 Ska I 11—12 'Haec non suo loco posita sunt: neque enim verba οὐκ ἄλλῃ αἰτίᾳ ἢ τῇ εἰρημένῃ ad ea referri possunt quae antecedunt, cum ibi de reflexivis agatur. Rectius legantur B_3 (= 38, 28) statim post οὐκέτι ἐπ' ἄλλων κτλ.: ibi enim docetur cur ea quae vocali abundant accentum deponere nequeant'. Miror dissentire Egenolffium I 839, praesertim cum argumenta non afferat.

Eodem modo composita (reflexiva) *semper orthotonumena sunt;* neque id mirum; *nam ipsa quoque opponendi causa proferuntur. Natura igitur fert ut et ab orthotonumenis descendant et semper sint orthotonumena* 38, 30—39, 4.

39, 3 τὸ πώποτε ἐσημειοῦτο = τ. π. σημειοῦται, ὡς ἔλεγον v. s. 36, 25.

39, 4 αἱ σύνθετοι addendum esse non credo Bekkero; de compositis agi eum qui attente legit non fugit.

39, 7 Ska I 12 'Quae 39, 7—11 de duali dicuntur prorsus otiosa sunt, cum tota res iam supra 38, 9 absoluta sit. Fortasse ad illum locum ex libro alius grammatici adscripta temere huc sunt invecta.'

Semper inclinantur duales tertiae personae, praeterea μίν, σφίν, σφέ, τοί 39, 13—14.

39, 12 cf. synt. 134, 20; 181, 27.

39, 13 cf. synt. 131, 14; pron. 83, 27 sq.

Cetera modo recto tenore proferuntur modo inclinantur. Rectum tonum plerumque propter sensum assumunt, est ubi constructio vel locus quem in enuntiato occupant *vel licentia poetica causa sit. Ubi causa in sensu posita est, is aut ita comparatus est ut ad aliam personam respiciatur* (πρός τι), *aut ita ut altera opponatur alteri* (ἀντιδιασταλτικῶς) 39, 14—40, 14. Cf. synt. 121, 9—134, 12.

Hoc ordine tractatur a) de constructione 39, 17—19; b) de loco 39, 19—25; c) de poetica licentia 39, 25—40, 2; d) de vi ac notione 40, 2—14.

a) Encliticum quod sequitur suum accentum reicit in pronomen quod praecedit.

b) Pronomen recto tono profertur, quod in initio enuntiati positum est cf. synt. 129, 21; Her. I 560, 5. Hanc causam quae ab initio enuntiati ducitur agnoscit Lehrs q. e. 108, non agnoscit Cauer in Curt. Stud. VII 129. Accuratius de hac re disputat Ap. synt. 129, 16 sq., dicens ea pronomina quae vulgo postponuntur, ubi in initio sententiae collocentur, propriam formam abicere (ex με fieri ἐμέ), quo facto fieri non posse quin rectum tonum assumant. (Locus igitur quem in enuntiato occupant tamquam secundaria causa est τῆς ὀρθοτονήσεως, plenior forma primaria). Τὸ ἄρχον igitur l. 23 est initium enuntiati, non versus.

39, 24 ἀρκτικὸν θέσθαι] pron. 84, 1; synt. 129, 24 sq. Permirum est h. quoque l. Ap. ἐγκλινόμενον vocem ita usurpare ut secum ipse pugnet (v. s. 36, 1—5), cum 84, 1 (cf. synt. 130, 1) recte dicat ἐγκλιτικόν.

c) Orthotonesis debetur poeticae licentiae, qua fieri potest ut plenior forma ponatur, ubi sententia non flagitatur.

d) Vis ac notio causa est, cur rectum tonum assumant pronomina.

40, 4 cf. synt. 121, 13. Her. I 474, 4 sq. Lehrs q. e. 111. Τὸ πρός τι λαμβάνεσθαι idem est quod ἔμφασις ἑτέρου προσώπου synt. 121, 14; utrumque (et τὸ πρός τι λαμβάνεσθαι et τὸ ἀντιδιασταλτικῶς λαμβάνεσθαι) opponitur τῷ ἀπολύτῳ vel τῷ κατ' ἀπόλυσιν vel τῷ ἀπολελυμένῳ pron. 36, 5—6 (ubi v. ll.). Cf. Her. I 555, 11 sq. Herodianum hac in re ad verbum fere consentire cum patre monet Lehrs q. e. 108*. Bekker ad l. c. affert Homeri locum Φ 226, ubi quamquam με et τόν inter se opponuntur, tamen enclitica με forma legitur. Quod mirum non esse dicit Cauer in Curt. Stud. VII 132; nam Homerum ad opponendas inter se personas etiam solis verborum terminationibus uti, ut Σ 308. — De ἰδικόν scriptura ad 4, 7 dixi.

40, 10—14 cf. synt. 132, 20—133, 2.

Recto tenore utuntur quaecunque per copulativam coniunctionem (καί) *cum eis quae praecedunt cohaerent. Cuius rei haec est ratio. Ubi pronomen extra copulationem ponitur, etiam absoluta evadet; ubi locum post* καί *occupat,* (et in pleniorem formam mutabitur et) *rectum tonum accipiet. Sed est ubi pronomen, quamquam coniunctionem* καί *subsequitur, ea tamen non copuletur* (quia verbum coniunctione copulatur); *ibi sane pronomen encliticum est* 40, 15—25. Cf. synt. 121, 25—126, 2.*)

40, 25 εἰρήσεται] 41, 1 sq.

Eodem modo recto tono signantur quae per disiunctivam coniunctionem (ἤ) *copulantur* 40, 26—41, 6. Cf. synt. 126, 2—127, 6. Her. I 559, 9.

40, 27 φασι] Habro aliique cf. synt. 121, 13; 126, 3 sq.

40, 29 cf. synt. 126, 4; AG 1154; Her. II 68, 17. Lehrs q. e. 112; Lob. Ell. II 335; La Roche h. U. 145.

40, 30 cf. EM. 757, 24; Schmidt Beitr. 566.

Sitne pronomen copulatum vel disiunctum necne, ita quaere ut, quid per alteram coniunctionem subnectatur, animadvertas. Si pronomen (vel quod idem valet nomen) *subnectitur, pronomen est sive copulatum sive disiunctum, verbo plerumque subaudito; sin verbum subnectitur, ad verbum pertinet coniunctio, ut subiectum prioris sententiae plerumque etiam ad verbum quod subsequitur supplendum sit* 41, 7—25. Cf. synt. 121, 25 sq.; 126, 9; 129, 6.

41, 8 οὐ — διακρούεσθαι] 'haec brevi observatione absolvere non licet'; cf. quod nostrates aiunt 'übers Knie brechen'.

41, 9 cf. synt. 123, 19 sq.; Prisc. XVII 95 p. 160, 16—21.

41, 14 τὸ καὶ Διονύσιος ⟨ἢ Διονύσιος⟩ ἤ τι Egenolff I 840. Ad 7, 28.

41, 16 ἡ συμπλοκή pro ἡ ἐπιπλοκή ponendum esse suspicatur Hoersch. 376; Egenolff IV 44 dubitat sitne ἐπιπλοκή = ἐπιφορά, ut synt. 119, 9 ὁ σύνδεσμος αἴτιος γενόμενος ἐπιπλοκῆς ἑτέρου λόγου πάντως διήγειρε τὴν ἀντωνυμίαν, ἵνα δεόντως ἀντιδιαστείλῃ τὸ ἐπιφερόμενον ἕτερον πρόσωπον, ὅπερ ἐνέκειτο ἐν τῷ ἐπιφερομένῳ λόγῳ. Ipse quoque ἐπιπλοκή sic accipi posse puto, cl. coni. 240, 29 τινὲς μέντοι ἐπιπλοκὴν ἐξεδέξαντο τῶν αἰτιωδῶν συνδέσμων. synt. 202, 3 τὰ .. μέρη ... τῇ τοῦ λογοῦ συνθέσει ἀναμεμέρισται εἰς ἐπιπλοκὴν (coniunctionem Prisc.) τοῦ πρὸς ὃ δύναται φέρεσθαι.

---

*) synt. 125, 8 verba ὑπὸ τῶν ἀντωνυμιῶν delenda esse puto.

41, 19 τῷ pro τὸ scripsit et comma ante εἴπερ pinxit Ska I 12; ἡμ' = ἡμέ, ex ἢ ἐμέ factum; cf. synt. 126, 17 ὑποσυνηλείφθη κατὰ τὸν τρόπον τῆς κράσεως.

41, 20 ἐν ᾧ — ἐν τούτῳ, 'quod — eo'; saepius ἐν τούτῳ omittitur. Eandem notionem induere ἐν οἷς apud Ap. supra ad 29, 13 monui.

41, 22 ἥτις scil. ἢ σύ.

Rectus tonus imponitur eis quae verbi actionem ita in se recipiunt, ut sint eiusdem personae atque subiectum. Nec mirum, nam et compositorum locum occupant et discretiva sunt 41, 26—42, 4. Cf. pron. 36, 11; 65, 6; synt. 139, 1 sq. Prisc. XIII 22 p. 14, 25—27.

Recto tenore proferuntur quaecunque cum praepositionibus construuntur. Quare assentiendum est eis qui Theocriti loco illo ἀμίν *forma, non* ἅμιν *uti volunt; nam legem sequatur oportet, etsi per hyperbaton a praepositione seiunctum est* 42, 5—10. Cf. synt. 127, 7—19; 166, 21; 331, 8 sq.*) Her. I 559, 11; Lehrs q. e. 109. — Cauer in Curt. Stud. VII 130 sq. exponit, Ap. causam cur praepositiones pronominum tonum erigant, non satis perspexisse; hanc veram esse causam: praepositiones in numero vocum procliticarum habendas esse; quodsi praepositio cum pronomine aliquo personali coniungatur, accentum quodam modo in medio pendere; iam quia praepositio rarissime maiorem quandam vim habeat, necesse esse pronomen erecto tono pronuntiari.

42, 6 τοῖς ἀξιοῦσι ὀρθοτονεῖν] i. e. eis qui iubebant ἀμίν, non ἅμιν scribi.

42, 10 ἐνεκλίναμεν] pron. 40, 20. 23.

3. *Deinceps quaeritur, habeantne tertiae pers. pronomina* (personalia), *ubi recto tenore proferuntur, usque vim compositorum. Sic enim Aristarchei praecipiunt* 42, 11—47, 8. *At compluribus Homeri locis pronomina illa* (οὗ οἷ ἕ) *non compositorum* (ἑαυτοῦ ἑαυτῷ ἑαυτόν), *sed simplicium* (αὐτοῦ αὐτῷ αὐτόν) *potestatem habent* 42, 11—43, 31. Cf. synt. 137, 11 sq.; Lehrs q. e. 115; Cauer in Curt. Stud. VII 151 sq. Uhlig III 68.

42, 12 εἰ πάντοτε ἡ μετάληψις τὸ σύνθετον σχῆμα ἀπαιτεῖ i. e. 'sintne semper composita adhibenda, si in locum pronominum tertiae pers. ab Homero usurpatorum ea substituis, quae communis omnium usus poscit'.

42, 17 cf. synt. 145, 20 sq. Quamquam Lehrsii emendationem (q. e. 108*) recepi, loco synt. 146, 24 πῶς οὖν οὐκ ἀπανάγνωσμα τὸ κτλ. commendatam, tamen eam non omni ex parte necessariam esse concedo. — Sententia haec est: 'Cum lege quam Aristarchei sanxerunt complures Homeri loci pugnant, velut E 62—64. Quare fuerunt qui pro γένοντο scriberent (μετέγραψαν) ἔτευξεν (ἃς πᾶσι κακὸν Τρώεσσιν ἔτευξεν οἷ τ' αὐτῷ = ἑαυτῷ), aut hyperbaton statuerent Comanum secuti, ut οἷ τ' αὐτῷ cum eis quae praecedunt coniungeretur (Ἀλεξάνδρῳ ἐτεκτήνατο νῆας οἷ τ' αὐτῷ = ἑαυτῷ, αἳ κτλ.). Sed talibus artificiis opus non est; sunt enim complures causae ex quibus rectus tenor h. l. imponatur'. Schol. A: ἀθετεῖται (v. 64), ὅτι οὐχ ὑγιῶς ἐξενήνοχεν, αἳ πᾶσι κακὸν

*) synt. 330, 1 corrige δύο μέρη λόγου γενήσεται τὸ 'παραφέροντος' ⟨'παρὰ τοῦ φέροντος'⟩, τοῦ ἄρθρου τιθεμένου μεταξὺ τῆς προθέσεως, et 332, 7 ἐν συνθέσει, ἀναγινώσκω — ἀναγινώσκοντα — παρ' ἀναγινώσκοντα, καὶ ἔτι μετὰ τοῦ ἄρθρου 'παρὰ τὸν ἀναγινώσκοντα'. εἰ δὲ οὕτω τις φαίη 'παραναγινώσκοντα', καὶ [ὡς] ἔξωθεν τὸ ἄρθρον προσγενήσεται, 'τὸν παραναγινώσκοντα'. Cf. Dronke II 599.

Τρώεςςι γένοντο ἑαυτῷ τε. ἔδει γὰρ αὐτῷ τε. ἡ δὲ οἷ ὀρθοτονεῖται νῦν διὰ τὴν ἀρχήν, οὐ πάντωc δὲ εἰc cύνθετον μεταληφθήcεται. ὅμοιον δέ ἐcτι τὸ Ο 226. Cf. Friedlaender Ariston. 104. La Roche h. U. 141.

42, 23 ἔτευξεν] Lehrs q. e. 116.

42, 25 Uhligii coniecturam recipere dubitavi, quod in verbis collocandis nihil sibi non indulserunt cum ceteri grammatici tum Ap.; cuius generis aliquot exempla congeram: adv. 168, 6 ἀλλ' οὐχ ὡc ἔcτι τὰ τοιαῦτα ἐπιρρήματα, παντὶ προῦπτον (= ἀλλ' ὡc οὐκ. Platon. apol. 31c ἀληθῆ ὡc λέγω = ὡc ἀ. λ.); ib. 146, 3 τὰ τούτων παράγωγα (= τούτων τὰ παρ.); ib. 169, 25 ὑπέλαβον ὅτι καὶ κατὰ τὸ ἔθοc τὸ ὧc Δωρικόν ἐcτι (= ὅτι καὶ τὸ ὧc κατὰ τὸ Δωρικὸν ἔθοc ἐcτίν); ib. 151, 4 ῥητέον οὖν ἑτέρῳ λόγῳ καὶ περὶ = καὶ ἑ. λ. π.; ib. 170, 5 διὰ τὸν παρεπόμενον τόνον τῇ γενικῇ πληθυντικῇ (= διὰ τὸν τῇ γ. π. παρεπόμενον τόνον); ib. 170, 31 τὰ εἰc ωc παρηγμένα παρ' ὀνοματικὰc ἐκφοράc (= τὰ παρ' ὀ. ἐ. εἰc ωc παρηγ.); ib. 172, 16 τί γὰρ μᾶλλον ... οὐχὶ τὸ πῶc.. ἡμαρτῆcθαι ὁμολογήcουcι τοῦ ... ἀρχομένου (= τί γὰρ οὐχὶ τὸ πῶc ὁμολογήcουcι μᾶλλον ἡμαρτῆcθαι τοῦ ἀρχομένου); ib. 188, 11 φηcὶν οὖν ὁ Τρύφων ἰδιαίτερον ὡc (= ὡc ἰδιαίτερον) τὰ διὰ τοῦ τεροc πρωτότυπα κτλ.; ib. 204, 7 Μόνωc τὰ διὰ τοῦ ζε (= τὰ διὰ τοῦ ζε μόνωc); coni. 253, 10 ὡc οὐδὲ ἀπὸ τοῦ δηλουμένου δυνατόν (= ὡc ἀπὸ τοῦ δ. οὐδὲ δυνατόν); adv. 197, 20 διὰ τὴν φυλάccουcαν γενικὴν τὸ ῡ (= διὰ τὴν τὸ ῡ φ. γ.); ib. 195, 16 ἐν δὲ μόνον παραγωγῇ (l. 21 ἐν παραγωγῇ μόνον); ib. 199, 27 ἐπί γε μάλιcτα τοῦ προκειμένου. ib. 190, 17 τὰ τῷ ω παρεδρευόμενα παρὰ Δωριεῦcι τῶν ἐπιρρημάτων (= τὰ τῷ ω παρὰ Δ. π. τ. ἐ.); ib. 187, 29 παρὰ τὸ χαμαί τὸ χαμᾶθεν (= τὸ παρὰ τὸ χαμαί χ.); pron. 46, 14 τὰc διεcταλμέναc κατὰ παράθεcιν (= τὰc κ. π. διεcτ.); ib. 114, 11 τὰ κατὰ διάcταcιν παρὰ τοῖc ποιηταῖc (= τὰ π. τ. π. κατὰ δ.); ib. 77, 11 εἴρηται κατ' ἀρχὴν περὶ τοῦ πλεονάcαντοc ε κατὰ τὸ δεύτερον πρόcωπον (= περὶ τοῦ κατὰ τὸ δ. π. κατ' ἀρχὴν πλ. ε); synt. 62, 1 ἡ οὖν ἐμοῦ δὶc οὖcα γενικὴ τὸ μὲν τοῦ κτήτοροc ἔcχε τὸ πρόcωπον ἀντωνυμικόν (= τὸ μὲν τοῦ κτ. πρόcωπον ἔcχε ἀντωνυμικὸν); pron. 43, 4 ἐδείχθηcαν γὰρ ὡc παρὰ τόπον τεθεῖcαι αἱ ἐγκλιτικαὶ (= ἐδ. γὰρ αἱ ἐγκλ. ὡc κτλ.); synt. 34, 26 τὸ μεταποιοῦν μόριον τὰc ἐπιρρηματικὰc εἰc ὀνοματικὰc cυντάξειc (= τὸ τὰc ἐ. εἰc ὀ. c. μεταποιοῦν μόριον); ib. 41, 6 δίχα τῆc ἐπιτρεχούcηc τὰ ὀνόματα ἐπιθετικῆc προcθέcεωc. ib. 43, 11 περὶ τῶν ἀεὶ cυνυπαρχόντων ἄρθρων τοῖc πτωτικοῖc. ib. 57, 5 τοῖc μηδ' ὅλωc δυναμένοιc μορίοιc ἐν παραδοχῇ τοῦ ἄρθρου γενέcθαι; ib. 61, 18 ἡ ἀπαράδεκτοc ἀντωνυμία τῶν ἄρθρων. ib. 93, 24 ἐπιμερίζεται εἰc τὰ ἐξ αὐτῆc πρόcωπα νοούμενα; ib. 97, 9 τὰ ἐπακολουθοῦντα ἰδιώματα τοῖc μορίοιc. ib. 129, 1 οὐ τῆc ἀντωνυμίαc cυνταccομένηc τῷ λαλῆcαι, τῷ δὲ ἔγραψα (= τῆc ἀ. c. οὐ τῷ λαλῆcαι). ib. 153, 3 ἕνεκα τοῦ αὐτοῦ κάλλουc (propter pulchritudinem eius) et 153, 5 τοῦ αὐτοῦ ἕνεκα κάλλουc. ib. 162, 10 ἡ ὁμοφωνήcαcα γενικὴ τῇ κτητικῇ ἀντωνυμίᾳ. ib. 163, 4 μετὰ καὶ τῶν cυμπαρεπομένων τῇ ἀθετήcει. ib. 187, 21 ἅπαξ εἰ δέδοται (= εἰ ἅπαξ δ.). ib. 196, 18 ἕνεκα μόνον χρήcεωc. ib. 229, 21 τὰ μετειληφότα πρόcωπα τοῦ πράγματοc (= τὰ τοῦ πράγμ. μ. π.). ib. 240, 12 περὶ τῶν cυνταccομένων πτώcεων τοῖc ἀπαρεμφάτοιc. ib. 240, 18 ὡc οὐκ αὐτὰ τὰ ἀπαρέμφατα πάντωc αἰτιατικὴν ἀπαιτεῖ (= ὡc αὐτὰ τ. ἀπαρ. οὐ πάντωc ἀ. ἀ.). ib. 247, 22 τῆc εὐχῆc ἐπιρρήματα παραcτατικά. ib. 293, 24 τὸ παρυφιcτάμενον πρόcωπον ἐκ τῶν ῥημάτων. ib. 293, 25 τὸ δὲ τούτου (repone

τὸ δὲ τούτῳ) πρόσωπον ἀνθυπαγόμενον. ib. 294, 22 τὸ ἐκ τῆς δοτικῆς πρόσωπον νοούμενον. ib. 301, 22 τὰς παρεπομένας ψυχικὰς διαθέσεις τοῖς ῥήμασιν. ib. 341, 4 τὸ ἐπακολουθῆσαν πάθος τῇ φωνῇ.

42, 27 cf. synt. 137, 19; 146, 25. Lehrs q. e. 114.

43, 1 Mihi codicis scriptura servanda videtur: 'qui quamquam operosius hac in re versantur, tamen' e. q. s.

43, 4 v. s. ad 42, 25. Ska I 12 Bekkeri scripturam probavit, 'cum vix ita verbum primarium subiecto quod est in suspenso enuntiato adaptari possit'. Ἐδείχθησαν] 39, 23.

43, 11 ἐξ ὀξείας] Lehrs q. e. 108*.

43, 14—16 cf. synt. 143, 20; 144, 13. La Roche h. U. 141.

43, 19 cf. Her. II 65, 35.

43, 30 cf. Prisc. XIII p. 15, 4.

Quid sibi velint haec l. 33 Ῥητέον — 34 ἀντανακλωμένων, postquam 42, 11—12 de ea re quaestionem se instituturum esse dixit Ap., nemo facile perspiciet.

Actio quae a nominativis ad obliquos casus transit, aut ita comparata est, ut ad personam aliquam a nominativo (subiecto) *diversam pertineat* (transitio personarum Prisc.), *aut ita, ut ad subiectum redeat* (reciprocatio Prisc.). *Iam vero apud Homerum una eademque forma* (simplex) *utrique structurae inservit; postea composita inventa sunt quae reflexive usurparentur; quo facto simplicia hoc sibi vindicant, ut ad transitionem actionis significandam adhibeantur* 44, 1—18. Cf. synt. 147, 1 sqq.; Prisc. XIII 23 p. 15, 8—28.

43, 34 ἀντανακλάνω formam quam A praebet, b ad 132 C_3 (104, 12) comparat cum συγχύνω, ut suspicari videatur Ap. sic scripsisse. Verum nec ipse formam illam recepit, neque ego recipere ausus sum, ut de qua nullum aliud testimonium sit in promptu.

44, 3 de μετάβασις vocis notionibus v. adn. ad 18, 15.

44, 10 de eadem re iisdem fere verbis disputat synt. 139, 24—140, 6. Cf. Prisc. XIII 22 p. 14, 25—27.

44, 13 ἐμὲ γὰρ λύσομαι, εἷς καὶ ὁ αὐτός] synt. 147, 13; Her. II 65, 24. 'Quis non videt orationem, quam tamen sanam esse puto, non ab omnibus partibus esse absolutam? dicendum enim fuit εἷς καὶ ὁ αὐτὸς ὁ λύων καὶ ὁ λυόμενος cf. 57 A 4 [45, 20]. Sed extrema ita refingenda esse arbitror ἕτερος (pro ὅτε) ὁ γνωσθεὶς καὶ ὁ γνούς. cf. Prisc. XIII 23 p. 15, 24: alter enim cognovit et alter est cognitus' Ska I 4.

Et primae quidem secundaeque personae pronomina composita adeo in consuetudinem venerunt, ut simplicia non iam in eorum locum substituerentur; in tertia vero poetae maxime, spernentes ea quae sunt trita, pronominibus (simplicibus) *minus tritis, velut ἵ sim., antiquitus ita usi sunt, ut una voce utramque constructionem indicarent* 45, 1—7. Cf. pron. 69, 20 sq.; Prisc. XVII 136 p. 176, 14—20.

45, 4 τὴν ἵ] cf. pron. 55, 7 sq.

Quare si cui non satis constat, utrum verbi cuiusdam actio pertineat ad personam a subiecto diversam, an ad ipsum subiectum redeat, is in pronominum minus usitatorum locum substituat ea quae usu recepta sunt. Quodsi simplex sententiae quadrat, transit actio ad aliam personam; sin compositum, actio redit ad subiectum 45, 8—46, 15.

45, 10 Bekkeri emendationem Ska I 12 ita impugnat: 'recte si de sola tertia persona agitur: sed ego haec verba ad omnia omnium per-

sonarum pronomina pertinere iisque iam totam disputationem concludi puto. Vide etiam sequentia'. Quod argumentum quid valeat, non satis perspicio. Sane quidem non de solis tertiae p. pronominibus agitur (quamquam ad ea maxime hanc disputationem pertinere, ex eis quae praecedunt apparet): sed ex ea re quid colligitur? Cυνήθη pronomina nihil attinet μεταλαμβάνειν, sed ἀcυνήθη. Quid vero sibi velit ἢ εἰc cύνθετον, non video; fortasse Bekkero in animo erat scribere ⟨ἢ⟩ εἰc ἁπλῆν ἀντ. ... ἢ εἰc cύνθ. Cf. synt. 139, 26.

45, 14 cf. synt. 139, 5; 140, 15.

45, 22 'Poterat sane [potius debebat] dicere ἢ ἕνα δρᾶν πλείουc ἢ πλείουc (δρᾶν) ἕνα, ἢ ὑφ' ἑνὸc δρᾶcθαι πλείουc ἢ ὑπὸ πλειόνων ἕνα: nihil tamen videtur deesse' Ska I 4. V. adn. ad 7, 28.

45, 23 Ska I 4.

45, 25—26 cf. synt. 137, 4—6; Lehrs q. e. 58.

46, 1 'An ἀποcτροφῇ τοῦ ε̄? At ἀποcτροφή ita non videtur dici. Ne ἀπόcτροφον quidem legere me memini apud Apollonium, qui synaloephes vocabulo etiam de hac re uti solet (cf. de synt. 140, 21). Fortasse igitur verba illa recte interpreteris: ἔμ' αὐτόν ita scribitur, ut littera μ̄ a proxima vocali avertatur sive seiungatur' Ska I 12. Miror Ap. accentus mentionem h. l. non fecisse, ut fecit et ipse (pron. 46, 9. 13) et Her. II 25, 32 ἔμ' αὐτόν: οὕτωc κατὰ παράθεcιν ἐν δύο τόνοιc, ἐμὲ αὐτόν· cύνθετοc γὰρ ἀντωνυμία παρὰ τῷ ποιητῇ οὐκ ἔcτιν.

46, 4 cf. synt. 140, 24—26; Lehrs q. e. 114.

46, 5 cf. Her. II 68, 22 et 70, 16.

46, 10 HLAhrens de Theocr. carm. aeol. tertio (Hannov. 1868) 19 not. 15 'Commemoratu tamen dignus est incerti lyrici locus Adesp. 41 Bgk. ab Apollonio de pr. 58 A servatus, quamquam reflexiva notio non inest: μήτ' ἐμῶ αὐτᾶc | μήτε καcιγνήτων πόδαc ὠκέαc | τρύcηc. Ubi si Bergkius auctore Bekkero recte edidit ἐμῶ αὐτᾶc, hoc fragmentum necessario ad Alcmanem referendum est. Nam ἐμῶ = ἐμοῦ ex ἐμέο severioris Doridis est, qua Lacones, Tarentini, Cretenses, Cyrenaei usi sunt, quippe in qua vocales εο in ω contrahi potuerint (Diall. II 212); et affertur ab Apollonio e Rhinthone Tarentino genetivus ἐμῶc, cf. ἐμέοc ἐμέο, ἐμοῦc ἐμοῦ, ἐμεῦc ἐμεῦ Diall. II 248. Iam vero inter poëtas lyricos, qualem fragmentum illud prae se fert, nullus praeter Alcmanem severiore Doride usus est, quem Ap. saepius ascivit. At unicus Ap. de pr. codex praebet ἐμ' ὠὺταc [potius εμ' ῶυταc], neque grammatici verba "τὸ ἀνάγνωcμα διέcταλκε δυcὶ περιcπωμέναιc", insuper cύνθετον agnosci posse negantis, crasin, quam in lectione ἐμῶ αὐτᾶc pronuntiando fieri oportet, scribendo exprimi vetant. Legit enim ἐμῶυτᾶc, ut Hom. Il. A 278 scriptum erat Πηλείδήθελ' (vid. Scholl. A et ad Θ 229), duplici accentu significante etiam crasi facta duas voces discernendas esse, id quod illic Ap. necessarium esse iudicabat, quia verum syntheton notione reflexiva deficiente agnosci non posset.'

46, 14 τὰc διεcταλμέναc κατὰ παράθεcιν = τὰc κατὰ π. διεcτ.; ad 42, 25.

Itaque ubi duae tertiae intelleguntur, i. e. ubi subiectum et casus pronominis obliquus a verbo pendens tertiae quidem, sed inter se diversae personae sunt, *ibi* obliquus pronominis casus, ***sive inclinatur absolute positus, sive recto tenore profertur discretionis vel alius cuiusdam rei causa, simplicis notionem induit; ubi*** et subiectum et obliquus pronominis casus ***non***

solum tertiae, sed eiusdem sunt personae, ibi compositi vim habet 46,16—25. Omnino igitur si quod pronomen tertiae rectum tenorem habet, non sequitur ut necessario reflexive accipiendum sit. Nam *ut in prima et secunda persona aliae causae esse possunt, velut oppositio, cur rectus tonus imponatur, ita eaedem causae etiam in tertia esse possunt; itaque fieri potest ut etiam tertiae pers. pronomina*, ubi rectum tonum servant, *cum compositis* (reflexivis) *commutari non possint. Sed opponat fortasse quispiam: 'At solent tertiae pers. pronomina simplicia ita poni, ut cum compositis commutari possint'. Quibus respondemus,* nihil interesse utrum hoc saepius an rarius fiat. *Etiam secundae et primae pers. pronomina etsi raro, at adhibentur ita, ut in eorum locum composita substitui possint* 46,25—47,8. Cf. synt. 97,17; 143,16; 148,2.15—18.

46,16 ὡς προείρηται] 45,5 sq.

46,18 cf. Her. I 557,2; II 27,7—15; 47,1—4; Lehrs q. e. 118.

46,25 ἐπὶ γὰρ Πατρόκλου ἥ τε ἀντωνυμία καὶ τὸ ῥῆμα] i. e. 'et pronomen ad Patroclum refertur, et verbi subiectum Patroclus est'.

46,26 ὀρθοῦ τ. ἐχόμεναι] synt. 138,3 ἔχονται τοῦ ὀρθοῦ τόνου (scil. ἐμὲ αὐτόν).

46,27 ἐμποδὼν τὸ — διήκειν] Ska I 12 recte accusativum articuli tuetur collato l. synt. 161,3, ubi b τὸ in τοῦ mutari iubet; ad quem locum accedit alter quem restitui A codicis vestigia secutus, synt. 228,17 (v. RSchneider I 469).

47,1 εἰς σύνθεσιν] Hoersch. 389: '(Ap.) . . konnte aber natürlich sagen, dafs wir ἐμέ plus αὐτόν εἰς σύνθεσιν παραλαμβάνομεν (de pron. 145 A = 114,12) d. h. in den Zustand der Zusammensetzung versetzen, die Composition vollziehen.... Falsch ist aber de pron. 58 C (= 47,1) τὸ καὶ ἐμοὶ ἐγένετο καὶ σοὶ ἐγένετο ἀμετάληπτα εἰς σύνθεσιν; er meint, hier könne man ἐμοί und σοί nicht in σύνθετα d. i. ἐμαυτῷ und σεαυτῷ umsetzen, also ἀμετάληπτα εἰς σύνθετα. Von σύνθεσις kann schon darum nicht die Rede sein, weil der zweite Bestandtheil, der mit ἐμοί und σοί synthetirt werden soll, gar nicht gegeben ist'. Postremum argumentum non probo; agitur enim non de compositis universe, sed de pronominibus compositis; hoc vero nomen non nisi pronominibus cum αὐτός compositis imponitur, ut quae sit altera illa compositionis pars omnino dubitari nequeat. Deinde σύνθεσις ab Ap. saepius ita usurpatur, ut ipsam vocem compositam vel ipsas compositi vocabuli partes significet, velut pron. 72,20 ἀπὸ ἑνικῶν συνθέσεων (= ἀπὸ συνθέτων ὧν τὸ ἕτερον μέρος ἑνικόν ἐστιν) πληθυντικαὶ ἐκφοραὶ γίνονται κατὰ τὸ τέλος, ἀνδροφόνος ἀνδροφόνοι. ib. 72,26 τὸ μέντοι τῆς ἀντωνυμίας σχῆμα ἠδυνάτει . . . κατὰ μὲν τὸ τέλος τῆς συνθέσεως εἰς πλῆθος μετάγεσθαι. ib. 71,1 τὸ ἀλλήλους . . διὰ μιᾶς συνθέσεως φωνῆς (= διὰ μιᾶς συνθέτου φωνῆς) εὐθεῖαν καὶ πλάγιον ἐν μεταβάσει προσώπων δηλοῖ. ib. 77,19 τὴν ἑαυτοῦ φασιν ὠλιγωρῆσθαι, καθὸ τὴν μὲν ἐν ἀρχῇ σύνθεσιν αἰτιατικῆς ἔχει (ἡ ἐν ἀρχῇ σύνθεσις = prior vocis compositae pars) all.

47,2—7 cf. pron. 45,1—4; synt. 139,22; 147,13.

47,8 εἴρηται] pron. 45,1—7.

Etiam possessiva ita usurpantur, ut et composita (reflexiva) *et simplicia in eorum locum substitui possint, quamquam fuerunt qui praepropere ea non nisi cum compositis commutari statuerent. Qua in re haec est ratio: ubi actio verbi a genetivo, qui in possessivi locum substitui potest, ad candem personam reflectitur* (i. e. ubi subiectum verbi eadem est persona atque

genetivi, qui in possessivo latet): *possessivum habet vim compositi* vel reflexivi pronominis; *ubi vero subiectum verbi non eadem est persona atque illa, quae inest in possessivo: ibi possessivum simplicis potestatem habet.* Quod cum essent qui nescirent, aliquot poetarum locos male intellexerunt 47, 9—49, 4.

Res multo clarius explicatur synt. 149, 1 sqq.; 152, 23 sqq.; cf. Prisc. XIII 18, 22—19, 8. XVII 108—9 p. 165, 20 sqq. Pronomen ὅϲ notionem reflexivam exuere posse cum Apollonio censet IBekker Homer. Blätter 183, negat Brugmann Ein Problem 97.

47, 11—14 Hunc locum qualis vulgatus est ferri posse negat Hoersch. 379 'Erstens ist es nicht wahr, dafs die διάβαϲιϲ ἐπὶ τὸ αὐτὸ πρόϲωπον geht, z. B. an der citierten Stelle Γ 332 θώρηκα . . ἔδυνεν οἷο καϲιγνήτοιο, da die διάβαϲιϲ auf den θώρηξ geht, nicht auf das in οἷο enthaltene Subject, und ebenso im anderen Beispiel. Jener Wortlaut würde auf so einen Satz passen "Ich schütze mich mit meinem Schilde". Zweitens konnte er nicht sagen ἡ διάβαϲιϲ τὴν διάβαϲιν ποιεῖται, sondern nur τὸ ῥῆμα, ἡ δρᾶϲιϲ etc. oder ἡ εὐθεῖα τὴν διάβαϲιν ποιεῖται. Ich lese also ἐπὰν μὲν ἡ διάβαϲιϲ τοῦ ῥήματοϲ ἀπὸ τῆϲ γενικῆϲ⟨ἧ⟩, ἥτιϲ ἐκ τῆϲ κτητικῆϲ μεταλαμβάνεται, πάντωϲ κτλ.' At primum quidem verum non est διάβαϲιν nihil esse nisi actionem quae a subiecto ad obiectum transit: est enim potius ratio quae per actionem verbalem inter subiectum et obliquum casum intercedit: itaque διάβαϲιν ποιεῖϲθαι, διαβατικόϲ sim. (ut διαβιβάζεϲθαι sim.) non solum de subiecto, sed etiam de obliquis casibus dici possunt: pron. 113, 21 καθότι αἱ πλάγιοι ϲύνταξιν ποιοῦνται ἐν διαβιβαϲμῷ (poterat dicere ἐν διαβάϲει) προϲώπων πρὸϲ τὴν εὐθεῖαν: διάβαϲιϲ ipsis personis tribuitur pron. 45, 20 τὰ μέντοι ἐν διαβάϲει ἑτέρου προϲώπου. ib. 115, 5 ὡϲ πρὸϲ διάβαϲιν δραϲτικὴν τοῦ τε δρῶντοϲ καὶ τοῦ δρωμένου. ib. 44, 12 τὰ ἀμετάβατα τῶν προϲώπων .. καὶ τὰ μεταβατικά, et 44, 11 τὸ διαβατικὸν πρόϲωπον (opp. τὸ αὐτοπαθέϲ. Haec iam pridem exposuit Ska IV 17 seq.). Suo igitur iure utitur Ap. loquens de actione verbali quae a genetivo in pronomine possessivo latente transit vel revertitur ad eandem personam, i. e. ad personam subiecti, quae eadem est atque genetivi illius. Itaque falsum est dicere 'die διάβαϲιϲ geht nicht auf das in οἷο enthaltene Subject'; immo vero ἡ διάβαϲιϲ transit a subiecto verbi ad personam quae inest in οἷο, et a persona quae inest in οἷο ad subiectum verbi. Deinde etsi accuratius dixisset Ap. ἡ διάβαϲιϲ ϲυντείνει vel aliquid eiusmodi (minime τὸ ῥῆμα vel ἡ δρᾶϲιϲ vel ἡ εὐθεῖα) pro ἡ διάβαϲιϲ τὴν διάβαϲιν ποιεῖται: tamen concedendum erit talia Ap. admisisse. Exemplis quae congessit Ska I 14 (pron. 23, 11 ὅπου διὰ ῥημάτων . . ἡ τῶν ῥημάτων παράθεϲιϲ ἀναπληροῖ κτλ. ib. 68, 12 ὁμόλογοϲ ἡ ϲύνθεϲίϲ ἐϲτιν ὡϲ ἐκ τῆϲ ἐμοῦ κτητικῆϲ τὴν ϲύνθεϲιν ἐποιήϲατο. synt. 17, 15 ὑπὲρ τῆϲ τοιαύτηϲ ϲυντάξεωϲ κατὰ τὸν προϲήκοντα λόγον ἐντελῶϲ τὰ τῆϲ ϲυντάξεωϲ ἀποδείξομεν. ib. 331, 15 τὰ τῆϲ μεταλήψεωϲ εἰϲ τὸ μεταλαμβανόμενον τῆϲ ἀντωνυμίαϲ μεταφράζεται. ib. 23, 17 ὑπολαβόντεϲ τὴν παράθεϲιν τῶν ἄρθρων εἰϲ γένουϲ διάκριϲιν παρατίθεϲθαι) addas quaeso haec synt. 334, 15 χρονικῆϲ παρεμφάϲεωϲ γενήϲεται παρεμφατικά. ib. 59, 1 πολλάκιϲ ϲυμπαραλαμβάνεται ἡ τοῦ μᾶλλον ϲύνταξιϲ (= ϲυμπαραλαμβάνεται vel ϲυτάϲϲεται τὸ μᾶλλον). ib. 63, 23 ἡ . . ὑπόλοιποϲ ϲύνταξιϲ . . τὰ ἄρθρα προϲλήψεται. ib. 67, 17 ϲυμφέρεται τοῖϲ ὀνόμαϲι καὶ ἡ τῶν μετοχῶν ϲύνταξιϲ. ib. 200, 25 τὰ τῆϲ ϲυνθέϲεωϲ (= ἡ ϲύνθεϲιϲ) ἐν λόγῳ τὴν τοῦ οὐδετέρου ϲύνθεϲιν ἀνεδέχετο. ib.

306, 7 τὰ .. ὑποτακτικὰ ῥήματα οὔποτε χωρὶς ὑποταγῆς ἐστι τῆς τάξεως (fortasse scribendum ⟨διὰ⟩ τῆς ⟨προ⟩τάξεως) τῶν ἐπιζευκτικῶν συνδέσμων. ib. 312, 3 καὶ ἡ τοῦ σημαινομένου ἔννοια (fortasse pro ἔννοια ponendum est ἐμμονή)· μένει γὰρ ἔτι τὸ θηλυκὸν ὄνομα. ib. 330, 9 αἱ τάσεις τῶν τε ἁπλῶν καὶ τῶν δοκούντων συνθέτων εἶναι τὸν αὐτὸν ἐπέχουσι τόνον.

47, 15 ἀπὸ δέ τινος προσώπου] ἄλλης δέ τινος πτώσεως Egenolff I 841 proposuit cl. 47, 23 et 48, 17; propius ad codicis vestigia accedit Uhligii coniectura: sed nihil mutandum est; ἀπὸ δέ τινος προσώπου 'a persona nescio qua'; hanc diversam esse ab ea quae in genetivo inest per se patet.

47, 23 τοῦ ῥήματος ἀποστάντος τῆς γενικῆς = ἐὰν δὲ τὸ ῥῆμα μὴ ἀπὸ τῆς γενικῆς νοῆται l. 14.

47, 25 (ὁ τινὸς ὅτε με) 'würde ich .. nach synt. 150, 24 emendieren' Egenolff I 841. Ibi dixit Ap. (ἔστι γὰρ ὅτε ὁ αὐτοῦ με δόμος ἐκάλυψεν). Scribi igitur iussit E. ὁ αὐτοῦ ὅτε με; sed servavi scripturam A codicis; nam his ὁ τινὸς ὅτε με relegamur ad l. 15 ἀπὸ δέ τινος πρ., quod Ska I 13 perspexit.

47, 27—30 cf. synt. 153, 1—154, 27.

48, 4 cf. synt. 155, 27—156, 11. Schol. A ad Ω 292 ταχύν] ἐν ἄλλῳ ἑὸν ἄγγελον. τὸ ἑξῆς αἴτει δ' οἰωνὸν δεξιόν· τὰ δὲ ἄλλα διὰ μέσου. Schol. Townl. "ἑόν" ἀγαθόν, οἱ δὲ τὸν αὐτοῦ. Brugmann Ein Problem 62; cui adversatur Kammer in Burs. Jahresb. 1877, 114 sq.

48, 9—10 Schol. A ad Γ 244 (Friedlaender Ariston. 86) ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἑῇ ἐν πατρίδι (pro φίλῃ ἐν πατρίδι). εἴτε δὲ ἐπὶ τῶν Διοσκούρων ἔσται τὸ ἑῇ, ἑνικὸν οὐχ ἁρμόσει· εἴτε δὲ ἐπὶ τῆς Ἑλένης, ἔκθεσμόν ἐστι τὸ οὕτω λέγειν, τοὺς δ' ἤδη κάτεχεν φυσίζοος αἶα ἐν τῇ ἑαυτῆς πατρίδι. Scriptura igitur a Dicaearcho invecta ab Aristarcho eiusque sectatoribus probatur, quod, si ἑῇ ad Dioscuros referretur, verbum (κάτεχεν) non quadraret: debebat enim eius subiectum vox Διόσκουροι esse; sin ad Helenam, eam verbi subiectum esse oporteret, non αἶα. Iudicabant igitur de h. l. ex stricta illa quam sibi finxerant lege (Lehrs q. e. 115), in qua impugnanda totus est Dyscolus. Is igitur quo modo accipiat Zenodoti (vel potius codicum) scripturam a se probatam, clarissime exponit synt. 157, 21 κατεῖχεν ἡ γῆ τοὺς προειρημένους δαίμονας ἐν τῇ αὐτῆς πατρίδι, τῆς προειρημένης Ἑλένης, allato exemplo Χ 404. Cf. Ludwich Arist. I 121. — Priorem AFNaekii emendationem (opusc. I 216) iure sprevi; nam, ut Skae (I 9) verbis utar, 'cum locus ille multum a grammaticis tractatus esset, statim dicere poterat φασὶ δὲ καὶ τὸν Ἀρίστ.' Alteram vero quam proposuit Naeke scholio Homerico nisus veram esse puto; ἑαυτοῦ enim quo referatur non habet. Cf. Brugmann Ein Problem 30.

48, 14 Brugmann l. s. s. 109 ᾧ ad primam pers. referri censet; quod improbat Kammer in Burs. Jahresb. 1877, 117 sq., qui priorem Ap. explicationem adoptat. Plerique Hom. interpretes (id quod in promptu est) ᾧ ad subiectum θυμός referri iubent.

48, 17—19 quod b proposuit ἀπηρτήσεται necessarium non est; nam tempora variare solet Ap. — 'Equidem nihil deesse arbitror; cum enim antecedat εἰ δὲ εἰς σύνθετον (sc. μεταληφθήσεται), — καὶ τὸ ῥῆμα ἐκ τῆς γενικῆς ἀπήρτηται, verba ὁμοίως τὸ Νέστωρ φάσχ' κτέ facile significare possunt: εἰ τὸ οἷσιν εἰς σύνθετον μεταλαμβάνεται, τὸ ῥῆμα ἐκ τῆς γενι-

κῆϲ ἀπήρτηται. In altera autem enuntiati parte forma sententiae mutata est: dicendum enim erat, ut singula sibi responderent: εἰ δὲ εἰϲ ἁπλῆν τὴν αὐτοῦ, τὸ ῥῆμα ἐν διαβάϲει νοεῖται vel simile quid. Sed solet ita loqui Ap.: cf. p. 93 A (= 73,1) Τὸ ἄρχον μέροϲ αἱ ϲύνθετοι κινοῦϲαι πρόϲωπα παριϲτᾶϲιν, ὁμοίωϲ ταῖϲ ἁπλαῖϲ, τὸ δὲ τέλοϲ, ὅτε γένοϲ (proprie dicendum fuit: τὸ δὲ γένοϲ, ὅτε τέλοϲ [typoth. errore ὅτε γένοϲ]). Nec satis membrum alterum alteri respondet 99 A (= 77,19—20); 133 C (= 105,8—10); 137 C et 138, A (= 108,17—18)' Ska I 13. Hoc igitur vult Ap. 'Poteris aut sic coniungere: Νέϲτωρ φάϲχ' ὁ γέρων οἷϲιν (= ἑαυτοῦ) ἐνὶ μεγάροιϲιν, aut sic ὅτ' ἐπιμνηϲαίμεθα ϲεῖο οἷϲι (αὐτοῦ) ἐνὶ μεγάροιϲιν'. Utram interpretandi rationem proferat, neque hoc neque priore l. innuit.

48,20 Ska I 13.

48,20—27 cf. synt. 156,11—157,14; supplenda sunt cogitando ante τῷ γὰρ παιδὶ τῆϲ Ἰνοῦϲ: 'ᾧ ita accipiendum est ut sit αὐτῆϲ' (cf. synt. 157,1 sq.): sermo enim est de filio Inus. (Sed haec sententia non omnibus probatur, nam) alii qui (ex Aristarcheorum lege) ᾧ παιδὶ idem esse censent atque ἑαυτοῦ παιδί, quaerunt quem secutus Pindarus Melicertam Sisyphi filium dixerit; alii ὧ dorice = ὥϲ scribunt (v. i.); alii scripturam ᾧ ita accipiunt (μετάγειν τὴν γραφὴν non esse μεταγράφειν, scripturam mutare, e synt. 156,23 apparet εἰϲ τὴν οἷ μετέλαβον), ut sit παιδί οἱ = παιδὶ αὐτῇ = παιδὶ αὐτῆϲ; quam ad rem confirmandam utuntur Homeri loco prorsus diverso. 'Mirum sane est tam diversa inter se comparare potuisse Ap., sed eodem exemplo etiam p. 68, C (= 54,20) utitur, ubi de enallage casuum loquitur, et p. 117, A (= 91,18), quo loco ϲφωῖν dativum esse ostendit, qui pro genetivo positus sit ἐν ϲχήματοϲ ἔθει'. Ska I 13.

48,27 Quem accentum ὧ (= ὥϲ i. e. οὕτωϲ) dorico imponi voluerit Dyscolus, apparet et ex h. l. et ex his adv. 171,21; 179,21; 203,24; synt. 156,20. 22; (utroque l. rep. ὧ). Assentitur RMeister Zur gr. Dialektologie (Progr.) Lips. 1883 p. 2.

48,28 Versum Alcmani tribuit HLAhrens (MRh. VI 234, cl. diall. II 208); adespotis lyricorum reliquiis olim inseruerat ThBergk, postea (lyr. gr. III³ 1359) Epicharmi septenarium esse contendit.

Hac igitur ratione tertiae pers. pronomina possessiva modo ita accipienda sunt, ut cum simplicibus, modo ita, ut cum compositis commutentur. Plura exempla afferre alienum est 49,4—7.

II. Formae pronominum singillatim (κατὰ μέροϲ) *percensentur* 49,8—113,16.

a. Personalia 49,8—101,5.

1. Nominativi singularis

α) primae personae 49,9—51,17.

Ἐγώ *ab attico* ἔγωγε *differt constructione.* Ἐγώ *enim et in initio sententiae ponitur et aliis vocabulis postponitur;* ἔγωγε *non solet in initio enuntiati poni et affirmandi vim habet; velut cum interrogamur, annuentes dicimus* ἔγωγε 49,9—13. — *Falluntur igitur qui statuunt,* ἐγώ *opponendi causa proferri,* ἔγωγε *inclinatum esse (cuius rei ansam praebuit et accentus retractus quodque in initio sententiae non ponitur, id quod inclinatis accidit); demonstratum enim est nominativos pronominum non inclinari. Praeterea inclinata pronomina semper cum aliqua orationis parte coniunguntur, ut praepositiones coniunctiones articuli. Tum* ἔγωγε *quoque*

opponendi causa usurpari exemplis comprobatur. Denique quae inclinantur, eadem terminatione uti solent qua orthotonumena. Postremo γε *coniunctio parapleromatica suffigitur neque per compositionem (enclitica enim non componuntur) neque per appositionem (finis enim* ἐγώ *vocis acutum tonum haberet). Itaque formam* ἔγωγε *per paragogen factam esse apparet* 49, 13 —50, 2. *Quod nec genetivus* ἔμουγε *nec accusativus* ἔμεγε *exstat: omnino dialecti non ad analogiae leges diriguntur, minime omnium attica dialectus* 50, 2—8. Cf. Her. I 474, 7; Lehrs q. e. 132.

49, 11 'Quod ἔγωγε solere negat ab initio sententiae poni, non magis intellego, quam causam, propter quam id non fieri dicit, καθὸ καταφατικωτέρα ἡ ἔγωγε: ob id ipsum enim locum principalem pronomini illi proprium fuisse existimaveris' Ska I 13.

49, 16 ἐδείχθη] 37, 1 sq.

49, 18 'Num qui etiam de secundae pers. nominativo enclitico somniaverint, aliunde non constat. An eo sunt illa verba referenda, quod alii pro τί σύ scripserunt τί νυ, quod est in cod. Lipsiensi?' Ska I 13.

49, 30 μόνον παρῆκται] synt. 101, 6; adv. 181, 30; Her. I 474, 7 (⟨ἐπεκτει⟩ νομένη δὲ ἡ ἐγώ παρ' Ἀθηναίοις ἐν τῷ ἔγωγε Lentz, ... νομένη Joh. Alex.) II 24, 27. 32; 199, 1 (= EM 314, 55) ἔγωγε .. ἓν μέρος λόγου. Lehrs q. e. 132; Lob. Ell. II 236. 237.

50, 3 cf. Prisc. XII 25 p. 592, 13; Lob. Ell. II 238.

50, 6 aut ita dicendum fuisse ἀλλ' οὐκέτι τὰ ἄλλα παρατατικά aut ἀλλ' οὐ πάντα τὰ παρατατικά monet Uhlig; posteriorem emendandi rationem praetulit, quod facile fieri potuit ut librarius, qui modo ἀλλ' οὐκέτι scripserat, idem h. l. repeteret.

50, 7 ad adv. 138, 20.

Ἐγών *forma dorica Homerus utitur, ubi vocalis subsequitur, ut hiatum expleat; aliis locis* $\bar{\nu}$ *non addit* (quamquam vocalis subsequitur), *ut creticum vitet in consonantem exeuntem* 50, 9—17. — *Sunt qui* $\bar{\nu}$ *illud naturale esse negent, nam omne pronomen quod in prima in* $\bar{\nu}$ *exeat, eandem habere terminationem in secunda; itaque quoniam* τύ *careat* $\bar{\nu}$ *littera, eandem redundare in* ἐγών 50, 17—20. At falluntur. Nam *primum cur* ἐγών *potius abnorme putatur?* 50, 20—22. — *Deinde quae voces longam habent extremam syllabam, non solent redundantem* $\bar{\nu}$ *litteram assumere notione non mutata* 50, 22—24. — *Denique quod praeceperunt,* $\bar{\nu}$ *primae pers. servari in secunda, id non valet nisi de eis quae eandem habent terminationem* (ἐμέθεν σέθεν); *contra* ἐγών τύ *in diversos fines desinunt* 50, 24—26. — *Postremo quam desiderant* $\bar{\nu}$ *litteram, est in forma boeotica* τούν: non igitur redundat $\bar{\nu}$ in ἐγών pronomine 50, 26—27.

50, 9 ἐγών] Ahr. diall. II 247. 469. Lob. Ell. II 195.

50, 9 Σώφρων — ὤψεον] Ahr. diall. II 188, 6. 469 cl. Choer. II 57, 3 Hilg.

50, 10 EM 314, 39; EG 159, 50; La Roche, h. T. 232; Clemm in Curt. Stud. VII 103.

50, 21—22 cf. Her. II 200, 17—25 (EM 314, 14).

50, 23 οὐ πλεονάζουσι τῷ $\bar{\nu}$ ἀδιαφόρως] in his offendit Schmidt Beitr. 112, dicens haec non posse in concordiam redigi cum illis, quae pron. 50, 10 et coni. 253, 1 leguntur. At offendit iniuria. Hoc enim praecipit Ap.: 'Vocabula quae in longam vocalem vel diphthongum exeunt, non abundant $\bar{\nu}$ illa ἀδιαφόρως i. e. non ita abundant, ut vis non mutetur

(cf. coni. 253, 5 ἐν λεκτῷ προςῄει i. e. ita accessit, ut valeret ad vim vocis mutandam; idem est coni. 252, 35 εἰς δήλωςίν τινος). Itaque ν̄ illa quae est in ἐγών non eiusdem potestatis est atque ν̄ euphonica: immo ν̄ adiecta e communi forma ἐγώ nascitur ἐγών dialectica forma. Quae res non obstat quin Homerus hac ipsa ἐγών forma utatur ad evitandum hiatum (vel metri causa). Contra in multis vocibus quae in brevem vocalem terminantur, ν̄ illa redundat ἀδιαφόρως i. e. sive adicitur sive omittitur, vis non mutatur, unius euphoniae ratio habetur.'

50, 24 ἅπερ 'utpote', cf. Ahrens Theocr. carm. aeol. tert. 18.

50, 27 τούν] pron. 55, 6; Ahr. diall. I 207.

De ceteris formis doricis et aeolis prim. pers. sing. boeticam ἱών *formam Trypho dixerat ex* ἐγών *natam esse; alii, in quibus est Habro, nativam esse statuerunt, ita ut singulis formis doricis singulae respondeant aeolicae* 50, 28—51, 17.

50, 28 ἐγώνη Tarentinis maxime tribuitur coni. 255, 29. Cf. Ahr. diall. II 248.

51, 1 βαρέως] Ahr. diall. I 123. Mei. I 35, 8; 166.

51, 2 ἔμ' αὔτᾳ h. l. et 80, 12. 13 ἔμ' αὔτᾳ ἔμ' αὔτῳ scripsit HLAhrens et ipse scripsi Ap. testimonio nisus pron. 80, 11 παρὰ τοῖς Αἰολικοῖς δὲ ὡς ἐν παραθέςει ἀνεγνώςθη.

51, 4 ⟨ἱών⟩ Ahr. diall. I 166. 206; Mei. I 251, 1. 273; de Velsen Trypho 27. — Ὡς μὲν Τρύφων] verbum dicendi vel putandi omittitur ut pron. 8, 5; 50, 9. 28; 51, 1. 9; 54, 4; 55, 6; coni. 224, 11; 240, 13. Schol. A ad B 155; D ad Γ 276; Diog. Laert. VII 58 all.; ad 7, 28.

51, 6 cf. 74, 28. Ahr. I 178, 2; Mei. I 243.

51, 8 Scribi velle Ap. ἑοῖ ἑοῦ ex hoc uno l. pron. 83, 21 apparet; cf. Mehlhorn gr. gr. 232, 9; Ska I 19, 54. — Πρό em. Sturz ad Maittaire gr. l. diall. 546.

51, 9 θέμα Apollonius proprie dicit formam non derivatam, stirpem, cui opponitur παραγωγή et κλίςις. Iam vero cum Ap. formas dialecticas per πάθος a formis communi usu receptis deducere soleat, fieri potest ut quaedam formae dialecticae hoc modo derivari nequeant. Cuius generis formae nec ἀπαθεῖς nec ὁλόκληροι nec ἐντελεῖς dici possunt, quia a formis omnium usu probatis diversae sunt: itaque hae quoque θέματα vel θεματικά vocantur et h. l. et pron. 60, 7; 87, 17; cf. Wackernagel path. 15; Egenolff III 168 sq. — Ὅ 'mit Rücksicht worauf', 'dem entsprechend': ad pron. 103, 7; uberius de hoc usu disputavi Fl. 1883 p. 457 sq.

51, 10 Ahr. diall. I 182, 3; 206*, quem h. l. sanasse apparet; nam procul dubio ea lex respicitur quam accuratius protulit Choer. I 169, 26 Hilg. Mei. I 251. 262. 273.

51, 11 formam ἱώνγα ita ortam esse censet ThBergk[3] III p. 1211 (ad Corinnae fr. 21): 'debebat ἱῶν dici; sed traiectus est, ut alias saepe, spiritus asper, qui quidem ex gutturali littera exortus est, quae fuit a principio, quamque reliquae dialecti graecae linguae servaverunt'. De accentu ambigi posse, quamquam paroxytonon tueatur grammaticus EM 315, 11; idem defendit scripturam Πινδάροιο, quae una metro apta est, cum Leutsch (Philol. XI 7) et Unger Paradox. Theb. 123 Πινδαρίοιο scripturam A codicis servari posse putent.

51, 16 cf. quae Ahr. diall. I 193 de Ϝῦδ' quod coniecit et ib. 202 de crasi in χεἰρ. facta observavit.

β) secundae personae 51, 18—55, 6.

Cύ *non nominativum, sed vocativum esse Trypho praecepit, his argumentis usus:* '*a) Nominativi de aliquo pronuntiant; vocativis, ut* cύ *pronomine, compellatur aliquis* 51, 19—20. — *b) Quemadmodum* ἐκεῖνοc *vocativo caret, quod ad ea pertinet quae procul absunt, vocativo vero vocantur quae prope sunt: ita rursus* cύ *nominativo caret, ut quod contrariam vim habeat* 51, 20—23. — *c) Vocativi cum secundis verborum personis construuntur; cum iisdem construitur* cύ 51, 23—25. — *d) Non ideo quod* cύ *cum nominativo construi potest, ilico nominativus est; nam etiam nominum vocativi cum nominativis construuntur* 51, 25—27. — *e) Etiam alia vocabula sunt quibus nominativus deest; itaque nominativus ad* cύ *vocativum pertinens non requiretur*' 51, 27—52, 2. Cf. synt. 214, 17—218, 19; Prisc. XIII 18 p. 12, 17 sq. XVII 190—91 p. 202, 8 sq.; de Velsen Trypho 32.

51, 21 ἡ ἐκεῖνοc οὐκ ἔχει κλητικήν] pron. 21, 7—22; 33, 14; 54, 1; synt. 215, 7; 219, 4.

Cύ *igitur esse vocativum constat; esse etiam nominativum, comprobandum est. a) Quaecunque formae vocis sono non distinguuntur, distinguuntur constructione; quoniam igitur verba substantiva et verba appellandi et cum nominativis et cum* cύ *construuntur, sequitur ut* cύ *sit nominativus* 52, 4—14. — *b) Nomina practer vocativum tertiae sunt personae, praeterquam ubi verba substantiva vel verba appellandi cum eis construuntur; itaque in prima et secunda persona in nominum locum succedunt pronomina* (cύ igitur quoniam ut ceteris casibus ita nominativo in nominum locum succedit, sequitur ut ipsum quoque nominativus sit) 52, 14—24. — *c) Quaecunque vocabula sive copulativis sive disiunctivis coniunctionibus conectuntur, eiusdem casus esse solent; atqui eodem modo* cύ *cum nominativis coniungi potest: ergo ipsum quoque nominativus est* 52, 24—53, 8. — *d) Formae duales et plurales* (pronominum) *solent personas eiusdem casus complecti; itaque quoniam eo modo nominativi cum* cύ *consociantur,* cύ *quoque nominativum esse oportet* 53, 8—13. — *e) Pronomina per verbum substantivum cum nominibus eiusdem casus construuntur; eo autem modo* cύ *cum nominativis construitur; ergo ipsum quoque nominativus est* 53, 13—16. — *f) Quia vocativus per se ponitur, interpunctione ab eis quae sequuntur seiunctus, eum encliticae subsequi non possunt: subsequuntur* cύ *pronomen* 53, 16—21. — *g) Ad interrogationes respondemus nominativo; nominativus igitur* cύ 53, 21—23. — *h) Quae voces vocativum habent, nominativo non carent; itaque si* cύ *vocativus est, idem nominativum esse oportet* 53, 23—54, 2. — *i) Vocis sono nominativum cum vocativo congruere mirum non est; permulti enim nominativi pares sunt vocativis* 54, 2—3. Cf. synt. 215, 8—218, 19; Prisc. XIII 18—21 p. 12, 17—14, 6. XVII 190—91 p. 202, 8—25.

In hac re diiudicanda Ap. sibi non constitit. Nam cum in hoc libro Tryphoni concedat, cύ esse vocativum, praeterquam ubi cum verbo vel substantiae vel appellandi construatur: in libro de constructione vocativi usum multo artioribus finibus circumscribit 215, 11 μᾶλλον παρακινδυνεύεται ἡ cύ ἀντωνυμία κατὰ τὴν τῆc κλητικῆc cύνταξιν ὡc οὐ δεόντωc παρειλημμένη ἤπερ κατὰ τὴν τῆc εὐθείαc (eadem fere repetuntur 217, 13—14, ubi cum divellant quae artissime cohaerent τὸ cύ γράφειc ἐcτὶν ἐν κλητικῇ cυντάξει et v. 15 ὅπερ ἑνούμενον εὐθείαc ἐcτίν, eicienda

videntur); hoc enim praecipit, cύ usque esse nominativum*), praeterquam ubi, nomen alicuius ignorantes, eum cύ pronomine (absolute posito) compellamus 217, 16 ἐπεχόμενον δὲ κατὰ τὴν cύ καὶ ἐπιcτρέφον τὸ προcφωνούμενον κλητικὴν ὁμολογήcει οὐ δεόντως παρειλημμένην κατὰ τὸ ἀντωνυμικὸν ἔθοc. Nam in universum cύ vocativum superfluum esse, cum ipsorum nominum (quorum locum obtinent pronomina) vocativi a natura facta sint, ut compellandi causa adhibeantur. Sed aliis quoque in rebus Ap. sibi non constare monui ad pron. 3, 12—15.

51, 27 οὐ πάcηc πτώcεωc εὐθεῖα] pro πτώcεωc scribi iussit πλαγίαc Egenolff I 841. Sed πᾶcα πτῶcιc opposita nominativo nihil esse potest nisi πᾶcα πλαγία πτῶcιc; itaque nihil mutaverim.

52, 4 cf. adv. 158, 18; Prisc. XIII 6 p. 4, 17 sq.

52, 10—54, 3 cf. Prisc. XIII 18—21 p. 12, 17—14, 6.

52, 13 νοεῖcθαι πάντοτε] ut Trypho voluerat, synt. 215, 1.

52, 15 ὡc προείρηται] pron. 25, 1. Prisc. XII 15 p. 585, 20—21.

52, 21 cf. pron. 18, 21; 86, 3; synt. 254, 5.

52, 24 cf. synt. 216, 23 sq. Ska I 13—14 'Scribe ἔτι αἱ cυναπτόμεναι πτώcειc ἢ cυμπλεκόμεναι ἢ διεζευγμέναι τῆc αὐτῆc ἔχονται πτώcεωc: nam verbi cυνάπτεcθαι notio latius patet et solent inter se opponi cυμπλοκὴ et διάζευξιc. Aliis locis cυναφή cυναπτικόν cυνάπτεcθαι de sententiis conditionalibus dicitur (cf. synt. 7, 17; 132, 10) et eo sensu τὸ cυναπτόμενον opponitur τῷ cυμπλεκομένῳ synt. 8, 10 et coni. 217, 16, ubi sententias, quae disiunctivis vocibus conexae sunt, etiam copulativis vel conditionalibus dicit coniungi posse'. Eiusdem emendationem πτώcεωc necessariam esse (b in eandem incidisse videtur, nam in A est κλίcεωc), non est quod pluribus verbis evincam.

53, 8 cf. synt. 216, 13 sq.

53, 10 hoc loco correctio minus necessaria videtur; nam pluralis secundae personae, praeter tertiam vel tertias, complures secundas complecti potest 19, 21 (e certissima Skae coniectura) τὸ δὲ δεύτερον ἢ δευτέρων cύλληψιν ἢ ⟨δευτέρων⟩ καὶ τρίτων; adhibenda autem videtur medicina synt. 185, 9; an censes quemquam exempla accuratius expromere quam ipsa praecepta? Scribendum igitur videtur ⟨ἢ πρώτου καὶ δευτέρου καὶ τρίτου⟩ ἢ πρώτου καὶ δευτέρου ἢ πρώτου καὶ τρίτου ἢ δευτέρου καὶ τρίτου. Quamquam cum totum illud enuntiatum desit in A cumque discrepantes deteriorum codicum scripturae suspicionem de toto loco moveant: facile adducor ut eum eiciendum esse putem, praesertim cum ex exemplis quae sequuntur nullo negotio confici potuerit.

53, 17 cf. Schmidt Beitr. 521; Lehrs q. e. 109; Nicanor ed. Friedlaender 36; Lob. Ell. II 327; Bekker Monatsber. Berlin. Akad. 1861 p. 581 sq. Pro ἐγκλινόμεναι h. quoque l. expectaveris ἐγκλιτικαί cl. 36, 4.

Cύγε *formam atticam quidam e duabus orationis partibus per parathesin factam esse existimant.* Γε *illud quale sit ex accentu non colligitur, colligitur ex dorica forma* τύγα. *Nam* τύ, *quod nominativo casu erectum tonum habet, accusativo inclinatur,* non potest per parathesin copulari cum γά coniunctione (ea enim ad res distinguendas adhibetur, encliticae autem semper indefinitae sunt). Itaque cum in τύγα parathesis non possit

---

*) synt. 218, 13 πῶc οὖν ἡ οὐ δεόντωc (scil. vocativo casu) παραλαμβανομένη ἀντωνυμία (scil. cύ) παριώcεται μὲν τὴν ἀναγκαίωc παρειλημμένην κατὰ δεύτερον πρόcωπον ἐν εὐθείᾳ πτώcει (corrige εὐθεῖαν πτῶcιν) κτλ.

statui, ne in cύγε quidem potest. Sequitur ut cύγε eodem modo factum sit quo ἔγωγε i. e. per paragogen 54, 4—12.

Lehrs q. e. 132 h. l. in contrariam partem accepit 'In cύγε (item coίγε) per accentum quale illud γε sit non efficitur: Apollon. pron. 68. Cramer An. I 185, 3. Sed efficitur, Apollonius inquit, ex Dorico τύγα particulam inesse. Cf. de coni. 517, 28 = 250, 1 ἔcτιν ὑποδείγματα παρέλκοντος μὲν τοῦ γέ . . καὶ ἐν τῷ cύ γε Π 89)'. Qua in interpretatione acquiescerem, nisi haererem in his verbis pron. 54, 4 cύγε Ἀττικοί, καθάπερ καὶ τὸ ἔγωγε. Quid aliud significare possunt nisi hoc, cύγε eodem modo factum esse quo ἔγωγε? (hoc vero per paragogen ortum esse pluribus verbis supra expositum est;) praesertim cum sic pergatur Τινὲc ἐν δυcὶ μέρεcι λόγου, ut appareat hanc aliorum sententiam priori opponi. Accedunt verba quae sequuntur Ἐν μὲν οὖν τῷ τόνῳ οὐχ οἷόν τε διελέγξαι τὴν παραγωγήν, ἐν δὲ τῇ Δωρικῇ τύγα οὔcῃ cυνάγεται καὶ τὸ cύγε: postremis enim nihil aliud exprimitur nisi hoc: cυνάγεται καὶ ἡ τοῦ cύγε παραγωγή. Denique Lehrsii interpretationem dissuadet Herodiani testimonium, qui in his rebus patris vestigia presse sequi solet II 199, 12—20 (l. 12 ἔcτι — 15 τρέπουcι signis ' ' indicandum est, hoc esse aliorum, non Herodiani placitum) ἀλλὰ μᾶλλον κάλλιόν ἐcτι δεῖξαι ἀπὸ τῆc Ἀτθίδοc διαλέκτου ἓν μέροc λόγου· τὸ cύγε ἐπέκταcιν ἔχει τὸ γε ὡc τὸ ἔγωγε. Sed quid de illo syndesmici loco (250, 1) fiet? Fortasse Ap. et cύγε esse statuit et cύ γε, notione non prorsus pari. — Ex his verbis pron. 54, 5—6 τοῦ γέ — ἐν τρίτοιc dicit Lobeck Ell. 240 parum liquere, quid de ὅγε antiqui statuerint, cum et ὅγε et ὅδε possit significari. Sed cum ὅ γε ab Herodiano (II 199, 22—28) pro duabus vocibus habitum sit, cumque credibile videatur Ap. de hac re idem sensisse, h. l. de ὅδε sermonem esse censet Lentz (II 199 not.). Quamquam pron. 54, 5—6 ne ipsius quidem Ap., sed eorum verba sunt quos loquentes facit.

54, 7—8 synt. 50, 19; Koen. Greg. Cor. 268; Ahr. diall. II 248. Aeolicam τύ formam non commemorari monet Ahr. I 124, 2.

54, 9 hoc fragmentum Alcmani vindicavit Ahrens MRh. VI 234; diall. II 248.

54, 10 cf. pron. 83, 11; synt. 15, 12*); 120, 12; 131, 16; 183, 15; Lehrs q. e. 122. Ahr. diall. II 248. Pro ἐγκλιν. exspectaveris ἐγκλιτική, ut 53, 17.

54, 11 hoc quoque frustum Alcmani tribuit Ahr. MRh. l. s. s. diall. II 255.

Τύ *doricum accusativo casu inclinari aliquid offensionis habet. Nam a) nullum pronomen inclinatum per eandem formam diversos casus significat* 54, 13—14. *b) Quaecunque secundae pers. pronomina inclinantur, etiam recto tenore proferuntur casu non mutato: qui igitur fit ut* τύ *accusativus non* (interdum etiam) *rectum tonum accipiat?* 54, 14—17. — *Fortasse omnino non est accusativus, sed nominativus improprie eius partes obtinet. Neque id mirum. Nam ut genetivus dativo, ita accusativus nominativo adeo affinis est, ut uterque casus saepe una eademque forma utatur. Praeterea accusativus improprie usurpatus a nominativo satis discernitur, qui eam ipsam ob rem, quod nominativus est, nunquam inclinatur* 54, 17—29.

---

*) ubi fortasse scribendum ἡ γοῦν τῆc ὀρθῆc πτώcεωc παρὰ Δωριεῦcι τὺ ἐγκλιθεῖcα ἀναγκαίωc παρέφθειρε καὶ τὴν εὐθεῖαν. Quamquam v. adn. ad 42, 25.

54, 15 ad ὀρθοτονοῦνται et l. 17 ad ὀρθοτονεῖται supplendum est 'interdum'; cf. adnot. ad 8, 15—17.

54, 18 ἐν σχήματι] σχήματα vel ἰδιότητες sunt propriae et insolitae constructiones, quae legitimos fines egredientes alienae rei significandae inserviunt, velut dativus significat auctorem (quod proprium est genetivi) pron. 91, 16, nomen primam vel secundam personam (quod est pronominis) ib. 25, 30, singularis complures res, pluralis unam ib. 112, 7—113, 5, masculinum feminam synt. 52, 15. Cf. synt. 36, 20. 24; Friedlaender ad Ariston. 1.

54, 19 cf. pron. 49, 3; 91, 18.

54, 28 ἀπὸ τῆς σέ] nonne scribendum ἀπὸ τῆς τέ? cf. 83, 3. Τῆλυ ex τηλύγετος fictum esse censet Ahr. diall. I 155, 8.

In τύνη *paenultimam longam esse, cum* τὺ *breve sit, non est quod mireris. Nam quid causae est cur* τὺ *correptum potius abnorme dicatur quam* τύνη *productum? Fortasse* νη *epectasis syllabam antecedentem producit; fieri etiam potest ut analogiam aliarum vocum in* ῡνη *secutum sit* 55, 1—5. *Boeticae formae sunt* τού τούν τούγα 55, 6.

55, 1 Τύνη doricum dicitur schol. A ad Z 262 all. cf. Ahr. diall. II 248, 6.

55, 2 'Cum diceret τὸ τύνη ὠλιγωρῆσθαί φασι, haec sibi non probari significavit: facile igitur omissa supplemus: οὐκ ὀρθῶς· τί γὰρ οὐ μᾶλλον κτλ.' Ska I 2. Eiusdem generis exemplum est adv. 170, 25; cf. adn. ad 14, 12.

55, 4 alia causa affertur ab Her. II 200, 24 (= EM 314, 50) ἐκτέταται δὲ τὸ ῡ, ἵνα μὴ ἡ ἐπέκτασις μείζων τῆς ὅλης λέξεως γένηται.

55, 5 cf. pron. 81, 9. 82, 13; synt. 159, 20. Dronke I[b] 109. Ad Βύνη et μύνη cf. Her. s. vv.

55, 6 cf. pron. 50, 27; Ahr. diall. I 180. 207; Mei. I 273.

γ) Tertiae personae 55, 7—56, 12. (Accedunt ὅς et ὅ = οὗτος, ὅδε, οὗτος, ἐκεῖνος, ὁ δεῖνα, αὐτός, quae nos a personalibus secernere consuevimus 56, 13—64, 24).

῞Ι formam sunt qui abnormem dicant; nam abiecta σ *e secundae pers. formis tertiae formas confici* (itaque ex σύ ὕ fieri oportuisse). *Alii hoc premunt, in tertia pers. ea personalia quae recto tono proferantur reflexivorum locum obtinere; iam* ἵ *cum nominativus sit, rectum tonum habere, itaque reflexivum esse debere; rursus reflexiva nominativo carere* 55, 7—12. *Sed eis qui formam vituperant respondemus,* σ *litterae aphaeresin in tertia non admitti nisi ubi prima secundaque eadem terminatione utuntur* (ἐμέθεν σέθεν ἕθεν). *Itaque cum nominativus secundae* (σύ) *discrepet a nominativo primae* (ἐγώ), *mirum non est etiam nominativum tertiae* (ἵ) *discrepare a nominativo secundae. Qui in accentu haerent, eis opponimus orthotonumena in tertia pers. non usque quaque reflexivorum notionem induere* 55, 12—20. — *Praeterea* ἵ *formam et Sophoclis testimonium tuetur et vocabula quaedam, quae cum ea composita esse videntur* 55, 20—56, 6.

55, 7 ἵ apud Ap. certe aspero spiritu scribendum esse elucet ex his ll. pron. 55, 23. 56, 11; praeterea cf. pron. 8, 18. 10, 4. 11, 15. 29, 7. 45, 4. 60, 20. 99, 11; synt. 100, 17. 167, 26. 195, 12. Quamquam mirum sane est, eum ἴωροι ab ἵ forma derivare neque discrepantis spiritus mentionem facere, et postquam ἴγνητες ab eadem originem habere praecepit, adicere τῆς δασείας Ἀττικῶς προσελθούσης (cf. Schmidt pron. 14). Apud ceteros grammaticos modo ἵ modo ἴ legitur, cf. Her. I 474, 6 (= Jo.

Alex. 23); Prisc. XIII 24—25 p. 16, 16—23; Theod. 161, 31. 186, 36 Hilg.; Epim. 35, 13. 36, 15 (ἐγώ cύ ἕ, scrib. ἵ); AO I 276, 19. 70, 27 (corr. a Lob. Ell. II 232) EM 588, 11. 314, 18. 615, 8 (= Choer. 246, 7 = Her. II 558, 14); EG 394, 57; DThr. 65, 1. 66, 3. 67, 3. 68, 3; AG 907, 24. 908, 18. 909, 19. 911, 6. 913, 3. 915, 9. 916, 12. 921, 3. 10; Theod. 83, 22. 233 Goettl.; schol. L ad A 201; schol. A ad X 410 (= Her. II 120, 13); Planud. II 66, 29; Lascaris III p. 344; Favorinus (Dind. gr. gr. I) 294, 26. Inter recentiores qui de hac re disputaverunt primum locum occupat Ahrens Zeitschr. vergl. Sprachw. VIII 343; praeterea cf. Ellendt Lex. Soph. s. v. Lob. Ell. I 73 sq.; GHermann ap. Schaef. ad Greg. Cor. 85; Buttmann gr. gr.[2] I 284, 2; Matthiae gr. gr.[3] 352; Mehlhorn gr. gr. 231; Bopp Vergl. Gr. 326; Schmidt pron. 12; Benfey gr. Wurzellex. I 453; Hartung Casus 114; GDronke I[b] 113 sq.; Cauer in Curt. Stud. VII 158; Brugmann Ein Problem 125. Dubium non iam est quin ἵ leni spiritu prolatum sit.

55, 14 Ska (I 4) ad confirmandam suam emendationem conferri iubet pron. 75, 26—27. 77, 30—78, 1. 90, 1—2; synt. 167, 23.

55, 20 εἴγε particula ad μάτην maxime respicitur: 'frustra dico illos sic statuere, siquidem e. q. s.'; itaque servavi.

55, 20 προείρηται] cf. pron. 43, 12—31.

55, 23 διὰ τοῦ ῑ] Her. II 120, 11 (= schol. A ad X 410) τινὲc περιέργωc διὰ μόνου τοῦ ῑ γράφοντεc ἀποδιδόαcιν ὡc αὐτῇ ἅπαcα. οὐκ οἶδε δὲ ὁ ποιητὴc οὔτε τὴν ἵ οὔτε τὴν cφεῖc.

56, 3 οἱ αὐτῆc τῆc πόλεωc φύλακεc ἰωροί] Her. I 200, 32 ἰωρόc ὁ γνήcιοc φύλαξ; Hesych. s. v. ἰωρόc· τὸ ὀρ⟨ε⟩ινὸν χωρίον. καὶ τὸ ὄροc. καὶ οἶκοc· καὶ ὁ τούτου φύλαξ. Suid s. v. ἰωρόc. θυρωρόc. φύλαξ. Phot. 119, 15. C. Proverb. App. IV 39 p. 442 Gotting.; Favor. s. v.; Lob. Ell. I 74.

56, 4 ἴγνητεc] Her. II 172, 13 (= Steph. B. 209, 18); Hesych. s. v.; Theod. Choer. Hilg. ind.; Simmias Rhod. ap. Clem. Alex. Strom. V 674; EM 465, 1; EG 302, 27 (ubi pro ὀγνῆται scrib. οἱ γνῆτεc); Lob. Parall. 81. 308, 10 'fortasse ἴγνηc nihil adiud est quam ἐγγενήc, cum praepositione ἴν iunctum'; id. Proll. 275 et Ell. I 74, ubi retractat quod in Proll. Apollonio concessit; id. ad Soph. Ai.[3] 707 p. 262; Ellendt Lex. Soph. s. v. ἱμάcθλη; Brugmann Ein Probl. 129. 144.

56, 4 Τρύφων] de Velsen 30—31; οἷοc etiam alii ab ἴοc derivarunt (cf. Zonar. 1431; EM. 618, 42) fortasse Tryphonis auctoritate nisi; cf. Lob. Ell. I 43. — Τὸν ἴον servavi, cum constet exempla a grammaticis allata saepissime per casus flecti, cf. Lehrs q. e. 325; Ritschl praef. Thom. Mag. XCI.

56, 6 αὐτόc — μόνοc] pron. 63, 16—17; schol. A ad Θ 99.

56, 8 Ska I 14.

56, 9 cf. pron. 32, 6—7.

56, 11 hoc de ῖ pronominis quantitate praeceptum et versus ille Sophocleus quomodo in concordiam redigi possint, non video. Deinde qui potuit brevis vocalis et spiritus asper efficere ut ἵ forma non reciperetur omnium usu? Fortasse dicit ῖ illud adeo volubile fuisse, ut tamquam in linguis haerere non posset.

"Οc (interdum) *idem significat quod* οὗτοc, *ut* ὃc γάρ *apud Homerum,* ἦ δ' ὅc (et καὶ ὅc) *apud Platonem. Eandem notionem* ὁ δέ *apud Homerum induit; ab hoc et* ὅδε *et* οὗτοc *derivatum est. His in initio* τ̄ *detractum est; nam a) hoc modo* (i. e. per -υτοc et -δε) *derivari*

solent quae a τ̄ incipiunt; b) neutra τοῦτο *et* τόδε τ̄ *in initio exhibent; c) quae* τ̄ *litteram naturalem in initio habent, post eius aphaeresin asperum assumunt; d) dorica* τοῦτοι *forma testimonio est* τ̄ *litteram suppressam esse* 56,13—57,9.

56,13 cf. adv. 171,11. 180,2—5. 'Interdum' supplendum est, ut pron. 8,16. 24,22. 30,14. 54,15 all.

56,18—22 quamquam GFSchoem. art. 31* Uhligii (I 27) emendationem probat, tamen hodie dubito sitne illa addi necesse. V. adn. ad 7,28. Ska I 14. — Cf. synt. 105,14. 109,19. 110,6. 20. 111,1.

56,21 cf. Choer. II 11,21 Hilg.

56,22 ἀπ' αὐτῆς] scil. τῆς ὅς, cf. synt. 109,19 καὶ ἡ οὗτος, παραχθεῖσα ἐξ ἄρθρου τοῦ ὅς. ib. 110,4 sqq. ib. 105,13 ἡ γὰρ οὗτος παραγωγῆς κατάληξιν ἔχει, οὐκ ἀντωνυμίας. ib. 110,28 ἔστιν οὖν καὶ τὸ ὅδε, μεταλαμβανόμενον εἰς τὸ οὗτος, ἐκ συντάξεως τῆς διὰ τοῦ ὅ⟨ς⟩ παραχθέν (aliter h. l. emendat Uhlig I 29).

56,24 Εἴρηται] 6,16 De πλάγιος vocis accentu cf. Lob. Parall. 357.

56,28 adv. 180,4; synt. 49,22; Lob. Ell. I 132; Ahr. diall. II 265.

57,3—4 cf. synt. 112,1; coni. 237,1

57,5—6 τόσος — ἡλίκος] EM. 641,44; Lob. Aglaoph. 498; id. ad Soph. Ai. v. 123. Quae de οὕνεκα — τούνεκα praecipit Ap., non congruunt cum placito coni. 237,3 (ubi v. adn.).

57,8 τοῦτοι] adv. 180,5; synt. 111,23; Ahr. diall. II 266.

Ἐκεῖνος *semper ad rem spectat quae distat,* οὗτος *et* ὅδε *rem demonstrant quae prope est. Ita fit ut* οὗτος *et* ὅδε *etiam primam secundamque indicent,* ἐκεῖνος *unam tertiam* 57,10—19 (synt. 181,22—25). — *Ubi* κεῖνος *ad primam pertinet, memoriam eius excitat cuius temporis spatio interposito mentio facta est* 57,19—22. — *Relationem significat et* οὗτος *et* ὅδε *et* ἐκεῖνος 57,22—58,2.

57,11 πλησιάζει] pron. 21,11; synt. 194,12 sq.; EM 508,26.

57,12 ἐν ἀποστήματι] = ἐν διαστάσει pron. 21,9.

57,14 πολὺ μᾶλλον ἑαυτοῦ] sc. ἐπιψαύει i. e. qua voce quis alium appetit vel indicat, eadem multo facilius se ipsum indicare potest.

57,15—18 cf. synt. 194,11—14; pron. 21,11.

57,27 hoc exemplum eo consilio attulisse videtur Ap., ut demonstraret, etiam hac in re ὅς cum οὗτος prorsus convenire; cf. pron. 56,13—18.

57,31 ἧδ' scripsit Lehrs q. e. 135, Eustathii et schol. HMQR auctoritate nisus. Quamquam fueritne Ap. in παλαιῶν illorum numero necne, dubium est, cum nullo loco de diverso hoc tonosis modo locutus sit.

58,1 ψιλῶς ἀναγνόντες] scil. τὸ ἠδ' = ἠδέ (pro ἧδ').

In ἐκεῖνος *pronomine quidam* ε̄ *redundare censent; nam a) id ex formis quas habeant dialecti apparere* 58,3—4. *b) Litteram* ε̄ *quae* κ̄ *praeponatur aspero spiritu proferri praeter augmentum; asperum igitur exposcere* ἑκεῖνος 58,4—9. *c)* ε̄ *in pronominibus tertiae pers. denso spiritu proferri; abnormem igitur esse lenem in* ἐκεῖνος *spiritum* 58,9—10.

58,4 cf. Her. II 183,21 (= AO II 442,15); AO I 234,5 = EM 508,29. 321,31; EG 175,12; Phavor. s. v.; Ahr. diall. I 90,2; II 267,3 n. 4. 5. 270,1; Mei. I 67. Lob. Ell. I 48. 50 'χθές et κεῖνος non accisa esse propemodum pro certo habeo'.

58,6 ut alibi, ita h. l. altera sententiae pars brevitatis causa omittitur: ψιλοῦται δέ, ὅτε ἐν κλίσει παράκειται ἔξωθεν προσερχόμενον.

Quae quamquam sunt oppressa, tamen infra (τοῦ δὲ δευτέρου) respiciuntur; ad 7, 28.

58, 7 ἑκών — εἴκω] Lob. Rhem. 58.

58, 9 ἑοῖ] v. quae ad 51, 8 adnotavimus.

Argumenta illa redarguuntur. Ad a) *Dialectis nihil comprobatur; in his enim pleonasmus non minus frequens est quam aphaeresis* 58, 11—15. — Ad b) *Fortasse* κ̄ *littera quae* τ̄ *litterae locum occupavit* (τῆνος — κεῖνος) *causa fuit cur ex aspero fieret lenis* 58, 15—18. — Ad c) *Littera* ε̄ *in tertia denso non aspiratur, nisi* σ̄ *littera, quam habet secunda, detracta est* 58, 23—25. — Accedunt alia argumenta, quibus ε̄ non redundare ostenditur. α) *Ubi* ε̄ *littera abundans ad voces duarum syllabarum accessit, accentus retrahitur; id in* ἐκεῖνος *pronomine factum non est* 58, 20—23. — β) *Littera* ε̄ *abundat in initio non earum vocum quae a consonanti, sed earum quae a vocali incipiunt* 58, 25—28. — γ) *Littera* ε̄ *leni aspiratur, ubi per aphaeresin sublata vocem relinquit, quae dici possit suamque vim habeat; ita* ἐκεῖνος — κεῖνος *comparata sunt* 59, 1—6. — δ) *Plena forma indicet necesse est aliquid redundare; itaque si in* ἐκεῖ *redundaret* ε̄ *littera, plena forma* κεῖ *extaret. Atqui non extat: ergo* ε̄ *non redundat* 59, 6—8.

58, 11 cf. adv. 147, 16. A Tryphone haec petiisse Ap. censet Egenolff Anon. gramm. epit. 16. Cf. Her. II 182 sq. Ska in Fl. CIII 634.

58, 12 Bekkeri mutatio confirmari videtur synt. 5, 15; coni. 254, 8; adv. 158, 16; sed codicis scripturam tuetur EM 560, 31 λεώς· ἐὰν μὲν ὀξύνηται, Ἀττικόν ἐστιν, ἀπὸ τοῦ λαός· εἰ δὲ βαρύνεται, ἀποβολή ἐστι τοῦ τελέως· ὃν γὰρ τρόπον προσέρχεται ἡ τε ἐν τῷ τέτρομος (Lob. Ell. I 176), ἀφαιρεῖται ἐν τῷ τελέως λέως, quae Lentz (II 190) dubitat an Herodiano tribuenda sint. Phot. s. v. λεωκόρητος ⟨λεώλεθρος ins. Naber⟩ ἐξωλοθρευμένος· τὸ γὰρ λέως ἐστὶ τελέως. Hesych. λείως· ῥᾳδίως. δεινῶς, σφόδρα. τελείως. καλῶς. GHermann ad Soph. Ant. 1261 et ThBergk ad Archilochi fr. 112 monent codicis scripturam τελέως λέως non recte a Bekkero sublatam esse; GHermann l. s. s. λείως λέως a λεῖος 'planus' derivatum esse praecipit, Lob. Ell. I 148 a λεώς = λαός repetit.

58, 15 τὸ ε̄] Ska I 15.

58, 17 JGuttentag locum a se emendatum ita interpretatur: 'Fortasse τ̄ littera quae in ἔκτασις ἐκτός est, causa fuit cur tolleretur densus spiritus, ut factum est in ἀταλός'. At potuit quisquam eam τ̄ litteram quae est in ἐκτός ἔκτασις, ab ε̄ littera seiunctam per κ̄ interpositam, cum τ̄ illa conferre quae ᾱ subsequitur in ἀταλός? Immo haec profert Dyscolus, ut alterum adversariorum argumentum refutet: 'ε̄ ante κ̄ litteram interdum (ad pron. 8, 15—17) leni spiritu profertur, ut in ἐκτός, ἔκτασις; quae exempla si quis reiciat, quod in his insit ἐκ praepositio per se leniter aspirata: etiam aliis in vocibus mutata quadam littera, quae vocalem aspiratam subsequitur, spiritus mutatur, velut in ἁπαλός ἀταλός; eodem modo fieri potuit ut, cum τ̄ littera, quam in hoc pronomine naturalem esse ex τῆνος forma colligitur, cum κ̄ commutata esset, etiam aspiratio antea densa in lenem transiret'. Quod ex dialecto colligit Ap. τ̄ litteram originalem esse, id non pugnat cum 58, 11; ibi enim nihil docet nisi hoc, non licere e dialectis iudicium ferre de pleonasmo et ellipsi.

58, 18—20 optimo iure eicit Ska I 15, ut quae nihil habeant quod ad hanc quaestionem pertineat; ascripta esse suspicatur a quodam, cum videret multa h. l. dici de aphaeresi. De re cf. Lentz in Philol. suppl. I 676.

58, 20—22 aut πλεονάζον aut εἰ πλεοναcμόc eiciendum esse censet Hoersch. 378; dissentit Egenolff IV 44, idque iure: premuntur haec εἰ πλεοναcμόc, 'si re vera est pleonasmus, non aliud quid'.

58, 21 ἀναβιβάζει τὸν τόνον] cf. Macrob. de verbo V 11; Lob. Ell. I 56. 60.

58, 25—6 cf. adv. 147, 10; Herod. I 475, 1. 537, 1; EG 161, 58.

58, 27 ἐδείχθη] cf. adv. 146, 15—147, 23. 158, 16; coni. 254, 8—9; synt. 5, 15. Ad librum περὶ παθῶν respici putat Ska in Fl. CIII 634; cf. Uhlig III 70. Apollonii de ἐχθές χθές vocibus sententiam improbat Lob. Ell. I 46 sq.

58, 28 'verbi ἐθέλω principatum quibus argumentis demonstraverit nescimus' Lob. Ell. I 74. II 370.

59, 1 λεκτὸν καταλιμπάνον] i. e. aphaeresi facta vox relinquitur, quae et dici per se possit suamque habeat notionem, cf. 59, 6; adv. 158, 20; ἐν λεκτῷ καθειcτήκει coni. 233, 2; ἐν λεκτῷ προcῄει ib. 253, 5; τοῦ θὲν οὐ λεκτικῶc προcεληλυθότοc, ἐν δὲ μόνον παραγωγῇ adv. 195, 16; τὰ τοπικὰ παραχθέντα ἀποβολῇ τοῦ δε οὐκ ἀπολιμπάνει λέξιν cημαίνουcάν τι adv. 203, 17. Cf. RSchneider II 15; Lentz in Philol. suppl. I 669.

59, 7 quae in A leguntur τὸ πλεονάζον καὶ διὰ τοῦ πλ. καὶ διὰ τοῦ ὁλ. π. π. cημαίνει nullam praebent sententiam. Nam cημαίνειν τι (non nudum cημαίνειν) vel cημαίνειν τι κατ' ἰδίαν (adv. 203, 18. 133, 25; opp. cυccημαίνειν Ska II 13) est 'aliquam per se notionem habere', id quod in h. l. omnino non quadrat. Quod scripsit Ap. idem fuisse suspicor atque hoc synt. 133, 14 οὔτε πλεόναcμά τιc ἐπινοήcειεν οὔτε ἔνδειαν, εἰ μὴ πρότερον ἡ φωνὴ ὁλόκληροc ἐπιδειχθείη, cf. ib. 142, 24 παντὸc πεπονθότοc προϋφέcτηκε τὸ ὁλόκληρον. ib. 142, 26 αἱ λέξειc διὰ τῆc τῶν cυλλαβῶν cυμμετρίαc καὶ τὸ πλεονάζον ἐπιδείκνυται καὶ τὸ ἐνδέον. ib. 143, 2 καὶ τὸ πλεονάζον καὶ τὸ λεῖπον δείκνυcθαι. pron. 38, 22 πᾶν τὸ ἐν πλεονάcματι ἢ ἐλλείψει πολὺ πρότερον ἐν ὁλοκλήρῳ καθειcτήκει. AO I 327, 24 τὰ γὰρ ἀπαθῆ παρατιθέμενα δηλοῖ τὰ πεπονθότα. Itaque si quis pleonasma esse demonstraturus est, antea formam pleonasmate illo auctam simplici opponat oportet; quare si ἐκεῖ adverbium pleonasmo auctum esset, plenam κεῖ formam in promptu esse oporteret; atqui non est: ergo in ἐκεῖ pleonasma non est (itaque ne ἐκεῖνοc quidem πλεονάζει τῷ ε). Conieci igitur (III 591) Τὸ πλεονάζον . . πολὺ πρότερον cημαίνεται = ἐπιδείκνυται, δηλοῦται. Uhlig proposuit Τὸ πλεονάζον τὰ τοῦ πλεονάcματοc . . cημαίνει, quem sequitur Egenolff I 841, καὶ ante διὰ τοῦ ὁλοκλήρου delens: quae emendandi ratio fortasse praestat. Quod Hoersch. 377 protulit πολὺ πρότερον ⟨ταὐτὸν⟩ cημαίνει (col. pron. 60, 2 ἔπειτα ταὐτὸν ἂν ἐcήμαινεν, ὥcπερ καὶ αἱ προκείμεναι καὶ καθόλου πᾶcα πλεονάcαcα cτοιχείῳ λέξιc) iure improbavit Egenolff IV 44; omnino h. l. non de notione, sed de forma agitur. — Ceterum me non fugit ipsum illud κεῖ, quod non exstare auctor est Ap., afferri ex Archilocho AO I 249, 27 (fr. 171 Bergk[4]); cf. AO I 72, 2; EG 309, 29 κεῖ ἐκεῖθι; AO II 155, 18 (= Herod. I 492, 16) κῆ ἀντὶ τοῦ ἐκεῖ. Ahr. diall. I 90. Mei. I 67. Lob. Ell. I 48; II 295 κεῖ idem esse monet quod doricum τεί.

Aeoles κῆνοc, *Dores* τῆνοc, *rarius* κῆνοc *forma utuntur* 59, 9—16. Cf. Her. II 504, 27; Ahr. diall. I 90. II 267, 3; Mei. I 67.

Οὗτοc ὅδε ἐκεῖνοc *demonstrandi, raro anaphorae causa in fine assumunt* ῑ *litteram; ea suapte natura acuitur* 59, 17—20. Cf. synt. 100, 9. Her. I 477, 7. II 196, 30; Lob. Ell. II 229.

Pro ὁ δεῖνα *attico Syracusani* ὁδεῖν *in usu habent. Hoc ex* ὁδί ὁδίν *factum esse non potest; nam primum oxytonum esset; deinde eandem notionem servaret; tum ante* ι *illud flecteretur, ut* τουτουΐ. *Praestat igitur statuere*, ὁδεῖν *nativum esse, aut ex* ὁ δεῖνα *per apocopen factum* 59, 21—60, 9. Cf. Her. I 478, 11; II 558, 1 = EM 614, 46; AO II 246; Zonar. 1424; Lob. Ell. I 576 sq.; Parall. 71. 59, 22; Ahr. diall. II 277, 7.

60, 1 post παρ' Ἀττικοῖς exspectaveris ⟨καὶ ὁδεῖν⟩. Sed v. adn. ad 7, 28.

60, 5—6 ἔσωθεν κλίνεσθαι et ἔξωθεν ἡ κλίσις] cf. Ska III 4.

60, 8—9 Ska I 12.

Si quis miretur τοῦ δεῖνος τοῦ δείνατος *dupliciter flecti duosque assumere accentus, meminerit saepe etiam nomina, quamquam unam rem significent, duplici tamen flexione uti. Quod ubi fit, ibi etiam duo accentus imponuntur. Nequaquam igitur absonum est, etiam in* τοῦ δεῖνος *duos tonos apparere, cum duplex sit flexio* 60, 10—19. Cf. Her. I 478, 11—13; Ska I 7.

60, 15 Lob. Ell. I 576 sq.; cf. EM 614, 47 = Her. II 558, 1—14.

60, 16 τὸ διτονεῖν] synt. 322, 14.

"Ι *pronominis obsoleti locum obtinuit* αὐτός. *Pro* αὐτός *ponuntur* οὗτος *et* ἐκεῖνος, *non rursus hoc pro illis* 60, 20—61, 8. Cf. synt. 58, 51. 194, 8 sq.

60, 20 τὴν ἵ] ad 55, 7.

60, 22 cf. Prisc. XVII 203 p. 206, 18; AO I 52. 53; GFSchoem. Red. 110.

60, 22 ἀναφέρεται] pron. 37, 23; synt. 100, 1—3. 135, 16.

61, 1 Guttentagio assentitur Egenolff I 839; sed. v. adn. ad 7, 28.

61, 8 πρώτη γνῶσις ea est cognitio, quae ad res vel animalia antea non nota aut certe non commemorata, quae quidem per sensus animadvertuntur, pertinet; opp. δευτέρα γνῶσις, ea cognitio rei iam antea mente perceptae vel commemoratae, quae per pronomen (ἀναφορικόν) revocatur; ad 14, 8; Windisch in Curt. Stud. II 252 sq.

Αὐτός *a primitivis tertiae pers.* (οὗ οἷ ἕ) *ea re differt, quod genera terminatione distinguit; quod cum primitivis primae secundaeque pers. construitur; quod usquequaque rectum tonum habet, praeter* αὐτόν *accusativum, quem inclinant quidam, ubi absoluta est significatio* (non discretio vel oppositio) 61, 9—16.

61, 9 quid sit ἀπαρέμφατος γένους sim., ad 11, 29 expositum est.

61, 11 cf. synt. 195, 15. 206, 5.

61, 12—16 cf. pron. 26, 29. 34, 9; synt. 135, 19 sq.*); Her. I 558, 22; Lehrs q. e. 124.

Etiam hunc αὐτόν *accusativum recto accentu proferri iubet Trypho. 'Nam', inquit, a) 'pronomina trium terminationum semper rectum tenorem servant; b*[1]*) quorum genetivus et dativus non inclinatur, eorum ne accusativus quidem inclinationem patitur:* αὐτοῦ *autem et* αὐτῷ *nunquam inclinantur; c) quaecunque tertiae personae modo inclinata modo orthotonumena sunt, ea ubi rectum accentum servant, reflexiva esse solent:* αὐτόν *autem nunquam reflexivum est'* 61, 17—23.

---

*) synt. 135, 5 lego ὡς ἀναλόγως ἡ αὐτόν ἐνεκλίθη, ἀπέωστο γὰρ κτλ.; aliter h. l. emendat Uhlig I 15.

61, 19 de ἐμφατικός ἐμφαντικός sim. in commentatione de Ap. consuetudine agetur.

Quae argumenta refelluntur. Ad c): *etsi* αὐτόν *reflexivum non est, tamen differt notio orthotonumeni a notione inclinati; illud enim cum indicat in quo sit aliquid dignitatis, hoc eum qui non ita magnam habeat auctoritatem* 61, 24—27. Ad a). *Quae et trium terminationum sunt et demonstrandi potestatem habent, inclinationem aspernantur;* αὐτόν *autem illam demonstrandi vim non habere vel ex ea re apparet, quod* ῑ *litteram, qua demonstrativa augentur, in fine non assumit* 61, 24—62, 2.

61, 25 ἔμφασιν ὑπεροχῆς] AO I 53, 18 σημαίνει γὰρ ὑπεροχήν, 'αὐτὸς παρεγένετο ὁ δεσπότης ἢ ὁ βασιλεύς'.

61, 27 αἱ γένους παραστατικαί] pron. 37, 4; synt. 136, 5—11.

62, 1—2 Ska I 12. Sed haec verba non esse eicienda, ex ipsa enarratione apparere puto; valent enim ad id comprobandum quod premit Ap., αὐτός pronomen demonstrandi notione carere, cf. pron. 10, 3. 37, 11—12; 62, 2; synt. 135, 15.

b²) Alterum argumentum a Tryphone suppletur. '*Absonum est*', inquit, '*dicere, quod* ἕ *inclinetur, etiam* αὐτόν *inclinari, quod eius locum occupare potest; nam* οὗ οἷ *enclitica sunt, non sunt quae in eorum locum substituuntur* αὐτοῦ αὐτῷ' 62, 3—8. — Integrum alterum argumentum refellitur. Ad b¹·²). Αὐτοῦ αὐτῷ *non possunt comparari cum* αὐτόν *accusativo, quod omnino inclinari non possunt; nam cum sint quattuor morarum, neque eam admittunt inclinandi rationem atque vocabula quae aut tres moras* (ut αὐτόν) *aut minus morarum continent, ut postremae syllabae eius vocis quae praecedit acutus tonus excitetur; neque eam patiuntur inclinationem atque voces quattuor morarum, ut accentus in priorem syllabam retrahatur* (ἡμῖν ἧμιν): *aeolicae enim formae evaderent* αὖτῳ αὖτου. *Itaque hi casus* (αὐτοῦ αὐτῷ cet.), *si absolutam notionem habent* (i. e. si neque opponuntur neque discernuntur), *non debent a loquentibus intentiore accentu proferri, sed animo reputandum est quo pacto enclisis species servetur* 62, 8—15. Cf. synt. 135, 21—136, 5.

62, 3—4 Ska I 7.

62, 5 cf. synt. 148, 12.

62, 8 Ἅπερ i. e. τὰ εἰς ἕο et οἱ μεταλαμβανόμενα, αὐτοῦ αὐτῆς, αὐτῷ αὐτῇ.

62, 10 Τὸ ἐγκλιτικόν = τὸ ἐγκλίνεσθαι ita, ut accentus in vocem praecedentem reiciatur (pron. 90, 18): Uhligii emendationem veram esse, non est quod comprobem.

62, 10 κατὰ — 12 ἧμων] cf. pron. 35, 10. 90, 16. 95, 28; synt. 130, 4. Her. I 558, 14 sq.; II 24, 17; Lehrs q. e. 123.

62, 14 Lehrs q. e. 125. 'Quae coniectura quamvis valde sese commendet, tamen eam non receperim, cum ὅπως nunquam apud Ap. in sententiis finalibus, quae quidem sunt frequentissimae, inveniatur, sed semper ἵνα. Sed concedendum est, ὅπως omnino bis tantum apud Ap. legi, et quidem in libro de pron. l. l., tum de coni. 250, 12' Ska I 15.

Non solum omni personali, quod recto accentu notatur, adicitur αὐτός, *sed etiam cum possessivis coniungitur eius genetivus* 62, 16—22. Cf. Prisc. XII p. 580, 13—15.

62, 16 προείρηται] pron. 37, 13. 43, 9; cf. 116, 2; synt. 137, 2.

62, 19 ἐν τῷ κτήτορι] 'Muss heissen ἐν τῷ κτητικῷ. Denn die πρωτότυπος wird überhaupt nicht im κτήτωρ hinzugedacht: sie ist selbst

der κτήτωρ; im κτητικόν aber kann und muss man das besitzende πρωτότυπον hinzudenken, und zwar als Genetiv'. Hoersch. 375. Falso νοεῖν vertitur 'hinzudenken'; est enim 'denken'. Genuinam esse codicis scripturam apparet e gemino loco pron. 103, 19 ἡ αὐτός ἐπιταγματικὴ ὁμοιόσχημος οὖσα ἀεὶ ἐπιτάσσεται ταῖς πρωτοτύποις, ταῖς δὲ κτητικαῖς κατὰ μόνην γενικήν· καὶ δῆλον ὡς τῇ κατὰ τὸ ἐντὸς πρόσωπον νοουμένῃ συντάσσεται, ἥτις οὐκ ἄλλη ὀφείλει πτῶσις εἶναι ἢ γενική, ἀφ' ἧς καὶ ἡ παραγωγή. Neminem fugit τὸ ἐντὸς πρόσωπον esse personam possessoris vel ipsum possessorem. Ap. dicit ἡ πρωτότυπος νοεῖται modo κατὰ τὸ ἐντὸς πρόσωπον, modo ἐν τῷ ἐντὸς προσώπῳ, modo κατὰ τὸν κτήτορα, modo ἐν τῷ κτήτορι, nullo discrimine: 'das personale wird mit Bezug auf den Besitzer, i. e. wird als den Besitzer angebend gedacht'. Hoc igitur in quo versamur l. Ap. debebat dicere ἥτις ἐν τῷ κτήτορι νοουμένη κατὰ γενικὴν λέγεται, vel aliquid eius modi: sed ut est brevitatis studiosus nihil nisi νοεῖται posuit. Sententia igitur haec est: 'Offenbar wird αὐτοῦ cet. mit dem (im possessiv enthaltenen) personale verbunden, denn wo dieses (das personale) als den Besitzer anzeigend gedacht wird, ist es Genetiv. Die Personen der Besitzer werden bei diesen (den possessiven) ja (nur) als Genetive gedacht'.

Hoc unum pronomen geminatur, unum componitur, cum pronominibus ita ut posteriorem, cum aliis vocabulis ita ut priorem in composita voce locum teneat 62, 23—63, 4.

62, 23 cf. AO I 53, 12 μόνη ἐξ ἀντωνυμιῶν (ἡ αὐτός) δεδιπλασίασται· αὐτός αὐτός (scrib. αὐταυτός)· μόνη δὲ (inser. ἐν τῇ) κωμῳδίᾳ ἐπιτέτακται (scrib. ἐπιτέταται)· αὐτότερος, αὐτότατος· μόνη ποικίλως συντέθειται, κατὰ μὲν ἀρχήν, αὐτοδίδακτος, αὐτοκάβδαλος, αὐτόματος· καὶ ⟨pro καὶ scrib. κατὰ⟩ τὸ τέλος δέ, φίλαυτος, καὶ μετὰ ἀντωνυμιῶν.. l. 30 ἐοικυῖα δὲ ἄρθροις ταύτην (scrib. καὐτὴ) παρεδέξατο ἄρθρον Schol. Dion. 266, 20 Hilg. = AG 920, 33 οὐδέποτε ἄλλο μέρος λόγου μετ' ἀντωνυμίας συντίθεται, εἰ μὴ μετὰ τῆς αὐτός, οἷον αὐτόσσυτος, αὐτόματος αὐτοδίδακτος. Prisc. XII 31 p. 596, 6 'Componuntur nomina cum pronominibus, ut "huiusmodi, istiusmodi, huiuscemodi", sicut et apud Graecos αὐτοκασίγνητος, αὐτοδίδακτος, φίλαυτος'. Skae (I 15) emendationem etiam hodie esse recipiendam puto, ut quae proxime ad scripturam accedat codicis, cuius testimonium pluris facio quam Prisciani; dissentire videtur Egenolff I 837. De αὐταυτός sim. cf. Lob. ad Soph. Ai.[3] p. 202; Ahr. diall. II 272. 275.

63, 4 ἐν τῷ περὶ σχημάτων] v. fragm.

Αὐτός *quoniam cum prima secunda tertia pers. construitur, sunt qui trium personarum commune putent. At per se tertiae est. Quod primum apparet ex infinitivis, qui cum* αὐτός *pronomine coniuncti tertiae sunt; deinde ex eo quod cum pronominibus tertiae pers. commutatur* 63, 5—15.

63, 13—15 cf. Prisc. XII 5—6 p. 579, 27—580, 8.

Fuerunt qui αὐτός *nomen esse existimarent; nam a) idem valere atque 'solus'; b) cum articulo coniungi; c) comparationis particeps esse; d) oxytonum esse, cum cetera* (pronomina in $\overline{\text{οc}}$) *barytona sint* 63, 16—64, 2. Quae refelluntur. Ad a). *Si quod vocabulum alterius loco ponitur, non est ilico eidem orationis parti tribuendum.* Ad b). *Articulus cum nomine coniunctus unam relationem indicat, cum* αὐτός *constructus plures relationes.* Ad c). *Comparativus fictus est in comoedia, ut risus moveretur.* Ad d). *Ex accentu nihil colligi potest* 64, 2—14.

63, 16 εἰς τὰ ὀνόματα μεταλαμβάνειν] puncta supra μετα posita indicant, scripturam incertam esse. Profecto verbum desideratur cui subiecta est notio 'parti cuidam orationis attribuere' = μερίζειν εἰς pron. 67, 6. 70, 4; eam non induere μεταλαμβάνειν exposuit Hoersch. 385—88; corrigit igitur παραλαμβάνειν vel λαμβάνειν. Non memini me legere λαμβάνειν εἰς τὰ ὀνόματα sim., sed παραλαμβάνειν, ut coni. 222, 3 εἰς τοὺς συνδέσμους παραλαμβάνεσθαι. synt. 47, 28 καὶ μέρη λόγου ὄντα ἀνακόλουθα . . . ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἰδέαν τοῦ μερισμοῦ παραλαμβάνεται. ib. 109, 14 αἱ μετοχαὶ εἰς ὀνομάτων σύνταξιν παραλαμβάνονται. εἰς σύνταξιν πτωτικήν ib. 125, 13; εἰς σύνταξιν ἀντωνυμίας ib. 136, 14; et καταλαμβάνειν synt. 48, 6 τὰ ἐκτὸς γινόμενα τῆς ἰδίας ἐννοίας, κἂν πάνυ τῆς δεούσης ἀκολουθίας ἔχηται κατὰ φωνήν . . οὐκ εἰς τὸν αὐτὸν μερισμὸν καταλήψεται.

63, 17 μόνος] pron. 56, 6. AO I 53, 19.

63, 19 cf. synt. 58, 21.

63, 20 Ἀλκυόνι scripserunt Ahr. et Lorenz, Leben und Schriften des K. Epicharmos 220. Cf. Aristoph. Plut. 83. Schol. Dion. 372, 24. 534, 4 Hilg.

64, 3 cf. pron. 7, 9; coni. 222, 9. Prisc. XII 30 p. 596, 3 'non enim id, quod pro aliquo accipitur, omnimodo etiam ex eadem specie accipiendum est'. Ska II 15.

64, 5 cf. pron. 7, 13.

64, 7 εἴρηται] pron. 8, 25; quamquam ibi nihil praecepit praeter ea quae 64, 10 prolaturus est; cf. synt. 59, 8 *); AO I 53, 30; Choer. Hilg. II 318, 11; Prisc. XII 9 p. 581, 19 'ὁ αὐτός quando dicunt, relativo utuntur, non demonstrativo. cum igitur et articulus relationem et pronomen relationem habet, bis eundem ad cognitionem referri ostendunt'.

64, 11 'Ad hanc fabulam (Δαναΐδες) referendum videtur Δαναώτατος' GDindorf Poet. scen. gr.[5] 203. Ex h. uno l. nota est haec forma.

64, 13 'Φιλῖνος enim cum primum abiisset in Φιλᾶνος, mox abiit in Φιλᾱνος i. e. φιλάνθρωπος' b in var. lect.

Αὐτός *pronomen est; nam a) nominum loco usurpatur. b) Tertiae pers. pronomina eius locum occupant, quatenus idem valent atque illud. c) Nomina cum verbis primae aut secundae pers. construi non possunt praeter talia verba qualia sunt 'dici' vel 'esse';* αὐτός *vero cum prima secundaque omnium verborum coniungitur. d) Si* ἐμαυτοῦ *pronomen est, sequitur ut etiam* αὐτός *pronomen sit, ex finibus enim vocum, cui orationis parti tribuendae sint, colligitur* 64, 15—24.

64, 15 ἐδείχθη] pron. 60, 23 sq. Cf. Prisc. XII 6 p. 580, 9 'verba primae et secundae personae adiuncta pronominibus perfectionem faciunt: "ego scripsi", "tu docuisti", nominibus autem non, nisi sint verba substantiva vel vocativa, ut "Trypho dicor", "Cicero sum"; "ipse" vero omnibus verbis adiunctum perfectionem habet: "ipse dedi", "ipse dedisti". ergo hoc pronomen ἐπιταγματικόν, hoc est impositivum vel subiunctivum, vocant Graeci, quod vel subiungit vel subiungitur alteri pronomini'.

64, 16 αἱ αὐταὶ ἀντ.] i. e. ἀναφορικαί.

64, 21—22 τὰ τέλη — ἐπικρατεῖ] synt. 97, 2; adv. 132, 24. Ska II 15.

---

*) synt. 69, 8 articulum delendum esse εὐπαράδεκτον δὲ [ὁ] Πτολεμαῖος κτλ., elucet ex eis quae subsequuntur οὐχ οὕτως ἀπαιτοῦν τὸ ἄρθρον.

2. Genetivi singularis.

α) primae personae 64, 25—67, 22 et 74, 10—19.

In prima pers. una ἐμοῦ *forma primitivi congruit cum genetivo possessivi, qui tamen nunquam inclinatur, cum illa inclinabilis sit: ceterae primitivi et possessivi formae diversae sunt* 64, 25—28. — *Quibus rebus* μοῦ *differat ab* ἐμοῦ, *expositum est. Superest ut quaeramus, cur* ἐμαυτοῦ (possessive positum) *cum* μου *inclinato, non cum* ἐμοῦ *commutetur.* Haec est causa: ἐμαυτοῦ *ex ipso* ἐμοῦ *factum est, ut discrimen cernatur inter transitiva* (ἐμοῦ sim.) *et intransitiva* (vel reflexiva) 64, 28—65, 12. Cf. 74, 21—23. 102, 5. 107, 18; synt. 158, 6 sq.*)

64, 26 ἐμοῖο] Θεσσαλικώτερον synt. 50, 10. 159, 9; pron. 109, 1. 5 'Die Grammatiker nennen die homerischen Genetive auf -οιο bald böotisch, .. äolisch, .. ionisch, .. bald thessalisch, worauf gar kein Werth zu legen ist' Mei. I 305. — Synt. 105, 7 ἡ γοῦν ὁμόφωνος κτητικὴ (scil. ἐμοῦ) ὀνόματος ἤδη τὸ τέλος ἀναδεδεγμένη, ἐφ' ᾧ (scrib. ἐφ' ὃ) καὶ φέρεται, πάλιν τὸ δέον ἀνεδέξατο κατὰ τὰς διαλέκτους, ἐμοῖο ὡς καλοῖο. ib. 222, 13 πρόδηλός τέ ἐστι καὶ ἡ [ἐμοί del.] ἀντωνυμία συνεμπίπτουσα πληθυντικῇ συνάρθρῳ (scrib. πληθυντικὴ, σύναρθρος) καὶ δοτικῇ ἑνικῇ (scrib. δοτικὴ ἑνικὴ) κατὰ πρῶτον καὶ δεύτερον.

65, 1 προείρηται] 35, 20 sq.

65, 1 Λείπεται — 9 παρακολουθήσει spuria esse censet Matth. II 635, his argumentis nisus: 'Zunächst ist die Fragestellung falsch: ein einmal geschriebenes ἐμαυτοῦ nie εἰς ἁπλῆν μου μεταλαμβάνεται, sondern nur umgekehrt ist immer von einer μετάληψις einfacher Formen in die σύνθετα die Rede'. Qua in re fallitur Matthias; cf. pron. 43, 27 τό τε .. οἷ .. πάντως εἰς ἁπλῆν ἀντωνυμίαν μεταληφθήσεται. ib. 43, 32. 45, 10. 46, 18 all. Hoersch. 385. — Iam pergit: '42, 11—49, 7 ist ferner nicht nur die Sache über die dritte Person erörtert, sondern auch über die erste und zweite, sodafs der Schluss 65, 6—9 überflüssig ist; überdiess aber würde durch jenen Schluss ja gerade die μετάληψις zwischen der ὀρθοτονουμένη ἐμοῦ und dem σύνθετον ἐμαυτοῦ erwiesen, und doch soll gerade das Fehlen dieser μετάληψις begründet werden'. Sane quidem supra 42, 11—49, 7 etiam prima et secunda pers. tangitur, sed tota quaestio proficiscitur a tertia 42, 11 ἑξῆς ῥητέον καὶ περὶ τῶν κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον ὀρθοτονουμένων; deinde hoc in quo versamur loco non in universum quaeritur, quid rationis intercedat inter ἐμαυτοῦ ἐμοῦ μου formas, sed quid causae sit, cur ἐμαυτοῦ possessive positum cum μου, non cum ἐμοῦ commutari possit. Iam vero supra expositum est, ubi ἡ τοῦ ῥήματος διάθεσις ἐφ' ἕτερον πρόσωπον οὐ συντείνει, pro simplicibus orthotonis (in vulgari oratione) reflexiva substitui, eaque lex non solum de tertiae, sed etiam de primae secundaeque pronominibus valet. Atqui genetivus reflexivorum (possessive adhibitus) συντείνει καὶ ἐπὶ ἕτερον πρόσωπον (67, 29) scil. ad personam possessi, eaque res causa esse videtur Apollonio, cur hoc ἐμαυτοῦ possessive usurpatum cum μου enclitico commutetur, non commutetur cum ἐμοῦ, quod rursus ἀντανακλώμενον esset: sed ea ipsa ἀντανάκλασις ut indicetur, reflexiva pronomina facta et in ἐμοῦ sim. locum substituta sunt. Reliqua Matthiae argumenta afferre supersedeo.

---

*) synt. 160, 7 verba καὶ διαφόροις κτήμασιν deleo, ut quae ex l. 9 ascita sint; 160, 9 A praebet ἀδιαφέρει; scribendum videtur ἀδιαφορεῖ cl. 161, 19; pron. 68, 15.

65, 5 Uhligii emendatio non videtur necessaria: nam ipsi ἀντανακλάσει inest ἀντιδιαστολή; necessarium vero quod proposuit Guttentag ἀφῃρημένῳ (vel ἀφῃρημένης, non ἀφῃρημένου). Cf. synt. 152, 15.

65, 6 ἐδείχθη] pron. 41, 26—46, 15.

65, 6—7 Skae additamentum (I 16) superfluum est; 'si quidem', inquit Ap., 'lex ea quam sanximus in universum (πάντως) valet, pertinet etiam ad primae pers. orthotonumena, in quibus nunc versamur, et ad orthotonumena secundae'.

65, 8 non dubito quin recte και legerit Guttentag; nam παρακολουθεῖν ἐπί τινος usitatum est (coni. 213, 14; adv. 159, 11; synt. 10, 7. 135, 27), sed non dixit Ap., ni fallor, αἱ ἐπὶ τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου (ἀντων.) pro αἱ τοῦ π. καὶ δ.

65, 10 Ska I 16.

Ἐμεῦ *formam communem habent Iones et Dores. Forma* ἐμέο *scriptores utuntur; quare hanc potius nativam putaveris quam* ἐμεῖο. *Sed Trypho ut* ἐμεῖο *nativam formam esse comprobet hoc argumento utitur: 'genetivi in vocalem* (vel diphthongum) *exeuntis, ubi distrahitur, aut paenultima producitur aut ultima* (Ἀτρείδου = Ἀτρείδᾱο = Ἀτρείδεω): *quacum lege pugnat* ἐμοῦ = ἐμέο'. *At scriptorum testimonia graviora sunt; deinde siquidem constat, pronomina primitiva* (personalia) *numero et casu abnormia esse, non est quod miremur, ea etiam ubi producuntur a regula discedere* 65, 13—66, 2.

65, 13 cf. Ahr. diall. II 249.

65, 15 Φερεκύδης ἐν τῇ θεολογίᾳ] de Pherecyde Syrio v. Bernhardy griech. Litt.[4] I 415.

55, 16 Δημόκριτος ἐν τοῖς περὶ ἀστρονομίας] titulum μέγας ἐνιαυτός ἢ Ἀστρονομίης παράπηγμα affert Diog. IX c. 7, 13; cf. Mullach, Democriti Abderitae operum fragmenta Berol. 1843; Zeller, Philos. der Gr. I[2] 576 sq.

65, 18—66, 2 ἐμέο ἐμεῖο] ἐμεῖο 51 locis, ἐμέο uno loco apud Homerum legitur; cf. Cauer in Curt. Stud. VII 104.

65, 20 τοὺς περὶ τὸν Τρύφωνα satis notum est ipsum esse Tryphonem.

65, 22 quod Guttentag addi vult αἱ γενικαί superfluum est: facile enim ex τῶν — γενικῶν subauditur.

65, 26 ἀπὸ — αὐξηθεῖσαι post 25 ἐμοῖο σοῖο collocanda esse censet Matth. II 635; cuius mutationis omnino nulla causa est.

Ἐμέθεν *et Aeolensibus et Syracusanis et Homero usitatum est. Sunt qui* ἐμέθεν *adverbium esse censeant, quod ex* ἐμεῦ *eodem modo factum sit quo* οὐρανόθεν *ex* οὐρανοῦ: *sed falluntur. Nam derivata neque eidem orationis parti* (cuius sunt primitiva) *adnumeranda sunt quod servaverunt exitus, neque alii tribuenda orationis parti quod mutaverunt fines; non enim ex formis iudicium fertur de vocabulis per orationis partes distribuendis, sed ex notione. Notione autem et usu* ἐμέθεν *pronomen est* 66, 3—67, 19.

66, 3 παρὰ Αἰολεῦσιν ἔμεθεν] Ahr. diall. I 123; Mei. I 166; ἔχεισθα Ahr. diall. I 129; Mei. I 186.

66, 8 μεθέν encliticum iterum 76, 29 affertur; cf. Ahr. diall. II 249.

66, 9 παρά τε τῷ ποιητῇ ἡ χρῆσις καὶ σχεδὸν συνεχής] duodeviginti locis; cf. Cauer in Curt. Stud. VII 103.

66, 13 cf. adv. 184, 32—185, 6. Her. II 202, 11 = Ep. Hom. 142, 22

ἐμέθεν σέθεν ἕθεν ὁ Ἡρωδιανὸς ἐκ τοῦ ἐμέ σέ ἕ καὶ κατ' ἐπέκτασιν τῆς θεν (Arcad. 179, 18; Prisc. XIII 5 p. 3, 12). Quocum placito non conveniunt haec Her. I 474, 16 αἱ δὲ ἐκ τούτων (scil. ἐμοῦ σοῦ οὗ) διαλυθεῖσαι ἢ πλεονάσασαι τῷ ι ἢ κατὰ φωνὴν παραχθεῖσαι εἰς θεν πρὸ μιᾶς ἔχουσι τὸν τόνον, ἐμέο ἐμεῖο ἐμέθεν. Lob. Ell. I 319; II 245.

66, 15 παράδοσις servavi, neglectis b coniecturis: significat enim placita memoriae prodita, ut synt. 3, 2 Ἐν ταῖς προεκδοθείσαις ἡμῖν σχολαῖς ἡ περὶ τὰς φωνὰς παράδοσις, καθὼς ἀπῄτει ὁ περὶ αὐτῶν λόγος, κατείλεκται. coni. 213, 9 Στωικὰς παρεισφέρουσι δόξας, ὧν ἡ παράδοσις οὐκ ἄγαν χρειώδης πρὸς τὴν εἰς γραμματικὴν συντείνουσαν τεχνολογίαν. ib. 213, 19 καὶ ἕνεκά γε τῶν τοιούτων παραδόσεων ἀναγκαίως εἰς σχολικὴν ἀντιβολὴν κατέστημεν. Cf. adnot. ad pron. 94, 16.

66, 16 b secutus sum, quia Ap., ubi de eadem re atque h. l. agit, καθίσταμαι verbo utitur, ut synt. 48, 14 οὔτε παρὰ τὸ ἀκόλουθόν τῶν φωνῶν οὔτε μὴν παρὰ τὸ ἀνακόλουθον τὰ τοῦ λόγου καταστήσεται μέρη, ὡς δὲ πρόκειται ἐκ τῆς παρεπομένης ἰδιότητος. ib. 109, 4 καὶ αὐτὰ καταστήσεται εἰς τὸν ἴδιον μερισμόν.

66, 17 'Quae de οἶκον δέ dicit Apoll. non consentiunt cum iis, quae de adv. 180, 13 sqq. (vid. Lehrs q. e. 40 sq.) de ea re praecipit. Cum enim illo loco duo esse vocabula dicat, quae notionem quidem adverbiorum habeant, sed formam adverbii non habeant: de pron. l. l. in alia omnia discedit; ait enim: τὸ οἶκον δέ . . τὸ αὐτὸ τέλος ἐφύλαξε τῆς αἰτιατικῆς (genet. non est sollicitandus), ἀλλ' οὐ τὸ αὐτὸ μέρος λόγου. Quod si Lehrs l. l. difficultatem quae est in his verbis nondum se superasse dicit, me profecto non dedecebit idem de me profiteri: nisi forte Apollonius quam in libro de pron. de his proposuit sententiam, eam in recentioribus libris retractavit' Ska I 17. Idem ei etiam aliis in rebus accidisse monui ad pron. 3, 12—15. Totum locum 17 τὸ οἶκον — 18 μέρος λόγου eicit Matth. II 635. Hoersch. 380 delet l. 17 αὐτὸ ante τέλος; sed ne hoc quidem crediderim; nam αὐτός h. l. non magis redundat quam ἴδιος pron. 32, 13 τά τε συντιθέμενα τῶν λέξεων τὸ ἴδιον σημαινόμενον φυλάσσει.

66, 25 cf. adv. 185, 25.

66, 28 cf. adv. 185, 31. 195, 12. 208, 23; AO I 216, 11; schol. ABL ad Γ 276.

67, 6 οὐ γὰρ — 7 σημαινομένοις δέ] synt. 47, 28—48, 9. 109, 18.

67, 9 cf. adv. 186, 13.

67, 20—22 haec et olim (I 474) spuria esse contendi et nunc contendo. Non enim ea est Apollonii consuetudo ut aliorum argumenta, quae quamquam ipsius sententiae defendendae inserviunt, tamen per se inepta sunt, in extrema disputatione proponat; eiusmodi enim argumenta primum refutare, deinde quae magis apta sunt afferre solet. Quod fecit ubi de eadem re agit adv. 185, 9 sq. Insulsum igitur illud argumentum quod adv. l. s. s. reiecit, cum quidam h. l. omissum videret, ex libro de adv. invexit.

De compositis (vel reflexivis) 67, 23—74, 9. Quid intersit inter obliquos casus personalium et reflexivorum 67, 23—69, 17.

Ad ceteros obliquos casus actio ab alia persona transit, ita quidem ut subiectum (plerumque) *verbo insit; a persona autem reflexivi actio et proficiscitur et redit ad eandem; exceptus est genetivus: is enim* (possessive positus) *simul ad aliam personam* (scil. possessi) *pertinet, cui adiungitur*

articulus: eum vero ostendimus non ad genetivum, sed ad possessum pertinere. Itaque ceteri casus, qui nunquam cum possesso coniunguntur, articulo non indigent 67, 23—68, 9. Cf. synt. 151, 27—155, 18. 169, 25—172, 17.

67, 23 Τὰς μὲν οὖν ἄλλας τῶν πλαγίων συμβέβηκεν ἐν μεταβάσει ἑτέρου προσώπου νοεῖσθαι] pro πλαγίων Egenolff I 841 scribi vult πτώσεων: non recte; omnino de obliquis casibus agitur, cum rectis careant reflexiva; neque ad omnes casus transit actio, sed ad obliquos cf. 44, 1—3. — Ἐν μεταβάσει ἑτέρου προσώπου] cf. pron. 34, 12. 44, 1—3; synt. 178, 27; Prisc. XIII 27 p. 18, 6—11. 24 p. 15, 24. Ska VI 16; ind. s. v.

67, 27 ἀντανακλώμεναι] vel αὐτοπαθεῖς 44, 17; synt. 175, 11—12, vel ἰδιοπαθεῖς apud Prisc. XVII 108 p. 165, 17. 167, 3. 176, 16.

67, 29 Matth. II 636 'ἐν οἷς — 68, 3 ἐμαυτοῦ ἀγρὸν ἔσκαψα sind als eine schlechte, einst an den Rand geschriebene Parallele zu den folgenden Worten (68, 3—9) wieder zu entfernen: vgl. ἐν οἷς καὶ ἄρθρον τότε ἐπιδέχεται und ἐν οἷς καὶ τὸ ἄρθρον προστίθεται; und dabei ist gegen die erste Fassung viel einzuwenden: τότε und ἐν οἷς neben einander: „wobei" und „in solchem Falle"'. Fugit Matthiam, et apud Ap. et apud alios scriptores ἐν ᾧ ἐν οἷς causalem notionem induere 'indem, da' ut pron. 29, 13. 41, 20. 68, 19. 22. 26; adv. 120, 20. 138, 28. 'Richtig ist ἄρθρον προστίθεται: „es wird nur davor, dazu gesetzt"; falsch das nach Ap. Sprachgebrauch . . nur medial aufzufassende ἐπιδέχεται'. Nemo dubitat quin ἐπιδέχεται medium sit; cuius subiectum facillime ex eis quae proxime praecedunt asciscitur: ἡ γενική. 'Denn der Genitiv als solcher nimmt den Artikel nicht zu sich.' Sane quidem ἐπιδέχεται non satis accurate de genetivo dicitur, quia articulus non genetivi est, sed possessi: sed ἐπιδέχεται ἄρθρον convenit cum προσλαμβάνειν ἄρθρον, quod de ceteris reflexivorum casibus loquens ponit. 'Desgleichen ist τῶν ἄλλων ἀντωνυμιῶν ἄρθρον οὐ προσλαμβανουσῶν den Worten διὸ καὶ αἱ ἑξῆς πτώσεις . . ἀπροσδεεῖς εἰσιν ἄρθρου gegenüber das Leerere, Ungenauere'. Profecto distinctius dictum esset τῶν ἄλλων τῶν συνθέτων ἀντωνυμιῶν πτώσεων: sed brevitatis studiosum esse Ap. scimus. 'Endlich findet 68, 3—9 ein richtiger Gedankenfortschritt statt, während derselbe 67, 29—68, 3 fehlt; wenigstens mir ist unersichtlich, wie ἐπεὶ γὰρ ἅπαξ . . ἔσκαψα für das Vorhergehende der ja nach den Worten καὶ σαφὲς τὸ αἴτιον notwendig erwartete Grund sein könnte'. Etiam 67, 29—68, 3 argumentatio progreditur. Primum hoc statuit Ap., genetivum reflexivi dupliciter usurpari: modo ita ut ceteri casus usurpantur, modo καὶ ἐπὶ ἕτερον πρόσωπον (i. e. personam possessi) συντείνειν, idque ex usus diversitate apparere: nam (ἐν οἷς) genetivum, ubi possessive adhibeatur (τότε), articulum admittere, cum ceteri casus non admittant. Quod abnorme non esse ut patefiat, statuit Ap. primum, omnem genetivum ἐπὶ πρᾶγμά τι (Handlung) ἢ ἐπί τι κτῆμα φέρεσθαι i. e., ut nos loqui solemus, aut pendere e verbo quod actionem, aut e substantivo quod possessum indicat. Iam pergit, hoc duplici modo etiam genetivum reflexivi construi, ut modo κατὰ πράγματος, modo κατὰ κτήματος adhibeatur. Posterior ubi sit constructio (ἐν οἷς, cf. 68, 7), ibi (et ceteris genetivis et) reflexivorum genetivis articulum apponi. Cuius rei eo consilio iterum mentionem facit, ut in eis quae sequuntur (quae genuina esse censet Matthias) hoc comprobet, articulum illum non ad genetivum possessoris, sed ad possessum pertinere: quam rem 67, 29—68, 3 omnino non tetigit.

67, 32 ἅπαξ 'semel' 'une fois (pour toutes)' 'ein für allemal'; pron.

71, 11. 115, 13. — Πᾶσα γενικὴ ⟨ἢ⟩ ἐπὶ πρᾶγμά τι φέρεται . . ἢ ἐπί τι κτῆμα Egenolff L 841 et Hoersch. 376, recte.

68, 1 κἂν servavi meo iure, nam etiam pron. 32, 4 est παρακολουθεῖν ἐν; ut is locus fugit Bekkeri sollertiam, ita alium affert synt. 6, 27 παρεπόμενον ὑπολαμβάνω κἂν τοῖς λόγοις; praeterea comparari potest eadem construendi ratio συντάσσω παράκειμαι sim. verborum; ad 3, 16 —19; ind.

68, 3—9 cf. Prisc. XIII 27 p. 18, 6—11.

68, 4 Wachsmuthii coniectura probari non potest; αὐτῆς i. e. eius ἀντωνυμίας de qua h. l. agitur: ἐμαυτοῦ.

Tryphoni igitur non assentimur dicenti, ἐμαυτοῦ *ubi articulum secum habeat et possessive usurpetur, cum* ἐμοῦ *genetivo possessivi pron. compositum esse; ceteroquin cum* ἐμοῦ *primitivo. Nam genetivum primitivi usque inesse etiam aliis argumentis demonstrari potest. a) Cum possessivo possessum flexione congruit, cum genetivo possessoris non congruit; nec congruit cum* ἐμαυτοῦ. — *b) Articuli praepositi non sequuntur formam genetivi possessoris, sequuntur formam possessivi: cum* ἐμαυτοῦ *omnis casus generis numeri articulus coniungitur.* — *c) Ubi genetivus est possessivi, duo cogitantur possessa; ubi* ἐμαυτοῦ *ponitur, unum* 68, 10—69, 5. Cf. pron. 101, 6 sq. 113, 17 sq.; synt. 162, 12. 169, 25—172, 17*); cum Apollonio consentire videtur Herodianus I 477.

68, 15 ταῖς κτητικαῖς τὰ ὑπακουόμενα ὁμοιόσχημα] pron. 101, 7 αἱ κτητικαὶ τῶν ἀντωνυμιῶν εἰς γενικὴν ἐγκλινομένην ἀναλύονται μετὰ τοῦ ὑπακουομένου κτήματος. ib. 101, 13 παντὶ κτητικῷ τὸ ὑπακουόμενον κτῆμα ὁμοιόσχημόν ἐστιν . . γενικῇ μέντοι κτῆσιν δηλούσῃ πάλιν τὸ ὑπακουόμενον κτῆμα ἀδιάφορον . . . διὸ καὶ τὰ κτητικῶς ὑπακουόμενα ἐὰν μὴ ὁμοιοειδῆ τυγχάνῃ, οὔτε κτητικὴ ἀντωνυμία παραλαμβάνεται οὔτε κτητικὸν ὄνομα, γενικὴ δέ. Apparet ὑπακούεσθαι esse passivum verbi ὑπαγορεύειν (synt. 171, 23 τὰ παραπλήσια οὐ κτῆσιν ὑπαγορεύοντα), significare igitur 'indicari'. Itaque cl. pron. 101, 13 facile adducimur ut putemus, legendum esse h. l. τὰ ὑπακουόμενα ⟨κτήματα⟩; sed cum possessivorum sit imprimis κτήματα indicare, hoc mente suppletur.

68, 22 κτῆσιν σημαίνειν, ut 68, 11 κτῆμα σημαίνειν, synt. 171, 23 κτῆσιν ὑπαγορεύειν, ἐπὶ κτῆμα φέρεσθαι pron. 68, 7; synt. 170, 18. 171, 4 de possessivo vel de genetivo possessive adhibito (genetivo possessoris) dicitur.

68, 28 γενικὴ κητική] γενικὴ κτητικῆς Hoersch. 375 emendavit, idque recte: γενικὴ κτητική est genetivus ita usurpatus, ut possideri aliquid indicet, vel ut Ἀριστάρχου, μοῦ; de eo vero h. l. non est sermo, sed de genetivo pronominis possessivi. Is ubi ponitur, duo sunt κτήματα: alterum genetivi pron. poss. est, alterum nominis qui cum eo construitur; ut in his τοῦ ἐμοῦ ἀγροῦ καρπός ager meum κτῆμα est, fruges sunt κτῆμα agri.

69, 3 cf. synt. 172, 25—173, 25.

Cum omni genetivo, qui aliquid possideri indicat, omnis casus cuiusvis generis et numeri coniungi potest, cum ἐμαυτοῦ (possessive adhibito) *nunquam nominativus coniungitur,* praeter eum qui in verbo latet. *Cuius rei causa in promptu est. Nam reflexivorum ea est natura, ut verbum eiusdem personae, cuius ipsa sunt, sibi exposcant;* itaque nec ἐμαυτοῦ nec σεαυτοῦ

*) synt. 170, 20 articulus ἡ ante κτητικὴ delendus est; ib. 171, 19 legendum est ἐν γενικῇ μόνῃ τῇ μοῦ (scil. ὑπακούεταί τι κατὰ κτῆσιν).

cum verbo tertiae personae construi potest, *nomina autem* et semper sunt tertiae personae, et ubi subiecta sunt, *ut verbi persona cum ipsorum persona conveniat, exposcunt. Quare talis constructio* (scil. ἐμαυτοῦ pronominis cum nominativo nominis, ἐμαυτοῦ παῖς) *esse non potest; nam verbum neque cum nominativi persona,* i. e. tertia, *convenire potest* (ἐμαυτοῦ παῖς ἔτυψεν), quippe cum reflexivum primam verbi personam sibi expostulet; *neque cum* ἐμαυτοῦ *genetivi persona,* i. e. prima (ἐμαυτοῦ παῖς ἔτυψα), cum subiectum sit tertiae. *Potest autem cum* ἐμαυτοῦ *nominativus* nominis *construi, ubi verbum substantivum* (εἶναι sim.) *accedit* 69, 6—17.

Superfluam hanc disputationem e synt. 173, 1—174, 18*) illustravi. Vides in altera eius parte praedicatum cum subiecto confundi.

Ἐμαυτοῦ, ut cetera composita, *nominativo caret. Quod semel a Platone comico adhibitus est, id licentiae poeticae tribuendum.* Causa cur desit nominativus haec est. *Omnis obliquus casus, ubi cum nominativo construitur, indicat affectionem* (vel actionem) *ab altera persona* (subiecti) *ad alteram* (obiecti) *transire. Fieri autem potest ut affectio* (vel actio) *ad ipsum nominativum* (subiectum) *quasi reflectatur. Illud ubi fit, simplicia* (ἀλλοπαθεῖς) *pronomina adhibentur; ad hunc usum reflexiva* (αὐτοπαθεῖς) *facta sunt. Ad reflexiva igitur semper verbum eiusdem personae accedere necesse est, cui verbo nominativus inest. Quare nominativi reflexivorum superflui sunt* 69, 18—70, 10. Cf. 113, 17 sq.; synt. 174, 19—176, 6; EM 496, 17; AG 1446; EG 305, 38; AO III 271, 19; Eust. 1480, 30; Prisc. XIII 23 p. 15, 6—19.

69, 19 ἐν Μετοίκοις Πλάτωνος] eadem fabula 113, 19 Pherecrati tribuitur; quod memoriae errore factum esse putat Meineke Hist. crit. com. gr. 70; 175.

69, 21 μετάβασιν et 70, 1 διαθέσεις] ad 18, 15; ind.

70, 4—5 αὐτοπαθῆ — ἀλλοπαθῆ] pron. 44, 17; synt. 175, 12; Prisc. XIII p. 5, 14—16. 15, 26—28; ἰδιοπαθεῖς et ἀντανάκλαστοι pro αὐτοπαθεῖς Prisc. XVII 108 p. 165, 17. 167, 3. 176, 18.

70, 4—6 'Verba τῶν πλαγίων non abundant, quamquam composita obliquos tantum casus habent: respicit enim iam oppositum genus simplicium et quaerit etiamnunc, num possint esse alii casus reflexivorum praeter obliquos quos esse constat. Sed in altero exemplo ἐμὲ σὺ ἔπαισας nominativus pronominis expungendus est: sequitur enim τῶν ῥημάτων τὰς εὐθείας ἐν αὐτοῖς δηλούντων' Ska I 17.

70, 8 post ἐπιφερόμενα JGuttentag suspicatur ἰσόζυγα excidisse; quod non crediderim: ex eis enim quae antea exposita sunt, iam satis apparet, verbum, ubi cum reflexivis construitur, eiusdem personae atque illa esse oportere. Ne in consimili quidem synt. loco 175, 23—27 id quod expostulat Guttentag adiectum est.

---

*) synt. 173, 5 pro εἰς αὐτὸ τὸ πρόσωπον ponendum est εἰς τὸ αὐτὸ πρ. (idem Sylb.); l. 8 ex A recipiendum ἐμὲ αὐτόν; l. 10 A praebet τὸ ἕτερον, scrib. τι ἕτερον. Quae l. 13—18 sequuntur sic restituo: ἡ μέντοι ἐπὶ κτῆμα φερομένη γενική (scil. ἐμαυτοῦ σεαυτοῦ ἑαυτοῦ cet.), πρόσωπον ἔχουσα τοῦ κτήματος (scrib. κτήτορος) ἀπαράδεκτος ἐγίνετο εἰς τὸ ἐπιδέξασθαι τὴν τούτου (scrib. τοῦ κτήματος) ὀνομαστικήν (velut ἐμαυτοῦ παῖς), καθὼς ἔμελλεν ἡ ἐκ τοῦ κτήματος (scrib. τούτου) εὐθεῖα ἀνθέλκειν εἰς αὑτὴν τὸ ῥῆμα (hunc in modum ἐμαυτοῦ παῖς ἔτυψε, quod nihil est) .... οὐ δὴ οὖν ἐδύνατο τὸ μεταξὺ πῖπτον ῥῆμα ἐπαρκέσαι ἀμφοτέροις προσώποις (et possessoris et possessi). — Ib. 174, 2—3 verba ἢ ἐμαυτόν eicienda sunt, l. 5 καὶ delendum. — Ib. 175, 21 [πῶς — l. 23 ἐρείσειε] glossema est ad l. 24—25 ascriptum.

'Sed quid impedit', inquiunt, 'quominus ἐμαυτός *ita admittatur, ut eius initium sit obliquus casus* (ἐμέ), *finis rectus* (αὐτός)*?' — At talis forma exstare non potest, nam a) indeclinabilis esset et extrema et media; et extrema quidem, quod subiectum semper nominativo proferatur necesse est; media, quod media vocis compositae pars non variatur. b) Quae esset sententia, non appareret; nam prior compositi pars utrum genetivus an dativus an accusativus esset, non cognosceretur, terminatione elisa. c) Omnino excogitata sunt reflexiva, ut obliqui,* non recti casus *eorum pronominum, a quibus actio transit ad alios, discernantur* ab obliquis eorum, ad quae actio reflectitur. *Itaque superfluum est nominativum* reflexivorum *exquirere. Nam* αὐτός *recto casu non ita usurpatur, ut indicet actionem ad aliam personam transire, sed unam eandemque personam indicat,* αὐτὸς ἔγραψε. *Ita fit, ut forma* ἐγώ *simplex servetur; nam etsi componeretur* (cum αὐτός), *tamen reflexiva non fieret; sed ut est simplex, transitivam notionem habet, quae etiam obliquis eius casibus subest* 70, 11—26. Cf. synt. 176, 6—178, 3.

70, 18 de φράσις vocis notionibus v. ind. Sed nesio an h. l. λέξις scribendum sit, ut de consimili re disputans 71, 2 λέξις dixit Ap. — JGuttentag pro συγκειμένη scribi iubet ἐγκειμένη col. synt. 176, 17 τί γὰρ μᾶλλον ἐν τῷ ἐμαυτός ἔγκειται ἡ ἐμοῦ ἢ ἡ ἐμέ ἢ ἐμοί. Non video causam: prior enim compositi pars σύγκειται cum altera. Eodem modo l. 17 τὰ συντεθέντα, nullo verbo addito, ea vocabula dicuntur quae priorem compositi partem efficiunt; contraria res significatur ἐπὶ τέλει συντεθεῖσα ⟨ἡ⟩ πλάγιος pron. 71, 3.

70, 20 ὑπὲρ διαστολῆς τῶν μετ. πλ. αἱ σύνθετοι γεγόνασι] = αἱ σύνθ. γεγόνασιν, ἵνα τῶν μεταβατικῶν πλαγίων διαστέλλωνται.

70, 21 τὴν εὐθεῖαν] scil. τῶν συνθέτων; nominativus autem, ut omnes casus vocis compositae, cognoscitur fine; in fine est αὐτός: itaque de αὐτός sermo est in his l. 21 οὐδὲ γὰρ — 23 ἐκλήθη.

70, 23 ἄρα Ska I 17.

70, 24 προείρηται] pron. 70, 9—10.

70, 24 ἐπεὶ μὴ αὐτοπαθὴς ἐγίνετο, omissa est ἄν particula in apodosi hypothetica, ut pron. 12, 20. 31, 19. 32, 1 (cf. comment. de Ap. consuet.). Sed quid de μή fiet? Fortasse legendum est ἐπειδὴ ⟨οὐκ⟩ αὐτοπαθὴς ἐγίνετο, ἐν συνθέσει i. e. εἰ συνετίθετο, ἀλλοπαθὴς δὲ scil. ἐστὶν vel καθέστηκεν. Quamquam cf. adv. 157, 17 μὴ ἄλλοτε c. indic., εἰ μή.

Neque ἀλλήλους, *ut quo uno et obliquus et rectus casus contineatur,* tamquam exemplum *afferre poteris,* quo comprobes ἐμαυτός ferri posse. *Ea enim vox* (ἀλλήλλων κτλ.) *neque ambigua neque indeclinabilis est; non ambigua, quia obliquus casus in fine est, ut sententiae convenienter mutari possit; et declinabilis, quia nihil impedit quominus finis declinetur, cum subiectum in initio compositi lateat, et quia hoc subiectum personis* (verborum), *quibus actionem ad alias personas transire indicatur, inest* (ἀλλήλους ἔπαισαν: subiectum verbo ἔπαισαν inest) 70, 27—71, 8. Cf. pron. 34, 10. 114, 33 —115, 27; synt. 179, 3—180, 19.

Superfluum igitur est dicere, 'reflexiva, si vocis sono nominativo ad normam facto careant, at certe, quod ad notionem attineat, nominativo non carere: quae enim ratio intercedat inter ἐμοῦ *et* ἐγώ, *eandem inter* ἐμαυτοῦ *et* ἐγὼ αὐτός *intercedere'. Demonstratum enim est, ut actio in subiectum retorta indicetur, reflexiva pronomina facta esse, id quod in solis obliquis casibus apparet. Itaque nec nominativum habent omnino reflexiva, neque* ἐγὼ αὐτός *est nominativus* ἐμαυτοῦ *reflexivi. Nam non exstat*

nominativus, cuius genetivus non possit construi cum eodem verbo (i. e. cum genetivo participii eiusdem verbi): *idem de* ἐγὼ αὐτός — ἐμαυτοῦ *dici non potest* 71, 8—19.

71, 8—19 'De nominativo reflexivorum Ap. egit 69, 18—71, 8: sequitur deinde disputatio de pluralibus ἑαυτῶν ἑαυτούς p. 71, 20—72, 31: postremo disserit de neutro sing. numeri. Quid est igitur, cur rursus relapsus sit ad quaestionem de nominativo, praesertim cum iam 70, 9 dixerit περισσὸν οὖν ἐστὶ ζητεῖν εὐθεῖαν τῶν προκειμένων πτώσεων? Fortasse quae h. l. (i. e. 73, 18—74, 2) leguntur 71, 8 sunt inserenda' Ska I 18.

71, 9 ζητεῖν ab h. l. alienum est, fortasse ex 70, 9 huc translatum. Exspectaveris λέγειν vel aliquid eius modi.

71, 11 ἅπαξ γὰρ ἐδείχθη] 67, 25—68, 9. Ἅπαξ, 'semel' (Merguet Lex. Red. Cic. s. v.), 'ein für allemal', 'une fois pour toutes'; cf. pron. 67, 32 ἐπεὶ γὰρ ἅπαξ c. adn. ib. 115, 13 ἐπεὶ ἅπαξ. μ 350 ἅπαξ πρὸς κῦμα χανών (ein für allemal den Mund voll Wasser nehmen). Eur. Cycl. 600 ἀπαλλάχθηθ' ἅπαξ 'libera te uno ictu' Matth.; Lucian. Timon 19 εἰς τὸ ἅπαξ ἀναπεπταμένον, schol. ἀντὶ τοῦ διόλου.

71, 12 Ska I 19, pluralem αὐτοπάθειαι etiam pron. 114, 7 legi monens. Guttentag ad αὐτοπαθῶν quod servavit προσώπων suppleri vult.

71, 16 CWachsmuthii coniecturam non probo; Ap. hoc exemplum affert, ut demonstret, nihil interesse utrum ἐγὼ αὐτός subiectum sit an quodlibet nomen.

71, 17 μὴ ἔχουσα] 'Ego pro ἡ ἔχουσα lego μὴ ἔχουσα i. e. non est nominativus, cuius genetivus non possit componi cum eodem verbo: id vero de participio accipiendum esse exempla quibus usus est ostendunt. Si igitur ἐγὼ αὐτός nominativus esset genetivi ἐμαυτοῦ, dici etiam liceret ἐμαυτοῦ ἀκούσαντος, quod nemo unquam dixit. Priscianus qui T. I p. 575 (XIII 26 p. 17, 27—18, 11) verba Apollonii respexit grammaticum non intellexit' Ska I 16.

71, 18 ἔξωθέν τινα φωνήν scil. ἤκουσα; ad 7, 28.

Ἑαυτούς ἑαυτῶν κτλ. *pluralia quaeritur rectene a singularibus declinentur, cum prima et secunda similibus formis careant. Et Aristarchum quidem formas illas, Homeri nisum auctoritate, vituperare tradunt. Cui ita adversantur ut dicant: 'a) Eodem modo e compositis singularibus, ut* ἑνδέκατος, *fiunt pluralia, ut* ἑνδέκατοι. *b) Omnino quae sunt regulae in prima secundave pers., ad easdem tertia non dirigitur'. — At Aristarcho assentiendum est. Nam* (ad b) *pluribus exemplis norma continetur, ad quam pauciora dirigenda sunt.* — Ad a). *In his* ἑνδέκατοι ἀνδροφόνοι *duae personae sunt: is qui necatur et is qui necat; is qui decimus est et is qui decimum excipit; quarum personarum altera commode in pluralem numerum transire potest: in* ἑαυτοῦ *una est persona. Quare non sine ratione in prima secundaque persona tales formae quales sunt* ἑαυτούς ἑαυτῶν *suppressae sunt* 71, 20—72, 31. Cf. pron. 78, 14—80, 23; synt. 139, 24. 180, 20 sq.*) Lehrs q. e. 114.

*) quae synt. 185, 9—11 leguntur, aut sic supplenda sunt (v. l. 11—14) ἢ πρώτου καὶ δευτέρου ⟨καὶ τρίτου, ἢ πρώτου καὶ δευτέρου⟩, ἢ πρώτου καὶ τρίτου, ἢ δευτέρου καὶ τρίτου, aut, quoniam in A desunt, eicienda (ad pron. 53, 10). Videntur huc translata esse ex l. 18—19, ubi profecto corrigendum est ἐκ συλλήψεως γενόμενα πρώτου ⟨καὶ δευτέρου καὶ τρίτου, ἢ πρώτου καὶ δευτέρου, ἢ πρώτου⟩ καὶ τρίτου ἢ δευτέρου καὶ τρίτου; τό γε μὴν τρίτον πρόσωπον, ἀπεωσμένον τῆς προειρημένης τηρήσεως (scrib. χρήσεως) κτλ. — Ib. 186, 4 καὶ delendum est.

71, 22 Ἀρίσταρχον] cf. Wackernagel path. 55.

71, 25 παρ' ᾧ (Homero) . . πάντοτε ἐν διαλύσει ἐστὶ τὰ τρίτα] cf. Her. I 560, 4. II 65, 27. 148, 8; adversabantur Habro et Ptolemaeus Ascalonita; Aristarchum Apollonium Herodianum sequuntur recentiores, cf. Cauer in Curt. Stud. VII 159.

71, 28 παρηκολούθει] 'accidere dicebat'.

71, 29 οἱ ἀντιλέγοντες] in quibus Habro, synt. 181, 7.

71, 30—31 τήν τε χρῆσιν ὡς ὑγιῆ πιστοῦνται διὰ τῶν Πλατωνικῶν παραδειγμάτων] 'zu ändern in ὑποδειγμάτων; denn dieses, nicht das von den Atticisten (vgl. Lob. ad Phryn. 12) geforderte Wort gebraucht Ap. an 32 Stellen; zu ändern ist danach noch de constr. 212, 18; παράδειγμα ist bei Ap. nicht "Beispiel", sondern "Gesetz, Regel": vgl. de adv. 167, 21' Matth. II 636. Primum demiror Matthiam ex uno libri de adverbio loco colligere, παράδειγμα apud Ap. esse 'Gesetz, Regel'; si plures loci in promptu erant, afferri eos oportebat. Omnino haec notio, quod videam, voci παράδειγμα non subest; illo adv. loco est potius 'demonstratio per exempla, inductio' cf. Arist. Rhet. 1393ᵃ 26 ὅμοιον γὰρ ἐπαγωγῇ τὸ παράδειγμα. ib. 1356ᵇ 5 τὸ παράδειγμα ἐπαγωγὴ ῥητορική. Deinde quoniam παράδειγμα antiquitus 'exemplum' significabat, nonne Apollonio quoque licebat eam notionem illi aliquotiens subicere, etsi concedendum est usitatius ei esse ὑπόδειγμα et παράθεσις? V. ind.

72, 1 γοῦν = velut, ut exemplum afferam. De re cf. synt. 181, 21 sq. 183, 7 sq.

72, 5 κριτικώτερος] cf. Lehrs Arist.² 359.

72, 6—7 ἡ πλείων παράθεσις — κανών] cf. synt. 184, 1 τὸ ἔλαττον ὑπὸ τοῦ πλείονος διελέγχεσθαι. pron. 81, 5 ἕνεκα μὲν τῶν δύο πρὸς τὸ ἓν τὸ ἓν εὐθύνεται. Choer. I 103, 5—6 Hilg. τὰ γὰρ πλείονα τῶν ἐλαττόνων κανόνες.

72, 7—10. De hoc loco et perdifficili nec, ut videtur, sano quae disputavit Ska (I 18), primum transscribam: 'Et cetera quidem satis sunt perspicua, sed quomodo numeri (δεκάδυο, τέσσαρα, τρία) constent, non satis apparet. Nam si aut pro δυϊκῶν legis δυϊκά, aut πληθυντικῶν pro πληθυντικά, ut verba πρώτου καὶ δευτέρου non minus ad dualem referantur quam ad pluralem, si porro genetivos et dativos dualis numeri, quamquam una est eorum forma, seorsum numeras, recte quidem efficiuntur duodecim casus, sex dualis numeri et totidem plurales, qui in usu non fuerunt, recte se etiam habet numerus quaternarius: id vero mirum est, quod duodecim illis formis (72, 7 et 72, 10) tres tertiae pers. opponit, non sex, cum eodem iure commemorandae fuerint tres formae dualis numeri eiusdem pers., quas in usu fuisse veri est simile. Si vero servata codicis lectione de omnibus omnium personarum formis dualis numeri agi existimas, ut genetivi et dativi forma una sit, genetivos autem πρώτου καὶ δευτέρου ad solum πληθυντικά refers, reliqua quidem omnia satis sunt expedita, sed quid sibi velint πάσης πτώσεως τέσσαρα vix dixeris. Quae cum ita sint, priorem interpretationem praeferendam esse arbitror, ut Apollonius minus accurate locutus esse et solum pluralem tert. pers. cum utriusque numeri formis pr. et sec. pers. comparasse videatur'.

Σχήματα, de quibus agitur, nemo non videt esse formas compositas, quales sunt ἑαυτῶν ἑαυτοῖς ἑαυτούς. Iam ut tota res uno obtutu collustrari possit, duas adpingam tabulas ita comparatas, ut formas quae

non sunt usitatae (τὰ cιγώμενα) sic — notem, pro tritis + signum ponam. Prior igitur Skae ratio haec est

	I pers.		II pers.		III pers.	
	dual.	plur.	dual.	plur.	dual.	plur.
gen.	—	—	—	—	?	+
dat.	—	—	—	—	?	+
acc.	—	—	—	—	?	+

Hanc igitur rationem si probas, habes quidem τὰ τρία πρὸc τὰ δώδεκα, sed quid de duali tert. pers. statuendum erit? Hae enim formae aut cιγωμένοιc adnumerandae erant (quibus sunt profecto adnumerandae; quo enim iure Ska dicat 'quas in usu fuisse veri est simile' me prorsus fugit); id vero si fieret, quindecim, non duodecim formae enumerandae essent a consuetudine abhorrentes: aut sunt usitatis tribuendae; quo facto non τρία, sed ἕξ sunt πρὸc τὰ δώδεκα. — Altera Skae ratio haec est:

	I pers.	II pers.	III pers.
	dualis.	dualis.	dualis.
gen. dat.	—	—	—
acc.	—	—	—
	pluralis.	pluralis.	pluralis.
gen.	—	—	+
dat.	—	—	+
acc.	—	—	+

Quam viam si ingrederis, habes illas quidem duodecim formas, quae in usu non esse dicuntur, sed τέccαρα non potest ferri: nam non τέccαρα, sed δύο πάcηc πτώcεωc δυϊκά suppressa sunt.

Iam quod Ska ad priorem rationem comprobandam profert, Apollonium minus accurate locutum esse et solum pluralem tertiae personae cum utriusque numeri formis primae secundaeque personae comparasse videri: id statui posse nego. Nam in prima et secunda pers. pluralem et dualem discernere, in tertia non discernere, dementis est. Tolles difficultatem de medio, ubi τέccαρα vocem, ut ex iterata prima δυϊκά vocabuli littera ortam, deleveris atque probata scriptura δυϊκά, posteriorem computandi viam inieris. Idem coniectura assecutus est JGuttentag, qui tamen rationem sic conficiendam esse censet: 'gen. dat. acc. (3) dualis et pluralis (2) primae secund. (2) = 3 × 2 × 2 = 12.' Quo facto quid de duali tertiae fiat, non liquet. Hoersch. 377 scribi iubet πάcηc πτώcεωc τρία δυϊκά, ut δ pro γ positum sit. Sed τρία illud prorsus superfluum est; porro quo iure contendat Hoerschelmann, fieri potuisse ut γ et δ commutarentur, non potuisse fieri ut δ ex iterata prima δυϊκά vocis littera nasceretur, itaque τέccαρα deleto originem corruptelae oblitterari: id me non satis perspicere fateor.

72,11 "Ἀλλὰ τρίτα οὐκ ἔcτι, πρώτου καὶ δευτέρου ὄντοc"] Hoc Habronis argumentum plenius traditur synt. 181,13—21 "οὐ μήν", φηcίν (scil. ὁ Ἅβρων), "ἀνάγκη τὸ ἐν τρίτῳ γενόμενον πάντωc καὶ ἐν πρώτῳ καὶ ἐν δευτέρῳ προcώπῳ γίνεcθαι (sequitur glossema τουτέcτιν — cαυτούc), εἴ γε καὶ τὰ ἐν τοῖc πρώτοιc καὶ δευτέροιc γινόμενα οὐ πάντωc καὶ ἐν τρίτοιc· εἰcὶ γοῦν πρώτου καὶ δευτέρου προcώπου δυϊκαὶ ὀρθῆc πτώcεωc, οὐ μὴν τρίτου". Controversia igitur (satis futilis) haec

est. Habro, analogiam non sectans, censet ἑαυτῶν αὐτῶν κτλ. recte facta esse ideoque Homero non abiudicanda; casu evenisse (κατὰ τύχην pron. 72, 15; synt. 184, 6) ut similes formae (ἐμαυτῶν sim.) in prima secundaque persona omnium usu non reciperentur. Contra Apollonius, Aristarchum secutus, totus est in analogiae lege defendenda, cf. synt. 184, 5 οὐ δῆτα κατὰ τύχην πλείονα cχήματα δύναται cεcιγῆcθαι τῶν ὄντων· ὡς γὰρ πρόκειται, ἐκ τῶν ἐναντίων δύναται (i. e. μείονα cχήματα cεcιγῆcθαι τῶν ὄντων). ib. 184, 15 πῶς οὖν ἡ ἐμαυτῶν καὶ αἱ ἑξῆς μετὰ τῶν cυνόντων προcώπων ὡς ἐξ ἐπιτάγματος ἀπεώcθηcαν καὶ τοῦ κοινοῦ ἔθους καὶ τοῦ παρὰ ποιηταῖς; οἷς προcφιλὲς μᾶλλον παραδιώκειν τὸ παρηλλαγμένον τῆς cυνήθους χρήcεως (quod ab usu quotidiano discrepat). Eandem doctrinam (ad pron. 72, 6—7) profecto etiam h. l. 72, 11—15 defendit: εἰ μὲν οὖν τὰ ἄλλα πάντα τρίτα (omnes formae pronominis personalis tert. οὗ οἷ ἕ κτλ.) ἐcεcίγηντο, κἂν ἦν τις πιθανότης (quodam modo probaretur) τοῦ καὶ τὰ τρίτα ὄντα πρῶτον καὶ τρίτον μὴ εἶναι. Haec intellegi non possunt; b in indice mendorum reponit pro πρῶτον καὶ τρίτον: πρῶτον καὶ δεύτερον: quae emendatio potius est. Ea tamen difficultas nequaquam tollitur; haec enim sententia requiritur: ‘quodam modo probaretur formas tertiae pers. deesse posse, cum αἱ cύζυγοι primae secundaeque in usu sint’, i. e. inter pronomina tertiae et primae secundaeque id rationis intercedere, ut diversas leges sequantur. Itaque conicio sic scribendum esse τοῦ [καὶ] τὰ τρίτα, ὄντων πρώτων καὶ δευτέρων, μὴ εἶναι. Iam pergit εἰ δὲ ἕν που (i. e. nominativus dualis tert. pers. v. s.) ἐcιγήθη διὰ τὸ ὑφ’ ἑτέρων cυζυγιῶν (in mentem venit cυζύγων; sed conferendus pluralis αὐτοπάθειαι pron. 114, 7, ad 71, 12) ἀναπεπληρῶcθαι (αὐτώ ἐκείνω al. formis), πῶς οὐχὶ γέλοιον τοcαύτας φωνὰς (ἐμαυτῶν cεαυτῶν κτλ.) κατὰ τύχην cεcιγῆcθαι;

72, 16 codicis vestigia secutus sum; κατακολουθεῖν praeter h. l. nusquam, ni fallor, apud Ap. legitur.

72, 18 cum μᾶλλον ἀξιοπιcτοτέρα b conferri iubet synt. 69, 18 μᾶλλον καταλληλότερα.

72, 20 ‘His verbis παρὸν δὲ ἐξετάcαι accedit (Ap.) ad id, quod 71, 30 primo loco positum erat (argumentum). Id argumentum h. l. repetitur verbis ἀπὸ ἑνικῶν — πεcεῖται. Haec igitur ex aliorum mente dicta esse apparet: sed iure mireris, id non significari externa aliqua nota, ut interposito verbo φαcί. Iam verbis οὐδὲν γὰρ κωλῦον κτέ adversarios redarguere coepit: sed displicet coniunctio γάρ, quae si omnia sana sunt, ad sententiam durius omissam referenda est: ’Αλλ’ εὐαπόλυτον τοῦτο· οὐδὲν γὰρ κωλῦον: nisi forte ἀλλ’ οὐδὲν κωλῦον legendum sive ἀλλ’ οὐδὲν γάρ. Verba autem τὰ προκείμενα non de iis vocabulis, de quibus h. l. agitur ἑαυτοῦ ἑαυτόν accipienda sunt, sed de ἀνδροφόνος, ἑνδέκατος’. Ska I 18. De sententiis brevitatis causa ante γάρ omissis ad 14, 13 egi. Hoc autem loco ne ea quidem interpretatione opus est: licet enim verba οὐδὲν γὰρ κωλῦον ita accipere, ut artissime cohaereant cum eis quae antecedunt παρὸν — ἀληθές, quasi adversariorum sententia non sit iterum prolata. Eodem modo in his ἅπαξ γὰρ ἐδείχθη pron. 71, 11 particula γάρ ad ea respicitur quae praecedunt περιccὸν οὖν ἐcτὶ ζητεῖν, quamquam id quod refutatur problema interpositum est. De re cf. synt. 182, 16—183, 4.*)

*) synt. 182, 19 μετὰ δέκα ἢ πλείους (pro ἢ πλ. corrig. οἱ πλείους) ὑπὸ τάξιν

72, 30 ⟨ἂν⟩ ἐνοεῖτο Matth. I 76. Vid. comment. de Ap. consuet.

Initia pronominum reflexivorum variata personarum mutationes, terminationes flexae generum vicissitudines indicant. Neutrius generis accusativi (ἐμαυτό κτλ.) *non exstant, quia pronomina simplicia in ō acuto tono notatum exire non solent. Accedit quod, ubi accusativus neutrius cuiusdam exstat, ibi eiusdem nominativus exstare solet; is vero admitti non potest: iure igitur accusativus quoque suppressus est* 73, 1—17.

73, 2 τὸ δὲ τέλος scil. κινοῦσιν, ὅτε γένος scil. παριστᾶσιν. Ad 7, 28.

73, 6 apparet simplicia distingui a compositis (velut καθό; de εἰς ὅ dubitat Ap.); simplex autem, ubi composito opponitur, ἁπλοῦν est vel ἕν (pron. 73, 9) vel ἁπλοῦν ἓν μέρος λόγος (synt. 53, 23). Quae oppositio flagitare videtur, ut ἐν ⟨ἑνὶ⟩ μέρει λόγου scribatur, non, ut voluit JGuttentag, ἐν ⟨ἄλλῳ⟩ μ. λ.

73, 8 cf. Ahr. diall. I 18, 33.

73, 9 cf. adv. 198, 25.

73, 10 de εἰςὅ v. adn. ad adv. 198, 21 sq.; synt. 332, 18—334, 26.*) Lehrs Arist.[2] 322.

73, 10 ʻaber wenn auch dieses (scil. αὐτό) als simplex vorhanden ist'; itaque τὸ inserendum esse non credo.

73, 13 εὐλόγως ἐσιγήθη] negat hoc Kühner gr. Gr. I 461, 3.

Quoniam in initio compositi ea forma, qua compositio facta est, per omnes casus servatur, mirum non est ab ἐμωυτοῦ *descendere accusativum* ἐμωυτόν; *neque, si cum sua quisque casus forma compositus esset,* ἐμωυτόν *quidquam offensionis haberet, quia* ᾱ *ionico more in* ῶ *transire potest* 74, 3—9.

74, 4 post Ἴωσιν intercidisse ὡς veri simillimum est; post ὡς καὶ παρ' ἡμῖν facile subauditur τὸ ἐμαυτοῦ. — Ἐμωυτοῦ scripserat Zenodotus A 271 v. schol. A ad h. l.

74, 8 κατὰ πτῶσιν] v. enarrationem.

74, 8 modo οὐδὲν κωλῦον, modo οὐδὲν τὸ κωλῦον dicit Ap., ἐστίν vel ἦν modo addito, modo omisso. v. comment. de Ap. consuet.

74, 9 αὐθαδής αὐτώδης] Hesych. αὐτώδης· ὑπέρφρων. ἰδιογνώμων.

Reliquae formae genetivi sing. primae pers. 74, 10—18.

Ἐμοῦς *forma Syracusanis et Boeotis usitata quibusdam plenior visa est quam* ἐμοῦ, *quod nominum, quorum finis* ῶ *est, genetivus in* οῦς *exire solet.* Sed falluntur illi, nam *a) lex illa in Doride* (severiore Ahr. diall. II 238) *non valet. b) Formae omnino abnormes sunt; nam ne* γ̄ *quidem littera, quae in* ἐγώ *est, in* ἐμοῦς *apparet. c) Etiam secundae pers. genetivus in* οῦς *exit, cum nominativus* τύ *sit. d) Accedit quod non illa una forma utuntur Dorienses* 74, 10—18.

74, 10 Ἐμοῦς] Ahr. I 207. II 249; Mei. I 247. 273. Prisc. XIII 4 p. 2, 31 ʻapud illos (Graecos) enim ἐμοῦ et ἐμοῦς Dorice et σοῦ et σοῦς (τεοῦς Ahr.) et οὗ et οὗς dici solet'.

74, 12 κατωρθῶσθαι nihil est nisi ἀνάλογον εἶναι; ut sit ἀναλογώ-

---

τὴν τοῦ δέκα (corrig. ἕνδεκα) ἐξαριθμούμενοι μετέσχον τοῦ καλεῖσθαι ἑνδέκατοι. — Ib. 183, 9 εἴγε οὐδέτερος τῶν τόνων αὐτῆς παρεδέχετο corrig. εἴγε οὐδέτερος τῶν τόνων αὐτῇ παρείπετο.

*) synt. 333, 2 ὁ χρόνος ὁ ἐπὶ τὸ τέλος (scribendum τοῦ τέλους) μετῄει ἐπὶ τὸ ἄρχον. — Ibid. 333, 7 ἐκ παραθέσεως προθετικῆς καὶ ἀρθρικῆς [συντάξεως] παρυφίστατο χρονικὴ σύνταξις.

τερον εἶναι, μᾶλλον addatur necesse est (fallitur Wackernagel pathol. 50), ut adv. 200, 22; synt. 145, 24. 168, 4.

74, 14 πῶς δὲ καὶ] πῶς δέ; ⟨οὐχὶ⟩ καὶ Matth. II 636; frustra.

74, 15 τεοῦς] pron. 74, 24; Ahr. II 249.

74, 16 ἐμέος — 18 ἐμῶς] Ahr. II 248; ἐμεῖο formae ab h. l. alienae supra 64, 27 mentio facta est. — Αἱ χρήσεις, ut pron. 66, 3.

Genetivi singularis β) secundae pers. 74, 20—75, 25.

Formae omnium usu receptae, Homericae, doricae 74, 21—75, 2.

74, 24—27] Ahr. diall. II 249. Valckenaer ad Theocrit. p. 301—2.

74, 28 cf. pron. 51, 5. 98, 22; Ahr. I 178; Mei. I 243.

Ceterae formae doricae; formae boeoticae 75, 3—25.

75, 3 Τεῦς κτλ. Ahr. diall. II 250.

75, 7 Ahr. diall. I 207; Mei. I 247. 273.

75, 10 τὸ δὲ ἐν ὀξείᾳ τάσει, ἐν μέντοι τῇ ἀναγνώσει ἐγκλιθέν, ἴσον τῇ σός] huius boeoticae formae possessivi τεύς, quae etiam pron. 106, 11 affertur, nec Ahrens mentionem fecit (I 208) nec Meister (I 274).

75, 18 PEgenolff Anon. gramm. epitoma XXXV. Quae emendatio necessaria est; nam quod τεοῦ forma orta esset e τέο adiecta ῡ littera, inde causam repetebant illi gravandi.

75, 20 Hoc fragmentum, quod Callimacho suo vindicavit OSchneider, Antimacho tribuit Valckenaer ad Theocr. 324 B; eius fragmentis non inseruit HGStoll.

75, 24—25 ἐμίω καὶ ἐμίως] Ahr. diall. II 249, 9, ut 74, 17. Transpositionem, quam ibidem suadet, non probo, cum aliunde non constet formam τίος apud Rhinthonem occurrisse.

Genetivi sing. γ) tertiae pers. primitivorum (quibus adnumerantur οὗτος ἐκεῖνος) 75, 26—77, 18.

Ab eis formis secundae pers., quae eundem exitum habent atque geminae formae primae, abiecta σ̄ *formae tertiae nasci solent; qua cum lege convenit* οὗ *primitivum, quod rursus voce congruit cum genetivo possessivi. Primitivo* οὗ *Attici utuntur, non utitur Homerus; apud eum enim* ο̄ῡ *terminatio est possessivorum, non personalium* 75, 26—76, 11.

76, 2—3 dubito nunc sitne ⟨γὰρ⟩ et ⟨τὸ⟩ necessarium; v. adnot. ad 7, 28.

76, 4 cf. synt. 163, 8*)—164, 3; schol. A ad Υ 261 *ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἀπὸ οὗ.

76, 6 ἐπὶ μόνης κτητικῆς] pron. 107, 19. 109, 10; synt. 159, 8.

Ceterae formae. Εὗ, *ubi idem valet quod* αὐτοῦ, *sunt qui recto tono signent. —* Ἕο *et inclinatur et recto tono profertur, cum* εἷο *usque orthotonum sit. —* Ἕθεν *quidam inclinari negant, quod eiusdem generis formae primae secundaeque pers.* (ἐμέθεν σέθεν) *non inclinentur. At hac in re omnino tertia persona a prima secundaque discrepat* 76, 12—31.

76, 12 cf. schol. A ad Υ 464 = Her. II 115, 3—13. Dronke I[b] 117.

76, 21 Εἴρηται] pron. 38, 20.

76, 22 ἕθεν] pron. 67, 11; Her. I 475, 2. II 39, 26—33 = schol. A

---

*) synt. 163, 8 corrigendum est Διὸ καὶ τὸ Ζηνοδότειον [οὐ] πάντως ἄλογον, nam haec Apollonii esse, non Zenodoteorum, coniunctio διὸ patefacit; Zenodoteorum argumentatio sequitur 163, 13 "εἰ γὰρ — 23 κτητικῇ", quam refutat Ap. 163, 23—164, 3.

ad Γ 128. II 23, 29—33 = schol. A ad A 114; EM 124, 9; EG 161, 56; AO I 142, 20.

Digamma aeolicum est ubi praefigatur personalibus tert. pers. De formis ἑοῦς *et* ἑοῦ 76, 32—77, 12.

76, 32 Τὸ Αἰολικὸν δίγαμμα] Ahr. diall. I 30—40; Mei. I 103—114.

77, 4 Ϝέθεν] Ahr. diall. I 124; Mei. I 166. OHoffmann, gr. Diall. II 455.

77, 5 ἑοῦς] Prisc. XIII 4 p. 2, 31; Ahr. diall. II 250. De ἀπ' ἑοῦς id. I 169. Mei. I 248. 273. De Ὠαρίων nomine v. Lob. Ell. II 107 sq.

77, 11 εἴρηται] pron. 75, 17. — Κατ' ἀρχὴν περὶ τοῦ πλεονάσαντος ε̄ κατὰ τὸ δεύτερον πρόσωπον = περὶ τοῦ κατ' ἀρχὴν κ. τ. δ. π. πλεονάσαντος ε̄; vid. quae ad 42, 25 mirae verborum collocationis exempla congessi. Quare nec Skae (I 19) nec Egenolffio (An. gramm. epit. XXXIII) assentior.

Genetivi dorici τήνω τούτω *recte paroxytona sunt, quia nominativi properispomena sunt; praeterea* τουτῶ *forma adverbialis exstat, a qua* τούτω *distinguenda est.* Αὐτῶ *iure perispomenon est, ut quod ab* αὐτός *descendat* 77, 13—18.

77, 14 cf. Ahr. diall. II 203.

77, 17 cf. adv. 190, 20; Ahr. diall. II 374, 12.

Genetivi sing. b) reflexivi tert. pers. 77, 19—80, 23.

Ἑαυτοῦ *abnorme esse dicunt, quod initium eius sit accusativus* (ἕ), *finis genetivus* (αὐτοῦ). *Sed primum composita aliter declinantur atque apposita; deinde potius* εὗ *vel* ἕο *genetivus inest quam accusativus* ἕ; *denique* ἑαυτόν, *quod lege e duobus accusativis compositum esse videtur, nequaquam duorum accusativorum notionem induit* (sed nominativi et accusativi) 77, 19—27.

77, 20—21 σύνθετα — τὰ κατὰ παράθεσιν] v. accuratam Ottonis Schneideri commentationem I.

77, 24—25 τί γὰρ ⟨οὐ⟩ μᾶλλον — ἕο] 'Cur non εὗ potius compositum est vel ἕο (quam ἕ)?' Hoc de Herodoteis formis statuunt recentiores grammatici, de vulgaribus non statuunt; cf. Gustav Meyer, Griech. Grammatik[2] 398—99.

In id inquirunt, utrum semper ἑαυτοῦ *e. q. s., an semper* αὑτοῦ *scribendum sit; sed utraque forma bene habet. — Dicat fortasse quispiam, bisyllabum abnorme esse, quia omnis vox composita partem earum vocum, ex quibus composita est, servet. Sed satis est aspiratio ad memoriam* ἕ *pronominis servandam. Quae aspiratio fieri non potest ut abiciatur, nam* ε̄ *non detractum est, sed crasi admixtum. Itaque ut* σεαυτόν *et* ἑαυτόν, *ita* σαυτόν *et* αὑτόν *geminae formae sunt* 77, 28—78, 13.

77, 28 Κἀκεῖνο non est mutandum; ut apud alios scriptores (Phryn. 281 cum adnot. Lob.), ita apud Ap. ἐφίστημι (cf. ἐπίστασις) est 1) 'animum adverto', 'inquiro in rem'; quam notionem ubi induit, et cum dativo et cum accusativo, maxime neutrius generis pronominum, construitur: synt. 13, 11 ἐκείνῳ τις ἐπιστήσει, τί. ib. 103, 11 ἐκείνῳ τις ἐπιστήσει, ἕνεκα τίνος. pron. 45, 8 χρὴ οὖν ἐφιστάντας τῇ διαβάσει . ., πότερον . . ἤ. adv. 195, 3 ἐφίστων τῷ (versus). synt. 90, 24 ἐπιστατέον τὸ (AB, vulg. τῷ) . . πότερον . . ἤ. ib. 94, 4 καθὸ ἄν τις κἀκεῖνο (libri, vulg. κἀκείνῳ) ἐπιστήσειε. ib. 190, 8 χρὴ μέντοι κἀκεῖνο (libri, vulg. κἀκείνῳ) ἐπιστῆσαι, δι' ἣν αἰτίαν. ib. 169, 9 εἰ τἀκριβές τις ἐπιστήσειεν. adv. 137, 7 εἰ δέ τις τὸ ἀκριβὲς (κατὰ τὸ ἀ. b in var. lect.) ἐπιστήσειε . . ἂν εὕροι. Etiam cum ὑπέρ praepositione coniungitur pron. 38, 7 ὅταν ἐφιστάνωμεν

ὑπὲρ τῶν κατὰ τὸ τρίτον, εἰ. synt. 304, 20 ὑπὲρ τῶν τοιούτων μορίων ἐπιστῆσαι. Recte igitur Lentz apud Her. II 926, 13 servavit cod. scripturam ἐπιστατέον τὸ καρκίνος; eam in τῷ καρκίνος mutaverat Lehrs Her. 66, quamquam ibi attulerat Theognost. 53, 10 ἐπιστατέον οὖν τὸ Τίμαιος. ib. 28, 8 ἐπιστατέον οὖν τὸ μείζων; Steph. B. s. v. Αὐλαί: ἐπιστατέον τὸ Καρνίτης. Construitur ἐφίστημι cum ὡς vel εἰ, nullo casu adiecto, synt. 119, 8 οὐκ ἐπιστήσας ὡς. ib. 276, 21 ἐπιστῆσαι εἰ, et absolute ponitur synt. 196, 26; cf. Bonitz ind. Aristot. s. v. Hemsterh. ad Lucian. Nigrin. 17. 2) Ἐφίστημι est 'adnoto', 'explico', 'doceo' (Lob. Phryn. 282) synt. 156, 23 οἱ δὲ καὶ (τὸ ᾧ) εἰς τὴν οἷ μετέλαβον . . πάντα μᾶλλον ἢ τὸ δέον ἐπιστήσαντες ('dubitantes' Portus, non recte; nec Sylburg veram notionem perspexit 'non tam dubitantes significare videtur quam animadvertentes'); Eust. I 228, 2 καὶ Πορφύριος δὲ ἐφιστᾷ ὅτι τῶν ἐκ Ζελείας τὴν χώραν Λυκίαν ἐκάλουν. Hanc notionem desidero in lexicis.

77, 30 Εἴρηται] pron. 58, 24.

78, 4 ἐμαυτόν, σαυτόν] ἐμαυτόν ⟨καὶ⟩ σαυτόν Egenolff I 841; ad 7, 28.

78, 7 εἰ μὴ ἐν πάθει πλεονασμὸς γένοιτο] cf. pron. 83, 18. Hoersch. 375 ἐν πάθει πλεονασμοῦ scribendum esse suspicatur; quae coniectura non solum superflua est (Egenolff IV 43), sed ne ferri quidem potest; nam dixit Ap. ἐν πλεονασμῷ συλλαβῆς παραλαμβάνεσθαι synt. 4, 25; ἐν πλεονασμῷ καταγίνεσθαι ib. 267, 14, sed nunquam dixit ἐν πάθει πλεονασμοῦ γίνεσθαι vel καταγίνεσθαι vel παραλαμβάνεσθαι.

78, 12—13 quae adieci, necessaria sunt; nam id maxime agit, ut comprobet, et ἑαυτοῦ et αὑτοῦ analogiam sequi, utramque igitur genuinam esse formam.

Qui ἑαυτούς κτλ. *ita usurpant, ut ad primam secundamve personam referantur, non recte loquuntur; noli igitur pravam hanc loquendi rationem imputare Homero. Apud eum ubi* αὐτῶν (non αὑτῶν) *ad primam vel secundam spectat, pronomina* ἡμῶν ὑμῶν, *ut solet, omissa sunt. Eodem modo etiam singulari numero* αὐτός *ita utitur, ut* ἐγώ *vel* σύ (vel alius casus) *mente supplendus sit* 78, 14—29.

78, 14—16 Quae de pronominis reflexivi tertiae personae usu Ap. et h. l. praecipit et synt. 196, 9 πῶς τὸ ἑαυτούς τρίτον ⟨ὄν?⟩ καὶ ἐκ τρίτων γενόμενον κατάλληλον ποιεῖ λόγον ἐν τῷ πρώτῳ καὶ δευτέρῳ; κτλ., ea non congruunt cum placito eius synt. 206, 25 λύεται δὲ κἀκεῖνο τὸ ἄπορον, ὡς τὸ ἑαυτούς καὶ ἐπὶ πρῶτον (in mentem venit addere καὶ δεύτερον, sed etiam l. 28 unum ἐμαυτούς fingitur, non σεαυτούς) συνέτεινεν· ὅπερ ἦν ἂν ἐν κακίᾳ, εἰ διηλέγχετο ὑπὸ τοῦ ἐμαυτούς ὡς παρὰ τὸ πρόσωπον ἡμαρτημένον. ἀνεξέλεγκτον οὖν καθεστὸς ἀδεεστέραν τὴν σύνταξιν κατὰ τῶν προσώπων ἐποιήσατο. Atque adeo quam construendi rationem improbavit reiecitque, eadem ipse utitur synt. 188, 21 φαμὲν ἑαυτοὺς . . . ἀντονομάζοντες . ., et ib. 256, 1 οὐ προσκαλούμεθα ἑαυτούς (RSchneider I 473). Itaque hac quoque in re secum ipse pugnat Dyscolus (ad pron. 3, 12—15), qui cum usu tyranno in certamen venire non debebat. Notum enim est antiquiores iam scriptores atticos pluralem sic adhibuisse, recentiores atticos et posteriores quotquot sunt etiam singulari ita usos esse. Disseruerunt de hac re (artes grammaticas non enumero) Boissonade ad Philostr. epist. 57; GFSchoem. Red. 109 sq.; OSchneider ad Isocr. Demon. 5ᵃ 15; Frohberger ad Lys. c. Eratosth. § 33; Sauppe ad Plat. Prot. 312 A; Bonitz ad Plat. Prot. p. 10; Miclosich vergl. Gramm. slav. Spr. IV 99 sq.;

Schleicher Lit. Gr. 299; Kvičala Unters. auf dem Gebiete der Pron. 47 sq.; Brugmann Ein Problem 38 alii.

78, 16—29 cf. synt. 141, 14—142, 19.

78, 23 ἐδείχθη] pron. 72, 4—19.

78, 23 Καὶ εἰ μὲν — 24 ἁμάρτημα] 'Quae ita interpretor: si formae ternarum syllabarum ἑαυτῶν ἑαυτούς de pr. et sec. persona apud Homerum legerentur, contra personas peccatum esse appareret (ἁμάρτημα enim eo sensu dictum est quo ἁμαρτάνεσθαι pron. 78, 15 et 27, 27; cf. etiam 33, 18). Bekkeri emendationem .. non satis intellego: articulum solum receperim' Ska I 16. Ne articulo quidem opus est; συμφανὲς ἁμάρτημα praedicatum accipio; subiectum mente supplendum est: τὸ τρισυλλάβως εἰρημένον.

78, 25 αὐτῷ de Homero dictum esse, quamquam antea non sit commemoratus, monet Ska I 19, coll. pron. 80, 5. 109, 14 (l. 10 ὁ ποιητής); synt. [6, 2] 141, 14; adv. 186, 2. Quod l. s. s. αὐτῷ non satis placere, et fortasse legendum esse παρ' αὐτῷ dixerat, id postea (in litteris ad me datis) retractavit, idque iure: αὐτῷ enim pendet ex ἐθίμως vocabulo. — Quae de triplici πλεονάζειν verbi constructione dixi I 474 (alii grammatici πλεονάζειν τι ita usurpant, ut sit 'per pleonasmum ponere', EM 465, 50) idem de λείπειν verbi usu dicendum est.

78, 26 ἡμᾶς αὐτούς ad alterum Homeri locum Ω 499 spectat.

78, 26 καὶ γὰρ — 29 οἱ δῶκα spuria esse putat Matth. II 636—37 'die Beispiele sind aus synt. 141, 15 ff. entlehnt, wo, dem dortigen Zusammenhang entsprechend, exemplificiert werden soll, dafs Homer die Personalpronomina oft weglasse, wo man sie nach attischem Sprachgebrauch erwarte. Aber an unserer Stelle, wo es sich um den angeblichen Gebrauch der Reflexiva der dritten Pers. sing. an Stelle derjenigen der ersten und zweiten Pers. sing. handelt, können Beispiele mit Nominativen keinen Sinn haben'. Sed prorsus neglexit Matthias haec λείπουσα ἐθίμως αὐτῷ τῇ ἡμῶν .. καὶ ἡμᾶς. Sic igitur progreditur argumentatio. 'Si uno loco', inquit Ap., 'Homerus forma trisyllaba ΕΑΥΤΟΥΣ cet. ita usus esset, ut necessario ad primam secundamve referretur, concedendum sane esset, eum quoque hac in re peccasse. Atqui omnibus locis, ubi ΑΥΤΟΥΣ cet. ad primam secundamve spectant, forma bisyllaba usus est; elucet igitur hanc formam esse αὐτούς, non αὑτούς, ut personalia ἡμᾶς ὑμᾶς subaudiantur: idque eo confirmatur, quod etiam ad singulares αὐτός pronominis formas personalia prim. sec. pers. persaepe mente supplenda sunt'. Tangit igitur h. l. eandem rem atque synt. 141, 15, ut mirum non sit eadem exempla afferri.

Etiam in singulari Ptolemaeus Ascalonita formas αὑτόν *cet. aspero spiritu signatas Homero vindicare voluit. Sed ubique* αὐτόν *talibus locis reddendum est; Homerum formas* αὑτόν *cet. non nosse, similibus formis* ἕο αὐτοῦ, ἕέ αὐτόν *confirmatur* 78, 30—80, 23. Cf. Godofredi Hermanni diss. de pron. αὐτός opusc. I 308—342. GFSchoem. Red. 108.

79, 1 synt. 141, 6. Schol. H ad δ 244 αὐτόν μιν] ψιλῶς. οὐκ οἶδε τὴν αὑτῶν (Ἀττικῶν WDindorf; praetulerim ἄλλων, cum non solum attici scriptores, sed etiam qui τῇ κοινῇ utuntur composita usurpent) συνήθειαν ὁ ποιητής. His Ptolemaeum impugnari apparet.

79, 5 schol. A ad Ι 342 (quem e V supplevit Lehrs Her. II 65, 24) αὐτοῦ: ὁ Ἀσκαλωνίτης δασύνει, σύνθετον ἐκδεχόμενος τὴν ἀντωνυμίαν, ⟨ἀγνοῶν ὅτι Ὅμηρος οὐδέποτε συνθέτῳ κέχρηται ἀντωνυμίᾳ⟩. διὸ καὶ

τὰς τοιαύτας κατὰ διάλυσιν ἀναγινώσκομεν Α 271. Ρ 551. τί οὖν ἐστιν (Lentz, ἐστὶν Dind., repone ἔστιν) ἐνθάδε λέγειν; (interr. signum removendum) ἢ ὅτι λείπει ἡ ἕο; ὡς τὸ "ἕο τ' αὐτοῦ πάντα κολούει" (θ 211), οὕτως καὶ ἐνθάδε "τὴν ἕο αὐτοῦ φιλέει".

79, 7—23 cf. synt. 141, 8. 142, 14. Ptolemaei haec fuit scriptura μέγα μὲν κλέος αὐτῆς (scil. Πενελόπη) ποιεῖται, 'magnam sibi parat gloriam'; Apollonius nullam aliam scripturam novit nisi hanc ΑΥΤΗϹ (non αὐτῇ, ut scribit Lehrs q. e. 115*), et in eis quae sequuntur αὐτὰρ σοί γε ποθὴ πολέος βιότοιο (quae fueritne Aristarchea lectio, ut visum est Lehrsio l. s. s., non satis constat, v. La Roche, h. U. 227). Hunc ποθή nominativum (τὸ τῆς ἐπιφερομένης πτώσεως pron. 79, 9, ἡ ἐπιφερομένη πτῶσις ib. 79, 23) argumento esse dicit, non posse αὐτῆς legi, nam cum ποιεῖται ita accipiat ut sit γίνεται (ib. 79, 22), in his μέγα μὲν κλέος αὐτῆς ποιεῖται reflexivum ad subiectum κλέος referretur: quod fieri non potest. Itaque oportebat Homerum ποθὴν dicere (δέον γὰρ ποιεῖν "ποθήν" σὺν τῷ ν̄ 79, 9), ut Ptolemaei scriptura αὐτῆς ferri posset.

79, 11 κατ' ἔλλειψιν πάλιν τῶν ⟨συνθέτων αἱ ἁπλαῖ τῶν⟩ τρίτων Hoersch. 377. 'Die Ueberlieferung ist gewifs falsch; die Aenderung könnte auch anders vorgenommen werden, z. B. einfach κατ' ἔλλειψιν πάλιν τῶν συνθέτων ὁμοίως ταῖς etc. Ich ziehe aber die obige vor, weil unsere Handschrift besonders durch Lücken gelitten hat'. Nec codicis scriptura depravata est, et Hoerschelmanni ab h. l. prorsus aliena. Nam omnino h. l. non de simplicibus personalibus agitur, sed de singularibus ΑΥΤΟΥ ΑΥΤΩ ΑΥΤΟΝ, quae sintne apud Homerum quibusdam locis aspero designanda necne, ambigitur. Ad has igitur refertur τούτων 79, 10, hae sunt subiectum verbi ἐξηνέχθησαν: 'hac ratione (ᾧ scil. λόγῳ) singularia illa (αὐτοῦ αὐτῷ cet.) rursus (saepe) ita prolata sunt (apud Homerum), ut personalia tertiae pers. subaudiantur; eodem modo etiam personalia primae et secundae pers. (saepe) omissa sunt'.

79, 12 εἴγε — 18 πρόσταξιν] cf. synt. 78, 10—16. 79, 25—33. Ptolemaeus igitur Pindario sic legebat αὐτὸν μὲν πληγῇσιν, contra (itaque δὲ pro τε scripsi) Ixio probat (ἀξιοῖ) scripturam traditam αὐτόν μιν ita quidem, ut μιν pro ἕ positum esse censeat. 'At' (de hac vi relativorum ὅ ἅ ὅπερ 'at', 'quamquam', 'tamen' cf. quae ad pron. 51, 9 et 103, 6 exposui), inquit Ap., 'praestat statuere, in talibus redundare pronomen μιν'. — Tryphonis sententia haec est: 'quemadmodum σφέας αὐτούς idem est atque αὐτοὶ αὐτούς, ita αὐτόν μιν idem est quod αὐτὸς αὐτόν' (l. 31 αὐτοὶ — 32 αὐτόν delet Matth. Π 637). Cui hoc opponi potest, interesse aliquid inter σφέας αὐτούς et μιν αὐτόν; nam illa duo orthotona esse, haec non esse. — De Ptolemaeo Pindarione v. Beccard, de schol. Hom. Il. 64; La Roche, h. T. 72; Blau, de Aristarchi disc. 17; Ludwich, Arist. I 50; Susemihl, Gesch. griech. Litt. II 155; de Demetrio Ixione Beccard 65—67; La Roche 77; Blau 19; Staesche, de Demetrio Ixione, Halis 1883; ALudwich I 48; Susemihl II 164.

80, 4 ἀσύνθετος — παρ' αὐτῷ] synt. 139, 28 ἐντεῦθεν γοῦν ἡ Ὁμηρικὴ ποίησις ἀπροσδεής ἐστι τῆς συνθέτου χρήσεως e. q. s. usque ad 146, 28. Prisc. XIII 22 p. 14, 26.

80, 13 C. J. B. in Museo Cantabr. I 439 sic scribendum esse censet Ἔμ' αὔτῳ παλαμάσομαι. Ἀλκαῖος. Μάχεται δὲ τὸ κτλ.

80, 17 ἅπερ — προσλαμβάνειν] Ahr. diall. I 126 'De altero genere

patet Apollonii sententia in cαύτω [et Ϝαύτω], quod, nisi vere compositum esset, debebat cum ε̄ i. e. cε' αὔτω [et Ϝε' αὔτω] pro céo αὐτοῦ [et ἕο αὐτοῦ] scribere'. Cf. Ahr. De Theocriti carm. aeol. III p. 18 [aliter].

80, 24 ἀνώμαλος ἡ ἀνάγνωσις τῶν πρώτων πρὸς τὰ ἑξῆς] spreto hoc Apollonii placito Mei. I 167 ἐμαύτῳ ἐμαύτᾳ scribi iubet.

3. Dativi singularis.

α. Quaedam de accentu eorum 80, 24—81, 18.

Dativi singularis primae et secundae pers. ἐμοί cοί *oxytona sunt,* οἷ *circumflectitur; quod eam ob causam vituperat Sidonius, sed iniuria; nam hoc potius quam illa analogiam sequitur. Nam a) omnis dativus, qui longam terminationem habet, non acuitur. b) Genetivi et dativi, qui pares syllabas habent, etiam accentu congruunt. c) Unius syllabae dativi circumflecti solent. d) Primitiva et possessiva eodem accentu signantur. — Concedendum igitur est, pronomina analogiae saepe repugnare* 80, 24—81, 18.

80, 24 schol. A ad Ι 392 = Her. II 65, 35. 845, 6: ὅcτις οἷ] εἰς ἁπλῆν μεταλαμβάνεται ἡ ἀντωνυμία, ὅcτις αὐτῷ· ὅμως δὲ ὠρθοτονήθη (cf. pron. 43, 12—20). περισπασθήσεται οὖν. δείκνυται δὲ ἐν τοῖς περὶ ἀντωνυμιῶν ὡς ὅτι ἡ ἐμοί ἐπὶ δοτικῆς καὶ ἔτι ἡ cοί ὀξύνονται, ἡ δὲ οἷ περιεσπάσθη ἀνακολούθως.

81, 4 ὁ Cιδώνιος] Dionysium Sidonium Aristarchi discipulis adnumerant Sengebusch, Diss. Hom. 30; Beccard, de schol. in Hom. Il. 61; La Roche h. T. 71. 108; Blau, de Aristarchi discipulis 45—48; Ludwich Arist. I 50 (dubitanter); Schrader Fl. XCIII 232—37. 239—41 eum Apollonii Aristarchei natu maioris discipulum fuisse studet comprobare; Schradero assentitur Susemihl Gesch. griech. Litt. II 176.

81, 5—6 τὰ δύο i. e. ἐμοί cοί, τὸ ἕν i. e. οἷ: εὐθύνεται = κατώρθωται, analogum est; cf. synt. 184, 1.

81, 9 ἐμῖν] pron. 55, 5; neglexisse haec testimonia Ahrensium, dicentem diall. II 252 terminationem ῑν apud Dorienses non minus in dativo singulari ancipitis mensurae esse quam in plurali, monet Ska I 19, 52.

β. Dativi singularis primae personae 81, 19—22.

81, 19 ἔμοι] Ahr. diall. I 123; Mei. I 166. Βοιωτοί . . ἐμύ] Ahr. diall. I 166. 191, 6. 207; Mei. I 236. 273.

81, 20 ἐμίν ἐμίνγα] Her. II 200, 20; Ahr. diall. II 251.

81, 22 ἐμίνη] Ahr. II 251.

γ. Dativi singularis secundae pers. Cοί *forma et Attici et Iones et Aeolenses utuntur.* Τοί *non usurpatur nisi ita, ut non opponatur* (absolute). *Notandus igitur locus* τ *369, ubi* τοί *opponitur aliis personis. Apud Dorienses* τοί *recto tono signatur* 81, 23—82, 3.

81, 25 Ap. dicit aut εἶναι κατ' ἀπόλυσιν (pron. 46, 17; adv. 172, 12) aut εἶναι ἀπόλυτον; aut εἶναι κατ' ἔγκλισιν (pron. 34, 8. 76, 17; synt. 167, 18) aut εἶναι ἐγκλιτικόν; aut εἶναι κατ' ὀρθὸν τόνον (pron. 36, 10. 76, 19) aut εἶναι ὀρθότονον; aut εἶναι κατὰ σύνθεσιν vel παράθεσιν (synt. 310, 8) aut εἶναι σύνθετον vel παράθετον: sed nunquam dixit εἶναι κατὰ ἀπόλυτον vel ἐγκλιτικόν vel aliud quid eius generis.

81, 33 Lehrs q. e. 122 h. l. illustrari monuit ex AO I 409 = Her. I 556, 1—18 ἡ cοί καὶ ὀρθοτονουμένη ἐστὶ καὶ ἐγκλιτική· ἐὰν δὲ φθάσῃ γενέσθαι διὰ τοῦ τ̄, μόνως ἐγκλιτική· ὥστε ἡ φωνὴ ποιεῖ τὸ ἐγκλιτικόν . . ἀξιοῖ οὖν ἀναγινώσκειν Ζηνόδοτος (Ε 428) "οὐ τοί, τέκνον ἐμόν,

δέδοται πολεμήϊα ἔργα". 'ἔστι γάρ', φησι, 'διαστολή· εἰ δὲ διαστολή, ὀρθοτονητέον· ὅτι δὲ διαστολή, δῆλον ἐκ τοῦ ἐπιφερομένου'. Ἀλλὰ πρῶτον μὲν οὐ δίδωσιν ἐγκλιτικὸν μόριον ἐνθάδε ⟨ἡ γραφή add. Lentz⟩· ἡ οὖν γραφή, εἰ καὶ διαστολή ἐστι, κωλύει ὀρθοτονεῖν τὴν ἀντωνυμίαν. εἰ δὲ σοί ἦν, ὀρθοτονεῖσθαι ἠδύνατο δευτέρου οὖσα προσώπου. ἡ δὲ τοί μόνως ἐγκλιτική. δεύτερον δὲ οὐδὲ ἔστιν ἐκ τῆς ἀντωνυμίας ταύτης διαστολή. τὸ γὰρ "ταῦτα δ' Ἄρηϊ θοῷ" (Ε 430) πρὸς τὸ "ἀλλὰ σύ γ' ἱμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο" (Ε 429). ἀλλὰ καὶ ἀλλαχοῦ δὲ ἐμφάσεως οὔσης καὶ διαστολῆς ἄντικρυς ἐγκλιτικῶς ἀνέγνωμεν "(ρ 253)". ἀντιδιαστέλλει γὰρ (scil. τοι οἴῳ) πρὸς τοὺς ἄλλους· καὶ ἔστιν ἐπίτασις ἐκ τοῦ λέγειν "τοι οἴῳ". ἀλλὰ πάλιν διὰ τὴν γραφὴν τῆς ἀντωνυμίας τὸ ἐγκλιτικὸν ἐπεκράτησεν. Cf. Il. Pros. A 294. In explicando igitur h. l. Ap. et Herodianus censent tanti momenti et ponderis esse verba δέδοται πολεμήϊα ἔργα et μετέρχεσθαι τὰ ἔργα τοῦ γάμου, ut obliviscamur etiam Ἄρην et σύ inter se opponi. Quare suspicor l. 34 legendum esse ἵνα ⟨μὴ⟩ πρὸς τὸν Ἄρην ἡ σύ διαστέλληται. Contra Lehrsii additamentum superfluum esse puto, quia Ap. saepius non ipsa scriptoris verba, sed μεταφράζων paullulum mutata affert, ut pron. 108, 6 all.

82, 1—2 cf. Ahr. diall. II 252 'Neque tamen dubitare licet, quin etiam in Doride (τοί) saepe enclisin passum sit'.

82, 3 cf. Maittaire de gr. l. diall. 555.

De formis τίν *et* τεῖν. Τίν *est ubi etiam accusativi locum teneat. Quidam* τίν *formae longum* ῑ *tribuunt, sed falluntur. Formae* ἐμίνη *gemina est* τίνη 82, 4—12.

82, 4 Koen. ad Greg. Cor. 123.

82, 4 τίν] pron. 55, 5; synt. 159, 21; Ahr. II 251. — Τεῖν] synt. 159, 21; 'saepius doricum dicitur, sed nunquam legitur in purioribus Doridis fontibus, ne apud Pindarum quidem vel Theocritum, quare grammatici Homericum τεῖν doricae terminationis causa doricum existimasse videntur' Ahr. diall. II 252 (vid. test.).

82, 5 τεοῦ-τεός] Ahr. II 257.

82, 6—8 ἐπ' αἰτιατικῆς . . τίν . . κατ' ἐναλλαγὴν πτώσεως] 'male explicatur, cum potius e dorico τεί, diphthongo boeotice mutata et ν̄ ut in τούν addito, natum esse videatur' Ahr. diall. I 207. Mei. I 273 conferri iubet μίν νίν.

82, 9 τείνειν] 'Apparet . . terminationem ιν̄ apud Dorienses non minus in singulari dativo ancipitis mensurae esse quam in plurali' Ahr. II 253.

82, 9 τεί . . ει̅] 'Ita haec corrigenda esse primum inde apparet, quod grammatici illi τίν producendum putarunt (cur enim producerent, si e τέ natum existimarent?); deinde quod voculae scriptura accuratius indicatur, quod vix opus erat in τέ; tum quod mutatio vocalis usitata dicitur, cum ε̄ ante consonas Boeotice non mutatur in ῑ. Itaque erant ante Apollonium, qui idem sentirent, quod nos illorum consensu nondum cognito olim proposuimus. Ceterum in his novum testimonium de monosyllabo τεί accessit' Ahr. II 254, 20.

82, 11 ἐκεινοσίν, οὑτοσίν] Lob. Ell. II 156 ἐκεινοσίν quidem exemplis non comprobari monet, sed ubi οὗτος pronominis casus in σ̄ exeant, non raro ιν in codicibus deprehendi, idque frequentissime ante vocales.

82, 13 τίνη] Ahr. diall. II 251. 256.

δ. Dativus sing. tertiae pers. Οἷ, *quod Atticis et Ionibus usitatum est, ubi recto tono profertur, circumflectitur; Aeolenses digamma praefigunt.*

Etiam Dorienses forma οἷ *utuntur.* Ἑοῖ *formae semper rectus tonus imponitur. Forma* ἵν *Hesiodus utitur. Occurrit etiam* ἑῖν, *quod est ubi accusativi locum obtineat* 82, 14—25.

82, 15 εἴρηται] pron. 81, 1; cf. synt. 222, 16; Her. ind.

82, 17 ϝοῖ] Ahr. diall. I 31. 124; Mei. I 104. 166.

82, 18 ϝῦ] Ahr. diall. I 191, 6. 208; Mei. I 273. Δωριεῖς] Ahr. diall. II 252.

82, 20 εἴρηται] pron. 38, 28 [39, 5].

82, 19 cf. RSchneider I 474.

82, 21 ἵν] Hesych. ἴν· αὐτή (αὐτῇ?) αὐτήν. αὐτόν. Κύπριοι. id. ἴν (scr. ἵν)· αὐτῷ. αὐτὸς αὐτῷ (ad Hesiodi locum spectat); schol. Apoll. Rhod. IV 57; GHermann ad Orph. 781 et dissert. de aet. script. Arg. 788. de dial. Pind. XIV; Greg. Cor. 85 Schaefer; Buttmann gr. Gr. I 289; Mehlhorn gr. Gr. 232; Ahr. diall. II 252; Brugmann Ein Problem 25; Mei. I 273. GMeyer, gr. Gramm.² § 413. 416. OHoffmann, gr. Diall. I 117.

82, 25 'Recte Bekk. αἰτιατικῆς. Nam quod Mehlhorn gr. Gr. 232 dicit, vera si esset Bekkeri emendatio, Apollonium formam illam commemoraturum fuisse, ubi de accusativo agat, refellitur iis quae de συζύγῳ forma τεῖν dicuntur p. 105 B [82, 6] τίθεται παρὰ Κορίννῃ καὶ ἐπ' αἰτιατικῆς' Ska I 19, 53. — Eandem formam deprehendere mihi videor apud Hesych. εἷν ἀντωνυμία· ἐκεῖνος, ubi cod. Cyrilli Vindob. 171 habet ἵν ἀντωνυμία· ἐκεῖνον. Utroque loco nescio an sic scribendum sit: ἕἵν ἀντωνυμία· ἐκεῖνον.

4. Accusativi singularis α. primae personae.

Ἐμέ *omnium dialectorum est; praeter eam Dorienses usurpant* ἐμεί. *Ubi absolute ponitur, non longior, sed brevior* με *forma in usu est* 82, 26 —83, 2.

82, 26 quoniam ἐμέ omnibus dialectis tribuitur, Aeolenses quoque sic locutos esse consentaneum est. Quod credit Apollonio Mei. I 166 'Acc. ἔμε (leg. ἐμέ) ohne Rücksicht auf die äolische Barytonesis'; non credit Ahr. I 124 'apud Lesbios haud dubie accentum retrahebat'. Forma μι in titulo Cyprio, Mei. II 211. OHoffmann, gr. Diall. I 162.

82, 27 ἐμεί] Ahr. diall. II 253—254; ἐμεῖ scribendum esse, vocis ἐπέκτασις sim. usu probare studet Dronke I^b p. 107—9.

β. Accusativi singularis secundae pers.

Σέ *forma ab omnibus usurpatur. Doriensis etiam* τέ *dicunt et* τεί 83, 3—11.

83, 3 πρὸς πάντων κοινή] haec corrupta esse existimat Egenolff I 841; κοινὴ ἐν διαλέκτοις dixit Ap. pron. 83, 12, Aristoteles κοινὸς κατά et ἐπί τινος scripsit, v. Bonitzii ind.

83, 3—11 σέ — τέ — τεί — τύ] Ahr. diall. I 124 'Quamquam . . Ap. non memorat τέ nisi e dorica dialecto, probabile tamen videtur, encliticam Lesbiorum formam τε sonasse ut τοι'. Mei. I 123. τύ et τέ Boeotis tribuit, Aeolensibus abiudicat (ubi pronominum formae boeoticae enumerantur I 273, acc. τύ τέ desunt). — 'Minus recte Ap. mixta Alcmanis dialecto deceptus, etiam vulgare σέ Doridi tribuit' Ahr. diall. II 253 cum nota 19, ubi de Alcmanis versu agit.

83, 11 Εἴρηται] pron. 54, 10; cf. synt. 131, 16; Ahr. II 255; ἡ ἐγκλινομένη διὰ τοῦ τύ ἐκφέρεται valde dubito sintne ab Ap. profecta. Is enim ubi hac locutione utitur, cum διά praepositione non integram vocem, sed partem eius, maxime exitum, coniungere solet: pron. 50, 26 τοῦ δευ-

τέρου (cύ) διὰ τοῦ ῡ ἐκφερομένου. adv. 193, 5 τὰ διὰ τοῦ ε̄ (i. e. in θε τε̄ cε̄ θε̄ sim.) ἐκφερόμενα ἐπιρρήματα. ib. l. 10 διὰ τοῦ θε̄ ἐκφερόμενα ἢ διὰ τοῦ τε̄. synt. 55, 24 οὐ διὰ τοῦ φ̄ ἐδύνατο τὰ τοιαῦτα μόρια (ποῖοc) ἐκφέρεcθαι (in initio). Quare διὰ τοῦ ῡ scribendum erit. Quo facto si sanatus est h. l., praecipit Ap. unam formam doricam accusativi sec. pers., quae enclisin patiatur, esse τυ, τέ τεί semper recto tono proferri; supra 54, 10 et synt. 131, 16 nihil docet nisi hoc, τυ accusativum semper inclinari.

γ. Accusativi sing. tertiae pers.

῞Ε omnium dialectorum est. Aeolica forma est Fέ. *῾Εέ oxytonum esse debet. Nam sive posterior* ε̄ *redundat: haec acutum sibi sumit, ut in* ἤ ἠέ; *sive prior* ε̄ *abundat, sicut abundat: nativae formae accentum servat, nam pleonasmis accentus nativarum formarum non mutatur. Absonum est dicere, in* ἑέ *duplicatum esse* ἕ. — *῞Ε a Doriensibus non producitur in* εἷ 83, 12—24.

De accentu formarum ἑοῦ ἑοῖ ἑέ cf. pron. 78, 2—13; Her. II 113, 21. 125, 20; Lehrs Arist.[2] 331. q. e. 123; Mehlhorn gr. Gr. 232, 9; Ska I 19; Lob. Ell. I 60. De aeolica forma Fέ Ahr. diall. I 124; Mei. I 166.

83, 16 cf. Lob. Ell. I 414. II 224.

83, 18 cf. Her. I 537, 5.

83, 19 ἔξωθεν] 'in initio' scil. ἐcτίν vel παραλαμβάνεται, cf. pron. 92, 18 ἡ κλίcιc ἐντόc; Ska III 4. Hunc l. non recte intellexit WRibbeck Philol. VIII 693, 35.

83, 21 οἱ πλεοναcμοὶ τοὺc τόνουc τηροῦcιν] Ska I 19, 54 conferri iubet Lob. Rhem. 188.

83, 22 particulam γάρ servavi; ante eam haec fere supplenda sunt: 'aliter ἑέ factum esse in mentem venire vix potest, nam' e. q. s. v. adn. ad 14, 13.

83, 25 cf. pron. 94, 21; Ahr. diall. II 255.

Μίν *semper inclinatur; itaque in initio sententiae poni non potest.* Μίν *in locum* αὐτόν *pronominis substitui potest,* αὐτόν, *ubi primam secundamve personam significat, illius locum obtinere nequit* 83, 27—84, 5.

83, 27 cf. pron. 39, 12.

84, 1 εἴρηται] pron. 39, 24.

84, 2 cf. synt. 181, 25 κἀκεῖνο ἂν προcηγάγετο, ὡc ἡ ἐκεῖνόc ἐcτιν ἐν τρίτοιc, οὐ μὴν ⟨ὡc αἱ⟩ cύζυγοι ταύτηc ⟨καὶ⟩ κατὰ πρῶτον καὶ δεύτερον, ἡ αὐτόc, ἡ οὗτοc, ἡ μίν (dele ἡ μίν). καὶ ὅcαι (pro ὅcαι scribe ὡc αἱ c. Soph.) μὲν ὀρθοτονοῦνται .. αἱ δὲ κ. τ. λ. pron. 57, 10. 23; Aristonicus ad Κ 127. Α 73 ed. Friedländer.

Iones μίν, *Dorienses* νίν *dicunt.* Νίν *etiam complures significare potest; cuius usus origo ab Homero repeti potest. Apud eum enim* μίν *aliquotiens ad pluralem spectare videtur: quamquam videtur tantum, nam re vera ad synonymum singularis numeri pertinet. Omnino pluralem, ubi de una re agitur, usurpari consentaneum est, quippe qui unam rem duasve contineat; dualem vero et singularem poni, ubi de pluribus sermo est, absonum videtur. Neque vero dualis unam rem significare potest, ut qui certum definitumque numerum indicet, quemadmodum indicant 'tres' vel 'quattuor' numeralia* 84, 6—85, 11.

84, 6 cf. Ahr. diall. II 255—6.

84, 11 ὁ δὲ πλάνοc τῆc τοιαύτηc ἀφορμῆc ἴcωc ἐρρύη ἐκ τοῦ] 'Mire dictum; legitur quidem ἴcωc ἡ ἀφορμὴ ἐκ τοῦ ἀναβεβιβάcθαι pron. 49, 15,

ἡ ἀφορμὴ ἐκ τῶν ὑποτακτικῶν ἄρθρων ib. 110, 14: sed quod cum illis comparari posset, non inveni. Aut liberius haec dicta sunt pro ἡ ἀφορμὴ τοῦ τοιούτου πλάνου aut scribendum: ὁ δὲ πλάνος ἴσως ἐρρύη ἐκ τῆς τοιαύτης ἀφορμῆς. Facillimam emendationem ut ἐφορμῆς legamus pro ἀφορμῆς non audeo commendare, cum nomen ἐφορμῆς hoc sensu dictum esse exemplis ostendere nequeam' Ska I 19—20. Codicis scripturam iure tueri mihi videor; nam ut h. l. exspectaveris potius ἡ δὲ ἀφορμὴ τοῦ τοιούτου πλάνου, ita synt. 147, 2 τὸ εὔχρηστον τῆς γενομένης ἀφορμῆς mire dictum est pro τὴν ἀφορμὴν τοῦ γενομένου εὐχρήστου, et ib. 14, 22 παραλαμβάνονται δὲ καὶ εἰς ὀρθὴν τάσιν εἰς παρέμπτωσιν ἀντιδιαστελλομένου προσώπου pro εἰς ἀντιδιαστολὴν παρεμπίπτοντος π. Quibus exemplis iam pridem a me allatis (I 474), quae consimilia esse censeo, nihil comprobari putans Egenolff I 839 Uhligii emendationem amplexatur.

84, 14 pro versu 210 Ap. attulisse v. 252 monet WRibbeck Philol. VIII 700. Cf. Brugmann, Ein Problem 19.

84, 19 ἐπὶ τὴν συνωνυμίαν .. τοῦ δῶμα i. e. 'ad synonymon δῶμα; synt. 200, 4 πρὸς .. τὸ συνώνυμον τοῦ οἴκου i. e. 'ad synonymon οἶκος'.

84, 22 τὸ νέφος] i. e. τὸ v. 75 non ad νεφέλη quod praecedit, sed ad eius synonymon νέφος refertur. Iniuria τὸ νέφος delet Matth. II 631; ad 7, 28.

85, 1 b male legisse videtur; profecto ἑκατέρου genuina scriptura est: de Marte enim et Minerva agitur.

85, 2 καὶ εὔλογον καὶ σύνηθες idem est quod εὐλόγως σύνηθες; itaque nihil mutavi.

85, 3 Guttentagii coniectura displicet; sic enim supplenda oratio οὐκέτι δὲ τὸ ἑνικὸν ἐμπεριεκτικὸν τοῦ πληθυντικοῦ. — Καὶ ἔτι ἐπὶ δυϊκοῦ i. e. καὶ ἔτι τὸ πληθυντικὸν ἐπὶ δυϊκοῦ μεταλαμβανόμενον εὔλογον, εἴγε ἐμπεριεκτικόν ἐστι τοῖν δυοῖν, οὐκέτι δὲ τὸ δυϊκὸν ἐμπεριεκτικόν ἐστι τοῦ πληθυντικοῦ. διὸ κ. τ. λ.

85, 8 ἀντὶ quod est in A e coniectura restitueram I 474.

85, 9 scripturam κυρίου ἀριθμοῦ defendi III 588, idque iure; nam κύριος ἀριθμός est 'numerus proprie dictus', cui numerale indefinitum opponitur (synt. 36, 9); pron. 112, 17, quem locum b attulit, κύριον ὄνομα est 'propria significatio'; cf. κυριωτέρα λέξις synt. 166, 26; κυριώτερον σχῆμα ib. 167, 2.

5. Duales. α. primae serundaeque pers. 85, 12—88, 17.

Duales primae et serundae pers. per omnes casus semper rectum tonum servant. Nominativi et accusativi νῶι *et* σφῶι *sunt, attice* νώ σφώ, *quae formae etiam apud Homerum leguntur; genetivi et dativi* νῶιν *et* σφῶιν. *Contracta* σφῷν *forma uno Homeri loco* δ *62 admittenda est,* σφῶν *enim si legeres, tertia esset persona; requiritur autem secunda* 85, 12—86, 9.

85, 12—13 ἡ αἰτία εἴρηται] pron. 38, 9 sq.; 76, 27; cf. synt. 181, 25; Her. I 475, 3—7; schol. AB ad Ε 219 = Her. II 49, 17—26; schol. A ad Θ 352. 377. Ο 146. Χ 216. EM 609, 30 sq.; Pierson ad Moer. 266[a]; Lobeck Ell. II 48. 193. 276. 316; Buttmann Lex. I 48; Göttling Acc. 366; Ebeling Lex. Hom. I 335. 337. II 297; La Roche h. T. 319. Lex. Messan. MRh. XLVII 407.

85, 14—23 Ska I 2—3 'Displicet .. quod cum monosyllabas formas νώ et σφώ atticas esse iisque etiam Homerum uti dixisset, genetivum et dativum νῶϊν et σφῶϊν commemoravit, tum demum attica protulit exempla nominativi et accusativi, quibus statim versum Homericum, in

quo genetivus vel dativus legitur, adiunxit his verbis: τοιοῦτο γάρ κ. τ. λ.' Totum locum Uhligium restituisse cum Egenolffio I 839 existimo.

86, 2 ἐδόκει ἐπίμεμπτον] v. testim. AP III 438; Bernhardy Synt. 162; Cobet Micell. crit. 259, 59; Cauer in Curt. Stud. VII 113; tres versus 62—64 reiecerunt Zenodotus, Aristophanes, Aristarchus (Nauck Arist. 25; Carnuth Ariston. 41; Düntzer Zen. 190; Ludwich Ar. 537), quibus assentiuntur IBekker, Wilamowitz-Moellendorf h. Unters. 92; Hennings Telem. 182; ALudwich in edit. Od.; dissentit Kirchhoff d. hom. Od. 187.

86, 3 pro ὑπὲρ Nauck Arist. 25 n. scribi iubet οὐ περί, quod valde improbo; in eo enim est Ap. ut demonstret, secundam personam requiri, cf. pron. 18, 21 ἐν δὲ τῇ πρὸς ὃν ὁ λόγος ὑπὲρ αὐτοῦ, δεύτερον. ib. 24, 27 ὁ . . . πρός τινα ἀπερειδόμενος τὸν λόγον ὑπὲρ αὐτοῦ τοῦ προσφωνουμένου. synt. 254, 6 δεύτερον δὲ τὸ πρὸς ὃ ἡ ἀπόταςις ὑπὲρ αὐτοῦ τοῦ προσφωνουμένου.

Formae atticae νώ σφώ *in libris Homeri et poetarum tragicorum comicorumque oxytonae sunt et sine iota scriptae,* idque recte, nam *formae declinabiles in* ω̄ *oxytonae esse solent. Ita fit ut quidam* νῶι σφῶι *formas cum analogia pugnare dicant. At neque has ab illis, neque illas ab his derivare licet. Nam si atticas formas genuinas esse statuimus, a) mirum est* ῑ *post vocalem additum per se syllabam esse; b) nec epectasis est; ea enim si esset,* νῶι *non in fine* (νῶ — ϊν) *sed ante* ῑ *flecteretur; c) per diaeresin factae esse nequeunt formae* νῶι σφῶι; *nam neque ea diaeresis statui potest, qua ex una vocali fiunt duae (eo enim modo una* ε̄ *additur, eaque praefigitur* ω̄ *vocali), nequa ea, qua diphthongus in sua distrahitur elementa: comprobandum enim erat antea* νῴ σφῴ *scribi, quas scripturas non exstare vel ex boeotica dialecto manifestum est; quoniam enim in ea* ῳ̄ *in* οῑ *transire solet,* νῴ *illud boeotice* νοί *sonaret, quae forma nulla est. d) Ex* νωίτερος σφωίτερος *formis nihil colligitur: sunt enim factae ex genetivis* (νῶιν σφῶιν) 86, 10—87, 11.

86, 11 τῷ ποιητῇ] duobus locis νώ apud Homerum legitur Ε 219, ο 475; cf. Dronke MRh. IX 115; Cobet Mnemosyne II 188; Carnuth in Burs. Jahresb. 1876 I 169, 59. Ebeling Lex. Hom. I 335.

86, 12 Uhligii coniectura non satis veri similis est, vix enim exitus in ω̄ casualibus esse consuetus dici potest; cf. pron. 87, 25 τὰ εἰς ω̄ λήγοντα πτωτικά, κλίσεως τυγχάνοντα, οὔποτε περισπασμὸν ἀνεδέξατο. ib. 92, 16; Lob. Ell. II 276—77.

86, 13 ἡ γραφὴ] Lehrs Arist.[2] 30.

86, 21 'ἀδιάστατος . . diphthongus est, si ex simplici vocali assumpta littera ῑ facta est, κεινή, δείους' Ska I 20.

86, 25 ἔξωθεν h. l. est 'in fine'.

87, 1 πρὸς οἷς — 2 χρήσεως] haec aptius 86, 19 inter αἱ κοιναί et Εἰ γὰρ inseruntur; ab h. certe l. aliena sunt.

87, 2—8 in paraphrasi explicavimus; cf. Herod. I 475, 3 sq. II 218, 16 sq.

87, 4 μουσέων ὀρέων] diversa exempla misceri monet Lob. Ell. II 99; idem in adnotatione 'hic τὴν κατὰ διάστασιν διαίρεσιν', inquit, 'vocat significans fortasse eam, qua circumflexum ῶ in έω, unde contractum putatur, rursus dissolvitur, eoque nomine discernit a tralaticia illa, qua diphthongi dirimuntur in vocales, e quibus constant, εῑ in εϊ, αῑ in αϊ'. Sed e contrario posteriorem rationem ab Ap. τὴν κατὰ διάστασιν διαίρεσιν appellari, vel ex allatis exemplis apparet κόϊλον πάϊς; cf. paraphr. et Ska I 20, 57

'Duo discernit diaereseos genera, alterum ut μουσέων ὀρέων, si ex una vocali factae sunt binae: alterum, si diphthongus in sua dissolvitur elementa (ἡ κατὰ διάστασιν διαίρεσις), ut κοῖλος — κόϊλος'. — De tota hac re egit Lob. Ell. I 60. II 4—140; Rhem. 187 sq. Lehrs ad Her. 20, 34.

87, 8 'neque vero hunc usum ad sola talia adiectiva [qualia sunt πατρῷος boeot. πατροῖος] pertinere, indicat Ap., cum tradit nonnullos iota subscriptum in νῷ falsum iudicasse, quod Boeoti non dicerent νοί' Ahr. diall. I 194; optimo igitur iure Bekkeri coniecturam reicit (ib. n. 10); cf. ib. 208, 4.

Sin ex νῶι σφῶι *formas atticas factas esse statuimus: aut* ῑ *servandum est cum circumflexo; aut, si* ῑ *per apocopen evanuit, circumflexus superest, ut in* δῶμα δῶ sim. 87, 12—16.

87, 13 κατὰ τὴν πρόσληψιν τοῦ ῑ] 'ita ut ῑ non abiciatur'. — Καδμῆδες — Νηρῆδες] cf. EM 604, 54; Theod. Hilg. I 184, 16. 236, 23. 240, 6. 242, 7. 247, 25. 381, 35. Suid. s. v. Lex. Messanense MRh. XLVII 406.

87, 14 ἐμποδίου] adv. 180, 28. 157, 24; coni. 226, 14.

87, 15 coni. 224, 24. Her. (ind. s. v. δῶ); Lob. Ell. II 285; de ἦλ id. Ell. II 290. 291. 316—17.

Neutra igitur ratio cum bene procedat, fuerunt qui et has et illas formas nativas esse sibi persuaderent, praesertim cum Homerus utrisque formis utatur. Quodsi e vulgari usu de attica dialecto iudicium ferendum est: praestat dicere, atticas formas per apocopen factas, acutum autem ideo impositum esse, quod is terminationi in ω̄ *et duali peculiaris sit* 87, 17—88, 5.

87, 17 θεματικάς] cf. Wackernagel path. passim; Egenolff III 168 sq.

87, 21 ἀπὸ τῆς κοινῆς] cf. Lob. Rhem. 187 sq.

87, 25 cf. 86, 12. 92, 16; Her. II 33, 1—23 = schol. A ad B 262.

88, 5 Lehrs Arist.[2] 253 καθὸ in καίτοι mutato h. l. sic interpretatur: 'quamquam propria forma erat ἠόα neque ideo mirandi causa erat nisi ex reliquorum analogia'. Sed hoc potius Apollonio in animo est dicere: 'Qua de causa (quia ex Λητόα fit Λητώ, ex Πυθόα Πυθώ) haesitasse aiunt Aristarchum in ἠῶ vocis accentu, quod forma nativa esset ἠόα, quam, si analogiam Λητώ Πυθώ vocum sequeretur, acuto, non circumflexo notari oporteret.' Cf. RSchneider III 588; de re v. EM 30, 4; Lob. Ell. II 108.

Pronomina νώ σφώ *cum eam habeant terminationem, qua voces quae flectuntur uti solent, nihil obstat ne ipsa quoque flectantur; a quibus ut* νῶιν σφῶιν *formae descendant, (quia genetivi dualis duas vocales habere solent, quarum altera est* ῑ*) et ut circumflectantur, (quia genetivi dualis circumflecti solent,) ratio flagitat. —* Νῶε *forma Antimachus et Corinna utuntur.* 88, 5—17.

88, 6 Herodianus tales formas qualis est μάρτυρ primitivas accipit ex μάρτυς aeolico more ortas, cf. II 213, 6; Eust. 114, 18; Lob. Ell. II 290. 312—17; Parall. 217. De μάκαρ II 575, 26 idem sensit quod Ap.: ex μακάριος illud per apocopen ortum esse. Cf. Choer. I 296, 23 Hilg.

88, 7 Ap. igitur in eis erat qui γηράς ex γηράσας decurtatum esse arbitrabantur; Herodianus a γήρημι derivat; cf. Her. II 266, 1—11; Lob. Ell. I 383 sq. II 309.

88, 13 formae νῶε fidem non abrogare videtur Ahr. diall. I 208, nec Mei. I 273 ('von νω- ausgehende Weiterbildung') nec GMeyer gr. Gr.[2] 391 'Korinna [et Antimachus] soll νῶε gebraucht haben, ohne Zweifel eine

durch Anfügung der gewöhnlichen Dualendung -ε an den Dual νώ entstandene Form.' — Stoll Animadv. in Antim. 28 dubitat, utrum ἐν Θήβῃσι scribendum sit, ut haec quoque verba Antimacho tribuantur, an ἐν Θηβαΐδι; posteriorem emendandi rationem, quam ipse proposui I 474, praetulit.

β) Dualis tertiae personae 88, 18—89, 20.

Cφωέ, *quod unius accusativi est, apud Homerum ubique integrum servatur; sed apud Antimachum etiam decurtata* cφώ *forma occurrit* 88, 18—89, 2. Cf. synt. 167, 5—168, 17.

88, 18 de accentu v. pron. 90, 14; synt. 134, 22. Her. I 475, 12. II 62, 4. Cφωέ . . αἰτιατικὴν μόνην cυμαίνει] pron. 90, 6; synt. 181, 21. 183, 5—17; Her. I 475, 13; EM 739, 20; AO I 393, 10; Düntzer Zen. 57; La Roche h. T. 356; Cauer in Curt. Stud. VII 113.

88, 22 cf. schol. AV ad K 546. Οὐ τοῦ ἔπορε τὸ ε̄ ἔχει] i. e. versus habet ε̄ illud non e forma ἔπορε, sed e pronomine.

88, 27 τὸ καί] 'hanc ipsam ob causam'; recte Stoll Antim. 29 iubet conferri T 176; v. quae ad pron. 103, 6 adnotavimus.

Ixio formam cφωε (i. e. cφῶε, non cφωέ) *etiam secundae pers. vindicare voluit, his de causis: primum hanc* cφῶε *formam respondere formae* νῶε *primae pers., deinde ut ex* cφώ *tertiae pers.* cφωέ *factum sit, ita ex attica secundae pers.* cφώ *forma hanc* cφῶε *ortam esse. At nec* νῶε *exempli causa afferri potest, quippe quod rarissimum sit, nec* cφώ *tertiae pers., eadem de causa. Nec licet omnino a scriptoribus non magnae auctoritatis testimonia petere. Accedit quod* νῶι *primae pers. formam* cφῶι *secundae tuetur. Praeterea* cφῶι *usitatum est* 89, 3—13.

89, 3 de Demetrio Ixione ad 79, 12. De his locis quid Zenodotus statuerit, e scholiis non discimus; Düntzer Zen. 57 eum quoque cφῶε dedisse suspicatur; certe eundem Μ 366 cφῶε legisse tradit schol. A: Αἶαc cφῶι μὲν] ὅτι Ζηνόδοτος γράφει cφῶε. Τοῦτο δέ ἐcτιν αὐτούc, ὅπερ οὐχ ἁρμόζει. τὸ δὲ cφῶι ὑμεῖc. Scholiasta igitur cφωέ intellexit, sed Zenodotum cφῶε scribi voluisse eamque formam secundae tribuisse apertum est. Ixionem quoque formam illam eo accentu notari iussisse quo notavi, vel ex ea re manifestum est, quod cφῶε formae νῶε respondere dicit, nullo de accentu verbo adiecto. — De re cf. WRibbeck Philol. VIII 700; Cauer in Curt. Stud. VII 112.

Trypho cum Ixione consentit; praeterea formas dualis tertiae cφωέ cφωίν *ex* cφέ *et* cφίν *factas esse censet,* ω̄ *inserta. Sed a) qui fit ut non in prima secundaque persona dualis eodem modo ortus sit? b)* cφίν *potest* ν̄ *litteram abicere,* cφωίν *non potest; c)* cφίν *dativi est,* cφωίν *genetivi et dativi; d) non apparet, qua de causa non a* cφέαc *et* cφίcιν *disyllabis similes formae descenderint* 89, 14—20.

89, 19 ἡ δὲ (cφωίν) γενικῆc καὶ δοτικῆc] idem praecipit Her. I 475, 15. II 62, 3. 121, 35. Ska I 21, 59 'Nec deest causa litigandi. Nam de pron. 89, 19, ubi Tryphonem refellit, qui cφωέ et cφωίν e cφέ et cφίν epenthesi vocalis ω̄ facta esse existimabat, cφίν dicit dativum esse, cφωίν g e n e t i v u m et d a t i v u m. Eadem praecipit synt. 183, 22 ἔcτι γὰρ (scil. δυϊκὴ γενικῆc πτώcεωc) καὶ ἕνεκα τῆc φωνῆc καὶ ἕνεκα τοῦ cημαινομένου. Et ita nos a pueris didicimus. Quid est igitur, quod de pron. 91, 16 (cf. 111, 6) cφωίν solius dativi formam esse contendit et, ubi genetivi notionem habere videatur, ἐν cχήματοc ἔθει pro patrio casu poni

dicit? (91,16 καὶ δῆλον ὅτι (in versibus Hom. quos attulit) δοτικαί εἰcι καὶ εἰc γενικὴν μεταλαμβάνονται, ὡc ἐν cχήματοc ἔθει, ὁμοίωc τῷ Ἀχιλῆϊ δαμαcθεὶc κτέ.) Equidem cum dualis tert. pers. usus rarissimus esset, ne antiquis quidem grammaticis certum de eo fuisse iudicium existimo, et Apollonium priore loco, cum cφωίν e similitudine coniunctarum (cuζύγων) formarum pr. et sec. personae iudicaret, genetivum et dativum illa forma significari dixisse, altero loco, cum usum Homericum, de quo vid. Krueger. Gr. Gr. II 66, eam soli dativo assignasse.' Quae explicandi ratio prorsus incredibilis esse videtur Matthiae II 639 'Aber wenn ihm das System jene erste Ansicht gegeben hatte, warum sollte er ihr bei Beobachtung des Homerischen Sprachgebrauchs untreu werden, da die Form doch in manchen Homerstellen genetivische Bedeutung hatte?' Ne multa: delet haec 91,6—20; nefarium autem interpolatorem non satis habuisse censet additamentum suum invehere, sed mutilasse etiam initium argumentationis quae sequitur.

γ) Inter duales secundae et tertiae pers. quid rationis intercedat quaerentes, in diversas partes discedunt grammatici. *Sunt enim, qui primae et secundae pers. duales nativas esse formas, et e duali secundae pers. per inclinationem formas tertiae factas sibi persuadeant. Nam a) quemadmodum ex* cφῶιν *sec. pers. accentu mutato* cφωίν *factum sit, ita ex* cφῶι *accusativo sec. natum esse* cφωί *accusativum tertiae. Itaque* cφωί, *non* cφωέ, *genuinam esse formam. — At inauditum est, mutato accentu mutari pronominum personas* 89,21—89,28. Cf. synt. 167,5—169,25.

89,21 Ὁμοίωc οὖν ταῖc τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου θέματά τινεc ἠξίουν εἶναι] quae si sana essent, hanc praeberent sententiam: 'quidam has formas (cφωίν cφωέ) pariter atque formas primae et secundae p. θέματα haberi voluerunt'. Quae cum eis quae sequuntur pugnant. Nam illi tantum abest ut θέματα esse cφωέ cφωίν sibi persuadeant, ut cφωί enclima vocis cφῶι, cφωίν enclima cφῶιν formae arbitrentur. Itaque ὁμοίωc ad primam et secundam p. pertinet, quae pariter θέματα esse dicuntur; ταῖc igitur in τὰc mutandum est.

89,21 τινεc] synt. 167,5 Ἐπεὶ οὖν παρήλθομεν εἰc τὰc ἀντωνυμικὰc γραφὰc τοῦ Ζηνοδότου, οὐ παρέλκει καὶ περὶ τοῦ 'τίc τ' ἄρ' cφωι' διαλαβεῖν· τὴν γὰρ τοιαύτην γραφὴν καὶ Σέλευκοc προκρίνει καὶ ἄλλοι πλεῖcτοι: in his fuisse Dionysium Sidonium discimus e schol. BV ad A 8 οἱ μέντοι περὶ τὸν Σιδώνιον τῇ cφῶι ἀρέcκονται, οὐ καλῶc. ἡ γὰρ cφῶι δύο πτώcειc ἐπιδέχεται, ὑμεῖc τε καὶ ὑμᾶc, ὧν οὐδέτερον ἁρμόζει. τὸ δὲ cφωέ μᾶλλον τρίτου ἐcτὶ δυϊκοῦ προcώπου, καὶ cημαίνει τὸ αὐτούc: cf. AG II 915,19; schol. A ad K 546 (= Friedl. Arist. 184); Düntzer Zen. 57; WRibbeck Philol. VIII 699. — Τάρ, non τ' ἄρ', omnes Alexandrini scripsisse videntur, cf. Lehrs q. e. 131 sq. De Seleuco cf. Ludwich Arist. (ind.); Max Mueller De Seleuco Homerico. Gottingae 1891 (Diss.); de Dionysio Sidonio adn. ad pron. 81,4. De θέμα vocis notione ad pron. 10,27 dictum est.

89,26 cf. Her. I 475,15.

89,27 μήποτε] 'forsitan'.

89,27—28 cf. synt. 168,5—8.

Alterum adversariorum argumentum. b) '*Si quae formae in prima secundaque pers. eundem exitum habent, etiam in tertia eadem terminatione utuntur* (ἡμᾶc ὑμᾶc — cφᾶc sim.): *itaque siquidem prima et secunda habent* νῶι cφῶι *formas, quae* (non solum nominativi sed) *etiam accusativi*

sunt, consentaneum est tertiae quoque accusativum in ι exire.' Sed quae eadem terminatione utuntur, non ab iisdem litteris incipiunt (ἡμᾶϲ — ὑμᾶϲ — ϲφᾶϲ): rursus igitur quae ab iisdem litteris incipiunt (ϲφῶι — ϲφωέ) *mirum non est diversos exitus habere. — Deinde quae eundem exitum habent, etiam eiusdem casus esse solent:* ϲφωέ *autem unius est accusativi, cum* νῶι ϲφῶι *et nominativum et accusativum significent.* Alia argumenta quibus ϲφωέ tuentur futilia sunt, *nam absonum est dicere* ϲφωέ *defendi* νῶε *formae analogia, quia* νῶε, inusitata forma, *ne apud Homerum quidem occurrit* 90, 1—8.

90, 3 sic scribendum esse ut scripsimus, vel e paraphrasi elucere censemus.

90, 4—5 cf. synt. 168, 9—17.

90, 6—7 cf. Her. I 475, 13; AG II 915, 20.

90, 7 οὐ γάρ] γάρ quo spectet, ex paraphrasi apparet; de hoc usu ad 14, 13 dixi.

90, 8 cf. pron. 89, 7.

Tertium adversariorum argumentum. c) '*Concedetur* ϲφωί *respondere* νῶι *formae.' At* quo pacto ex analogia νῶι (ϲφῶι) formae effici potest, exstare ϲφωί accusativum, quando *ne* ϲφωίν *quidem* genetivus dativusque (cuius forma, si ab accentu recesseris, prorsus convenit cum ϲφῶιν), *enclima est* ϲφῶιν *formae, sed,* ut *oxytonum, nativum. Nunquam enim properispomenum in oxytonum transire vel inclinari potest* 90, 9—15.

90, 10—12 οὐδ' ἡ . . ϲφωιν . . ἀνάλογοϲ] 'ne ϲφωίν quidem analogiam νῶιν ϲφῶιν formarum secutum est'; sic legendum esse vel e paraphrasi apparere puto; cf. RSchneider III 592.

90, 12 θέμα γὰρ ἴδιόν ἐϲτιν] 'Et illos quidem, qui e secunda persona originem duxisse (tertiam) dicebant, pron. 89, 27 et 90, 13 recte monet nullum pronomen mutato accentu mutare personam: ϲφωίν igitur θέμα ei est ἴδιον ὀξύτονον, non ἔγκλιμα τῆϲ ϲφῶιν. Et cum his consentiunt quae de synt. 168, 5 dicit . . Iam audi quae de eadem re de synt. 169, 9 dicit: καὶ εἰ τἀκριβέϲ τιϲ ἐπιϲτήϲειεν, εἴϲεται ὡϲ ἐπὶ τοῦ δευτέρου προϲώπου δυϊκαὶ δεόντωϲ ἐξέλιπον, αἱ δὲ τοῦ τρίτου καὶ εἰϲ τὸ δεύτερον μετατιθέμεναί εἰϲιν κ. τ. λ. Haec qui mihi dixerit quomodo in concordiam redigi possint cum eis quae de pron. 89, 27. 90. 13. 91, 5 et synt. 168 legimus, eum vel ad gravissimas rixas componendas aptissimum habebo' Ska I 21. Ad pron. 3, 12—15. Matth. II 640 etiam synt. 169, 6—22 delet.

90, 14 Her. I 475, 13.

90, 14 Εἴρηται — 15 ϲημαίνειν] 'quibus verbis inepte dirimuntur, quae de accentu dualium dicuntur: fortasse ex altero libro de synt. 168, 8 transscripta sunt' Ska I 12, 24. Accedit quod μέν particula quod respondeat non habet.

Quartum adversariorum argumentum. d) '*Falsum est dicere, barytonum* (ut ϲφῶιν) *non posse inclinari* (itaque non posse ex eo ϲφωίν fieri), *nam* ἡμέων *et barytonum est et encliticum* (ex ἡμῶν per inclinationem factum).' *At primum quidem* (ἡμέων) *non suapte natura barytonum est, sed diaeresi ex* ἡμῶν *natum: deinde* confuderunt illi enclitica et inclinata; *enclitica* enim (in quibus est ϲφωίν) *accentum in syllabam quae praecedit reiciunt* (itaque ἡμέων et ϲφωίν inter se omnino non possunt comparari) 90, 16—19.

90, 18—19 cf. pron. 36, 1—5.

Sequuntur iam argumenta eorum, qui in contrariam partem disputantes dualem secundae pers. e tertiae duali ortum esse contendunt 90, 20—92, 5. Primum argumentum α) '*Quoniam* σφ *litterae initiis pronominum tertiae pers. propriae sunt* (σφᾶς σφῶν σφίσιν σφίν σφέ, ad quae accedunt σφωέ σφωίν) *apparet dualis tertiae pers. formas nativas, ideoque formas secundae ex eis ortas esse.* Alterum argumentum. β) *Inclinata est ubi recto tono proferantur; ita ad* σφωίν *inclinatum pertinet* σφῶιν *recto tono prolatum, quod secundae pers. tributum est* 90, 20—91, 2.' Quae refelluntur. *Primum non licet usui nimiam constantiam obtrudere* (i. e. quod complura tertiae pers. pronomina a litteris σφ incipiunt, non sequitur ut quaecumque a σφ ordiuntur aut tertiae assignentur aut e tertia orta esse putentur). *Deinde fieri non potuit quin primae secundaeque pers. formae erectum tonum servarent;* itaque ex accentu nihil colligi potest. *Tum ne formae quidem* σφωέ *et* σφῶι *congruunt. Denique* σφωίν *solum dativum significat, cum* σφῶιν *sit genetivus et dativus* 91, 2—20.

91, 3 Οὐ δεῖ — βιάζεσθαι] v. paraphrasin.

91, 5 εἴρηται] pron. 38, 9. 76, 27; synt. 134, 13.

91, 6—20 haec delere Matth. II 640 iam supra ad 89, 19 dictum est.

91, 16 ἐν σχήματος ἔθει] ad pron. 54, 18.

91, 18 cf. pron. 49, 3. 54, 20.

Quod supra dictum est, σφωίν solum dativum significare, '*mirum*', *inquiunt,* '*non est, quoniam nullum exstat possessivum dualis tertiae; nam ut a genetivo* νῶιν νωίτερος, a σφῶιν σφωίτερος *derivatur, ita a genetivo dualis tertiae pers.* (si exstaret) *possessivum descenderet; atqui non descendit: ergo consentaneum est genetivum non exstare*'. *Quibus haec opponuntur. Si paragoga desiderantur, non sequitur ut primitiva,* a quibus derivari possunt, *ipsa quoque desiderentur.* Quamquam ne opus quidem est hanc causam afferre, *nam mirum non est possessivum illud deesse; omne enim pronomen derivativum e primitivo orthotono oriri solet;* σφωίν *autem semper inclinatur* 91, 21—92, 5.

91, 21—25 h. l. notabilem esse dicit Ska I 21, 60 quia haec ex aliorum mente dicta esse non prius cognoscimus quam l. 25; maximeque offendere particulam καί (l. 21). Verum καί illud habet quo excusetur, nam haec verba eorundem sunt quos antea bis disputantes fecit Ap., quorum oratio continuatur, quasi non sit interrupta.

91, 23 ὡς καὶ . . ἐγίνετο] omittitur ἄν cf. pron. 12, 20. 31, 19. 32, 1. 70, 24 all. et comment. de Ap. consuet. Matth. I 76 ὡς κἄν.

92, 3 ἐπεὶ] sententia ante ἐπεὶ supplenda est; v. paraphrasin et quae ad 14, 13 adnotavi; ἔπειτα Hoersch. 373.

92, 5 εἴρηται] pron. 36, 27; cf. pron. 102, 11; synt. 183, 17—25; Her. I 478, 23.

δ) De ἐκείνω τούτω τώδε formis.

De accentu ἐκείνω, τούτω *formarum nihil monendum est;* τώδε *autem* (non τῶδε) *quidam eam ob causam scribi censent, ut a dativo singularis* (τῷδε) *distinguatur. Quae causa futilis est. Centena* enim notione diversa forma *conveniunt.* '*Deinde*', inquiunt, '*ubi syllaba brevis sine tono sequitur, fieri non potest ut syllaba longa acuto signetur. Ergo* τῶδε *scribendum est*'. *Sed fugit eos formas amplificatas eundum accentum habere atque nativas; amplificatum autem esse* τώδε, *vel ea ex re apparet, quod ab interiore parte* (i. e. ante δε) *declinatur* 92, 6—19.

92, 7 'Qui locus egregie illustratur per Choeroboscum Bekk. p. 1236 et 1248' Lehrs q. e. 134; cf. AO I 398, 30; EM 416, 24; Her. II 60, 3—8. 76, 7—10.

92, 13—14 interpunctione correcta h. l. Ska I 22, 61 sic explicat: 'Quid igitur εἶθε, αἶθε ναίχι? nonne ita pronuntiantur, quod sunt formae productae [potius 'quod productio facta est'; itaque nihil mutandum, cf. 94, 9], cum integra forma potior sit producta?' Quod Lehrs q. e. 134, 3 scribi iubet, non probo, quia h. l. ἐπεκτείνεсθαι verbi notionem requirimus, quam non memini apud Ap. ἐπεκφέρεсθαι verbum induere. — De εἶθε et αἶθε cf. Her. (ind.); Choer. 386, 17 Hilg.; Lob. Ell. II 245.

92, 16—19 concludendi ratio haec est: 'voces per epectasin factae accentum vocum primitivarum servant. Atqui duales in ω̄ exeuntes nunquam perispomeni, sed, qui quidem exeunti syllabae accentum imponunt, oxytoni sunt. Ergo τώδε non magis circumflexum admittit quam τώ. Esse autem accentum δυνάμει in fine vocis τώδε, ideo quod δέ nihil nisi epectasis sit, ea ex re manifestum est, quod ὅδε ab interiore parte (ante δε̄ syllabam) flectitur'. Ceterum Ska I 22, 6 negat ὡc particulae causalem notionem subici ab Ap.; nec ipse exempla in promptu habeo. Pro ὅτι ante ἐπεκτ. l. 18 Egenolff I 841 suspicatur scribendum esse ὅτε ⟨καὶ⟩ vel ⟨καὶ⟩ ὅτι.

6. Nominativi pluralis

α) primae personae 92, 20—93, 21.

'Ημεῖc ὑμεῖc cφεῖc *formas non solum atticas, sed etiam ionicas esse, ex scriptoribus clarissimis comprobari potest.* 'Αμέc *dorica forma est; eius accentus non ideo vituperandus est, quod casualia in* ε̄c *acutum ultimae respuant. Nam primum personalia analogiam non sequuntur; deinde Dorienses ultimam acuto notare solent. Tum circumflexi locum, syllaba correpta, acutus occupat, praeterquam ubi forma impedimento est. Aeolenses* ἄμμεc *dicunt* 92, 20—93, 21.

93, 1 καί aut transponendum est, ut voluit Ska I 22, aut delendum; nam si vera esset scriptura, Ap. magis usitatam ἡμέεc formam quam ἡμεῖc in dialecto ionica esse diceret; sed et ex eis quae praecedunt et quae sequuntur elucet, eum ἡμέεc ὑμέεc cφέεc formas in universum dialecto ionicae abiudicare, idque iure, cf. Dindorf dial. Herod. § 13; Krueger gr. Gr. II 67; Bredov. dial. Herod. 282; Lob. Ell. II 57. OHoffmann Diall. III 358.

93, 3 'Est enim titulus libri Parthenii et fragmentum constans verbis ὑμέεc κ. τ. λ.' LDindorf in Thes. s. v. Εἴδωλ. Idem viderat AMeineke (Anall. Alex. p. 268).

93, 5 'Αμέc] Ahr. diall. II 258, 24.

93, 7 ἀπέcτραπται] v. paraphr. et pron. 93, 15.

93, 10 Eust. Il. 669, 1 τὸ δὲ ἀκλεέc εὐθεῖά ἐcτι πληθυντικὴ ἀντὶ τοῦ ἀκλεεῖc, ἀπελθόντοc τοῦ ῑ... ἄλλοι δὲ παροξύνουcιν. ὡc γὰρ ἀγακλέεc κατὰ ἔλλειψιν τοῦ ἑνὸc ε̄, οὕτω φαcὶ καὶ ἀκλέεc. EM 198, 12. Lehrs q. e. 140; Lob. Ell. I 264 'Nam hoc ἀκλεέc, quod nostrorum plerique pro adverbio habent, Ap. nominativum esse statuit ex ἀκλεεῖc conversum'. Buttmann Lexil. I 42.

93, 11 scriptura ἀκλεεῖc fortasse servanda erat.

93, 12 ἐδείχθηcαν] pron. 17, 8. 65, 27.

93, 13 προcάγειν] cf. Ahr. diall. II 26, 1, ubi quod proposui προάγειν legitur, sed sitne ab Ahrensio an a typotheta profectum, obscurum est. Certe προάγειν scripsit Ap.

93, 13 Ska III 8 ἀφαίρεσις et ὑφαίρεσις promiscue usurpari docet. V. ind.

93, 14 ποιές] Ahr. diall. II 176.

93, 15—16 νοέν — δασμηφορέν] Ahr. diall. II 177, 9.

93, 18 ἄμμες] Ahr. diall. I 124; Mei. I 166.

β) Nominativi pluralis secundae personae.

Ὑμεῖς *attica et ionica forma est; Dorienses* ὑμές, *Aeolenses* ὔμμες, *Boeoti* οὐμές. *Omnino* ὑμεῖς ἡμεῖς *formas genuinas esse* (non ὑμέες ἡμέες), *vel ex ea re apparet, quod ex eis* ῑ *subtracta* ὑμές *et* ἀμές *factae sunt* (ῑ enim subtrahitur a Doriensibus, non ε̄, ποιεῖς — ποιές). *Nihil igitur agunt qui formas* ὑμέες ἡμέες *tueri student, et ita quidem, ut* ῑ *in* ε̄ *transiisse contendant; ea enim mutatio fieri non solet nisi in brevibus syllabis* (non in diphthongo, qualis est in fine ὑμεῖς vocis). '*Iam vero*' inquiunt, '*insolitum est nominativi exitum diphthongum habere* (ὑμ-εῖς), *ubi ceterorum casuum terminationes unam vocalem continent* (ὑμ-ῶν ὑμ-ῖν ὑμ-ᾶς).' *At vides in* σοφῶν *genetivi exitu unam vocalem esse, cum in ceteris casibus duo sint. Quodsi ne diaeresin quidem* ὑμεῖς ἡμεῖς *passa sunt, cum aliae voces in* ειϲ *exeuntes distrahantur* (ut ταχεῖς ταχέες 99, 23): id non est quod mireris; nam *in pronominibus analogiam quam nomina sequuntur frustra quaeres.* Quam si requireres, etiam ut *genetivus singularis* (ὑμεῖς ἡμεῖς prononinum) *in* ϲ̄ *exiret,* flagitandum esset: *is enim esse solet finis vocum* (ταχέος), *quarum nominativus plur. in* εεϲ *terminatur* 93, 22—94, 9.

93, 22 ὑμές] Ahr. diall. II 258.

93, 23 ὔμμες] Ahr. diall. I 125; Mei. I 167. OHoffmann II 560.

93, 28 οὐμές] Ahr. diall. I 208; Mei. I 273.

94, 1 redit Ap. ad sententiam iam supra, ubi de ἡμεῖς sermo erat (93, 1 sq.), explosam eorum, qui ἡμέες ὑμέες ionicae dialecto vindicabant; διὰ τοῦ ε̄ scribendum esse (RSchneider III 592) e paraphrasi apparere confido. Totum locum nondum sanum esse censet Hoersch. 387. Τὴν διὰ τοῦ εῑ γραφήν] cf. pron. 93, 13.

94, 7 τὴν ἐν ὀνόμασιν ἀκολουθίαν ζητοῦντες ἐν ἀντωνυμίαις] pron. 9, 12. 10, 27 sq. 11, 21. 21, 28. 81, 17.

94, 8 τὴν εἰς ϲ̄ γενικήν] scil. ζητητέον. Omnino verba saepissime mente supplenda sunt; cf. quae ad 7, 28 congessi.

Insulsum est, longam terminationem (in ὑμεῖς) *duas vocales* (non unam diphthongum) *accipere; nam ea ratione etiam* longi *fines* υς ις *pro duabus vocalibus habendi essent; nec minus insanum est dativum* ὑμεῖν, non ὑμῖν *scribere, ut cum* ὑμέων *et* ὑμέας *concinat; nam hae formae distractae sunt,* ὑμῖν *autem distrahi non posse e dialectis apparet* 94, 10—18.

94, 13 Πάλιν δὲ καὶ scil. οὐχ ὑγιές. — Διὰ τοῦ ε̄] cf. pron. 97, 15.

94, 16 παράδοσις est vulgata librorum memoria, per quam scriptorum consuetudo cognoscitur; ex ea et e dialectis iudicium de verborum formis fertur: κατὰ τὴν παράδοσιν pron. 45, 24; ἡ τῶν ἀντιγράφων π. adv. 156, 20; σαφὲς ἐκ τῆς π. ib. 161, 9; ἕνεκα τῆς ἀκριβοῦς π. ib. 164, 6; μαρτυρούσης τῆς π. ib. 199, 17; τὰ κατὰ παράδοσιν τῶν Ἑλλήνων synt. 36, 22; ἡ κατὰ τὸν Ἑλληνισμὸν παράδοσις ib. 36, 27 (eandem notionem induit apud Herodianum; cf. JWackernagel MRh. 1876 p. 433). Qua quomodo utendum sit ad consuetudinem poetarum et scriptorum cognoscendam statuendamque et ad usum cotidianum corrigendum, exponit Ap. synt. 36, 19—37, 17. 117, 1. Est ubi παράδοσις significet placita virorum

doctorum memoriae prodita synt. 3, 2; pron. 66, 15 (ubi v. adnot.); coni. 213, 9. 19.

94, 16 ἁμίν] cf. pron. 96, 23. 97, 4.

γ) Nominativi pluralis tertiae personae.

Nominativus σφεῖς *cum etiam doricus et aeolicus sit, primae secundaeque nominativorum,* ut qui in dialectis inter se differant, *non sequitur analogiam. Nec tamen id mirum; nam idem de accusativo sing. tertiae* ἕ *dici potest, qui in dialecto dorica* ῑ *non assumit, cum* ἐμέ σέ *in ea* ἐμεί τεί *sonent* 94, 19—22. Cf. Ahr. diall. II 258. I 125; Dronke I^b 112—113; Mei. I 167. OHoffmann II 561. Syracusanos, quorum h. l. non fit mentio, ψείς vel ψές (quod analogia postulat) dixisse e pron. 96, 12 colligendum videtur; cuius rei mentionem non facit Ahr. diall. II 258.

94, 21 cf. pron. 83, 25.

7. Genetivi pluralis

α) primae personae 94, 23—95, 22.

Ionica forma ἡμέων *videtur illa quidem analogiam vocum earum sequi, quarum nominativi pluralis in* εῖς *exeunt* (ταχεῖς ταχέων, βασιλεῖς βασιλέων), *ut forma aeolica* ἄμμων *convenit cum nominativo* ἄμμες, *dorica* ἁμῶν *cum* ἁμές: *sed* ἡμέων *si nativa esset forma, non distracta, non apud solos Iones occurreret, qui diaeresin adamarunt. Praeterea supra demonstratum est, pronomina analogiam non sequi; hoc etiam inaequalis forma* ἡμείων *confirmat* 94, 23—95, 8.

95, 3 cf. synt. 130, 15 ἔνθεν ὁ Αἰολεὺς συνέστειλεν εἰς βραχὺ ᾱ τὸ ἄμων (ἄμμων Ahrens v. infr.). Huius formae aeolicae ἄμμων nec Ahrens mentionem fecit (I 124) nec Meister (I 166) nec OHoffmann (II 560). Ahrens a me monitus in litteris ad me datis haec scripsit: 'Die beiden Stellen des Ap. über ἄμμων = ἡμῶν hätte ich freilich nicht übersehen sollen. Die erste (h. l.) scheint deutlich für ἄμμων neben ἄμμες, wie dor. ἁμῶν neben ἁμές, zu zeugen, während sonst ἀμμέων und ὑμμέων die gesicherten Formen sind. Aber aus dem ὁμοίως Αἰολεῖς 95, 14 läſst sich allenfalls entnehmen, daſs die Aeoler neben ἀμμέων auch eine dem dor. ἁμῶν entsprechende zweisilbige Form hatten. Weniger gebe ich auf synt. 130, 15, wo ἄμων (wegen ἥμων l. 5) recht wohl aus ἄμμες verderbt sein kann, da hier nur gezeigt werden soll, daſs in den pronominibus bei der Verkürzung des anlautenden Vocales der Lenis eintritt. Natürlich ist hier wenigstens ἄμμων zu setzen. — Jedoch bleibt die Form ἄμμων sehr auffallend, weil sie nicht wie ἡμῶν ἁμῶν durch Contraction entstanden sein kann, und beruht vielleicht nur auf einer grammatischen Hypothese, um ἀμμέων wie ἡμέων ἁμέων durch Diaeresis erklären zu können. Oder sollte es die durch Enclisis verkürzte Form sein?' — Constructio ὡς — ἔχειν γενικήν ita explicanda videtur, ut e verbo ὑπεμφαίνει, quod 94, 23 praecedit, aliud verbum quoddam, velut εὑρίσκομεν, repetendum sit; ad 7, 28.

95, 8 cf. pron. 96, 1.

Genetivus doricus primitivi ἁμῶν *a genetivo possessivi* ἁμός *ita differt, ut ille diaeresin* ἁμέων *patiatur, hic respuat. Idem de Aeolensium formis dici potest* (ἄμμων ἀμμέων personalia, ἄμμων = ἀμμετέρων possessivum). *Eodem modo apud Boeotos personale* ἁμίων *differt a possessivo* ἁμῶν 95, 9—22.

95, 9 Ahr. diall. II 258.

95, 14 Ahr. diall. I 124; Mei. I 166.

95,17—19 Ahr. diall. I 126; Mei. I 168.

95,21 Ahr. diall. I 208; Mei. I 274.

β) Genetivi pluralis secundae personae.

Ὑμῶν praeter dialectum atticam *etiam in dorica usurpatur, ubi rursus a possessivo* ὑμῶν *ab* ὑμός *declinato ita differt, ut illa distrahi possit. Distracta forma* ὑμέων *etiam Iones utuntur. Praeterea personalia et inclinantur et erecto tono proferuntur, possessiva semper rectum tonum servant. Forma* ὑμείων *gemina est. Aeolenses* ὐμμέων, *Boeoti* οὐμίων dicunt 95,23—96,6.

95,23 Ahr. diall. II 258.

95,28 ἐγκλίνεσθαι] de ὕμεων forma Her. II 96,13; cf. pron. 17,6. Her. I 554,26 sq.

96,4 Ahr. diall. I 125; Mei. I 167.

96,5 Ahr. diall. I 208; Mei. I 273.

γ) Genetivi pluralis tertiae personae.

Σφῶν (atticum et ionicum). *Apud Homerum etiam* σφείων *occurrit, quae forma Doriensibus et Aeolensibus communis est. Syracusani in omnibus formis unius syllabae* $\overline{\text{σφ}}$ *in* $\overline{\text{ψ}}$ *mutant, in bisyllabis vel mutant vel* $\overline{\text{ψ}}$ *abiciunt; praeterea* ὧν *est ubi pro* αὐτῶν *ponant. Femininum* αὐτῶν *et in* αὐτέων *et in* αὐτάων *distrahitur. De formarum* ἐκεῖνος *pronominis et sim. flexione nihil monendum est* 96,7—20.

96,11 Ahr. diall. I 125 σφείων aeolicum non addubitat; Mei. I 167 'σφείων . . d. i. σφε-ι̯-ων aus σφέων, wie πρέσβεια . . aus πρέσβεα'. — Ubi de doricis formis agit, Ahr. (II 259) 'σφείων', inquit, 'teste Ap., quod in σφέων mutaverim. Idem significat Syracusanos ψέων et ἕων dixisse, postremo e Sophrone fr. 80 ὧν affert, quod cum pro αὐτῶν esse dicat, haud dubie ex ἕων contrahendo natum est'. Contra GFSchoem. art. 31 ὧν genetivum relativi esse censet demonstrativa significatione usurpatum; quae opinio vereor ne fefellerit Schoemannum.

96,17 ζυγαστροφεῖ] 'obscurae significationis verbum' Dind. in Thes.; ζυγοστοιχεῖ FVReitz ad Excerpta 561.

96,19 αὐτέων ChALobeck in Philol. VIII 46.

8. Dativi pluralis

α) primae personae.

Ἡμῖν *et attica et ionica forma est. Notabile est apud Iones inclinatum* ἧμῐν *ultimam corripere, cum inclinata eandem quantitatem servare soleant atque erecto accentu prolata.* Ἀμίν *doricum brevem* ῐ *habere ex eo apparet, quod ubi inclinatur properispomenon est: quae quidem quantitas terminationi* ῑ *dativi pluralis propria est. Aeoles* ἄμμι *dicunt; quae forma etiam Homerica est. Semper eam paroxytonon esse omnes consentiunt* 96,21—97,8. Cf. AO I 5 Ἄμμι] Ἀντωνυμία δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν· παρὰ τρισὶ διαλέκτοις γίνεται· οἱ Ἴωνες συστέλλουσι τὸ ῑ, καὶ ⟨προ⟩περισπῶσι, ἡμῖν (scr. ἧμιν). οἱ δὲ Αἰολεῖς συστέλλουσι τὸ ῑ καὶ βαρύνουσι, καὶ πλεονάζουσι καὶ ἕτερον σύμφωνον, καὶ συστέλλουσι τὴν ἄρχουσαν, καὶ ψιλοῦσιν αὐτήν, ὡς τὸ "ἄμμι δὲ ἔργον" (B 137), οἱ δὲ Δωριεῖς συστέλλουσι τὸ ῑ καὶ ὀξύνουσιν ἡμίν (scr. ἁμίν); ib. 188,20—24. Hi Epimerismorum loci transierunt in EM 84,15 et corruptiores in EG 59,23. 243,18. 35; cf. AO II 216,12; Choer. 217,12—14 = Her. II 517,19—22; Eust. 1112,34—40.

96,21 ᾧ καὶ Ἀττικοί sc. χρῶνται: ad 7,28.

96,23 ἡ ἁμίν Δωρικὴ ἐγκλινομένη συστέλλει τὸ ῑ, ἐν οἷς προπερισπᾶται] 'Si Ahrensio, qui T. II p. 259 sq. propter hunc locum et aliis etiam auctoritatibus commotus dativi plur. pronominum person. syllabam extremam a Doriensibus semper correptam esse contendit, fides habenda est: (neque contra dixerimus maxime propter verba ὀξύνομέν τε ἁμὶν δ' — et οἰκεῖος ὁ χρόνος —) ea quae ex l. l. transscripsimus, mutanda esse persuasum habemus. Ita enim iam ferri non potest ἐγκλινομένη ante συστέλλει collocatum: scribimus igitur ἡ ἁμίν Δωρικὴ συστέλλει τὸ ῑ, ἐν οἷς ἐγκλινομένη προπερισπᾶται κτἑ' Ska I 22—23.

97,1 Valckenaer ad Theocr. p. 237.

97,4 Ahr. diall. I 125; Mei. I 166; OHoffmann Diall. II 560.

Sunt qui ἡμεῖν *primitivam esse formam probaturi his utantur argumentis: 'ut a* ταχεῖς ταχέσιν, *ita ab* ἡμεῖς ἡμέσιν *descendit; quam formam exstitisse e gemina forma aeolica* ἄμμεσιν *apparet. Ex* ἡμέσιν *sublata* σ̄ *et* ε̄-ῑ *contractis* ἡμεῖν *ortum est'. At primum quidem ea scriptura nusquam legitur. Deinde personalia analogiae leges non sequi demonstratum est. Accedit quod aeolici dativi cum attico comparari non possunt; in aeolicis enim* ν̄ *in fine mobilis est, qua sublata forma non laeditur; idem de* ἡμῖν *attico dici non potest* 97,9—27.

97,9 scriptura ἡμεῖν iam supra 94,13 explosa est.

97,13 Ahr. diall. I 125; Mei. I 164. 166. OHoffmann II 560.

97,14 οὕτω φέρεσθαι ἀπὸ τοῦ ἡμέσιν] 'ita in usu esse, ab ἡμέσιν (quod exstitisse par est) repetendum est'. Aliam interpretandi viam non expedio, quamquam τεκμαίρεσθαι δεῖ vel aliquid eius generis durius omissum esse me non fugit; cf. 94,8; ad 7,28.

97,17 τὰ τῆς γραφῆς διαφέρεται] 'scriptura obloquitur' i. e. 'ἡμεῖν in libris nusquam scriptum est'.

97,18 πᾶσαι (scil. ἀντωνυμίαι) ἐδείχθησαν] pron. 9,12. 11,21. 21,28. 81,17. 94,8; Ska I 23 conferri cum πρὸς τῷ iubet synt. 228,14 et Bekk. in Var. Lect. ad synt. 77,12.

97,19 'αἴρεσθαι, quod alias βαστάζεσθαι. Ammon. p. 105 πᾶσα γὰρ ἡ τοῦ κόσμου φύσις βαστάζεται i. e. τοῦτο γὰρ φάσκοντες πᾶσαν τὴν τοῦ κενοῦ φύσιν αἴρομεν, ἀναιροῦμεν, ἀποφάσκομεν. Opponitur ἀπολείπειν, ea potestate, qua Sextus Emp. αἰώνιον dicit τὸν κόσμον ἀπολείπειν, Pyrrh. Hypotyp. II 43; III 33 et 329. Adv. Mathem. VII 15 et 47 et 55, ubi v. Fabric.: deinde VII 163 et 260 et 440; VIII 130 et 137; IX 58 et 64 et 365; X 38 et 254. Cf. Plutarch. Mor. p. 75 C.' b in Var. Lect.

97,10 ἕνεκα τῆς συντάξεως i. e. 'propter ordinem vel collocationem verborum' ut 98,6. Cf. adv. 164,1; Lob. Ell. II 279 sq.

β) Dativi pluralis secundae personae.

Ὑμῖν *attica forma est.* Ὕμιν *apud Iones rursus properispomenum est, quia* ῑ *corripit; eadem forma etiam Dorienses utuntur, quorum etiam* ὑμίν *est, recto tono prolatum.* Ὕμμι *aeolicum pariter atque* ἄμμι *finalem* ν̄ *et assumit et abicit propter collocationem verborum* 97,28—98,6.

97,29 GHermann de emend. rat. gr. gr. 80. Ahr. diall. II 260—61.

98,2 Ahr. diall. I 125; Mei. I 167. OHoffmann II 260—61.

98,5 ὁμοίως — 6 σύνταξιν ἀναδέχονται] non formas aeolicas cum aliis comparari, sed ὁμοίως ad participia referri [potius formae aeolicae ἄμμι et ὔμμι inter se comparantur] et σύνταξις vocem ut 97,20 all. ll. de collocatione verborum accipiendam esse monet Ska I 7. Matth. II 627 ὁμοίως ⟨τῷ ἄμμι καὶ ἄμμιν⟩: prorsus superfluum additamentum. — Cf.

schol. A ad Δ 249; Eust. 951, 8 (corr. ab Ahr. diall. I 125, 8). Mirum est usum Homericum ab Ap. non commemorari.

γ) Dativi pluralis tertiae personae.

Si primae secundaeque pers. formae eadem quantitate uti solent (ita ut de alterius quantitate ex altera iudicium ferre liceat): σφίν *brevem habere vocalem ea re comprobatur, quod* σφίν *ab Ionibus semper inclinatur; id enim ubi fit apud Iones,* ῐ *breve est.* Quamquam non usque quaque inclinari potest; *nam in initio versus fieri non potest quin erectum accentum servet* 98, 7—11.

98, 8 ὁμολογεῖται] confirmatur; cf. pron. 40, 1. 55, 26. 74, 5.

98, 10 ἐν τρίτῳ] i. e. καταλόγῳ vel καταλόγων, v. GHermanni opusc. VI, 1, 123; Lehrs Her. 18, 22; Brugmann Ein Problem 44.

98, 11 AO I 388; Schmidt Pron. 22; Flach in Fl. 1876 p. 659.

Σφίσιν *aucta forma erectum tonum servat. Et* σφίν *et* σφίσιν *potest* ν̄ *abicere euphoniae causa* 98, 12—18.

98, 12 ἐπεκταθεῖσα] Herodianus de formatione σφίσιν pronominis idem iudicasse videtur I 476, 8; de tonosi alia praecipit II 42, 18 = schol. AB ad Δ 2.

98, 17 ὅ σφιν in libris fuisse apparet e schol. A ad A 73 οὕτως διὰ τοῦ ἑνὸς σ̄.

Falluntur qui σφίσιν *ortum esse putant ex forma* quam sibi finxerunt σφέσι, *Boeotorum vel Ionum more* ε̄ *in* ῑ *mutata, ut* σφίσιν *sit plenior forma,* σφίν *inde per syncopen orta. Nam neque Boeoti* ε̄ *in* ῑ *mutant, ubi consonans subsequitur, neque Iones, nisi in nominativi terminatione est* ῑ. *Quoniam igitur tertiae pers. personalia et una syllaba a secundae pers. personalibus superari, et, si monosyllaba sunt, amplificari solent,* σφίσιν *e* σφίν *per epectasin factum esse apparet* 98, 19—99, 2.

98, 19 ΔΙΑ ante Μ excidisse, itaque Sturzii (ad Maittaire de gr. l. diall. 563) emendationem praeferendam esse puto; dissentit Egenolff I 841. De re v. Lob. Ell. I 485. Σφίσιν ex σφέσιν factum esse censet etiam GCurtius Etym.[4] 702; quod reicit Brugmann Ein Problem 14. Cf. GMeyer gr. Gr.[2] 416. 420. 423.

98, 22 cf. pron. 51, 6. 74, 28; Ahr. diall. I 178; Mei. I 243. Eius generis exempla, in quibus non consonans, sed vocalis subsequitur, sunt τιός = τεός, θιός = θεός pron. 106, 11; τιοῦς = τεοῦς ib. 74, 27.

99, 2 hoc argumentum καὶ καθὸ αἱ τοῦ τρίτου ἀνεπέκτατοι μονοσύλλαβοι, si sana esset scriptura, prorsus pugnaret cum ceteris; immo ut suam fulciat sententiam, hoc dicat oportet, solitam omnino esse formis tertiae epectasin: σφέ — σφέας, σφῶν — σφέων σφείων pron. 99, 9. 101, 1. 96, 7. 96, 11. Itaque εὐεπέκτατοι quamquam non memini me alio loco apud Ap. legere, tamen non dubitavi scribere, quia alia vocabula cum εὐ- composita adamavit: εὐδιάσειστος, εὐαπόλυτος, εὐδιάκριτος, εὐκατάστατος, εὔχρηστος, εὐδιάθετος, εὐπαράκρουστος, εὔληπτος, εὐσύνοπτος, εὐμετάθετος. Eodem modo adv. 164, 12 Bekker εὐδιάκριτος pro ἀδιάκριτος restituit.

Sunt qui σφίν *ex* ἵν *dorice natum esse arbitrentur, ut* σφός *ex* ὅς, σφέ *ex* ἕ. *Quorum opinio reicienda est, quoniam* σφίν *et* σφέ *nativas formas esse statuimus. Primum* (non ἵν, sed) *forma omnium usu recepta quaerenda erat, ex qua* σφίν *ortam esse probaretur. Deinde nominativi et genetivi pluralis non sunt aequales nominativis et genetivis singularis:* qui possunt esse dativi? — *E* σφίν *igitur* σφίσιν *forma amplificata est, neglecta nominum analogia* 99, 3—14.

99, 3 τὸ ἐντὸς πρόσωπον] i. e. τὸ τοῦ κτήτορος, cf. pron. 15, 2.

99, 5 σφός] Ahr. diall. II 263.

99, 7 σφέ] Ahr. diall. II 261.

99, 9 καὶ αὐτήν τε τὴν σφίν] Particulas καί τε coniunctas habes etiam pron. 6, 25. Est usus Homericus, de quo dixerunt GHermann ad Viger. 520; Hartung Part. I 75; Naegelsbach ad Il. A 521; Baeumlein griech. Part. 228—29; Ebeling Lex. Hom. I 624[b]. Hunc usum ultra fines carminum Homericorum progressum esse iam GHermann l. s. s. indicavit locis Theogn. 662 et 138 allatis; quorum alterum Baeumlein fideliter transscripsit, haec addens '. . als Exponent dieses inneren Verhältnisses der Zusammengehörigkeit dient τέ. Eine spätere Zeit jedoch hat die ausdrückliche Bezeichnung dieses Verhältnisses aufgegeben.' Utinam posteriora illa tempora perscrutatus esset! Quod nemo adhuc, quantum video, in se recepit. Labente graecitate talia e carminibus etiam in scriptorum libros irrepsisse persuasum habeo. Itaque nihil mutavi.

99, 14 cf. Lob. Ell. I 259—260.

Syracusani ψίν, *Aeoles* ἄσφι *forma utuntur* 99, 15—19.

99, 15 ψίν] Ahr. diall. II 261. Sturz ad Maittair. gr. l. diall. 563, qui ἄμιν scripsit.

99, 17 ἄσφι] Ahr. diall. I 125; Mei. I 167 ('mit prothetischem ᾱ'); OHoffmann II 561.

9. Accusativi pluralis

α) primae personae.

Pleniorem formam esse ἡμέας *quam* ἡμᾶς *contendunt, nam ut a* ταχεῖς ταχέας, *ita ab* ἡμεῖς ἡμέας *descendere idque attico more in* ἡμᾶς *contrahi. Sed neque* ἡμεῖς *convenit cum* ταχεῖς *neque Attici* ε̄ *et* ᾱ *in longam* ᾱ *contrahunt, nisi praecedit vocalis.* Ἧμας *tantummodo absolute ponitur, ionico more correptum. Dorienses* ἁμέ *dicunt, Aeolenses* ἄμμε 99, 20—100, 9.

99, 21 Lob. Ell. I 241. 421. II 85.

99, 23 ἀπεδείχθη] 94, 6. — Koen ad Greg. Cor. 71.

99, 24 lex illa tam late patebit ut falsa evadat, nisi inserueris quae proposui I 474.

100, 3 Lehrs q. e. 124.

100, 4 ἁμέ] pron. 101, 1. 103, 12; Ahr. diall. II 261.

100, 5 ἄμμε] Ahr. diall. I 125; Mei. 35, 9. 166. OHoffmann II 560 ἀμμέ(?).

β) Accusativi plur. secundae pers.

Formae ὑμᾶς ὑμέας, *Dorica* ὑμέ *et Aeolica* ὔμμε *formis primae pers. analogae sunt* 100, 10—15.

100, 10 ὑμέ] pron. 101, 1. 103, 12; Ahr. diall. II 261.

100, 12 ὔμμε] Ahr. diall. I 125; Mei. I 167. OHoffmann II 561.

γ) Accusativi pluralis tertiae personae.

Σφᾶς *est ubi inclinatum* ᾱ *corripiat. Possessivum* σφάς *acui consentaneum est, ut* ἁμάς = ἁμετέρας, *personale autem circumflecti, ut* ἡμᾶς *et* ὑμᾶς. *Ex quo more ionico per diaeresin fit* σφέας. Σφέ *dorica forma, gemina* ἁμέ ὑμέ *formis, semper enclitica est. Syracusani dicunt* ψέ, *Aeolenses* ἄσφε 100, 16—101, 5.

100, 16 Her. I 476, 8; EM 498, 19; Lehrs q. e. 124. 306. Ebeling Lex. Hom. II 307[b]; Lob. Ell. I 241.

100, 26 Ska I 23 monet, omitti formam σφεῖας ν 213; sed hanc formam, antiquis grammaticis et libris ignotam, finxerunt Barnesius IBekker

alii; cf. ALudwich ad h. l.; WCKayser in Philol. XVIII 692; La Roche h. U. 277 sq.; Ameis-Hentze Anhang 19.

100, 30 εἴρηται] pron. 39, 13; Ahr. diall. II 261 'σφέ haud dubie a Doride non alienum erat'. Miror Ahrensium non adducere testem Ap.: is enim dicere omnino non posset 'συζυγεῖ .. Δωρικῇ τῇ ἀμέ καὶ ὑμέ', nisi σφέ ipsum quoque doricis formis adnumeraret.

101, 1 φασὶν ἀποκεκόφθαι] Contra Ap. σφέ plenam formam esse persuasum habet pron. 99, 9; Buttmann Lexil. I 59 σφέ ex σφωέ concisum esse suspicatur; Lob. Ell. I 335 causam ampliat. Cf. GMeyer, gr. Gr. 414. 420. 422.

101, 2 ψέ] Ahr. diall. II 261.

101, 3 ἄσφε] Ahr. diall. I 125; Mei. I 167 ('mit prothetischem ᾱ').

b. Possessiva 101, 6—113, 16.

1. De usu eorum universe disputatur 101, 6—105, 30.

α) *In possessivorum locum per omnes casus substitui possunt genetivi personalium inclinati. — Cum omni possessivo forma vocabuli eius, quod possessum indicat, convenire solet, cum genetivo non convenit. Quare quaecunque vocabula cum possesso non conveniunt, neque pronomina neque nomina possessiva accipienda sunt, sed pro genetivis possessoris. — Ne quis credat possessi genus indicari pronomine possessivo, possessoris non indicari. Nam possessoris persona* per ipsum possessivum *demonstratione vel relatione magis definitur* quam persona possessi. Et ubi persona, ibi profecto genus definitur 101, 6—102, 4. Cf. synt. 149, 16—158, 5.*)

101, 7 ὧν καὶ] ὧν τὰς Egenolff I 841. Quod nescio an non sit probandum; nam puto Ap. dicere, quaedam de discrimine primitivorum et possessivorum etiam antea prolata esse.

101, 7 ἐξεθέμεθα] pron. 14, 14 sq. Cf. Prisc. XII 7 p. 580, 16 sq.

101, 8 cf. synt. 62, 13. 158, 16.

101, 12 ἡμῶν] νῶιν Egenolff I 841. Necessaria haec mutatio non esse videtur, quia grammatici (v. schol. Hom.) sexcenties formis pluralis utuntur ad formas dualis explicandas; cf. pron. 108, 6.

101, 13—105, 22 cf. Prisc. XII 19 p. 588, 1—589, 8; pron. 68, 23. 103, 27. 104, 6; synt. 160, 9. 161, 20. 162, 18.**) 171, 12.

101, 15 cf. Prisc. XIII 6 p. 4, 4.

101, 17 ὁμοιοειδής] Aristoteli abiudicat Torstrick in Philol. XII 518; legitur autem apud alios scriptores posteriorum temporum (v. Steph. Thes.).

101, 22 ἀνομοείδεια] ὁμοείδεια adv. 165, 23; ἀνομοειδής Iambl. Myst. 33, 34; Eust. Il. 41, 25; ὁμοειδής synt. 203, 17. 220, 27.

101, 23—102, 4 cf. Prisc. XII 19—20 p. 580, 20—581, 8. 588, 9 sq.

102, 2 ὡς σφέτερος] ὅς, σφέτερος Hoersch. 376.

β) *Possessiva ut genetivorum personalium, quatenus possessionem significant, notionem induunt, ita non derivantur nisi a genetivis. A* σφωίν *genetivo dualis tertiae pers., ut qui semper sit encliticus, possessivum non descendit, quia ab encliticis nihil derivatur* 102, 5—13.

102, 5 cf. synt. 158, 16.

102, 6 προείρηται] pron. 101, 8; cf. Herod. I 478, 14.

---

*) synt. 155, 23 διὰ τῆς συνόδου τοῦ ῥήματος τὸ ἀμφιβαλλόμενον τῆς μεταλήψεως .. καταστήσει, scrib. καταστήσεται.

**) ubi pro ἡ δὲ τῆς γενικῆς κτητικῆς σύνταξις καὶ τὰ τῆς κτήσεως συμμετατίθεται legendum est ἡ δὲ τῆς κτητικῆς σύντ. κατὰ τὰ τῆς κ. ς.

102, 6 κτῆcιν cημαίνουcαι] κτῆcιν cημαίνουcαν Egenolff I 841; idem Hoersch. 374 'denn ἐμόc wird nicht dann, wenn es possessiv ist, in einen Genetiv verwandelt, sondern immer in einen possessiven Genetiv'. Quibus assentior.

102, 11 προείρηται] pron. 92, 4; cf. synt. 181, 27. 183, 17 sq.; Herod. I 478, 22.

In possessivis tertiae pers. plerumque et possessoris et possessi persona tertia est; sed in possessivis nec primae nec secundae possessum semper est tertiae; in prima enim potest etiam secundae esse, in secunda primae. Fieri potest ut, ubi possessor tertiae est, possessum primae (vel secundae) *sit. Ubi et possessor et possessum est aut primae aut secundae personae, ibi plerumque reflexiva locum habent* (ἐμαυτοῦ εἰμι οἰκέτηc), *pro quibus possunt sane substitui possessiva* (ἐμόc εἰμι οἰκέτηc), *sed necesse est ea cum verbo 'esse' et sim. construi:* ἐμὸc *enim* γράφω *nihil est* 102, 14—103, 4. Cf. pron. 18, 8—13; synt. 149, 18 sq. 258, 26.

102, 19 δύναται γὰρ] 'sed etiam tertiae pers. possessivi usum nimis angustis finibus circumscripsimus, nam e. q. s.'; ad 14, 13.

102, 22 ἀντανακλώμεναι = cύνθετοι, reflexiva.

102, 23 καὶ αὐταὶ] 'praeterquam si ipsa primae secundaeque pers. possessiva reflexivorum ἐμαυτοῦ cεαυτοῦ loco usurpantur'.

103, 1 ἐπιδείκνυμεν] pron. 47, 11 sq.; cf. synt. 152, 23; ἐπεδείκνυμεν Hoersch. 376.

103, 3 ἐμὸc γράφω] mutationem necessariam esse vel e paraphrasi apparet; cf. synt. 151, 9 ἀcύcτατον δὲ τὸ τοιοῦτον· ἐμὸc θεράπων γράφω. δέον γὰρ γράφει, εἴγε πρὸc τὴν ὑπακουομένην τρίτου προcώπου εὐθεῖαν cυντρέχει τὸ ῥῆμα (RSchneider III 592).

Supra expositum est, possessi qualitatem ipso possessivo non definiri (102, 2). Cui *non potest hoc opponi, possessum definiri, ubi aliquem alloquimur: id enim ut fiat, non efficit natura possessivi, sed secundae personae, quamquam ne haec quidem omni ex parte definita est* 103, 5—10.

103, 6 Ska I 23. Miror Egenolffium I 839 primum exemplum servari velle. Quaeritur utrum possessiva per se, nomine non adiecto, possessum definiant necne. Itaque aut παῖδεc aut totum exemplum expungendum est. Hoc praetuli, quia παῖδεc ἐμοί ex pron. 22, 2 (γ 475) invectum videtur. Sed etiam τοῦ κτήματοc quod sequitur emendandum est: requiri enim τοῦ κτητικοῦ apparet (v. paraphr.).

103, 7 'Pronomine ὅπερ uti solet auctor pro coniunctionibus ὅπου γε vel καίτοι. De synt. 132, 32 [128, 11]. 320, 7 [325, 17]; item supra 102 B 3 [79, 27]' b in var. lect. Quae res cum ad complures locos pertineat, de ea paullo accuratius disserere non videtur alienum esse. — Pronominis sive demonstrativi (a quo articulus apud Homerum non est seiungendus) sive relativi accusativo neutr. ita ad ea quae praecedunt respici potest, ut induat notionem 'cuius rei ratione habita' 'mit Bezug worauf' vel 'darauf', 'dementsprechend', ut pron. 51, 9 ὃ cυζύγωc οἱ αὐτοί φαcι τῇ μὲν ἐγών τὴν ἱών 'und dementsprechend behaupten dieselben' e. q. s.; adv. 179, 5 ὅπερ (wenn man dies in Betracht zieht, so) πάλιν οὐ τῇδε εἶχε τὸ προκείμενον ἐπίρρημα. ib. 195, 5 ὅπερ (mit Rücksicht worauf) τινὲc μετέγραψαν τὸ οὐρανόθεν. ib. 205, 12. Ita profecto accipiendum est 'quod' in 'quodsi'. Iam vero si ea quae praecedunt causa sunt, cur ea fiant quae sequuntur, nascitur notio 'quapropter', cuius usus antiquissima exempla ex Homero petimus Γ 176. Η 239. Μ 9. Ρ 404.

Τ 213. Ψ 547. θ 332. λ 363, quibus locis adde frag. Antimachi apud Ap. pron. 88, 27 τὸ καί cφω γείνατο μήτηρ. Eodem modo ὅ ὅπερ ἅ ita usurpantur ut sint 'weshalb'; qui usus satis frequens est poetis tragicis, cf. Eur. Phoen. 155. 263. Hec. 13 cum adnot. Pflugkii; nec rarus apud Ap., cf. adv. 133, 8 ὅπερ (weshalb, διόπερ GFSchoemann); ib. 167, 24 ὅπερ ἐχρῆν καὶ τὸν Τρύφωνα . . ἀπολογήcαcθαι; ib. 142, 5 ὅπερ εἰ μὴ ὀνοματικὸν εἴη (τὸ πέντε). pron. 116, 5 ὃ καλεῖται (scil. τὸ αὐτόc) ἐπιταγματικόν. Neque diversus est usus 'quod' vocis, qui in obtestandi formulis apparet, cf. GTAKrueger gr. lat. 558, 3^b. — Ubi vero ea quae sequuntur ita sunt comparata, ut aut omnino opponantur eis quae praecedunt, aut corrigant illa, ibi nascitur notio 'contra', 'da doch', 'dagegen', 'andererseits', vel 'quamquam' 'indessen', 'jedoch'. Ita scriptores attici ponunt τὸ δέ, cf. Plat. Politic. 263 D τὸ δέ γε (andererseits aber). Apol. IX 23 A τὸ δὲ (dagegen) κινδυνεύει ὁ θεόc. Men. 38, 6. Aristot. Eth. Nicom. p. 1118^b 12. Relativum vero eam induit notionem apud Thucydidem II 40, 3 (vid. adnot. Classeni et Stahlii); huc pertinent complures Ap. loci supra a Bekkero allati, quibus adde adv. 205, 12 ὅπερ παντὶ μέρει λόγου παρακολουθεῖ τὸ διελέγχεcθαι εἰc ἀκαταλληλότητα (indessen bei jedem Redeteil lässt sich uneigentlicher Gebrauch nachweisen). — Uberius de hac re disputavi in Fl. 1883 p. 457 sqq.; cf. Krueger gr. Gr. 50, 1. 14; Windisch in Curt. Stud. II 201 sq.; Capelle in Philol. XXXVII 193; Brugmann gr. Gr. 124. — Matth. II 637—8 nec ὅπερ recte accepit nec μετείληπται (v. Hoersch. 388 et ind.); deinde quod dicit 'es geht 102, 14—103, 4 eine Erörterung über die cύνταξιc der Possessiva mit dem Verbum voraus', id fateor me non satis perspicere. Ex 'argumento' poterat cognoscere, agi de derivatione possessivorum; deinceps quaeritur, quid rationis intercedat inter possessoris et possessi personas, quarum utraque in possessivo latet; porro reicitur eorum opinio qui censebant, esse ubi ipsis possessivis possessum iam satis definiretur. Haec omnia pertinent ad naturam possessivorum illustrandam. Itaque nullam video causam, cur totus locus 103, 5—10 eiciatur.

Qui ab accusativis derivata esse censent possessiva, eis haec opponi possunt argumenta. a) Formae accusativorum et possessivorum inter se differunt. b) Quoniam in possessivorum locum substituuntur genetivi, a genetivis ea orta esse elucet. c) Αὐτόc *appositivum cum personalibus semper casu congruit, cum possessivis semper genetivo construitur* 103, 11—25.

103, 21 'Facile conieceris ὡc τῇ — νοουμένῃ, sed non opus est emendatione: utrumque enim dici potest' Ska I 23. — Τὸ ἐντὸc πρόcωπον i. e. τὸ τοῦ κτήτοροc πρόcωπον, cf. pron. 15, 2. 62, 22 all.

γ) Personae indicandae causa cur verbi finis, initium pronominis immutetur 103, 26—104, 20.

Quemadmodum pronomina reflexiva generis vel casus distinguendi causa in fine mutantur, ut personae discernantur, in initio: ita etiam possessiva genus et casum fine, personam initio mutato indicant. Hoc autem sibi peculiare habent, ubi numerus variatur et initium et finem immutari 103, 26—30. Cf. synt. 95, 14. 96, 1. 155, 14. Prisc. XIII p. 3, 21—4, 3.

103, 28 ἐν ⟨δὲ⟩ προcώποιc Matth. II 638.

Verba et pronomina ut personas indicant, ita hac re inter se differunt, quod personis variantibus verborum fines, initia pronominum mutantur. Cuius rei haec est causa. Pronomina necesse est habere casus, qui suapte natura eorum fines sibi vindicarunt. Iam si etiam personarum vicissitudo significaretur finibus, fieri non posset quin casus vicissitudine personarum

oblitterarentur. Itaque ad designandas personas nihil supererat nisi initia. Verba autem, in quibus nullus inest casus nisi nominativus, nihil obstabat quominus ad indicandas personas variarent terminationes 104, 1—16. Cf. synt. 96, 20—97, 7. Prisc. XIII 3, 21—4, 3. XVII 53 p. 140, 5.

104, 7 καὶ οὐ διήλλαξε, διάφορα καθεςτῶτα] 'nec tamen effecerunt ut inter se commutarentur (participia, possessiva, nomina), cum sint genere diversa'.

104, 11 καὶ ad ἐν προςώποις pertinere apparet; nec tamen collocationem verborum mutaverim; ad pron. 42, 25.

104, 12 ςυγχύνεςθαι] 'Verbi forma simili antea 43, 33 usus est ἀντανακλανομένων. Ac plura sibi indulsit, quae inferiorem arguant iam degenerantis linguae aetatem' e. q. s. b in var. lect. De his rebus agam in comment. de Ap. consuetudine.

104, 13 τὴν ἐκ τοῦ προςώπου] τὴν ἐν τῷ προςώπῳ Hoersch. 376, coll. pron. 104, 1 κινούμενα ἐν προςώποις. ib. 104, 6 ἐν γένει καὶ πτώςει κινούμεναι. ib. 104, 11 ἐν προςώποις ἐκινοῦντο. ib. 104, 15 τὸ τέλος ἐκίνει ἐν προςώποις. Mihi quidem his locis nihil effici videtur; διὰ τὴν μετάθεςιν τὴν ἐκ τοῦ προςώπου i. e. 'propter mutationem quae e persona (= e personae vicissitudine) oritur'.

Ut personalium, ita possessivorum plurales dualesque complures complectuntur personas; velut primae pers. possessiva pluralia praeter primam etiam secundam vel etiam tertiam continere possunt 104, 17—20.

Quoniam inde a 101, 6 de possessivis in universum agitur et h. quoque l. de omnium possessivorum plurali sermo est, mirum est Ap., quasi de uno primae pers. plurali et duali loquatur, dicere αἱ πληθυντικαὶ τῶν κτητικῶν, αἵ τε δυϊκαί, ἐν ςυλλήψει καθεςτῶςαι πρώτου καὶ (sic Ska I 23 recte scripsit pro ἢ) δευτέρου ἢ καὶ τρίτου. Nam ut satis habuerit h. l. unius primae pers. mentionem facere, quia de eadem re iam supra (19, 9 sqq.), disputavit, id tamen quodam modo significandum erat; itaque conicio scribendum esse ἐν ςυλλήψει καθεςτῶςαι, ⟨ὡς αἱ⟩ πρώτου (scil. ἐν ςυλλήψει καθεςτᾶςι) καὶ δευτέρου ἢ καὶ τρίτου: cf. pron. 19, 14 τὸ μὲν πρῶτον (scil. ςύλληψιν ἀναδέχεται) ἢ μετὰ δευτέρων, ἢ τρίτων, ἢ καὶ μετὰ δευτέρων καὶ τρίτων.

104, 19 ἐδείχθηςαν] pron. 19, 9 sqq.

b) Quid intersit inter nomina possessiva et pronomina possessiva 104, 21—105, 22.

Possessivis et pronominibus et nominibus haec communia sunt: a) possessum subauditur; b) inest et possessoris et possessi persona; c) in eorum locum genetivus possessoris substitui potest. His vero rebus inter se differunt: a) pronomina quemlibet possessorem, nomina interdum certum quendam indicant; b) in nominibus semper duae tertiae pers. insunt, in pronominibus non item; c) in possessivis ab appellativis derivatis, quot sint possessores, ignoratur, non ignoratur in pronominibus, nec in eis possessivis, quae a nominibus propriis descendunt. Sed pronomina et possessiva a nominibus propriis ducta hac re inter se differunt, quod insolitum est cum Αἰάντειος *sim.* πατήρ *coniungi, cum* ἐμός *vel* ςός *vulgo* πατήρ *coniungitur* 104, 21—105, 22. Cf. Prisc. XII 20 p. 588, 9— 589, 8.

105, 2 οὐ κοινὰ δέ] Prisc. XII p. 588, 19 legisse videri οὐ κοινὸν δὲ monet Egenolff I 841; οὐ ταὐτὰ δὲ Hoersch. 381, quod iure improbat Egenolff IV 49.

105, 3 Ska I 23, cl. Prisc. XII p. 588, 19.

105, 6 'Si vero ἄλλοθεν opponit adverbio Ἰλιόθεν, ἄλλος videtur in pronominum numerum retulisse, ex quo eximendum esse supra docuit p. 32, 22 sq.' Ska I 23. Cf. synt. 249, 10—14. Mihi Ska ex Ap. verbis plus eruisse videtur quam par est; nihil monet technicus nisi hoc, etiam adverbia ita inter se ipsa differre, ut differunt nomina et pronomina possessiva.

105, 8 ἐδείχθη] pron. 104, 18—20.

105, 16 cf. RSchneider I 474.

105, 19 ἰδίαν ποιότητα] cf. l. 6 τὸ μὲν (Ἰλιόθεν) ἐκ τόπου μετὰ ἰδιότητος; DThr. 33, 6 Κύριον μὲν οὖν ἐστι τὸ τὴν ἰδίαν οὐσίαν σημαῖνον. Egenolff V 123 et ind.

105, 22 Ska I 23 cl. Prisc. XII 20 p. 589, 5 'Possessiva nomina ascendentibus non solent adiungi, ut 'Hectoreus pater' non dicimus, 'frater' vero vel 'servus' dicimus; pronomina vero adiunguntur, ut 'meus pater'.' Skae emendatione probata Hoersch. 378 post καὶ σός addit ⟨οὐκέτι⟩, quia fieri non possit, ut ex ἀσύνηθες quod praecedit eliciatur σύνηθες. Qua de re et Egenolff IV 44 dubitat et ipse dubito; ad 7, 28. Cum vulgata scriptura convenit EM 775, 37 Ἀποροῦσι δέ τινες λέγοντες, διατί Αἰάντειος υἱός λέγεται, Αἰάντειος δὲ ἀδελφός οὐ λέγεται. Καὶ ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι τῶν κτητικῶν ἀντωνυμιῶν καὶ πρὸς μείζονας λαμβάνεται ἡ σχέσις καὶ πρὸς ἴσον καὶ πρὸς ἥττονα.. — Ἐπὶ δὲ τῶν κτητικῶν ὀνομάτων οὐδέν τι τοιοῦτον εὕρηται· ἀεὶ γὰρ πρὸς ἥττονα θέλει εἶναι ἡ σχέσις, καὶ οὔτε πρὸς μείζονα, οὔτε πρὸς ἴσον. οὐδεὶς γὰρ λέγει Ἀριστάρχειος πατήρ ἢ φίλος, Ἀριστάρχειος δὲ ἀγρός λέγεται. Τούτου χάριν Αἰάντειος μὲν υἱός λέγεται, ἐπειδὴ πρὸς ἥττονά ἐστιν ἡ σχέσις· Αἰάντειος δὲ ἀδελφός οὐ λέγεται· πρὸς ἴσον γὰρ ἡ σχέσις. Cf. Philemon 172. Cui praecepto convenienter docet Lobeck ad Buttmanni gr. gr. II 436, eius generis patronymica non coniungi nisi cum vocibus quae 'descendentes' significent.

Ut adiectiva in ος *trium terminationum, ita possessiva per genera numeros casus flectuntur* 105, 23—30.

105, 23 τριγενῆ] ad 11, 29.

105, 26 τὸ ante ἐμός, l. 27 τὸ ante νωίτερος, l. 29 τὸ ante ἡμέτερος in ἡ mutat Matth. II 630—31; ad 7, 28.

105, 27 τὸ ἐντός] scil. πρόσωπον, i. e. possessoris persona.

105, 29 εἴρηται] pron. 92, 3. 102, 10. Schol. DThr. 85, 29 sq. Hilg.

2. Formae possessivorum singillatim enumerantur 105, 31—113, 16.

α. singularis 105, 31—111, 4.

In secunda persona dorica forma est τεός. *Homerus et forma omnium usu recepta* σός *utitur, et dorica* τεός. *Aeolenses* τέος *dicunt, sed etiam* σός; *Boeoti* τιός *et* τεύς 105, 31—106, 12.

105, 31 Ἐμός formam, qua et attica utitur dialectus et dorica et ionica et vulgaris, iam supra obiter tetigit 102, 8, itaque h. l. non commemoravit. Sed ne uno quidem verbo de retracto accentu ἔμος aeolicae formae, cuius genetivus infra 109, 4 affertur, h. l. mentionem fieri, id sane memorabile. — Τεός] pron. 75, 2. 107, 9; synt. 159, 16; AO I 412, 9; Ahr. diall. II 262.

106, 6 τέος] Ahr. diall. I 126; Mei. I 167; OHoffmann II 562.

106, 10 μεταβάλλουσι τὸ ε̄ εἰς ῑ] cf. pron. 98, 22; Ahr. diall. I 79, 4. 208; Mei. I 274.

106, 11 εἴρηται] pron. 75, 10. Formam τεύς boeoticam nec Ahrensium commemorasse nec Meisterum, supra (ad 75, 10) monui.

Nominativi sing. tertiae p. formae ὅϲ *et* ἑόϲ *promiscue apud Homerum leguntur, itemque earum obliqui casus;* οἷ *igitur si acuto tono profertur, nominativus plur. possessivi est. Aut* ε̄ *littera quae est in* ἑόϲ *redundat, aut* ἑόϲ *e dorica forma* τεόϲ *factum est: ab* ἕο *enim personali ortum esse non potest; nam possessiva a distractis non derivari comprobant* ἐμέο ϲέο *formae, a quibus possessiva non descendunt. Aeoles et Boeoti digamma adiciunt* (ϝόϲ) 106, 13—107, 17.

107, 3 εἱ — ἀναγνοίημεν] ut fecit Ptolemaeus Ascalonita, schol. A ad Ψ 387: ὁ Ἀϲκαλωνίτηϲ ἐκδέχεται τὸ πλῆρεϲ εἶναι ἑοί, καὶ μεταλαμβάνει εἰϲ τὸ ἴδιοι, καὶ μήποτε ὑγιῶϲ κ. τ. λ.

107, 6 et l. 9 cf. RSchneider I 475.

107, 11 Αἰολεῖϲ μετὰ τοῦ ϝ] Ahr. diall. I 31, 4. 126; Mei. I 105, 1. 168; OHoffmann II 562.

107, 13 ϲυνεχῶϲ] ‘Hoc mutari nolim in ϲυχνῶϲ, bene ait Valckenaer [ad Theocr.] p. 240 C’ b in var. lect.; cf. pron. 76, 2. 82, 27 all.

107, 16 ὁμοίωϲ καὶ Βοιωτοί] Ahr. diall. I 170. 208; Mei. I 256. 274.

Dictum est genetivos sing. possessivorum ἐμοῦ ϲοῦ οὗ *convenire cum genetivis personalium, et Homerum quidem finibus in* ο̄ῡ *possessivorum uti, personalium non uti. Itaque* ἐμοῦ ϲοῦ οὗ ἐμοῖο ϲοῖο οἷο *apud Homerum sunt genetivi possessivorum,* ἐμέο ἐμεῖο ἐμεῦ ἐμέθεν *sim. personalium. Quae cum ita sint, habet sane aliquid offensionis* τεοῖο (Θ 37) *ita usurpatum, ut personale esse debeat* 107, 18—109, 3.

107, 18 Εἴρηται] pron. 64, 25—28. Cf. ib. 76, 6. 109, 10; synt. 158, 6 sq.; Her. I 474, 13—475, 2; Il. Pros. A 396.

108, 2—3 τὸ . . ἐξ . . ἐμεῦ . . διὰ τοῦ ο̄ ἐγράφετο i. e. ἐμοῦ, ἵνα μὴ δόξῃ τὸ αἷματοϲ πλεονάζειν: omnes igitur in hoc genetivo haerebant; cf. synt. 164, 21; schol. A ad Τ 105.

108, 5 cf. schol. A ad Δ 343 οὐ λέγει δὲ ‘τῆϲ ἐμῆϲ δαιτὸϲ πρῶτοι ἀκούετε’, ἀλλὰ ‘πρῶτοί μου ἀκούετε περὶ δαιτόϲ’. οὕτωϲ Ἀρίϲταρχοϲ. λείπειν δέ φαϲι τὴν περί ἐθίμωϲ, ἵν’ ᾖ ‘οἵ περὶ δαιτὸϲ πρῶτοι ἐμοῦ μεταλαμβάνετε’. οὕτωϲ Ἀπολλώνιοϲ ἐν τῷ περὶ ἀντωνυμιῶν. Cf. synt. 164, 17. 165, 6—19.

108, 8 cf. synt. 166, 19.

108, 9 cf. synt. 165, 4; μή τίϲ ϲευ scribendum esse monet Egenolff I 841 cl. l. 17.

108, 11 ἰϲοδυναμοῦϲι ταῖϲ κτητικαῖϲ . . τὰ κτητικὰ εἰϲ αὐτὰϲ ἀναλύεται] cf. synt. 292, 17. 158, 18; αἱ κτητικαὶ εἰϲ γενικὰϲ μεταλαμβάνονται ib. 164, 13; pron. 16, 18.

108, 12 ‘neglexisse videtur Bekkerus particulam adversativam quae sequitur μέντοι: nec sunt παράλογα τὰ Ζηνοδότεια: nam τῷ αὐτῷ ἐνέχεται λόγῳ, quae verba referenda sunt ad ea quae Ap. supra dixit l. l. 108, 11; cf. synt. 164, 10 ἔϲτι πωϲ ϲυνηγορῆϲαι τῇ πρὸϲ αὐτοῦ (scil. Zenodoto) γενομένῃ γραφῇ, ὅτι οὐκ ἀπεμφαῖνον τὰϲ γενικὰϲ ἐπὶ κτῆμα φέρεϲθαι’ Ska I 24.

108, 13 cf. schol. B ad Ω 486.

108, 15 cf. synt. 164, 7; schol. A ad Ξ 118.

108, 18 αἱ δὲ ὀρθοτονούμεναι οὔ] supplenda sunt θέλουϲι κτῆϲιν δηλοῦν, cf. synt. 165, 20. Rectius sane dixisset καθότι αἱ γενικαὶ κτῆϲιν δηλοῦϲαι ἐγκεκλιμέναι θέλουϲιν εἶναι, οὐδὲ ὀρθοτονούμεναι. Matth. II 638 αἱ — οὔ aut delenda esse censet aut sic mutanda ἀλλ’ οὐκ ὀρθοτονούμεναι.

108, 19 cf. synt. 164, 19. 165, 21.

108, 26 τῷ ι] pron. 38, 20; προθέcει] pron. 42, 5.

108, 27 caφὲc ὅτι ὡc] 'ad proxima verba ὅτι ὡc compara synt. 130, 17 [125, 20] δῆλον ὅτι ὡc διὰ τὸν cύνδεcμον. Usitatius est ὡc ὅτι, ut synt. 223, 10 [224, 5]' b in var. lect. In A est synt. 264, 13 caφὲc γὰρ ὅτι ὡc, vulg. caφὲc γὰρ ὅτι; cf. schol. A ad Λ 385 p. 389, 24 (Her. II 75, 22) τοcοῦτον δὲ ἔχω νῦν παραφυλάξαι ἐπὶ τοῦ νοητοῦ, ὡc ὅτι cπάνιόν ἐcτι κ. τ. λ. Hoersch. 381: caφὲc ὅτι τὸ... ὡc ἐπὶ πρᾶγμα φερόμενον. — Ad Θ 37 cf. Dronke I[b] 111—112.

Aeolicae formae genetivi sing. sunt ἔμω, cῶ, ὧ. *Formae* ἐμοῖο coῖo oἷo *aut per diaeresin factae sunt* ι *inserta, aut thessalicae. Non sine causa possessivum in* οιο *exit, personale in* ειο. *Nam ut a* καλοῦ· καλοῖο, *ita ex* ἐμοῦ ἐμοῖο *nascitur, contra* ἐμεῖο *ex* ἐμέο ἐμεῦ *ortum analogiam sequitur* 109, 4—11.

109, 4 Ahr. diall. I 111; Mei. I 167 (qui ὧ scribit).

109, 5 Θεccαλικαί] Ahr. diall. I 221, 5; Mei. I 305 'worauf gar kein Werth zu legen ist'.

109, 9 ἀπό fortasse defendi posse censet Hoersch. 375; quod valde dubito.

109, 10 cf. pron. 76, 7. 107, 18; synt. 159, 4—10.

Ὅc *ad unam tertiam personam refertur; optimo igitur iure Aristarchus Odysseae versum, in quo falso usurpatur, addubitabat. Homerus enim in his non peccat, ut alii solent. Etiam verbum* cφετερίζομαι *abnorme est, et quod ad primam et secundam refertur, et quod a pronomine ductum est, cum a pronominibus verba non soleant derivari. Neque eam viam insistere poteris, ut possessiva tertiae personae nihil significare nisi 'proprius' dicas: nam hoc etiam primae secundaeque pers. possessiva habent, ut 'aliquid proprium esse' indicent* 109, 12—110, 11.

109, 12—23 versum ι 34 ita interpretatur ut interpretari solent: 'nihil suavius quis habet quam patriam suam', de hac re ex τίc quod sequitur iudicium ferens. Eodem modo etiam ἧc quod est ι 27 accipit (qua in re cum eo consentit schol. ad h. l.). Tertium locum ν 320 Aristarcho auctore ut spurium eicit. Sed his locis omnibus et aliis quibusdam reflexivam stirpis sva notionem primariam, quae est 'ego ipse, tu ipse, is ipse' apparere recteque antiquitus ad unam quamque personam formas ab illa stirpe derivatas referri potuisse comprobat Cauer in Curt. Stud. VII 149, 59 sq.; cf. Brugmann Ein Problem 65 sq.; Ebeling Lex. Hom. II 89*.

109, 14 τρίτον] τρίτου suspicatur scribendum esse Egenolff I 841; non recte, ni fallor.

109, 21 cf. synt. 197, 16; sch. H. Q. Vind. 133 ad ν 320—323 νοθεύονται δ' cτίχοι. ὁ μὲν πρῶτος ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐμῆcιν ἔχει τὸ ἧcιν, ὅπερ ἐcτὶ τρίτου προcώπου, τηροῦντος ἀεὶ τοῦ ποιητοῦ τὴν ἐν τούτοιc διαφοράν κ. τ. λ.

109, 26 Ahr. diall. II 263, 40; Brugmann Ein Problem 78.

109, 29 cf. pron. 34, 25; adv. 128, 6; synt. 191, 6; Her. II 934, 30; Lehrs Her. 28, 16; Lob. Rhem. 224.

110, 4 διώκετον ἀντὶ τοῦ διωκέτην] cf. Schol. A ad K 364 ὅτι τὸ διώκετον cημαίνει διώκουcιν, οὐ τὸ ἐδιωκέτην, ὡc Ἐρατοcθένηc et schol. quod sequitur; hac in re Ap. ab Aristarchi auctoritate discessisse, tempus pro tempore positum esse consentis, monuit Friedlaender Arist. 4.

110, 9 Lehrs Her. 422; Wolff Prolegg. CCXLVIII; Buttmann Lexil. I 52, 6. — Τὸν cφέτερον] FRitschl de Oro (opusc. I) 620 n.; id. praef. ad Thom. XCI; RSchneider I 470.

Neutrum ὅϲ *possessivi non* ὅν *sed* ὅ *esse, quia possessivum cum articulo postpositivo* (pron. relat.) *congrueret, et quia aliorum pronominum in* ο̄ϲ (οὗτοϲ ἐκεῖνοϲ) *neutra in* ο̄ *exirent, docere conatus est Zenodotus. Quae refelluntur. a) Articulus postpositivus potius cum lege pugnat quam pronomen* ὅϲ, *quod coniugorum* ἐμόϲ ϲόϲ *analogiam sequitur. b) Possessivum* ὅϲ *non convenit cum postpositivo, quippe qui non possit in* ἑόϲ *transire, ut transit illud. c) Comparari nequit cum* ἐκεῖνοϲ οὗτοϲ, *nam in his una, in* ὅϲ *duae sunt personae. d) Primitiva per genera non secundum analogiam flectuntur,* (flectuntur autem possessiva). *e) Possessivorum per genera casusque declinatio convenire solet cum flexione adiectivorum; eorum autem neutrum sing. in* ο̄ν *exit. — Postpositivus vero articulus cum praepositivo convenit; itaque* τό *et* ὅ *iure inter se congruunt* 110, 12 —111, 4.

110, 12 ταῖϲ Ζηνοδοτείοιϲ διορθώϲεϲι] non complures, sed unam fuisse Zenodoti recensionem ostendit Ludwich Arist. I 5; idem indicavit Düntzer Zen. 35.

110, 13 cf. schol. A ad Α 609; Brugmann Ein Problem 20.

110, 15 ὁμόφωνον] synt. 222, 26—28.

110, 19 ἡ ἀντωνυμία παράλογοϲ] 'Excidit forsan καθὸ εἰϲ ν̄ ἔληξεν' b in var. lect. 'Qua emendatione non opus est, cum quod in altera parte omissum videtur, facile ex oppositis appareat' Ska I 4. Sed etiam Skae emendatio superflua est.

110, 24 μονοπρ. διπρ.] pron. 17, 1 sqq.

110, 25 θεματικώτεραι] ad 10, 27.

β. Formae dualis 111, 5—16.

Ab inclinatis non derivari possessiva demonstratum est; itaque ϲφωΐτεροϲ *nec descendere a* ϲφωΐν *nec tertiae esse potest, sed a* ϲφῶϊν *ducitur et est secundae* 111, 5—16. Cf. pron. 92, 4. 102, 10. 105, 28; Her. I 478, 22; Buttmann Lexil. I 48 sq. Lehrs q. e. 260.

111, 10 cf. Stoll Animadv. in Antim. 28 et Brugmann Ein Problem 43.

111, 15 κατὰ τὸ ἐντόϲ] pron. 103, 21. 105, 28.

γ. Formae pluralis 111, 17—113, 16.

Formae plurales sunt ἡμέτεροϲ ὑμέτεροϲ ϲφέτεροϲ. *Pro* ἡμέτεροϲ *Dorienses dicunt* ἁμέτεροϲ *vel* ἁμόϲ; ὑμέτεροϲ ϲφέτεροϲ *aut servant aut in* ὑμόϲ ϲφόϲ *mutant. Supra dictum est has formas doricas etiam ab Homero usurpari; sed terminationibus doricis non utitur. In* ϲφεόϲ *forma qua Alcman utitur* ε̄ *abundat. — Expositum est nunquam* ἐμόν *in* ἁμόν *transformari posse; immo pluralis singularem complectitur* 111, 17—112, 15. Cf. schol. A ad Ζ 414.

111, 18 Δωριεῖϲ] Ahr. diall. II 263.

111, 19 Προείρηται] pron. 100, 20.

111, 25 διὸ οὐδὲ τὸ .. ἁμάϲ .. οὐ ϲυνεϲτάλη κατὰ τὸ τέλοϲ] 'quare ne ἁμάϲ quidem in fine correptum est'; de extrema syllaba accusativi pluralis declinationis primae a Doriensibus correpta v. Ahr. diall. II 172. — 'Εδώριζε] scil. Homerus.

112, 2 de ϲφεόϲ forma v. Ahr. diall. II 262 et 263. Lob. Ell. I 412.

112, 3 Εἴρηται] quem ad locum respiciat me fugit. Cf. schol. A ad Ζ 414 (= Her. II 57, 20) Δημήτριόϲ φηϲιν ἀντὶ τοῦ ἐμόν. διὸ καὶ ἄντικρυϲ ψιλοῖ. πιθανώτερον δέ ἐϲτι Δωρικώτερον εἶναι, ἀντὶ τοῦ ἡμέτερον ἁμόν. οὕτωϲ Ἀπολλώνιοϲ. Her. I 169, 2; Cauer in Curt. Stud. VII 109.

112, 5 cf. Ahr. II 382, 3. Rectissime Bekker μετειλῆφθαι in μετείληπται mutari vetat; nam ἀλλ' οὐχ ὥς τινες ὑπέλαβον idem est quod ἀλλ' οὐχ ὑποληπτέον ὥς τινες ὑπέλαβον; cf. synt. 124, 24.

112, 7 καὶ ταῦτα, εἰ δοθείη] vides Apollonio de ᾱ producta κά particulae doricae non satis constare; eam omnino non produci probat Hugo Weber, Die dorische Partikel κά, Halle 1864. Is autem cum dubitat, sitne εἰ δοθείη sic vertendum 'wenn es zugelassen wurde', an sic 'zugelassen, zugegeben würde', dubitat iniuria: nihil enim esse potest nisi hoc 'si quidem concedatur, κά produci'.

112, 8 cf. pron. 85, 1.

112, 13 τὸ ἐντός scil. πρόσωπον, cf. pron. 103, 21. 105, 28. 111, 15.

112, 13 ἡ συνήθης φράσις] ad 23, 18.

112, 14 σχήματος] ad 54, 18.

Si quis quaerat, cur non duali quoque pro singulari utamur, respondemus, quod dualis proprium est duas res (non plures vel unam) *significare. Itaque vituperamus dualem vel ad plures vel ad unam personam relatum. Hoc cadit in Alcmanem Hesiodum Callimachum alios* 112, 16—113, 7. Cf. pron. 85, 3. 8—11.

112, 18 παντὸς πλήθους] pron. 85, 10 τὸ δὲ πληθυντικὸν κοινὸν παντὸς ἀριθμοῦ τοῦ ὑπὲρ τὴν δυάδα.

112, 19 ἰδικῶν] ad 4, 7. H. l. profecto εἰδικῶν reponendum erat.

112, 21 σφεᾶς] Ahr. diall. II 262, 38.

112, 24 ἑόν] Procul. ad Hes. O. D. 57 p. 82 Gaisford; quem emendavit Ruhnken ep. crit. II 42; cf. Lehrs q. e. 29; Flach in Fl. 1876 p. 658; Brugmann Ein Problem 28.

113, 1—3 Ruhnken ep. crit. II 42; Brugmann Ein Problem 33.

Aeolenses formis ἀμμέτερος ἄμμος, ὔμμος, σφός *utuntur.* — Ἀμός ὑμός *formas non per syncopen factas esse ut comprobetur, uti non licet hoc argumento, duarum syllabarum syncopen non admitti* (admittitur enim): *sed illo potius, oxytonesin aliquid offensionis habere.* Ad eam defendendam *dixerit fortasse quispiam, illa secuta esse analogiam* ἐμός *pronominis;* σός *et* σφός tamquam exempla afferri non possunt; nam *quoniam sunt monosyllaba, nullum alium accentum nisi acutum admittunt* 113, 8—16.

113, 8 καὶ ὔμμον] καὶ ⟨ὑμμέτερον καὶ⟩ ὔμμον Hoersch. 377. Profecto veri simile est Aeolenses etiam ὑμμέτερος forma usos esse; sed testimonia desunt: Ahr. diall. I 126, 8; Mei. I 168; OHoffmann II 562.

113, 11—14 'Certe Apollonii sententia haec est: "pronomina ὑμός et ἀμός syncopen subiisse negandum est, non quo duae syllabae demi non possint, sed propter oxytonesin, nisi forte haec aequalitatis causa introducta est' Lob. Ell. I 393. Bekkeri emendatio probanda est; ad καθό = ὅτι cf. synt. 78, 24. 231, 25.

113, 13 de Δευκαλίδης = Δευκαλι-ωνί-δης v. schol. B ad N 307; schol. Dion. Thr. 849, 30; de Ἀνθεμίδης = Ἀνθεμι-ωνί-δης v. schol. L ad Δ 488. Contra Herodianus praecipit μὴ γίνεσθαι δύο συλλαβῶν συγκοπήν II 256, 3; cf. Lob. Ell. I 392.

* * *

Quae inde a verbis Τῆς ἐμαυτοῦ usque ad mutilum huius libri exitum in codice leguntur, quoniam neque cum toto quod Ap. in hoc libro conscribendo sibi proposuit consilio conveniunt, neque, si a paucis quibusdam

[illegible] [illegible] momenti [illegible]. quodquam habent quae antea semel [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] explanatum est. neque esse [illegible] [illegible] iam antea [illegible] [illegible] sive [illegible] sive [illegible] sive [illegible] verbo [illegible] et more [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] epirrhematicon [illegible] quidam quae e [illegible] ut non [illegible] [illegible] extremo [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] esse nobis persuadeamus. Librum autem ex quo [illegible] sunt rhematicon esse, colligo ex loco Choerobosci can. II 816, 33 = II [illegible] Hilg.: περὶ γὰρ τοῦ ἐμαυτοῦ, [illegible] οὐκ ἔχει εὐθεῖαν. ἐν τῷ ῥηματικῷ Ἀπολλωνίου [illegible] [illegible]. Qua de re [illegible] [illegible] XXIV [illegible] sq. Assentitur G. Uhlig Jenaer Literaturzeitung 1878 Juli 20. Egenolffio I 837 autem non est persuasum hanc partem antonymicon [illegible] esse, quod duo loci [illegible] Prisciani de pronomine XIII 28 p. 19. 9 sq. et XIII 26 p. 17. 19 sq.) [illegible] [illegible] ex ea desumpta sint 114. 24 sq. et 114. 18: certe statuendum esse [illegible] additamentum iam ante Prisciani tempora ad antonymicon accessisse. Hoc ut existimem facile adducor: quamquam nego alterum locum XIII 26 ex 114, 18 translatum esse; v. infr.

Nominativus qui ad ἐμαυτοῦ *pertineat neque exstat neque potest exstare. Non exstare eum, i. e. in usu non esse, nemo nescit, praeterquam quod Pherecrates semel risus movendi causa* ἐμαυτός *dixit. Non posse eum exstare his argumentis comprobatur. Aut ad obliquum casum transit actio subiecti ab illo diversi:* οὗτος ἐμὲ ἔτυψεν. *Quod ubi fit, ibi appositivum* αὐτός *ad obliquum casum* (ἐμέ) *accedere potest: sed coalescere cum eo nequit. Fieri etiam potest ut actio ad eandem personam redeat unde profecta est: ad hoc significandum composita vel reflexiva facta sunt. Pro his apud poetas formae non compositae* (ἐμέθεν αὐτῆς = ἐμαυτῆς) *substituuntur* 113, 17—114, 2 = 69. 18—70, 1; 114, 2—5 = 45. 11—32; 114, 5—17 = 70, 1—10. Cf. EM 496, 17 sq.; EG 305. 56 sq.; AG III 1446 sq.

113, 19 ἐν Μετοίκοις Φερεκράτους] pron. 69. 19 ἐν Μετοίκοις Πλάτωνος. 'Denique dubiis Pherecratis fabulis nescio an Μέτοικοι accenseri debeant. Platoni enim fabulam tribui etiam a Polluce, Eudocia, Suida et Andronico infra (p. 175) videbimus' Meineke fragm. com. graec. I 70.

113, 21 cf. Ska IV 17; Bekkeri coniectura minus placet; καθότι voci respondet ἐπεί quae 114, 5 sequitur.

114, 11 τὰ κατὰ διάστασιν παρὰ τοῖς ποιηταῖς (= τὰ παρὰ τοῖς ποιηταῖς κατὰ διάστασιν, ad 42, 25) εἰς σύνθεσιν παραλαμβάνομεν i. e. 'quae apud poetas seiuncta sunt (ἐμέθεν αὐτῆς), in composita transformamus (ἐμαυτῆς)'. Cf. Hoersch. 389.

Itaque obliquis casibus composita necessaria erant. Nominativus autem cum non duplicem habeat constructionem, et reflexivam dico et transitivam (sed unam transitivam*), sufficiunt* ἐγὼ αὐτός *apposita*, composita forma aliena erat; quae si exstaret, ἐγαυτός *esset, non* ἐμαυτός. *Praeterea in verbo nominativus inest; ad eum igitur si alter qui in* ἐγαυτός *lateret, accederet, duo essent nominativi. Duo vero nominativi cum verbis construi non solent, sed nominativus et obliquus, ut ad alteram personam actio transire possit. Itaque* ἐμαυτός (vel ἐγαυτός) *esse non potest* 114, 18—32*) = 70, 20—26.

---

*) synt. 286, 25 τὸ 'θέλω ἀκούειν Διονυσίου' γενικὴν σύνταξιν ἀνεδέξατο: repone γενικῆς σύνταξιν: nam γενικὴ σύνταξις esset 'constructio generalis'.

114, 18 cf. Prisc. XIII 26 p. 17, 19. Sed ad verbum hunc Prisciani locum non ex h. l., sed ex 69, 20 translatum esse elucet:

69, 20 πᾶcα πλάγιος εὐθείᾳ cυντάccεται μετάβαcίν τινα προcώπου ἐπὶ πρόcωπον δηλοῦcα, ἐμὲ Διονύcιος ἔπαιcεν, ἐγώ cε ἐδίδαξα . . .	Prisc. XIII 26 p. 17, 21 omnis autem obliquus casus nominativo adiungitur transitionem personae ad personam significans . . ut 'ego te docui' . . .

114, 22—23 οὐ μᾶλλον — ὡc] hunc locum non attulit Bekker, qui ad pron. 104, 12 adnotavit: 'Neque absimile est ὡc pro ἤ usurpatum: synt. 109, 18 οὐ γὰρ μᾶλλον αἱ φωναὶ ἐπικρατοῦcι κατὰ τοὺc μεριcμοὺc ὡc τὰ ἐξ αὐτῶν cημαινόμενα. Quamquam hic quidem usus iam a Polybio et supparis aetatis scriptoribus repetendus videtur v. Polyb. XI 2. 9. VII 4. 5. Plutarch. Mor. p. 13 A.' Originem huius usus iure optimo repetes e consuetudine cotidiana qualis apparet ap. Plat. apol. 36 D οὐκ ἔcθ' ὅτι μᾶλλον . . πρέπει οὕτωc, ὡc τὸν τοιοῦτον ἄνδρα ἐν πρυτανείῳ cιτεῖcθαι c. adnot. Stallbaum.; cf. Hermann ad Vig.[4] 719, 69—70. Fritsche Quaest. Luc. 89 sq.

114, 24—32 = Prisc. XIII 28 p. 19, 9—18.

Ac si quis haec proferat: etiam in ἀλλήλων *duas inesse personas ita comparatas, ut actio ab altera ad alteram transeat, quarum altera nominativus, altera obliquus casus intellegatur; itaque etiam* ἐμαυτόc *ex obliquo et recto casu constare: haec inter se comparari posse negamus.* Ἀλλήλων *enim vel* ἀλλήλουc *e recto et obliquo casu coaluit, neque exstat eius nominativus* (ἄλληλοι): *nam duos nominativos cum verbo coniungi non posse supra diximus; in* ἐμαυτόc *autem inversa est compositio; obliquum enim et rectum compositos videmus* 114, 33—115, 8 = 70, 27—71, 8; cf. pron. 34, 13. 51, 27; synt. 43, 15. 179, 6; Choer. II 816, 33 = 299, 12 Hilg.; AO I 6, 4—10 = EM 67, 50—57.

115, 5 ἔφαμεν] supra 114, 30.

Accedit quod ἐμαυτόc *ita compositum foret, ut flexionem omnino non pateretur. Nam neque finis flecti posset, ut qui subiectum esset verbi neque in obliquum transiret; neque prior compositi pars: ea enim in compositione nunquam flectitur. Praeterea* ἐμαυτόc *qui casus esset, non satis constaret: prior enim pars compositi utrum genetivus an dativus an accusativus esset, non liqueret* 115, 9—18 = 70, 15—19.

115, 9 ἐγίνετο] ἄν particula omissa, ad 12, 20; cf. comment. de Ap. consuet.

115, 11—12 παρὰ τοῖc Στωικοῖc] synt. 31, 8. 281, 27. 299, 18—300, 3 ἔcτι καὶ ἐπὶ τρίτου προcώπου τὸ μέλει καὶ μεταμέλει . . . παραcυμβάματα αὐτὰ ἐκάλεcαν οἱ ἀπὸ τῆc Στοᾶc, τῶν ἄλλων ῥημάτων κατὰ τὰc cυμβαινούcαc διαθέcειc παρ' αὐτοῖc cυμβαμάτων προcαγορευομένων κ. τ. λ.; ib. 301, 3; Ammon. in Aristot. περὶ ἑρμην. 104[b] 31 Br.; Schmidt Stoic. 64. 65; verba cυμβαμάτων καὶ ante Schmidtium (Beitr. 365*) deleri iussit Lersch Sprachph. II 34, idque iure. Cf. Egenolff I 841.

115, 13 ἅπαξ] 'semel', 'ein für allemal', 'une fois pour toutes', ad 71, 11; cf. 67, 32 ἐπεὶ γὰρ ἅπαξ.

115, 18 Bekkeri emendatio non est necessaria; profecto prior compositi pars dicitur cυνῆφθαι 115, 22: sed etiam cυντίθεcθαι, ubi utra de parte vocis compositae agatur iam aliunde constet, de priore parte dici recte monet Ska I 24; cf. pron. 115, 14 ἐπεὶ ἅπαξ τὰ cυντιθέμενα ἄκλιτά ἐcτιν. ib. 70, 17. 71, 7; synt. 177, 20. 321, 28.

E contrario nihil impedit quominus ἀλλήλων *flectatur. Nam e recto et obliquo casu compositum est. Prior compositi pars duabus de causis non flectitur, et quia subiectum verbi est et quia priorem in compositione locum occupat; posterior autem pars compositi duabus de causis flectitur: et quia in fine est et quia verbo accedente subiectum illud quidem non variatur, sed obiectum varietur necesse est, prout affectio quae e subiecto* (per verbum) *emanat postulat* 115,19—27 = 71,1—8.

115,19 φαίη] v. Uhlig I 15; comment. de Ap. consuet.; φαίη ⟨ἄν⟩ Matth. I 75.

115,23 ἐπὶ τέλους [ἐστίν, ὅπερ] παρέπεται π. πτ. κλίσιν ἀναδέχεσθαι Egenolff I 841; mihi cod. scriptura ferri posse videtur; idem est ac si dixisset: καὶ καθότι ἐπὶ τέλους ἐστίν (scil. altera compositi pars). τὸ δὲ ἐπὶ τέλους κλίνεσθαι παρέπεται παντὶ πτωτικῷ κλίσιν ἀναδεχομένῳ.

115,25 κινούμενον scil. ἐστίν; de διάθεσις vocis notionibus v. adn. ad 18,15 et ind.

* * *

Αὐτός *et praeponitur et postponitur; sed saepius postponitur; quare nomen* 'ἐπιταγματικόν', *'impositivum' vel 'subiunctivum' a postponendo accepit. Qua in re eius appellatio convenit cum* ἐπίρρημα *nomine* 116,1—13 = 60,20—64,24; adv. 125,8—15.

116,5 Ska II 24. — Ὅ i. e. 'quapropter' (cf. quae ad 103,7 adnotavi) καλεῖται (scil. τὸ αὐτός) ἐπιταγματικόν. De tota hac quaestione quae in ἐπιταγματικός vocis notione versatur disseram ad adv. 125,6 sq.

116,11 Lehrs q. e. 112**.

116,12—13 quid voluerit Ap. e DThr. scholiastae verbis apparet, quae ex h. l. petita esse nemo negabit. Fortasse sic scripserat Ap.: ⟨ὅταν δὴ ὑ⟩π⟨ο⟩τ⟨άσση⟩τα⟨ι, σημαίνομεν ἐπ' ἄλλῃ αὐτὴ⟩ν δ⟨ύνασθ⟩αι ⟨λέγει⟩ν· ἔ⟨νεσ⟩τ⟨ι γὰρ⟩ τάσσεσθαι αὐτὴν δευτέραν.

Antonymicum Apollonio abiudicat Felix Jurandić, Die peripatetische Grammatik, Agram 1895. Cuius argumenta tam sunt infirma, ut ea refellere operae pretium non sit.

II. De adverbio.

De libri qui est de adverbio conditione quaestionem instituerunt Gustavus Dronke III 321—346 et Matth. I 5—18. Quarum disputationum epimetro huic commentario adiciendo censuram agemus.

Primum de vi ac notione, deinde de vocis forma dicendum erit 119,1—4.

A. De vi ac notione adverbii 119,5—145,25.

Quam legem sibi imposuit Ap. in tractanda de pronomine doctrina, ἀρκτέον ἀπὸ τῆς κλήσεως, ἐπεὶ παρά τισι διάφορος (3,9), eandem mirum esset si in percensendis de adverbio placitis non esset secutus. Lacera igitur huius scriptionis conditio statim ab initio apparet. Deperdita autem esse quae Apollonius de hac re disseruit, valde dolemus: nam ex ceterorum grammaticorum scriptis quotquot sunt neque hoc discimus,

fuerintne etiam alia nomina in usu, neque illud, quis ἐπίρρημα appellationem quae postea omnium usu recepta est invenerit. Stoicos certe auctores eius non fuisse ex Prisciani testimonio apparet II 16 p. 54, 9—11, quod fortasse ex Ap. desumptum est: 'nam participium connumerantes verbis participiale verbum vocabant vel casuale, nec non etiam adverbia nominibus vel verbis connumerabant et quasi adiectiva verborum ea nominabant i. e. ὡς ἐπίθετα τῶν ῥημάτων.' Quae quomodo accipienda sint explicat GFSchoemann Red. 157—58. Idem opusc. IV 228, 15 (= I 8, 15) 'a philosophis', inquit, 'h. e. ut arbitror a Stoicis, adverbia etiam generali nomine κατηγορήματα pariter cum verbis appellata esse docet schol. Dion. 932, 15 (καὶ τὸ ἐπίρρημα κατηγόρημά φασιν οἱ φιλόσοφοι. καὶ ὅπερ ἐστὶ τὸ ἐπίθετον ὄνομα ἐν τοῖς ὀνόμασι . . . τοῦτο καὶ τὸ ἐπίρρημα ἐν τοῖς ῥήμασιν)'. Iam vero cum Quintilianus testetur (I 4, 20), Aristarchum in numero 'idoneorum' auctorum fuisse qui octo illas orationis partes, in quibus etiam adverbia sunt, statuebant: inde ab Aristarchi temporibus ἐπίρρημα appellatio usu recepta esse videtur (cf. GFSchoemann Red. 12. 163; EFrohwein de adverbiis graecis in Curt. Stud. I 68). Quod nomen quomodo explicandum sit, infra ad 125, 7 quaeretur.

119, 3 Egger Ap. 204 n. 1, cuius emendatio et h. l. et coni. 213, 15 recipienda erat (Egenolff I 841); etiam synt. 136, 1 εἰς γὰρ ὑποστολὴν τὴν τοῦ Αἰολικοῦ, ubi Uhlig I 18 διαστολήν scripsit, fortasse ὑπο⟨δια⟩στολήν ponendum est.

1. Definitio, cuius partes singillatim percensentur 119, 5—125, 6.

Definitio. Adverbium est pars orationis indeclinabilis, quae aliquid praedicat de verbo per modos tempora personas flexo, ita quidem ut aut cum omnibus aut non cum omnibus modis temporibus personis *construi possit; quae* (i. e. formae verbi per modos tempora personas flexi) *si desunt, adverbium non praebet sententiam plenam* 119, 5—6. Cf. schol. DThr. 933, 18 ταὐτὸν γάρ ἐστι τὸ ἐπίρρημα τοῖς ἐπιθετικοῖς ὀνόμασιν. ὃν τρόπον γὰρ τὰ ἐπίθετα ἀναμένει ἢ κύριον ἢ προσηγορικόν, οὕτω καὶ τὸ ἐπίρρημα ἐάν τις προτάξῃ, ἀνάγκη ἐστὶν ἐπάγειν ῥῆμα. ἐπίκειται γὰρ ἀεὶ τῷ ῥήματι. ἄνευ γὰρ ῥημάτων οὐ συγκλείει διάνοιαν. Ἰστέον δὲ ὅτι, ὅπου ἐπίρρημά ἐστι, πάντως καὶ ῥῆμα, ὅπου δὲ ῥῆμα, οὐ πάντως ἐπίρρημα. Planudes περὶ συντάξεως 118, 30 (τὸ ἐπίρρημα) δυνάμει ἐπίθετον τοῦ ῥήματός ἐστι, ὡς καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα τούτου δηλοῖ. Gaza Lascaris Chalcondylas Thracem sequuntur (72, 4—5, ubi vid. quae Uhlig adn.). 'Qua definitione num Apollonius Thracem revera correxerit, valde ambigi licet; sed quin Apolloniana ex Dionysiana orta sit, non dubito' Uhlig ad DThr. 72, 4. Neque ipse dubito quin Apollonius id egerit, ut Dionysianam meliorem redderet. Quae spes eum fefellit; nam deteriorem esse eius definitionem Dionysiana GFSchoemann I 8 sq. (= opusc. IV 228 sq.) luculente demonstravit: 'Omisit igitur Ap. participii mentionem facere, ab ipso sicut a ceteris grammaticis non sine causa a verbo seiuncti, sed cui non minus tamen quam verbo adverbia addi mox ipse docet (121, 2), ideoque definitionem suam hoc defectu laborare confitetur. Omisit porro etiam nominibus ipsisque adeo adverbiis adverbia addi posse . . . Quamquam haec minus reprehendo: excusari enim aliquo modo possunt, et communia sunt Apollonio cum ceteris. Sed quod sibi proprium habet [quod iterat 120, 19], ad modos verborum pertinere s. de modis aliquid edicere adverbia, mirum quantum a veritate abhorret. Nam pleraque adverbia, ea utique omnia, quae loci, temporis, qualitatis, quantitatis significationem

habeat, prorsus nihil ad modorum vim, h. e. ad modalitatem enuntiationis, pertinent, sed tantummodo ad actionis notionem, quae in quoque verbo inest, possuntque propterea cum quovis verbi modo, atque etiam cum infinitivo construi, qui plane nullam habet modalitatis significationem'. In eadem difficultate haeret Ska II 4*, idque eo magis quod Ap. ipse synt. 204, 2 ea adverbia quae σημαινόμενον ἐγκλίσεως ἐπιδέχονται seiungit a talibus qualia sunt χρονικά. Quocum hoc convenit, quod adv. 123, 2—16 praecipit, quaedam adverbia καθολικῶς cum omnibus modis temporibus personis coniungi (συνεῖναι), alia non cum omnibus (μερικῶς συνεῖναι). Quae difficultas ut amoveatur, Ska l. s. s. ἔγκλισις vocem ita iubet accipi, ut in universum sit 'forma per flexionem nata', cf. synt. 277, 16 ἡ παθητικὴ ἔγκλισις. ib. 152, 2 αἱ ἐγκλινόμεναι πτώσεις (formae per casus flexae) scil. τῶν κτητικῶν ἀντωνυμιῶν. Theon. progymn. 4, 48 τὴν δὲ προσαγορευτικὴν παραιτούμεθα, ὅτι καὶ πρότερον ἐπὶ τῶν κατὰ τὰς πτώσεις ἐγκλίσεων ἤδη παραδεδώκαμεν περὶ τῆς κλητικῆς: ἔγκλιμα 'forma verbalis' Ap. synt. 83, 2 (Ska III 3**). Qua in re Skae assentior, quamquam GFSchoemanno (Red. 166, 1) concedendum est, huic explicationi rursus aptum non esse κατηγορεῖν verbum quo Ap. utitur; nam non de forma, sed de notione aliquid praedicari adverbio; rectius igitur Apollonium ἐπιλέγεσθαι dicturum fuisse quam κατηγορεῖν. Ne multa: formam et notionem confudisse videtur Apollonius. Cuius sententiam non perspexit Schmidt Beitr. 493; quae ad hunc refellendum protulit GFSchoemann l. s. s., h. l. repetere supersedeo.

119, 6 Ska VII 632, cui assentitur Egenolff I 839.

Definitionis partes singillatim percensentur 119, 7—125, 6.

a. *Adverbium est orationis pars indeclinabilis. Quod hoc modo demonstratur. Ubi nomen aliquod subiectum est verbi, actio indicatur quae nomini inest* (et per verbum emanat); *est ubi obliqui casus accedant, ad quos afficiendos actio transit: quae constructio etiam passive verti potest. Quae igitur casualia talem constructionem cum verbo non accipiunt, sed de verbo aliquid praedicant, non iam casualia, sed adverbia dicuntur et sunt indeclinabilia. Ergo fieri non potest quin ea vocabula, quae suapte natura adverbia sunt, indeclinabilia evadant* 119, 7—120, 18.

119, 13 'Nempe loquitur Ap. de huius modi exemplo: Τρύφων τύπτει Διονύσιον, ubi subiecto actio tribuitur transitiva: talem autem actionem non διάβασιν ἐνεργητικήν, sed διάθεσιν aut ἐνεργητικὴν aut διαβιβαστικὴν dicere solet, velut de constr. III 32 p. 298, 15: διαβιβαστικῆς διαθέσεως ἐπὶ πρόσωπον ὑποκείμενον. Et quemadmodum ib. p. 290, 3 ἡ ἐκ τῆς εὐθείας ἐνεργητικὴ διάθεσις dicitur, sic non dubito quin hoc loco ἡ ἐκ τοῦ Τρύφωνος διάθεσις ἐνεργητικὴ scriptum fuerit. Huc accedit quod διάβασις ἐνεργητική sic demum recte dici potuisse videtur, si esset etiam alia quaepiam διάβασις non ἐνεργητική, quam nullam esse manifestum est' GFSchoemann II 4 = opusc. IV 244; avo suo assentitur GSchoemann Philol. Anz. X 32. Sed rationem quae intercedat inter personam afficientem vel afficiendam et actionem quae e verbo emanet, etiam διάβασις voce significari docet Ska IV 17—18. Infirmum est etiam postremum Schoemanni argumentum; adv. 119, 10 Ap. dixit ἡ διάβασις ἡ ἀπὸ τῆς ἐνεργείας, quod idem est atque ἡ ἐνεργητικὴ διάβασις: quae non solum a subiecto ad obiectum transit, sed etiam ab obiecto ad subiectum (pron. 113, 21—114, 8; adn. ad pron. 18, 15). Haec omnia tamquam nova profert Matth. I 37, Ska non commemorato. Deinde idem offendit in tertio exemplo l. 14,

primum quod καί particula non sit apta: cuius rei quas causas affert h. l. repetere supersedeo. 'Praeterea', inquit, 'ne aptum quidem est exemplum. Nam cum antea exponatur, si casus obliquus addatur, ad hunc esse actionis transitionem, in hoc exemplo, cum passiva notio insit, ad casum rectum est. Quam activi in passivum mutationem si Apollonius hoc loco afferre voluisset, haud dubie aut antea in universum aut nunc ad ipsum exemplum explicasset'. Quod argumentum prorsus nihili est: exemplum enim allatum antecedunt verba καὶ ἐπὶ παθητικῆς διαθέσεως, quibus satis indicatur qua de causa hoc exemplum afferat. Optimo igitur iure Egenolff IV 47 profitetur se omnino, cur exemplum illud deleatur, non intellegere.

Sed in eis quae sequuntur verum vidit Matthias 120, 1 Τὰ δὴ οὖν πτωτικὰ τὴν τοιαύτην σύνταξιν πρὸς τὰ ὀνόματα μὴ ἀναδεξάμενα, ἐπικείμενα δὲ τοῖς ῥήμασιν, ἅπερ κ. τ λ. 'At quaenam τοιαύτη πτωτικῶν πρὸς τὰ ὀνόματα σύνταξις in antecedentibus commemoratur? Nullam equidem video; itaque puto sic restituendam esse genuinam Apollonii sententiam: 'τὰ δὴ οὖν πτωτικά, τὴν τοιαύτην σύνταξιν πρὸς τὰ ῥήματα μὴ ἀναδεξάμενα.' Est autem sententia haec: "casualia, quae eam, quae antea commemoratur, cum verbo constructionem, i. e. eam, quae affectum in ipsis casualibus per horum ipsorum flexionem expressum efficiat, non accipiunt, sed tantum eodem modo, quo adiectivum substantivo, verbo adiecta sunt, ea pro adverbiis habentur." Illam enim verbi ἐπικείμενα significationem esse intellegitur e synt. 18, 6 τὸ ἐπίρρημά ἐστι ῥήματος ἐπιθετικὴ σύνταξις coll. Prisc. XVII 21 "adverbium quod verbi est vi adiectivum".' Haec probo cum Egenolffio IV 47. Mirum autem est Matthiam, postquam ea quae hucusque disputavit, luculentissime firmari dixit verbis quae 120, 2 leguntur ἅπερ (scil. τὰ ῥήματα) πρὸς ἕτερα πτωτικὰ τὴν τοιαύτην σύνταξιν ἐποιοῦντο, haec ipsa verba pro spuriis habere, quod prorsus supervacanea sint, quia Ap. non alia casualia ut nomina, alia ut adverbia construi, sed eadem casualia modo nominum modo adverbiorum vim habere doceat. Etenim profecto hoc praecipit Ap., eadem casualia modo averbiorum modo nominum notionem induere: sed postquam hanc adverbiorum notionem acceperunt, ἕτερα facta sunt, genere vel μερισμῷ diversa sunt ab illis quae casualium potestatem servaverunt. Nam nec formis nec origine voces distinguuntur aut per orationis partes distribuuntur, sed notione: pron. 67, 6 οὐ γὰρ φωναῖς μεμέρισται τὰ τοῦ λόγου μέρη, σημαινομένοις δέ. synt. 48, 5. 109, 18.

120, 9—14 cf. Prisc. XV p. 63, 21—65, 9; Ap. verba non satis intellexit.

120, 11 Ska II 22.

120, 14 Διὰ τοῦ τοιούτου ὑποδείγματος δεῖ τοὺς διακρίνοντας τὰς τοιαύτας συνεμπτώσεις τῷδε τῷ λόγῳ κεχρῆσθαι] in tautologia διὰ τοῦ τοιούτου ὑποδείγματος et τῷδε τῷ λόγῳ haerens Matth. I 33 h. l. sic emendat: διὰ τοῦ τοιούτου ὑποδείγματος δεῖ διακρίνειν τὰς τοιαύτας συνεμπτώσεις cl. Prisc. III 65, 12. Sed per exemplum ea quae forma congruunt non discernuntur. Haec voluisse videtur Ap.: 'hoc exemplo docti, qui voces forma congruentes discernere volunt, hanc viam ingredi debent', scil. ut quaerant, utrum vox illa aliquid praedicet de nomine quodam et cum hoc construatur, an praedicet de verbo sitque indeclinabilis.

b. *Praedicare autem adverbia aliquid de verbo, ex eis quae ante exposita sunt apparet, quoniam quaecunque adiectiva aliquid praedicant non de nominibus, sed de verbis, adverbia facta sunt. Quemadmodum autem*

enuntiatis levioris momenti recesseris, quidquam habent quin antea semel bis terve suo loco multo clarius explanatum sit, neque esse res illas iam antea satis pertractatas sive εἴρηται sive προείρηται sive ἐξεθέμεθα verbo addito ex more indicatur: facillime adducimur ut, quemadmodum epirrhematico librarius quidam quae e syntaxi ut non aliena descripserat, extremo subiecit, ita haec aliunde desumpta tamquam corollarium addita esse nobis persuadeamus. Librum autem ex quo decerpta sint rhematicon esse, colligo ex hoc Choerobosci loco can. II 816, 33 = II 299, 10 Hilg.: περὶ γὰρ τοῦ ἐμαυτοῦ, διατί οὐκ ἔχει εὐθεῖαν, ἐν τῷ ῥηματικῷ Ἀπολλωνίου, εἰ θεῷ φίλον, μαθησόμεθα. Qua de re dixi MRh. XXIV 592 sq. Assentitur GUhlig Jenaer Litteraturzeitung (1878 Juli 20). Egenolffio (I 837) autem non est persuasum hanc partem antonymico abrogandam esse, quod duo loci libri Prisciani de pronomine (XIII 28 p. 19, 9 sq. et XIII 26 p. 17, 19 sq.) sine dubio ex ea desumpta sint (114, 24 sq. et 114, 18); certe statuendum esse illud additamentum iam ante Prisciani tempora ad antonymicon accessisse. Hoc ut existimem facile adducor: quamquam nego alterum locum XIII 26 ex 114, 18 translatum esse; v. infr.

Nominativus qui ad ἐμαυτοῦ *pertineat neque exstat neque potest exstare. Non exstare eum, i. e. in usu non esse, nemo nescit, praeterquam quod Pherecrates semel risus movendi causa* ἐμαυτός *dixit. Non posse eum exstare his argumentis comprobatur. Aut ad obliquum casum transit actio subiecti ab illo diversi:* οὗτος ἐμὲ ἔτυψεν. *Quod ubi fit, ibi appositivum* αὐτός *ad obliquum casum* (ἐμέ) *accedere potest; sed coalescere cum eo nequit. Fieri etiam potest ut actio ad eandem personam redeat unde profecta est: ad hoc significandum composita vel reflexiva facta sunt. Pro his apud poetas formae non compositae* (ἐμέθεν αὐτῆς = ἐμαυτῆς) *substituuntur* 113, 17—114, 2 = 69, 18—70, 1; 114, 2—5 = 45, 11—32; 114, 5—17 = 70, 1—10. Cf. EM 496, 17 sq.; EG 305, 56 sq.; AG III 1446 sq.

113, 19 ἐν Μετοίκοις Φερεκράτους] pron. 69, 19 ἐν Μετοίκοις Πλάτωνος. 'Denique dubiis Pherecratis fabulis nescio an Μέτοικοι accenseri debeant. Platoni enim fabulam tribui etiam a Polluce, Eudocia, Suida et Andronico infra (p. 175) videbimus' Meineke fragm. com. graec. I 70.

113, 21 cf. Ska IV 17; Bekkeri coniectura minus placet; καθότι voci respondet ἐπεί quae 114, 5 sequitur.

114, 11 τὰ κατὰ διάστασιν παρὰ τοῖς ποιηταῖς (= τὰ παρὰ τοῖς ποιηταῖς κατὰ διάστασιν, ad 42, 25) εἰς σύνθεσιν παραλαμβάνομεν i. e. 'quae apud poetas seiuncta sunt (ἐμέθεν αὐτῆς), in composita transformamus (ἐμαυτῆς)'. Cf. Hoersch. 389.

Itaque obliquis casibus composita necessaria erant. Nominativus autem cum non duplicem habeat constructionem, et reflexivam dico et transitivam (sed unam transitivam), *sufficiunt* ἐγὼ αὐτός *apposita,* composita forma aliena erat; quae si exstaret, ἐγαυτός *esset, non* ἐμαυτός. *Praeterea in verbo nominativus inest; ad eum igitur si alter qui in* ἐγαυτός *lateret, accederet, duo essent nominativi. Duo vero nominativi cum verbis construi non solent, sed nominativus et obliquus, ut ad alteram personam actio transire possit. Itaque* ἐμαυτός (vel ἐγαυτός) *esse non potest* 114, 18—32*) = 70, 20—26.

---

*) synt. 286, 25 τὸ 'θέλω ἀκούειν Διονυσίου' γενικὴν σύνταξιν ἀνεδέξατο: repone γενικῆς σύνταξιν: nam γενικὴ σύνταξις esset 'constructio generalis'.

114, 18 cf. Prisc. XIII 26 p. 17, 19. Sed ad verbum hunc Prisciani locum non ex h. l., sed ex 69, 20 translatum esse elucet:

69, 20 πᾶςα πλάγιος εὐθείᾳ ςυντάςςεται μετάβαςίν τινα προςώπου ἐπὶ πρόςωπον δηλοῦςα, ἐμὲ Διονύςιος ἔπαιςεν, ἐγώ ςε ἐδίδαξα . . .	Prisc. XIII 26 p. 17, 21 omnis autem obliquus casus nominativo adiungitur transitionem personae ad personam significans . . ut 'ego te docui' . . .

114, 22—23 οὐ μᾶλλον — ὡς] hunc locum non attulit Bekker, qui ad pron. 104, 12 adnotavit: 'Neque absimile est ὡς pro ἤ usurpatum: synt. 109, 18 οὐ γὰρ μᾶλλον αἱ φωναὶ ἐπικρατοῦςι κατὰ τοὺς μεριςμοὺς ὡς τὰ ἐξ αὐτῶν ςημαινόμενα. Quamquam hic quidem usus iam a Polybio et supparis aetatis scriptoribus repetendus videtur v. Polyb. XI 2. 9. VII 4. 5. Plutarch. Mor. p. 13 A.' Originem huius usus iure optimo repetes e consuetudine cotidiana qualis apparet ap. Plat. apol. 36 D οὐκ ἔςθ' ὅτι μᾶλλον . . πρέπει οὕτως, ὡς τὸν τοιοῦτον ἄνδρα ἐν πρυτανείῳ ςιτεῖςθαι c. adnot. Stallbaum.; cf. Hermann ad Vig.[4] 719, 69—70. Fritsche Quaest. Luc. 89 sq.

114, 24—32 = Prisc. XIII 28 p. 19, 9—18.

Ac si quis haec proferat: etiam in ἀλλήλων *duas inesse personas ita comparatas, ut actio ab altera ad alteram transeat, quarum altera nominativus, altera obliquus casus intellegatur; itaque etiam* ἐμαυτός *ex obliquo et recto casu constare: haec inter se comparari posse negamus.* Ἀλλήλων *enim vel* ἀλλήλους *e recto et obliquo casu coaluit, neque exstat eius nominativus* (ἄλληλοι): *nam duos nominativos cum verbo coniungi non posse supra diximus; in* ἐμαυτός *autem inversa est compositio; obliquum enim et rectum compositos videmus* 114, 33—115, 8 = 70, 27—71, 8; cf. pron. 34, 13. 51, 27; synt. 43, 15. 179, 6; Choer. II 816, 33 = 299, 12 Hilg.; AO I 6, 4—10 = EM 67, 50—57.

115, 5 ἔφαμεν] supra 114, 30.

Accedit quod ἐμαυτός *ita compositum foret, ut flexionem omnino non pateretur. Nam neque finis flecti posset, ut qui subiectum esset verbi neque in obliquum transiret; neque prior compositi pars: ea enim in compositione nunquam flectitur. Praeterea* ἐμαυτός *qui casus esset, non satis constaret: prior enim pars compositi utrum genetivus an dativus an accusativus esset, non liqueret* 115, 9—18 = 70, 15—19.

115, 9 ἐγίνετο] ἄν particula omissa, ad 12, 20; cf. comment. de Ap. consuet.

115, 11—12 παρὰ τοῖς Στωικοῖς] synt. 31, 8. 281, 27. 299, 18—300, 3 ἔςτι καὶ ἐπὶ τρίτου προςώπου τὸ μέλει καὶ μεταμέλει . . . παραςυμβάματα αὐτὰ ἐκάλεςαν οἱ ἀπὸ τῆς Στοᾶς, τῶν ἄλλων ῥημάτων κατὰ τὰς ςυμβαινούςας διαθέςεις παρ' αὐτοῖς ςυμβαμάτων προςαγορευομένων κ. τ. λ.; ib. 301, 3; Ammon. in Aristot. περὶ ἑρμην. 104^b 31 Br.; Schmidt Stoic. 64. 65; verba ςυμβαμάτων καὶ ante Schmidtium (Beitr. 365*) deleri iussit Lersch Sprachph. II 34, idque iure. Cf. Egenolff I 841.

115, 13 ἅπαξ] 'semel', 'ein für allemal', 'une fois pour toutes', ad 71, 11; cf. 67, 32 ἐπεὶ γὰρ ἅπαξ.

115, 18 Bekkeri emendatio non est necessaria; profecto prior compositi pars dicitur ςυνῆφθαι 115, 22: sed etiam ςυντίθεςθαι, ubi utra de parte vocis compositae agatur iam aliunde constet, de priore parte dici recte monet Ska I 24; cf. pron. 115, 14 ἐπεὶ ἅπαξ τὰ ςυντιθέμενα ἄκλιτά ἐςτιν. ib. 70, 17. 71, 7; synt. 177, 20. 321, 28.

E contrario nihil impedit quominus ἀλλήλων *flectatur. Nam e recto et obliquo casu compositum est. Prior compositi pars duabus de causis non flectitur, et quia subiectum verbi est et quia priorem in compositione locum occupat; posterior autem pars compositi duabus de causis flectitur: et quia in fine est et quia verbo accedente subiectum illud quidem non variatur, sed obiectum varietur necesse est, prout affectio quae e subiecto* (per verbum) *emanat postulat* 115, 19—27 = 71, 1—8.

115, 19 φαίη] v. Uhlig I 15; comment. de Ap. consuet.; φαίη ⟨ἂν⟩ Matth. I 75.

115, 23 ἐπὶ τέλους [ἐστίν, ὅπερ] παρέπεται π. πτ. κλίσιν ἀναδέχεσθαι Egenolff I 841; mihi cod. scriptura ferri posse videtur; idem est ac si dixisset: καὶ καθότι ἐπὶ τέλους ἐστίν (scil. altera compositi pars). τὸ δὲ ἐπὶ τέλους κλίνεσθαι παρέπεται παντὶ πτωτικῷ κλίσιν ἀναδεχομένῳ.

115, 25 κινούμενον scil. ἐστίν; de διάθεσις vocis notionibus v. adn. ad 18, 15 et ind.

* * *

Αὐτός *et praeponitur et postponitur; sed saepius postponitur; quare nomen* 'ἐπιταγματικόν', *'impositivum' vel 'subiunctivum' a postponendo accepit. Qua in re eius appellatio convenit cum* ἐπίρρημα *nomine* 116, 1 —13 = 60, 20—64, 24; adv. 125, 8—15.

116, 5 Ska II 24. — "Ο i. e. 'quapropter' (cf. quae ad 103, 7 adnotavi) καλεῖται (scil. τὸ αὐτός) ἐπιταγματικόν. De tota hac quaestione quae in ἐπιταγματικός vocis notione versatur disseram ad adv. 125, 6 sq.

116, 11 Lehrs q. e. 112**.

116, 12—13 quid voluerit Ap. e DThr. scholiastae verbis apparet, quae ex h. l. petita esse nemo negabit. Fortasse sic scripserat Ap.: ⟨ὅταν δὴ ὑ⟩π⟨ο⟩τ⟨άσση⟩τα⟨ι, σημαίνομεν ἐπ' ἄλλῃ αὐτὴ⟩ν δ⟨ύνασθ⟩αι ⟨λέγει⟩ν· ἔ⟨νεσ⟩τ⟨ι γὰρ⟩ τάσσεσθαι αὐτὴν δευτέραν.

Antonymicum Apollonio abiudicat Felix Jurandić, Die peripatetische Grammatik, Agram 1895. Cuius argumenta tam sunt infirma, ut ea refellere operae pretium non sit.

II. De adverbio.

De libri qui est de adverbio conditione quaestionem instituerunt Gustavus Dronke III 321—346 et Matth. I 5—18. Quarum disputationum epimetro huic commentario adiciendo censuram agemus.

Primum de vi ac notione, deinde de vocis forma dicendum erit 119, 1—4.

A. De vi ac notione adverbii 119, 5—145, 25.

Quam legem sibi imposuit Ap. in tractanda de pronomine doctrina, ἀρκτέον ἀπὸ τῆς κλήσεως, ἐπεὶ παρά τισι διάφορος (3, 9), eandem mirum esset si in percensendis de adverbio placitis non esset secutus. Lacera igitur huius scriptionis conditio statim ab initio apparet. Deperdita autem esse quae Apollonius de hac re disseruit, valde dolemus: nam ex ceterorum grammaticorum scriptis quotquot sunt neque hoc discimus,

fuerintne etiam alia nomina in usu, neque illud, quis ἐπίρρημα appellationem quae postea omnium usu recepta est invenerit. Stoicos certe auctores eius non fuisse ex Prisciani testimonio apparet II 16 p. 54, 9—11, quod fortasse ex Ap. desumptum est: 'nam participium connumerantes verbis participiale verbum vocabant vel casuale, nec non etiam adverbia nominibus vel verbis connumerabant et quasi adiectiva verborum ea nominabant i. e. ὡς ἐπίθετα τῶν ῥημάτων.' Quae quomodo accipienda sint explicat GFSchoemann Red. 157—58. Idem opusc. IV 228, 15 (= I 8, 15) 'a philosophis', inquit, 'h. e. ut arbitror a Stoicis, adverbia etiam generali nomine κατηγορήματα pariter cum verbis appellata esse docet schol. Dion. 932, 15 (καὶ τὸ ἐπίρρημα κατηγόρημά φασιν οἱ φιλόσοφοι. καὶ ὅπερ ἐστὶ τὸ ἐπίθετον ὄνομα ἐν τοῖς ὀνόμασι . . . τοῦτο καὶ τὸ ἐπίρρημα ἐν τοῖς ῥήμασιν)'. Iam vero cum Quintilianus testetur (I 4, 20), Aristarchum in numero 'idoneorum' auctorum fuisse qui octo illas orationis partes, in quibus etiam adverbia sunt, statuebant: inde ab Aristarchi temporibus ἐπίρρημα appellatio usu recepta esse videtur (cf. GFSchoemann Red. 12. 163; EFrohwein de adverbiis graecis in Curt. Stud. I 68). Quod nomen quomodo explicandum sit, infra ad 125, 7 quaeretur.

119, 3 Egger Ap. 204 n. 1, cuius emendatio et h. l. et coni. 213, 15 recipienda erat (Egenolff I 841); etiam synt. 136, 1 εἰς γὰρ ὑποστολὴν τὴν τοῦ Αἰολικοῦ, ubi Uhlig I 18 διαστολήν scripsit, fortasse ὑπο⟨δια⟩-στολήν ponendum est.

1. Definitio, cuius partes singillatim percensentur 119, 5—125, 6.

Definitio. Adverbium est pars orationis indeclinabilis, quae aliquid praedicat de verbo per modos tempora personas flexo, ita quidem ut aut cum omnibus aut non cum omnibus modis temporibus personis *construi possit; quae* (i. e. formae verbi per modos tempora personas flexi) *si desunt, adverbium non praebet sententiam plenam* 119, 5—6. Cf. schol. DThr. 933, 18 ταὐτὸν γάρ ἐστι τὸ ἐπίρρημα τοῖς ἐπιθετικοῖς ὀνόμασιν. ὃν τρόπον γὰρ τὰ ἐπίθετα ἀναμένει ἢ κύριον ἢ προσηγορικόν, οὕτω καὶ τὸ ἐπίρρημα ἐάν τις προτάξῃ, ἀνάγκη ἐστὶν ἐπάγειν ῥῆμα. ἐπίκειται γὰρ ἀεὶ τῷ ῥήματι. ἄνευ γὰρ ῥημάτων οὐ συγκλείει διάνοιαν. Ἰστέον δὲ ὅτι, ὅπου ἐπίρρημά ἐστι, πάντως καὶ ῥῆμα, ὅπου δὲ ῥῆμα, οὐ πάντως ἐπίρρημα. Planudes περὶ συντάξεως 118, 30 (τὸ ,ἐπίρρημα) δυνάμει ἐπίθετον τοῦ ῥήματός ἐστι, ὡς καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα τούτου δηλοῖ. Gaza Lascaris Chalcondylas Thracem sequuntur (72, 4—5, ubi vid. quae Uhlig adn.). 'Qua definitione num Apollonius Thracem revera correxerit, valde ambigi licet; sed quin Apolloniana ex Dionysiana orta sit, non dubito' Uhlig ad DThr. 72, 4. Neque ipse dubito quin Apollonius id egerit, ut Dionysianam meliorem redderet. Quae spes eum fefellit; nam deteriorem esse eius definitionem Dionysiana GFSchoemann I 8 sq. (= opusc. IV 228 sq.) luculente demonstravit: 'Omisit igitur Ap. participii mentionem facere, ab ipso sicut a ceteris grammaticis non sine causa a verbo seiuncti, sed cui non minus tamen quam verbo adverbia addi mox ipse docet (121, 2), ideoque definitionem suam hoc defectu laborare confitetur. Omisit porro etiam nominibus ipsisque adeo adverbiis adverbia addi posse . . . Quamquam haec minus reprehendo: excusari enim aliquo modo possunt, et communia sunt Apollonio cum ceteris. Sed quod sibi proprium habet [quod iterat 120, 19], ad modos verborum pertinere s. de modis aliquid edicere adverbia, mirum quantum a veritate abhorret. Nam pleraque adverbia, ea utique omnia, quae loci, temporis, qualitatis, quantitatis significationem

habent, prorsus nihil ad modorum vim, h. e. ad modalitatem enuntiationis, pertinent, sed tantummodo ad actionis notionem, quae in quoque verbo inest, possuntque propterea cum quovis verbi modo, atque etiam cum infinitivo construi, qui plane nullam habet modalitatis significationem'. In eadem difficultate haeret Ska II 4*, idque eo magis quod Ap. ipse synt. 204, 2 ea adverbia quae cημαινόμενον ἐγκλίcεωc ἐπιδέχονται seiungit a talibus qualia sunt χρονικά. Quocum hoc convenit, quod adv. 123, 2—16 praecipit, quaedam adverbia καθολικῶc cum omnibus modis temporibus personis coniungi (cυνεῖναι), alia non cum omnibus (μερικῶc cυνεῖναι). Quae difficultas ut amoveatur, Ska l. s. s. ἔγκλιcιc vocem ita iubet accipi, ut in universum sit 'forma per flexionem nata', cl. synt. 277, 16 ἡ παθητικὴ ἔγκλιcιc. ib. 152, 2 αἱ ἐγκλινόμεναι πτώcειc (formae per casus flexae) scil. τῶν κτητικῶν ἀντωνυμιῶν. Theon. progymn. 4, 48 τὴν δὲ προcαγορευτικὴν παραιτούμεθα, ὅτι καὶ πρότερον ἐπὶ τῶν κατὰ τὰc πτώcειc ἐγκλίcεων ἤδη παραδεδώκαμεν περὶ τῆc κλητικῆc: ἔγκλιμα 'forma verbalis' Ap. synt. 83, 2 (Ska III 3**). Qua in re Skae assentior, quamquam GFSchoemanno (Red. 166, 1) concedendum est, huic explicationi rursus aptum non esse κατηγορεῖν verbum quo Ap. utitur; nam non de forma, sed de notione aliquid praedicari adverbio; rectius igitur Apollonium ἐπιλέγεcθαι dicturum fuisse quam κατηγορεῖν. Ne multa: formam et notionem confudisse videtur Apollonius. Cuius sententiam non perspexit Schmidt Beitr. 493; quae ad hunc refellendum protulit GFSchoemann l. s. s., h. l. repetere supersedeo.

119, 6 Ska VII 632, cui assentitur Egenolff I 839.

Definitionis partes singillatim percensentur 119, 7—125, 6.

a. *Adverbium est orationis pars indeclinabilis. Quod hoc modo demonstratur. Ubi nomen aliquod subiectum est verbi, actio indicatur quae nomini inest* (et per verbum emanat); *est ubi obliqui casus accedant, ad quos afficiendos actio transit: quae constructio etiam passive verti potest. Quae igitur casualia talem constructionem cum verbo non accipiunt, sed de verbo aliquid praedicant, non iam casualia, sed adverbia dicuntur et sunt indeclinabilia. Ergo fieri non potest quin ea vocabula, quae suapte natura adverbia sunt, indeclinabilia evadant* 119, 7—120, 18.

119, 13 'Nempe loquitur Ap. de huius modi exemplo: Τρύφων τύπτει Διονύcιον, ubi subiecto actio tribuitur transitiva: talem autem actionem non διάβαcιν ἐνεργητικήν, sed διάθεcιν aut ἐνεργητικὴν aut διαβιβαcτικὴν dicere solet, velut de constr. III 32 p. 298, 15: διαβιβαcτικῆc διαθέcεωc ἐπὶ πρόcωπον ὑποκείμενον. Et quemadmodum ib. p. 290, 3 ἡ ἐκ τῆc εὐθείαc ἐνεργητικὴ διάθεcιc dicitur, sic non dubito quin hoc loco ἡ ἐκ τοῦ Τρύφωνοc διάθεcιc ἐνεργητικὴ scriptum fuerit. Huc accedit quod διάβαcιc ἐνεργητική sic demum recte dici potuisse videtur, si esset etiam alia quaepiam διάβαcιc non ἐνεργητική, quam nullam esse manifestum est' GFSchoemann II 4 = opusc. IV 244; avo suo assentitur GSchoemann Philol. Anz. X 32. Sed rationem quae intercedat inter personam afficientem vel afficiendam et actionem quae e verbo emanet, etiam διάβαcιc voce significari docet Ska IV 17—18. Infirmum est etiam postremum Schoemanni argumentum; adv. 119, 10 Ap. dixit ἡ διάβαcιc ἡ ἀπὸ τῆc ἐνεργείαc, quod idem est atque ἡ ἐνεργητικὴ διάβαcιc: quae non solum a subiecto ad obiectum transit, sed etiam ab obiecto ad subiectum (pron. 113, 21—114, 8; adn. ad pron. 18, 15). Haec omnia tamquam nova profert Matth. I 37, Ska non commemorato. Deinde idem offendit in tertio exemplo l. 14,

primum quod καί particula non sit apta: cuius rei quas causas affert h. l. repetere supersedeo. 'Praeterea', inquit, 'ne aptum quidem est exemplum. Nam cum antea exponatur, si casus obliquus addatur, ad hunc esse actionis transitionem, in hoc exemplo, cum passiva notio insit, ad casum rectum est. Quam activi in passivum mutationem si Apollonius hoc loco afferre voluisset, haud dubie aut antea in universum aut nunc ad ipsum exemplum explicasset'. Quod argumentum prorsus nihili est: exemplum enim allatum antecedunt verba καὶ ἐπὶ παθητικῆς διαθέσεως, quibus satis indicatur qua de causa hoc exemplum afferat. Optimo igitur iure Egenolff IV 47 profitetur se omnino, cur exemplum illud deleatur, non intellegere.

Sed in eis quae sequuntur verum vidit Matthias 120, 1 Τὰ δὴ οὖν πτωτικὰ τὴν τοιαύτην σύνταξιν πρὸς τὰ ὀνόματα μὴ ἀναδεξάμενα, ἐπικείμενα δὲ τοῖς ῥήμασιν, ἅπερ κ. τ λ. 'At quaenam τοιαύτη πτωτικῶν πρὸς τὰ ὀνόματα σύνταξις in antecedentibus commemoratur? Nullam equidem video; itaque puto sic restituendam esse genuinam Apollonii sententiam: 'τὰ δὴ οὖν πτωτικά, τὴν τοιαύτην σύνταξιν πρὸς τὰ ῥήματα μὴ ἀναδεξάμενα.' Est autem sententia haec: "casualia, quae eam, quae antea commemoratur, cum verbo constructionem, i. e. eam, quae affectum in ipsis casualibus per horum ipsorum flexionem expressum efficiat, non accipiunt, sed tantum eodem modo, quo adiectivum substantivo, verbo adiecta sunt, ea pro adverbiis habentur." Illam enim verbi ἐπικείμενα significationem esse intellegitur e synt. 18, 6 τὸ ἐπίρρημά ἐστι ῥήματος ἐπιθετικὴ σύνταξις coll. Prisc. XVII 21 "adverbium quod verbi est vi adiectivum".' Haec probo cum Egenolffio IV 47. Mirum autem est Matthiam, postquam ea quae hucusque disputavit, luculentissime firmari dixit verbis quae 120, 2 leguntur ἅπερ (scil. τὰ ῥήματα) πρὸς ἕτερα πτωτικὰ τὴν τοιαύτην σύνταξιν ἐποιοῦντο, haec ipsa verba pro spuriis habere, quod prorsus supervacanea sint, quia Ap. non alia casualia ut nomina, alia ut adverbia construi, sed eadem casualia modo nominum modo adverbiorum vim habere doceat. Etenim profecto hoc praecipit Ap., eadem casualia modo averbiorum modo nominum notionem induere: sed postquam hanc adverbiorum notionem acceperunt, ἕτερα facta sunt, genere vel μερισμῷ diversa sunt ab illis quae casualium potestatem servaverunt. Nam nec formis nec origine voces distinguuntur aut per orationis partes distribuuntur, sed notione: pron. 67, 6 οὐ γὰρ φωναῖς μεμέρισται τὰ τοῦ λόγου μέρη, σημαινομένοις δέ. synt. 48, 5. 109, 18.

120, 9—14 cf. Prisc. XV p. 63, 21—65, 9; Ap. verba non satis intellexit.

120, 11 Ska II 22.

120, 14 Διὰ τοῦ τοιούτου ὑποδείγματος δεῖ τοὺς διακρίνοντας τὰς τοιαύτας συνεμπτώσεις τῷδε τῷ λόγῳ κεχρῆσθαι] in tautologia διὰ τοῦ τοιούτου ὑποδείγματος et τῷδε τῷ λόγῳ haerens Matth. I 33 h. l. sic emendat: διὰ τοῦ τοιούτου ὑποδείγματος δεῖ διακρίνειν τὰς τοιαύτας συνεμπτώσεις cl. Prisc. III 65, 12. Sed per exemplum ea quae forma congruunt non discernuntur. Haec voluisse videtur Ap.: 'hoc exemplo docti, qui voces forma congruentes discernere volunt, hanc viam ingredi debent', scil. ut quaerant, utrum vox illa aliquid praedicet de nomine quodam et cum hoc construatur, an praedicet de verbo sitque indeclinabilis.

b. *Praedicare autem adverbia aliquid de verbo, ex eis quae ante exposita sunt apparet, quoniam quaecunque adiectiva aliquid praedicant non de nominibus, sed de verbis, adverbia facta sunt. Quemadmodum autem*

adiectivum semper indiget nomine, nomen autem est ubi adiectivo non indigeat: ita verbum illud quidem sine adverbio positum semper sententiam efficit, sed adverbium non efficit, nisi verbo adiecto, vel participio quod propriis verbi qualitatibus praeditum est (Ska II 8): *quamquam non hoc dico, participia per se sententiam efficere. Uberius in libro de constructione explicabitur, principales partes orationis esse nomina et verba, quarum ad usum ceterae orationis partes referuntur* (= ϲυϲϲημαίνει synt. 9, 16). 120, 19 —121, 13. Cf. Prisc. XV p. 60, 3—5. 62, 16—18. Totam disputationem inde a 120, 19 usque ad 122, 34 perturbatam censet Dronke III 338—341; v. epim.

120, 22 post ἀνεδέχετο. καὶ Egenolff I 841 inserit et schol. DThr. (v. discr. scr.) et Prisc. XV 1 p. 60, 3—5 verbis nisus: ⟨τοῦτό ἐϲτι vel ποιεῖ vel ἐργάζεται vel δύναται τὸ ἐπίρρημα ἐν τοῖϲ ῥήμαϲιν, ὅπερ τὸ ἐπίθετον ἐν τοῖϲ ὀνόμαϲι. καὶ⟩; nisi haec addideris, quae leguntur 125, 21 sq. perspicua non esse. Ego quidem dubito sitne additamentum illud necessarium. Nam postquam supra 120, 2—4 satis plane dictum est ἐπικεῖϲθαι τοῖϲ ῥήμαϲι idem esse atque ϲύνταξιν ἐπιρρημάτων ἀναδέξαϲθαι, causam non video cur denuo premendum sit ἐπιρρήματα tamquam ἐπίθετα esse verborum, cum ἐπικεῖϲθαι sit passivum verbi ἐπιτιθέναι.

120, 24—25 τῶν ἰδίᾳ τεταγμένων] i. e. quae non possunt praedicari nisi de uno subiecto, ut τερπικέραυνοϲ de uno Iove, ἐννοϲίγαιοϲ de uno Neptuno; v. GFSchoem. Red. 87, 2; cf. Lob. Ell. II 359.

120, 25 ἀεί respondet πάντωϲ voci quae l. 24 praecedit.

121, 2 nec Bekkeri nec GFSchoemanni (II 4 = opusc. IV 244) correctio necessaria est; cf. Devar. ed. Klotz I 177; Baeumlein Part. 156.

121, 5 ἐν τῷ περὶ ϲυντάξεωϲ] synt. 19, 2 sq.

121, 5 θεματικώτερα] principales partes orationis, quae synt. 19, 2 ἐμψυχότατα dicuntur, quia tamquam per se vivunt et intelleguntur; schol. DThr. 844, 16 κύρια καὶ γνηϲιώτατα, 881, 1 κυριώτατα τῶν μερῶν τοῦ λόγου. Lange System 11.

121, 8 ὡϲ πτωτικά] vocabula quibus ita ut casualibus utimur, cf. adv. 129, 22 all.; Ska II 9. — Praepositioni πρόϲ Ap. quoque saepe ὡϲ particulam praefigit, synt. 28, 4. 158, 21. 161, 24; adv. 142, 3. 6; ὡϲ ἕνεκα adv. 141, 20. 164, 5. 6.

121, 9 ἀναϲτροφῆϲ τόνου] cf. synt. 304, 26. 306, 27—307, 6*); GKern De anastropha. Stettin 1860 (Progr.) p. 30.

121, 10 καὶ τῇδε — ῥήμαϲιν] 'sensu carent. Atque etiamsi e synt. 321, 17 sqq. sic fere locum restitues 'τῇδε δύναται ϲυντάϲϲεϲθαι ⟨κατὰ τὴν παράθεϲιν⟩, λέγω ὀνόμαϲι, καὶ τῇδε ⟨κατὰ τὴν ϲύνθεϲιν⟩, λέγω ῥήμαϲιν', tamen hoc enuntiato idem dicitur, quod modo dictum est, unde locum delendum esse concludo' Matth. I 38—39. Hoc non concesserim; nam antea dictum est, praepositiones et cum casualibus et cum verbis coniungi; h. l. indicatur (tantummodo indicatur, quare additamenta illa superflua sunt), aliter eas cum casualibus vel nominibus, aliter cum verbis coniungi; cf. synt. 308, 5 sq.

121, 11 εἰρήϲεται] spectant haec ad syntaxin, velut 114, 7 sq.; etiam his l. 12 τίνεϲ τε ἐν τῷ καθόλου ϲύνδεϲμοι κ. τ. λ. ad eundem librum

---

*) synt. 307, 1 vestigia A[1] secutus lego αἱ δὴ οὖν προθέϲειϲ οὐ κατάρξαϲαι τῶν λέξεων ὁμόλογον ἔχουϲι τὴν μετάθεϲιν, κἂν τὰ δευτερεύοντα ᾖ μετατεθειμένα κατὰ τὴν ἀρχήν.

relegamur, sed haec pars quae de coniunctionis constructione erat nunc deperdita est (Lange System 42).

Non solum ubi ponuntur verba, sed etiam ubi tacentur (i. e. cogitando supplentur), *adverbia usurpamus, velut cum eis qui aliquid bene perficiunt,* κάλλιστα *adclamamus. Quem in numerum etiam interiectiones referendae sunt, etiam unius syllabae sono prolatae* (velut ἆ). *Nescio an hae quoque ab aliqua affectione verbali repetantur: nam qui exclamant, aliquid passi sunt; pati autem est affectum esse actione* 121, 14—26 = Prisc. XV p. 62, 18 —63, 2. 90, 6—14.

121, 15—16 et Bekkeri correctio necessaria est et mea, quam proposui I 472, cf. adv. 127, 14 ἔφαμεν δέ (ad h. l. relegamur), ὅτι οὐδὲ ἐπὶ ῥῆμα φέρεται. synt. 9, 5 αἱ μὲν γὰρ αὐτῶν (τῶν λέξεων) τρόπον τινὰ τῶν φωνηέντων ῥηταί εἰσι, καθάπερ . . . ἐπιρρημάτων ἅπερ ἐπιλέγεται ταῖς γινομέναις ἐνεργείαις, ἡνίκα ἐπιφθεγγόμεθα τὸ κάλλιστα τοῖς κατὰ τὸ δέον τι ἐνεργοῦσιν, ἢ ὑγιῶς ἢ καλῶς. Cf. Schmidt Beitr. 494.

121, 18 Egger Ap. 193, 2; Ska II 23.

121, 19 κατὰ τὸν τοιοῦτον λόγον i. e. si statuimus, exclamantes semper voces quasdam proferre, quae per se aliquid significent et ad verbum mente supplendum referantur, id quod de interiectionibus dici non potest. — Περιγράφειν c. gen. est 'eximere', pron. 100, 29 ἐγκλιθεῖσα (ἡ σφας) . . περιεγράφετο τῆς περισπωμένης. adv. 134, 24 τοῦ δέοντος μερισμοῦ. Cf. RSchneider II 20.*)

121, 21 cf. pron. 34, 30 sq.; adv. 127, 12. 17.

121, 24—26 Ska II 23 coll. adv. 127, 13; synt. 290, 20; adde schol. DThr. 520,31. 521,5 Hilg.; Prisc. XV 90, 13 (passio animi); Schmidt Beitr. 495 (quem refellit GFSchoem. opusc. IV 229, 20); GFSchoem. I 9 = opusc. IV 229—30: 'h. e. "vide tamen ne haec quoque vi sua ac potestate ab aliqua verbali dispositione (sic enim nunc ῥηματικὴν διάθεσιν convertere licebit, dispositionem subiecti qualem genus verbi indicat) repetantur: nam qui (tali voce) indignationem prodit, aliquo modo affectum se esse ostendit; affectum esse autem significat passionem quandam (subesse), qualem actio aliqua effecerit". Nimirum hoc vult: qui indignabundus exclamat, aliquo modo se affectum et ad indignationem permotum esse significat: qui autem sic affectus est, hunc necesse est aliquid passum esse: quod autem passus est, hoc non potest nisi ex aliqua actione evenisse, quam actionem aliquo verbo eloqui liceat: igitur cum quis exclamat, etiam verbum actionem, unde illa passio evenerit, significans subintellegi poterit, quod cum ita sit, propter subintellectum illud verbum etiam exclamationes istae in adverbiis numerandae sunt.' Id. Red. 167.

Sed ubi verbum neque ponitur neque subauditur, ibi adverbium cum nomine coniunctum plenam sententiam non efficit. Contra verbum cum substantivo constructum adverbio non indiget. Eodem modo demonstrari potest, articulum rursus ad nomen, non ad verbum pertinere 121, 27—122, 12.

122, 10—12 de re cf. adv. 171, 14; synt. 85, 12 sq. 108, 21 sq. 306, 14 sq.; GFSchoem. Red. 118, 2; id. art. 26. Perfectum ἐκτεθείμεθα Uhlig III 69 sq. monet pugnare cum adv. 121, 5. 132, 13; synt. 204, 10. 235, 9; posse tamen difficultatem ita de medio tolli, ut statuamus Apollonium hunc locum, libris de constructione confectis, cum epirrhematicum relegeret, adiecisse.

---

*) synt. 338, 11 ἡ τοῦ ἄρθρου ἐπένθεσις περιέγραφε τοῦ (A[1] recte, το A[2], τῷ vulgo) μὴ ἑνῶσθαι τὴν πρόθεσιν·

Quod supra de κάλλιcτα *sim. dictum est, idem valet de* ναί *et* οὔ *voculis: proferuntur tamquam complementa verbi quod antea* (interrogantes) *protulimus* 122,13—15. Cf. coni. 226,11; synt. 118,2. 247,1—19.

Haec removenda esse censet Matth. I 39, quod series exemplorum, quibus Ap. se id quod supra in universum probarit demonstraturum esse dicat, quae a p. 121,27—122,12 et a p. 122,16—33 pertineant, his verbis interrumpatur. Ac profecto hoc concedendum erit; sed cum prorsus Apollonianum sit hoc de ναί et οὔ placitum, cumque cohaereat cum eis quae de κάλλιcτα et de interiectionibus praecipit, mihi potius 121,26 post δηλοῖ esse inserendum quam delendum videtur.

122,13 ⟨καὶ τὸ ἀποφατικὸν⟩ addendum esse ex exemplis l. 15 ναί et οὔ apparet.

Adverbium pertinere ad verbum, ex collocatione verborum colligitur. Nam inter articulum et nomen poni non potest; sic enim collocatum nec cum verbo construi potest, quia nomine et articulo, quae generis vinculo coniuncta sunt, coercetur; nec cum nomine, a quo alienum est. Sed si participium interponitur, quod et genus significat et actionem, adverbium accedere potest, ita quidem ut ad participium pertineat, non ad verbum quod ad complendam enuntiationem subiungitur: ὁ καλῶc ἄνθρωποc γράψαc (vel ὁ καλῶc γράψαc ἄνθρωποc) ἐτιμήθη 122,16—34.

122,19 neglexit h. l. Dyscolus tales constructiones qualis est οἱ πάλαι ἄνθρωποι, non neglexit synt. 315,20.

122,26 Ska II 23, simul monens πρᾶγμα saepe actionem esse quae verbo indicatur, synt. 79,1. 228,21. 25. 27. 248,17; pron. 23,20 all. Lehrsium coniecisse π⟨ρωτότυπον ῥῆμα⟩ vel π⟨ροκείμενον⟩ prodit ALudwich Ann. litt. Jen. 1879 p. 224. Sed cum Egenolffio III 164 Skae emendationem praefero, vel ideo quod lacunae aptior videtur.

122,33 ἐν τῷ περὶ cυντάξεωc ἀποδίδοται] relegamur ad partem aliquam syntaxis nunc deperditam, quae procul dubio erat ἡ τῶν ἐπιρρημάτων cύνταξιc, v. OSchneider II 457.

c. *Ut sunt quaedam attributa, quae omnibus, alia, quae non omnibus nominibus apponere licet, ita quaedam adverbia cum omnibus modis temporibus personis, quaedam non cum omnibus coniungi possunt* 123,1—25. Cf. synt. 203,7—204,11 (204,10 ad hunc l. relegamur); ib. 247,22 sq.*) Prisc. XV p. 60,6—62,15; schol. DThr. 934,2.

123,3 Dronkii emendatio (margini ascripta, v. RSchneider I 471) verissima est; nam aut ἔγκλιcιc est flexio verbi, ut supra in definitione: quod si est, ἅπαcι τοῖc προcώποιc redundat, nam etiam personae flexione verbi exprimuntur; aut, si ἔγκλιcιc h. l. est modus (id quod veri simile videtur coll. synt. l.), praeter modos non solum personae, sed etiam tempora commemoranda sunt, praesertim cum in eis quae sequuntur l. 16—24 de temporibus uberius agatur. Sed etiam syntaxis locus reficiendus est 203,12 ἡ δὴ τοιαύτη cύνταξιc πρόδηλον ὅτι κατάλληλοc· ἡ γὰρ τοῦ ἐπιρρήματοc cύνοδοc, οὐ δεκτικὴ οὖcα τῶν ἀριθμῶν ἢ τῶν προcώπων ἢ τῶν πτώcεων καὶ ἔτι τῶν χρόνων ὧν τὸ ῥῆμα παραδέχεται, ἀκώλυτον ἔcχε τὴν ἐπιπλοκήν, οὐκ ἐλεγχόμενον ἐκ τοῦ ὁμοειδοῦc. Quid quaeso sibi vult τῶν πτώcεων? Πτώcειc enim tantummodo participio sunt, quod ab antiquis grammaticis a verbo seiungebatur. Itaque dubium non est quin h. l., ubi omnes quotquot subit verbum vicissitudines enu-

*) synt. 251,24 ⟨τοῦ δὲ παρακειμένου⟩, ἐξ οὗ ἂν ἀκόλουθοc γένοιτο ἡ εὐχή?

merantur (supra l. 7—12 non id egit ut idem faceret) scribendum sit ἐγκλίσεων; de his sermo est 204, 2—9.

123, 10 ζῶα] ζῷα scribendum erat e praecepto Her. I 377, 1. II 516, 9.

123, 11 τῆς ⟨καθολικῆς⟩ συντ. Matth. I 62; sed nescio an καθολική vocis notio articulo satis exprimatur.

123, 12 cf. adv. 128, 21. 131, 21; synt. 204, 6; Ska VI 4.

123, 15 διὰ τῆς — παραθέσεως delet Matth. I 34, quia nihil sint nisi verba τῇ ἰδιότητι τῆς συντάξεως repetita. Quin superflua sint illa, dubium non est; dubium autem est, quid Apollonio imputari possit. — Ante ὁριστικὸν addendum est ⟨καὶ⟩.

123, 16 Dronke III 338. De his transpositionibus in epimetro agetur. — Χρονικὰ ἐπιρρήματα vel χρονικά usitata grammaticis appellatio est, rarior Dionysiana χρόνου δηλωτικά 73, 3 (ubi vid. Uhligii adnot.) cf. synt. 203, 24; Prisc. XV p. 80, 30—83, 8; Egger Ap. 229 n.; Ska III 9*; Egenolff V 130.

123, 20 exemplum αὔριον ἀναγινώσκω delet Matth. I 31.

Quaecunque igitur tempora sive verborum sive participiorum non sunt definita, appositis adverbiis certis finibus circumscribi possunt. Velut λέγειν *et* λέγων *et praesentis et imperfecti esse potest; sed adiecto adverbio utrius sit definitur. Eodem modo ubi* οὐ *ponitur, indicativus est, ubi* μή, *imperativus, quamquam est ubi per* μή *voculam dubitanter interrogemus* 123, 26 —124, 14.

123, 27 pro τούτων ponit τῶν μερικῶν Matth. I 62; quod non necessarium esse censeo cum Egenolffio IV 49.

124, 1 μετάληψίς ἐστιν ἐνεστῶτος καὶ παρατατικοῦ, i. e. ex altero tempore in alterum potest μεταλαμβάνεσθαι, et praesens esse potest et imperfectum; v. ind. — Uhligii emendatio τό ⟨τε⟩ λέγειν recipienda erat (Egenolff I 839).

124, 4 cf. synt. 210, 4. 6.

124, 8—14 = Prisc. XV p. 60, 6—62, 15. Cf. synt. 245, 23—247, 19.

124, 10 'Vix dubitari potest quin Ap. non haec tantum exempla, in quibus ἀπόφασις est, posuerit, sed praemiserit etiam exempla καταφάσεως per verbi indicativum factae, quemadmodum paullo infra, ubi de imperando et vetando loquitur, v. 14 γράφε, μὴ γράφε, λέγε, μὴ λέγε' GFSchoem. II 4 = opusc. IV 244. Quae additamenta non sunt necessaria; saepius enim ita affert exempla Dyscolus, ut non omnia quae antea praecepit illustret; ad 7, 28.

124, 13 de διαπόρησις et διαπορητικός vocum notionibus v. ind. et Uhligii ind. ad DThr. s. v. Quod Dronke 124, 14 adiecit, cogitando facile suppletur.

Quae igitur adverbia praeteriti sunt, non licet cum praesenti tempore coniungere; et ipsa praeterita inter se differunt; velut πάλαι *potest illud quidem cum plusquamperfecto coniungi, cum imperfecto non potest; et aoristus quidem adiecto* πάλαι *adverbio plusquamperfecti notionem induit: habet enim is indefinitam temporis praeteriti significationem, et quae plusquamperfecti et quae perfecti propria est; qua ex re nomen aoristi invenit* 124, 15—125, 2.

124, 18 et 21 et 23 non cum Bekkero ὑπερσυντελικοῦ et ὑπερσυντελικός, sed ὑπερσυντελίκου et ὑπερσυντέλικος scribendum erat; Schaefer ad Greg. Cor. 121. 256; Fischer ad Welleri gr. III 78; Ritschl praef. Thom. Mag. CXIII; Uhlig Dion. Thr. ind.

124, 25—27 GFSchoemann II 4 = opusc. IV 245 ... 'quae sequuntur, διὸ καὶ κατὰ ἀπόφαϲιν τῶν προειρημένων δύο χρόνων ἐθεματίϲθη, etiamsi quis idem significare posse dicat, quod est ap. schol. Dionys. p. 892, 14: ὁ ἀόριϲτοϲ ἐπ' ἀναιρέϲει τῶν ὁριζόντων εἴρηται, aut apud Choeroboscum, B. A. p. 1281, 15 ἐὰν τὰ παρελθόντα ἄδηλα ὦϲι πότε παρῆλθον, ἀποτελεῖ τὸν λεγόμενον ἀόριϲτον, οἷον ἔτυψα. ἄδηλον γὰρ εἴτε νεωϲτὶ εἴτε πρὸ πολλοῦ, tamen hanc sententiam ab hoc loco alienam esse apparet. Primum enim sic nihil aliud diceretur, quam quod modo dictum erat, deesse aoristo talem praeteriti temporis definitionem, qualem habeant perfectum et plusquamperfectum, quod quid opus erat iterum aliis verbis dici? praesertim cum coniunctione διό, quasi nunc demum ratio appellationis redderetur, quam modo redditam legimus: deinde autem pugnat etiam haec sententia cum iis, quae statim sequuntur, ᾧ λόγῳ καὶ τὸ ϲώφρων τὸ ὁ προϲλαβὸν νοεῖται μόνωϲ ἀρϲενικόν. Manifestum est enim comparari ab Apollonio aoristi significationem temporis cum nominum communium significatione indefinita generis, ut quemadmodum haec modo ad masculinum genus designandum accommodantur, scilicet addito articulo masculino ὁ, modo ad genus femininum, addito articulo ἡ, sic etiam aoristus modo perfecti temporis significationem accipere dicatur, addito scilicet adverbio huic tempori accommodato, quale veteribus ἄρτι esse visum est, τὸ ἅμα νοήματι ἠνυϲμένον significans, ut ait Ap. v. 23 [19], modo autem plusquamperfecti, addito scilicet adverbio πάλαι. Atque hanc sententiam disertis verbis prolatam videmus a recentioribus grammaticis, qui nusquam non Ap. auctorem sequi solent, velut a schol. Dionys. p. 889, 27. p. 891, 32; Choer. p. 1281, 18. Itaque nostro loco illud κατὰ ἀπόφαϲιν ferri non potest, repetitum nimirum librarii errore ex versu 29—30 [24—25]; Ap. autem aut εἰϲ ἔμφαϲιν scripsit, aut fortasse εἰϲ ἀπόφαϲιν, quod vocabulum quam facile cum altero permutari potuerit in oculos incurrit, suntque eius permutationis exempla complura a Bekkero correcta, velut de constr. p. 245, 3. 277, 1. 279, 19. 285, 3'. 'Den Schluss der Stelle halte ich für verdorben: es folgt nämlich unmittelbar διὸ . . ἀρϲενικόν. Beide Saetze, scheint es, waren als Erklaerung an den Rand geschrieben, der erste an die letzte Stelle ἔνθεν καὶ τῆϲ ὀνομαϲίαϲ u. s. w., der zweite an l. 27 [23] ὥϲ γε καὶ ἐπὶ ὀνόματοϲ u. s. w., und sind dann zusammen in den Text gekommen' Ska III 12 n. Cuius sententiam probamus; nam admissa Schoemanni correctione tamen easdem res bis dici aegre ferimus.

Non omnibus personis omnia adverbia apponi ὤμοι *exemplo comprobatur* 125, 3—5.

125, 4 ἐν τοῖϲ ἑξῆϲ] adv. 126, 27 sq.; cf. pron. 34, 19—27.

2. De syntaxi adverbii. *Recte adverbium* ἐπίρρημα *i. e. vocabulum verbo* p r a e p o s i t u m *appellatur. Quamquam enim et praeponitur et postponitur, lex tamen est ut praeponatur; ubi postponitur,* ὑπερβατὸν *statuendum: est enim quasi quoddam verbi attributum. Attributa autem non postponi nisi per hyperbaton, et ex usu et ex collocatione verborum intellegitur. Quaedam adverbia enclitica ut postponantur, natura fert encliticorum* 125, 6—126, 23.

Totus hic locus qualis e codice prodiit nihil haberet offensionis, si constaret ἐπιτάϲϲεϲθαι cum ab aliis scriptoribus tum ab Ap. ita usurpari ut sit 'p r a e p o n i', ἐπίρρημα igitur sit vox verbo p r a e p o s i t a. Qua in sententia fuerunt scholiastae Dionysii Thracis (v. test.). Lehrs autem (q. e. 142 n.) cum ἐπιτάϲϲεϲθαι nihil esse posse censeret nisi postponi, itaque

ἐπίρρημα vocabulum esse verbo postpositum, triplici mutatione h. l. sanare conatus est, tribus Apollonii locis nisus, quos postea percensebimus. Nunc ut in h. l. subsistamus: illa corrigendi ratio cum per se parum probabilitatis habeat, tum obstant ea quae sequuntur, ut recte monet Ska II 23. In eis enim docet Dyscolus, falsum esse quod alii dixerant, etiam postponi adverbia nullo discrimine: legem enim esse ut praeponantur; id ubi non fiat, ὑπερβατὸν esse (v. paraphr. cl. synt. 18, 7). Ex hoc igitur loco optimo iure concludas ἐπιτάσσεσθαι esse apud Ap. 'praeponi', eis certe locis, ubi ὑποτάσσεσθαι verbo opponitur, ut h. l.: id enim ubi non opponitur, ἐπιτάσσεσθαι ἐπικεῖσθαι est notione latius patente apponi, ut coni. 222, 18 ἡ ἀπόφασις πρὸ ῥήματος ἐπιτασσομένη ποιεῖ αὐτοτέλειαν. pron. 62, 16 παντὶ προσώπῳ ὀρθοτονουμένῳ σύνεστι (ἡ αὐτός), διὸ καὶ ἐπιταγματικὴ ἐκαλεῖτο ὑπὸ Ἀριστάρχου (cf. 60, 23). adv. 125, 22 τὰ ἐπιθετικὰ τῶν ὀνομάτων προηγεῖσθαι θέλει τῶν οἷς ἐπίκειται. ib. 128, 13 ἐκ μὲν οὖν συντάξεως γένοιτο ἂν ἐπιρρήματα τῇδε· ὅτι ἐπίκειται τὰ ἐπιρρήματα τοῖς ῥήμασιν. Duobus locis ubi Bekker scripsit ἐπιτάσσεσθαι, in A est ὑποτάσσεσθαι pron. 43, 11. 43, 9 (quod servavi).

Iam ut ad testimonia quibus Lehrs usus est accedamus: synt. 194, 8 ἐπιταγματικὴν καλοῦσι τὴν αὐτός, καθό, φασίν, ὑποτάσσεται ἅπασι τοῖς ἀντωνυμικοῖς προσώποις. καὶ εἰ μὲν ἐξαιρέτως, σαφὲς ὅτι οὐκ ἀληθεύουσιν· ἰδοὺ γὰρ καὶ ἡ ὅδε· 'ὅδ' ἐγώ' κ.τ.λ.: cum exemplis postea allatis quae ad ὅδε pertinent comprobetur, etiam ὅδε praeponi, satis apparet recte iubere Skam ἐπιτάσσεται scribi, sive hoc ita accipis ut sit 'praeponitur', sive ita ut 'apponitur' significet. Restat igitur unus libri de pronomine vel potius de verbo (RSchneider III 594) locus ita sane comparatus, ut quomodo cum ceteris in concordiam possit redigi haud facile expedias 116, 1—12 ἡ καλουμένη ἐπιταγματικὴ ἀντωνυμία καὶ προτάσσεται καὶ ὑποτάσσεται, .. ἐπεκράτησε μέντοι τὸ τῆς ὑποτάξεως, ὃ καλεῖται ἐπιταγματικόν. Bekkeri est scriptura ὑποτάξεως pro ea quae in A legitur προτάξεως, quae omnino non convenit cum eis quae sequuntur. Quae vereor ne non liceat ita corrigere ut proposuit Ska, ut l. 7 προτάξεως pro ὑποταγῆς et l. 10 ὑποτάσσηται pro προτάσσηται scribatur: impedimento enim sunt extrema verba, quae etsi mutila sunt tamen ex scholiastae DThr. verbis sine dubio sic suppleantur oportet: οἱονεὶ ἐφ' ᾗ τάσσεται ἄλλη ⟨ἀντωνυμία Lehrs⟩ τοῦτέστι με⟨θ' ἥν⟩. Quae cum ita sint, facere non poteris quin Apollonium ut aliis in rebus ita in hac re retractasse sententiam suam statuas. Certe non est quod h. l. nisus eum in quo versamur corrigere velis.

Matthias I 40—43 totum locum 125, 6—16 inducit. Quae de ἐπιτάσσεσθαι verbi usu protulit, postquam supra uberius de hac re disserui, non repetam. 'Sed', inquit, 'praeter hanc doctrinae discrepantiam et verbi ἐπιτάσσεσθαι usum ab Apollonio alienum alia quoque de causa locum induco. Nemo enim in media de definitione explanatione h. l. nominis ἐπιρρήματος explicationem exspectabit. Exspectatur potius in libri initio, ut in antonymico p. 3, 9 sqq. — Sed, ut iam contrariam sententiam praeoccupem, inde a 125, 16 novam rem tractari e ratione intellegitur, qua tamquam thesis proponitur et causis allatis adversariorumque sententiis reiectis probatur. Itemque apud Priscianum XV 39 quaestio de ordine adverbiorum non particula est maioris de nomine adverbii disputationis, sed nova et peculiaris per se quaestio'.

Primum nego locum de quo agimus in media de definitione explicatione esse; ex inscriptione p. 125 et ex argumento p. 261 subiuncto discere

poterat Matthias, disputationem de adverbii definitione 125, 5 finitam esse. Deinde, etsi veri simile est supra (ad 119, 5) expositionem de adverbii appellationibus interiisse, tamen non sequitur ut quae 125, 6—16 dicit Dyscolus ab h. l. aliena sint. Aliud enim est appellationes quotquot sunt enumerare, aliud quaerere, ubi de constructione adverbii sermo est, possitne ἐπίρρημα nomen omnium usu receptum cum eius constructione in concordiam redigi. Itaque puto Egenolffium IV 47 optimo iure hanc quoque ἀθέτηϲιν reiecisse.

125, 6—126, 23 cf. Prisc. XV p. 89, 14 sq.

125, 7 ἀπὸ τοῦ ἐπιτετάχθαι KLehrs Ann. litt. Jen. 1879 p. 224; non recte, v. Egenolff III 164.

125, 19 pro ϲύνταξιν scribit ὑπόταξιν Matth. I 80; quod iure meritoque improbat Egenolff IV 50, quia profecto ϲύνταξιϲ h. l. et πρόταξιν et ὑπόταξιν significet, quarum neutra usitatior sit altera apud scriptores.

125, 20 ἐν τῷ περὶ ϲυντάξεωϲ] relegari nos ad eam libri de constructione partem nunc deperditam, qua de syntaxi adverbiorum agebatur, monet OSchneider II 457.

125, 21 εἴπομεν] 120, 21; cf. synt. 18, 7. 21, 17.

126, 2 φήϲειϲ] φήϲει Matth. I 75; v. diss. de consuet. Ap.

126, 13 Ἔϲτι δέ] Ἔτι δὲ Egenolff I 841.

126, 23 Formulae Καὶ τοϲαῦτα μὲν κ. τ. λ. antecessisse illam de notione adverbiorum partem, quam etiam Egger Ap. 196 et 198 desiderari obiter monuit, posteaque periisse censet Matth. I 7; v. epim.

3. De eis vocibus quae sintne adverbiis adnumerandae necne dubitatur 126, 24—145, 25.

a) De ὤμοι οἴμοι. Οἴμοι ὤμοι *non unum esse, sed e pronomine* ἐμοί *et particula* οἴ ὤ *conflatum, primum apparere dicunt ex forma; deinde ex eo quod, cum adverbia omnibus personis adici soleant, illae voces cum una prima coniungantur; personas autem distinguere aut verbi esse aut pronominis; ergo, cum verba non sint illa, sequi ut in pronominum numerum referantur* 126, 27—127, 9. Cf. pron. 34, 19—27; EM 618, 17 = Her. II 202, 11; AO II 281, 16; EM 822, 34 = Her. II 610, 1; EG 578, 35; EO 171, 6; AP III 336. Bachm. An. I 421, 22. Hes. s. v. ᾤμοι. AO I 450, 3. 314, 4; Lex. Mess. MRh 1892 p. 413.

126, 27 Schoemann II = opusc. IV 246 'Ap. non sic, sed aut τοῦ ἐμοί aut fortasse τοῦ ἐμοί ἢ μοί scripsisse ipsius verba fidem faciunt p. 537, 3 [127, 4] ὅτι καί, ὡϲ ἔφαμεν, τὸ πλῆρεϲ τῆϲ φωνῆϲ ἀκούουϲιν ὢ ἐμοί, ὡϲ ἔχει καὶ παρὰ Παρθενίῳ ὢ ἐμὲ τὴν τὰ περιϲϲά'.

127, 5 ἔφαμεν] adv. 126, 27.

127, 7 fragm. XXXV p. 287 in AMeinekii Analectis Alexandrinis.

127, 9 ὠοιοῖ KLehrs in Ann. litt. Jen. 1879 p. 224.

Sed haec refelli possunt. Nam a) οἴμοι ὤμοι *cum ab eo proferantur qui afficitur, iure uni personae eius qui loquitur tribuuntur;* nihil igitur ea ex re de merismo colligi potest; *certe eam ob rem adverbiis abiudicari illa non possunt* 127, 10—18. — *b) Nunquam pronomen aliquod iteratur, quod factum esset in* οἰμοιμοῖ *aliis, si pronomina inessent* 127, 18—21. *c) Si duae orationis partes essent in* ὤμοι, *utique circumflexus quem* ὦ *habet servaretur* 127, 21—27. — *d) Si in* ὤμοι *esset* μοι, *sequeretur ut in* ὠοιοί *inesset* οἴ, *id quod nec notio patitur,* (qui enim tertia ad eius qui afficitur personam, i. e. ad primam, referri potest?) *nec forma, nec accentus. Potius e ratione quae inter* ὠοιοί *et* ὠαιαί *formas intercedit*

ut inter ὀτοτοῖ *et* ἀτταταῖ, *colligitur* ὠιοιοί *(et* ὤμοι*) non minus adverbium esse quam* ὠαιαί 127,27—128,2. — *e) A pronominibus primae et secundae verba nunquam derivantur; atqui* οἰμώζω *ab* οἴμοι *ducitur;* ergo nec οἴμοι nec ὤμοι pronomen esse potest. *Contra ab adverbiis descendunt verba, ut ab* αἰαί αἰάζω *et a* λίαν λιάζω. Adverbia igitur sunt illa 128,3—9. Cf. DThr. 71,1, Egenolffii accuratam expositionem V p. 132—35 et ind. s. v. σχετλιαστικά et ἐπίφθεγμα.

127,12—14 = schol. DThr. 946,26—30 (100,11—15 Hilg.).

127,14 ἔφαμεν] adv. 121,22—26; ubi v. adnot. Matth. I 43 ita vertit: 'iam vero diximus eam ne inter verba quidem numerari'; paulo post ipse profitetur, φέρεσθαι ἐπί significare saepissime 'coniungi' vel 'construi' cum aliquo verbo; quibus locis φέρεσθαι ἐπί sit 'numerari inter' non indicat. Sed ne illam quidem notionem 'coniungi' quadrare in hunc locum contendit; nam Dyscolum eo loco, ad quem hic respicit (121,14 sq.) interiectiones aut ad verba aut saltem vi tamquam ad verba construi docuisse. Qua in re Matthias prorsus confudit ἐπιφωνήσεις quales sunt κάλλιστα ἥδιστα, et σχετλιαστικά et εὐαστικά qualia sunt ὤμοι, αἰαί sim. Illa docuit technicus esse adverbia quae ad certa quaedam verba subaudita vel tacita (σιγώμενα) pertineant; sed hanc ipsam ob causam fuerunt qui τὰ σχετλιαστικὰ adverbiis eximenda esse perhiberent, quod ea non pertineant vel referantur (προσφέρεται adv. 121,15; φέρεται ἐπὶ ib. 127,14) ad certa quaedam verba. Nihilo tamen minus ipsa σχετλιαστικά adverbiis adnumerat, quia καὶ αὐτὰ δυνάμει ἀπὸ διαθέσεως ῥηματικῆς ἀνάγονται. Haec falso interpretatus est Matthias 'aut vi tamquam ad verba construuntur' post luculentam GFSchoemanni explicationem (v. adn. ad 121,24—26), quae eum prorsus fugisse videtur. Quae porro p. 44 ad impugnandum hunc locum profert, transscribere et refellere supersedeo; sed quomodo Apollonii placita inter se cohaereant, uberius quam in paraphrasi factum est exponam. — Adversarii igitur ὤμοι οἴμοι vel eam ob causam adverbiis exemerunt, et quod pronomen μοι inesset et quod ὤμοι tantummodo ad primam personam pertineret, cum adverbia ut indeclinabilia cum quavis persona coniungi possent. Ad quos refellendos haec praecipit: omnino τὰ ἐπιφθέγματα vel σχετλιαστικά proferuntur ἐξ αὐτοπαθείας i. e. nemo exclamat nisi qui ipse aliquid passus est: natura igitur fert ut exclamationes illae semper a prima persona proferantur vel, quod idem est, ad primam personam referantur; ex hac igitur re non licet colligere μοι in ὤμοι et οἴμοι inesse, nec licet haec eam ob rem pronominibus tribuere. Iam pergit: neque illud poteris tamquam causam, cur adverbiis eximenda sint, afferre: ὤμοι et οἴμοι ne ad certa quidem verba pertinere: nam de hac quidem re iam supra expositum est. Is enim qui exclamat aliquid passus est; haec igitur passio necessario orta est ex actione verbi cuiusdam: ergo hoc tamquam latet in ipsa interiectione, quae rursus suapte natura ab eo qui loquitur, i. e. a prima persona, profertur. Apparet igitur his de causis cum ceteras interiectiones tum ὤμοι οἴμοι nec ad omnes personas pertinere nec ab omnibus proferri posse.

127,15 ἐπελύετο] cf. Lehrs Arist.[2] 203.

127,19—20 Lob. Ell. I 172; ad Soph. Ai.[3] v. 370 p. 200. Αἰαιαῖ, οἰοιοῖ KLehrs Ann. litt. Jen. 1879 p. 224 col. adv. 177,3—4; accedunt gravissima praecepta Her. I 502,18—503,17. II 933,19—20; itaque et h. l. sic scribendum erat ut iubet Lehrs et l. 21 οἰοῖ et αἰαῖ. Cf. Ellendt Lex. Soph.[2] s. v. οἴ. — ALudwich in Ann. litt. Jen. 1879 p. 223 scribit ἐπι-

τείνεται pro ἐπεκτείνεται; mihi quidem ἐπεκτείνεται verum esse videtur; nam τὸ πάθος ἐπιτείνεται, cf. coni. 250, 6 in καλῶς γε per particulam γε ἐπιτέταται ἡ ἔκπληξις, sed forma οἴμοι in οἰμοιμοῖ producta ἐπεκτείνεται, v. ind.

127, 24 κἂν πάντως Egenolff I 841; v. comment. de Ap. consuet. Matth. I 76.

127, 27 Lehrs Arist.[2] 322—4.

127, 28 Lehrs Arist.[2] 324; GFSchoem. II 5 = opusc. IV 246.

127, 30 schol. DThr. 946, 32—947, 1 (278, 6 sqq. Hilg.); Uhlig II 37. Earum vocum quae formarum similitudine coniunctae sunt utraque παράκειται alteri, v. ind.; itaque Bekkeri coniectura superflua. Lehrs Ann. litt. Jen. 1879 p. 224 scribit ποποῖ παπαῖ; sed obstant gravissima testimonia Herodiani, quem cum patre his in rebus consentire verisimile est I 503, 5 λέγομεν βαρύνεσθαι αὐτὸ (ὢ πόποι) ὡς τὸ ὢ φίλοι, et l. 7 ἡ δὲ συνήθεια ὀξύνει τὸ παπαί καὶ ἀταταί; itaque ἀταταί potius servandum erat, quod pariter τῷ ὀτοτοῖ παράκειται atque παπαί τῷ πόποι. Itaque etiam apud Theognostum AO II 158, 4, qui ex Herodiano sua sumpsit, scribendum est ὀτοτοῖ καὶ ἀταταί, οἰοῖ αἰαῖ, non quod Bodl. 18 proposui ἀταταῖ, itemque AO II 314, 27 ἀταταί.

128, 1 Ahr. diall. I 17, 30.

128, 4 GFSchoem. II 6 = opusc. IV 247 'Nempe cum contra eos, qui in οἴμοι pronomen inesse iudicabant, verbum ab οἴμοι ductum οἰμώζω afferatur, in hac disputatione satis fuerat, primae personae pronomen commemorari; additur tamen insuper ne a secundae quidem personae pronomine verba derivari, in tertia vero persona rem paullo aliter se habere, siquidem verbum σφετερίζω non quidem ab ipso personali pronomine, sed tamen ab huius personae possessivo (ἀπὸ συνάρθρου) factum sit, quod propter hanc ipsam causam ἄλογον esse dicitur, h. e. diversam rationem habere quam οἰμώζω, quod ab ipso personali μοί descendere dicendum foret, si hoc in οἴμοι inesse statueretur'. Pro eis quae Schoemann cogitando adicit mihi quidem haec potius mente supplenda videntur: 'poteram etiam tertiam addere, quoniam' e. q. s. De hoc γάρ, ἐπεί, εἴγε usu ad pron. 14, 12 dixi. In ceteris rebus Schoemanno assentior (quem secutus l. 4 καὶ delere debebam). Ceterum hac quoque in re sententiam suam Ap. retractavit; nam cum h. l. σφετερίζω formam afferat et a σφέτερος descendere praecipiat, synt. 191, 5 σφετερίζομαι arcessit (ut Her. II 934, 30) et a σφέ pronomine ducit.

128, 5 ἄλογον i. e. non ἀνάλογον (Her. l. s. s. παράλογον dicit) cf. adv. 171, 3. 196, 7. 197, 2 et ἀλογεῖσθαι; v. ind.

128, 6—7 αἰαῖ scribendum cum Lehrsio l. s. s. Cf. Eust. 1217, 12; EM 619, 58 (ex Ap. des.); AO I 322, 18—20; Zon. 1430; Lob. Rhem. 77. 82. 206. 232; Ell. I 525. II 12. 19.

128, 7 οἰοί] οἶ Lehrs l. s. s. cl. AO I 322, 18—20 (quem locum ex hoc desumptum esse apparet) idque recte.

128, 9 quid verba ὅπερ ἴδιον ἐπιρρημάτων h. l. sibi velint, postquam l. 6 dicit Ap. ἀπὸ μέντοι ἐπιρρημάτων, perdifficile est ad intellegendum; itaque suspecta ea esse Uhligio concedo.

b) Χρή *et* δεῖ *tantum non omnes adverbiis tribuunt* α) *quod cum verbis construuntur ut adverbia* 128, 13—14; β) *quod sententiam efficiunt coniuncta cum casu aliquo et verbo, cuius sane unus infinitivus admittitur, ut* ἄγε *unum imperativum patitur, et* εἴθε *unum optativum* 128, 15—22;

γ) *quod cum pronominibus per omnes personas coniuncta non flectuntur, ut cetera adverbia* 128, 22—129, 9; δ) *quod diversi modi* (indicativus et infinitivus) *non consociantur, nisi si alter* (indicativus) *est verbi cupiendi; ergo* δεῖ χρή *aut his verbis adnumeranda sunt* (id quod fieri non potest) *aut in adverbiorum numerum referenda* 129, 9—15. Cf. synt. 234, 23 —242, 20; Her. I 431, 7. 508, 19. II 606, 28.

GFSchoem. I 6 = opusc. IV 247 Apollonium verissime quidem, sed argumentis non pariter omnibus veris, longa et spinosa disputatione demonstrare censet, χρή et δεῖ pro verbis habenda esse. Verissime hoc de χρή demonstratum esse non constat; probanda potius videtur Ahrensii sententia (Conj. auf μι 28; Forml. § 195; de crasi et aphaeresi 1845 p. 6—7 et Ῥᾷ. Ein Beitrag e. q. s. p. 5) χρή nomen esse dicentis, unde χρῆν = χρὴ ἦν, χρῆναι = χρὴ εἶναι, χρῆςται = χρὴ ἔςται, χρεών = χρὴ ἐόν; cf. Ska V 19. VI 21. Qui χρή δεῖ adverbiis adsignabant, eos Heraclidis auctoritatem secutos esse suspicatur OSchneider II 451*.

128, 16 προταςςόμενα et ὑποταςςόμενα scribit Egenolff I 842; ad pron. 7, 28.

128, 21 καὶ μερικώτερόν γε (cf. 119, 6) scil. ἐπίκειται δεῖ χρή τοῖς ῥήμαςι, quatenus cum solis infinitivis coniunguntur.

128, 25 ςυςχηματίζεται Egenolff I 842; ego quidem ςυςχηματίζει praetulerim: 'verborum cum infinitivis constructio efficit ut verba convenienter per personas varientur' (adverbiorum constructio non efficit). — Κατὰ ⟨τὸ⟩ δεύτερον Matth. I 70; ad pron. 7, 28.

129, 9 Ska II 24 servatam codicis scripturam sic interpretatur 'diversi modi non in una eademque sententia ponuntur vel non in unum coniunguntur'; cf. synt. 227, 8 'καθότι ἔγκλιςις μὲν διάφορος κατὰ ςύνταξιν τοῦ αὐτοῦ προςώπου οὐ παραλαμβάνεται'.

129, 12 Wachsmuth iubet conferri synt. 132, 5 (?); potius col. synt. 241, 9 in mentem venit scribere ἥδομαι φιλολογεῖν. Matth. I 31 delet βουλ. φιλ. — Egenolff I 842 pro ἄλλη ἔννοια ῥημάτων proponit ἄλλων ἔ. ῥ., quod eodem redire puto.

Sed verba illa esse ex his apparet. Omnis infinitivus est nomen actionis (i. e. solam actionem indicat, personae numeri affectionis animi ratione non habita). *Quare ut nomen ita infinitivus articulum assumere potest. Iam vero verba ita comparata sunt, ut cum casualibus vel quasi casualibus* (i. e. quae casualium vel subiectorum locum obtinere possunt) *construantur.* Ita δεῖ *et* χρή, *ut verba, cum infinitivis tamquam casualibus construuntur* (i. e. infinitivi cum χρή et δεῖ constructi subiecti vice funguntur). *Nam* δεῖ περιπατεῖν *idem est atque* λείπει ὁ περίπατος. *Infinitivus autem eo modo subiecti loco usurpatus si illam deficiendi notionem actionemque quae in* δεῖ *verbo inest, in accusativum qui sequitur transfert, haec evadit structura* δεῖ γράφειν τὸν Ἀπολλώνιον i. e. λείπει τὸ πρᾶγμα τὸ ἐκ τοῦ γράφειν τὸν Ἀ. 129, 16—130, 8. Cf. synt. 236, 25—240, 11.

129, 16 Apollonianam de infinitivo doctrinam egregie exposuerunt Ska V 12 sq.; GFSchoemann opusc. IV 235 sq.; Red. 169; Uhlig ad DThr. 47, 4; Egenolff I 842 sq. — Πᾶν ἀπαρέμφατον ὄνομα ἐςτι πράγματος] cf. adv. 131, 24. Omnis nominis est, τὴν οὐςίαν, substantiam (die Wesenheit), cuiusdam sive rei sive animalis eamque coniunctam cum qualitate (μετὰ ποιότητος) significare. Iam vero sunt quaedam verba, quae non actionem (πρᾶγμα), sed tantummodo voluntatem et animi inclinationem (προαίρεςιν ψυχῆς) indicant, velut θέλω βούλομαι sim. Ad ea accedit

infinitivus, ut πρᾶγμα quod in illis non inest designet, ita tamen ut infinitivo desint quae verbo accidunt (τὰ παρεπόμενα): numeri personae modalitas (ἀριθμοί, πρόσωπα, διάθεσις ψυχική vel ψυχικὴ παρέμφασις adv. 131, 23) synt. 228, 24—230, 21. Ita fit ut infinitivus ὄνομα πράγματος appelletur, quo in nomine a principio nihil inerat nisi hoc, infinitivo actionem definiri. Sed cum Apollonius infinitivum etiam ὄνομα ῥήματος denominet (synt. 31, 6) et in infinitivis ὀνοματικὴν κατηγορίαν τοῦ πράγματος inesse praecipiat, cumque etiam hoc epirrhematici loco δεῖ et χρή ut verba construi dicantur cum infinitivis tamquam casualibus: appellationibus ὄνομα πράγματος et ὄνομα ῥήματος illud quoque simul indicare videtur Dyscolus, infinitivum medium quendam locum inter verbum et nomen obtinere, ita tamen ut natura verbum sit. Itaque non recte Jolly (Geschichte des Infinitivs p. 25) ὄνομα ῥήματος vertit 'Verbalsubstantiv'; rectius vertas 'Substantivverbum'.

129, 18 GFSchoemanno (II 9) mirum videbatur, his εἰ ἔστιν εἰπεῖν hypothetice dici quod all. ll. pro certo affirmavit Ap.: sed ipse suam sententiam correxit opusc. IV 247, recte εἰ ἔστιν εἰπεῖν explicans 'wenn ich so sagen darf', quo sensu veteres Attici ὡς εἰπεῖν dicere solent. Probanda porro est GFSchoemanni emendatio παρυφιστάνον: 'hinc pendet accusativus τὸ οὐκ ἐγγινόμενον ἐν προσώποις, scilicet πρᾶγμα, quod e superiore membro subaudiri debet.' Παρυφιστάνω legitur synt. 297, 5; μεθιστάνω adv. 191, 13; ἀφιστάνω synt. 117, 14; medio παρυφίσταμαι Ap. non utitur. Totum locum sic vertit Ska V 12: 'das ῥῆμα welches darstellt das noch nicht an Personen sich zeigende, nämlich das was eben der Infinitiv kund thut, oder, wie Apollonius sonst spricht, die Handlung (πρᾶγμα), welche eben der Infinitiv bezeichnet, an der sich noch nicht Personen betheiligen.' Nihil igitur mutandum videtur.

129, 20 ἐπεὶ ἅπαξ 'simulac', idem valet ἅπαξ ἄν adv. 135, 18. Cf. synt. 30, 19—34, 28. Κατηγορίαν πράγματος eodem sensu dicere Stoicos monet GFSchoem. opusc. IV 239.

129, 25 cf. pron. 44, 1 sq. De ea structura quam nos accusativum cum infinitivo nominare consuevimus, Ap. uberius locutus est synt. 240, 12—244, 22. 285, 9—287, 26; cf. Ska V 19 sq. In his igitur δεῖ Ἀπολλώνιον γράφειν statuit γράφειν subiectum (quod minus accurate dicit adv. 131, 7 τὸ γὰρ δεῖ ἐπὶ τὸ γράφειν φέρεται) Ἀπολλώνιον obiectum δεῖ verbi esse: id ex exemplo adv. 130, 5—6 allato apertissimum est. Neque minus constat ἡ διάθεσις ἡ τοῦ δεῖ ἐλλειπτική esse 'transitiva actio deficiendi', quam δεῖ significat, quae ex subiecto, i. e. ex infinitivo subiecti loco apposito, in obiectum, i. e. hoc loco Ἀπολλώνιον, transit: dubium igitur non est quin GFSchoemanni emendatio τοῦ ἀπαρεμφάτου ⟨ἐν⟩ εὐθείᾳ συντασσομένου verissima sit. Sed qua de causa pro μετὰ τοῦ ἀπαρεμφάτου scribat ἐκ τοῦ ἀ. non intellego. Ut supra dixit Dyscolus ὅσα γὰρ ἐπ' εὐθείας νοεῖται μετὰ ῥήματος τοῦ συνόντος, ταῦτα τὴν ἐνέργειαν μετατίθησιν ἐπὶ τὴν αἰτιατικήν: ita rursus h. l. ponere potuit ἡ διάθεσις ἡ τοῦ δεῖ . . μετὰ τοῦ ἀπαρεμφάτου . . μέτεισιν ἐπὶ τὴν αἰτιατικήν. Nam hoc praecipit Ap.: nec verbum sine subiecto nec subiectum sine verbo actionem transitivam in obiectum transferre potest. Postrema verba Egenolff I 842 sic vertit: 'in dieser Verbindung erblickt man gewöhnlich [ὁ βίος 'usus cotidianus', ad pron. 23, 18] lieber eine Steigerung; diese liegt aber nicht darin, vielmehr der Mangel an (das Bedürfnis nach) einer Handlung, die man unbedingt thun muſs: daher die falsche Annahme einer

Steigerung (man wäre geneigt, Z. 7 f. ἐπιτακτικὸν und ἐπιτάξεων zu lesen, wenn die Stelle nicht durch synt. III 15 S. 235, 22 f. geschützt wäre)'. Hoc syntaxis loco δεῖ et χρή conferuntur cum μάλα et ἄγαν. Itaque hoc vulgo putant, γράφω et δεῖ γράφειν ita tantum inter se differre, ut δεῖ γράφειν intentius vel gravius (nachdrücklicher) dictum sit quam γράφω, quasi quis dicat δεόντως γράφω; quare censent δεῖ et χρή a talibus adverbiis qualia sunt ἄγαν μάλα secernenda non esse. Quorum sententiam impugnat Dyscolus.

130, 1 cf. synt. 294, 8—299, 17; synt. 297, 20—24 sic scribendum videtur: οὐκ ἀπιθάνως δή μοι Ὅμηρος δοκεῖ [οὐδὲ] ἐν τῇ τοιαύτῃ συντάξει τῶν πτώσεων προτίθεσθαι τῆς αἰτιατικῆς 〈τὴν δοτικήν〉, καθότι (scil. ἡ δοτικὴ) καὶ ταύτης (scil. τῆς αἰτιατικῆς) ἐστὶν ἐμπεριεκτική, cf. 297, 15. Ibid. 298, 15 καὶ τὸ εἴκειν, πάσης ἀντιθέσεως ἐμπεριεκτικὸν ὂν κ. τ. λ. Repono πάσης ὑφέσεως ἐμπεριεκτικὸν ὄν (Uhlig I 2 πάσης 〈οὐκ〉 ἀντιθέσεως ἐμπεριεκτικὸν ὄν).

Sed est etiam ubi verbum (δεῖ χρή) *cum nominativo nominis construatur* (ubi nominativus nominis cuiusdam subiectum verbi δεῖ sit): *ibi infinitivus accusativus putandus est, velut in his* δεῖ Ἀπολλώνιος τὸ γράφειν, *ubi* τὸ γράφειν *accusativus est. Quod etiam hoc exemplo illustrari potest* ἀπολείπει Ἀπολλώνιος τὸν περίπατον, *quod mutato* ἀπολείπει *verbo in* δεῖ *verbum sic transformare poteris* δεῖ Ἀπολλώνιος τὸν περίπατον; *idem est ac si quis dicat* δέεται Ἀπολλώνιος τοῦ περιπάτου. *Est etiam ubi infinitivus nominativo casu proferatur; ibi casuale accusativus est, velut* δεῖ Ἀπολλώνιον τὸ γράφειν. *Idem dici potest de* χρή, *quod notione cum* δεῖ *congruit* 130, 9—131, 2.

Ita igitur ut supra indicavi 'disiecti membra' scriptoris nunc censeo in ordinem redigenda et supplenda esse: Ἔστι γοῦν καὶ τὸ ῥῆμα ὅτε φθάνει ποτὲ (Ἔστι γοῦν καὶ ὅτε vel ὁπότε τὸ ῥῆμα φθάνει Egenolff I 842, quae mutatio non videtur necessaria esse, ad pron. 42, 25). ἐπὶ τὴν εὐθεῖαν τοῦ ὀνόματος, καὶ τὸ τηνικαῦτα (scil. ἔστι) καταλαβέσθαι τὸ ἀπαρέμφατον, ὡς οὐκ ἔστιν εὐθείας, ἀντιμετειλημμένον δὲ εἰς αἰτιατικήν, δεῖ Ἀπολλώνιος τὸ γράφειν, ἐν οἷς αἰτιατικῆς γίνεται τὸ γράφειν. καὶ ἀνάπαλιν δι' ἑτέρου ὑποδείγματος σαφὲς γινέσθω· ἀπολείπει Ἀπολλώνιος τὸν περίπατον· ὡς εἴ τις ἔλεγεν οὕτως· δέεται τοῦ περιπάτου Ἀπολλώνιος. ἔστιν οὖν ὅτε μὲν ἐν εὐθείᾳ τὸ ἀπαρέμφατον, τὸ συνὸν πτωτικὸν πάλιν ἐν αἰτιατικῇ, οὕτως· δεῖ Ἀπολλώνιον τὸ γράφειν. ἀλλὰ καὶ (debebat pergere ἔστιν ὅτε δὲ) ὁ περίπατος ἐν τῷ ῥήματι γινόμενος αἰτιατικὴν μεταποιεῖ τὴν Ἀπολλώνιον, ἀπολείπει Ἀπολλώνιον ὁ περίπατος, ὡς εἰ καὶ αὐτὸ τὸ δεῖ ἀντιμεταλάβοι ἀντὶ τοῦ ἀπολείπει, δεῖ Ἀπολλώνιον ὁ περίπατος. ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τοῦ χρή, συνωνυμοῦντος τοῦ δεῖ.

Aliter hunc locum restituit Egenolff l. s. s.; nam post αἰτιατικὴν l. 13 sic pergit: 〈δεῖ Ἀπολλώνιος τὸ γράφειν, ὡς εἴ τις ἔλεγεν οὕτως (vel ἵνα ἤ τι τοιοῦτον)· δέεται Ἀπολλώνιος τοῦ γράφειν (vel δέεται Ἀπ. τοῦ πράγματος τοῦ ἐκ τοῦ γράφειν)〉. καὶ δι' ἑτέρου δὲ ὑποδείγματος σαφὲς γενέσθω· ἀπολείπει Ἀπολλώνιος τὸν περίπατον. ἀλλὰ καὶ ὁ περίπατος ἐν τῷ ῥήματι γινόμενος αἰτιατικὴν μεταποιεῖ τὴν Ἀπολλώνιον, ὡς εἰ καὶ αὐτὸ τὸ δεῖ ἀντιμεταλάβοι ἀντὶ τοῦ 〈ἀπο〉λείπει[ν]· δεῖ Ἀπολλώνιος τὸν περίπατον, ὡς εἴ τις ἔλεγεν οὕτως· δέεται τοῦ περιπάτου Ἀπολλώνιος, καὶ ἀνάπαλιν· 〈δεῖ Ἀπολλώνιον ὁ περίπατος〉. ἔστιν οὖν ὅτε μὲν ἐν εὐθείᾳ τὸ ἀπαρέμφατον, τὸ

cυνὸν πτωτικὸν πάλιν ἐν αἰτιατικῇ, οὕτωc· ⟨δεῖ Ἀπολλώνιον τὸ γράφειν⟩, ἢ ἀνάπαλιν· δεῖ Ἀπολλώνιοc τὸ γράφειν κ. τ. λ. Qua in restitutione hoc maxime displicet, quod duae illae constructiones (δεῖ Ἀπολλώνιον τὸ γράφειν et δεῖ Ἀπολλώνιοc τὸ γράφειν) non secernuntur, sed, ut καὶ ἀνάπαλιν verborum ratio habeatur, confunduntur.

Totus hic locus ut prorsus perturbatus est, ita etiam magis eo impeditur quod de structuris agitur, quae fuerintne unquam graecae valde ambigitur. Quam in rem inquirere nunc non attinet: nostrum est scriptoris verba quoad eius facere possumus et restituere et interpretari. Haec igitur tenenda sunt: τὸ ῥῆμα φθάνει ἐπὶ τὴν εὐθεῖαν τοῦ ὀνόματοc 'i. e. verbum construitur cum nominativo nominis', vel 'nominativus nominis subiectum est verbi'; ἐν τῷ ῥήματι γίνεcθαι est 'subiectum fieri verbi'; subiectum verbi ἀντιμεταλάβοι est ὁ περίπατοc, et ἀντιμεταλαμβάνειν τι ἀντί τινοc est 'aliquid in alicuius locum substituere'.

Sed si δεῖ χρή *verba sunt, qui fit ut non flectantur? ut non cum personis transformentur? Quia non personae subiecta sunt, sed infinitivus, qui unius personae est. Itaque in his* ἐμὲ δεῖ γράφειν *immutabile est* δεῖ, *quod eius subiectum est* γράφειν; *nam cum* γράφειν *immutabile sit, sequitur ut* δεῖ *ipsum quoque non varietur. Idem cognoscitur ubi pro* δεῖ *substituis* λείπει, *quod quin verbum sit nemo dubitabit. Cuius subiectum ubi infinitivus est, qui unius tertiae personae esse potest, ibi* λείπει *per personas flecti nequit. Demonstratum igitur est,* δεῖ *et* χρή, *quamquam cum diversis personis coniunguntur, immutabilia esse* 131, 3—19.

131, 5 προcῶ e repetito πρόcωπα ortum esse videtur; h. enim l. ferri non potest propter ea quae subiciuntur ὅ ἐcτι μονοπρόcωπον, quae id ipsum significant, infinitivum una tertia pers. uti, i. e personas non distinguere, vel ἐκτὸc προcώπων esse (synt. 229, 23), vel non παραcτατικὸν προcώπων (adv. 185, 10), vel non διαcταλτικόν (ibid.), vel οὐκ ἐν προcώποιc ἐγγίνεcθαι (ib. 129, 18). Uhlig ad suam coniecturam tuendam cft synt. 120, 21; certe προcὸν non est necessarium.

131, 6 post ἐμὲ — γράφειν Matth. I 63 inserit ⟨cὲ δεῖ γράφειν, ἐκεῖνον δεῖ γράφειν⟩; ad 7, 28.

131, 7—8. Infinitivus subiecti vice fungens causa est cur δεῖ, quod cum eo convenire necesse est, ipsum quoque καθ' ἕνα cχηματιcμὸν proferatur, non inverso ordine; itaque recte emendavi καὶ ἔνθεν (τὸ δεῖ) cυντεῖνον εἰc (i. e. se dirigens vel accomodans ad) τὸ γράφειν, καὶ αὐτὸ (ipsum quoque, ut infinitivus) τὸν ἕνα cχηματιcμὸν ἀναδέχεται; cf. synt. 239, 7 ἐπεὶ ᾧ cυμφέρεται (i. e. infinitivo), τούτων (i. e. ἀριθμοῦ et προcώπου) ἐcτὶν ἀπαρέμφατον, καὶ διὰ τοῦτο οὐ cυμμετατίθεται τῷ οὐ μετατιθεμένῳ, λέγω δὲ τῷ ἀπαρεμφάτῳ. adv. 131, 15 πάλιν γὰρ (τὸ λείπει) καθ' ἕνα cχηματιcμόν ἐcτι διὰ τὴν cύνταξιν τὴν τοῦ ἀπαρεμφάτου. Vides quomodo corruptela orta sit: αὐτό supra versum adscriptum a librario non suo loco insertum est.

131, 9 eandem scripturam διαcτηcειε A praebet adv. 132, 17.

Exposuimus adverbia vulgo ad modos (certos) *pertinere, ut* ἄγε *et* εἶθε; *qua de causa fuerunt qui* δεῖ *et* χρή *adverbiis adnumerarent* (quia cum uno infinitivo construuntur). *Sed illud quoque demonstratum est, infinitivos neque animi affectum indicare neque esse verba modis praedita, sed nomina esse actionum; atqui cum nominibus verba construuntur, ut adverbia ad modos verborum pertinent: ergo* δεῖ *et* χρή *verba sunt, quae cum* infinitivis *tamquam nominibus construuntur* 131, 20—132, 3. Cf. adv. 129, 21—22; synt. 30—34. 229 sqq. Schol. DThr. 883, 15—884, 3 (72, 21—73, 6 Hilg.).

131,20 ἔφαμεν] adv. 123,1—25. Cf. synt. 203,7—204,11. 247,22 sq.

131,22 ἀπεδείχθη] adv. 129,16—21.

131,23 Ska II 24, recepta priore emendatione, sic fere h. l. vertit ut nos vertimus: 'aber es ist auch gezeigt, daſs der Infinitiv kein Modusverhältniss bezeichnet, sondern die Benennung (ὄνομα) einer Handlung ist: dem ὄνομα aber verbindet sich das Verbum mehr [rectius: vielmehr das Verbum scil. und nicht das Adverbium], wie den Modis des verbi die Adverbia. (Also wird δεῖ ein Verbum sein.)' Uhlig, servata codicis scriptura, hanc elicit sententiam: 'aber auch das wurde gezeigt: in so fern (ἐν οἷς cf. adv. 138,28) die Infinitive . . ., sind sie nicht einmal verba . . . ., sondern . . .' KLehrs in Ann. litt. Jen. 1879 p. 224 sic scribit: ''Ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἀπεδείχθη ἐν οἷς ψυχικῆς παρεμφάσεως ἦν ἐμφατικά· τὰ ⟨δὲ⟩ ἀπαρέμφατα οὐδὲ ῥήματα ἐγκλίσεως μεμοιραμένα, ὀνόματα δὲ τῶν πραγμάτων· τοῖς δὲ κτέ. sic recte emendat. ostendit et. sch. Dion. p. 883.' Indicare videtur h. maxime l. (883,24 = 72,29 Hilg.) αὐτὸ τὸ ἀπαρέμφατον ὄνομά ἐστι τοῦ πράγματος καὶ αὐτὸ σημαίνει τὸ πρᾶγμα τὸ μήπω ἐμπεσὸν εἰς ψυχήν . . . . πᾶν δὲ πρᾶγμα μηδέπω ἐλθὸν εἰς ψυχὴν τὴν πράττουσαν αὐτό, ἅτε δὴ ἄψυχον ὄν, ψυχικὴν βούλησιν οὐκ ἐμφαίνει. διὰ τοῦτο τοίνυν ψυχικὴν διάθεσιν οὐ δηλοῖ τὰ ἀπαρέμφατα. Sed quid haec sibi volunt Ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἀπεδείχθη ἐν οἷς ψυχικῆς παρεμφάσεως ἦν ἐμφατικά? Nam ἐν οἷς esse potest 'quia' vel 'quatenus', vel 'cum' ('indem', GFSchoemann opusc. IV 250), sed ὅτι vel ὡς coniunctionum loco post verbum ἀπεδείχθη poni nequit. Accedit quod non apparet de quo sermo sit: de χρή et δεῖ certe agi non potest; nam ubi expositum est ea ψυχικῆς παρεμφάσεως ἐμφατικὰ esse?

131,23—24 Schoem. II 8 = opusc. IV 250 ἐν οἷς servat explicans 'indem', deinde ut Ska ante ἦν inserit ⟨οὐκ⟩; 'iam vero proximorum verborum nullam constructionem esse apparet, nisi inseratur infinitivus εἶναι, pendens ille a verbo ἀπεδείχθη, sed a librariis omissus, inter ῥήματα et ἐγκλίσεως'.

131,25 ἔγκλισιν h. l. modi non formam, sed vim ac notionem significare monet Ska V 6 n. — Praepositionem ἐν, quam GFSchoemann emendando removeri voluit, haud raro ab Ap. cum talibus verbis qualia sunt συντάσσω παράκειμαι παρονομάζω coniungi monui ad pron. 3,16—19.

Hoc modo etiam verba cupiendi cum infinitivis construuntur, nam cum voluntatem indicent, actionem non significant; ita fit ut actio quae deest suo nomine designetur (i. e. infinitivo, in cuius locum etiam substantivum substitui potest). — *Demonstratum igitur est,* δεῖ *et* χρή *non adverbiorum, sed verborum constructionem habere* 132,3—14.

132,3 τὰ προαιρετικά] cf. adv. 129,10.

132,12 ἐν τῷ περὶ συντάξεως] synt. 228,24 sqq.*) 285,9 sq.

---

*) synt. 237,17 καὶ τάχα τὸ παρακινδυνευόμενον εἶναι ἐπίρρημα (scil. δεῖ) ἔνδειξιν ἱκανὴν τοῦ εἶναι ῥῆμα παρίστησι, τὸ δὲ γράφειν παρεκινδυνεύετο εἰ ῥῆμα ἦν: fortasse sic scribendum ἐπίρρημα εἶναι. — Ibid. 237,24 οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνό φαμεν, ὡς τὰ μὴ προσειληφότα κατὰ τοὺς παρῳχημένους τῶν χρόνων (corrig. τὸν χρόνον) οὐχὶ ῥήματά ἐστι κ. τ. λ. — Ibid. 238,21 καὶ δὴ παρείπετο τῷ χρῶ παραγωγὴ τοῦ χρῆμι (corrig. ⟨ἡ⟩ τοῦ χρῆμι, cl. adv. 133,4; Ska III 2 τὸ χρῆμι, non recte). — Ibid. 241,16 τὴν ἐμφερομένην (scribendum ἐπιφερομένην) ἐν ταῖς ὑπολοίποις ἐγκλίσεσι. — Ibid. 242,4 haec κἂν γὰρ ἐπὶ τούτων τὴν αἰτιατικὴν ὑποστέλλειν ἐθέλῃ τις τῇ δεούσῃ συντάξει, ὁμόλογος ἔσται τῇ λειπούσῃ αἰτιατικῇ sic emendo κ. γ. ἐ. τ. τ. αἰ. ὑποστέλλειν (supprimere) ἐθέλῃ τις, τῇ δεούσῃ συντάξει ὁμόλογος ἔσται ἡ λείπουσα αἰτιατική. — Ibid. 242,24 pro φέρεται γὰρ ἐπ' αἰτιατι-

Proprium verborum est, si consonantibus incipiunt, in praeterito ε̄ *praefigi: nulli alii orationis parti hoc accidit. Itaque dubium non est quin* χρή δεῖ *verba sint, quoniam in* ἐχρῆν *et* ἔδει *transformantur* 132, 15—23. Cf. synt. 237, 9 sq.

132, 16 ἔξωθεν i. e. in initio, ut l. 20, pron. 58, 5 al.

132, 18 Schoem. II 8 = opusc. IV 250 sic vertit: 'quoniam verbum est δεῖ, hinc fit, ut tempora distinguere per augmentum possit.' Non muto οὕτως: 'adeo verbum est δεῖ ut (non solum sua tempora sed etiam) tempora (infinitivi appositi) quae per se distingui non possunt (γράφειν enim infinitivus est et praesentis et imperfecti) secernat assumpto augmento; quo facto nemo dubitabit quin γράφειν in locutione ἔδει γράφειν sit imperfecti.' Itaque verba l. 20—21 προσλαβὸν — ῥήματος, quae inducit Matth. I 45, nequaquam superflua sunt: superfluum autem est l. 22 pro ἐν τῷ scribere εἴη τό; ad pron. 7, 28.

Exitu quoque ostenditur, illa esse verba; δεῖ *enim ex* δέει *contractum, ut* ἔδει *contracta forma est. Neque vero adverbium exstat quod in* εῖ *diphthongum circumflexo notatam exeat omnium usu receptum. —* Χρή *ita ortum esse statuimus. A* χρέω *derivata erat forma* χρῆμι, *cuius tertia persona* χρῆσι. *Quemadmodum autem ex* φησί *decurtatum est* φή, *ita ex* χρῆσι *factum est* χρή. *Cuius imperfectum* ἐχρῆν *abnorme est et propter accentum et propter exitum in* ν̄. *Etiam infinitivus* χρῆναι *testimonio est formam ita ortam esse* 132, 24—133, 12.

132, 24 cf. synt. 237, 9 sq.

132, 27 κατὰ τὸ κοινὸν ἔθος, διὰ τὸ παρὰ Δωριεῦσι πεῖ] 'adieci haec "κατὰ τὸ κοινὸν ἔθος" propter formam doricam πεῖ'.

132, 27—28 cf. adv. 207, 17—18. 210, 2; synt. 335, 25; Ahr. diall. II 361 n. 1.

132, 30—31 δεῖν — δέον — πλέον — πλεῖν] πλεῖν formam ex πλεῖον per syncopen factam Atticis usitatam fuisse antiquitus constat (iniuria dubitat Lob. Ell. I 475). Sed δεῖν = δέον quamvis firmatum Herodiani (II 328, 19) Apollonii aliorum testimoniis addubitabat Buttmann ausf. Gramm. I² 492 f, quem alii (RKühner ausf. Gr. I 171, 10) secuti sunt. Qua in re falsi sunt. Nam HUsener (Fl. 1872 p. 741—46; cf. GMeyer gr. Gr.² 43) δεῖν formam et explicavit et praeter testimonia iam pridem allata aliis Atticorum locis ita munivit, ut omnis dubitatio de medio tollatur. Antea δεῖν participium defenderat Lob. Ell. I 475.

132, 31 χρή χρῆν χρεών κ. τ. λ. formas rectius explicatas esse ab Ahrensio ad pron. 128, 13—129, 15 monui.

133, 2 cf. synt. 238, 19. 284, 19; Lob. Rhem. 289.

133, 6 φή] Ahr. diall. II 295; Lob. Ell. II 307; GMeyer gr. Gr.² 430 'φῆ als 3. Sing. Praes. bei Anakreon frg. 41 ist trotz Apollonios synt. 238 [et adv. 133!] unzureichend bezeugt'.

133, 8 ὅπερ, quod in διόπερ mutari voluit Schoemann II 8 = opusc. IV 250 ('cum nihil processerit quo referri possit'), interdum idem significare quod διόπερ exposui ad pron. 103, 7.

133, 10 codicis scripturam quam servavi sic interpretor: 'atque quod alterum attuli (scil. abnormem esse exitum in ν̄) rursus analogiae non

---

κήν. ἀλλὰ καὶ τὸ ἑλεῖν scribendum esse puto ἀλλὰ φέρεται γὰρ ἐπ' αἰτιατικὴν καὶ τὸ ἑλεῖν κ. τ. λ. — Ibid. 244, 21 τὸ τοιοῦτο ὑπερβατόν ἐστι, τὸ 'δὸς δέ τ' ἐμ' ἄνδρα ἑλεῖν', ⟨ἑλεῖν⟩ τόνδε τὸν ἄνδρα.

(prorsus) repugnat, nam ἦν analogon in promptu est.' Uhlig locum a se mutatum sic explicat 'etiam hac in re unum analogon est, ut in χρή (scil. φή)'. KLehrs in Ann. litt. Jen. 1879 p. 224 sic scribit: ἐχρῆν, ὅτε καὶ cὺν τῷ ν̄ λέγεται ἐχρῆν· καὶ ἀπολύεται αὖ oder καὶ πάλιν οὐκ ἀπίθανον κατὰ κτέ. Quam scripturam miror probabilem videri Egenolffio III 165; nam primum καὶ cὺν τῷ ν̄ λέγεται nihil aliud potest indicare nisi hoc, praeter ἐχρῆν exstare etiam formam ἐχρῆ, quae non exstat; deinde quae sententia Lehrsii coniecturis elicitur, eadem inest in vulgata καὶ πάλιν οὐ, scil. ἐπίμεμπτόν ἐcτι, κατὰ τὴν ἑτέραν παράθεcιν.

c) *Deinceps quaerendum est utrum* ἕκητι *coniunctionibus causalibus tribuendum sit an adverbiis. Qua de re quamquam accurate in libro de coniunctionibus* (231, 4—234, 12) *expositum est, tamen nunc breviter demonstrandum, illud potius ad adverbia pertinere.* α) *Coniunctiones quoniam per se nihil significant, sed tantummodo enuntiata connectunt, nec negationes nec* ᾱ *privativum assumunt. Itaque cum praeter* ἕκητι *etiam* ἀέκητι *exstet, neutrum coniunctio esse potest.* β) *Si quae enuntiationes coniunguntur, non ita negatur ut* ᾱ *privativum adiciatur, sed ut negatio apponatur.* γ) *Contra adverbia et possunt cum* ᾱ *privativo componi et potest negatio eis apponi* 133, 13—134, 13.

133, 26 GFSchoem. I 8 = opusc. IV 251 (cf. Red. 209 n. Ska II 10): 'Hanc enim coniunctionibus vim grammatici passim tribuunt, ut τάξιν quandam s. ordinationem sententiarum designent.' OSchneider coniecturam suam in litteris ad me datis mecum communicavit.

134, 2 GFSchoem. II 9 = opusc. IV 252 'ἐν cυνθέcει cτερήcεωc eodem modo dictum est atque ἐν προcθέcει ἐcτὶ τοῦ c̄ τὸ οὕτωc [adv.] 167, 11, ἐν ἀποβολῇ τοῦ ξ̄ γενόμενον (τὸ ὑπόδρα) ib. 139, 17, τὸ δὲ ῥεῖα ἐν πλεοναcμῷ ἐcτι τοῦ ῑ ib. 152, 5'; quibus adde ib. 136, 16 ποιητοῖcιν ⟨ἐν⟩ ἐλλείψει ἐcτὶ τοῦ εὖ. Cf. Ska II 22.

134, 4—5 εἰ ὁ λόγοc — παραλαμβάνοιτο] 'si enuntiatio cum negatione coniunctorum proferatur, h. e. sic ut quae per coniunctionem connexa sunt negentur (cf. de coni. 231, 29); λόγοι ἀπὸ cυναφῆc connexae per coniunctionem enuntiationes dicuntur de coni. 250, 16' Schoem. II 9 = opusc. IV 252. Sed ipso illo syndesmici loco 231, 29 τὸ ὅλον οὖν ἀναιρεῖ ἡ ἀπόφαcιc, οὐχὶ τὸν cύνδεcμον collato nunc facile adducor ut pro ὅλωc non ὁ λόγοc sed τὸ ὅλον scribam.

134, 12 cf. Lob. Ell. I 209.

Sed forsitan in eo quis offendat, quod adverbia cum ᾱ *privativo composita non per se orta sunt, sed ex adiectivis cum* ᾱ *privativo compositis: quo fit ut accentus adiectivi quantum fieri potest servetur:* ἄcεμνοc ἀcέμνωc, ἀψευδήc ἀψευδῶc. *Cuius generis adiectivum* ἀέκητι *formae praesto non est* 134, 14—17.

134, 15 ἐν μεταλήψει cυνθέτων] quae 'παραcύνθετα', 'decomposita', dici solent, coni. 232, 8—9 οὐδέποτε ἐπίρρημα cὺν cτερήcει ἀποτελεῖται. τὰ γὰρ ὄντα παραcύνθετά ἐcτι· τῷ ἀcέμνωc τὸ ἄcεμνοc παράκειται κ.τ.λ.

134, 18 cf. adv. 170, 24.

Trypho dicit propter abnormem accentum ἕκητι ἀέκητι *non posse in adverbiorum numerum referri: talia enim adverbia usque oxytona esse. Haec vero ratio reicienda est. Quae enim vocabula accentu vel aspiratione vel aliis rebus quae vocibus accidunt cum legibus pugnant, eam ob causam suae orationis parti non eximuntur. Praeterea demonstrabitur illa quod ad accentum attinet analoga esse* 134, 19—27.

134, 23 περιγράφεται] ad adv. 121, 19.

134, 25 de accentu ἅπαξ vocis cf. Her. I 510, 12. II 931, 20; de πέριξ I 510, 8. II 951, 14.

De formatione igitur sic statuendum est. Ab ἀεκάζω *verbo derivatur* ἀεκαστί, *cuius accentus,* ϲ̄ *eiecta et* ᾱ *ionico more in* η̄ *mutata, lege retrahitur,* ut in ἐργαστής ἐργάτης. *Apparet igitur* ἀέκητι *modo adverbiorum derivatum esse* 134, 28—135, 20. Cf. coni. 232, 22—234, 12.

135, 1 GFSchoem. II 9 = opusc. IV 252.

135, 3 sq. cf. adv. 138, 24; coni. 233, 27; synt. 343, 18; EM 19, 32. 200, 10. 258, 7. 714, 33; Her. II 300, 14. 581, 9; Lob. proll. 382 et parall. 431, 48. 438 Apollonium imparia comparasse monet: δεσποστής inusitatum esse, ἐργαστής dici quidem, sed alio intellectu. — Egenolff I 843 et 135, 3 et 138, 23 ἐνδεήσαντος τοῦ ϲ̄ proponit; sed causam mutandi video nullam, cum alii quoque scriptores dicant ἐνδεῖν τινος 'carere' vel 'indigere aliqua re' v. lex. Eodem sensu Ap. ponit ἐνδεῖν τινι, ut adv. 155, 15 τὸ πυκνά ἐνδεῆσαν τῷ ν̄, saepius ἐν ἐνδείᾳ εἶναι c. gen. vel ἔνδειά ἐστι c. gen., adv. 152, 17 ἔνδειά ἐστι τοῦ ξ̄. adv. 161, 2 ἔνδεια τοῦ ϲ̄ ἐν ἐπιρρήμασιν. ἐν ἐνδείᾳ εἶναι· τοῦ θ̄ ib. 153, 6; τοῦτο (τὸ ἀεκαστί) ἐν ἐνδείᾳ τοῦ ϲ̄ coni. 233, 27; et ἐνδεῖν τινός τινι 'inferiorem esse aliquo aliqua re' synt. 257, 23 τὰ εἰς θε̄ λήγοντα μιᾷ ἐνδεῖ συλλαβῇ τῶν εἰς θα̅ ληγόντων. pron. 98, 23 αἱ κατὰ τὸ τρίτον μιᾷ συλλαβῇ ἐνδέουσι τῶν κατὰ τὸ δεύτερον.

135, 4 cf. Lehrs Arist.[2] 255*.

135, 8 οὐκέτι ὅμοιον ἐγίνετο τοῖς προκειμένοις] 'non iam congruebat cum formis quales antea erant quam mutatio facta est' cf. l. 11 et adv. 171, 8 τὸ προκείμενον αὐτοῦ (scil. τοῦ ὥς) μόριον πτωτικὸν ὅς. ib. 168, 29. Eandem induit notionem προεκκείμενον ib. 170, 26. Ita igitur inter se differunt τὸ προκείμενον et τὸ παρακείμενον: ubi προκείμενον dicitur, ibi tenendum est alteram cognatarum formarum priorem esse altera: ubi παρακείμενον, ibi nihil indicatur nisi esse eiusdem stirpis formas. De ceteris πρόκειμαι notionibus v. ind.

135, 10 cf. AO IV 350, 30.

135, 11 πᾶν σχῆμα — 13 ἀναδέξασθαι] 'omnis forma vocis cuiusdam quae affectione dissimilis facta est priori formae, tonum accipit earum vocum, quarum et analogiam post factam affectionem sequitur et accentum pati potest' vel, ut Wackernagel path. 15 vertit: (tonum) 'qui respondere valet ei analogiae quam affectio voci inculcavit'. Cf. adv. 138, 15. 140, 1. 144, 8. 169, 15 al.

135, 12 Uhligii coniecturam probari non posse ex eis quae supra exposui apparet.

135, 14—19 cf. Her. I 72, 13 sqq. 78, 7 sqq. De formis eius generis disputavit Lob. parall. II 447—51.

135, 18 ἅπαξ ἄν 'simulac' cf. adv. 129, 20 ἐπεὶ ἅπαξ.

Eruendum autem est quomodo ἕκητι *ortum sit. Specie* ἕκητι *forma prior est, quia simplicia compositis priora putantur. Sed demonstrari potest permulta simplicia ex compositis orta esse* (i. e. permulta esse vocabula quae videntur illa quidem simplicia vel primitiva esse, sed sunt derivata): *velut* φρονῶ *non recta a* φρήν *voce, sed ab* ἄφρων ἀφρονῶ *ducitur. A* σεβῶ *descendit* εὐσεβής; *itaque consentaneum est e* ψεύδομαι *primum ortum esse* ἀψευδής, *deinde ex hoc* ψευδής *decurtatum. Quae cum ita sint, apparet ut* ἀεκάζω *verbum ita* ἀεκαστί *primitivum et ex eo* ἕκητι *factum esse* 135, 21—137, 19. Cf. coni. 233, 3—13.

Aliam originationem protulit EM 322, 44. De eadem re egit Lob parall. 156 sqq.

135, 23 consimili modo Her. II 211, 1 δάκρυ non ex δάκρυον, sed ex ἀρίδακρυ vel πολύδακρυ ortum esse censet; cf. cod. Paris. 2426 ad EM 258, 11.

136, 5 GFSchoem. II 9 = opusc. IV 252 non ita interpungi voluit ut in discr. script. indicatum est, sed ita, ut ἀπάντοτε cum verbo καταςτήςεται construatur; ἀπάντοτε autem tolerari posse putavit. Ska II 25 Lehrsio adiuvante locum sic constituit ut in discr. script. prodidi. Egenolff I 843, loco syndesmici 233, 3 sq. nisus, haec proposuit: τὸ ἠνορέα ἁπλοῦν νοούμενον πάντως οὐ καταςτήςεται· πόθεν γὰρ παρὰ [τὸ ἀνήρ ἢ] τὴν ἀνέρος γενικὴν ἢ τὴν συγκεκομμένην ἀνδρός τὸ ἠνορέα συςτήςεται; ⟨ἔδει γὰρ (vel ἦν γὰρ ἂν) τῆς μὲν*)⟩ ἡ ἀνερία (ὡς αἰθέρος αἰθερία), τῆς δὲ ἀνδρός (ὡς καὶ ἔςτιν) ἡ ἀνδρία. Matth. I 46 verbis ἢ ἀνερία — ὡς καὶ ἔςτιν, ἡ ἀνδρία deletis cum Ska post verbum συςτήςεται signum interrogationis ponit. Sed omnes viros doctos qui hunc locum tentaverunt fugisse videtur Apollonium ἤ vel ἤπερ particula, μᾶλλον voce omissa, ita uti ut sit 'und nicht', 'und nicht vielmehr', ut synt. 161, 28 διὰ τοῦ τοιούτου λύεται ὡς, ἐπὰν φῶμεν 'τοῦ ἐμοῦ ἀγροῦ ὁ καρπός' σύνταξίς ἐςτι τῆς κτητικῆς ἤπερ (und nicht) τῆς γενικῆς ὀρθοτονουμένης. ib. 311, 19 μέρος τε λέξεως ἂν εἴη ἡ κατά . . ἤπερ λόγου 'ein Wortteil und nicht (anstatt) ein Redeteil'. Neque aliter hodie de ἀπάντοτε statuo atque antea; puto enim ἁπλοῦν ἀπάντοτε νοούμενον opponi eis vocibus, quae non prorsus i. e. specie tantum simplicia putantur, quarum in numero etiam ἠνορέα est. Quae sequuntur ita interpretor: 'quomodo enim fieri potest ut ab ἀνήρ vel ab eius genetivo ἀνέρος concisoque ἀνδρός nomen ἠνορέα potius derivetur quam ἀνερία, ut ab αἰθέρος αἰθερία, vel ab ἀνδρός ἀνδρία, quod nimirum in usu est?' Constructio ita variata est ut, cum pergere deberet ἢ παρὰ τὴν ἀνδρός vel, quod praestaret, ἢ τὴν ἀνδρός, pergat τῆς δὲ ἀνδρός, quia antea dixit ὡς αἰθέρος. (Ska optimo iure adnotat παρά apud Ap. cum genetivo non construi. V. comm. de Ap. consuet.) Itaque praeter interpunctionem nihil mutavi.

136, 8 καὶ ante τὰ τοῦ λόγου delet Matth. I 29.

136, 9 Lob. parall. 218.

136, 11 Ahr. diall. II 130 e.

136, 13 pro ἐυηνορία ponit εὐηνόρεια vel εὐηνορεία (coll. AO II 444 εὐηνορεῖα, EM 432, 48 εὐηνορεία) Egenolff I 843.

136, 16 in his ⟨ἐν τοῖς εὖ⟩ superfluum esse ἐν censet Egenolff I 843; idem sane de τοῖς dici potest.

136, 23 τὸ delet Matth. I 29; ad pron. 7, 28. Cum hac interpretatione convenire schol. BLV ad Λ 271, non convenire Apollonianam synt. 5, 20 monet Egenolff I 843.

136, 27 Her. I 480, 16.

136, 30—32 haec Matth. I 77 sic vertit 'φρονῶ metathesi litterae ε̄ in ο̄ a verbo φρενῶ formatum esse nequit; diversa enim utrique notio subest, si quidem metathesis, ut ceterae passiones, non ad notionem pertinet'. Tum pergit: 'Hanc perversissimam [!] esse argumentationem quisque videbit, cum recta conclusio sit haec: "φρονῶ metathesi a verbo φρενῶ formatum esse non potest, quod vocum passionibus notio verborum non mutatur; hoc vero statuendum esset; diversa enim est notio verborum

---

*) omissum est ἀνέρος.

φρενῶ et φρονῶ". Quam sententiam restituo verbis οὐ γὰρ ἡ αὐτὴ ἔννοια post verba εἴγε πάθη οὐ τῶν λεκτῶν, τῶν δὲ φωνῶν insertis.' Quae transpositio prorsus superflua est. Argumentationem enim nequaquam 'perversissimam' esse apparebit, dummodo post οὐ γὰρ ἦν ἡ αὐτὴ ἔννοια mente suppleas: 'hoc vero, scil. notionem quoque una cum passione mutatam esse, statui non potest'; iam pergit: 'si quidem affectionibus non notiones (τὰ λεκτά v. ind.) sed solae vocum formae mutantur.' Eius generis omissiones cum apud alios scriptores tum apud Dyscolum frequentissimae sunt; ad pron. 7, 28.

137, 7 εἰς κατάφασιν τοῦ ἀντικειμένου τοῦ ἀφρονεῖν] 'ut ἀφρονεῖν quod oppositum est affirmetur'; sed non id agitur ut ἀφρονεῖν affirmetur, sed ut id affirmetur quod ei oppositum est. Nonne legendum est τοῦ ἀντικειμένου τῷ ἀφρονεῖν?

137, 8 verbum ἐφίστημι et ab Herodiano (Lehrs Her. 66) et ab Ap. cum accusativo construi monet Uhlig I 31; cf. adn. ad pron. 77, 28.

137, 9—10 his deletis bene procedere disputationem perspexit GFSchoem. II 10 = opusc. IV 253. L. 10 ψεύδω pro ψευδῶ Lehrs in Ann. litt. Jen. 1879 p. 224.

137, 11 ηc GDronke margini exemplaris sui ascripsit; GFSchoem. II 10 = opusc. IV 253; διὰ τοῦ εος Lehrs Ann. litt. Jen. 1879 p. 224.

137, 16 GFSchoem. II 10 = opusc. IV 253. Lehrs Ann. litt. Jen. 1879 p. 224 ⟨ὡς⟩ συνήθως.

137, 17 pro ἐν ⟨ἐλ⟩λείψει Matth. I 80 proponit ἐλλείψει; dissentitur Egenolff IV 50. Fortasse ἐν λείψει servandum, nam etiam synt. 78, 9 est ἡ λεῖψις τοῦ ἄρθρου, et λείπειν saepissime idem est quod ἐλλείπειν.

137, 19 GFSchoem. II 10 = opusc. IV 253 'Nempe hoc dicit Ap., formam adverbii ἀέκητι, quamvis compositionis ex ἕκητι et ᾱ privativo speciem praeferat atque sic pugnare videatur cum observatione grammaticorum, qui adverbia cum ᾱ privativo componi negabant (p. 134, 14), non tamen inexplicabilem (ἄπορον) esse, quippe cum ἀέκητι non ex ἕκητι et ᾱ privativo factum, sed a verbo ἀεκάζω ortum sit' (p. 134, 28). — Ska II 25.

d) Ὑπόδρα *quoniam ex* ὑποδράξ *ortum sit non recte accentum retraxisse arbitratur Trypho:* ξ *enim abiecta tonum non mutari. Cui haec opponimus: voces in quibus consonans supprimitur (ne quis rem angustioribus finibus circumscribens de una* ξ *littera loquatur) accentum non servant, nisi ubi forma eo modo orta eum tonum flagitat. Iure igitur* ὑπόδρα *accentum retrahit: non enim est in eis adverbiis in* ᾱ *exeuntibus, quae oxytona esse solent* 137, 20—139, 4. Cf. adv. 152, 16—24; synt. 343, 6—10; Her. I 496, 16 sq. II 191, 17—24; schol. B ad A 148. Adverbium ὑπόδρα ad δράω, ὑποδράξ ad δέρκομαι retulit Lob. Rhem. 63; Ell. II 222. 285.

137, 21 ⟨τὴν τάσιν⟩ Lehrs Ann. litt. Jen. 1879 p. 224 pro ⟨βαρεῖαν τάσιν⟩.

137, 23 lac. expl. b.

138, 1 scribendum est aut παραθέσει, scil. γεγενῆσθαι, aut παράθεσιν, scil. εἶναι; prius quod iam Bekker proposuit praetuli.

138, 2 οὐδὲ γὰρ πιθανόν scil. ἂν ἦν: 'si re vera ὑποδράξ a δέρκομαι et ὑπόδρα ab ὑποδράξ descenderet, absonum esset ὑποδράξ (itemque ὑπόδρα) cum ἰδών coniungere, quia ἰδών iam in ὑποδράξ (et ὑπόδρα) inesset.'

138, 9 μερικώτερον] 'rem nimis angustis cancellis circumscribens'.

138, 11 τὸν ⟨αὐτὸν⟩ τόνον Matth. I 63; superfluum αὐτόν; v. paraphr.

138, 13 GFSchoem. II 10 = opusc. IV 253; GDronke in mg.

138, 16 cf. AO I 443, 27.

138, 18 'Quae Callimachi verba cognovimus ex schol. Pind. Nem. 1, 3; Ioann. Alex. τον. παρ. p. 37, 7. Respicit haud dubie EM 607, 23 et Eustath. p. 122, 10. 630, 25. 1879, 55.' Dind. in thes. Cf. Greg. Cor. 332.

138, 20 ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ οὕτως] 'sed etiam de οὕτως scil. idem dici potest'. Eodem modo post ἐπί praepositionem, verbo omisso, sententia decurtata est pron. 50, 7 καὶ ἐπ' ἄλλων πλείστων. Consimili dicendi genere utitur ille synt. 9, 14 αἱ δὲ ὡσπερεὶ σύμφωνα ἀναμένουσι τὰ φωνήεντα . . τουτέστι τὰ προκατειλεγμένα τῶν μερῶν τοῦ λόγου, καθάπερ ἐπὶ ('wie dies der Fall ist bei') τῶν προθέσεων, τῶν ἄρθρων, τῶν συνδέσμων. Itaque praeter interpunctionem nihil mutavi. Cf. adn. ad pron. 7, 28. Ska II 25. Totum locum l. 19 ἀλλὰ καὶ — 21 τάσει expungit Matth. I 46—47.

138, 23 ἔφαμεν] adv. 135, 3; cf. synt. 343, 18.

138, 25 GFSchoem. II 10 = opusc. IV 253 'apparet in lacuna excidisse verbum δεῖ cum infinitivo, non quidem eo, quem doctissimus Ska [II 25] proposuit, ἀναμένειν, sed potius φυλάσσειν aut τηρεῖν. Nam ἀναμένειν τὸν τόνον ea demum vocabula dici solent, quae, cum ab aliis derivata sint, accentum recipiunt ad eorum unde derivata sunt normam accommodatum; contra φυλάσσειν τὸν τόνον ea, quae quem proprium accentum habent, eundem, quantum quidem per generales regulas licet, constanter retinent, etiamsi ceteroquin varias formae mutationes subierint, veluti συγχεύας, quae forma Apollonio e συγχεύσας facta videbatur, huius accentum servat. Attamen non credo hoc exemplo Ap. usum esse, quippe in quo propter quantitatem syllabae postremae retrahi accentus nullo modo potuerit: scripsisse eum arbitror συγχεῦαι, tanto magis, quia apud Homerum, unde solent fere exempla peti, illud alterum nusquam exstat, cum συγχεῦαι semel certe legatur, Θ 139'. Praeterea ad comprobandam suam de ἀναμένειν et φυλάσσειν verborum discrimine sententiam aliquot locos affert, quos v. in ind., monetque eodem quo ἀναμένειν sensu etiam ἀναδέχεσθαι τὸν τόνον dici adv. 169, 28, pro φυλάττειν autem τηρεῖν adv. 160, 17. 175, 7. Lehrs in Ann. litt. Jen. 1879 p. 224 proponit ⟨ἀνάγκη vel δέον vel λόγον εἶχε φυλάττ⟩ειν.

138, 25—26 lac. expl. b.

139, 2 subiectum ἀπέβαλλεν verbi est τὸ πάθος, ut est ἀφείλετο verbi; itaque non est quod ⟨ἡ εὐθ⟩εῖ⟨α⟩ pro ⟨οἰ⟩κείως scribatur. Alteram vero Dronkii emendationem necessariam puto, cum ἀνέφικτος, etiamsi ἡ εὐθεῖα praecederet, tamen cum genetivo non posset construi; cf. RSchneider I 475.

'Υπόδρα *fortasse natura in* ᾱ *terminatur, fortasse etiam abiecta* ξ̄ *littera legitimum accentum accepit. Nativus eius est exitus, si hoc modo ortum est.* Δρῶ *idem significat quod* ὁρῶ; *ex quo, ut ex* ἀντῶ ἄντα, *ita* δρᾱ *adverbium factum est eiusque compositum* ὑπόδρα. *Potest etiam ab* ὁρῶ *derivatum esse* ὄρα, *unde abundante* δ̄ *descendit* ὑπόδρα, *ut* δ *redundat etiam in* μίγδα; *synaloephe vero ionica est, ut in* ἀπηλιώτης. *Sed etiamsi ex* ὑποδράξ *ortum sit, abiecta* ξ̄ *littera gravari potest. Nam primum haec affectio admittitur, quia quaedam adverbia etiam in* ᾱ *exeunt; deinde* ὑπόδρα *non in eis est adverbiis in* ᾱ *exeuntibus, quae necessario acuuntur* 139, 5—140, 4. Cf. 151, 30—152, 26.

139, 8 cf. EO 47; Lob. Parall. 118; Rhem. 5. 63.

139, 9 ὁ ἐπιβλ. τ. δεσπ. delet Matth. I 34; iure dissentit Egenolff IV 47.

139, 10 cf. adv. 160, 26; Ioan. Alex. τον. παρ. 30, 20; Her. II 247, 16.

139, 11 cf. adv. 152, 18.

139, 15 adv. 152, 20; Lob. ad Soph. Ai.[3] v. 805.

139, 16 ἐν τοῖς ἑξῆς] huius rei postea mentionem non fieri monet GDronke III 328. Cf. Matth. I 9.

139, 17 ἐπεδείξαμεν] adv. 138, 9.

139, 19—21 ἔπειτα pro ἐπεὶ scribit et συνέχουσι — εἰρήσεται delet Matth. I 47. — Ἐν τοῖς ἑξῆς] 152, 10.

139, 22 cf. adv. 148, 15; Her. I 487, 13 sqq. Matth. I 29 ⟨ὀξυτόνῳ⟩ ὀνομαστικῇ, quod superfluum esse optimo iure censet Egenolff IV 49.

139, 23 ὥς delet Matth. I 29.

140, 2 πρόκειται] adv. 134, 28—135, 20.

140, 3 Ska II 25.

Eis autem qui ὑπόδρα *omnino non adverbium esse censent, sed coniunctionem expletivam, hoc primum opponi potest eos cum lege pugnare, statuentes coniunctiones concidi posse* (δὴ ῥά = δρ͞α). *Omnino enim ut comprobetur, affectionem aliquam analogiam sequi, quaerendum est aliaene eiusdem orationis partis voces eandem affectionem patiantur. Coniunctionum autem non syncope, sed synaloephe propria est. — Nihil autem impedit ne in his* ὑπόδρα ἰδών *videndi notio bis insit: id enim congruit cum Homeri consuetudine* 140, 5—30.

140, 8 cf. Wackernagel path. 11; κατορθόω quid significet v. ind.

140, 10 Ska II 25; Egger Ap. 306. Wackernagel path. 11 proponit καὶ ὁ περὶ τῆς ἐν ῥήμασι καὶ ἐν ἑτέροις ῥήμασι pro καὶ ἐν ἐπιρρήμασιν ῥήμασι; sed haec nec Apollonii consuetudinem sapere nec eius orationis partis rationem habere, cui Ap. ὑπόδρα tribuat, recte monet Egenolff I 843. Breviter ut solet Ap. loquitur; hoc enim vult: καὶ ὁ λέγων περὶ συγκοπῆς τῆς ἐν ἐπιρρήμασι, συγκοπὴν ἐπιδείξει καὶ ἐν ἑτέροις ἐπιρρήμασι καὶ ῥήμασι. Cf. adn. ad pron. 7, 28. — Παρὰ γοῦν (ut exemplum afferam) Αἰολεῦσι] cf. Ahr. diall. I 149, 1; Mei. I 150.

140, 12 non erat quod Bekker et Lehrs (Ann. litt. Jen. 1879 p. 224) dubitarent de hoc ὅστις pronominis in directa interrogatione usu; v. Lob. Phryn. 57; Ell. I 78, 1; locis ibi allatis praeter hunc in quo versamur addendus est synt. 20, 27 ὁπότερος Αἴας; ipsiusque Ap. praeceptum synt. 74, 8 φαμένου γάρ τινος 'Αἴας', ἀνθυπαχθήσεται 'ὁπότερος';

140, 14 cf. Lob. Ell. I 177.

140, 28 GFSchoem. II 11 = opusc. IV 'Hoc enim dicit, utriusque dictionis ὑπιδών et ὑπόδρα ἰδών eandem constructionem esse propterea quod eadem utriusque significatio sit. Πρὸς οἷς est i. q. 'et praeterea' . . Additur enim hoc argumentum iis, quae ante proposita erant ad refutandam eorum sententiam, qui ὑπόδρα adverbium esse negaverant ex verbo vel δράω vel δέρκω cum praepositione factum. Ad haec igitur argumenta accedit etiam hoc, quod ὑπόδρα ἰδών eodem modo atque ὑπιδών construitur, scilicet quia eadem utriusque significatio est, unde apertum fit, vim verbi ἰδών adverbio ὑπόδρα addito similiter temperari, quam si componatur cum praepositione ὑπό.' — Ska II 25.

e) Πύξ *et* λάξ *et similia non, ut quidam voluerunt, nomina esse, quod cum* πυγμῇ *sim. commutari possint, sed adverbia, ex eo apparet quod semper cum verbo construuntur et indeclinabilia sunt* 141, 1—15. Cf. Lob. Parall. 97.

141, 5 πρόκειται] adv. 119, 5—120, 18.

141, 8 θαρςήςειε⟨ν ἄν⟩ Matth. I 75; v. comment. de Ap. consuet.

141, 11 κατὰ τὸ δέον ἐκτεθείμεθα] in libro de nomine? an in libro qui περὶ cτοιχείων erat (v. fragm.)? De numeralibus deinceps pluribus verbis agit Ap., addens l. 30 καὶ τὸ τοιοῦτον ἐντελέςτερον ἐπιδειχθήςεται ἐν ἑτέροις.

f) *Numeralia indeclinabilia cui orationis parti tribuenda sint quaerendum est, ne quis haec quoque, quia indeclinabilia sint, adverbia esse statuat. Qua autem de causa, quamquam nomina sint, non flectantur, in libro de pronomine expositum est* (12, 8—9); *quaecumque enim vocabula una forma tria genera indicant, non declinantur. Accedit quod nulla est de nominum flexione regula ad quam* πέντε *vel* ἕξ *dirigi possit. Maxime autem e construendi ratione manifestum est* πέντε *sim. nomina esse,* πεντάκις *sim. adverbia; nam* πεντάκις *cum singulari verbi numero construi potest,* πέντε *autem efficit ut verbum plurali proferatur* 141, 16—142, 8.

141, 20 ὡς ἕνεκα] cf. adv. 164, 5. 6; ad adv. 121, 8.

141, 22 quid sit τριγένειαν ὑπαγορεύειν, μοναδικὸς κατὰ τριγένειαν sim. pluribus verbis exposui ad pron. 11, 29.

141, 24 Ska II 25. — Τὰ δὲ πέντε καὶ τὰ ὅμοια] 'tales voces quales πέντε eiusque similes sunt'.

141, 25—26 οἱ κανόνες — τὴν θέςιν τῆς λέξεως] 'omnis regulae initium ita comparatum est, ut forma vocis de qua agetur definiatur'. Notiones vocis θέςις v. in ind. Egenolff I 843 pro θέςις scribit λῆξις vel τέλος; at non solum exitus indicandus est, sed omnino quaedam qualitates e quibus genus quoddam vocabulorum cognoscitur; πέντε autem et ἕξ cum formae singulares sint, ad nullam regulam dirigi possunt.

141, 31 ἐν ἑτέροις] ad adv. 141, 11.

142, 1 τοῖς προκειμένοις] adv. 119, 7—121, 13.

142, 3 ὡς πρός] v. infra l. 8; ad adv. 121, 8.

142, 5 ὅπερ hoc quoque loco eam notionem induit de qua ad pron. 103, 7 diximus: 'quare'. Sententia enim haec est: 'quare πέντε, nisi nominale esset, nullo discrimine et cum singulari et cum plurali verbi construeretur; atqui construitur cum uno plurali: ergo nomen est.' Ὅπερ — 7 cύνταξιν delet Matth. I 47; iure obloquitur Egenolff IV 47—48.

142, 7 verbum una cum subiecto e singulari numero in pluralem transire, uno hoc verbo cυμπληθύνεcθαι significatur, ut synt. 54, 17. 205, 1. 224, 26. 236, 3. Neque ad hanc rem neque ad ullam aliam indicandam verbo cυμπληρόω usus est Ap.; nec vero πληρόω de hac re dici potest; πλήρης enim idem est quod ἐντελής (opp. ἐλλιπής); πληροῦν igitur nihil esse potest nisi 'aliquid ἐντελές reddere': quod ab h. l. alienum est.

g) Ὄφελον alii putant proprie adverbium esse, sed *propter formam verbali formae similem ab Homero aliisque per personas flexum; alii* genuinum *verbum ex* ὤφειλον *concisum.* Videtur autem adverbium esse *pariter atque* δεῦρο, *quod ipsum quoque tamquam pluralem accepit* δεῦτε, *ut* ἄγε ἄγετε 142, 9—19. Cf. synt. 247, 20—250, 27*); schol. DThr. 946, 4 = 279, 20 Hilg.

142, 9 κατὰ cυνεκδρομὴν] v. paraphr. et ind.

142, 12 GFSchoem. II 11 = opusc. IV 255: 'Scribendum est κατὰ τὴν

*) synt. 248, 18 διαφέρει ἡ ἐκ τῶν ῥημάτων εὐκτικὴ ἔγκλιcιc (scribo διάθεcιc) τῆς ἐπιρρηματικῆς κτλ., cl. l. 16; ibid. l. 18 τό γε μὲν εἴθε cχεδὸν (lego μόνον cl. 249, 3. 9. 13. 16. 18) ὄνομά ἐςτιν εὐχῆς.

τοῦ ἀπαρεμφάτου ϲύνταξιν, ac deinde οὐκ ἐν παραλληλότητι. Nam ἐν παραλληλότητι (sive ἐκ παραλλήλου) εἴθε et ὄφελον poni ii tantum dicere poterant, quibus utrumque adverbium optandi videbatur, velut schol. Arist. Nub. v. 42. schol. Eur. Med. v. 1; Apollonius autem ipse alibi (de constr. III 23 p. 249, 23 sqq.) horum sententiam improbat ideoque (ib. p. 250, 2) istam παραλληλότητα agnoscendam esse negat. Quamquam in hoc de adverbiis libello, utram sententiam veriorem iudicet, non diserte exponit: neque in lacuna, quae p. 553, 1 [142, 12] manifesta est, haec expositio periisse videri potest. Nam etiam paullo post, p. 554, 16 [143, 26] dubitanter loquitur.' De ὄφελον sim. cf. Ska II 21; idem haesit in l. 12 II 25.

142, 14 Ska VI 2 dubitat utrum ⟨ελλεϲ⟩ supplendum sit e Ξ 84 an ⟨ελετ'⟩ ex Ω 254.

142, 16 Dronkii emendationem probat Egenolff I 839; mihi quidem codicis scriptura, testimonio Ep. Hom. 3, 5 firmata, praestantior videtur: nam δεῦτε Apollonio non est πληθυντικόν, sed ὡϲ πληθυντικόν i. e. speciem tantummodo prae se fert formae verbalis pluralis numeri, re vera est adverbium ut δεῦρο, cf. adv. 143, 25 ὁ τύποϲ ὡϲ μετοχικόϲ: eodem modo δεῦρο dicit ἔχεϲθαι ὡϲ προϲτακτικῆϲ ἐννοίαϲ. Cum Ap. consentit Her. II 933, 11 τετόλμηται δὲ αὐτοῦ καὶ θεματιϲθῆναι πληθυντικὸν τὸ δεῦτε· ὅτι δέ ἐϲτιν ἐπίρρημα ἐν τῷ περὶ ἐπιρρημάτων λέγεται. cf. AO I 118, 25 ἀλλὰ πῶϲ ἐγένετο τὸ δεῦτε; τεθεμάτιϲται, οὐ κέκλιται. ib. I 507, 10. Alii pro verbo habebant Dionys. comp. verb. 310; EG 139, 32. 140, 1; EM 259, 2—10; AO I 109.

h) Ἀκέων *quidam participium esse putant, quippe cuius femininum sit* ἀκέουϲα, *cum nomina in* ων̄ *aut una forma masculinum femininumque designent, aut femininam formam in* νᾱ *exeuntem habeant. Quibus haec possunt opponi. a) Verbum antea exstare oportebat* ἀκέω, *cuius tamen nulla est memoria. b) Ac ne poterat quidem exstare, cum praeter verba ionico more in* εω̄ *distracta nulla sint in* εω̄ *quae plus duas syllabas contineant. c) Cum verbi plurali constructum* ἀκέων *non mutatur. — Itaque adverbium est, sed forma eius participio consimilis causa fuit cur* ἀκέουϲα *forma adderetur. Poteris etiam sic statuere,* ἀκέων *formam ex* ἀκήν *factam esse* 142, 20—144, 10.

142, 20 παραϲχηματιϲμόϲ est nominum coniugatorum mutatio formalis i. e. mutatio qua forma variatur, intellectus non item; h. l. est mutatio quae fit per genera. V. ind. et Lob. Proll. 5—7; de Λάκων Λάκαινα sim. ibid. 33.

143, 4 Her. I 509, 24 (= Theogn. 162, 19) τὸ δὲ ἀκέων .. μετοχικόν. II 935, 1 ἐφ' ὧν καὶ ζητοῦμεν εἰ καὶ μετοχαὶ ὑπάρχουϲιν, ὥϲπερ καὶ... τὸ ἀκέων.

143, 11 Lob. Rhem. 14 'Sed dubito an is (Ap.), cum usitata sub manum essent, πνέω vel quidvis potius quam κέω posuerit.'

143, 12 Ska II 25; GFSchoem. II 12 = opusc. IV 256.

143, 15 ᾄδοντεϲ ὑμνεῖτε delet Matth. I 31.

143, 27 τῇ ϲυνεκδρομῇ τοῦ ῥήματοϲ = propter consimilem formam verbi (ἄγω), cf. adv. 142, 9 τὸ ὄφελον οἱ μὲν κατὰ ϲυνεκδρομὴν ῥήματόϲ φαϲι κεκλίϲθαι.

144, 1 ὡϲ ἔφαμεν] adv. 142, 9. — GFSchoem. II 12 = opusc. IV 255; Ska II 25.

144, 4 Egenolff I 843 ⟨ἐκ⟩ το⟨ῦ⟩ ὤφειλον, quod non esse necessarium puto.

144, 7 aliam rationem sequitur Eustath. 1888, 43, sed Apollonio assentitur Lob. Ell. I 415. II 296. — Lehrsii emendationem prodidit Ska II 25.

144, 10 ἐν τῷ περὶ μετοχῶν] v. fragm.; schol. A ad Δ 22; Lehrs Arist.[2] 30.

i) *Ἄνεῳ quidam a verbo ἰέναι et ᾱ privativo originem habere putant; ex ἄνιος autem, ῑ in ε̄ mutata, attice factum esse ἄνεως, cuius sit pluralis ἄνεῳ. Poteris etiam sic statuere: ab αὔω venit ἄναυος, inde ἄναος et attice ἄνεως, cuius illud plurale. Contra Aristarchei ἄνεῳ adverbiis tribuunt, quod indeclinabile sit et cum verbis et singularibus et pluralibus construatur. Quod adverbium quaeritur iam quomodo factum sit: nam ἄνεως adiectivum exstitisse etsi tibi sumas, ex eo tamen ortum esse ἄνεῳ non potest: oportebat enim in ῶς, non in ῷ terminari; nam quaecumque adverbia a nominibus sive trium sive duarum terminationum derivantur* (in quibus foret ἄναυος-ἄνιος-ἄνεως), *in ῶς exeunt* 144, 11—145, 25. Cf. EO 19.

144, 11 μερισμός 'per orationis partes distributio'; v. ind. et Lehrs Her. 423.

144, 15 κατά pro μετά Egenolff I 843.

144, 17 non est quod δέ in γάρ mutetur: per δέ enim particulam exempla, quibus ea quae praecedunt comprobentur, commode adnectuntur

144, 18 EM 107, 9; Lob. Ell. I 192.

144, 19 εἰς εὐθετισμὸν Ἀττικῆς ἐπεκτάσεως] 'Quippe propter atticam epectasin, h. e. propter terminationem ῶς pro ὄς, etiam ῑ paenultimae syllabae in ε̄ abiisse ait' Schoem. II p. 12 = opusc. IV 256.

144, 20 Σεκυών] Bursian Geogr. Griech. II 1 p. 24 n. 1; Ahr. diall. II 120, 3; Mei. II 89, 3.

144, 23 ante ἀφ' οὗ haec fere inseri iubet Matth. I 63 ⟨οὕτως δὲ οὖν γένοιτο ἂν τὸ ἄνεως⟩. Superflua haec.

145, 3 Apollonius Rhodius Γ 503. 966; Δ 693 ἄνεῳ καὶ ἄναυδοι dixit, 'tamquam παρετυμολογῶν eum in modum quo utitur Ap. Dysc.' ut ait Merkel.

145, 9 pro σχέσεως scribit συντάξεως Egenolff I 843.

145, 10 haec καὶ — διακριτικόν antea (I 475) post παραλαμβάνεσθαι (Ska II 26) l. 9 collocanda esse censebam; sed delenda esse mihi persuasi, nam sunt quaedam vocabula, quae quamquam exitu genera non discernunt, velut pronomina personalia et numeralia indeclinabilia, tamen nequaquam adverbiis adnumeranda sunt. Ex hac igitur re de merismo iudicari non posse, sine dubio ne Aristarcheos quidem fugit.

145, 13 GFSchoem. II 12 = opusc. IV 256 'dubitari vix potest quin recte Bekkerus scribendum censuerit . . σὺν τῷ ϲ̄ (pro σὺν τῷ ῑ) . . Scilicet in Homeri loco, quem citavit . . fuerunt qui ἄνεως scribi vellent, quae scriptura si admittatur, concedi posse ait hoc ἄνεως nomen adiectivum esse; sin scriptura illa apud Homerum nullam auctoritatem habeat, sed constet vocem sine ϲ̄ scribendam esse (εἰ δὲ μηδεμία ἀπόδειξίς ἐστι τῆς τοῦ ϲ̄ προσθέσεως), dubitari non posse, quin ἄνεω illo loco pro adverbio habendum sit. Ceterum utrum ἄνεω Apollonius an ἄνεῳ cum ῑ subscripto probaverit, ex hac quae exstat disputatione non satis liquet: hoc tantum constat, vulgo receptam scripturam cum ῑ fuisse (vid. p. 554, 27 [144, 12]. 28 [13]. 577, 12 [166, 14]. 618, 25 [204, 16]), sed alteram, sine ῑ, non paucis veriorem visam. Cf. Eustath. ad Il. III 84 et all'. Herodianus quoque testis est; eum enim cum patre ut in accentu ita in scriptura

per ι subscriptum consensisse verisimile est; cf. Lentz ad I 507, 24. II 135, 5. 476, 12.

145, 15 'Licet autem ex orationis parte cui tribuendum est illud vocabulum (ὄνομα, v. ind.) i. e. e natura eius adverbiali iudicium ferre de eius formatione', ita quidem ut appareat non posse illud ex ἄνεως, quod quidam statuerunt, esse factum. — Pro ὀνόματος Matth. I 49 scripsit ἐπιρρημάτων, et ante ἀντικ. inseruit ⟨οὐκ⟩; quarum quidem coniecturarum prior superflua, altera falsa est.

145, 19 est sane in A lacuna eaque decem tredecimve litterarum; excidisse videntur adiectiva quaedam aliarum terminationum, velut ⟨τῷ εὐσεβής, ταχύς⟩, cf. adv. 167, 18; ἐν non tentaverim, quia παρακεῖσθαι cum ἐν construitur. Egenolff I 843 proponit ⟨ὡς⟩ καὶ ⟨τῷ εὐσεβής τὸ εὐσεβῶς⟩ καὶ ἑτέροις τοῖς τοιούτοις. Lehrs Ann. litt. Jen. 1879 p. 224 ⟨ἴσος ἴσως⟩.

145, 21 'adverbia', inquit, 'quae a nominibus (adiectivis) trium (vel duarum, ad pron. 11, 29) terminationum in $\overline{\text{ος}}$ derivantur, in $\overline{\text{ως}}$ exeunt, quae a nominibus unius exitus in $\overline{\text{ος}}$, $\overline{\text{ῳ}}$ (vel $\overline{\text{ω}}$) finiuntur. Itaque adverbium illud si ab ἄνεως, quod non minus duarum terminationum esset quam ἄνιος vel ἄναος, originem traheret, non in $\overline{\text{ῳ}}$ vel $\overline{\text{ω}}$, sed in $\overline{\text{ως}}$ exire deberet (περατούμενον scil. ἦν = ἂν ἦν). Cum hac lege non pugnant adverbia comparativorum ἀνωτέρω sim. (haec igitur cogitando supplenda sunt ante γάρ particulam, ad pron. 14, 13); nam ea, ut infra (168, 2 sqq.) demonstrabitur, a positivis adverbiorum (ἄνω sim.) proveniunt'. His expositis iam satis, credo, apparet, servandam esse l. 21 scripturam codicis ἄνεως (quod et Ska II 25 et Uhlig I 22 perspexerunt et ipse perspexi II 22) et coniungenda haec ἐπίρρημα τι ita ut sint ἐπιρρήματι (nam et adverbium nomini primitivo et nomen adverbio παράκειται, v. ind.), quod vidit Uhlig l. s. s. et ipse proposui I 475, reiectis omnibus omnium coniecturis (GFSchoem. II 12 = opusc. IV 256). Miror igitur Egenolffium I 839 Schoemanni et Skae coniecturas praeferre. Illud quoque improbandum est quod Ska II 26 dicit haec δεδείξεται γὰρ κτλ. ad ea quae praecedunt non pertinere: pertinent enim, suppletis ante γάρ particulam quae supra protuli. Skam secutus Matth. I 50 l. 23 δεδείξεται usque ad l. 25 ἐσωτέρω inducit.

145, 23 e locis adv. 168, 2 sq. et ib. 166, 11 Uhligium l. s. s. rectissime οὐ pro αὖ scripsisse elucet.

B. Adverbia quibus rationibus formentur; quibus accentibus uti soleant 146, 1—200, 32.

1. *Adverbia aut primitiva aut derivata sunt. Et derivata quidem ab adverbiis nominibus verbis pronominibus participiis praepositionibus oriuntur* 146, 1—14. Cf. Prisc. XV p. 63, 7—20; schol. DThr. 936, 14 sqq. = 96, 26 Hilg.

146, 8 ὡς παρὰ τὸ ἐξ ἔξω καὶ ἐν ἔνδον Egenolff I 813, idem Matth. I 78. V. tamen adn. ad pron. 7, 28.

146, 10 Ska II 26.

146, 11 Her. II 934, 23—26.

2. Agitur de aliquot adverbiis, de quorum scriptura dubitatur 146, 15 —151, 29.

a) *Trypho dicit* ἐχθές *pleniorem formam esse quam* χθές; *nam adverbia monosyllaba aut natura longa esse aut duplici consona producta.* Atque haec quidem ratio habet quo commendetur, cum aliae probari non possint; *nam insulsum est formas verbales* σχές σπές *sim. tamquam analogas*

afferre, ut demonstretur χθές *esse nativum. Sunt enim multae orationis partes inter se diversae quae vocis forma conveniunt. Praestat igitur sic argumentari: redundans* ε̄ *praefigitur vocali* (ἔεδνα — ἔδνα); *quae aphaeresin passa sunt, a consona incipiunt: ergo, cum posteriori generi* χθές *attribuendum sit,* ἐχθές *plena forma est. Quocum congruit eius originatio; oriundum enim est ab* ἐκτός 146,15—147,23. Cf. pron. 58,27. Her. I 511,12. II 182,3. 952,5; EM 405,21. 809,23; *Zonar.* 943; Lob. Phyn. 423; Ell. I 46. 50 'χθές et κεῖνος non accisa esse propemodum pro certo habeo'. Qua de re hodie omnes consentiunt; v. GCurtius Etym. s. v.; GMeyer gr. Gr.[2] p. 55. Falsam originationem profert Lob. Ell. I 47 n.

146,15 Dronke III 333; v. epim.

146,20 hanc duarum syllabarum syncopen non agnoscit et synizesin potius statuit Her. I 491 = EM 279,7; idem II 182,13 = AO I 437,29 parum distincte loquitur δίς καὶ τρίς . . κατὰ πάθος εἰσὶν ἐκ τοῦ δυάκις καὶ τριάκις; cf. schol. DThr. 942,20 = 276,32 Hilg.; δυάκις a grammaticis fictum esse, τριάκις, de quo Hesych τριάκις ἀντὶ τοῦ τρίς Λάκωνες, fortasse Aristophanem adoptasse cum peregrinos loquentes introduceret, censet Lob. Ell. I 47. 387 sq.; Ahr. diall. II 282,3.

146,24 ⟨μονοσύλλαβα⟩ addi non esse necessarium puto. Cf. EM 78,30.

147,1 'sed hac ratione etiam in aliis orationis partibus, utra forma nativa sit, statuere non poteris; velut εἰς praepositioni forma verbalis εἶς (ab εἰμί ducta), praepositioni ἐς forma θές praesto est'.

147,3 in discr. script. omissa est codicis scriptura ῥήμασι: σχήμασι emendavit Ska II 3. 26; assentitur GSchoem. II 12 = opusc. IV 256; ib. emendat quae sequuntur, quae fortasse sic legenda sunt καὶ γὰρ τὸ εἰς ⟨τῷ⟩ . . εἶς . . καὶ τὸ ἐς ὅμοιον τῷ θές.

147,5 εἰς κατόρθωσιν λέξεων] 'ad genuinam vel analogiae convenientem vocabulorum formam eruendam'.

147,7 profecto λέξις apud Ap. plerisque locis est 'vocabulum, orationis pars' (Ska II 2); sed h. l. nihil significare potest nisi φωνήν 'vocis formam vel sonum', 'Wortform'. Eandem notionem induit etiam pron. 34,21 (ubi vid. adn.) καὶ ἐκ τῆς λέξεως δὲ προφανὲς ὡς ἔστι δοτικῆς. adv. 163,17 τὰ τοιαῦτα οὐ τῇ λέξει τῶν εἰς η̅ς̅ ληγόντων ἠκολούθησεν, τῇ δὲ πρωτοτύπῳ προφορᾷ: neque hoc loco poteris corrigere λήξει (quid enim esset τῇ λήξει τῶν εἰς η̅ς̅ ληγόντων?), neque hoc in quo versamur: nam de integra forma agitur, non de terminatione. Itaque hodie in codicis scriptura acquiesco.

147,8 ⟨σθαι⟩ add. b. GFSchoemanni coniecturam II 12 = opusc. IV 257, quam ab Egenolffio I 839 una cum ὥστε scriptura comprobari demiror, falsam esse apparet: nam ea tota argumentatio pervertitur. Opponuntur enim inter se h. l. duo πάθη: pleonasmus et aphaeresis. Hanc igitur legem Ap. sancit: 'ubicumque pleonasmus ε̄ litterae est, ibi sublata ea superest vox a vocali incipiens: ut rursus concludere possis, ubicumque geminae eius generis exstant formae (ἔ-εδνα ἔδνα, ἑ-ώρων ὥρων, ἔ-ηκεν ἧκεν), ibi ε̄ per pleonasmum praefixum esse. Contra, ubicumque aphaeresis litterae ε̄ facta est, ibi relinquitur forma a consona incipiens, ut rursus statuere liceat, ubi geminae eius modi formae in promptu sunt (ἔφη φῆ, ἔβη βῆ, ἐθέλω θέλω), ibi aphaeresin locum habuisse'. Ex Ap. igitur sententia ἔδνα ὥρων ἧκεν — ἔφη ἔβη ἐθέλω plenae nativaeque sunt formae. Sequitur iam propositio minor et conclusio: 'atqui geminae sunt formae ἐχθές et χθές; ergo, quoniam brevior forma a consona incipit, aphaeresis statuenda est, ut ἐχθές plena et nativa forma putanda sit.'

147, 11 Dronkii scriptura margini appicta genuina est (cf. Ska II 26), nam hoc vult ille: 'vocibus ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομέναις etiam eae comprehenduntur quae a diphthongis ordiuntur; in his enim unius prioris vocalis ratio habetur; itaque ἔειπε eis vocibus adnumeratur, quae (i. e. quarum formae nativae) a vocalibus incipiunt'. — Καὶ εἰ μὴ διαίρεσις τοῦ ἧδε τὸ ἔαδεν, ἀπὸ δὲ τοῦ ἅδε] = 'huc pertinet etiam ἔαδε, si re vera ἅδε nativa forma est, unde ἔαδε venit; fortasse enim ἧδε est genuina forma, ut ἔαδε inde per diaeresin orta sit.' Sine ulla dubitatione ἔαδε formis pleonasmate ortis adnumerat pron. 58, 21. Cf. Lob. Ell. I 56. Haec ἀρχ. — φωνήεντος eicit Matth. I 34; dissentit Egenolff IV 47. 50, post καί et ἧδε commata ponens.

147, 14 de ἔεις forma disputat GFSchoem. II 12—13 = opusc. II 257 post Lehrsium ad Her. p. 59, 30 et Lob. Ell. I 49. 60 sq.; Rhem. 188.

147, 14 ἐρυτῆρες] cf. schol. DThr. 937, 23 = 97, 16 Hilg.; Piers. ad Moer. 296 [402]; Schmidt Didym. 32.

147, 15 τὴν χεῖρα] = τὸ χείρ; cf. synt. 89, 8. 9. 16. 104, 3 all.; Lehrs in Zimmermanni Diar. 1835 p. 457; q. e. 325; FRitschl praef. Thom. Mag. XCI; de Oro (opusc. I) 626 n.

147, 16 ἐν τῷ περὶ ἀντωνυμιῶν] 58, 3—59, 16.

147, 20 cf. Sorb. ad EM 405, 25 ὁ 'Απ. παρὰ τὸ ἐκτός. EO 57, 29 = Her. II 409, 8 n.; Lentz in Philol. 1866 p. 346.

b) Ηὖτε et εὖτε *diversis modis orta sunt;* εὖτε *enim unum est simplex vocabulum ab* ὅτε *derivatum;* ηὖτε *autem per parathesin factum ex* ἅ *(= ὡς) et* τε *coniunctione hac in re completiva; unde venit* ἧτε, *ionico more* ᾱ *in* η̄ *mutata, quod interposita* ῡ *littera et aspero in lenem mutato in unum coaluit* 147, 24—150, 19.

Quae de η͞υ͞τ͞ε forma praecipit Ap. quomodo accipienda et in concordiam redigenda sint, non ita facile dictu est ut persuasum esse videtur Matthiae. Is enim sine ulla dubitatione I 50 'Quod enim', inquit, 'in solo augmento verborum syllabam η͞υ inveniri demonstrat, praeter formam εὖτε quam 148, 6—11 agnoscit, solam alteram distractam ἠΰτε eum probare elucet. Quare forma ἠΰτε pro ηὖτε, quam Schneiderus codicem secutus probavit, restituenda est 147, 24. 149, 7. 13. 150, 16. 156, 16' Qua in re totam disputationem p. 149, 18—150, 1 et 150, 4—14 neglexit. Ibi enim disertissimis verbis Ap. exponit, si epenthesin litterae ῡ i. e. originem vocis η͞υ͞τ͞ε respicias, necessariam esse pronuntiationem per duas syllabas (ηὖ-τε); nam ubi ῡ (ut in ηὖ-τε) vel ῑ vocali alicui pleonastice addatur, ibi ῡ et ῑ cum altera illa vocali in unam syllabam coïre: ἀναγκαίως οὖν καὶ τὸ ηὖτε ἀπὸ τοῦ ἧτε τὰς ἴσας (i. e. profecto duas) συλλαβὰς τηρεῖ. Luce igitur clarius est Apollonium bisyllabam formam ηὖ-τε pro naturali habere, unde altera, trisyllabam ἠΰτε dico, per διάστασιν i. e. per πάθος facta sit. Quod etiam magis illustratur exemplo γρηῦς quod affert. Nativa igitur forma est γραῦς, quae per μετάληψιν vel μετάθεσιν vel τροπὴν litterae ᾱ in η̄, i. e. per πάθος, transit in formam unisyllabam γρηῦς; quae, quia η͞υ syllaba praeter verborum flexionem usitata non est (hoc enim significat μὴ εὑρίσκεσθαι 150, 5), διαστατικώτερον profertur, scil. interdum (cf. pron. 8, 16. 24, 21. 30, 16; RSchneider III 589): nam versum flagitare ut τ 346, ω 389 γρηῦς, τ 383, χ 411 γρηῦ unisyllabum sit, Apollonium, credo, non fugit. Neque puto Herodianum aliter sensisse; dicit enim II 640, 12 = AO III 237: καὶ ηὑρίσκετο ἡ η͞υ δίφθογγος· αὕτη δέ ἐστι κακόφωνος καὶ ἐν κλίσει ῥημάτων θέλει (solet) ὁρᾶσθαι . .

καὶ περὶ τὴν ἀρχὴν θέλει ἀναστρέφεσθαι. ὥσπερ τὸ γραῦς τροπὴν παθὸν τοῦ $\bar{α}$ εἰς $\bar{η}$ γέγονε γρηῦς, ἵνα δὲ μὴ γένηται ἀκατάλληλος, τροπῆς γενομένης διῃρέθη καὶ γρηῦς ἐγένετο (interdum). ὅτι γὰρ ἐπὶ ῥημάτων, οὐκ ἔτι δὲ καὶ ἐφ' ἑτέρας λέξεως (scil. τὸ $\overline{ηυ}$ θέλει ὁρᾶσθαι), καὶ ἐξ ἐκείνων καταλαμβάνω ὅτι ἐστὶν ηὖτε (scr. ἔστιν ηὖτε), ἀλλ' ἵνα μὴ γένηται ἡ κακοφωνία τῆς διφθόγγου, ἢ διαίρεσις ἠΰτε γίνεται ἢ τροπὴ εὖτε. Iam ut Herodiano duce ad $\overline{ηυτε}$ revertamur: hoc constat, Apollonium non solum propter originationem ηὖτε nativam esse formam, sed re vera quibusdam Homeri locis δισυλλάβως pronuntiandam censuisse. In quibus erat primum Γ 10, ubi τινές, i. e. Aristarchei, εὖτ' legebant, schol. A ad Γ 10 διὰ τοῦ $\bar{ε}$ αἱ Ἀριστάρχου τὸ εὖτε.... ἐν ἐνίαις δὲ τῶν ἐκδόσεων, τῇ τε Χίᾳ καὶ τῇ Μασσαλιωτικῇ καί τισιν ἄλλαις, ἐκ πλήρους ἐγέγραπτο 'ηὖτε ὄρευς κορυφῇσι', παρὰ τὸ εἰωθὸς Ὁμήρῳ: fortasse etiam π 216 ἀδινώτερον ηὖτ' οἰωνοί, ubi Laurent. 52 praebet ἦυτ' (Buttmann ηὖτ'), et Τ 386 τῷ εὖτε πτερὰ γίγνετ', quem ad versum adnotat schol. A: οὕτως εὖτε Ἀρίσταρχος· συνέσταλται δὲ τὸ ἠΰτε, καὶ διὰ τοῦ $\bar{ε}$ εἴρηται. Cf. Lentz in Philol. suppl. I 687.

148, 2 διὰ τοῦ $\bar{η}$ καὶ $\bar{υ}$ γράφειν et l. 3 τὴν διὰ τοῦ $\bar{ε}$ καὶ $\bar{υ}$ γραφήν Matth. I 50.

148, 3 ἡ μὲν ηὖτε — l. 6 καθεστῶτος eicit Matth. I 51; l. 6 pro Τό γε μήν scribit τό γε μέν.

148, 4 Ska II 26.

148, 5 νῦν παραπληρωματικοῦ] = 'hac in re expletivae coniunctionis, cum ceteroquin copulativa sit'.

148, 8 κατὰ μετάθεσιν] καὶ μεταθέσει PEgenolff in Anonym. grammat. epitoma XXXIII; quae mutatio vereor ne non sit necessaria; frequens enim est is praepositionis κατά usus.

148, 11 eadem vocis εὖνις originatio est apud Her. II 272, 21; schol. B ad Χ 44; AO III 398, 31; Eust. 149, 16. 1256, 27. 1643, 16; Sorb. EM 393, 42.

148, 14 κατὰ τὸ ἑξῆς] 151, 30—158, 20.

148, 23 cf. Lehrs Arist.[2] 160 n.

148, 25 cf. Lentz in Philol. suppl. I 734; ἀτμήν etiam KLehrs in Ann. litt. Jen. 1879 p. 224. Emendationes 148, 25—149, 7 proposuit KLehrs ad Her. p. 461; q. e. 44**.

149, 1 ὧς] cf. adv. 149, 3 συντονούμενα τούτοις.

149, 2—4 διχῇ delet Matth. I 51—52.

149, 7 cf. EM 440, 11; AO 182, 19 = Her. II 312, 9; Lob. Ell. I 477.

149, 10 cf. l. 9. 13.

149, 11 cf. Her. II 250, 7.

149, 14 τί δήποτε τὸ μὲν $\overline{ηυτε}$ ἠΰτε λέγεται Matth. I 50.

149, 17 Her. II 95, 27; πάλιν — φωνήεντος inducit Matth. I 52.

149, 18 οὐ μὴν ἔτι τὸ εὖτε scil. λέγεται ἐν τρισὶ συλλαβαῖς. — Particulae μέν respondet δέ quae est 150, 1.

149, 20 συνῄει] is praeteriti usus frequens est Ap. cf. adv. 135, 5. 8. 9 (μετῄει); pron. 70, 3 (μετῄει); synt. 256, 13 all.

149, 21 Ahr. diall. I 36 n. 11. 37 n. 13; Mei. I 111; profecto non ναυός edere debebam Bekkerum secutus, sed ναῦος quod scripserunt Ahr. et Mei. et Lehrs Ann. litt. Jen. 1879 p. 224. — Παρὰ Αἰολεῦσι ναός ναῦος (i. e. ναῦος pro ναός) καὶ παρ' Ἴωσι νόσος νοῦσος (i. e. νοῦσος pro νόσος); ad pron. 7, 28.

150,1 ἀπὸ τοῦ ἧτε] Her. II 95,28. 235,20; AO III 237; EM 440,17; 762,49; Lentz in Pilol. 1866 p. 346.

150,4 κατωρθῶcθαι] 'analogum, nativum esse'; Lob. Ell. II 42 'hanc [γρηῦc] enim germanam esse nominis formam probari genetivo γρηόc, nam a bisyllabo fieri debuisse γρήυοc ut γένυοc. Apollonius igitur in duobus Iliadis locis [Γ 10 Τ 386], ubi nunc ex Aristarchi sententia εὖτε i. q. ὡc scribitur, praetulit ηὖτε, quod Didymus ad Γ 10 in duabus editionibus politicis inveniri tradit, idemque Buttmannus Homero vindicare annititur'.

150,11 pro ηυc scribit recte υc ALudwich in Ann. litt. Jen. 1879 p. 223; in idem incidit Matth. I 81.

Facile fieri potest ut εὖτε *pro* ηὖτε *eodem sensu usurpetur quo* ὡc; *quemadmodum enim* ὡc *idem esse potest quod* ὅτε, *ita rursus nihil impedit ne* εὖτε, *quod* ὅτε *significat, idem sit atque* ὡc, *ut in his* εὖτ' ὄρεοc κορυφῇcι (Γ 10) 150,15—19.

Haec non videntur congruere cum eis quae supra 147,24—148,3 indicavit; ibi enim eis obloquitur, qui Γ 10 εὖτε scribi iubebant. Itaque hoc velle videtur: 'Praestat illo Homeri loco (et Τ 386) ηὖτε legere, ut quod suapte natura ὁμοιωματικόν sit, non εὖτε, quod non solum origine sed etiam usu χρονικόν (et ἀναφορικόν) esse apparet. Quamquam concedendum est talia vocabula haud raro promiscue adhiberi: quare cave ne hanc rationem nimis magni momenti esse putes.'

c) *Trypho dicit adverbia in* ᾱ *brevem terminationem habere; itaque finibus* ἰδία *et* δημοcία *adverbiorum* ι *non esse ascribendum. Cui hoc opponi potest, nullam esse legem ex qua adverbia in brevem sonum exire oporteat. Quaedam enim in longam, quaedam in brevem vocalem terminantur* 150,20—151,3. Cf. Her. I 489,14—16.

150,23 Matth. I 81 restitui iubet τὸ ἐμποδών, quod ipse restituissem, si de scriptura codicis satis constaret; L legit non το, sed εcτιν; quamquam huic nihil credendum.

150,26 cf. coni. 234,8—9.

Accedit quod adverbia quae e nominibus orta sunt praeter tonum et aspirationem etiam scripturam servant. Δημοcίᾳ *autem (et* ἰδίᾳ*) non e nominativo facta esse, sed e dativo, patefiet si ea cum aliis adverbiis eodem modo natis, velut* οὐδαμῇ ἄλλῃ *maximeque cum* ταύτῃ τῇδε *comparaveris: haec enim si e nominativo orta essent,* αὕτη ἥδε *sonarent. Elucet igitur* ἰδίᾳ δημοcίᾳ *e dativis orta eamque ob causam* ι *ascribendum esse* 151,4—29.

151,4 Matth. I 78 καὶ ἑτέρῳ λόγῳ περὶ; ad pron. 42,25.

151,5 cύμπτωcιc quod in A est legitur etiam adv. 196,17; synt. 52,14 C habet cυνεμπτωcεωc (rec. b), cet. cυμπτώcεωc; adv. 202,5 cυμπιπτόντων; synt. 213,4 cυμπεπτωκε CDM, cυνεμπεπτωκε cet., ut formae cύμπτωcιc, cυμπίπτειν infirmis nitantur fundamentis, cum cυνέμπτωcιc cυνεμπίπτειν saepissime usurpentur. Sed h. l. ne cυνέμπτωcιc quidem aptum est vel propter constructionem; itaque Skae emendationem (II 17 n.; IV 10 n.) recipere non dubitavi.

151,6 ἐν ἀρχαῖc] 120,1—18. Hunc locum respici posse negat Dronke, sed fallitur; v. epim. et Matth. I 10.

151,9 κατὰ τὸ ἑξῆc] 196,16—197,3.

151,11 cum δημοcίᾳ h. l. adverbii vim habeat cumque eius generis adverbia a dativis derivari praecipiat Ap., ι subscripsi.

151,17 ᾧ — 18 οὐδαμόθεν delet Matth. I 52; quod iure improbat Egenolff IV 48.

151,29 de Velsen Tryph. 48 'Quamquam Ap. p. 561,31 [151,29] scribit . . . minime tamen in Tryphonis utroque loco controversia inesse videtur. Qui cum ᾱ in ἰδία et δημοσία productum esse statuisset, quoniam reliqua adverbia ᾰ illud correptum haberent ideoque iota subscriptum aspernarentur, in illis quoque vocibus propter analogiam iota omittendum arbitratus est.' Quae cum Ap. verbis pugnare apertum est; is enim Tryphonem dicentem facit, omnia (τὰ) adverbia in ᾰ desinentia brevem finem i. e. ᾰ brevem habere, ergo (ἄρα) ἰδία δημοσία non posse ι assumere, profecto quia brevi ᾰ non potest ι ascribi. Ab hac sententia verba οὐχ ὥς φησι κτλ. discrepare elucet. Quae si ita corrigis ut correxit Uhlig I 8 (eandem viam iam Ska II 26 ostendit), prorsus supervacanea sunt. Quare Ska auctore induxi.

3. Adverbia quae iisdem terminationibus utuntur generatim percensentur 151,30—200,32.

a) *Adverbia in* ᾰ *aut acuuntur aut gravantur* 151,30—158,20.

α. *Primigenia et quae a praesenti verborum tempore derivantur, barytona sunt. Reicienda igitur est eorum sententia qui* μίγδα *acuunt, quia adverbia in* δα *acui soleant; his enim geminae in* δον *formae praesto sunt,* μίγδα *cognata eius generis forma caret. In* μίγδα *igitur* (a μιγ stirpe derivato) δ *abundat* 151,31—152,26. Cf. Her. I 495,8—496,19.

151,31 τὰ ⟨δὲ⟩ Matth. I 71.

152,1 cf. adv. 139,10; Schaeferi (ad Greg. Cor. 573) emendationem recipere non dubitavi, cum testimonia quibus μίσγα defenderem deessent.

152,2—6 cf. AO I 383,5; EM 700,56. 701,27; Eust. 107,29; Ahr. Ῥᾷ p. 7 sq.; Her. I 490,23; de ἀτρέμα cf. adv. 160,26; AO I 8,21.

152,5 Bast ad Greg. Cor. ed Schaefer p. 573.

152,11—12 linea in codice subscripta lectionem dubiam esse indicatur. Ac sane si abessent haec verba, non desiderarentur. — De his ludorum nominibus cf. Her. I 495,17; Poll. onom. Θ 110; Lob. Parall. I 155.

152,12 cf. adv. 139,21; Lob. Parall. I 153. — Ska II 26; ὡς transponendum potius est quam delendum vel in ἔτι mutandum, quia post alterum ὡς, quod est comparativum, ut iteretur prius ὡς a φάναι verbo pendens ratio flagitat.

152,17 cf. adv. 139,5—140,4; schol. B ad A 148.

152,20 τὸ del. Matth. I 29; ad pron. 7,28.

152,21 Choer. can. 878,3 = II 349,6 Hilg. καὶ πάλιν τὸ Ἥφαιστος δασύνεται, καὶ ὅμως ἐπ' Ἡφαίστοιο θύρῃσιν ἰωνικῶς εἶπεν ὁ ποιητής, i. e. Homerus. Quem Homeri locum accuratius vellem indicasset Choeroboscus: ipse enim non reperio; Hilgard ascripsit (θ 268?), sed ibi est ἐν Ἡφαίστοιο δόμοισι. — De re cf. Lentz in Philol. suppl. I 643.

152,24 ἐν τοῖς προκειμένοις] 137,20 sqq. ⟨Ἀλλ'⟩ ἐν τοῖς πρ. Matth. I 71.

β. *Gravem tonum habent quae non conveniunt forma cum neutris pluralibus* (quamquam ex iisdem stirpibus oriuntur). *Notabilis igitur est accentus* θαμά *adverbii, quippe cuius forma discrepet a neutro* θαμέα; *eoque magis* θαμά *vocis tonus est notandus, quod ex* θαμά *nascitur* ἅμα *barytonum; quamquam Trypho rursus ab* ἅμα *venire dicit* θαμά, *ut in hoc* θ *redundet* 152,27—153,9. Cf. Her. I 488,11—16; EM 492,44. 111,50; AO I 148,30. 448,8; AP III 306,13.

152,27 Bast ad Greg. Cor. 466.

153,4 aliter Herodianus I 488,16 τὸ δὲ θαμά ὀξύτονον ἀπὸ θαμός ὀξυτόνου. — Idem quod ego scripsit KLehrs Ann. litt. Jen. 1879 p. 224.

153,5 ὅπερ scil. τὸ θαμά.

153,7 Trypho igitur sibi persuaserat plenam formam ἅμα esse, in θαμά litteram θ abundare; itaque l. 7 θαμά scribendum apparet. Cum Tryphone faciunt Orio (EG 254,26; EM 442,17), Eustathius (in Il. 43,33) et Lobeck (Ell. I 101), cum Apollonio Charax (AO 199,19, qui tamen, ut Herodianus, θαμά a θαμός derivat) alii (AO I 14,13. 451,1).

153,8—9 τῇ αὐτῇ ἐτυμολογίᾳ ἀρκούμενος i. e. Trypho ipse quoque censebat, ἅμα θαμά eiusdem stirpis esse, sed ita ut ἅμα pro nativo, θαμά pro derivato haberet. Ap. contra θαμέα nomine comprobari dicit, θαμά esse pleniorem (ἐντελέστερον) vel nativam formam; θαμέα sitne plena forma in dubium vocari non potest, neque de ea h. l. agitur. Apparet igitur sic emendandum esse ut emendavi. Miror Velsenio (p. 49) non eadem in mentem incidisse, cum totius loci sententiam perspexerit.

γ. *Gravi accentu notantur, quorum formae conveniunt cum neutris pluralibus barytonorum nominum* (adiectivorum) 153,10—12.

153,12 ὀρθῶς] ὁμοίως Matth. I 81.

δ. *Barytona sunt adverbia in* θᾰ *quibus Dores et Aeolenses pro adverbiis in* θεν̄ *utuntur* 153,13—21. Cf. adv. 191,4—14. 193,9—11. — Ahr. diall. I 153 n. 2. II 366 n. 6; Mei. I 40.

153,15 ἐκτεθείμεθα] quod ubi factum sit, nunc nos fugit; fortasse in libro de dialectis.

153,17—20 cf. adv. 191,12—16; Her. I 496,5. II 192,11.

ε. *Apparet eandem ob causam etiam* ἔνθα *gravari* (scil. quod proprie est forma aeolica vel dorica pro ἔνθεν usurpata); *nam quae non ita comparata sunt,* i. e. quorum terminatio θᾰ non est orta aeolico aut dorico more ex communi θεν̄, *acuuntur, ut* τριχθά τετραχθά δηθά: quibuscum si congrueret ἔνθα, oxytonum esse oporteret. *De notione eius haec monenda sunt. Quaecumque adverbia a praepositionibus derivantur, communem notionem localem habent* i. e. ita usurpantur ut per ea et 'unde' et 'ubi' et 'quo' quaerenti respondere possimus. *Quemadmodum igitur quaedam substantiva generis communis sunt, ut genus non discernatur nisi apposito articulo: ita diversae adverbiorum illorum notiones adiecta praepositione dirimuntur* (ἔμπροσθεν 'vorn', ἐκ τοῦ ἔμπροσθεν 'von vorn', εἰς τὸ ἔμπροσθεν 'nach vorn'), *cum cetera adverbia tale quid non patiantur. Iam vero ab* ἐν *praepositione descendit adverbium* ἔνθεν, *quod* secundum illam legem *tres significationes habere oportebat. Verum simul atque* ἔνθεν *dorico more in* ἔνθα *transiit idque duplici notione* (κοινότερον) *usurpari coeptum est,* ut et 'ibi' et 'eo' significaret: ἔνθεν *ceterorum in* θεν̄ *vocabulorum analogiam secutum hanc unam notionem induit ut 'inde' esset* 153,22—154,21. Cf. Her. I 496,5.

154,1—2 Ska II 26. Matth. I 34 improbat explicationem e Skae coniectura ortam 'οὐ παρακείμενον εἰς θεν̄ λήγοντι'; saltem enim exspectari 'τινὶ εἰς θεν̄ vel ὁμοίῳ εἰς θεν̄ λήγοντι vel simile quid: neque adverbii δηθά exemplum, quod subiungatur regulae antea expositae, eadem regula postea rursus probari oportere; quare haec οὐ παρακ. εἰς θεν̄ ⟨λήγοντι⟩ delenda esse censet. At primum ad λήγοντι facillime ἐπιρρήματι cogitando suppletur, quoniam de nulla fere alia re nisi de adverbiis sermo est; deinde causam non video satis iustam cur Apollonio non sit conce-

dendum h. l. monere, δηθά τριχθά τετραχθά esse in numero eorum adverbiorum quibus cognatae formae in θεν̄ praesto non sint. Itaque illud quoque, cur Bekkerus οὐ particulam addubitaverit, me prorsus fugit.

154, 5 ἃ δέ] τὰ δὲ ALudwich in Ann. litt. Jen. 1879 p. 223. Ac sane vix credibile est Ap. scripsisse τὰ μὲν ἄλλα — ἃ δέ.

154, 14 cf. Schmidt Beitr. 108.

154, 15 Ska II 26; fortasse ne μεταλαμβανόμενον quidem genuina scriptura est, sed παραλαμβανόμενον (v. paraphr. et ind.). Κοινότερον] cf. 1.7.

154, 18 ⟨τὸ⟩ εἰς τὸν τόπον] cf. adv. 161, 20 all.; ⟨τὸ⟩ ἐν τόπῳ pro ἐν τόπῳ Matth. I 70; v. adn. ad pron. 7, 28.

ζ. *Barytona sunt adverbia in* ᾰ, *quibus alia eiusdem stirpis adverbia praesto sunt, ut* ἔμπα — ἔμπης, μάλα — μᾶλλον, *quibus fortasse* ἦκα — ἀκήν *adnumerandum est* 154, 22—155, 3.

154, 24 ἔμπα] Her. I 495, 13. 515, 10; EM 335, 29; Hes. Suid. s. v.; schol. ad Soph. Ai. 122; Lob. ad Ai.[3] p. 236.

154, 27 ἐν τῷ περὶ συνδέσμων] 257, 13 sq.

154, 28 ὄφρα] coni. 244, 6; synt. 336, 1—4.

154, 29—31 ἵνα — σύνδεσμος αἰτιολογικός] coni. 243, 19 (ἵνα) ἔχει δὲ καὶ τὰς συνδεσμικὰς διαφορὰς δύο οὔσας, μίαν μὲν αἰτιολογικήν, ἑτέραν δὲ ἀποτελεστικήν. synt. 266, 4 ἰδοὺ γὰρ καὶ κατ' αἰτιολογικὴν σύνταξιν, ἡνίκα φαμὲν ἵνα ἀναγνῶ ἐτιμήθην. ib. 268, 23 εἰ γὰρ ἐγγένοιτο παρῳχημένου σύνταξις, δύναται ὁ αἰτιώδης ἀκούεσθαι, ἵνα φιλολογήσω παρεγενήθη Τρύφων· ἐν ἴσῳ γάρ ἐστι τῷ διότι ἐφιλολόγησα παρεγενήθη Τρύφων. ib. 273, 1. 336, 6.*) Etiam apud DThr. 93, 2 ἵνα est in numero αἰτιολογικῶν συνδέσμων, cf. Uhlig ad h. l.; schol. DThr. 884, 24. 25 = 245, 17 Hilg.; Theodos. CGG IV 1, 72, 13 sq.; Gaza 4, 597 sq. (364 ed. Basil.); Schmidt Beitr. 399—400.

155, 1 μᾶλλον] coni. 223, 4. 221, 24. Cum παρακεῖσθαι ita dicatur de vocibus stirpis vel formationis affinitate coniunctis, ut alterum utrum alteri sit παρακείμενον: ἀντιπαρακεῖσθαι, quod idem esse apparet, eodem modo usurpatum esse puto. Quamobrem Skae (II 26) correctio superflua esse videtur; ἀντιπαρακεῖσθαι legitur synt. 277, 23 ἡ ἀντιπαρακειμένη παθητικὴ διάθεσις. ib. 279, 12 ἁ. ἐκφορά. ib. 118, 23 τὸ ἀντιπαρακείμενον πλῆθος. adv. 174, 16 ἐν ἰσοσυλλαβίᾳ (τὰ εἰς χω̄ς) οὖν ἀντιπαράκειται τοῖς προκειμένοις ἐπιρρήμασι (πολλάκις — πολλαχῶς). ib. 205, 8 τὰ μὲν ἄλλα τῶν ἐπιρρημάτων, . . . οὐκ ἔχοντα ἕτερον τὸ παρακείμενον, . . ἀνέμενε τὴν δισσὴν χρῆσιν τῶν τοπικῶν· τὸ δὲ εἴσω, ἔχον τὸ ἔνδον ἀντιπαρακείμενον, ἐδόκει ἀλόγως τίθεσθαι σημαῖνον τὴν τοῦ ἔνδον σχέσιν. ib. 205, 31 οὐ τοῦτό μου ἀποφαινομένου, ὡς πάντως τὰ εἰς θεν̄ λήγοντα ἀντιπαράκειται τοῖς εἰς σε̄, ἀλλ' ὡς τὰ εἰς σε̄ τοῖς εἰς θεν̄ παράκειται: cf. ἀντιπαράθεσις adv. 174, 13; pron. 115, 2; ἀντιμετάληψις adv. 155, 1. 199, 18; ἀντιμεταλαμβάνεσθαι adv. 154, 22. 207, 2. OSchneider I 651; Hoersch. 386—89; ind.

155, 2 ἐν ὑπερβατῷ ἐστι τοῦ φωνήεντος scil. τοῦ ἐν τῷ ἀκήν. Cf. Buttmann Lexil. I 13; Lob. Ell. I 520; Curt. Etym. s. v.

η. *Cum ea adverbia quorum formae cum neutris pluralibus conveniunt oxytona esse soleant,* οὐδαμά *recte acuitur; ductum enim est ab* ἀμός 155, 4—156, 7.

*) synt. 336, 6 ὁ δὲ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τοῦ ὅπως καὶ ἐπὶ τοῦ ἵνα, πρὸς (corrigo καθὼς) τοπικὸν ἐπίρρημα (Lehrs q. e. 39 πρὸς τοπικὴν σημασίαν).

155, 4—5 Matth. I 63. 81 Ὀξύνεται τῶν εἰς ᾱ ληγόντων ⟨τὰ⟩ ἐπιρρήματα, ὡς πρόκειται, εἰς θᾱ λήγοντα; ego satius puto delere εἰς θᾱ λήγοντα. — Πρόκειται] 154, 1—2.

155, 6—7 Bekkeri emendationem ἐν ὁμοφωνίᾳ οὐδετέρᾳ πληθυντικῇ Ska (in litteris ad me datis) defendi posse censet collato hoc synt. loco 273, 4 τάχα καὶ τῆς ἐπιρρηματικῆς ὁμοφωνίας συλλαμβανομένης τῷ λόγῳ: sed tamen dubitat sitne legendum ἐν ὁμοφωνίᾳ πρὸς οὐδέτερα, ut est synt. 273, 2 (et adv. 155, 17). Ego quidem asseclarum vestigia secutus sum. Matth. I 64 τὰ ἐν ὁμοφ. ⟨πρὸς ὀξύτονα⟩ οὐδέτερα πληθυντικά, sed ὀξύντονα otiosum esse recte monet Egenolff IV 49.

155, 11 παρὰ Δωριεῦσι . . δι' ἑτέρου λ̄ i. e. λ̄ geminatur; cf. EM 726, 18; Lob. Ell. I 468; Ahr. diall. II 102. — Οὐχ, ὡς ἔνιοι ὑπέλαβον, κατ' Αἰολίδα διάλεκτον] Ahr. diall. I 64 n. 51; Mei. I 147.

155, 13 GFSchoem. II 13 = opusc. IV 257 'Haec sic dicta sunt, ac si accentus adverbiorum cum adiectivis congruentiam hoc exemplo comprobari velit, quam nec opus fuisse comprobari, nec posse hoc exemplo probari manifestum est. Apparet igitur verba transponenda esse: τὴν συνέμπτωσιν (h. e. congruentiam adverbiorum cum adiectivis) ἐπικρατεῖν τοῦ τόνου (h. e. accentum regere atque efficere, ut ab aliorum in ᾱ desinentium analogia recedat).' Ego quidem causam video nullam, cur vocibus ut nunc sunt collocatis τοῦ τόνου non possit pendere ex ἐπικρατεῖν verbo, praesertim cum Ap. in verbis collocandis magnam sibi largiatur licentiam; qua de re dixi ad pron. 42, 25. Sententia igitur h. l. haec est: 'congruentiam formarum adverbiorum cum formis pluralium (adiectivorum neutr. gen.) dirigere accentum adverbiorum illorum (ita ut formis congruentibus etiam tonus idem sit), comprobatur eo quod πυκνά littera ν̄ eiecta ideo barytonum fit (πύκα), quod formam mutavit.'

155, 17—18 ὃ μὲν (τὸ μὲν?) i. e. τὸ καλά; ὃ δὲ (τὸ δὲ?) i. e. τὸ σάφα. — Satis erat pro καλῶς ponere καλός.

155, 23 τῷ μέντοι οὐδαμῶς παράκειται τὸ οὐδαμός] haec iniuria corrigi voluit Dronke; Ap. enim parce ut solet verbis usus post ea quae transscripsimus omisit haec ex eis quae antecedunt elicienda: οὗ τὸ οὐδέτερον ἔχει συνέμπτωσιν ἐν τῷ οὐδαμά.

155, 26 cf. Ruhnken ad Tim. 29[b].

156, 1 παρὰ Ἐπίκουρον] ad coni. 246, 33. Mirum est Ap. dicere, ἀμῶς γέ πως apud unum Epicurum legi. Qua re motus Bekker scribi voluit παρὰ Ἐπικούρῳ συχνόν vel πολύ vel simile quid. Ruhnken ad Tim. 29[b] Ἐπίκουρον corruptum censuit.

156, 2 ἀμός] Lob. Ell. I 44. 629.

θ. 'Ῥᾷ *per* πάθος *ortum esse apparet; nam adverbia in* ᾱ *longum exitum non solent habere. Neque quod haec vocula unius syllabae est,* ᾱ *producitur, nam unisyllabum* ἅ *quod idem est atque* ὥς *brevem* ᾰ *habet; neque potest cum* ἰδίᾳ δημοσίᾳ *comparari, ut quod non congruat forma cum forma aliqua nominali. Ipsa scriptura dubia est; nam ne librorum quidem memoria sibi constat. Qui* ῥά *sine* ῑ *scribi volunt, ex* ῥέα *contractum esse statuunt, sed falluntur: oportebat enim circumflexum imponere; praeterea obstat* βρά *forma aeolica. Praestat igitur haec originatio. A* ῥέα *ducitur* ῥεῖδιος, *quod Iones mutaverunt in* ῥηΐδιος; *inde ortum est* ῥᾴδιος *et per apocopen* ῥᾴ. *Hac quidem ratione et toni et scripturae et formae aeolicae origo et conditio eruitur* 156, 8—157, 25. De hac vocula egit Ahrens doctissima commentatione 'Ῥᾷ. Ein Beitrag e. q. s.' Ap. ῥᾴ

scripsisse ex disputatione eius elucet; cum Ap. consensisse videtur Herodianus II 575, 16—29 = EM 700, 25 sq., si modo is articulus ex Herodiani, non ex Ap. libro desumptus est. Ῥᾷ scribit etiam Buttmann g. Gr.[2] I 213; statuit enim antiquitus ῥαΐς adiectivum fuisse, eiusque neutrum ῥαΐ = ῥᾷ adverbii partes suscepisse; quod cum probasset Lob. Parall. 120, postea Ell. II 81 n. e ῥέα Homerico contractum eamque ob rem ῥᾶ scribendum esse sibi persuasit; in eadem sententia erat ThBergk (v. discr. script.). Ahrens l. s. s. 9—10 probavit, voculam illam et cum ι et sine ι scribi posse; acutum in Doride, circumflexum in ceteris dialectis analogia exposci. Utut est, in Apollonii editione ῥᾴ scribendum esse constat.

156, 8 de κάν particula antiquioris Doridis, quam Alcmani h. l. restituerunt Ahrens l. s. s. 3 et Bergk, cf. adn. ad pron. 112, 7; Hugo Weber, die dorische Partikel κά. Halle 1864.

156, 12 τῆς προλελεγμένης καταλήξεως, scil. adverbiorum in ᾱ.

156, 16 κατὰ τὸ προκείμενον] 147, 24—150, 14.

156, 17 Lob. Ell. II 313 n.; GFSchoem. II 13 = opusc. IV 257. Pro ἅτε scribit ἠΰτε Matth. I 50.

156, 23—24 Bekkeri scripturam probat Matth. I 74, et post δεύτερον addit ⟨ἄν⟩; v. comment. de Ap. consuet.

156, 25 Her. II 214, 2; Lob. Parall. 119.

157, 2 Lob. Proll. 356.

157, 6—7 Bast ad Greg. Cor. 573; Ahr. Ῥᾷ p. 6 n. 8.

157, 9 Ahr. diall. II 142 n. 11. Sturz Excerpt. 571.

157, 12—13 Lob. Ell. I 201. II 34. 291; Rhem. 92—4; Ahr. Ῥᾷ p. 3 n. 3; Buttmann gr. Gr.[2] I 213; Lehrs Arist.[2] 142. — Ὅτι — ἐν τῷ περὶ παθῶν ἐδείχθη] eandem regulam ex eodem libro eisdem fere verbis iterum peti 158, 6—7, permirum sane est; cf. 163, 20.

157, 14 πρόπαρ] Hes. Theog. 518; Aesch. suppl. 760 Herm.. — Μάκαρ] cf. pron. 88, 6; Her. II 718, 6 all.; Lob. Ell. II 312; aliam sententiam amplexus est Eustath. 1542, 27. Cf. Ruhnken Epp. ad Ernest. ed. Tittmann 104. — Πηδά = πηδάλια] cf. schol. Arat. 155; Casaub. ad Strabon. VIII p. 560 ed. Almel. Bast ad Greg. Cor. ed. Schaefer p. 575; Lob. Ell. I 390. II 313; Proll. 59. 98.

157, 15 Ὑμέν] Lob. Ell. II 314. Ap. Ὑμέν ex Ὑμέναιος decurtatum esse censet.

157, 17 τὸ ἠπορημένον πρὸς τῶν Αἰολέων] i. e. ἡ ἀπορία quam legibus dialecti Aeolensium pararemus, si statueremus βρᾴ non ex βραδίως ortum esse; Schaeferi igitur coniectura superflua est. — De re cf. adv. 163, 20—22; Her. II 575, 22; Ahr. diall. I 34; Mei. I 107. — Μὴ .. ἄλλοτε — εἰ μή] pron. 70, 24 μὴ αὐτοπαθὴς ἐγίνετο ἐν συνθέσει = οὐκ αὐτ. ἐγίνετο ἄν, εἰ συνετέθη.

157, 24 ἐμπόδιον] cf. adv. 180, 28; coni. 226, 14; pron. 87, 14.

ι. *Ex eis quae antea exposita sunt colligas ne ἆ quidem quod exclamamus nativum esse. Sic igitur statuendum est. Ex ἄβαλε per apocopen nascitur ἆ, per aphaeresin βάλε. Nam si βάλε plena forma esset, ut ᾰ in ἄβαλε redundaret, ἆ per se prolatum nihil significaret: nunquam enim syllaba redundans, postquam resecta est, idem significat atque vox nativa unde resecta est. Contra voces nativae, sive apocopen sive aphaeresin passae sunt, insitam notionem servant. Nam vocis sonus vel forma afficitur, non notio* 157, 26—158, 20.

157, 26 προκατειλημμένων] idem legitur 160, 3. 162, 17; coni. 222, 7;

his locis b suspicatur προκατειλεγμένων reponendum esse (assentitur Egenolff I 839); cf. quae ad pron. 34, 18 adnotavi et schol. DThr. 525, 24 Hilg.

157, 27 GFSchoem. II 13 = opusc. IV 257 'Dubitari non potest, quin Callimachi locus citatus fuerit idem, qui etiam ab Hesychio aliisque citatur, videturque fuisse ἂ πάντα cυνάγειρας —. Vid. Callimach. fr. no. 322 ap. Ernest. p. 549.' Cf. MSchmidt ad Hesych. s. v. ἄ.

157, 29—158, 7 cf. adv. 148, 16—149, 1. 157, 13—14; ubi vid. adn.

158, 8 ἄρ' pro γὰρ Matth. I 81; ad 14, 13. — Herodianus I 521, 29 (all.) ἂ potius seiungendum esse censet a βάλε, ut duo sint μέρη λόγου; cf. Lob. Ell. I 23.

158, 9 cf. coni. 254, 13; EM 186, 37.

158, 10 Uhlig I 22.

158, 11 καθὸ — 12 λέξεως] v. paraphr.

158, 12 οὐδὲ γὰρ — 13 τῷ ε̄] 'Stark verderbt und ganz entstellt' Hoersch. 388. Quod valde dubito; breviter ut solet loquitur Ap., debebat enim sic dicere: οὐδὲ τὸ ἔειπε εἰς τὸ ε̄ μεταληφθὲν σημαίνει τὸ αὐτὸ τῷ ε̄. Sententia autem haec est: 'nunquam forma ἄσταφις redundante ᾱ aucta cum hac ipsa syllaba pleonastica quae est ᾱ ita commutari potest, ut ᾱ idem significet quod ἄσταφις; idem de ἔειπε et ε̄ dici potest.'

158, 14—15 τῶν γὰρ — σημαινομένων] cf. synt. 6, 17; adv. 208, 6—8. Lob. Ell. I 10.

158, 16 ἐθέλω θέλω] adv. 146, 15—147, 23; coni. 254, 8—9; pron. 58, 28; Lob. Ell. II 345.

158, 17 λῶ] cf. synt. 5, 15. Lob. Rhem. 6; Ell. I 148.

158, 17—19 cf. pron. 52, 4—5; adv. 123, 14; synt. 24, 1—7. Χωρὶς εἰ μή] cf. pron. 91, 8; adv. 195, 9; synt. 59, 25. Sententia haec est: 'Haec lex in universum valet, nisi si forma (per apocopen vel aphaeresin nata) ambigua evadat; sed id ubi fit, ibi etiam voces per πάθος decurtatae (τὰ λοιπὰ τῶν λέξεων, v. ind.), pariter atque voces integrae, per totum conexum sententiae ambiguitate liberantur.' In his verbis offendit Matth. I 82; intellegi enim dicit, verbis ὁ λόγος καθολικὸς χωρὶς εἰ μὴ κτλ. restrictionem regulae supra expositae adicere Ap. voluisse, quae nunc quidem non exstet; cogitasse Ap. de eius modi exemplis, ubi constructione ambiguitas illa non removeatur: quam sententiam ut eruat, l. 18 particulam καί mutat in μή. Totam hanc argumentationem fateor me non intellegere. Omnino regula illa n o n restringitur; nihil vult Ap. nisi hoc: 'regula illa s i n e exceptione valet; fieri sane potest ut per affectionem forma nascatur quae cum alia voce confundi possit: sed id ubi fit, conexu verborum et sententiarum omnis ambiguitas tollitur, ut regula eo modo tamquam restituatur.' Accedit quod exempla, in quibus ambiguitas non removeatur, omnino non exstant, ni fallor. Nam ut exemplum afferam: quamquam τοί particula cum τοί dativo pronominis apud Homerum forma congruit, tamen vix puto unum ex sexcentis locum esse, ubi, sitne τοί particula an pronomen, nesciatur. Idem multo confidentius de formis per πάθος ortis dici potest.

158, 19 Uhligii emendatio, quam adoptat Matth. I 83, non est necessaria, nam τὸ ἂ ἀπεκόπη est: 'statuendum est, ἂ per apocopen factum esse'; etiam minus necessaria est altera Matthiae mutatio διὰ ⟨ταὐ⟩τὸ. Nec vero probo tertiam: deleri iubet l. 20 litteras τὸ ᾱ hac de causa: 'prorsus enim sunt absurdae, quoniam forma βάλε aphaeresis integrae ἄβαλε est non propterea quod eadem notione utitur qua ἄ, sed eadem qua ἄβαλε'. Quod argumentum verum esse non concedo. Βάλε aphaeresin

esse non colligitur ex eo quod βάλε idem significat atque ἄβαλε; nam εἶπε idem significat atque ἔειπε, neque tamen per aphaeresin ex ἔειπε factum est, sed ἔειπε per pleonasmum ortum ex εἶπε. Itaque, ut ostendatur non βάλε esse plenam nativamque formam ad quam ᾱ pleonastice accedat, sed plenam formam esse ἄβαλε: hoc maxime tenendum atque premendum est, ᾱ illud esse ἆ i. e. exclamationem, quae non solum aliquid significet, sed idem significet quod integra vox ἄβαλε. Quod ubi comprobatum est, sequitur ut ἆ per apocopen ex ἄβαλε factum sit (τὸ ἄρα ἆ ἀπεκόπη διὰ τὸ ἐν αὐτῷ δηλούμενον); ex eadem re, quod ἆ suam (i. e. integrae vocis ἄβαλε) notionem servat, rursus colligitur βάλε (non esse nativam formam, sed) per aphaeresin ex ἄβαλε esse ortum (καὶ τὸ βάλε ἀφαίρεσις διὰ τὸ ἐν λεκτῷ καταλιμπάνεσθαι τὸ ᾱ). Atque ut hoc ipsum demonstret operam dat Dyscolus. — Ἐν λεκτῷ καταλιμπάνεσθαι] v. adn. ad pron. 59,1 et ind.

158,20 Ska II 26.

b) *Adverbia in* ᾱν̄ *longam* ᾱ *habent et barytona sunt.* Qua cum lege non pugnat ὅτᾰν; *demonstrabitur enim hanc vocem e duabus orationis partibus, ex* ὅτε *adverbio et* ἄν *coniunctione, constare. Neque abnorme est* πάμπᾰν *propter* ᾰ *correptam. Nam quaecumque vocabula e nominibus fiunt adverbia, formam nominalem servant.* Πᾶν *autem quamquam* ᾱ *longam habet, tamen, sive componitur sive augetur* ᾱ *praefixa, corripitur. Quam brevem* ᾰ *etiam adverbium* πάμπᾰν *servavit* 158,21—159,9. Cf. Her. I 508,3. II 12,29. 29,9; EM 5,44 (Draco); Lehrs Her. 356—7.

158,22 δεδείξεται] hac de re non disseri in eis quae sequuntur monet Dronke III 328; neque disseritur de ea in syntaxi.

158,25 Lehrs Her. 356; nonne sic potius legendum est: ὁ ἄν σύνδεσμος, λέγω τὸν παραπληρωματικόν?

159,3 Ap. ut demonstret πάμπᾰν non esse abnorme, docet, quaecumque nomina in adverbia mutentur, adverbia facta eundem tonum habere atque antea. Iam pergere non potest ᾧ λόγῳ οὐδὲ τὸ πρόπαν ὠλιγώρηται ἢ σύμπαν. Nam haec non sunt adverbia, sed neutra nominum, neque de horum quantitate vel accentu h. l. agitur, immo vero de πάμπᾰν sermo est, quod antea neutrum erat, postea adverbium factum est; quocum neutra eiusdem generis comparet oportet, quae ipsa quoque ᾰ correptam habent, qualia sunt πρόπᾰν et σύμπᾰν. Subiectum autum verbi ἐχώρησεν nihil esse potest nisi πάμπᾰν. Itaque Lehrsii emendationes recipiendas esse censui. Miror dissentire Egenolffium I 839.

159,7 Lehrs Her. 357 (MRh. II 354); GSchoem. II 13 = opusc. IV 258 'in forma integriore ἅπαν, in qua primum illud ᾱ, quod in monosyllabo deficit, κατ' ἐντέλειαν accesserit'. OSchneider I 654; Blomfield ad Aesch. Pers. 42; Egger Ap. 270 dicit in codice esse εἴτε κατ' ἐντέλειαν, idemque Lehrsium coniectura assecutum esse. At ipse in codice legi εἴτε καὶ κατ' ἐντέλειαν, idque ipsum, ni fallor, scribi voluit Lehrs; praeterea hanc veram esse scripturam, εἴτε καί particulis quae l. 6 praecedunt confirmatur.

α. Ὦτᾶν *quidam, in quibus Didymus est, existimant ortum esse ex exclamatione qua amicos salutamus, scilicet vocativo* ἔτης *vocis,* ὦ *interiectione addita. Quibus Trypho hoc opponit, vocativum statui non posse; requirere enim eum brevem et gravatam* ᾰ. *Ipse ponit* ὦ *voculam per* τᾱ *syllabam auctam esse et* ν̄ *accessisse, ut ab* ὦτα *discerneretur. Apparet autem eum neque quantitatem neque accentum explicasse;* ὤτᾱν *enim et longam* ᾱ *et duplicem accentum habet. Neque licet statuere, discernendi*

causa consonantes vocalesque vel addi vel demi. — Alii censent ὦτᾶν *coaluisse ex* ὦ *et dorico genetivo vocis* ἔτης, *ut mutila sit locutio. Sed ex mutila locutione iudicium de origine vocis alicuius ferre non licet. Praestat igitur statuere* ἐτᾶν *esse paronymon vocis* ἔτης, *eiusque vocativum cum nominativo forma congruere et, ut solet, adverbii loco usurpari* 159,10 —160,13. Cf. EM 825,11—23; EG 583,27; EO 170,22; Philem. 220; Hes. et Suid. s. v.; schol. in Arist. Plut. 66 et in Plat. Apol. XIII p. 25 C; Schmidt Didym. 403; de Velsen Trypho 49—50; Lob. Phryn. 196; Ell. II 194; Parall. 440 n. 60; Curtius Etym.[5] p. 686*.

159,10 τοῦ τόνου, ⟨οὐ⟩] τοῦ τύπου, quod Dronke mg. col. pron. 28,19 proposuit, probat Egenolff I 839 et IV 50, monens tales locutiones qualis est ὁ αὐτὸς λόγος παρακολουθήσει sim. semper positive usurpari. Nunc ipse assentior. Nam cum antea 158,21 dixisset Ap., adverbia in ᾱν longa ᾱ uti et gravari, h. l. prodit ὦτᾶν, quod ad longam ᾱν syllabam attineat, cum illis congruere, non congruere in accentu. Itaque non recte Matthias I 84 perhibet recepta Dronkii emendatione omnem vocis ὦτᾶν cum antecedentibus adverbiis similitudinem negari. Idem proponit ἕνεκά γε τοῦ τόνου ⟨καὶ τοῦ χρόνου⟩ οὐ κτλ., quod de causis supra allatis cum Egenolffio improbandum esse puto.

159,11 ὠτᾶν in textu typothetae errore pro ὦτᾶν scriptum esse ex argum. apparet. Ap. sic scribi voluisse apertissimum est, cf. GFSchoem. II 13 = opusc. IV 258 'Quae sequuntur (160,12), παραπεμπομένων ἡμῶν καὶ τὸν ὀξὺν τόνον ἀντὶ τοῦ περισπωμένου παραλαβεῖν (sic), non recte intellecta sunt ab Hermanno, cui ad Soph. Philoct. v. 1373, Ap. in ὦτᾶν ultimam syllabam acui, non circumflecti voluisse videtur. Immo improbari sibi Ap. ostendit acutum: haec est enim significatio verbi παραπέμπεσθαι, cui opponitur προσίεσθαι. Cf. de constr. III 3 p. 197,22. I 29 p. 60,24. II 18 p. 136,5. 21 p. 155,25. Ceterum ὦτᾶν coniunctim Ap. scripsisse e p. 569,14 [159,12] apparere videtur'. Quae Matth. I 83 verbis Ap. 159,11 male intellectis refellere frustra conatur. — Quod Lehrs Ann. litt. Jen. 1872 p. 224 invenit, φυλάξαντος, etiam Matthiae in mentem venit (84), neque ipse mihi nunc persuadeo talem ἀνακολουθίαν qualis est in φυλάξαν Apollonio imputari posse. Itaque hodie sic scribo 'Ο αὐτὸς λόγος παρακολουθήσει, ὡς ἕνεκά γε τοῦ τύπου, καὶ ἐπὶ τοῦ ὦτᾶν, τὴν μὲν μακρότητα τοῦ ᾱ φυλάξαντος' οὐ μὴν τὴν τάσιν.

159,14 παραλαμβάνει] Wackernagel path. 27 male παραλαμβάνεται. Idem offendit in verbis Πρὸς ὅν (scil. Δίδυμον) φησι Τρύφων, cum Trypho Didymo aetate antecesserit; scribit igitur Πρὸς οὕς; eadem de causa Egenolff I 844 proponit Πρὸς ὃ vel ἅ. Sed neutrum necessarium videtur, nam verbis Πρὸς ὅν κτλ. Ap. nihil aliud vult nisi hoc, sententiam Tryphonis pugnare cum sententia Didymi.

159,18 ἐποιεῖτο καὶ ⟨αὐτὸ⟩ κλητικὸν Lehrs in Ann. litt. Jen. 1879 p. 224[b]. Mihi καὶ illi alterum καὶ quod l. 19 sequitur respondere videtur.

159,19 v. paraphr. et Lehrs Her. 35,30.

159,25—26 οὐδὲ γὰρ — τὸ ἐπίρρημα] = Quod etsi Tryphoni concesseris, nihil proficietur; 'nam (ad pron. 14,13) ne ita quidem ut sumat quod concedi non potest, patefacit quae sit adverbii illius originatio'.

159,27 ὦτᾶν] 'Itaque ὦ 'τᾶν pro ἐτάων' Lehrs Ann. litt. Jen. 1879 p. 224. Sed potest synoloephe esse, v. test.; in textu corrigendum est ὦτᾶν.

160,2 ἐπείτοι δόξει — 3 εἶναι] Matth. I 84 ἔπειτ' οὐ δόξει — εἶναι:

fortasse praestat ἔπειτα δόξει — εἶναι. Προκατειλεγμένων cum Bekkero et Egenolffio (ad 157, 26) Matth. l. s. s.

160, 7—8 cf. Ahr. diall. II 27. — Lob. Phryn. 197; Ell. I 333. II 194 scribit μεγιστάν, ξυνάν, νεάν; sed Ap. quidem illa circumflecti voluisse, ut ἐτᾶν, ex ipsius verbis (l. 12) apparet.

160, 8 ἐν ἑτέροις] fortasse in libro περὶ παρωνύμων; idem suspicatur Egger Ap. 14.

160, 11 τάλαν] Her. II 12, 31. 952, 4; Lob. ad Phryn. 640.

160, 11—12 scribo codicis vestigia presse secutus οὕτως καὶ τὸ ὠτᾶν ο⟨ὐ βί⟩αιον, παραπεμπομένων ἡμῶν καὶ τὸν ὀξὺν τόνον ἀντὶ περισπωμένου μεταλαβεῖν. Cf. pron. 33, 15 πῶς οὐχὶ βίαιον τὸ — μεθίστασθαι. adv. 166, 10 all. Egenolff I 844 proponit ⟨ὡς μάτ⟩αιον, col. 159, 20. — Quae postrema verba παραπεμπομένων — μεταλαβεῖν sibi velint GFSchoemann explicavit (ad 159, 11).

β. *Adverbia in* δαν *aeolice ex adverbiis in* δην *facta gravantur. Et quoniam* δήν *ut monosyllabum erat oxytonum, etiam* δάν *acuitur. Ex quo per pleonasmum ortum est* δοάν, *eamque ob rem cum regula supra data non pugnat* 160, 14—18. Cf. schol. DThr. 949, 20; Jo. Alex. τον. παρ. 37, 31; Her. I 508, 6—7.

160, 14 Ahr. diall. I 86, 4; Mei. I 62, 4.

160, 17 δάν] Ahr. diall. II 139.

160, 17 οἱ πλεονασμοὶ τὸν αὐτὸν τόνον τηροῦσι] Lob. Rhem. 188.

160, 18 GFSchoem. II 14 = opusc. IV 258; Lob. Ell. I 470. Ferri posse δάν neque Schoemann negavit neque ipse nego; sed multo magis apparet de quo agatur, si δοάν scripseris.

c) *Adverbia in* ας *acuuntur. Notandum igitur* πέλας; minus notabile ἀτρέμας; *potest enim ex plena forma* ἀτρέμα *per pleonasmum* ς *litterae ortum esse* 160, 19—161, 3. Cf. Her. I 511, 8.

160, 19 τὸν ἄνδρα] ad adv. 147, 15. Dubitationem movet μέν particula, ad quam nihil respicit in eis quae sequuntur.

160, 20 cf. Lob. Parall. 154, 6; Ell. I 623.

160, 22 δείκνυμεν] eius generis expositionem in Ap. scriptis non exstare monet Dronke III 328; cf. Matth. I 9.

160, 26 cf. adv. 139, 10; Lob. Ell. II 205; ἀντῷ ἄντα sine ulla causa e textu removentur a Matth. I 31.

161, 1 ⟨τῷ⟩ ἀτρεμῷ ⟨τὸ⟩ ἀτρέμα Matth. I 70, id. l. 3: τουτάκις ⟨καὶ⟩: frustra; ad pron. 7, 28.

d) *Derivata adverbia in* ι *oxytona sunt. Quae a nominibus descendunt, et tot syllabas habent quot illorum genetivi, et longam* ι, *quae tamen interdum corripitur* 161, 4—12. Her. I 505, 1. II 934, 14. Buttmann ausf. gr. Spr.[2] II 453.

161, 4 scrib. παράγωνα: ad pron. 11, 25.

161, 5 μέν particulae respondet μέντοι l. 26.

161, 8 διὰ τοῦ ι] διὰ τοῦ ι ⟨μακροῦ⟩ Matth. I 64, quod ab h. l. prorsus alienum est, cum supra iam dictum sit ι esse longam; praeterea nihil refert h. l. sitne ι longa an brevis, sed utrum adverbia illa ἀπὸ ὀνομάτων vel παρωνύμως derivata omnia in ει exeant, ut quidam volebant, an alia in ι, alia in ει; itaque verba illa cogitando ita supplenda sunt ὅτε γὰρ τὰ τοιαῦτα διὰ τοῦ ι, οὐ διὰ τοῦ ει κτλ., cf. Her. I 505, 3 καὶ τὰ παρωνύμως παρηγμένα ὀξύνεται, ἅπερ τινὲς διὰ τῆς ει διφθόγγου, τινὲς δὲ διὰ τοῦ ι γράφουσι μακροῦ, πάνδημος πανδημεί (quod Lentz addidit ex fragm. cod. Barocc.), ἄπνευστος ἀπνευστί κτλ.

161, 8 Lehrs Her. 374—75: 'Totus is [Ap.] locus nostro simillimus. Et tamen hic noster rogatus quid pro corrupto ἀμυνητί apud Ap. v. 9 scribendum sit, vix respondebit. Cogitabitur quidem iure an iniuria de ἀναιμωτί. Proxime ad illud accedit ἀμηνυτί Choer. orthogr. Anecd. Cr. II 172, 26.' Cf. schol. DThr. Hilg. 584, 17. Ἀμηνυτί recipere non dubitavi.

161, 9 ἐκ τῶν διαλέκτων — ἐκ τῆς παραδόσεως] cf. pron. 94, 16 πιστουμένη παραδόσει ⟨καὶ⟩ διαλέκτων ἐκφορᾷ· v. adn. ad h. l. et ind. s. v. παράδοσις.

161, 10 τῶν διχρόνων] i. e. τοῦ ᾱ, τοῦ ῑ καὶ τοῦ ῡ, quae et longae et breves esse possunt.

Fuerunt qui adverbia illa a nominibus derivata esse ideo negarent, quod non idem significarent. Sed *ridiculum est postulare, ut eadem notio subsit adverbiis atque nominibus. Nam etiam ex aliis orationis partibus plurima eius generis exempla peti possunt* 161, 13—25.

Totam hanc disputationem ab h. l. alienam eamque ob causam hinc removendam esse censet Matth. I 13. Quod dubito cum Egenolffio IV 46; in paraphrasi indicavi, quomodo cum eis quae praecedunt cohaereat. V. epim.; ibi etiam de Dronkii transpositione sermo erit.

161, 23—25 mirum est Ap. dicere, τόμος non posse a passivo τέμνομαι derivari, ἐπεὶ οὐκ ἀναλογεῖ ἡ φωνή, postquam ipse a τέμνω derivavit. Fortasse scripsit παρ' ἐνεργητικὸν τὸ τέμνω παθητικὸν γίνεται τὸ τόμος, ἐν βαρείᾳ τάσει (hoc addit ne confundatur cum τομός)· οὐ γὰρ πιθανόν ἐστι παρὰ τὸ τέτμημαι (v. supra l. 18), ἐπεὶ οὐκ ἀναλογεῖ ἡ φωνή.

Adverbia in $\overline{\text{στι}}$ *a verbis descendere credenda sunt quae in* $\overline{\text{ζω}}$ *exeunt. Excepta sunt* μεγαλωστί ἱερωστί νεωστί, *quae quomodo a verbis duci possent quaerebat Trypho. Verum haud raro voces eundem in modum a diversis orationis partibus derivantur, velut verba in* $\overline{\text{ζω}}$ *a verbis nominibus adverbiis descendunt. Nihil igitur impedit quominus* μεγαλωστί νεωστί ἱερωστί *ex adverbiis* μεγάλως νέως ἱερῶς *facta esse credamus* 161, 26—162, 20. Cf. Her. I 536, 19—27. II 19, 19—28. 464, 11—18.

161, 27 ἢ καὶ συνυπάρχειν τὰ ῥήματα] 'Atqui haudquaquam omnia huius formae adverbia a verbis derivari posse p. 572, 15 [162, 9] ostenditur. Itaque scribendum εἰ καὶ συνυπάρχει τὰ ῥήματα h. e. si verba eiusmodi, unde derivari possint, etiam exstant. Similiter εἰ καὶ 576, 17 et 20 [165,24. 26] dicitur'. GFSchoem. II 14 = opusc. IV 258.

162, 2 τὸ Θρᾷξ] Her. I 397, 13 τὸ Θρᾷξ ... περισπᾶται.

162, 5 Matth. I 78 παρὰ τὸ δωρίζω delet et καὶ post ἔχει ponit. Frustra; ad pron. 7, 27.

162, 6 ἐπεὶ ἅπαξ] 'simulac'. — Hanc ἰάζω verbi originationem reicit Lob. Ell. I 356.

162, 9 Her. II 19, 21; Lehrs Her. 374. Cum apud Herodianum, Eustath. 1899, 58 et Theognost. 160, 3 sit ἱερωστί, codicis scripturam servavi, ut servavit b l. 20 et Bast ad Greg. Cor. ed. Schaef. 544 n. 81. Neque mutavi l. 13 ἱρωστί; cum Uhligio facit Egenolff I 839.

162, 15 cf. Lob. Rhem. 226.

162, 17 προκατειλεγμένα cum b Egenolff, ut adv. 157, 26 et 160, 3.

162, 19—20 cf. Lob. Ell. I 629 n. 15.

Ea adverbia in ῑ *quae alio modo orta sunt barytona esse solent. Mirum igitur non est barytona in* $\overline{\text{ις}}$ *abicere posse* $\bar{\text{ς}}$ *litteram* (nam abiecta

ea facta sunt adverbia in ῑ barytona, quae cum lege illa congruunt), *non posse abicere* c̄ *litteram oxytona in* ῑc̄. *Qua de causa* χωρίc, *postquam praeter legem* c̄ *abiecit, recte gravari videtur* (χῶρι), *ut* ἧχι ναίχι, *cum* οὐχί *acuatur. Analogiae satisfaciunt etiam* πρῶι *et* ὄψι *aeolicum* 162, 21 —163, 6. Cf. Her. I 505, 11—506, 17. II 464, 8—10. 831, 10—14.

162, 21 ἐδείξαμεν] 134, 28—137, 19.

162, 22 διὰ τοῦτο] 135, 10—13.

162, 23 lacunam decem undecimve litterarum recte expl. Dronke.

162, 24 lac. duodecim quattuordecimve litt. post οὐκέτι recte, ni fallor, Dronke explevit. Lehrs in Ann. litt. Jen. 1879 p. 224: οὐκέτι, ⟨ἐ⟩π⟨εὶ αὖθις ἀνάγκη⟩, quod minus placet: nam ἀνάγκη non est δίc τρίc εἰc ὀξεῖαν προάγεcθαι, sed ἀνάγκῃ οὐκέτι τὸ c̄ ἀποβάλλει, quia oxytona sunt.

162, 27 χῶρι] adv. 138, 18; Her. I 506, 9; AO I 443, 27; Ruhnken epp. ad Ernest. ed. Tittmann p. 50.

162, 28 ἧχι sine ῑ subscripto protulit Aristarchus, cf. schol. A ad Λ 76, schol. HM ad Υ 87; Her. I 505, 18; Herodianum ῑ ascripsisse ex Jo. Alex. 29, 9 seqq. aliisque locis apparet.

162, 28 εἴη ⟨ἄν⟩ Matth. I 74; v. comment. de Ap. consuet. — Cf. Her. II 202, 26.

162, 31—163, 2 ut Ap. dubitare videtur sitne πρωί an πρῶι scribendum, ita Herodianus oxytonesin postulat, cf. I 506, 7. II 464, 10; Lob. Ell. II 47. 229. 277; πρῶι Homero vindicarunt Bekker et Dindorf; v. Ebeling lex. Hom. s. v.

163, 4 ὄψι] Her. ind. s. v.; Ahr. diall. I 17 n. 29; Mei. I 46 § 8, 1.

163, 5 Her. II 932, 12.

163, 6 δεδείξεται] 193, 5 sqq., ubi de ὀψέ non agi monet Dronke III 328; cf. Matth. I 9.

Barytona sunt ea adverbia in ῑ *quibus adverbia in* θεν̄ *eiusdem radicis praesto sunt. Haec in* θεν̄ *servare solent* θ̄ *litteram, si in paenultima* ō *vel* ω̄ *habent; quae non habent, mutant* θ̄ *in* c̄. *Quamobrem* κεῖθι *possit notandum videri* (quippe quod non transierit in κεῖcι, quamquam nec geminam formam κεῖθεν nec ipsum in paenultima ō vel ω̄ habet); *sed per passionem* ἐκεινόθι *factum est, et quae per* πάθοc *orta sunt, non eas formas procreant quae affectae, sed quae plenae nativaeque voci aptae sunt* 163, 7—27. Cf. adv. 192, 15—193, 4; Her. I 501, 11—502, 2. 505, 13. II 343, 2.

163, 10 τοῦ cύνεγγυc ω̄] cf. Anon. gr. epit. ed. Egenolff p. 4, 25 ω̄ — ἀντιcτοιχοῦν τῷ ō.

163, 12 cf. adv. 187, 32—35.

163, 15—17 'nomina nominativo casu contracta non sequuntur in obliquis casibus analogiam contractorum, sed ita flectuntur quasi ceteri casus a nominativo non contracto descendant'.

163, 17 ἐν διαλέκτοιc τὸ χαρίηc] in severiore Doride, v. Ahr. diall. II 155 n. 3. — Τῇ λέξει] 'formae' vel 'vocis sono', v. adn. ad pron. 34, 21. adv. 147, 7; λήξει Lehrs in Ann. litt. Jen. 1879 p. 224; in idem inciderat Ska (in litteris ad me datis); sed τῇ λήξει τῶν εἰc ηc̄ ληγόντων inepte dictum esset pro τοῖc εἰc ηc̄ λήγουcι. Dronke mg. ascripsit κλίcει.

163, 21 οὐ τῷ πάθει ἀρκούμενον τοῦ cχήματοc, τῷ δὲ ἐντελεῖ ῥᾳδίωc] 'indem das ῥᾷ sich nicht an dem πάθοc genügen liefs (d. h. indem es sich nicht den Zusatz des β̄ entgehen liefs mit Rücksicht auf dieses

πάθος), sondern der vollen Form ῥᾳδίως folgte (und dieser entsprechend den Zusatz des β̄ annahm)'. Ex ἀρκούμενον puto supplendum esse ἀκόλουθον, quod Uhlig addi voluit, vel potius ἀκολουθοῦν.

163, 25 ἐκεινόθεν] adv. 187, 32—188, 2.

163, 27 post τοῦ θ̄ inserenda esse censeo quae adv. 192, 15—193, 4 leguntur. V. epim.

Pariter gravantur que per φι̅ *derivantur; his* ν̄ *assumere licet, quae ad multas alias terminationes accedit* 163, 28—164, 3. Cf. Her. II 201, 5. 563, 8. 602, 5; Lob. Ell. II 254 sqq.

163, 29 καὶ cὺν τῷ ν̄] Her. II 193, 18. 832, 28.

163, 30 lacuna octo decemve litterarum; exemplum excidisse videtur, fortasse χαλκόφιν, cl. adv. 164, 11. 165, 13, nam eadem afferre solet Ap. exempla.

164, 1 ἄμμι ἄμμιν] pron. 97, 20.

164, 3 καὶ delet Matth. I 29; ad pron. 7, 28. — Post παιcίν inserenda esse censeo quae nunc 194, 22—195, 22 leguntur. V. epim.

Vocabula de quibus antea dictum est adverbia putantur ab omnibus, in quibus est etiam Trypho. Gravantur sane, quod sunt derivata, sed sintne ita derivata ut adverbia evadant, dubium est: immo ita videntur derivata esse, ut pars orationis non varietur 164, 4—7. — *Id non de omnibus statuit Trypho, sed de eis tantum in quibus forma vocis primigeniae servata sit; ea in quibus mutatur forma, adverbiis adsignat. In his enim ne hoc quidem discerni posse, utrum singularis an pluralis insit; esse autem adverbiorum, numeros non discernere* 164, 8—15. *At primum opponi potest, apud Sicyonios formas in* φιν̅ *saepissime singularem indicare; deinde, ut* ἀπὸ χαλκόφι *idem est quod* ἀπὸ χαλκοῦ, *ita* ἀπὸ ὄρεcφι *nihil aliud significat nisi* ἀπὸ ὄρουc. *Sed ex forma nihil colligi potest, nam ad merismum eruendum nihil interest utrum forma derivando mutetur necne: merismus una constructione statuitur* 164, 15—33. — *Accedit quod omnis syllaba paragogica quae adverbia gignit uni eidemque constructioni inservit: illa vero in* φι̅ *et genetivum et dativum et accusativum significat. Itaque hae voces non sunt adverbialiter derivatae* 164, 33—165, 11. *Omnino in his nunquam forma vocis primigeniae integra servata est, nam ne* ἦφι βίηφι *quidem genuinam formam retinuerunt, immo* ῑ *detractam esse constat* 165, 11—19. Cf. Ebeling Lex. Homer. s. v. φι̅ φιν̅.

164, 5—6 ὡc ἕνεκα] v. adn. ad adv. 121, 8; comment. de Ap. consuet.

164, 8 εἰc τὴν ταυτότητα scil. τοῦ μεριcμοῦ.

164, 13 post Ἀτρείδαο add. Matth. I 64 ⟨ἢ καλῶν, ἢ Ἀτρειδάων⟩. Frustra.

164, 17 παρὰ Σικυωνίοιc] Ahr. diall. II 239, 1.

164, 25 πρόκειται] ut 120, 5 (155, 9); quem locum respici posse negat Dronke, sed fallitur; cf. epim.

164, 26 παραφθαρεῖcα τὰ τέλη] 'Vielleicht besser κατὰ τὰ τέλη' Ska II 26; vix puto hanc mutationem necessariam esse.

164, 31 παραcτήcομεν] adv. 184, 12—192, 14.

165, 2 Lehrs q. e. 41 n.

165, 4—11 cf. AO I 293, 7—25. Buttmann ausf. gr. Spr.[2] I 199 sqq.; Lob. Ell. II 254—261.

165, 5 ⟨ὡc⟩ δεξιόφιν ⟨καὶ⟩ ἀρ. Matth. I 70; ad pron. 7, 28.

165, 7 οὐρανία οὐρανίαφιν] 'cui fidem derogare non audemus' Lob. Ell. II 260; ὠρανίαφι Bast ad Greg. Cor. ed. Schaef. 659 n. 40; Buttmann

ausf. gr. Spr.[2] I 201 n. Grammaticorum testimonia Bergk congessit ad fr. 59 Alcmanis.

165, 8 οὐ] '? Conieceris αὖ πάcαc' Lehrs in Ann. litt. Jen. 1879 p. 224. Mihi codicis scriptura genuina videtur esse; 'talia augmenta', inquit, 'qualia sunt φιν δε alia, ubi non ad adverbia procreanda adhibentur, sed nominum formis efficiendis inserviunt, casus non regunt i. e. non certos quosdam casus sibi exposcunt, sed diversis casibus subfiguntur'.

165, 9 καὶ γὰρ — 11 πτῶcιν ἦν] 'nam τοιόcδε τοιοῦδε per casus flectimus, etsi eis δε paragogicum adhaeret, quod ceteroquin ad adverbia accedere solet (nominales igitur esse casus non desierunt); nam si per suffixam δε syllabam adverbia facta essent, indeclinabilia evaderent'. Itaque Dronkii coniecturam, quam olim (I 472) probabam, nunc non adopto. Particula ἄν omissa est a scriptore, v. comment. de Ap. consuet.

165, 11 cf. Lob. Ell. II 260.

165, 11—12 ὅτι ἐν τῷ ἦφι βίηφιν ὁλόκληρος ἡ παραγωγή] 'ἦφι βίηφι ita derivari ut nativa forma integra servata sit', v. paraphr.

165, 12 ἀφαιρετικὴ] ὑφαιρετική? Egenolff I 844; l. 17 ὑφαίρεcιν idem V. adnot. ad 167, 11.

165, 16—17 τὰ προκείμενα] i. e. χαλκόφιν, δεξιόφιν. — Ἀκουόμενα ἔχοντα cτοιχεῖα i. e. quia litterae quae ante syllabam paragogicam suppressae sunt, ῡ in χαλκόφιν, ν̄ in δεξιόφιν, antea audiebantur.

165, 18 cαφὲc οὖν (b, γουν A) ὅτι, κἂν ἐλλείψῃ τὸ ῑ, i. e. etiamsi ῑ in ἦφι βίηφι non ascribitur, sed prorsus omittitur, οὐ πρόδηλον ἕξει τὴν ὑποcτολήν scil. auribus.

e) *Adverbia in* ω̄, *sive a praepositionibus sive a comparativis superlativisque derivantur, sive cum dativis nominum forma congruunt, barytona sunt. Quaedam, ut* ἑκαcτέρω ἑκαcτάτω, *non e comparativis superlativisque adiectivorum facta, sed recta e positivo adverbiali* (ἑκάc) *orta sunt. Diverso modo* ἐπιcχερώ ἰώ *nata sunt; mirum igitur non est haec etiam accentu diversa esse* 165, 20—166, 11. Cf. adv. 167, 14—169, 11. 195, 23 —196, 11; Her. I 507, 17 sqq.; Dronke III 344.

165, 20—21 Lob. Ell. I 597.

165, 26 εἰ καὶ] 'wenn noch ausserdem'.

165, 28 ἐν ἄλλῳ τόπῳ] synt. 336, 22 sqq. 343, 3 sqq.; v. etiam adv. 195, 23 sq., quamquam ibi de causis non agitur.

165, 30 πρόc πρόcω] adv. 161, 21—22.

166, 6 ἐδείξαμεν περὶ τῶν εἰc ῑ ληγόντων ἐπιρρ.] 161, 4—163, 6. Codicis scripturam (Ska II 26) non muto; cf. adv. 164, 30 ἐντελῶc παραcτήcομεν περὶ τῶν εἰc θεν ληγόντων ἐπιρρημάτων. ib. 178, 23 ἐπεδείξαμεν καὶ περὶ τοῦ πρόcθεν πρόcθα. ib. 198, 25 περὶ οὗ εἴρηται περὶ τῶν ἀντωνυμιῶν (ἐν τῷ περὶ b).

166, 9 Uhligii correctio necessaria est, nam antea demonstravit Ap., quae forma vel origine diversa essent, ea etiam diversa esse accentu.

Adverbia in ω̄ *de quibus supra dictum est paroxytona sunt. Itaque* ἄνεῳ, *si quidem adverbium est, notabitur. Sed demonstravimus ea adverbia quae forma cum casu nominis congruunt, etiam accentu cum eo congruere. Ergo, quoniam* ἄνεῳ *ab attico* ἄνεωc *ducitur quod proparoxytonum est, ipsum quoque recte eodem accentu signatur, cum cetera in* ω̄ *eum accipere omnino non possint* 166, 12—21.

166, 14 καθὼc προείπομεν] 145, 6—7; haec verba post ἄνεῳ ponit Matth. I 48; 79, ubi sane aptius collocantur.

166, 17 ἕνεκα τοῦ τόνου κατώρθωται] 'quod ad accentum attinet, analogum est'.

166, 17 ἐδείκνυτο] adv. 144, 13—145, 25.

166, 20 Dronkii additamentum recipiendum esse censet Egenolff I 839; ac sane tum demum μέν particula quid sibi velit apparet; quamquam μέν solitarium non esse inauditum constat; v. Baeumlein Partik. p. 163, 2 all.

Adverbia in ω̅ *brevem paenultimam habere solent; qua cum regula non pugnat* εἴcω; *nam nativa forma est* ἔcω. *Altera* ρ̅ *in* πόρρω *atticae dialecto debetur: videtur enim ex* πόρῳ *ortum esse. Sunt qui illud hunc in modum factum esse censeant* πρόc — πόρc-ω — πόρρ-ω 166, 22 —167, 8. Cf. adv. 204, 18—19.

166, 23 ⟨καὶ τὸ⟩ ἄνω Matth. I 71; ad pron. 7, 28.

166, 24 δέδεικται] Id fortasse in libro de praepositionibus exposuerat. Quod dubium videtur Skae in Fl. vol. 103 p. 634.

166, 24 Τὸ ἄρα — 167, 8 θαρρεῖν] haec eicienda esse putat Matth. I 53; nam solo hoc loco et illo, quo ad hunc respiciatur, p. 204, 18, in syllaba positione producta epectasin statui, cum alibi et hac et simplici ἔκταcιc voce Ap. aut epectasin syllabicam, qua fini vocabuli nova syllaba adicitur, aut productionem brevis vocalis in vocalem natura longam significet. Quod quamquam ita est, tamen huic argumento non ita multum tribuerim, quia etiam ab aliis grammaticis complures vicissitudines uno nomine nuncupantur (v. Lob. Ell. II 143—4). Sed multo gravius alterum est argumentum. Optimo enim iure monet Matthias, ipsum Ap. statuere in formis cκάλλω θάλλω cφάλλω vocalem ᾰ cυcτέλλεcθαι, productam in Atticorum modum ᾱ esse in una μᾶλλον voce. 'Quo igitur iure vocula πόρρω, in cuius priore syllaba brevis ο̅ exstat, producta in Atticorum modum dici potest? Et cur, si illa producta esset, non esset etiam ἔξω?' Accedit tertium argumentum non minus grave. 'Nam verbis ἄλλωc τε κτλ. p. 167, 1 sqq. tamquam nova affertur adverbii πόρρῳ a substantivo πόροc derivatio, a qua iam in antecedentibus auctor tacite profectus est.' Sed ut concedo Matthiae haec argumenta gravissima esse, ita nego sequi ut totus locus 166, 24 Τὸ ἄρα — 167, 8 θαρρεῖν delendus sit. Quae inde a verbis ὃν τρόπον 167, 1 usque ad 167, 8 θαρρεῖν leguntur genuina esse videntur, praeterquam quod l. 3 post πόρῳ addendum videtur ⟨καὶ πόρρω⟩; quo facto ea quae sequuntur ἴcωc δὲ καὶ ὁ πλεοναcμὸc τῆc διαλέκτου quo referantur habent; atque haec ipsa, ni fallor, glossatori ansam interpolandi praebebant.

166, 29 'Quae nomina (κεραμεικόc βοεικόc) ille non sic sed per ῑ solum scripsisse videtur, ut saepissime leguntur in libris nostris' Lob. Proll. 320.

166, 31 ἐδείχθη] eam de μᾶλλον voce disputationem nunc desiderari monet Dronke III 328. — Cf. Her. ind.; Lob. Parall. II 399.

167, 3 ὁ πλεοναcμόc] alteram igitur ρ̅ in πόρρω abundare censet Ap., ut in πυρρίαc et πυρρόc. Hanc originationem ut prorsus incredibilem reicit Lob. Ell. I 625 sq.

Οὕτωc *plena forma est, non* οὕτω. *Nam a) adverbia in* ω̅ *non solent* c̅ *litteram assumere. b) Quae a nominibus triplicis generis derivantur, in* ωc̅ *exeunt* 167, 9—20. Cf. Lob. Ell. II 213—218.

167, 10 ut syllabam ita χρόνον dici posse παρεδρεύειν (in paenultima esse) puto. Itaque Dronkii emendatio videtur non esse necessaria.

167, 11 ὑφαίρεcιc servavi, ut servavit b pron. 93, 16; ὑφαίρεcιc et ἀφαίρεcιc promiscue usurpari monet Ska III 8; cf. adv. 165, 12; pron. 93, 13.

167, 13 cf. adv. 161, 2.

167, 15 de τριγενής μοναδικός sim. expositum est ad pron. 11, 29. *Qua cum regula* ἐγγυτάτω *sim. superlativa non pugnant;* ἐγγυτάτω *enim non ab* ἐγγύτατος *adiectivo, sed ab adverbiali comparativo originem habet. Quod debebat Trypho, qui legem illam sanxit, ad eam defendendam afferre. — Omnino autem non omnia adverbia comparationem admittunt; immo vero nulla admittunt nisi localia, eamque duplicem: nam aut ita comparantur ut adiectivum, aut ita ut adverbium evadat* (ἐγγύς-ἐγγύτερος, ἐγγύς-ἐγγυτέρω). *Iam cum ex ipso adiectivo comparativo adverbium comparativum fingi possit, duo sunt adverbia comparativa* (ἐγγύτερον ἐγγυτέρω), *itemque duo superlativa* (ἐγγύτατα ἐγγυτάτω). *Poteris igitur* ἐγγύτερον ἐγγύτατα *adverbia nominalia,* ἐγγυτέρω ἐγγυτάτω *adverbia-adverbialia appellare* 167, 21—169, 11.

167, 21 τὸ παράδειγμα] i. e. 'demonstratio per exempla', 'inductio'; cf. adn. ad pron. 71, 30—31. — 'Ενέχεσθαι] Ska in litteris ad me datis; cf. adv. 166, 3 οὐκ ἐνεχόμενα τῇ δοτικῇ παραγωγῇ. pron. 108, 16 τῷ γὰρ αὐτῷ ἐνέχεται λόγῳ. Antea proposueram (I 476) ἔχεσθαι πολλῶν ἀντικειμένων.

167, 23 cf. Buttmann ausf. gr. Spr.² II 342. 346 sq.

167, 24 de Velsen Tryph. 52. — "Οπερ] 'quare'; ad pron. 103, 7.

168, 6 de mira hac collocatione verborum ad pron. 42, 25 dixi. — Egger Ap. 200 n. 1.

168, 7 Ska in litteris ad me datis h. l. ita explicat: 'adverbia igitur de quibus sermo est (ἐγγυτάτω sim.) si a nomine derivata essent, difficile esset ad investigandum, ad quam rem vitium talium adverbiorum (qualia sunt ἐγγυτάτω sim.) spectaret (im Verhältnis wozu die Fehlerhaftigkeit solcher Adverbia bestände, d. h. im Vergleich womit solche Adverbia fehlerhaft wären), si in Hellenismo exstarent, vitium dico adverbiorum ταχυτάτω ἡδυτάτω' (sic enim pro ἀνωτάτω et κατωτάτω legendum esse censet). Mihi quidem illa λέγω — κατωτάτω addita esse videntur a quodam qui, quo spectarent verba τῶν τοιούτων ἐπιρρημάτων, non intellexerat. De formarum ἀνωτάτω sim. usu apud Atticos v. KWKrueger ad Thucyd. IV 110, 2.

168, 9 de vocabulorum παράδοσις παραδοχή usu v. ind.

168, 14—15 οὐκ — ἢ 'non tam' — 'quam', = οὐκ — ὡς adv. 170, 7—8; οὐ.. οὕτω — ὡς ib. 173, 2. V. comment. de Ap. consuet.

168, 21 cf. DThr. 28, 1.

168, 25 ὅτι ⟨τὰ ὑπερθετικὰ⟩ Matth. I 64; quod iure superfluum esse dicit Egenolff IV 49.

168, 28 ἡ συγκριτικὴ.. κατάληξις scil. ἡ εἰς ω̄.

168, 28—29 ἐπεὶ γὰρ — βραδυτάτω] 'nam quia non dicimus βραδυτέρω, ne βραδυτάτω quidem dicimus'; οὐδὲ γὰρ — ἐπίρρημα] 'nam ne ea quidem forma adverbialis quae antea exstare debebat exstabat'; quid intersit inter προκείμενον et παρακείμενον ad adv. 135, 8 exposui; v. ind.

168, 31 τὸ ἐγγύτατος ἢ ⟨ἐγγυτάτω ἢ] Egenolff I 844; ad pron. 7, 28.

169, 4 ad πληθυντικὸν addi ὑπερθετικὸν non est necesse, sed flagitat sententia ut ἐπίρρημα inseratur: nomini enim opponitur adverbium; cf. adv. 153, 11.

"Αφνω *ex* ἀφανῶς, *abiecta* c̄ *littera, factum est. Quae mutatio simul causa fuit cur accentus retraheretur* 169, 12—19. Cum Ap. consentit Her. I 507, 19. II 238, 16. 540, 2.

169, 12 Ni fallor, pro οὐ προφανῶς ἐπιδεξάμενον τὴν προκειμένην ὀνοματικὴν τριγένειαν scribendum est ἐπιδειξάμενον: ἄφνω per πάθος ortum non patefacit originem duci a nomine trium generum; contra ἄφνω qui potest ἐπιδέξασθαι τὴν προκειμένην ὀνοματικὴν τριγένειαν? cf. synt. 133, 14 οὐκ ἄλλως οὔτε πλεόνασμά τις ἐπινοήσειεν οὔτε ἔνδειαν, εἰ μὴ πρότερον ἡ φωνὴ ὁλόκληρος ἐπιδειχθείη, ἵνα τὸ ἐγγενόμενον πάθος τὸ ἕτερον ἀποτρίψηται, λέγω τὴν ἔνδειαν ἢ τὸν πλεονασμόν.

169, 15 cf. synt. 340, 18—344, 6*); Lob. Ell. I 222.

169, 17 μοναδικά] ea videntur dici adverbia, quae a nominibus unius terminationis derivantur, ut τόνῳ sim.; ad pron. 11, 29. Sed cum eadem lex etiam de eis adverbiis valeat, quae a praepositionibus adverbiisque derivantur (165, 20 sqq.), haereo in μοναδικά verbo. Conieci ⟨μὴ⟩ μοναδικὰ ὄντα: 'ea dico adverbia quae non sunt singularia', ut sunt ἐπισχερώ ἰώ.

169, 19 post ἐδείχθη inserenda esse censeo quae adv. 195, 23—196, 11 leguntur. V. epim.

f) *Adverbia in* ως *communi usu recepta aut barytona aut perispomena sunt. Qua in re genetivum pluralem eorum nominum, e quibus facta sunt, sequuntur. Quam legem veram esse apparet et ex doricis formis et ex ea re quod adverbia aut admittunt aut non admittunt eas mutationes, quae in genetivis pluralibus aut admittuntur aut non admittuntur* 169, 20—170, 21. Cf. Her. I 513, 11 sqq.

169, 20 κοινολεκτούμενα] pron. 92, 20 αἱ πληθυντικαὶ κοινολεκτοῦνται κατ' εὐθεῖαν πρός τε Ἰώνων καὶ Ἀττικῶν, ἡμεῖς ὑμεῖς σφεῖς.

169, 21 Egenolff I 844 cum Koenio (ad Greg. Cor. ed. Schaef. 313) περισπᾶται legit, cl. 170, 1. 5.

169, 22 e cod. Barocc. 50 fol. 107 (= AO II 164, 16) b attulit haec: καθόλου τὰ εἰς ως ἐπιρρήματα τῶν γενικῶν πληθυντικῶν ἔχουσι τὴν γραφὴν καὶ τὸν τόνον· οἷον καλῶν καλῶς, σοφῶν σοφῶς. Δωριεῖς δὲ τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ος ὀξυτόνων ἐπιρρήματα ὀξύνουσιν· οἷον σοφός σοφώς, καλός καλώς. Her. II 932, 8—11. Ahr. diall. II 33, 18.

169, 23 cur ὅτε pro ὥστε scribendum sit (Ahr. l. s. s.) causam non video; haec enim est sententia: 'Dorienses καλώς acuto tono signarunt, ita ut fieri non posset quin in fragmento quod sequitur inclinato accentu scriberetur.'

169, 24 κατὰ τὸ ἑξῆς εἰρήσεται] hanc disputationem desiderari vidit Dronke III 328; cf. Matth. I 9.

169, 25 impedita sane est collocatio verborum; sed v. quae ad pron. 42, 25 congessi exempla. De ὥς cf. Her. I 514, 15. Lehrs Arist.[2] 386.

169, 27 κεφαλ.] Lob. ad Phryn. 271. — Vahleni coniecturam marg. ascripsit Dronke. Ska in litteris ad me datis.

170, 5—6 διὰ τὸν — πληθυντικῇ] haec delet Matth. I 35. 'Quam (explicationem) supervacaneam et falsam esse contendo; dici enim nequit adverbium aut perispomenon aut barytonon esse propter accentum, qui est in genetivo plurali, sed propterea, quod eius accentum accipit.' Haec se non intellegere optimo iure profitetur Egenolff IV 47; neque ipse intellego; omnino enim nihil interest utrum illo modo an hoc modo res dicatur.

---

*) synt. 341, 17 παρὰ δὴ οὖν τὸ προκείμενον ὄνομα παρείπετό τις σύνταξις ἐκ γενικῆς πτώσεως τὸ ἐξαφανίης (sic A[2] in ras.) . . . παρὰ δὴ τὴν προκειμένην σύνταξιν συγκοπὴ μὲν [διὰ delendum] τοῦ ᾱ κατὰ μέσην συλλαβὴν ἐγίνετο.

170, 7 h. l. Ap. ἑτερόκλιτον dicere, quod pron. 11, 4 et 13, 1 ἑτερόπτωτον dixerit, monet Egenolff I 844.

170, 7—8 οὐ — ὥς] ad adv. 168, 15; Matth. I 64 μέγας ⟨ἀλλὰ μεγάλ⟩ως παρὰ; sed haec corruptela potius est quam medela, cf. Egenolff IV 49.

170, 8—16 edidit haec Koen ad Greg. Cor. ed. Schaef. 313.

170, 12 ἄλλως καὶ τηνῶς] Ahr. diall. II 32, 15.

170, 17 ἐν ἑτέροις ἐδιδάξαμεν] pron. 33, 20—24.

170, 18 ἅπαξ] 'interdum'; coni. 252, 22; Ritschl praef. ad Thom. Mag. 88.

170, 20 ψευδέως delet Matth. I 31; ad pron. 7, 28.

Nec mirum est sic accentus poni, ut καλῶς παγκάλως *quidem, sed* σαφῶς ἀσαφῶς *evadat; nam* παγκάλως ἀσαφῶς *non ab adverbiis* καλῶς *et* σαφῶς, *sed a compositorum nominum* πάγκαλος *et* ἀσαφής *genetivis plur.* παγκάλων *et* ἀσαφῶν *derivata sunt* 170, 22—29.

170, 24 cf. adv. 134, 14—18; coni. 232, 9—11.

170, 25 οὐδὲ γάρ] 'iniuria tamen in hac re offendunt, nam' e. q. s.; ad pron. 14, 12.

170, 26 προεκκειμένων] ad adv. 135, 8.

170, 29 καὶ ἀσαφῶς del. Matth. I 31; ad pron. 7, 28.

Genetivus autem pluralis, quem sequatur, praesto non est ὥς *adverbio; nam si* τῶν *esset,* τῶς *evaderet. Neque vero* τώς *prius est quam* ὥς; *immo postea factum, ut ad* ὥς *referatur. Acutum igitur habet* ὥς, *quia ex* ὅς, *quod idem est atque* οὗτος, *ortum est. Ita fit ut* ὥς *et demonstrationi et relationi inserviat, et ut quaedam communia habeat cum* οὕτως, *velut utrumque* ς̄ *abicere potest. Etiam in aliis orationis partibus quaedam derivativa eiusdem generis modo a genetivo, modo a nominativo descendunt* 170, 30—172, 7. Cf. Schmidt Beitr. 213.

170, 30 post longam disputationem ad conclusionem progreditur Dyscolus. Ea vero haec est: 'Demonstravimus igitur, talium adverbiorum tonos ad nominum genetivos plur. accommodatos esse. Itaque ὥς (quod acutum habere supra dictum est) pugnaret cum hac regula (scribo 171, 1 ⟨οὐκ⟩ εὐθύνεσθαι scil. ἄν; εὐθύνεσθαι autem est = κατωρθῶσθαι, 'analogum esse': pron. 81, 6. 7; οὐκ εὐθύνεσθαι igitur est 'pugnare cum analogia'), si evinceres ei genetivum plur. circumflexo insignitum praesto esse. Atqui praesto non est; nam genetivus sonat τῶν, a quo ὥς omnino duci non potest. Iure igitur ὥς acuitur.'

171, 2 παρεκκείμενος hoc uno loco, ni fallor, apud Ap. legitur; sed idem de προεκκείμενος dicendum est; ad adv. 135, 8.

171, 3 καὶ τὸ τώς ἄλογόν ἐστιν (sic b pro codicis scriptura ἀνάλογον restituit; fortasse scripsit Ap. ἀνάλογον ⟨οὐκ⟩ ἔστιν) = καὶ τὸ τώς οὐκ εὐθύνεται, 'τώς ipsum quoque pugnat cum analogia'. — Κἂν ἴσως Matth. I 74; v. comment. de Ap. consuet.

171, 4 Lob. ad Ai.[3] 307; Lehrs Arist.[2] 386.

171, 5 ἔχεται quod conieci recipiendum erat.

171, 7 ἡ χρῆσις ἡ παρ' Ἕλλησιν] ad pron. 23, 18.

171, 10 τῶν πλαγίων] τῶν πτώσεων. Egenolff I 844, col. pron. 67, 23; recte.

171, 11—15 praecipit igitur Ap. quattuor esse vocabula voce paria, genere vel merismo inter se diversa: ὅς ἀόριστον μόριον = quicunque, ὅς σύναρθρος ἀντωνυμία = suus; ὅς ὑποτακτικὸν ἄρθρον = qui in apodosi; ὅς ἀντωνυμικόν = hic. Cf. Uhlig in ind. DThr. s. v. ἀόριστος; Egenolff V 124—5.

171, 21 idem fragmentum est synt. 156, 22; adv. 203, 25; plenius pron. 48, 28; Alcmani tribuit Ahrens, qui modo ὤτε, modo ὤ τε scripsit (diall. II 149, 9a. 208. 377, 15. MRh VI 234): Bergk olim adespotis lyricorum reliquiis inseruerat, in ed. III p. 1359 Epicharmi esse voluit. —

Ab hoc ὥς adverbio, vel decurtato ὤ, quod idem valet atque οὕτως, secernendum est ᾧ in ᾧτε, quod idem significare atque ὥσπερ vel καθάπερ et ab ὡσεί derivari praecipit Herodianus (v. I 494, 4. II 610, 20), cuius pedisequos sane mirum est omnes (Io. Alex. 32, 6; Eustath. 117, 41; EM 825, 23; V ad EM 822, 50) praeter Ep. Cr. 446, 28 hoc ipsum fragmentum sic exhibere ᾧτε (vel ᾠτε) χερνῆτις (vel χερνᾶτις) γυνή, ut dubium videatur rectene apud Herodianum versus Homeri M 433 restitutus sit. Cf. Bergk in Philol. XXII 8. — Ceterum ὤ τε voculas in fragmento illo (= καὶ οὕτω) seiunctim scribendas esse ex tota Apollonii disputatione apparere censeo.

171, 22 κατὰ τοῦτό γε] GFSchoem. II 14 = opusc. IV 258; κατ' αὐτοῦ γε KLehrs Quaest. epic. spec. I Progr. Regim. 1825 p. 2.

171, 25—26 τὰ κτητικὰ τῶν εἰς $\overline{\text{κος}}$ ληγόντων] τῶν κτητικῶν τὰ εἰς $\overline{\text{κος}}$ λήγοντα Egenolff I 844; quod probat Matth. I 85 et ipse probo; Matth. ib. pro ἀλλὰ τὸ θηλυκὸν παρ' εὐθεῖαν scribit ἀλλ' ἀπὸ θηλυκοῦ παρ' εὐθεῖαν; praetulerim ἀλλὰ τοῦ θηλυκοῦ παρ' εὐθεῖαν.

172, 1 ἡδύλος hodie non legi nisi proprium monet Lob. Proll. 123.

172, 2 ἐμποδοῦν est etiam adv. 185, 16 in A; Lob. Ell. I 597; Ska II 27.

172, 7 τινα] πτωτικά KLehrs Quaest. ep. spec. I Progr. Regim. 1825 p. 2.

Correlativa igitur sunt ὥς τώς πῶς ὅπως. *Itaque dixerit fortasse quispiam, interrogativa eundem accentum assumere atque absoluta; ergo, ut* ποῦ *et* οὗ *tono conveniant, ita* ὥς *circumflecti oportere, ut cum* πῶς *accentu congruat. Sed ut* ὥς *iure acutum habet, ita* πῶς *recte circumflexo notatur. Interrogativa enim vocabula suapte natura sunt barytona; quare monosyllabis, ut potestate saltem sint barytona, circumflexus imponitur. Ita fit ut relativa quae e monosyllabis interrogativis* $\overline{\text{o}}$ *praefixa nascuntur, accentum retrahant; quae e bisyllabis oriuntur, ea accentum retrahere opus non est, quia per se ipsa barytona sunt* 172, 8—173, 12. Cf. pron. 29, 5.

172, 10 quid τάξις h. l. sibi velit non extrico; an ⟨συνύπ⟩α⟨ρ⟩ξις? cf. adv. 194, 1 ἔστι καὶ συνύπαρξις τῶν εἰς $\overline{\text{τε}}$ ληγόντων ἐπιρρημάτων.

172, 12 τοῖς κατὰ ἀπόλυσιν] ex eis quae sequuntur elucet τὰ κατὰ ἀπόλυσιν esse οὗ, ἡνίκα, ᾗ, ὥς, quae, quasi propria appellatio non sit in promptu, τὰ δίχα τοῦ $\overline{\text{τ}}$ dicuntur adv. 173, 13. 17. Quam rem miror non tangi ab Egenolffio in accurata de huius generis nominibus expositione V 124—25. Hoc autem nomine τὰ κατὰ ἀπόλυσιν, quo neque Ap. alibi utitur nec Dionysius Thrax usus est, quid significetur quaerimus. Schmidt Beitr. 578 putat, τὰ κατὰ ἀπόλυσιν eodem sensu usurpari quo ἀπόλυτα dicuntur pronomina vel positivus, 'frei von Beziehung'; quod si ita est (neque video quo alio modo res expediri possit), appellatio 'soluta relatione' vel 'definitione' eodem fere redit quo ἀόριστα. Itaque haec adverbiorum correlativorum genera distinguit Dyscolus: ποῦ πῇ πῶς sim. = πευστικά πυσματικά πύσματα πεύσεις· που πη πως encl. = ἀόριστα vel ἀοριστούμενα (adv. 126, 18. 20)· οὗ ᾗ ὥς = τὰ δίχα τοῦ $\overline{\text{τ}}$, τὰ μὴ ἔχοντα τὸ τ (ib. 178, 16), τὰ κατὰ ἀπόλυσιν· τοῦ τῇ τώς = τὰ ἀνταποδοτικά, τὰ μετὰ τοῦ $\overline{\text{τ}}$ (ib. 173, 14. 18)· ὅπου ὅπῃ ὅπως = τὰ ἀναφορικά.

172, 12 de horum accentu cf. adv. 149, 2—5; Her. I 560, 8; EM 78, 30.

172, 16 ἀπο δέδεικται] adv. 149, 2 sqq.; ib. 169, 25—172, 7.

172, 17—18 Ska II 27; KLehrs proposuit in Ann. litt. Jen. 1879 p. 224 ὁμολ., ⟨ἔτι καὶ⟩ τοῦ ἀπὸ τοῦ τ̄ ἀ. κ. ὀ. π. ⟨λεγομένου⟩. Sed nescio an nihil mutandum sit; genetivus τοῦ — ἀρχομένου pendere videtur a μᾶλλον vocula quae praecedit, quasi dixerit Ap. τί γὰρ οὐχὶ ὁμολογήσουσι τὸ πῶς μᾶλλον ἡμαρτῆσθαι τοῦ ἀπὸ τοῦ τ̄ ἀρχομένου κατ' ὀξεῖαν προφοράν;

172, 20 προαποδεδειγμένου] adv. 149, 2 sq. 169, 25—172, 7.

172, 21 ἢ δυνάμει] 'Das letztere geht auf die perispomena, die auch wir so anzusehen pflegen: aber de pron. 43 B [35, 9] und de synt. 134, 16 heissen sie δυνάμει ὀξυνόμενα' Ska II 27. — Cf. synt. 310, 4 οὐδὲ πάντα τὰ πύσματα βαρείᾳ ἐστὶ τάσει, ubi reponendum ⟨ἐν⟩ βαρείᾳ ἐ. τ.; pron. 28, 18.

173, 1 totum hunc locum illustrat Lehrs Arist.[2] 385.

173, 2 οὐ . . οὕτω — ὡς] non tam — quam; ad adv. 168, 14—15.

173, 3 cf. Theod. Hilg. I 388, 12.

173, 3 ἀναφορικά] ὅπως ὅπῃ ὅπου sim.; ad adv. 172, 12.

173, 6 τῶν ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν scil. πυσμάτων, ut πότε ποῖος πηνίκα· οὐ ταὐτὸν ἀναδεχομένων, i. e. non ipsa quoque, ubi praefixa ο̄ in anaphorica transmutantur, accentum retrahunt, sed accentum in paenultima servant, διὰ τὸ κατὰ φύσιν ἔχειν τὸν τόνον, i. e. quia iam gravantur, quod cum natura interrogativorum et anaphoricorum, quae ex interrogativis nascuntur, convenire dicit Dyscolus.

173, 9 Ahr. diall. II 33 n. 17.

Interrogativa (πῶς) *cum anaphoricis* (ὅπως) *ita cohaerent, ut ea et simul exstare et eodem tono* (aut gravi aut acuto) *notari necesse sit; non ita cohaerent cum* τοῖς δίχα τοῦ τ̄ (ὥς) *nec cum* τοῖς μετὰ τοῦ τ̄ *vel* τοῖς ἀνταποδοτικοῖς (τώς); *rursus* τὰ δίχα τοῦ τ̄ (ὥς) *arte coniuncta sunt cum* ἀνταποδοτικοῖς (τώς). *Itaque* ἕως *et* ὄφρα *sibi exposcunt* τέως *et* τόφρα, *non exposcunt* πέως ὁπέως, πόφρα ὁπόφρα. *Ita fit ut* τώς *et* ὥς *tono congruant, non congruat* πῶς 173, 13—28. Cf. adv. 202, 12—23.

173, 13 συμπαθείας ἔχεσθαι est 'ita inter se cohaerere, ut alterum sine altero exstare vel accentu ab alterius accentu diverso uti nequeat'.

173, 19 συνεξέρχεται] 'eundem exitum habent', i. e. eandem formam praeter initium. Pro συνεξέρχεται (cf. adv. 183, 15) KLehrs in Ann. litt. Jen. 1879 p. 224 proponit συνεξείργεται cl. 533, 13 [adv. 123, 11], quod ab h. l. prorsus alienum est.

Hactenus de eis adverbiis in ῶς *disputatum est, quae constat a casualibus orta esse.* Sequuntur iam ea in ῶς, quae unde orta sint ambigitur 173, 29—176, 6.

Ἕως *primitivum esse videtur; eius antapodoticon est* τέως 173, 30—31. Cf. adv. 198, 20. 173, 21; Egger Ap. 197, 2. Sitne mutila haec 'discussio', dubium videtur, quia Apollonium nihil habere apparet, quod de ἕως vocis origine proferat.

Αὔτως *quomodo factum sit dubium est. Ex* οὕτως *ortum esse censet Trypho; sed si id statuimus, qui notionem 'frustra' induere possit nescimus. Itaque aut hoc quoque pro primitivo accipiendum est, aut assentiendum Heraclidae, qui* αὔτως *ex* ᾱ *privativo et* οὕτως *coaluisse sibi persuasit* 174, 1—11.

174, 3 Tryphonem αὔτως scribi voluisse apparet; idem tutatur Aristarchus adversus Zenodotum, cf. Lehrs Arist.[2] 152; (schol. B ad A 133; AV ad Σ 584; AP III 125, 4). In AO I 5, 10 quae disputatio migravit in EM 172, 41 et EG 94, 47, ab ἐτός et ᾱ derivatur, quam originationem dubitanter Herodiano assignat Lentz II 315, 22—30. Cf. Buttmann Lexil. I 34; GHermann opusc. I 338. III 190; Lentz in Philol. I 715; de Velsen Trypho 53; La Roche, Text, Zeichen und Scholien des Venetus 9; id. h. T. 209 sqq.

174, 6 καὶ αὐτό] 'ipsum quoque', ut ἕως quod praecedit.

174, 6 Ἡρακλείδῃ] Heraclidem dicit Milesium, cuius librum περὶ καθολικῆς προσῳδίας commemorat synt. 332, 15. 334, 27; ex eodem sine dubio etiam h. l. desumptus est. Cf. LCohn, De Heraclide Milesio grammatico in Berl. Stud. I 603—718, seors. Berol. 1884, et Frye, De Heraclidae Milesii studiis Homericis in Leipz. Stud. VI 93 sqq.

174, 7 quod GFSchoemann proposuit (II 14 = opusc. IV 259), vereor ne non conveniat cum Ap. consuetudine; qui, quantum memini, κατὰ στέρησιν vel ἐν στερήσει εἶναι aut cum genetivo eius vocis coniungit quae negatur, aut cum his τὴν διὰ τοῦ ᾱ, ut adv. 144, 17 κατὰ στέρησιν οὖν τὴν διὰ τοῦ ᾱ ἐγίνετο ἄνιος; cf. ib. 137, 4. 194, 29; coni. 231, 10; aliter comparatum est synt. 56, 23 τὰ ἐν στερήσει λεγόμενα. — Συναλοιφή = κρᾶσις, cf. Lob. Ell. I 315. — Μενέλας] Ahr. diall. II 199 n. 8.

Adverbia quae in $\overline{χως}$ *desinunt quoniam a numeralibus ita derivari solent, ut* $\overline{κις}$ *in* $\overline{χως}$ *transeat, numero syllabarum adaequato, quaeritur quid sit quod* διχῶς τριχῶς *una syllaba voces* δίς τρίς *superent. Atque poteris sane dicere,* διχῶς *ex* διάκις *factum esse: sed formae non conveniunt. Praestat igitur sic statuere, vocalem* (ῑ) *primitivarum vocum* (δίς τρίς) *servatam esse, ne stirps prorsus oblitteraretur* 174, 12—32. Cf. Her. I 513, 11 sqq.

174, 12 Ska II 27. Dronkii emendationem probat Egenolff I 839.

174, 18 Καὶ] Κἂν Matth. I 74; v. comment. de Ap. consuet.

174, 21 ⟨τοῦτο⟩ superfluum; ἐμποδίζει = impedimento est, ut synt. 136, 3 τὰ ἐμποδίζοντα = impedimenta.

174, 27 Her. II 486, 4—13; Lob. Ell. I 449. 463.

174, 28 Lob. ad Phryn. 551; Ell. I 281.

Sunt qui scribant ἥσύχως *et* ἥσύχῃ, *quia talia adverbia in* $\overline{ως}$ (ab adiectivis in $\overline{ος}$ derivata) *cum genetivis* (plur.) *accentu convenire solent. Eorum analogiam sequuntur adverbia gemina in* $\overline{η}$. *Contra qui* ἡσυχῶς ἡσυχῇ *scribi volet, id fieri dicet, ut illa cum ceteris in* $\overline{ως}$ *et* $\overline{η}$ *adverbiis adaequentur* 175, 1—24. Her. I 489, 1—4. 490, 23. 513, 12.

175, 8 Schaefer ad Greg. Cor. 214*.

175, 12 Ahr. diall. II 34, 19.

175, 19 ἴσαμι] Her. II 843, 30—31.

175, 21 ἴσας] Her. I 470, 20.

175, 22 κωλύοι] κωλῦον Matth. I 74; v. comment. de Ap. consuet.

Νουνεχόντως *illud Menandri notamus, quod ei casuale a quo derivatum sit praesto non est. Sed saepius fit ut e duabus vocibus una coalescat; ita ex* νοῦν *et* ἔχων *unum* νουνεχόντως *ortum est* 175, 25—176, 6. Cf. synt. 303, 6—304, 25*); Her. I 514, 12; Lob. ad Phryn. 599. 604.

*) synt. 303, 13 τὸ γὰρ Διὸς κόρος παροξυνόμενον μὲν (addendum est ⟨καὶ ὀξυνόμενον⟩, nam ἡ μονὴ τοῦ τόνου ἡ καθ' ἕκαστον μόριον premitur) τὴν γενικὴν ἔχει ἰδίᾳ νοουμένην. Eadem de causa 304, 4 inter κατὰ τὴν ἀρχὴν et ἔχον τὴν ὀξεῖαν inserendum est ⟨δὶς⟩, cl. 304, 5.

Apollonii verba excerpsisse Etymologum vidit Lob. Ell. I 558, simul monens Ap. oblitum esse Isocratis; apud eum enim νουνεχόντως septies legi; sed his locis omnibus Benseler restituit νοῦν ἐχόντως.

176, 1 τὰ illud Bekkeri recipiendum erat; post πάγος add. ⟨τὸ⟩ Matth. I 70; ad pron. 7, 28. — Lob. Ell. I 552.

176, 2 Lob. Ell. I 558 monet Bekkerum hoc quidem loco ταυτότης, sed apud Aristot. Nicom. VIII 14 p. 1161ᵇ 31 ταὐτότης scripsisse; ceterum etiam apud Aristot. Anal. pr. 28 p. 45ᵃ 22 Bekker scripsit ταὐτότης, Bonitz autem in ind. ubique ταυτότης. — Interpunctio mutanda est; 175, 29 post παραλαμβάνεται punctum delendum; quae sequuntur exempla uncis ( ) includenda, deinde comma ponendum ante συσταίη.

g) *Adverbia in ου̅, sive a nominibus sive ab alia orationis parte originem traxerunt, circumflectuntur.* Ὅπου *autem anaphoricorum quae ab ο̅ incipiunt analogiam sequitur* 176, 7—27. Cf. adv. 193, 20—29. Dronke III 342.

176, 12 ὃ — παρακεῖσθαι] 'quod nescio an a τέλος duci possit'; pro ὁπότε Lehrs in Ann. litt. Jen. 1879 p. 224 proponit ὅπερ; idem l. 13 pro ἐπέκτασιν legit ἔκτασιν, addens 'ἔκτασις in eadem re infra p. 607, 4 [193, 22]. Orio dicit (p. 152) τροπῇ'. V. ind.

h) *Adverbia in οι̅ derivativa circumflectuntur. Quare* οἶκοι πόποι εὐοῖ *notabilia esse videntur; contra* μέσοι *aeolicum gravari mirum non est, quia Aeoles barytonesin adamaverunt* 176, 28—177, 12. Cf. Her. I 502, 3—17; Lob. Ell. II 252.

176, 30 Ska II 27 cl. adv. 589, 6 [177, 15].

177, 1 δεδείξεται] adv. 192, 9—14. 192, 18—193, 4.

177, 2 ὢ πόποι δυσὶ τόνοις χρῆται Her. I 503, 1. Lehrs Arist.² 118—20; ὢ scribit Egenolff I 839.

177, 3—4 cf. adv. 127, 21.

177, 4 εὐοῖ] cf. Her. I 503, 13. 547, 9. II 301, 29. Lob. Aglaoph. 1042; Lehrs Her. p. 96*; GFSchoem. II 5 = opusc. IV 246, 2; Uhlig II 36. 37.

177, 5 παρὰ τοῖς περὶ τὸν Ἀλκαῖον 'apud Alcaeum'; cf. l. 11. 197, 13; Ahr. I 17, 26; Mei. I 193. OHoffmann II 168, 17. 535.

177, 8 οἶκοι] Lob. Ell. II 252.

177, 12 κατὰ τὸ Αἰολικὸν ἔθος] Ahr. diall. I 10; Mei. I 31 sqq.; OHoffmann II 526.

i) *Adverbia in δε̅ localia quae unam vocem efficiunt proparoxytona esse et α̅ in paenultima habere solent.* Ἐνθάδε *igitur abnorme est, primum propter accentum, deinde quod ei cognatum nomen praesto non est, tum quod abiecto δε̅ suffixo localem notionem retinet. Videtur igitur ad similitudinem* τοιόσδε τοσόσδε τημόσδε *sim. vocum directum esse. Quamquam memorabile est eum in modum nulla vocabula amplificari solere nisi antapodotica quae a τ̅ incipiunt* 177, 13—178, 18. Her. I 498, 24. 499, 4. II 114, 33. 200, 26; Lehrs q. e. 40—44.

177, 23 v. enarr. ad adv. 180, 13—181, 10.

177, 32 ἐν αἰτιατικῇ εἶναι τοῦ ἅλα] Matth. I 85 τῇ ἅλα; sane aut sic legendum est aut τοῦ ἅλς.

178, 3 καταβιβαζομένου] i. e. quia in paenultimam depressus est accentus.

178, 11 τῆσδε τῆς] τῆς αὐτῆς Egenolff I 844; non necessarium hoc.

178, 14 ἀνταποδοτικοῖς] ad adv. 172, 12.

178, 17 ἦμος] Lob. Ell. II 240, 1.

Eadem de ἐνθένδε *dici possunt* 178, 19—24.

178, 20 ἔξωθεν h. l. finem vocabuli significat, ut pron. 86, 25; Ska III 4.

178, 22 ἀπεδείχθη] adv. 153, 22—154, 21.

178, 23 ἀπεδείξαμεν] adv. 153, 20. 155, 3; ἀποδεικνύναι περί], ad adv. 166, 6.

Ὧδε *Aristarchus praecipit apud Homerum nunquam notionem localem habere, sed qualitatem significare, cum vulgari usu notio 'huc' recepta sit. Ac sane non eodem modo formatum est quo cetera adverbia in* δε *localia. Praestat igitur illud eis in* δε *adverbiis adnumerare quae eandem habent potestatem atque primitiva* (τῆμος τημόσδε, ὥς ὧδε) 178, 25—179, 17. Cf. adv. 202, 27—36. Her. I 496, 24. 497, 1. II 201, 9. 931, 25. Quod Aristarchi praeceptum ut refutare conati sunt Buttmann gr. Spr.[2] II 362, Bekker Monatsber. der Berl. Akad. 1864 p. 450, hom. Blätter II 38, 29, ita tutatur Lehrs Arist.[2] 70—72. 379—382; cf. Ebeling Lex. Hom. s. v. ὧδε.

178, 28 τῇ μὲν παραγωγῇ τῇ διὰ τοῦ δε — 179, 1 ἐπίρρημα] i. e. 'ὧδε quod per δε syllabam paragogicam derivatum est, usu vulgari in numerum localium adverbiorum recipi absonum non erat'. Lehrs in Ann. litt. Jen. 1879 p. 224 τὴν μὲν παραγωγὴν τὴν κτλ.: sed haec mutatio non minus superflua videtur esse quam ea quae ab OSchneidero I 647 proposita est.

179, 5 ὅπερ] 'quod si respicis', i. e. 'si respicis quomodo illa facta sint'; de hoc ὅ ὅπερ pronominis usu disputavi ad pron. 103, 7.

179, 7 aliter τόδε explicavit Bekker hom. Blätter II 38; cf. Ebeling Lex. Hom. s. v. ὅδε IV. — GFSchoem. II 14 = opusc. IV 259.

179, 9 Lehrs q. e. 43*.

179, 13 Lehrs Arist.[2] 382.

179, 14 ὥς] adv. 202, 34.

Sed in eius modi adverbiis cum forma primigenia integra servari soleat (τῆμος τημόσδε), *mirum fortasse videtur ab* ὥς *non* ὧσδε *sed* ὧδε *derivari. Quamquam excusatur et dorica forma* ὧ *et* ὅδε *voce, quae similiter ex* ὅς — δε *facta est* 179, 18—28. Cf. Ahr. diall. II 378, 15.

Offendat fortasse quispiam in eo, quod adverbia in δε *non a formis quae a vocalibus incipiunt* (οἷος ἡνίκα), *sed ab antapodoticis* (τοῖος τηνίκα) *derivari solent. Sed ut in initio* οὗτος *pronominis, ita in initio* ὧδε *adverbii* τ *deest* 179, 29—180, 12.

179, 29 καθὼς εἴπομεν, ὅτι] ὅτι, καθὼς εἴπομεν Matth. I 79. Hoc non esse necessarium iure dicit Egenolff IV 50. — Εἴπομεν] adv. 178, 14.

180, 1—2 ἐν τῷ περὶ ἀντωνυμιῶν] 56, 22—57, 9; synt. 49, 22. 109, 19. 111, 20; Lob. Ell. I 132; Ahr. diall. II 265 sqq.

180, 6 Ahr. II 265, 1. 266, 2.

180, 9 προστίθησι] προστιθεῖσιν Egenolff I 844; quod non probo: subiectum est τὸ ἄρθρον, ut l. 8.

180, 10—11 mimi hanc esse inscriptionem suspicatur Ahr. diall. II 468.

Verba in δε *de quibus supra sermo erat* (οἴκαδε ἄγραδε sim.) *re vera adverbia sunt. Sed* οἶκον δέ, ἀγρὸν δέ *sim. constructionem illam quidem adverbialem habent, sed adverbiis adnumeranda non sunt. Fuerunt sane qui* οἶκονδέ *sim. unam esse orationis partem sibi persuaderent* (et adverbiis tribuerent), *his de causis. a)* 'Οἶκονδέ *sim. immutabilia sunt, ut adverbia. b)* δε *in* οἶκονδέ *non potest esse* δέ *coniunctio copulativa* (sed est δε syllaba paragogica), *nam coniunctiones copulativae non impediunt ne voces copulatae per casus numerosque flectantur. Idem de* οἶκονδέ *dici non potest. c) Nomina per coniunctionem copulata sensu non mutato articulum assumere possunt,* οἶκονδέ *non potest'* 180, 13—181, 10. Cf.

adv. 177,26—28; synt. 333,26 sqq.; Her. I 498,21. II 102,11. 103,19—32; Lehrs q. e. 40 sqq.; Lob. Ell. II 241.

180,21 ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ νῦν — 23 παράγεται] haec intellegi non posse contendit Matth. I 53. 'Neque enim', inquit, 'video, quomodo illis probetur id, quod in antecedentibus probandum erat, οἶκον δέ, ἀγρὸν δέ duas orationis partes, non adverbia esse. Nam in antecedentibus neque de adverbio ab altero adverbio derivato agitur, neque ex Apolloniana doctrina verba ἀγρὸν δέ, Οὔλυμπον δέ, οἶκον δέ tamquam derivationes cum aliis ab adverbio νῦν derivationibus comparari possunt, cum Ap. illa a derivationibus secernat, ut 177, 31. 32. 179, 4. 203, 17 sqq. Praeterea νυνί formam, quam solam aliquo iure a νῦν derivatam dicere potuit, potius ἐπεκταθεῖσαν quam παραχθεῖσαν nominavisset. Denique monendum est Ap. semper dicere παράγεσθαι ἀπό τινος aut παρά τι, nunquam ἐπί τινος'. In enarratione quid sibi velit Ap. satis explanatum est. Quod etiam clarius ex exemplis apparet. Οἴκοθι idem significat quod ἐν οἴκῳ, sed οἴκοθι genuinum adverbium est, cum ἐν οἴκῳ duae orationis partes sint, praepositio cum nomine. Iam novum exemplum affert. In νῦν enim singulare παραγωγῆς genus dispici potest. Attici dixerunt νυνδί = νυνὶ δέ (Aristoph. Eq. 1357; Plut. 1033), νυνμενί (Av. 448) = νυνὶ μέν, νυνγαρί = νυνὶ γάρ (Eust. Il. 45, 3); in his habes sane παραγωγήν, sed οὐ ταὐτὸν παράγεται, non idem derivatur, i. e. quod per paragogen νῦν adverbio suffigitur non ilico eadem orationis pars evadit quae est νῦν, sed δέ μέν γάρ voculae non desinunt esse coniunctiones. Idem multo facilius statui potest de οἶκον δέ sim., in quibus ne est quidem παραγωγή, sed appositio duarum vocum, quarum utramque suum merismum servare consentaneum est.

180, 21 post οἴκοθι inserenda esse quae nunc 181, 20 Διαφέρει — 23 συνδέσμου leguntur, comprobare studet Matth. I 55, cum neque pars eorum sint, quae 181, 11 sq. secutura esse promittuntur, et explicationem accentus locutionum οἶκον δέ Οὔλυμπον δέ 181, 13—15 et 24—31 male interrumpant. Quae argumenta nunc refellere supersedeo; nam in eis quae sequuntur quomodo Apollonii disputatio progrediatur apparebit.

180, 24 ἐκφέρεται Egenolff I 844, recte; nam subiectum nihil aliud esse potest nisi τὸ οἶκονδέ.

180, 25 ὅτε] ὅθεν vel ὥστε? Egenolff I 844; alterutrum verum est.

180, 29 ⟨ἂν⟩ ἀνθρώπ. Matth. I 74; v. comment. de Ap. consuet. — Ska II 27.

180, 31—32 subiectum verborum ἔχουσι et ὦσι est οἱ συμπλεκτικοὶ σύνδεσμοι, itaque superfluum est Dronkii additamentum; neque necessaria Egenolffii (I 844) correctio: πτῶσιν ⟨ὀνόματα⟩, κατὰ συμπλοκὴν παραλαμβάνεσθαι.

181, 2 Lehrs in MRh 1843 p. 352.

181, 4 τοῦ πλέονι] τοῦ πλέον τῇ Lehrs in Anall. litt. Jen. 1879 p. 224; sed cf. pron. 37, 14 πάλιν γὰρ πλείων ἡ διαστολὴ τοῦ προσώπου.

181, 6 οὐ μὴν — 7 καὶ τὸν οἶκον δέ] 'In τὸν οἶκον δέ', inquiunt, 'non augetur articulo adiecto vis anaphorica, sed subest notio prorsus diversa; omnino enim non iam intellegitur 'οἴκαδε, domum', sed nunc δέ est particula adversativa'.

181, 9—10 καὶ πάλιν ἀντείχοντο — σχημάτων] haec pugnare cum eis quae praecedunt censet Matth. I 54, 1; nam in omnibus quae 180, 23—181, 9 de adversariorum sententia disseruntur, de accentuum legibus mentionem

non fieri; et id ipsum vituperare Apollonium. Qua de causa Matthias post πάλιν inserit ⟨οὐκ⟩ vertitque: 'et rursus accentus leges non respiciunt.' Sed primum, ut recte monet Egenolff IV 48, comprobandum erat ἀντέχεσθαι esse 'respicere'; deinde non vituperat Ap. adversarios quod accentus legum mentionem non fecerint, sed quod, cum 'teneantur' legibus tonicis, quomodo formas defendant non habeant (ἐπηπόρουν ἐπὶ τῶν σχημάτων). Nam Οὔλυμπονδε οἶκονδε cum adversariorum sententia ἡνωμένα sint (l. 8), acutum in quarta syllaba a fine, circumflexum in antepaenultima haberent, si ferri possent. Sed ferri non possunt. — Lehrs in Ann. litt. Jen. 1879 p. 224 proponit ἐνείχοντο τοῖς τονικοῖς παραγγέλμασι.

Demonstrabimus autem Οὔλυμπον δέ οἶκον δέ *sim. construi illa quidem quasi sint adverbia, sed adverbia non esse. — Ac primum quidem, si sunt* ἡνωμένα, *quomodo acutum in quarta a fine syllaba, circumflexum in antepaenultima habere possunt? —* Ad *a*) Οἶκον *in* οἶκον δέ *non immutabile putandum est, sed accusativus est, forma integra servata. Quamquam ex hac quidem re, si nihil argumenti accederet, colligi non posset* οἶκον δέ *esse duas orationis partes: nam ut supra* (120, 1—18) *ostendimus, integri nominum casus adverbialem vim induere possunt et adverbia appellantur.* Sed analoga afferri possunt. *Etiam* ἐξ οἴκου *idem significat quod* οἴκοθεν, ἐν οἴκῳ *idem quod* οἴκοθι: *sed cum et* ἐξ οἴκου *et* ἐν οἴκῳ *duae sint orationis partes, et* οἴκοθεν *et* οἴκοθι *una est. Eadem ratio intercedit inter* οἶκαδε *et* οἶκον δέ; οἶκον δέ *duae orationis partes sunt, quarum altera est* δέ *coniunctio* 181, 11—23.

181, 11 πρόκειται] adv. 180, 16.

181, 15 Πρὸς οἷς — 19 καλουμένας] totum hunc locum ab Ap. non esse profectum arbitratur Matth. I 55. Sed argumenta eius afferre alienum est, quia interpretatione mea satis refutata sunt.

181, 17 ἐδείξαμεν] his locum 120, 1—18 respici posse negat Dronke (III 321 sqq.), sed fallitur; v. Matth. I 10 sq. et epim.

Etiam ex accentu δέ *voculae imposito colligitur,* δε̄ *illud non esse syllabam paragogicam (eam enim respuere accentum, ex* οἶκαδε, τοσόσδε *aliis formis apparet), sed* δέ *coniunctionem. Consimili modo* γε̄ *paragogicum differt a* γέ *coniunctione. Haec enim enclitica est et syllabam antecedentem acuit,* γε̄ *paragogicum in* ἔγωγε ἔμοιγε *causa est cur accentus in antepaenultimam retrahatur: ut* γε̄ *paragogicum a* γέ *coniunctione distinguatur* 181, 24—31.

181, 30 cf. pron. 49, 30—50, 2.

Ad *b*) et *c*). Argumenta quibus δέ in οἶκονδέ non esse coniunctionem copulativam comprobare student, superflua sunt. Nam hoc *apertum est, coniunctionem* δέ *localem notionem induisse. Sed quomodo id fieri potuit? — Quemadmodum praepositionibus quibusdam vis coniunctionum subicitur* (διὰ τὸ ἡμέραν εἶναι = ὅτι ἡμέρα ἐστί): *ita rursus* δέ *coniunctio idem quod* εἰς *praepositio valere potest. Omnino* δέ *coniunctione non solum sententiae copulantur, sed etiam res quaedam urgentur. Localem autem potestatem partim ab* οἶκαδε ἄγραδε *adverbiorum similitudine accepit, partim quod nulla alia coniunctio ita usurpari potuit* 181, 32—182, 20.

181, 33 cf. coni. 214, 24—25.

182, 9 cf. Her. I 498, 20.

182, 12 Lehrs q. e. 40**.

182, 13 Ska II 27.

182, 15 μετάβαcίν τε τοῦ πράγματοc] cf. synt. 123, 5.

182, 17 cτιγμή] synt. 123, 7; DThr. 7, 5; Schmidt Beitr. 520 sq.

182, 18 αὐτοτέλειαν ποιεῖν est pron. 8, 14 et 64, 18; quod cum propius accedat ad codicis scripturam quam παριcτάνων Schoemanni (II 14 = opusc. IV 259), praetuli; quod Bekker et Friedlaender (Nican. 7) proposuerunt ἀποτελῶν, reicit Schoemann, quia de coniunctione non perficiente sed copulante sententias recte dici vix possit. — In re dissentit Nicanor p. 7, 58.

Ad *a*) *Unus accusativus cum* δέ *illo coniungitur, idque iure: nam etiam omnis praepositio apposita, ut certam aliquam significationem habeat, cum uno eodemque casu consociatur.* Δέ *autem quem in locum aliquid dirigatur indicat eamque ob causam accusativum exposcit: itaque* οἶκον *non flectitur, ne notio oblitteretur* 182, 21—26.

182, 22 cf. synt. 9, 15. 337, 8.*)

182, 23 cf. adv. 199, 6—13; synt. 9, 18.

Ad *c*) *Cur* οἶκον *in* οἶκον δέ *articulum non assumat, haec est causa, quod casualia, quae quo loco quid sit aut quem in locum aut quo ex loco moveatur per praepositionem indicant, articulum non assumunt nisi praepositione antea adiecta* (itaque cum ad οἶκον δέ praepositio non accesserit, articulus non additur) 182, 27—183, 4. Cf. synt. 336, 22—340, 17.**)

182, 28 ἐκ προθέcεωc delet Lehrs Ann. litt. Jen. 1879 p. 224, sed hac in re a vero aberravit; nam nomina localia non τοπικὴν cχέcιν, sed τόπον indicant; τοπικὴ cχέcιc ut significetur efficit praepositio vel δέ illud accedens vel δε θεν θι suffixa; cf. adv. 177, 17. 178, 4. 181, 32. 182, 25 all.

183, 2 ἐπικαλέcαι] 'praepositio articulum antea tamquam advocet oportet'; ἐπικαλύψαι quod est in A quem praebeat h. l. sensum me prorsus fugit.

k) *Adverbia in* οc *nec multa sunt et tantum non omnia acuuntur.* Πάροc *igitur notabile est; minus notabile* τῆμοc, *nam* (quamquam ei interrogativum praesto non est) *ut cetera antapodotica* (τοῖοc τόcοc τηλίκοc) *gravem interrogativorum* (ποῖοc πόcοc πηλίκοc) *et ceterorum correlativorum assumunt, ita* τῆμοc *accentu cum correlativis suis* ἦμοc *et* ὁπῆμοc *congruere par est. Qua ratione relativum* ὅπου *gravatur, cum cetera in* ου *adverbia perispomena sint* 183, 5—15. Cf. Her. I 512, 18 sqq.

183, 6 Τὸ γάρ] ad pron. 14, 13.

Ἐναγχόc *fuerunt qui gravarent, quia compositum esset. Sed primum simplex* ἀγχόc *non exstat; deinde propter similitudinem ceterorum in* οc *adverbiorum acui debet. Formatum autem est hunc in modum. Ex* ἀγχοῦ

---

*) synt. 337, 8 αἱ προθέcειc αὐτὸ μόνον ⟨οὐκ inserendum⟩ ἰδίᾳ νοοῦνται, cl. synt. 9, 15. 17, 20.

**) synt. 339, 11 Ἔcτι γοῦν (scil. ἐπιρρήματα) οἷc οὐδὲ παρυφίcταταί τι τοιοῦτον (scil. πτωτικόν, velut ἡμέρα, τόποc)... ὡc ἔχει τὸ ἀποδίc, ἀποτρίc, (cf. Lob. Ell. I 621) ἐπάνω, ὑποκάτω. καὶ ἀνάπαλιν (scil. τὰ ἐπιρρήματα, in quibus πτωτικόν τι ἔγκειται) δὲ οὐ γινώcκει τὴν παράθεcιν τῆc προθέcεωc κατ' ἰδίαν, εἰ μὴ πρότερον προcγένοιτο ἡ τοῦ ἄρθρου παράθεcιc, ἃ (scil. τὰ προτακτικὰ ἄρθρα, cf. adn. ad pron. 7, 28) καὶ μόνωc ἐπὶ τὸ cυνυπακουόμενον φέρεται. Verba ἐπάνω ὑποκάτω delenda sunt; pugnant enim aperte cum eis quae sequuntur l. 25 ὁ αὐτὸc λόγοc καὶ ἐν τοῖc τοιούτοιc, 'ἐν τῷ ὑποκάτω', 'ἐν τῷ ἐπάνω'. Non minus vera haec est emendatio 340, 3 (agitur de his ἐν τῷ ὑποκάτω, ἐν τῷ ἐπάνω) χρὴ νοεῖν τὴν μὲν προτέραν παράθεcιν (corrige πρόθεcιν, scil. ἔν) ἐπὶ τὸ ἐγκείμενον τῆc δοτικῆc (= ἐπὶ τὴν ἐγκειμένην δοτικήν, scil. τόπῳ) μετὰ τοῦ cυνόντοc ἄρθρου ἐν παραθέcει καθίcταcθαι, τὴν δὲ δευτέραν (scil. πρόθεcιν, i. e. ὑπό, ἐπί) κατὰ cύνθεcιν οὖcαν τοῦ τοπικοῦ ἐπιρρήματοc (ἐπ-άνω, ὑπο-κάτω).

per metaplasmum factum esse potest ἀγχός, *quod abundantem* ἐν *praepositionem assumpsit. Qui pleonasmus ad accentum retrahendum non valet* 183, 16—184, 8.

183, 16 Her. I 513, 3; EM 337, 13; EO 63, 23; EG 632, 34; Zon. 753; Phryn. 19; Hesych. s. v.; Moschop. sched. 19 (cf. Lob. Ell. I 623) praecipiunt ἔναγχος proparoxytonum esse, nec aliter hodie scribi solet.

183, 23 αὖα] Bast ad Greg. Cor. ed. Schaef. 612; Bergk confert EM 174, 38 εἴρηται παρὰ τὴν αὔαν Αἰολικῶς τὴν ἡμέραν· τὴν γὰρ ἠῶ οἱ Αἰολεῖς αὖον φασί (ubi V et Gud. αὔαν, D αὖαν) et Gudian. 95, 21. — 'Quid sit nescitur, nisi forte cum Nevio ad fr. 114 alia vocis αὔως forma agnoscenda est, quo praeter αὔαν, quod Etymologica in corruptioribus locis aeolicum dicunt pro ἠῶ, boeoticum quoque facit ἅας pro ἠοῦς' Ahr. diall. I 121, 3; Mei. I 93. 109; Lob. Parall. I 179; OHoffmann II 428.

183, 24 πυργοκέρατα] Lob. ad Phryn. 658 coniecerat πυρσοκέρατα, sed Parall. I 179 contulit πυργοκέρατα cum Aristophaneo ὑψικέρατα πέτραν Nubb. 597, ubi schol. μεταπλασμός ἐστιν ἀντὶ τοῦ ὑψικέρατον.

183, 26 τὸ ἀγχός, προσλαβὸν τὴν ἐν πρόθεσιν] cf. synt. 49, 21 τὸ μὲν τῆς εὐθείας ὁ, ἀποβαλὸν τὸ τ̄, ἀναγκαίως καὶ ἕτερον πάθος ἀνεδέξατο, λέγω τὴν ἀποβολὴν τοῦ σ̄, ubi pro ὁ exspectaveris ὅς, ut h. l. propter aoristum προσλαβόν facile movearis ut post ἀγχός intercidisse putes ⟨καὶ τὸ ἐναγχός⟩. Sed talia admisit Dyscolus.

184, 6 παρελκ. — ἐναγχός] delet Matth. I 35 ut explicationem formulae τούτων — ἐχόντων eamque mancam, nam duas res explicationis loco exhibendas fuisse, et praepositionem ἐν vocabuli ἐναγχός abundare neque eis syllabis abundantibus accentum mutari. Sed hoc ipsum, accentum non mutari, commemoratur eis quae proxime sequuntur περισσὸν ἀφιστάνειν τὸν τόνον.

184, 7 ἔφημεν] Egenolff I 844: 'Eine sehr merkwürdige form ist .. ἔφημεν statt ἔφαμεν. Bekanntlich hat HStephanus im Thes. VIII 742 diese form als aoristus secundus vom imperfectum getrennt, wogegen sich Buttmann ausf. gramm. I[2] s. 543 anm. und Dindorf im Thes. ao. erklärt haben. Es wäre interessant nachzuweisen, seit wann diese form in aufnahme gekommen ist; bei den Byzantinern ist sie ganz gewöhnlich: vgl. Choirob. dict. s. 868 f. [= II 341, 17 sqq. Hilg.] und Cramers AO IV 211 f.'

184, 8 ἐχρῆν ⟨ἂν⟩ Uhlig I 15. 17; non necessarium.

Oxytonon est etiam κηγχός, *quod ex* κῇ *ionico* = πῇ *et* ἀγχός *per synaloephen factum est* 184, 9—11. Her. I 512, 20. II 295, 13 κῆχος scribit; Hes. s. v. addit ἄλλοι κῆγχος, ubi cf. Schmidt; Bernhardy ad Suid. s. v.; Schmidt Didym. 59; Lob. Ell. II 262.

184, 11 τοῦ ᾱ] τοῦ ⟨η̄ καὶ τοῦ⟩ ᾱ Matth. 65; sed eodem modo dixit Ap. adv. 157, 8 λάϊα καὶ ἐν συναιρέσει πάλιν τοῦ ᾱ λᾷα, ubi exspectaveris τοῦ ᾱ ⟨καὶ τοῦ ῑ⟩.

1) *Vocabula localia in* θεν *derivata unde quid moveatur indicant. Sed ut in aliis orationis partibus permultae sunt voces derivatae, quae eandem atque primigeniae notionem servant, ita sunt etiam in* θεν *derivatae quae idem significant quod primitivae* 184, 12—31. Cf. adv. 207, 20—208, 9; Her. ind. s. θεν; AO I 360, 11 sq.; Lob. ad Phryn. 284 sq.; ad Ai.[2] 214.

184, 20 καὶ ⟨τὸ⟩ Matth. I 70; ad pron. 7, 28.

184, 22 hanc de Αἰτώλιος sententiam probat Lob. Ell. I 439.

184, 30 Dronkii coniecturam et ipse olim verissimam putabam (I 476) et putat Egenolff I 839; in eandem incidit KLehrs in Ann. litt. Jen. 1879

p. 224; ⟨τὴν⟩ ἐκ τόπου Matth. I 65. Sed tam multis consentientibus nunc dubito, ut dubitabat doctissimus ille Ska. Videtur enim hoc velle Ap.: 'dico "ipsa forma", i. e. uno in θεν exitu, praepositione non adiecta, localem illam notionem induunt'. Verissima autem est altera Dronkii emendatio l. 31, nam τὸ πρωτότυπον σημαινόμενον nihil est.

Quarum in numero sunt formae pronominales in θεν. *Ac primum quidem statuendum est,* ἐμέθεν σέθεν ἕθεν *eodem modo derivata esse atque adverbialia* i. e. ῡ abiecta θεν suffixum esse; *nam non ex attico* ἐμοῦ, *sed ex ionico vel dorico* ἐμεῦ *factum est* ἐμέθεν 184, 32—185, 6. Cf. pron. 66, 11—67, 19.

185, 5 ἐντεῦθεν γάρ] ἐ. ἄρα Matth. I 81, assentitur Egenolff IV 50. V. enarrationem.

185, 6 ἡ ἐμοῦ — ἐμεῦ] pro his ponit Matth. I 85 ἡ Ἀττικὴ „ἐμοῦ" ἐστι, παρ' ἣν ἡ ἐμέθεν ἐστὶ παραχθεῖσα, ἀλλ' ἡ Ἰωνικὴ ἢ Δωρικὴ „ἐμεῦ". In his nihil probat Egenolff IV 50 praeter transpositum Ἀττική: ipse ne hoc quidem probo. — Aliter haec pronomina facta esse et Herodianus (I 474, 17. II 201, 12) et alii (οἱ νέοι, AO I 142) statuerunt; Lob. Ell. I 319. II 245.

Iam postquam *expositum est,* ἐμέθεν *cet. eodem modo derivata esse* quo adverbia in θεν, quaerendum est sintne ἐμέθεν cet. pro adverbiis habenda necne. *Ea non esse adverbia ut demonstres, non poteris hoc argumento uti:* 'ἐμέθεν σέθεν *personas indicant, ergo non sunt adverbia*'. *Nam a pronominibus tertiae pers.* αὐτοῦ τούτου *descendunt* αὐτόθεν τουτόθεν, neque quisquam negabit haec esse adverbia. *Nihil igitur impedit ne* ἐμέθεν *ex* ἐμεῦ *factum* adverbium *sit.*' Sic igitur potius argumentandum est. *Quemadmodum interdum nomina ita derivantur ut notio non mutetur* (ἀνάγκη — ἀναγκαίη, ἄπειρος — ἀπείρων), *ita etiam per suffixum* θεν *voces ita derivari possunt ut vis non varietur* (σχεδόν — σχεδόθεν, ἐγγύς — ἐγγύθεν). *Ita fit ut apud Homerum* οὐρανόθεν, *quia idem est quod* οὐρανοῦ, *cum* ἐξ *praepositione construi possit. Eum in modum* ἐμέθεν *cet. derivata sunt, ita quidem ut numquam adverbiorum, sed semper genetivorum constructionem admittant. Ex hac construendi ratione elucet ea in numerum pronominum referenda esse* 185, 7—186, 21.

185, 7 post ὁμοίως Egenolff I 844 inserit ⟨τοῖς ἐπιρρηματικοῖς⟩: sed hoc cogitando facile suppletur.

185, 9 Ska II 27.

185, 14 cf. adv. 190, 19. 207, 29; Ahr. diall. II 374, 12.

185, 15 uncus) non post πῶ, sed post αὐτῷ ponendus erat; παρὰ — αὐτῷ delet Matth. I 32, nulla iusta causa.

185, 16 Ska II 27; ad adv. 172, 2.

185, 20 εὐναία = εὐνή, lapis ancoralis; cf. Lob. Parall. 310.

185, 22 cf. Lob. Parall. 298 et 304; Ell. II 295; Coraes ad Hippocr. de Aere § 24.

185, 27 γάρ delet Matth. I 29; sed duas tresve deinceps γάρ particulas ad unam quae praecedit sententiam pertinere monet GUhlig, cl. pron. 24, 1—3; synt. 179, 11—13. 269, 16. 18; adv. 193, 11—12 all.

185, 28—30 cf. adv. 195, 10—17. 208, 23—29.

185, 30 cf. schol. A ad h. l. (Ariston.)* ὅτι ἀντὶ τοῦ Ἴδης μεδέων; EM 466, 3; sed scholl. B et Townl. ἐξ Ἴδης ἐποπτεύων; GHermann praef. ad Soph. Ant. XVI; La Roche ad Γ 276.

186, 2 εἰ] 'si', 'siquidem', 'quia'; κατάπυκνός ἐστι, scil. Homerus.

186, 5 Qui non dubitabant κακοῦν τὰς φράσεις totumque hoc dicendi genus insanum dicebant, poetarum consuetudinem non secernentes a pedestri oratione, facere non poterant quin talia abiudicarent Homero: is enim graecitatis summus iudex. Itaque ante εἴη inserendum est ⟨οὐκ⟩ (cui ἄν add. Matth. I 72). Lehrs in Ann. litt. Jen. 1879 p. 224 scribit Ὅμηρος ⟨ἐπίμεμπτος⟩ vel ⟨κακῶς⟩ εἴη κ. τ. ἑ. ο., ⟨ἐλέγχοιντο δ' ἄν⟩, εἰ οὐκ κτλ., sed tanto molimine opus non erat. Ne γέ quidem quod l. 5 addidi necessarium est, nam εἰ ipsum quoque notionem causalem induere constat (ut l. 2). Homerus dicitur οὐκ ἄπειρος τοιαύτης παραγωγῆς, ut synt. 159, 3 οὐκ .. ἀγνώς .. τῆς εἰς ου λήγουσης γενικῆς; cf. adv. 185, 33.

186, 7 de hac quaestione agit Lob. Ell. II 246.

186, 9 παρ' αὐτῷ] παρά cum ab Ap. cum genetivo non construatur (neque ab Herodiano, cf. Lehrs Her. 72), Dronkium secutus sum παρ' αὐτῷ scribentem; (παρ' Ἐπίκουρον adv. 156, 1 in A; coni. 246, 33, ubi v. adn.).

186, 10 αἱ δὴ — 15 αἱ γενικαί] Matth. I 56 'male interrumpunt', inquit, 'totam inde a 185, 17—186, 21 pertinentem disputationem ... Sed praeterquam quod versibus 186, 10—15 argumentationis ordo male disturbatur, singula quoque offendunt. Neque enim Ap. in universum dicere potuit «αἱ παρηγμέναι ἀντωνυμίαι», quoniam ita nominat possessivas; erat dicendum αἱ τῇδε παρηγμέναι ἀντωνυμίαι. Deinde dura est vocabuli ἀδύνατον coniunctio cum contrario eorum, quae ante dicta sunt. Porro pronomen τοιούτοις non habet quo referatur, nisi lacunam statuas. Tum quid sibi volunt verba τινὰ ἄλλην πρόθεσιν? quasi illa in θεν derivatio praepositio esset. Ac ne exempla quidem concinna sunt, cum ad prius in margine codicis ἢ πρὸς Λεσβόθεν, ad alterum sola πρὸς Λέσβου annotata sint. Denique totius loci argumentum idem est atque versuum 17—11'. His de causis spuria illa verba esse censet Matth. Quae argumenta miratum esse Egenolffium (IV 48) non miror. Nam primum quin his αἱ δὴ παρηγμέναι ἀντωνυμίαι pronomina illa in θεν derivata significentur nemo dubitabit, qui ea quae praecedunt perlegerit. Tum ut concedendum est durum esse asyndeton inter ἀδύνατον et ea quae praecedunt, ita facillima medela in promptu est: scribe ἀδύνατον ⟨ὄν⟩, non puncto sed commate praeposito; quo facto neque Uhligii additamento opus est nec mutationibus Egenolffii (I 844): ἀδύνατον τοῖς (ἄλλοις?) διὰ τοῦ θεν (= τοιούτοις) ἐπιρρήμασι προσελθεῖν τινα πρόθεσιν vel τοῖς προκειμένοις ἐπιρρήμασι. Nam verbis τοῖς τοιούτοις ἐπιρρήμασι ipsa illa in θεν derivata designari apertissimum est. Iam qui fieri potuit ut Matthias post Egenolffii explicationem (l. s. s.) non perspiceret, τινὰ ἄλλην πρόθεσιν esse 'praeterea (i. e. praeter θεν suffixum) praepositionem aliquam', praesertim cum is ἄλλος vocis usus inde ab Homeri temporibus frequens sit? Deinde non intellego qua de causa exempla allata inconcinna sint; eadem fere pron. 67, 8—9 afferuntur, praeterquam quod ibi nec πρὸς Λεσβόθεν nec πρὸς Λέσβου legitur, sed quod aptius est πρὸ Λεσβόθεν et πρὸ Λέσβου. Postremo nego totius loci argumentum idem esse atque versuum 17—11 (i. e. 17—21). Nam 17—21 ea afferuntur exempla ex quibus appareat, ἐμέθεν ἕθεν ab Homero cum praepositionibus construi; antea autem ea quibus demonstretur, localia in θεν cum praepositionibus non coniungi.

Haec in θεν *adverbia aut a nominibus aut ab adverbiis aut, ut supra dictum est, a pronominibus derivantur. Quae omnia vocabula primitiva ultimam litteram abiciunt, praeter ea quae in unam vocalem exeunt: ea enim*

servatur. Necessario ea quoque quae a praepositionibus descendunt exitum servant 186, 22—187, 6. Cf. Lob. Ell. II 145 sqq.

186, 24 πρόκειται γάρ] '(de pronominibus opus non est iterum mentionem inicere): nam iam supra (185, 13 sq.) dictum est' e. q. s. Ad pron. 14, 13.

187, 1 ἐμεῦ ἐμέθεν optimo iure delevit Ska II 27: nam modo praecepit Ap. ἐμέθεν σέθεν ἕθεν non esse adverbia (186, 16).

187, 2 καὶ ⟨ἀπό⟩ Matth. I 71; ad pron. 7, 28.

Quaeritur utrum χαμαῖθεν *an attica* χαμᾶθεν *forma analogiae aptior sit. Poteris hanc legem sancire: quaecumque ab adverbiis derivata paenultima longa utuntur, abiecto* θεν *suffixo primitivam formam aperiunt. Quam regulam* χαμαῖθεν *sequitur. Sed supra expositum est, diphthongum finalem non servari, sed ultimam vocalem resecari, ut ante* θεν *brevis vocalis relinquatur. Itaque* χαμάθεν *expectaveris. Ad formam vero* χαμᾶθεν *rursus defendendam hanc regulam afferre poteris: ubi* ῐ *post* ᾱ *ab Atticis supprimitur, ibi* ᾱ *producitur* (αἰεί = ᾱεί, κλαίω = κλάω). *Quamobrem in* χαμᾶθεν *e* χαμαί *orto* ᾱ *recte producitur* 187, 7—31.

187, 7 cf. Eustath. Il. 999, 22; Pierson ad Moer. 372, 21 (qui χαμαῖθεν nihil esse dicit neque huius loci mentionem facit); Thom. Mag. 393, 14 Ritschl; Lob. Phryn. 94*.

187, 12 πρόσκειται] πρόκειται, scil. 186, 30—187, 12, Egenolff I 844. Recte.

187, 14 εἰρήσεται] adv. 187, 32 sqq.

187, 20 Schaefer ad Greg. Cor. 347.

187, 21 cf. adv. 194, 20.

187, 25 cf. EM 808, 13. Greg. Cor. 346, b. Quam originationem reicit Lob. Ell. I 369.

187, 25—28 recte de suppletoria productione eiecta ῐ vocali statuisse veteres grammaticos (quod olim GHermann negarat praef. ad Hec. p. 22, deinde ipse concessit praef. ad Herc. fur. p. 3), monet BGerth Quaest. de gr. trag. dialecto in Curt. Stud. I 210.

187, 27 ῥᾱνῶ] Buttmann ausf. gr. Spr.[2] II 311*: 'Auffallend ist, dafs Ap. a. a. O. aufser φανῶ nicht ἀρῶ von αἴρω, das man erwarten sollte, sondern ῥανῶ als gleicher Quantität anführt, das sich doch durchaus nicht so begründen läfst wie jene beiden. Oder stand vielleicht κρανῶ sonst da? mit welchem Verbo es sich ungefähr eben so verhält wie mit φαίνω und αἴρω. Oder ist ῥανῶ richtig und das ῥ wirkte hier wie in κάρᾱτος?'

187, 30 κατὰ τὸ ἑξῆς] adv. 188, 25—34. — Forma χαμόθεν dicitur τὸ τετριμμένον, i. e. usitata, ut infra 188, 33 τὸ χαμόθεν κατὰ τὸ σύνηθες. Idem praecipit Moeris 409 χαμᾶθεν (χαμάθεν cod.) Ἀττικοί, χαμόθεν Ἕλληνες. Thom. M. 393, 14 Ritschl χαμόθεν τὸ ἐκ τῆς γῆς . . οἱ δὲ κυρίως Ἀττικοὶ χαμᾶθεν προπερισπωμένως λέγουσιν, οἷς καὶ αὐτὸς ἕπου: sed χαμᾶθεν forma inde ab Herodoti temporibus omnium Graecorum communis erat. De χαμόθεν ad adv. 188, 33.

Ἐκεῖθεν *paenultimam non corripit* ῐ *eiecta, quia* ει *non natura in paenultima est; factum enim est ex* ἐκεινόθεν 187, 32—188, 2. Cf. adv. 163, 14. 192, 24; Etymoll. s. v. κεῖθεν; AP IV 55, ubi vera et falsa confunduntur; Lehrs Her. 95.

187, 34 cf. adv. 163, 25; in eadem sententia sunt Her. l. s. s. et inferiores, quos omnes refutat Lob. Ell. I 7. 357.

Quoniam adverbia in θεν *e genetivis facta ita derivari solent, ut, ubi genetivus in diphthongum desinit, vocalis finalis abiciatur* (οὐρανοῦ — οὐρανόθεν): ἀμφοτέρωθεν ἑκατέρωθεν ἑτέρωθεν *ab* ἀμφοτέρου ἑκατέρου ἑτέρου *descendere non possunt. Itaque, quia etiam ab adverbiis in* ϲ, *hac littera abiecta, adverbia in* θεν *derivantur, statuendum est* ἀμφοτέρωθεν ἑκατέρωθεν ἑτέρωθεν *ab* ἀμφοτέρωϲ ἑκατέρωϲ ἑτέρωϲ *orta esse* 188, 3—18. Cf. adv. 207, 20—27; AO I 318, 4; Lob. Ell. I 613.

188, 5 τῷ αὐτῷ (scil. φωνήεντι) παραλήγεται, δι' οὗ τὸ λῆγον (i. e. τὸ τέλοϲ) τοῦ πρωτοτύπου scil. ἐκφέρεται, ut in κάτω — κάτωθεν, ἄνω — ἄνωθεν, cf. adv. 186, 23. Ad h. l. Matth. I 85 adnotat haec: 'Etiamsi τὸ λῆγον pro substantivo τὸ τέλοϲ usurpatum Apollonianum est, tamen hoc loco non quadrat; sive enim ex antecedentibus subaudis παραλήγεται (?) sive λήγεται sive ἐϲτί, sensus bonus non evadit. Quare scribendum esse censeo: δι' οὗ καὶ λῆγον τὸ πρωτότυπον.' Profecto, si παραλήγεται subaudis, 'sensus bonus non evadit'. Sed quidni evadat, si ex eis quae praecedunt ἐκφέρεται suppleveris? Permirum vero est Matthiam ad 'emendationem' suam illustrandam 'praeter usitatiora huius usus exempla παρόν atque ἐνόν = ἔξεϲτι et δέον = δεῖ' haec afferre pron. 63, 14 ὅπερ οὐκ ἐνδεχόμενον scil. ἐϲτί; ib. 72, 23 οὐδὲν γὰρ κωλῦον scil. ἐϲτίν all., quae ab illis toto coelo diversa sunt. Nam nemo nescit absoluta illa participia non idem esse quod ἔξεϲτι vel δεῖ, sed significare 'cum liceat, quamquam opus est' sim.

188, 11 ἰδιαίτερον ὡϲ τά] = ὡϲ ἰδιαίτερον τά: insolitae verborum collocationis exempla congessi ad pron. 42, 25. GFSchoem. II 14 = opusc. IV 259: 'Aut transponenda verba ὡϲ ἰδιαίτερον, aut scribendum ἰδιαιτέρωϲ — παράγεϲθαι [omisso ὡϲ]. Nam hoc dixit Trypho, singulare esse ut si ex vocabulis in τεροϲ exeuntibus adverbia per θεν deflecterentur, vocalis ο produceretur'.

188, 15 ἑκάθεν] profecto non cum Bekkero sic scribendum erat, sed ἕκαθεν ipso Apollonio auctore adv. 192, 5 τὸ ἕκαθεν προπαροξύνεται, et Herodiano I 501, 9 τὸ ἕκαθεν καὶ ἀνέκαθεν προπαροξύτονα, οὐκ οὖν παρὰ τὸ ἑκάϲ ὀξυνόμενον γενόμενα (ALudwich in Ann. litt. Jen. 1879 p. 223). Cf. adv. 160, 20.

188, 16 καὶ λήγοντοϲ τοῦ φωνήεντοϲ] τοῦ delet Lehrs in Ann. litt. Jen. 1879 p. 224; quod non probo: 'etiam ubi ea vocalis quae in syllaba finali est exitum efficit (ϲ non suffixa)'.

Porro dubitabat Trypho, quomodo factum esset γειόθεν, *censens* γῆθεν *cum analogia convenire. Idem* Δεκελειόθεν *non a* Δεκέλεια *derivabat, sed a* Δεκελεύϲ Δεκελέοϲ. *Praestat autem statuere,* ᾱ *finalem in compositione et derivatione haud raro in* ο̄ *transire; ita e pleniore forma* γαῖα γαιόθεν *et* γειόθεν, *e* Δεκέλεια Δεκελειόθεν, *e* χαμᾶθεν χαμόθεν *ortum est* 188, 19—34. Cf. Her. I 500, 22—501, 10.

188, 20 γῆθεν parum apte cum ἀρχῆθεν comparari monet Lob. Ell. I 283 n. 10.

188, 30 γαιόθεν καὶ γειόθεν] γαιόθεν est forma ficta, ex qua quomodo γειόθεν factum sit appareat: ad adv. 189, 22; γειόθεν formae Thes. Steph. unum exemplum affert Callimachi ap. schol. Apoll. Rhod. 2, 375 γειόθεν ἀντέλλοντα.

188, 31 τὸν δῆμον τοῦ ϲημαινομένου δηλοῦντοϲ] 'cum is de quo sermo est, dicens Δεκελειόθεν, demum suum indicat'; Dronkii mutatione non est opus.

188, 33 cf. adv. 187, 31. Lobeck Ell. I 336 dicit etymon χάμος sive χάμη adhibendum esse adverbio χαμόθεν; ad Phryn. 94* duo exempla χαμόθεν formae affert, quorum alterum e Cratini fragmento apud Prisc. XVIII 306 petitum a MHertzio ex optimis libris in χαμάθεν (rectius χαμᾶθεν) mutatum est; altero loco apud Herodot. II 125 χαμᾶθεν ab editoribus restitutum est. Apud Plutarchum Alex. 35, ubi GDindorf χαμᾶθεν posuit, Sintenis in edit. Teubn. 1863 χαμόθεν servavit. Cobet Var. Lect. 89 χαμόθεν reicit ut vitiosam formam a scribis pro genuina χαμᾶθεν invectam.

Sunt qui ἀπείρηθεν *ut abnorme notent, sed persaepe* ο̄ *in* η̄ *transit non solum in dialecto ionica, sed etiam in sermone vulgari. Itaque mirum non est tres deinceps formas,* ἠπειρόθεν ἀπείρηθεν ἀπειρόθεν, *in usu esse* 189, 1—19.

189, 1 GFSchoem. II 14 = opusc. IV 259.

189, 5 Lob. ad Phryn. 649—650.

189, 9 Lob. ad Phryn. 656; ⟨παρὰ τὸ στέφανος⟩ add. Matth. I 65; ad pron. 7, 28.

189, 17 ἐκθέσθαι] παραθέσθαι Hoersch. 375; cod. scripturam tuetur Egenolff IV 44, coll. synt. 25, 13 ἐκκείσθω δὲ ὑποδείγματα. ib. 35, 2 ἐκκείσθωσαν δὲ ὑποδείγματα. ib. 38, 25. 122, 17. 23, 22 ὀλίγα πρὸς αὐτοὺς ἐκθησόμεθα; quibus adde adv. 165, 29; coni. 214, 9 (Posidonius) ἐκτίθεται τοὺς κατὰ φύσιν συνδέσμους.

189, 18 αὐτόν de Homero dici libenter crederemus, si constaret eum tribus illis formis usum esse. Nunc vero quoniam neque ἠπειρόθεν (Arat. Phaen. 1094; Lob. ad Phryn. 94) neque ἀπειρόθεν apud eum legitur, sed unum ἀπείρηθεν vel potius Ἀπείρηθεν hoc uno l. η 9: aut delendum esse αὐτόν aut in τὸν αὐτόν mutandum etiam hodie mihi persuasum est (RSchneider I 476).

Quaedam per πάθος *facta sunt; ita per syncopen* ὄπισθεν *vel* ὄπιθεν *ex* ὀπίσω-θεν. Ἔνερθεν *etiam duplicem affectionem patitur; nam primum ex* ἐνερό-θεν *per syncopen oritur* ἔνερθεν, *ex quo per aphaeresin nascitur* νέρθεν 189, 20—190, 4.

189, 20 ἐκτεθείμεθα] adv. 187, 32 sq.

189, 22 cf. Her. II 254, 13 = EM 628, 10 ὄπισθεν: διχῶς «στῆ δ' ὄπιθεν» (A 197) ἀπὸ τοῦ ὀπίσω ὀπίσωθεν καὶ συγκοπῇ τῆς σω συλλαβῆς. εἰ δὲ ὄπισθεν, συγκοπῇ τοῦ ω καὶ μετόπισθεν Ἰλιάδος A (82); Choer. I 377, 19. 380, 31. II 316, 2 Hilg. Lob. Ell. I 7. 334 'hic quoque a vero aberrat; nam ὀπίσωθεν ignotum est [ipsi Ap. ignotum erat: est forma tamquam intercalaris, ab illo ficta ut origo vocis ὄπισθεν patefiat, ad adv. 188, 30], ὄπισθεν autem ex ὄπιθεν ortum . . nec vero legitur ἐνέρωθεν [haec quoque ficta forma est], sed ἔνερθεν contrario ὕπερθεν accommodatum'.

189, 23 ἔνερθεν] Her. I 500, 4. II 185; Lob. Ell. I 48 n. 50 'νέρθε sane detruncati speciem habet'.

190, 3 τῇ γοῦν κυριολογίᾳ μαρτυρεῖ] 'quae sit propria notio testificatur'.

Diximus, ubi vox primitiva in diphthongum exit, posteriorem vocalem abici ante θεν *suffixum;* ἄνευθεν *igitur fortasse abnorme videbitur. Sed hoc non per* θεν, *sed per* θε *suffixum, quod antecedentem diphthongum servat, formatum esse vel ea ex re apparet, quod* ἄνευθε *forma legitur, cum*

suffixum θεν *numquam* ν *abiciat.* Ἄνευθε *autem assumit* ν *ut formae verbales in* ε *exeuntes; eandem analogiam sequitur particula* κέ 190, 5—16.

190, 8 cf. Jo. Alex. 33, 24.

190, 15 κέ] 'Pro particula ἄν doricum est κα et ubique in purioribus Doridis fontibus reperitur' Ahr. diall. II 381; Lob. Ell. II 154.

Eis in θεν *adverbiis, quorum in paenultima* ο *est, saepe suffixum* θεν *a Doriensibus ita abscinditur, ut* ο *in* ω *transeat. Eo modo* πω *in* πώμαλα *attico ex* πόθεν *ortum est* 190, 17—191, 3. Cf. adv. 185, 14—15. 207, 27—208, 9; pron. 77, 16—18; Greg. Cor. 142. 353; Ahr. diall. II 374, 12. 469*42.

190, 17 Τὰ τῷ ο παρεδρευόμενα παρὰ Δωριεῦϲι τῶν ἐπιρρημάτων] insolitae collocationis verborum exempla ad pron. 42, 25 congesta sunt.

190, 22 πώμαλα] cf. Her. I 492, 3; Thom. M. 303, 9; Harpocr. 163, 27 Bekk.; Hes. s. v.; Bast ad Greg. Cor. ed. Schaef. 142; Lob. Ell. II 296.

191, 1 τοῦ δὲ πόθεν — λεγομένου] τὸ δὲ πόθεν — λεγόμενον Matth. I 86, cum particula δέ vetet antecedentibus haec applicari, cl. EM 698, 47 τὸ δὲ πόθεν ἐπὶ τῆϲ οὔ ἀρνήϲεωϲ ϲυνεχῶϲ λέγεται, οἷον· ἔγραψαϲ; πόθεν; Ego quidem satis habuerim δέ inducere.

191, 2 ὅπερ] GFSchoem. II p. 14 = opusc. IV 259 extr.: 'Relativum ὅπερ quid sibi velit in hoc contextu, nemo dixerit. Igitur aut delendum, aut, quod verius puto, lacuna agnoscenda est, quam expleveris ex Hesychio, ὅπερ ἐϲτὶν οὐδαμῶϲ, aut ex EM 698, 49 ὅπερ ἐϲτὶν ἀντὶ τοῦ οὔ, ubi etiam simile exemplum ἔγραψε πόθεν apponitur.' Ego quid relativum ὅπερ sibi velit dicam: est enim 'tamen', 'indessen', 'jedoch', quo de usu relativi egi ad pron. 103, 7. Nec assentior GSchoemanno censenti (Philol. Anz. X p. 31), Apollonium dicere non potuisse κατὰ τὴν τοιαύτην ϲημαϲίαν, nisi antea de ϲημαϲίᾳ aliqua sermo fuerit: nam exemplo allato satis patefactum est, qua de notione agatur; ὅπερ (quamquam) respicit ad ϲυνεχέϲτερον quod praecedit: 'satis crebro πόθεν etiam hanc notionem (praeter alias) induit (ut sit 'minime'); quamquam plerumque ea sententia usurpant Attici vocem πώμαλα.' Itaque ne his quidem GSchoemanni emendationibus opus erat scribentis 190, 21 τῇδε εἶχε καὶ τὸ πόθεν λέγον τὸ οὔτοι vel οὐχί, πῶ, et 191, 2 cum Bekkero τὴν αὐτήν.

Ea in θεν *adverbia quorum paenultima syllaba in consonantem terminatur, apud Dorienses et Aeolenses* θεν *exitum in* θα *mutant, quo fit ut* ν *finalis abiciatur, id quod etiam in aliis affectionibus accidere solet* 191, 4—17. Cf. adv. 153, 13—21. 193, 9—19; Schmidt Beitr. 108; Ahr. diall. I 74 seq. II 366, 6; HWeber, die dor. Partikel κά p. 10. Mei. diall. I 40; OHoffmann II 274.

191, 11 λεγόμεθα λεγόμεθεν] 'nunc tamen nullum exemplum legitur' Ahr. diall. I 130. Mei. I 45.

191, 12 Dronkii emendatio necessaria est (nam in eis quae sequuntur non de verbis, sed de adverbiis agitur; hiatum etiam Ska II 27 indicavit: 'doch vermisst man einen passenden Uebergang zu den Adverbien'). — Μεθιϲτάνω apud Ap. non memini me legere; itaque de μετατιθέμενα cogitabam.

191, 13—16 cf. 153, 16—20. Cum Uhligio l. 14 et 153, 8 scribendum erat ὕπιϲθα, cl. adv. 193, 13; Ahr. I 82; Mei. I 54; OHoffmann II 274. 401.

191, 16 δεδείξεται] adv. 193, 5—19.

In his adverbiis ea quae a nominibus derivantur neque in paenultima ο *habent, eodem accentu utuntur atque genetivi e quibus orta sunt* (ἀρχῆϲ

ἀρχῆθεν, Θήβης Θήβηθεν). *Quorum autem in paenultima* ō *est, tantum non omnia paroxytona sunt; quamquam sunt etiam quae priorem legem sequantur. Ex his igitur* ἄλλοθεν *et* οἴκοθεν *defendi possunt, quia a genetivis barytonis descendunt; non possunt* πάντοθεν ἔκτοθεν *ab oxytonis* παντός ἐκτός *derivata esse, praesertim cum etiam e paroxytonis genetivis paroxytona in* θεν *adverbia facta sint* (Κύπρου — Κυπρόθεν) 191, 18 —192, 14.

191, 23 Lob. ad Phryn. 301; Proll. 100. 131; Harpocr. 166, 18 B; EM 714, 9; Zonar. 1645.

191, 25 κἂν διὰ τοῦ ᾱ scil. ὦσι, τὸ αὐτὸ παρέπεται: parce ille verbis utitur. Ska II 27 κἂν typothetae errore scriptum esse putat; sed est in A.

192, 1 cf. schol. A ad B 75.

192, 2 Her. I 500, 12 σημειούμεθα τὸ οἴκοθεν πάντοθεν προπαροξυνόμενα. Theogn. 157, 8.

192, 5 ἑκάς ἕκαθεν] cf. adv. 188, 15 cum adnot.; Her. I 501, 10 ἕκαθεν ἀνέκαθεν non ab oxytono ἑκάς derivata esse docet.

m) *Adverbiis in* θεν *praesto sunt adverbia in* θι, *quae ubi quid sit indicant et eundem accentum servant; sed haec regula non valet nisi de eis quae* ō *in paenultima habent; quae non habent, suffixum* θι *in* σι *mutant* 192, 15—193, 4. De his iam antea 163, 7—27 sermonem fuisse animadvertit Dronke III 34 sq.; cf. Matth. I 17 et epim.

192, 22 cf. Lob. Ell. I 358.

193, 1 ante οὐ γάρ haec supplenda: 'sunt etiam quaedam non γεγονότα', nam e. q. s.; ad pron. 14, 13. — Τὸ τοιοῦτον i. e. τὸ ἐπιρρήματα εἰς θι παρακεῖσθαι. Itaque cum τὸ τοιοῦτον non possit esse subiectum παράκειται verbi, ⟨τι⟩ adiciendum esse censeo. Cf. adv. 205, 34—206, 5.

n) *Quae in* ε (θε τε σε δε sim.) *terminantur adverbia, non omnia* ε *in* ᾱ *mutant in dialecto aeolica et dorica; sed quae mutant, aut in* θε *aut in* τε *exeunt. Rursus aeolica a doricis eo differunt, quod dorica* τ *in* κ *vertunt* 193, 5—19.

Ante hanc disputationem in universum de adverbiis in ε θε τε exeuntibus sermonem fuisse censet Matth. I 13—14. V. epim.

193, 6 θε] adnotat Lehrs in Ann. litt. Jen. 1879 p. 224: '? θεν.' Ad hunc versum et sequentes ascripsit: 'Dies muss, wie der Verlauf zeigt, falsch sein.' Mihi quidem et h. l. et l. 13 scribendum esse videtur θεν ⟨ἢ θε⟩. Apparet enim Ap. h. l. de adverbiis in ε agere; eorum in numero sunt profecto ea in θε quae ν mutabile numquam assumunt, ut αἴθε εἴθε (nam haec ab Ap. adverbiis tribui constat, v. adv. 131, 21). Sed sunt quaedam quae modo in θε modo in θεν exeunt. Quae in duas partes dividere videtur, quarum priori ascribit ἄνευθε quod ν assumere potest (190, 8); posteriori ὕπερθεν πρόσθεν ἔνερθεν ὄπισθεν, quae ν, quam secundum analogiam usque servare debebant, etiam abiciunt, ut ε finalis in ᾱ transire possit; ad eorum similitudinem ex ἔνθεν (quod ν non abicit) ἔνθα factum est (191, 6. 12—16).

193, 7 κατὰ τὸ ἑξῆς] 194, 1—9.

193, 9 AO I 328, 20; Zonar. 1299 = Her. II 192, 17; EM 559, 31; Phavor. 284, 28; Ahr. I 152—3; Mei. I 40.

193, 10 GFSchoem. II 15 = opusc. IV 260 'Articulus utique addendus est, τὰ τρέψαντα. Non omnia, de quibus sermo est, adverbia ε in ᾱ mutare ait, sed ea tantum, quae per θε aut τε formentur: excipiuntur ergo

quae in ⁻cε aut δε aut ζε exeunt'. Ego quidem praestare puto articulum omittere. 'Adverbia quae in ε exeunt non usquequaque ε in α mutant, sed ubi mutant, ibi in θε vel τε terminantur.'

193, 11 μόνον quod Dronke addi voluit nescio an cogitando suppleri possit.

193, 12 εἴρηται] 178, 24 (ὕπερθα); Her. I 496, 6; Ahr. diall. I 82. 153; Bast ad Greg. Cor. 187.

193, 17 ⟨τὸ⟩ ὅτε Matth. I 70; ad 7, 28.

193, 18 EM 620, 35.

[Adverbia in ου perispomena sunt 193, 20—29].

Haec omnia praeter ea quae sunt l. 25 ἦν δὲ — 26 τὸ ποῦ iam supra leguntur 176, 8—27, v. Dronke III 342. Etiam Matth. I 16 h. l. si non Apollonio at certe eius de adverbiis libro abiudicat. V. epim.

Adverbia in τε *diversis modis derivantur; modo a nominativo casualium* (ἄλλοc — ἄλλοτε), *modo a genetivo* (παντόc — πάντοτε), *modo ab aliis adverbiis* (οὗ — ὅτε, ποῦ — πότε). *Quaedam dubium est sintne recta e voce primitiva* (ἕτεροc — ἑτέρωτε) *an ex adverbio cognato* (ἑτέρωθε — ἑτέρωτε) *orta* 194, 1—9.

194, 1 huc spectant verba adv. 193, 7 ὑπὲρ ὧν καὶ κατὰ τὸ ἑξῆc εἰρήcεται. — Matth. I 16, 1 sic scribi iubet: παρὰ τὴν ἄλλοc φωνὴν ⟨τὸ ἄλλοcε καὶ⟩ πάλιν τὸ ἄλλοτε, παρά τε τὴν παντόc ⟨τὸ πάντοcε καὶ⟩ τὸ πάντοτε. Has emendationes se non intellegere profitetur Egenolff IV p. 46; neque ipse intellego.

194, 4 cf. adv. 193, 14—15.

Quae in cε *cadunt, quem in locum quid vergat indicant. Accentus autem eosdem habent atque ea quae ex eadem stirpe provenientes in* θεν *et* θι *finiuntur* 194, 10—17.

Et ea quae sunt de notione adverbiorum in cε desinentium (194, 10—13), et ea quae de formis adverbiorum in ζε derivatorum (194, 18—21) proferuntur, frustula tantum partium prorsus diversarum eius capitis epirrhematici, quod περὶ διανοίαc erat, esse censet Matth. I 14. V. epim.

194, 17 ⟨καὶ⟩ κυκλόθι, τὸ ante κυκλόcε et verba ἀγχόcε τηλόcε delet Matth. I 29. 32. 70; ad pron. 7, 28. Apud unum Ap. legi ἀγχόcε monet Kiessling in Kuhnii Ann. vol. XII p. 210. Quod confirmatur Steph. Thesauri testimonio.

Adverbia in ζε *derivata paenultimam correptam habere solent. Quare notabile est* χαμᾶcε, *attico more productum ut* χαμᾶθεν 194, 18—21.

194, 20 χαμᾶζε] cf. Her. ind. s. v.

194, 21 χαμᾶθεν] adv. 187, 7. 29.

o) *Diximus* (163, 28—165, 19) *eas formas quae per* φι *suffixum factae sint tantummodo derivativas esse* (ut non sint ilico adverbiis adnumerandae, sed ei orationis parti cuius sunt stirpes earum). *Sunt autem quaedam adverbiali potestate praedita, ut* ἶφι 194, 22—195, 2. Cf. Dronke III 343; Matth. I 17; epim.

194, 27 ἶφι] cf. Lob. Ell. I 358. — Ska II 27; GFSchoem. II 15 = opusc. IV 260.

194, 29 νόcοc — cοεῖν] 'hoc stultius est quam ut credi possit Apollonio placitum esse' Lob. Ell. I 197. Sed vide modo quae alii inde a Platonis aetate in re etymologica praestiterint! — Νόcφι] Lob. Ell. I 359.

195, 1 ⟨τὴν διὰ⟩] ad adv. 174, 7; dissentit Egenolff I 839.

In οὐρανόθι πρό *scriptura Homerica plurimi offendunt, quod* θι *suffixum ubi quid sit indicare soleat. Quare* οὐρανόθι *in* οὐρανόθεν *mutari voluerunt. Cui alii hoc opponunt,* οὐρανόθεν *idem esse quod* ἐξ οὐρανοῦ, *itaque* πρὸ ἐξ οὐρανοῦ *ferri non posse. Sed potest ferri, si* οὐρανόθεν *ita accipis ut idem valeat quod* οὐρανοῦ. *Quamquam praestat in scriptura* οὐρανόφι πρό *acquiescere, quia formae in* φι *derivatae haud raro nihil aliud significant nisi genetivum; ita fit ut cum compluribus praepositionibus construi possint* 195, 3—22.

195, 3 Σέλευκος] synt. 167, 9; cf. MSchmidt, Seleucus der Homeriker und seine Namensverwandten, Philol. VIII 436; Bapp, Comment. Ribbeck. 258 sqq. Max Mueller, De Seleuco Homerico, Goett. 1891.

195, 5 cf. OSchneider II 448, cui assentitur Egenolff I 839. Sed medium μεταγράφεσθαι Apollonio omnino non est usitatum; quare sic potius scribere in mentem venerit ὅπερ μετέγραψαν ⟨εἰς⟩ τὸ οὐρανόθεν cl. pron. 48, 2 τὸ .. ἑὸν ἄγγελον μεταγράφουσιν εἰς τὸ ταχὺν ἄγγελον. Id ipsum coniecit Hoersch. 387. Verum μεταγράφειν cum etiam sic usurpetur, ut sit 'aliam scripturam substituere' (pron. 42, 22 καὶ διὰ τοῦτο τοὺς μὲν μεταγράφειν τὸ ἔτευξεν 'alios scripturam ἔτευξεν substituere ut praestantiorem'), mutatione opus non esse existimo, si ὅπερ ita interpretaris ut sit 'quam ob rem'; quo de usu ad pron. 103, 7 dixi.

195, 6 πάλιν ἐδόκει καί] καὶ πάλιν ἐδόκει Matth. I 78. Frustra.

195, 9 χωρὶς εἰ μή] de hac particularum coniunctione (197, 24; synt. 59, 25 all.) cf. Lob. ad Phryn. 459.

195, 10—17 cf. adv. 185, 17—186, 9; pron. 66, 20—67, 19; EM 466, 3.

195, 16 οὐ λεκτικῶς] 'non ita ut propriam aliquam vim habeat'; ad pron. 59, 1.

195, 19 ἐπὶ γενικῆς παραλαμβάνεται i. e. idem significat quod genetivus.

195, 21 ἐν παραγωγῇ μόνον κατὰ τὰς ἀρχὰς τὰ τοιαῦτα τῶν ἐπιρρημάτων παρελαμβάνομεν] 164, 4—165, 19. Sed ibi pluribus verbis expositum est, τὰ τοιαῦτα, i. e. formas per φι factas, n o n esse adverbiis adnumeranda, sed ei verborum generi cuius primitiva erant. Itaque quid τῶν ἐπιρρημάτων verba sibi volunt? An κατὰ τὰς ἀρχὰς τῶν ἐπιρρημάτων = in initio epirrhematici? Cf. adn. ad adv. 166, 6. ib. 198, 25.

p) *Adverbia in* ω *localia et ubi quid sit et quo tendat plerumque significant. Quae a praepositionibus bisyllabis derivata sunt, syllabis cum eis congruere solent, quae a monosyllabis, una syllaba superant. Itaque abnorme non est* εἴσω δόρπον ἐκόσμει, *quo loco quidam* ἔνδον *legi volunt. Sed* ἔνδον *localem vim induere potius abnorme est* 195, 23—196, 11. — Cf. Dronke III 344; Matth. I 17; epim.

195, 23—27 in restituendo h. l. GFSchoemannum (II 15 = opusc. IV 260) maxime secutus sum. Cur illud ὅτι μάλιστα, quod ex GFSchoemanni coniectura pro ὅτε μάλιστα posui, adiecerit Dyscolus, apparet ex eis exemplis quae 165, 20 attulit, neque τὸ εἰς τόπον neque τὸ ἐν τόπῳ significantibus (ex p. 588 = 176—7 et 624 = 209 apparere dicit Schoem.). Verum GFSchoemanni scriptura τὴν γὰρ διὰ τοῦ θεν παραγωγὴν ἔχει ἀπὸ τόπου non magis perspicua est quam quae in A legitur; itaque ⟨τὸ⟩ inserui, ut haec sententia evaderet: 'adverbia quae unde quid veniat indicant, derivationem in θεν habent, vel derivantur in θεν.' Cur ἀπὸ προθέσεως mutetur in ἀπὸ προθέσεων et ἐσχημάτισται in ἐσχηματίσθη, me prorsus fugit. Nam hac in re modo pluralis ponitur modo

singularis (adv. 154, 3 τὰ παρὰ πρόθεϲιν παραγόμενα τῶν εἰϲ θεν ληγόντων), modo praesens modo aoristus modo perfectum (ib. 147, 15 ἔνιοι δὲ καὶ τὴν χεῖρα παρὰ τὸ ἔχειν φαϲὶν ἐϲχηματίϲθαι) modo plusquamperfectum (ib. 198, 10) nullo discrimine. Miror igitur Egenolffium (I 839) Schoemanno assentiri. Neque ullam video causam cur 609, 17 = 196, 2 pro τὰ εἰϲ θε scripserit GFSchoem. τὰ εἰϲ θα, quod ab h. l. prorsus alienum est.

196, 3 OSchneider II 447; GFSchoem. II 15 = opusc. IV 260.

196, 6—14 frustum esse disputationis de notione adverbiorum in δον, quae ad priorem epirrhematici partem pertinuerit, demonstrare conatur Matth. I 14. Cf. Egenolff IV 46 et epim.

q) *Adverbia in δον qualitatem indicant et oxytona sunt. Non est notabile* ἔμπεδον; *est enim neutrum adverbialis constructionis particeps. Notandum potius* ἔνδον, *quamquam ad accentum eius defendendum hoc primum dici potest, cetera qualitatem, hoc locum indicare, cetera plus duarum syllabarum, hoc bisyllabum esse, hoc unum a praepositione duci* 196,12—197,15. Cf. Her. I 509,3—16. II 59,4. 232,25—30. 931,27—31. 951,16; AO II 162,3; Lob. Ell. I 332.

196, 12 GFSchoem. II 15 = opusc. IV 260 'Dixit obiter de adverbiis in δον, sed nihil de significatione qualitalis, neque eiusmodi quid ibi excidisse manifestum est. Mutari debet nostri loci interpunctio, ut nova periodus incipiat a verbis τὰ εἰϲ δον λήγοντα, illud ὡϲ προείπομεν autem coniungendum cum καὶ ἐπιμέμφονται τὸ εἴϲω δόρπον ἐκόϲμει. Nam paullo ante, v. 20 [5], dixerat hoc nonnullis minus rectum visum esse, qui ἔνδον potius dici debuisse censerent'. Demiror Schoemannum contendere, Apollonium nihil antea de significatione qualitatis adverbiorum in δον dixisse, cum paullo ante l. 8 legamus οὐδὲ γὰρ ἄλλο τι τῶν εἰϲ δον ληγόντων ἐπιρρημάτων τοπικόν ἐϲτι, ποιότητοϲ δὲ παραϲτατικόν (i. e. πᾶν δὲ ποιότητοϲ παραϲτατικόν ἐϲτι). Itaque tamquam sui excusandi causa illud ὡϲ προείπομεν addit; consimili modo novam expositionem orditur 194, 22. 190, 5. 18. 189, 1. 20 all.

196, 12 ποιότητοϲ παραϲτατικά] adv. 205, 3; DThr. 75, 1 sqq. cum adn. Uhligii; schol. BQ ad ρ 43 λάθρη ἐμεῦ ἀέκητι] ποιότητοϲ ἐπίρρημα. ποιότηϲ δέ ἐϲτιν ἡ τὸ ποιὸν ϲχῆμα ϲώματοϲ ἢ τῆϲ ψυχῆϲ δηλοῦϲα: hanc explicationem Egenolff V 131 monet diversam esse ab ea quae profertur schol. DThr. 275, 30 Hilg. ποιότητόϲ εἰϲιν ἐπιρρήματα ἃ διὰ τῆϲ φωνῆϲ τὸ γινόμενον πρᾶγμα μιμεῖται et ib. 98, 1 ποιότηϲ γάρ ἐϲτι φωνὴ δηλοῦϲα τὴν ποιότητα τῆϲ φωνῆϲ ἢ τῆϲ ϲημαϲίαϲ.

196, 13 cf. adv. 143, 16. 197, 17—18; Her. I 509, 3—17. II 931, 27. 951, 16—22. Σκηνηδόν etiam adv. 197, 17 legitur; in Thesauro Steph. non commemoratur.

196, 15 κατείλεκται] hic locus nunc desideratur, cf. Dronke III 328.

196, 17 ϲυ⟨νε⟩μπτώϲει] ad adv. 151, 5.

196, 18 Ska II 27.

196, 29 de uno ἔνδον eiusque accentu agitur; itaque scripsi ὥϲ ἐϲτί τινα ἐξαιρούμενον τῆϲ τάϲεωϲ, 'illud (ἔνδον) quibusdam rebus (in einigen Beziehungen) tonosi ceterorum excipi'.

197, 1 καὶ ⟨ὅτι⟩ ἃ μὲν Matth. I 71; ad 7, 28.

197, 2 πέριξ] adv. 134, 25.

197, 4 ἔνδοι] adv. 177, 5; Her. ind. Schmidt Beitr. 110; Ahr. diall. I 154, 4. II 365, 5; Mei. I 193, 2; OHoffmann II 535.

197, 6 ἄγχι] adv. 176, 14. 192, 22. Ὕψι] ib. 192, 21.

197, 8 εὐλόγως, καὶ τοπικὸν ἦν] Ahr. diall. II 366, 4. Fortasse legendum est εὐλόγως, ⟨ὡς⟩ καὶ τοπικὸν ἦν.

197, 10 Ahrens ad Bucol. graec. rell. tom. I p. 103. Ac sane hoc exemplum saepius, ubi de ἔνδοι agitur, afferunt grammatici, ut Jo. Alex. 36, 11; Greg. Cor. Schaef. 367; AO III 397, 8; Eust. 140, 13. 1839, 55; EM 663, 30.

197, 12 προείρηται] adv. 197, 5.

197, 13 μέσοι] adv. 177, 5 μέσσοι; cf. Ahr. diall. I 17, 26; Mei. I 193.

197, 15 GFSchoem. II 15 = opusc. IV 260: 'Apollonium non τηλοῖ sed τῆλοι scripsisse ipsius disputatio docet.'

Cum paenultima adverbiorum in δον *a nominibus derivatorum aut* η *aut* ᾱ *habere soleat,* βοτρυδόν *notatum est a Tryphone: quamquam ea re excusatur, quod genetivus* βότρυος ῡ *servat. Adverbia in* δον *derivantur etiam a participiis adverbiis verbis* 197, 16—198, 2. Cf. Her. I 509, 3. II 232, 25. 951, 16.

197, 17 σκηνηδόν] ad 196, 13.

197, 18 huc transponenda esse quae l. 22—3 legebantur, apertissimum est: nimirum κλιμακηδόν δονακηδόν a nominibus derivata sunt.

197, 19 δονακηδόν] ex hoc uno Ap. loco affertur in Thes. Steph.

197, 20 διὰ τὴν φυλάσσουσαν γενικὴν τὸ ῡ] insolitae collocationis verborum exempla congessi ad pron. 42, 25.

197, 21 Lehrs Herod. 156; Ska I 27—8.

197, 22 ἑκοντηδόν] coni. 231, 7; Lob. ad Phryn. 6.

197, 24 χωρὶς εἰ μὴ] ad adv. 195, 9. — De hac derivandi ratione dubitat Lob. Ell. I 335, λαθραιηδόν nusquam legi monens: sed haec est forma ficta (ad adv. 189, 22); Parall. 153.

197, 27 κρυφηδόν non a verbo κρυφῶ, sed a κρυφῇ potius proficisci monet Lob. Ell. I 335 extr.

197, 38 κριδόν] 'verbi κρίω .. memoria revirescit in adverbio κριδόν' Lob. Rhem. 130.

197, 29 ἀναφανδόν] Buttmann Lexil. I 16; Lob. Parall. I 152.

197, 29 χανδόν etiam apud Theognostum AO II 162, 7 restitui in Bodleianis meis p. 19 pro commenticio στοχανδόν, quod et Herodiano I 509, 10 et omnibus libris eximendum est.

197, 32 κλίνω delendum est; nam non ab hac forma, sed ab ea quae l. 31 praecedit κέκλικα Apollonius κλιδόν derivat. Simplicia κριδόν et κλιδόν legisse Apollonium non est veri simile; finxit tamquam fundamenta, quibus composita διακριδόν παρακλιδόν niterentur.

198, 2 ἱστῶ ⟨ἢ⟩ ἵστημι Matth. I 70; quod iure ut falsum reicit Egenolff IV 50. — De σταδόν idem dicendum est quod de κριδόν κλιδόν; fingitur etiam apud Her. II 444, 4 = Theogn. AO II 58, 19 στάδιος παρὰ τὸ σταδόν, ubi Dindorf in Steph. Thes s. v. στάδην scribendum esse suspicatur.

r) *Adverbia in* δην *barytona sunt; derivantur et a nominibus et a verbis* 198, 3—19. Cf. Her. I 508, 12—20; Theogn. AO II 161, 19—21. I 361, 5; EM 781, 23; Lob. Parall. I 153.

198, 4 μονάδην] EM 367, 9 τὰ γὰρ ἀπὸ ὀνομάτων τῶν εἰς ος γινόμενα ἐπιρρήματα διὰ τοῦ ᾱ ἐκφέρονται. οἷον μόνος μονάδην, σπόρος σποράδην, τροχός τροχάδην. Τὸ δὲ παμπήδην ἐκ τοῦ πάμπαν. Lob. Parall. I 153 'μονάδην, quod idem dicitur cum metathesi quantitatis μουναδόν'.

198, 5 διὰ τοῦ δ] διὰ τὸ δ̄ Matth. 86, recte.

198, 6 ἐν πρώτῃ cυζυγίᾳ] quot sint cυζυγίαι vel coniugationes verborum v. apud DThr. 53, 6—59, 10 cum Uhligii adn. et ind. s. v. cυζυγία; Schmidt Beitr. 362—4.

198, 6—7 cf. Her. II 934, 18—23. Plura enumerat Lob. Ell. I 332.

198, 7 ἐcόβδην] Callim. fr. 522 OSchneider.

198, 9 νύγδην] hoc uno testimonio niti videtur.

198, 11 Lob. Rhem. 23.

198, 12 'Ut ῥύβδην, non ῥύδην scribatur, ὁλόκληρος flagitat' Uhlig I 8.

198, 13 βύζην] Hesych. s. v. EM 216, 46; schol. DThr. 276, 24. 562, 29 Hilg.

198, 15 ῥήδην] EM 363, 42 Παρὰ τὸ ῥῶ, τὸ λέγω, γέγονε ῥήδην, καὶ ἐπιρρήδην, ὡς παρὰ τὸ τμῶ τμήδην. ib. 781, 29 ῥήσω ῥήδην (σημαίνει τὸ φανερῶς), τμῶ τμήσω τμήδην.

198, 16—18 ἥδην et ἀέδην formae fictae sunt.

198, 18 ἔδει . . τὸ πριάδην] 'Respicit ad ἀπριάτην, quod adverbialiter dicitur' Dind. in Steph. Thes. Πριάδην, si legeretur uspiam, non cum βάδην, sed cum μεγάδην comparandum fuisse monet Lob. Rhem. 192 n. 4; ἀπριάδην vel ἀπριάτην adverbia umquam exstitisse negant id. Parall. 458 et Doederl. Gl. 626; ἀπριάδην Rhianus legebat, schol. H ad Ξ 317 'Ριανὸς γράφει ἀπριάδην. Apollonius autem apud Homerum A 98 (et Ξ 317) ἀπριάτην legit eamque formam ex ἀπριάδην factam esse statuit (schol. BL ad A 99; v. Testim.). Inter recentiores Buttmann Lexil. I 16 et GCurtius a feminino ἀπριάτη adverbium ἀπριάτην ortum esse censent, ut ἀντιβίην ἀκήν, quae sententia, ni fallor, vicit. Cf. schol. DThr. XLVIII 8 et 435, 11 Hilg.

s) Εἰcὅ *notabile est et propter aspirationem, qui aasper finibus verborum non solet imponi, et propter accentum, quia nulla vox in* ο̄ *exiens acuitur, quam ob rem* αὐτό *notabatur* 198, 20—27. Cf. pron. 73, 9; synt. 332, 27. 333, 5. 13. 334, 21—26*); Herod. I 507, 11; Lehrs Her. 87; id. Arist.[2] 322.

198, 20 πρωτότυπον] adv. 173, 30 Δοκεῖ δὲ πρωτότυπον εἶναι τὸ ἕως· οὐ γὰρ προϋφέστηκέ τι. Ut hoc loco dubitanter loquitur Dyscolus, ita illo confidenter; sed talia sibi saepius concessit.

198, 21 καὶ ἐν τόνῳ καὶ ἐν πνεύματι] quoniam de ἕως dicens nihil commemorat nisi eius σχῆμα vel, ut accuratius loquamur, εἶδος (Ska VI 15): in mentem venit suspicari, intercidisse primum post ἐν πνεύματι ⟨καὶ ἐν σχήματι⟩ vel ⟨καὶ ἐν εἴδει⟩, deinde in fine huius articuli totam de hac re expositionem; certe intercidit initium articuli sequentis; rem tangit obiter pron. 73, 9 ὑπολείπεται οὖν σημειούμενον τὸ αὐτό (καί, εἰ ἕν ἐστι, τὸ εἰcὅ). Quae loco nunc deperdito de εἰcὅ proferebantur, eorum frustula quaedam servata esse videntur a scholiastis. Quae res utut se habet, hoc constat, haustum esse scholion illud (v. Testim.) ex thesauro Apollonii. Is enim et hoc praecipit (synt. 270, 16) ὅτι οὐδέποτε κατ' ἀρχὰς ὁ σύνδεσμος συντίθεται, et quae in altera scholii parte leguntur, congruunt cum eis quae synt. 334, 5 sqq. praecepit. — Ἐπίστασις 'cogitatio' v. adnot. ad pron. 77, 28; Lob. ad Phryn. 282. 527.

198, 25 εἴρηται περὶ τῶν ἀντωνυμιῶν] pron. 73, 9; non ausim ⟨ἐν τῷ⟩ inferre; v. adnot. ad adv. 166, 6.

*) synt. 334, 21 A[1] genuinam scripturam praebet τῷ γὰρ λόγῳ ('si utramque vocem per se spectas'; idem in D. c. adnotatum esse Sylburg prodit; τῷ παραλόγῳ vulg.; τῷ παραθέτῳ Uhlig I 32) τῶν εἰρημένων φωνῶν δύο μέρη λόγου ἐστί κτλ.

t) Τώ *voci circumflexum imponendum et* ι *ascribendam esse quidam contendunt. Sed neque circumflectitur neque* ι *ascribitur; testimonio sunt et notio (numquam enim dativus causalem praebet sententiam) et librorum auctoritas. Sic autem ortum est: suppressa est* διά *praepositio more poetarum, deinde* τό *producte dicitur* τώ 199, 1—200, 16.

199, 1 GFSchoem. II 15 = opusc. IV 260 'Maiorem hoc loco lacunam esse, sermonemque ab Apollonio factum fuisse de adverbio τώ verissime monuit Lehrsius in N. Mus. Rhen. II p. 340. Nam minus recte OSchneiderus, ib. III p. 453, de καθό cogitavit. Dronkium autem, si Lehrsianae disputationis memor fuisset, aliter de hoc loco iudicaturum fuisse credo, quam fecit XII p. 322 sqq.: nam omnia, quae inde a v. 21 [1] usque ad p. 614, 6 [200, 16] sequuntur, recte cohaerent, si de adv. τώ accipiuntur (sic enim, non τῷ, Apollonium scripsisse certum est)'. Lehrs l. s. s. post μόριον inseruit Τὸ τώ; sed utrum haec an plura exciderint, incertum est. Cf. Lentz ad Her. I 492, 19 et Lehrs ad Her. II 595, 12.

199, 3 μετάληψιν δὲ ἔχει εἰς δύο μέρη λόγου] i. q. μεταλαμβάνεται εἰς (substitui potest in locum) δύο μέρη λόγου (scil. διὰ τό i. q. διὰ τοῦτο).

199, 6—7 κατ' αἰτιατικὴν .. ἐφ' ἧς καὶ μάλιστα ἡ αἰτιολογικὴ φράσις γίνεται] cf. adv. 182, 23. 200, 1; coni. 242, 6—10; synt. 9, 16—20; Choer. 111, 20 Hilg. (ex Ap.) ἡ δὲ αἰτιατικὴ κατ' αἰτίαν, ἐπειδὴ αἰτίαν σημαίνει, οἷον διὰ τὸν Ἀρίσταρχον ἐτιμήθην καὶ διὰ τὸν Ἀρίσταρχον ὑβρίσθην. DThr. 32 cum adnot. Uhligii; Egenolff V 122—3.

199, 9 ἐπὶ μὲν .. τὸ δὲ ἐπὶ] ⟨τὸ⟩ μὲν ἐπὶ .. τὸ δὲ ἐπὶ Matth. I 32; ad pron. 7, 28.

199, 10—11 δι' Ἀλεξ. — Ἑλλησπόντου] delet Matth. I 32, sine iusta causa.

199, 11 παραλαμβανόμενον ⟨μόνον⟩ Matth. I 65; prorsus superfluum.

199, 15—16 δοτικὴ γὰρ οὐδέποτε αἰτιολογικὴν φράσιν παρίστησι] permirum est, Apollonium causalem dativi notionem non agnoscere, quam hodie omnes grammatici uno ore ei attribuunt.

199, 16 καθὼς ἔφαμεν] spectant haec ad l. 5 ἡ σύνταξις αἰτιολογική; quod cum nemo negare possit, sequitur Apollonii quidem sententia, ut τώ dativus esse non possit.

199, 18—19 οὐ γὰρ . . . συνδέσμοις] qui fieri potest ut contendat Ap., coniunctiones causales, velut ὡς et ὅτι, inter se commutari non posse? Et, si hoc verum esset, quid inde colligi posset ut demonstraretur, τώ non esse coniunctionem causalem? Haec videtur esse argumentandi ratio: coniunctiones causales inter se commutari non possunt; τώ potest commutari cum ὅτι: ergo non est coniunctio causalis, sed adverbium causam indicans.

199, 22—26 Lob. Ell. I 146: 'verae ellipsis quam nos quaerimus in his omnibus nullum exemplum est'. Cf. synt. 289, 10 (ubi reponendum est ⟨ἴθυσε μάχη πεδίοιο⟩, τοῦ ἐντελοῦς ὄντος διίθυσε μ. π., deletis verbis τῇ διά l. 11).

199, 25 καί delet Matth. I 79; ad pron. 7, 28.

199, 27 καὶ ἐπί γε μάλιστα τοῦ προκειμένου μορίου] καὶ μάλιστα ἐπί γε κτλ. Matth. I 79. Insolitae collocationis verborum exempla congessi ad pron. 42, 25.

200, 1 καί delendum Lehrsio (in Ann. litt. Jen. 1879 p. 224) et Egenolffio (I 844) auctoribus.

200, 2 αἰτιολ. cύνταξιν] αἰτιολ. ἔννοιαν Lehrs l. s. s., cl. synt. 334 (?); poterat conferre adv. 199, 4: sed Dronkii emendatio ad codicis scripturam propius accedit. — Ὡc ἔφαμεν] adv. 199, 6.

200, 3 φαίημεν ⟨ἂν⟩ Matth. I 74; v. comment. de Ap. consuet.

200, 7 τὰ τῆc γραφῆc] i. e. scriptura sine ῑ, τώ, non τῷ.

200, 7—11 μεταλαμβάνειν est 'alio modo dicere', itaque h. l. poetico more dicere. Μετάληψιc igitur est h. l. dictio poetica, quae praepositionem διά in se recipit (ἀπολαμβάνει, in sich aufnimmt, mit umfasst); idem de Z 2 dicendum est; et quod I 247 protulit Homerus, ἄνα, in se recipit id quod deest praepositioni (τὸ λεῖπον τῆc προθέcεωc, i. e. τὸ ῥῆμα, ᾧ λείπει ἡ πρόθεcιc), ut id quod plena sententia flagitat, ἀνάcτηθι, in praepositione tamquam dispici possit.

200, 13 pro ἀήθωc scribit Lehrs εὐήθωc et l. 16 εὐήθη pro ἀήθη in Ann. litt. Jen. 1879 p. 224; quam mutationem non esse necessariam puto, cum ἀήθηc esse possit 'insolitus', 'absonus', quae notio huic loco apta est. Argumentatio vere Apolloniana haec est. 'Absonum non est postpositivum ὅ semper sibi expostulare praepositionem διά: nam cum suapte natura primum locum non possit occupare (ut ὑποτακτικόν), sponte eum praepositioni concedit; accusativus vero praepositivi articuli τό, qui in adverbium causale τώ transiit, primum locum ut consuetum sibi vindicavit (οὐκ ἀήθη ἔcχε), quo fit ut διά ei non possit praeponi. Itaque διό quidem dicitur, non dicitur διὰ τό vel διὰ τώ, sed τό et τώ.'

u) *Abnorme est* ἄντικρυc *proparoxytonum, nam adverbia in* ῡc *oxytona esse solent; atque eo magis abnorme, quod ea forma quae abiecta* c̄ *littera nascitur,* ἀντικρύ, *analogiam adverbiorum in* ῡ *sequitur* 200, 17—25.

Ante 200, 17 lacunam duorum triumve versuum esse, in quibus de adverbiis in ῡc in universum sermo fuerit, censet Dronke III 327. Paullo plura excidisse videntur, cf. Her. I 513, 6—10. 536, 31—33. II 19, 29—31. — Causam cur ἄντικρυc proparoxytonum, ἀντικρύ oxytonum sit, in diversa significatione positam esse putant Choer. II 329, 22 Hilg. ἐπειδὴ οὐκ ἐφυλάχθη τὸ αὐτὸ cημαινόμενον (τὸ μὲν γὰρ ἄντικρυc τὸ φανερῶc cημαίνει, τὸ δὲ ἀντικρύ τὸ ἐξ ἐναντίαc), τούτου χάριν οὔτε ὁ αὐτὸc τόνοc ἐφυλάχθη. Ammon. s. v. Ἄντικρυc καὶ ἀντικρύ διαφέρει. Ἀντικρὺ μὲν γὰρ τὸ ἐπ' εὐθείαc, καὶ ἐξ ἐναντίαc· χωρὶc τοῦ c̄, ὡc καταντικρύ. Ἄντικρυc δὲ τὸ διαρρήδην καὶ φανερῶc [καὶ ἐπ' εὐθείαc τοπικόν]. EM 114, 27 Ἄντικρυc· cημαίνει τὸ φανερῶc· ἀντικρὺ δὲ τὸ ἐξεναντίαc . . . Καὶ ὤφειλεν εἶναι ἄντικρυ· ἀλλὰ τὰ εἰc c̄ λήγοντα ἐπιρρήματα, εἰ μὲν φυλάττει τὸ αὐτὸ cημαινόμενον, καὶ τὸν αὐτὸν τόνον φυλάττει, οἷον οὕτωc οὕτω, μέχριc μέχρι· ἐπεὶ οὖν τοῦτο οὐκ ἐφύλαξε τὸ αὐτὸ cηναινόμενον τῷ ἄντικρυc, οὔτε τὸν τόνον ἐδέξατο. AO II 339, 26. Eustath. ad Ε 100 p. 13, 36. Herodianus (I 513, 9. 536, 32. II 19, 30 τὸ μέντοι ἄντικρυc μεταβαλὸν τὸν χρόνον μετέβαλε καὶ τὸν τόνον: sic AB et Meermannianus 319 exhibent; Lehrs ex D μεταβαλὸν τὸν τόνον μετέβαλε καὶ τὸν χρόνον, eadem scriptura est apud Suid. 442, 14; Lehrsium Lentz sequitur secum ipse pugnans, nam ad I 513, 9 dicit: 'quippe qui' i. e. Herodianus 'propter quantitatis mutationem etiam accentum mutatum esse iudicaverit') eius rei causam mutationem quantitatis ἄντικρῠc ἀντικρῡ́ esse arbitratur. Cf. Lob. ad Phryn. 443.

200, 20 εὐθύ] Lob. Ell. II 18.

200, 21 δεδείξεται] adv. 200, 29.

200, 22 κατώρθωτο] h. l. ea forma, quae recti accentus memoriam servavit, quamquam non est ἐντελής, tamen κατωρθωμένη i. e. ἀνάλογος dicitur, v. ind. et Wackernagel path. 50.

200, 25 Lehrs Arist.[2] 386.

Una cum (adiectivis) *oxytonis in ῡς exstant adverbia eiusdem stirpis in ῡ, quae cum neutris conveniunt. Quare ἐΰ, cui ἐΰς praesto est, oxytonum esse debebat. Sed postquam falso sibi persuaserunt, εὖ esse primigenium adverbium et inde ἔϋ per diacresin factum, eius paenultimae accentum imposuerunt* 200, 26—32. Cf. synt. 188, 10; Her. I 506, 21; EM 388, 15.

200, 30 de ἐΰ commentatus est totumque h. l. explicavit Lehrs Arist.[2] 384 sqq. — Quem ad locum nunc deperditum epirrhematici relegemur a scholiasta V, cui hac in re fidem non abrogaverim, haud facile est dictu; sed de ἐΰς agens geminae formae ἠΰς mentionem facere poterat. — Cf. Lob. Ell. I 532.

Quae inde a 201, 1—210, 5 leguntur, ei libri de constructione parti tribuenda esse, qua de syntaxi agebatur adverbiorum, firmissimis argumentis demonstravit OSchneider II 446—59.

Adverbia localia tres notiones inter se diversas induunt: aut ubi quid sit aut quo vergat aut unde veniat significant. Eorum principalia sunt ea quae ubi quid sit indicant 201, 1—8. Cf. adv. 153, 13—154, 21.

201, 8 fortasse ante ὑψόθεν intercidit ὑψόσε, sed v. adn. ad pron. 7, 28.

Quaedam adverbia localia singularia sunt; sed etiam trina ex eadem stirpe procreata singulas illas notiones induunt; quaedam una voce ubi quid sit et quo tendat notant; pauca quaedam tres illas notiones comprehendunt 201, 9—202, 23. Cf. adv. 154, 3—21.

Quid sit μοναδικός μονογενής τριγενής ἐπικοινωνεῖν expositum est ad pron. 11, 29. Cf. synt. 340, 18; Choerob. 107, 16 Hilg.; schol. DThr. 218, 18 sq. 219, 8 sq. Hilg.; Planud. 119—125.

201, 14 Ska II 28; Uhlig I 23 not. Lehrs in Ann. litt. Jen. 1879 p. 224 scribit ἐν δυσὶ γένεσι· (νοεῖται γὰρ ἀρσενικὰ καὶ θηλυκά). Egenolff I 845 sub γάρ latere διὰ μιᾶς προφορᾶς vel φωνῆς (col. l. 21 et 24; 202, 14; schol. DThr. 218, 22 sq. Hilg) et pro ἀρσενικὰ καὶ θηλυκά fortasse ἀρσενικῷ τε καὶ θηλυκῷ scribendum esse censet. Sed verbis διὰ μιᾶς προφορᾶς opus non est; nam etiam locutionibus τῶν τριῶν γενῶν παραστατικὸν εἶναι et τὰ τρία γένη δηλοῦν non semper adduntur; satis esse videtur scribere ut scripsi, sed commate addito ἐν δυσὶ γένεσι νοεῖται, ἀρσενικὰ καὶ θηλυκά.

201, 15 ubi Uhligio auctore ᾗ pro οὐ scripseris, et l. 18 ᾗ pro ἡ, omnem de medio sustuleris difficultatem, quam dispexit GFSchoem. II 16 = opusc. IV 261 in eis quae sequuntur: 'Hactenus (usque ad l. 17 πῇ ἐπιρρήματος) omnia sana videntur: comparatur enim πῇ cum nominibus μοναδικοῖς vel μονογενέσι, quippe quum una tantum significatione dici Apollonio videatur, neque per flexiones etiam reliquas duas suscipere posse. Sed quae statim sequuntur, καὶ ἄλλων ὧν παρεθέμεθα, sic adiungi nullo modo potuerunt. Apposuerat enim Apollonius tantum ποῦ et formas hinc deflexas πόσε, πόθι, πόθεν, quod genus ei non μοναδικόν videri necesse erat, sed comparandum cum nominibus mobilibus, quae trium generum significationem ἐξ ἀκολουθίας, mutata scilicet terminatione, recipiant. [Nequaquam constat verbo παρεθέμεθα nos ad 201, 5—7 relegari; immo Dronke III 346 et Uhlig l. s. s. optimo iure augurati sunt Apollonium

illa παραθέcθαι deperdito epirrhematici loco.] Deinde quum dixerit οὐ μόνον μοναδικὴν οὖcαν, opponendum fuit huic membro per ἀλλά aut similem coniunctionem aliud genus adverbiorum ad varias significationes flexibilium, quorum mentionem quidem mox factam videmus, verum sic, ut non opponi illis μοναδικοῖc videantur sed cum iis confundi' [haec difficultas amovetur emendationibus Uhligii, cui etiam hoc concedo, et ποιεῖcθαι infinitivum post οὖcαν participium posse tolerari, et τὴν τῶν τοπικῶν ἐπιρρημάτων cχέcιν τὴν τριccὴν διάcταcιν ποιεῖcθαι nihil offensionis habere, cl. pron. 47, 13. 68, 12. Egger Apoll. 202].

201, 20 κατὰ τὸ δέον] i. e. κατὰ τὴν δέουcαν διάcταcιν, 'ita quidem ut adverbio ea forma contingat quae secretae propriaeque eius notioni conveniat' (cum aliae formae diversas notiones complectantur).

201, 23 εἰρήcεται] adv. 204, 26 sq.

201, 25 πρόcθεν] cuius loco adv. 154, 10 ἔμπροcθεν affertur; τὴν τριccὴν τῶν τοπικῶν ἐπιδέχεται διάcταcιν: vorn, von vorn, nach vorn. Cf. paraphr. ad adv. 153, 22—154, 21; schol. DThr. 278, 19 Hilg.

201, 25 τὸ προειρημένον τοπικὸν ἐπίρρημα] scil. ποῦ.

202, 1 cυνεκδρομῇ profecto genuinum est; cf. adv. 142, 9 τὸ ὄφελον οἱ μὲν κατὰ cυνεκδρομὴν ῥήματόc φαcι κεκλίcθαι . . εἰc πρόcωπα. ib. 142, 15 τὸ δεῦρο . . κατὰ cυνεκδρομὴν . . δεῦτε, all. (v. ind.); eodem sensu usurpatur cυνεκτρέχω adv. 175, 21 cυνεξέδραμε καὶ ἡ ἴcαc (pro ἰcάc) τοῖc τοιούτοιc (scil. λακτίcαc sim.); v. ind. Συντρέχειν, quod l. 14 occurrit, etiam aliis locis legitur (v. ind.), sed cυνδρομή, ni fallor, Apollonio non est usitatum. — Προcπάθεια idem est quod cυμπάθεια l. 8. 13: 'inclinatio quaedam atque vinculum quo vocabula eiusdem generis inter se connectuntur'. Cf. Lob. Ell. II 253.

202, 2 ⟨τῶν⟩ εἰc τόπον Matth. I 70.

202, 5 cυν⟨εμ⟩πιπτόντων, quod proposui, fuisse recipiendum concedo Egenolffio I 839.

202, 7 μέχρι cχημάτων] cχήματα sunt 'dicendi proprietates, quae fines legitimae constructionis egrediuntur' (Friedlaender ad Ariston. p. 1), velut cum nominativus ponitur, ubi vocativus requiritur, cf. synt. 213, 18—214, 16. 221, 26; OSchneider II 459.

202, 13 διὰ τὴν προκειμένην cυμπάθειαν] 'propter inclinationem illam cognationemque quam supra commemoravi' (l. 1 et 8). Cf. adv. 202, 29.

202, 15 cf. adv. 209, 15. 30 sq.; Ahr. II 368, 7; Lob. Phryn. 43.

202, 21 ἐπ' ἐκείνου τοῦ cημαινομένου] '(nämlich "ubi"): es scheint ein Beispiel ausgefallen zu sein, in welchem πῇ für ποῦ steht' Ska II 28. Cf. adv. 207, 13.

Adverbia in δε *quo aliquid tendat denotant. Quia* ὧδε *eadem terminatione utitur, primum eam induit localem notionem ut quo quid vergat indicet, deinde, propter inclinationem illam de qua diximus cognationemque adverbiorum localium, etiam alteram, ut quo loco quid sit significet. Cui usui obstare videtur auctoritas Homeri; apud eum enim* ὧδε *nihil indicat nisi qualitatem, idemque est quod* οὕτωc. *In libro de adverbio accurate exposuimus posteriorem notionem esse propriam; sed multa exempla illa adverbiorum in* δε, *quibus notio localis subest, effecerunt ut etiam* ὧδε *condicionem, quae localibus adverbiis definitur, notet* 202, 24—36. Cf. 202, 24—27 cum 177, 13—178, 24. 180, 13—181, 23; 202, 27—36 cum 178, 25—179, 28.

202, 29 κατὰ τὴν προκειμένην cυμπάθειαν] 202, 1. 8. 13. Τῶν] Ska II 28; si τῆc scribis, cχέcεωc subaudiendum est.

202,31 OSchneider II 447.

202,33 ἐν τῷ περὶ ἐπιρρημάτων] 178,25 sqq. Cf. Lehrs Arist.[2] 70.

202,35 ἐπί delet Egenolff I 845.

Quaedam adverbia, quae rarissima sunt, ita in δε *derivantur, ut nihil aliud significent nisi id quod vox primitiva. Quibus correlativa praesto sunt quae a* τ *incipiunt* (ἧμος — τῆμος — τημόσδε). *Sed non omnia correlativa per* δε *amplificantur; neque omnibus quae amplificantur correlativa quae a* τ *incipiunt praesto sunt; in his* ὧδε *et* ἐνθάδε *sunt. Nam haec non per id* δε *suffixum derivata esse quo notio localis efficitur, ex eo apparet, quod accentus non retrahitur* (ἐνθάδε, non ἔνθαδε) *et quod abiecto* δε *suffixo forma quae superest idem valet quod forma amplificata. Eodem pertinet etiam* ἐνθένδε 203,1—204,6. Cf. adv. 178,3—18. 179,11—180,12.

203,6 Ska II 28 'Wenn nicht noch mehr ausgefallen ist, so passt der ganze Zusatz nicht zum Folgenden. Jetzt ist er für den Sinn ganz überflüssig'.

203,7 τὴν ἀνταπόδοσιν τοῦ τ] ad coni. 236,25; adv. 179,30 est τῇ ἀνταπόδοσιν τὴν διὰ τοῦ τ παραλαμβάνει.

203,13 ὥς] adv. 179,14.

203,24 ὧδε ⟨καὶ⟩ ὥ Matth. I 70; ad pron. 7,28.

203,25 cf. adv. 171,21; pron. 48,28; synt. 156,22; Ahr. diall. II 149,9. 378,14.

203,31 τὰ τοιαῦτα, ⟨τὸ ὅδε καὶ τὸ ὁ δέ] Matth. I 66; quod quin falsum sit non dubitat Egenolff IV 49. Recipiendum erat quod proposui.

Adverbia in ζε *hoc unum quo aliquid vergat indicant; neque id mirum, nam* ζ *et* δ *cognatae sunt* 204,7—9. Cf. adv. 194,18—21.

204,7 διὰ τοῦ ζ μόνως Matth. I 79; ad pron. 42,25.

204,9 Lob. Rhem. 291.

Adverbia in ω *quae a nominibus nascuntur, easdem atque nomina notiones habent; quae a praepositionibus derivantur, et ubi aliquid sit et quo tendat significant. Itaque non est quod mireris etiam* εἴσω *duplicem hanc notionem induere. Illud potius notabile* ἔνδον *locale esse, quia adverbia in* δον *qualitatem significare solent. Sed lex est ut quaecumque adverbia a praepositionibus deducuntur, localem notionem assumant et barytona sint. Eam sequitur* ἔνδον 204,10—205,28. Cf. adv. 167,14—169,19. 195,23—197,15.

204,16 pro ἀναύδ⟨ως⟩ Lehrs scribit ἀναύδ⟨ητι⟩ Ann. litt. Jen. 1879 p. 224. Verba καὶ τὸ ἀναύδως delet Matth. I 32 ut addita ab aliquo, qui verbis τῆς αὐτῆς ἐννοίας non intellexerit respici ad τὸν ἄφωνον. Sed hoc argumentum caducum est. Poterat sane dicere Dyscolus ἀφ' οὗ πάλιν ἐπίρρημα πίπτει, τὸ ἄνεῳ, τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἐχόμενον καὶ τὸ ἀφώνως: sed ausus est pro ἀφώνως ponere ἀναύδως et collocationem verborum aliquantulum immutare.

204,18 πόρρω] 165,20; 167,1—8 (166,24—167,1 interpolata esse videntur). Matth. I 53 verba Ἀττικώτερον ἐκταθέν ab eodem interpolatore illata esse censet qui 166,24 sq. additamentum adiecit. Ut hoc concedo, ita alteram medicinam quam h. l. adhibuit necessariam esse nego; scribit enim (I 66) l. 19 πάλιν τοπικῆς ἐννοίας ⟨αὐτῷ τούτῳ ἐν⟩-ούσης; ac ne illud quidem placet quod Egenolff protulit IV 49 πάλιν τοπικῆς ⟨τῆς⟩ ἐννοίας οὔσης vel πάλιν τοπικῆς ἐννοίας ⟨ἐν⟩ούσης (⟨συν⟩ούσης).

204,23 Ska II 28; Egger Ap. 186 n.

204, 29 Post Homeri locum inserit καί et lacunam maioris ambitus statuit Lehrs in Ann. litt. Jen. 1879 p. 224, profecto quod Ap. antea praecipit πρόcω sim. et quo quid tendat et ubi sit indicare, deinde unum affert exemplum quo πρόcω significare τὴν εἰc τόπον cχέcιν comprobetur; desideratur alterum, ubi τὴν ἐν τόπῳ cχέcιν cημαίνει. Sed in exemplis afferendis nihil sibi non indulsit Dyscolus.

204, 31 cf. adv. 196, 4.

204, 32 κατὰ τήνδε τὴν cχέcιν mihi sanum esse videtur; nam quae sit illa cχέcιc et ex eis quae praecedunt et ex eis quae sequuntur apparet. Miror igitur Egenolffium I 839 OSchneideri (II 448) coniecturam κ. τὴν διccὴν cχέcιν probare; locis allatis adv. 168, 12 et 196, 5 nihil evincitur.

205, 9 οὐκ ἔχοντα ἕτερον τὸ παρακείμενον] nonne legendum ἕτερόν τι π.?

205, 10 χρῆcιν] et h. l. et l. 20 Egenolff I 839 scribit cχέcιν, sed utrique loco notio 'usus' apta est.

205, 12 ὅπερ] 'nam', quo de usu ad pron. 103, 7 disputavi. Qui cum fugeret Matthiam, h. l. τὸ διελ. εἰc ἀκατ. deleri iussit I 35.

205, 13 GFSchoem. II 16 = opusc. IV 262. Sed fallitur. Hoc enim docet Ap.: omne vocabulum coarguitur improprie usurpari, ubi altera vox in promptu est, cui usus ille vel notio illa proprie (ἐξαιρέτωc l. 19, κατ' ἰδίαν cημαcίαν l. 13) attribuitur vel reservatur. Ergo quia ἔνδον adverbio propria notio 'intus' subest, sequitur ut eadem notio εἴcω adverbio improprie subiciatur, et ut vera eius significatio sit 'intro'.

Eodem modo etiam ea adverbia quae in cε *desinunt quo quid vergat indicant, eundem accentum assumunt et cognatas in* θεν *formas secum habent, ita quidem ut omni adverbio in* θεν *alterum in* cε *praesto sit, non inverso ordine. Coniuncta est derivatio in* θι, *quae usque ubi quid sit aperit; sed suffixum* θι *transit in* cι, *ubi in paenultima non* ο *sed* η *est. Consentaneum est scripturam* Γ *3* οὐρανόθι πρό *a plerisque respui, quia genetivus requiritur; oportebat igitur* οὐρανόθεν *vel* οὐρανόφιν *legi; si* οὐρανόθεν *legitur, hoc non adverbialem notionem habet, sed genetivi* οὐρανοῦ *locum occupat* 205,29—206,17. Cf. adv. 194,10—17. 192,15—193,4. 195, 3—22.

205, 29 OSchneider I 651. II 451.

205, 34 GFSchoem. II 16 = opusc. IV 262.

206, 3 cc] ο Lehrs in Ann. litt. Jen. 1879 p. 224, recte; idem Matth. I 66 et Egenolff IV 49. — Post ἐγγίνεται Matth. l. s. s. inserit ⟨τὸ θ εἰc τὸ c μεταλαμβάνεται⟩ vel ⟨ἀντὶ τοῦ θ τὸ c παραλαμβάνεται⟩. Sed haec ubi inserueris, redundabunt quae subnectuntur οὐκ ἐν μονῇ μὲν τοῦ ⟨θ⟩ scil. ἐcτίν. Quae sequuntur mente sic supplenda sunt cυνόντοc δὲ τοῦ ο, ἐν μονῇ ἐcτι τοῦ θ.

206, 8 ἐν τοῖc πλείcτοιc] τοῖc πλείcτοιc Egenolff I 845; sed nescio an ἀντιγράφοιc in animo habuerit Ap.

206, 15 δεδείξεται] δέδεικται (scil. adv. 185,17. 195,9) scribit Egenolff I 845; sed de hac re etiam infra agit 208, 10 sq.

206, 16 GFSchoem. II 16 = opusc. IV 262 'OSchneiderus, MRh. III p. 446, volebat τό τε αὐτό: id mihi a mente Apollonii alienum videtur. Loquitur enim de formis in θεν iis, quae non significent τὴν ἐκ τόπου cχέcιν neque omnino pro adverbiis haberi debeant, de quibus etiam p. 598, 19 sqq. [185, 22] dictum est, diciturque infra, p. 623, 11 [208, 10]. Scribendum igitur: μὴ τὴν ἐκ τόπου cχέcιν δηλοῦν, τὸ δὲ αὐτὸ κτλ.'

Formae in φι *derivatae tantummodo speciem adverbiorum prae se ferunt; nam localia quae re vera adverbia facta sunt, in unum casum dissolvuntur* (οἴκοθι — ἐν οἴκῳ, οἴκοθεν — ἐξ οἴκου); *quae vero complurium casuum locum obtinent, ea eidem orationis parti adnumeranda sunt cuius antea erant; quorum in numero sunt derivata in* φι. *Ea igitur quae prioris generis sunt, in vulgari sermone praepositionem non assumunt; ubi assumunt, est abundantia poetica* 206, 17—207, 8. Cf. adv. 163, 28—165, 19. 186, 10—21. 194, 22—195, 2.

206, 21 ὑπακούει] ὑποπίπτει vel ὑπάγεται Lehrs Ann. litt. Jen. 1879 p. 224; sed πᾶσα παραγωγὴ ἐπιρρηματικὴ dicitur ὑπακούειν μιᾷ πτώσει tamquam si vivat; ὑπακούει μιᾷ πτώσει idem est quod ὑποπίπτει μιᾷ πτώσει, uni casui tamquam addicta est.

206, 28 ἀναπεμπόμενον] καταλιμπανόμενον vel καταγινόμενον Lehrs in Ann. litt. Jen. 1879 p. 224. Causam non video cur in ἀναπέμπω verbo offendamus; est enim 'proferre', 'dicere'; cf. adv. 127, 12 τὰ τοιαῦτα τῶν ἐπιφθεγμάτων, ἐξ αὐτοπαθείας ἀναπεμπόμενα. ib. 127, 17 διάθεσιν τὴν ἐκ ῥήματος ἀναπεμπομένην. Sententia haec est: 'concedetur eam formam quae ita profertur, ut certi casus notionem servet, nominis potius constructionem (et naturam) sibi vindicare quam adverbii, ita ut statuendum sit etiam derivationem per flexos casus fieri (i. e. πασσαλόφι genetivi loco positum ex πασσαλοῦ-φι, dativum φρήτρηφιν e φρήτρῃ-φιν, accusativum δεξιόφιν ex δεξιόν-φιν ortum esse).

206, 31 cf. adv. 178, 4 sq.

206, 32 διὰ τὸ συνημμένον τῆς πτώσεως] i. e. διὰ τὴν συνημμένην πτῶσιν, propter casum (vel diversos casus) qui cum ·δε suffixo compositione coniunctus est; cf. pron. 115, 22 ὅτι συνῆπται κατὰ σύνθεσιν. Egenolff I 845 suspicatur pro συνημμένον ponendum esse συμμένον; sed ut aliquid συμμένειν dicatur, necesse est aliquid μένειν: quod ubi exstet non video; itaque si quid mutandum esset, oporteret μένον scribi, ut est adv. 178, 3 ἔστι καὶ ἑτέρα παραγωγὴ ἡ διὰ τοῦ δε.. τῆς σημασίας πάντοτε μενούσης τῆς αὐτῆς.

206, 33—207, 2 Ska II 28. Nihil muto praeter δηλοῦν: 'sunt quaedam (vocabula praeter adverbia) quae per appositam praepositionem interdum notionem localem induant: adverbia autem ab uno suffixo δε θι θεν localem notionem accipiunt (ut praepositio non possit insuper accedere); itaque (adverbia in δε θι θεν derivata) in illorum (nominum cum praepositione constructorum) locum substituuntur (οἴκοθι pro ἐν οἴκῳ).' Lehrsii (Ann. litt. Jen. 1879 p. 224) additamentum οὐκ ἐπιρρήματα post σημαίνοντα supervacaneum esse censeo; neque recte bis articulum inseruit Egenolff (I 845) ἔστι δὲ καὶ ⟨τὰ⟩ ἐκ παραθέσεως προθετικῆς ἔσθ' ὅτε τοπικὴν σχέσιν σημαίνοντα, ⟨τὰ δὲ⟩ ἐπιρρήματα [δὲ].. δηλοῖ.

207, 3 γε ⟨ἂν⟩ ἐν Matth. I 74. V. comment. de Ap. consuet.

207, 5 εἰρήσεται] 208, 26—29.

207, 6 Ska II 28.

Adverbia in ου *ubi aliquid versetur declarant et semper sunt perispomena. Recte igitur* ποῦ *est 'ubi', id quod usu Homerico confirmatur, sed propter inclinationem illam et cognationem* (adverbium localium) *etiam quo quid vergat designat.* Ὅπου *adverbii accentus cum analogia non pugnat: nam indefinita cum accentum recipiunt. — Eis praesto sunt adverbia in* θεν *derivata, quae unde quid veniat indicant. — Apud Dorienses quaedam a praepositionibus orta apocopen patiuntur, paenultima in* ω *producta* 207, 9—208, 9.

Tota haec disputatio ex pannis tamquam consarcinata est. Sed ut nunc res est, quoniam nescimus utrum in excerptis ex Apollonii libro de constructione an in ipsa eius scriptione versemur, nihil eicio praeter ea quae omnino intellegi nequeunt.

207, 9—16 cf. adv. 176, 8—27. 193, 20—29.

207, 16—18 cf. adv. 132, 26—29; synt. 335, 17—25; Ahr. diall. II 361, 1. — GFSchoem. II 16 = opusc. IV 262.

207, 18—19 cf. adv. 176, 23—27. 193, 26—28.

207, 24 εἴρηται] adv. 184, 12—192, 14.

207, 25—27 cf. adv. 188, 14—18. — Pro ἑκατέρωϲε l. 26 Egenolff scribit ἑκατέρωϲ I 845, recte; cf. adv. 188, 16 δοθήϲεται καὶ ἀπὸ ἐπιρρήματοϲ τοῦ ἑκατέρωϲ, ἀμφοτέρωϲ, ἑτέρωϲ τὴν παραγωγὴν γεγενῆϲθαι. Uhligii additamento opus non est; ad pron. 7, 28.

207, 27—208, 9 cf. adv. 190, 17—22.

208, 5 Ska II 28.

Formae in $\overline{\theta\epsilon\nu}$ *derivatae eandem notionem servant* (atque eae formae a quibus descendunt), *ubi e pronominibus ortae sunt: itaque genetivi sunt, non adverbia. Qua de causa eis praepositiones praeponuntur, cum adverbia in* $\overline{\theta\epsilon\nu}$ *praepositiones respuant. Ita fit ut in locum pronominum in* $\overline{\theta\epsilon\nu}$ *substitui possint genetivi nominum. Etiam e substantivis genetivi in* $\overline{\theta\epsilon\nu}$ *facti sunt, ut* ἀλόθεν; *quare hos quoque praepositiones praecedere possunt. Etiam quaedam adverbia in* $\overline{\theta\epsilon\nu}$ *eandem significationem servant atque primitiva* 208, 10—209, 4. Cf. adv. 184, 12—187, 6.

208, 15 ὡϲ interpretandi causa ad εἴγε adscriptum est; ex εἴγε etiam hoc enuntiatum l. 17 αἱ μέντοι κτλ. pendet.

208, 26 vera scriptura εἴϲομαι recipienda erat, non εἴϲομαι δ'. Ἄλλοθεν librarii errore positum est; agitur enim de formis a nominibus ita derivatis, ut genetivi notio servetur.

209, 2 ἔξαλμα] ἔξαρμα? Cf. Plut. Marius 11: καθ' ὃ δοκεῖ μέγα λαμβάνων ὁ πόλοϲ ἔξαρμα; id. de orac. def. 410, 47 μέτρον εἶναι τοῦ ἐξάρματοϲ, ὃ ἐξῆρται τῶν πόλων, ὁ ἀεὶ φανερόϲ. Strabo II c. 1 § 18 p. 75 τὸ ἔξαρμα τοῦ ἡλίου τὸ κατὰ τὰϲ μεϲουρανήϲειϲ. Ptolem. geogr. I 3 bis.

Non est statuendum ab ἐκεῖ *derivatum esse* ἐκεῖθεν: *immo* ἐκεῖ *decurtatum est ex* (ἐκεῖθι *et*) ἐκεινόθι, *non ex* ἐκεῖθεν; *nam si ita factum esset, unde quid veniret significaret; neque ex* ἐκεῖϲε, *indicaret enim quo quid vergeret* 209, 5—18. Cf. adv. 163, 13—27. 187, 32—188, 18.

209, 6 in Discr. script. corrigendum est 'pro κεῖθι conicit ἐκεῖθι RSchneider', cf. l. 11; nam haec forma respondet ἐκεῖθεν formae, non κεῖθι affecta.

206, 9 GFSchoem. II 16 = opusc. IV 262 'Quum in praecedentibus de formis ἐκεῖθεν et ἐκεῖθι dictum sit, nemo non haec quoque de harum alterutra dici suspicetur. Atqui non hoc velle Apollonium sequentia demonstrant, οὐ γὰρ τοῦ ἐκεῖθεν, ἐπεὶ κἂν τὴν ἐκ τόπου ϲχέϲιν ἐϲήμαινεν, quae manifestum est ad ἐκεῖ pertinere: hoc enim numquam τὴν ἐκ τόπου ϲχέϲιν significat, videbaturque Apollonio ex ἐκεῖθι, hoc autem rursus ex ἐκεινόθι decurtatum. Cf. 573, 21 [163, 13]. 601 in. [187, 34] .... Et video nunc hanc emendationem iam a Lehrsio occupatam esse, N. Mus. Rh. II p. 340'.

209, 13 Homeri versus interdum mutari ab Apollonio et Bekker observavit (ad pron. 47 B 8) et EEgger (Journal des Savants Mai 1882 p. 269—270) 'Evidemment Apollonius cite ici de mémoire, comme cela

lui arrive souvent, et il compte un peu trop sur la mémoire de ses lecteurs pour expliquer: 1° que κεῖcε commence le vers; 2° qu'il se rapporte au verbe de mouvement ἔρχεcθαι. M. Schneider aurait donc dû transcrire dans sa note le texte homérique tout entier'.

209,14 ἀποκοπῇ etiam ipsa forma decurtata dicitur; cf. ind.

209,17 πρόκειται] 158,15. 184,18; all.

῾Ηιχι *notionem 'quem in locum' non a suffixa syllaba* χι *accepit: haec enim abundat, ut in* ναίχι *et* οὐχί. *Id nisi ita esset,* ᾗ *asperum non acciperet spiritum, quia vocales quae* χ *litteram natura praecedunt numquam asperum admittunt. Plenam formam esse* ᾗ *etiam ex correlativis apparet, quae abundantem illam* χι *syllabam respuunt. Adscribendam esse* ι *litteram et librorum auctoritate confirmatur et quod talia voce cum dativis congruere solent. Doricae formae* πεῖ *et* εἶ *analogae sunt potius* ποῦ *et* ὅπου *adverbiis* 209,19—210,5. Cf. adv. 162,28. Her. s. v.; Et. M. 417,2; schol. ABL ad I 607.

209,20 τῷ ⟨ναί καὶ⟩ Matth. I 71; ad pron. 7,28. Ahr. diall. II 372 'Idem (Ap.) ᾗχι docet τὴν εἰc τόπον cχέcιν significare; quo iure, non intellegimus, cum apud Homerum ei voculae apertissime loci 'in quo' significatio insit . . . Itaque eo inclinamus ut Apollonium non recte ᾗχι per paragogen ab ᾗ ducere iudicemus, rectius Aristarchum et Dionysium iota aspernari, qui haud dubie potestatem locativam in terminatione χι inesse putarunt'.

209,24 ὁμοίωc τῷ οὔ, quod A^2 praebet, praefert Matth. I 86.

209,28 τῇ φωνῇ Matth. I 86.

209,29—230,5 cf. adv. 132,26. 29. 207,16—18; Greg. Cor. 351; Ahr. diall. II 361,1. 368,7.

III. De Coniunctione.

A. De coniunctione universe disputatur p. 213,1—215,13.

1. Praefatio p. 213,1—214,26.

Quae antea a compluribus grammaticis de coniunctionibus disputata sunt, non sufficiunt, quia alii nomina tantum earum et quae inter se commutari possint enumerarunt; alii quae praeponantur et postponantur exposuerunt, rebus maxime necessariis omissis, dico notiones earum et formas et alia, de quibus disputabitur; sunt qui nominibus usi aliis atque quae in rem grammaticam quadrant, Stoicorum opiniones inferant, quas memoriae prodi non admodum utile est ei technologiae, quae ad grammaticam pertinet. Ut exemplum afferam: multifaria neque ea quae quis facile amplectatur est observatio sonorum, qua quibus legibus omnis forma dialectica facta sit exponimus omnisque alia formatio, quae monumentis Graecorum litterariis traditur: quam ne obiter quidem tangunt Stoicorum de vocum sonis praecepta. Idem de his in quibus versamur vocabulis dici potest. Distinguendum erit inter vocem et notionem, quatenus vocabula quae formis conveniunt notione discernuntur, itemque inter simplicia et composita, et quae quamquam speciem coniunctionum prae se ferunt tamen non sunt coniunctiones, et quae inclinantur quaeque non inclinantur. Qua in re fieri non potuit quin ad accuratam collationem quae scholae propria est nos accingeremus, eligentes quae antecessores utilia protulerunt. Quamquam Stoicorum doctrinam nequaquam neglegemus, tamen nostro Marte rem denuo ea qua

par est cura pertractabimus 213, 1—214, 3. Cf. GFSchoem. Red. 204—222. ESterk, de parapleromaticis, in Symbol. litt. Bat. vol. VII p. 3—63. VIII p. 3—71; CFJahn, Gramm. Graec. de coniunct. doctr. Gryph. 1847.

Cum ex toto exordio tum ex his verbis ἀναγκαίως εἰς σχολικὴν ἀντιβολὴν κατέστημεν EHiller (Quaestiones Herodianeae. Diss. Bonnae 1866 p. 50—51) gravissimum duci posse censet argumentum, quo τέχνην ab Apollonio conscriptam non esse comprobetur: tali enim modo neminem particulam magni operis totam artem grammaticam complectentis ordiri posse. Plura in eandem sententiam dixit in Fl. CIII p. 618—22. Cum Hillero facit Ska ibid. p. 635 sq., assentiuntur KLehrs in praef. ad fasc. II vol. II Herodiani a Lentzio editi p. IV et LCohn in Encycl. real. ed. Pauly-Wissowa vol. II p. 137—139. Mediam quandam viam ingreditur Matthias (II), ita tamen ut ipse quoque exstitisse τέχνην γραμματικήν Apollonii neget. Itaque Dronkii (III) et Uhligii (III) sententia plerisque viris doctis non probatur. Quam in rem alienum est ab hoc loco accuratius inquirere, neque quidquam inde ad cognoscendam Apollonii doctrinam redundat: hoc vero constat, qui eius scripta et fragmenta editurus sit, eum aliquem ordinem sequi necesse esse, et naturam ferre ut in hoc negotio Prisciani viam insistat.

213, 11 Egger Ap. 203; ⟨καθ' ἣν⟩ KLehrs in Ann. litt. Jen. 1879 p. 224; ⟨ᾗ⟩ Wackernagel path. p. 48.

213, 12 κατορθοῦται πᾶσα διάλεκτος] Wackernagel l. s. s. p. 51: 'Ergo κατορθοῦμεν dialectum, cum, quae forma communis atque ingenua cuique voci respondeat, ac quas leges deflexio secuta sit, exponimus vel cum, ut Apolloniane loquar, curamus, ut voces ἐπιδεικνύωνται διὰ τῆς τῶν συλλαβῶν συμμετρίας καὶ τὸ πλεονάζον καὶ τὸ ἐνδέον.' — Ἑλληνικήν] 'l. Ἑλληνικῶν?' Egger Ap. 203 n.

213, 13 ὁ παρὰ τοῖς Στωικοῖς περὶ φωνῆς λόγος] a φωνή dialecticam suam ordiebantur, cf. Schmidt Stoic. 16.

213, 15 Eggeri emendationem ὑπο⟨δια⟩σταλήσεται probat Matth. I 3; profecto erat recipienda.

213, 20 εἰς σχολικὴν ἀντιβολὴν κατέστημεν] 'L' expression σχολικὴ ἀντιβολή, dont on ne connaît pas, je crois, d'autre emploi, présente une bien grave difficulté' EEgger, Journal des Savants 1882 p. 271, allato loco Thucydidis VII 75, 4 πρὸς γὰρ ἀντιβολίαν καὶ ὀλοφυρμὸν τραπόμενοι. Sed notionem 'supplicatio' ab hoc loco prorsus alienam esse apparet; ἀντιβολή est etiam 'comparatio', 'collatio' cf. Strabo XVII, 1 § 5 p. 790 ἐγὼ γοῦν ἀπορούμενος ἀντιγράφων εἰς τὴν ἀντιβολὴν ἐκ θατέρου θάτερον ἀντέβαλον. Hes. s. v. παραβλήδην· ἀπατητικῶς. παραλογιστικῶς. ἐξ ἀντιβολῆς παραβάλλοντες. Usitatior est vox ἀντιπαραβολή eodem sensu. Itaque σχολικὴ ἀντιβολή esse videtur 'collatio accurata quae propria est scholae'.

214, 3 οὐ . . κατὰ τὸ παντελές] nequaquam, i. q. οὐ πάντως pron. 20, 15. 28, 13.

214, 3 post δόξης eam libri partem, quae περὶ τῆς κλήσεως et περὶ τοῦ δηλουμένου vel τῆς ἐννοίας erat, interiisse veri simile est. V. epim.

Posidonius in libro de coniunctionibus refutat ille quidem eos qui coniunctionibus nihil significari, sed orationem tantummodo connecti censent. Sed ipse quoque (ut Stoici) *coniunctionem praepositionemque eandem orationis partem esse existimat* 214, 4—10. Cf. synt. 265, 12—16.*)

---

*) synt. 265, 22 (scil. ἡ διστακτικὴ ἔγκλισις) παρεδέξατο ἐκ δυνάμεως τοῦ συνδέσμου τὴν τοῦ ὀνόματος θέσιν [εἰληφέναι del.].

214, 4 Ποσειδώνιος ἐν τῷ περὶ συνδέσμων] Ex eodem libro desumptum esse videtur quod idem de ἐπεί dixerat synt. 337, 20 ἐδείξαμεν γὰρ ὅτι αἰτιατικὴ ἐγκειμένη ἐστὶ μετὰ τῆς διά προθέσεως (in διότι), καὶ οὐχ ὁ ὅτι σύνδεσμος, ἐπεὶ κἂν πάντως ἓν μέρος λόγου καθειστήκει, καθάπερ ἔχει καὶ ὁ ἐπεί συναπτικὸς συγκείμενος ἐκ τοῦ εἴ συνδέσμου καὶ τῆς ἐπί προθέσεως, ὥς φησι καὶ Ποσειδώνιος. Veri simile est qui hunc librum scripsit eum fuisse qui ὁ ἀναγνώστης Ἀριστάρχου appellabatur, cf. Blau, De Aristarchi discipulis, Jenae 1883, p. 40 sq.; Friedlaender Ariston. p. 126; Duentzer Zenod. p. 93; Susemihl, Gesch. der griech. Litt. II 160.

214, 6 Uhligii emendatio recipienda erat, cf. Egenolff I 839.

214, 7 σύνταξις vocabuli notio h. l. late patet; significat enim alteram vocem cum altera coniungi nec quaeri sitne synthesis an parathesis, cf. synt. 305, 26. 318, 14. 321, 17; ind.

214, 8 ἓν μέρος λόγου ἥ τε πρόθεσις καὶ ὁ σύνδεσμος] cf. synt. 305, 23 ἔνθεν γὰρ καὶ οἱ ἀπὸ τῆς Στοᾶς προθετικοὺς ἐκάλουν συνδέσμους τὰς προθέσεις, ἄμεινον ἡγησάμενοι ἀπὸ τῆς ἐξαιρέτου συντάξεως τὴν ὀνομασίαν θέσθαι ἤπερ ἀπὸ τῆς δυνάμεως. Prisc. XIV 18 p. 34, 23 'non bene tamen stoici praepositionem inter coniunctiones ponebant, praepositivam coniunctionem eam nominantes, cum coniunctio et nominibus et verbis et omnibus tam declinabilibus quam indeclinabilibus per appositionem soleat adiungi; nec solum praeponitur, sed etiam subiungitur tam apud poetas quam apud sine metris scribentes; praepositio vero, ut saepe dictum est, et praeponi vult semper, cum recto ordine ponitur, et verbis ceterisque partibus indeclinabilibus nisi in compositione non adiungitur'. — Cf. schol. DThr. 519, 26 sqq. Hilg. Schmidt Stoic. 47 sqq.; GFSchoem. Red. 206.

214, 9 Uhlig I 13.

214, 10 post δύναμιν, quae est ultima fol. 92 vox, integrum videtur intercidisse folium, nam non est veri simile, quae ad comprobandam suam de hac re sententiam protulerat Posidonius, ea paucis verbis et enarrasse et refutasse Apollonium. In eadem sententia erat et Dronke et KLehrs qui margini haec ascripsit (Ann. litt. Jen. 1879 p. 224): 'Hic excidit in Cod. unum totum folium (ut mihi Dronkius αὐτοψίᾳ edoctus scribit).' Multo plura intercidisse censet Matth. I 21. V. epim.

Saepe fit ut diversae orationis partes vocis forma congruant, velut ἵνα *et* ὄφρα *et coniunctiones effectivae* (finales) *et adverbia temporalia sunt. Itaque quae eandem vim habent atque coniunctiones, etsi voce cum praepositionibus quibusdam congruunt, iure attribuimus coniunctionibus, praepositiones a coniunctionibus secernentes* 214, 11—215, 13.

214, 11 Sterk de paraplerom. in Symb. litt. Bat. VII p. 17. Cf. coni. 243, 11—25. 244, 6—245, 14; adv. 154, 28—31. Apoll. soph. s. v. ἵνα; AO I 63, 13; GFSchoem. Red. 206; Uhlig ad DThr. 93, 2. 94. Veri simile est ante ⟨τὸ ἵνα ἐπίρρη⟩μά φαμεν τοπικόν exemplum fuisse ⟨ἐν τῷ ἵνα τ' ἔτραφεν ἠδ' ἐγένοντο (κ 417)⟩, nam eadem exempla afferre solet Ap. — Ska αὐτὸ in litteris ad me datis.

214, 17 Ska VI 13 'Ap. nennt nur einmal (de coni. 480 [= 214, 17]) ὄφρα ohne weiteres in diesem Sinne einen συνδ. αἰτιολογικός . . Da weder ἵνα [sed v. coni. 243, 19 dicit ἔχει δὲ (sc. τὸ ἵνα) καὶ τὰς συνδεσμικὰς διαφορὰς δύο οὔσας, μίαν μὲν αἰτιολογικήν, ἑτέραν δὲ ἀποτελεστικήν. synt. 266, 4. 268, 23. adv. 154, 29 c. adn.] noch ὅπως oder ὄφρα sonst von ihm so genannt sind, so muss wohl ἀποτελεστικός statt αἰτιολογικός geschrieben werden'.

214, 18 cf. adv. 181, 32—182, 3.

214, 21 οὐδὲ κατὰ τὸ παντελές] 'überhaupt nicht einmal'; ad coni. 214, 3.

214, 23 ἰδοὺ — παρέμπτωσις] i. e. 'ne tibi persuadeas in his εἰ δεινὰ δέδρακας et ἀνθ' ὧν δ. δ. in εἰ coniunctionis locum substitui ἀντί, impedit interpositus articulus (postpositivus) ὧν'. Notio 'interpositio' est ubi subsit voci παρέμπτωσις (velut synt. 85, 24. 202, 19. 217, 2) et notio 'interponi', 'inferri' verbo παρεμπίπτω, synt. 216, 28 καὶ σαφὲς ὅτι τὸ παρεμπῖπτον ἀλλότριον τῆς πτώσεως ἢ σολοικισμὸν ποιήσει ἢ παρέμπτωσιν ἑτέρου ῥήματος. V. ind. Idem l. 25 significat παρεισέδυ.

214, 26 post γραμμα duas paginas et dimidiam paginae partem librarius vacuas reliquit, idque ideo fecisse videtur, quod quae erant in libro unde describebat sua, legi non poterant, id simul consilium secutus, ut postea quae omissa erant aliunde peteret. Iam vero cum per se sit consentaneum, in conscribendo hoc libro eandem inisse technicum viam atque in libris de pronomine et de adverbio: tum in initio huius scriptionis quo modo res tractanda sit ipse indicat. Itaque de eis partibus quae interierunt satis certum iudicium ferre possumus.

Ut veri non est simile eum qui integrum Ap. librum excerpsit definitionem omisisse: ita vereor ut sit ab aliis servata. Nam quae legitur apud schol. DThr. 102, 15 sq. Hilg.: σύνδεσμός ἐστι μέρος λόγου ἄκλιτον συνδετικὸν τῶν τοῦ λόγου μερῶν, οἷς καὶ συσσημαίνει ἢ τάξιν ἢ δύναμιν παριστῶν, conveniens cum Prisciani versione XVI 1 p. 93, 1 'Coniunctio est pars orationis indeclinabilis, coniunctiva aliarum partium orationis, quibus consignificat, vim et ordinationem demonstrans': eam qualis nunc est ne Apollonianam esse nobis persuadeamus, gravissimae causae sunt. (Quas dubitationes iam pridem movit Ska II 11; rem denuo pertractavi in MRh. 1879 p. 183 sqq.). Nam primum quidem Ap. saepius praecipit, coniunctiones ante omnia enuntiata, non vocabula connectere, synt. 8, 7 Κἂν τοῖς λόγοις οἱ.. σύνδεσμοι.. ἑνοῦσι δύο λόγους ἢ καὶ πλείους. ib. 8, 12 ἀποστάντες διάλυσιν τῶν λόγων ποιοῦνται. ib. 9, 20 οἱ σύνδεσμοι πρὸς τὰς τῶν λόγων συντάξεις καὶ ἀκολουθίας τὰς ἰδίας δυνάμεις παρεμφαίνουσιν. ib. 11, 16 προστεθεὶς (ὁ σύνδεσμος) ἕτερον λόγον ἀπαιτήσει. ib. 119, 8 ὁ σ. αἴτιος γενόμενος ἐπιπλοκῆς ἑτέρου λόγου. ib. 235, 19 οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνό τις οἰήσεται ὡς σύνδεσμοί εἰσι (χρή et δεῖ), καθὸ οὐ συνδέουσιν ἐπιφορὰν ἑτέρου λόγου, ὅπερ ἴδιον συνδέσμου. adv. 133, 25 οἱ δὲ σύνδεσμοι οὔποτε κατ' ἰδίαν σημαίνουσί τι, συνδέουσι δὲ τοὺς λόγους. coni. 216, 2 οἱ δὴ προκείμενοι σύνδεσμοι (διαζευκτικοί) εἴρηνται μὲν σύνδεσμοι ἕνεκα τοῦ συνδεῖν τὰς φράσεις, ὥστε τὸ κοινὸν τῶν συνδέσμων αὐτοὺς ἀναδεδέχθαι. ib. 218, 9 οὐχ οἷόν τέ ἐστι ⟨παντ⟩ὶ λόγῳ πάντα σύνδεσμον συντάττειν· λέγω δὲ λόγον τὸν δι' ἑαυτοῦ ἐπαγγελλόμενον συνάφειαν. Quacum doctrina non pugnat synt. 204, 13 (οἱ σύνδεσμοι) εἰς οὐδὲν ἀναμεριζόμενοι τῶν προκατειλεγμένων (scil. χρόνοι πρόσωπα ἀριθμοί γένη πτώσεις) ἀδιαφοροῦσι τὰς συνδέσεις ποιεῖσθαι πρὸς γένη διάφορα ἢ πτώσεις ἢ διακρίσεις προσώπων (cf. adv. 180, 28); hoc enim dicit: coniunctionem suapte natura non impediri ne cum omnibus generibus casibus personis e. q. s. construatur; solam notionem (τὸ ἐγκείμενον) causam esse, cur quaedam coniunctiones non ubique adhiberi possint, ut ἄν non cum omnibus temporibus coniungitur; sed numquam tempora e. q. s. coniunctionibus inter se connectuntur, sed enuntiata in quibus sunt; sane sola forma verbalis locum enuntiati obtinere potest (synt. 166, 11).

Est ubi taceantur quae connectuntur, ut adv. 182,4 οὐδὲ πάντοτε cυμπλέκει ὁ δέ cύνδεcμοc, et 180,27 οἱ cυμπλεκτικοὶ cύνδεcμοι εἰc cυμπλοκὴν παραλαμβάνονται: sed cυμπλοκὴν λόγων dici ex exemplis 180,29—31 allatis elucet. Neque sibi ipse obloquitur Ap. dicens adv. 121,12 εἰρήcεται.. τίνεc τε ἐν τῷ καθόλου cύνδεcμοι cυνδέουcιν ὄνομα καὶ ῥῆμα, καὶ τίνεc εἰcὶ μερικοί, et synt. 18,12 ἐπὶ πᾶcι δὲ τοῖc κατειλεγμένοιc (μορίοιc) ὁ τούτων cυνδετικὸc cύνδεcμοc παρελαμβάνετο, οὐδὲν δυνάμενοc ἰδίᾳ παραcτῆcαι χωρὶc τῆc τῶν λέξεων ὕληc; nam iure monet Ska l. s. s., Ap. hoc loco minus accurate loquenti obversari eas constructiones, ubi videntur sane singula vocabula coniunctione copulari, sed re vera τὸ cχῆμα ἀπὸ κοινοῦ statuendum, i. e. ad alterum vocabulum praedicatum mente supplendum est (synt. 86,5. 122,23). Praeterea altero loco (synt. 18,12) hoc maxime indicat quod efficere non possunt coniunctiones, scil. ἰδίᾳ vel κατ' ἰδίαν aliquid significare. — Quas difficultates ne tetigerunt quidem Lersch Sprachph. II 140, Sterk Symb. litt. Bat. VII 51, GFSchoem. Red. 212. 213. Neque GUhligium meum eas removisse censeo dicentem (DThr. 174 s. v. cύνδεcμοc): 'quamquam plerumque Dyscolus dicit enuntiata coniunctionibus connecti, tamen eum puto τὰ μέρη τοῦ λόγου ex Stoicorum definitione retinere non dubitasse, quia hoc modo non excludebatur enuntiatorum copulatio, sicut non dubitavit, ubi de ordine partium orationis disserit, synt. 18,12 dicere: ἐπὶ πᾶcι δὲ τοῖc κατειλεγμένοιc (scil. τοῖc τοῦ λόγου μέρεcιν) ὁ τούτων cυνδετικὸc cύνδεcμοc παρελαμβάνετο': nam qui praecipit coniunctionibus connecti orationis partes, non ilico praecipit eis connecti enuntiata; deinde is qui etiam atque etiam docuit, coniunctionibus (si non utique at maxime) copulari enuntiata, hoc in definitione commemorare debet. Praeterea Ap. nequaquam est pedisequus Stoicorum, immo vero ubicumque occasio datur eis obloquitur eorumque placita vel corrigit vel reicit (pron. 7,20 μεγάλην ἀcθένειαν διὰ τὴν ἰδίαν ἀπειρίαν τοῦ ποιητοῦ καταγγέλλουcι. coni. 214,9 all.); itaque pronus erat potius ad eorum definitionem (Laert. VII § 58 cύνδεcμόc ἐcτι μέροc λόγου ἄπτωτον cυνδοῦν τὰ μέρη τοῦ λόγου) prorsus spernendam, quam ad partem eius retinendam. Accedit quod haec verba οἷc (scil. τοῖc μέρεcι τοῦ λόγου) καὶ cυccημαίνει Apollonianae doctrinae apta non sunt; nam coniunctiones πρὸc τὰc τῶν λόγων cυντάξειc τὰc ἰδίαc δυνάμειc παρεμφαίνουcι (synt. 9,20), quocum placito ne postrema quidem definitionis verba in concordiam redigi possunt: ἢ τάξιν ἢ δύναμιν παριcτῶν: ibi enim δύναμιc voci subest notio, quam apud Ap. non induit; idem enim esse quod ὕπαρξιc credendum est scholiastae DThr. 952,23 τάξιν ἢ δύναμιν παριcτάνουcα, τάξιν μέν, εἰ περιπατῶ, κινοῦμαι (haec enim inverti nequeunt)· δύναμιν δέ, καὶ περιπατῶ· εἰπὼν γὰρ τὸ καί, τὸ πρᾶγμα ὑπέθηκα εἶναι· δύναμιc γὰρ ἡ ὕπαρξιc, deinde l. 30 καὶ γράφω, βεβαίωcιc; cf. coni. 226,16 τινὲc δὲ καὶ τῶν φιλοcόφων.. φαcι... παραλαμβάνεcθαι.. εἰc μᾶλλον ὕπαρξιν τὸν καί ἐν τῷ καὶ γράφω, quo ex loco clare apparet, hoc περὶ ὑπάρξεωc praeceptum esse philosophorum quorundam, non Apollonii: is enim docet nihil interesse utrum aliquis respondens dicat γράφω an καὶ γράφω, coni. 226,3 ἕνεκα τοῦ τοιούτου οὐδ' ὁ καί cύνδεcμοc οὐδ' ὁ ⟨ὅτι⟩· τὸ γὰρ αὐτὸ ἐπαγγέλλεται τὸ καὶ γράφω καὶ γράφ⟨ω⟩.

Quae cum ita sint, definitionem illam ut discrepantem ab Apollonii doctrina Apollonianam esse etiam hodie nego. Neque ea re hac de sententia deducor, quod Uhligii quidem sententia Heliodorus vel potius

Choeroboscus 'plane parili modo schol. DThr. 71, 12—28. 91, 20—92, 3. 95, 9—96, 15 Hilg. Apollonianas et Dionysianas verbi, praepositionis, adverbii definitiones inter se confert'. Nam primum exploratum non est, praepositionis certe definitionem Apollonianam esse, quamquam haec quoque Prisciani definitioni (XIV 1 p. 24, 13—14) satis similis est: deest enim ea pars quae ad vim ac notionem definiendae orationis partis pertinet, quae definitionibus vere Apollonianis non deest. Postremo neque Choeroboscus neque Priscianus infitias it, se etiam ex aliis fontibus hausisse: nonne fieri potuit ut in alio quodam auctore exscribendo sibi occurrerent, ut saepius ambo Apollonium expilaverunt? — Quae schol. DThr. 435, 40 Hilg. praebet, nihili esse puto.

Praeter disputationem de diversis coniunctionum appellationibus et definitionem deperdita sunt praecepta de eis vocibus, quae essentne coniunctiones necne ambigebatur (coni. 213, 16), et de eis quae falso coniunctionibus tribuebantur (ib. 213, 18); deinde placita περὶ σχημάτων, in quibus quaerebatur quae simplices, quae compositae essent (ib. 213, 7. 17, cuius capitis fragmentum videtur servatum esse 214, 26—215, 13); tum praecepta de eis quae promiscue usurpantur (ib. 213, 4); denique de inclinatione (ib. 213, 19); postremo de syntaxi coniunctionum (ib. 213, 6).

Genera coniunctionum Priscianus XVI 1 p. 93, 13 enumerat haec, quibus nomina ab Apollonio usurpata ascribam:

1) copulativa, συμπλεκτικός, ἀθροιστικός (coni. 230, 20).

'has alii in una speciè posuerunt' Prisc. XVI p. 95, 13:

2) continuativa, συναπτικός.
3) subcontinuativa, παρασυναπτικός.
4) adiunctiva, ἐπιζευκτικός.
5) causalis, αἰτιολογικός, αἰτιώδης.
6) effectiva, ἀποτελεστικός.

7) approbativa, βεβαιωτικός, διαβεβαιωτικός (synt. 245, 6. 318, 27; coni. 235, 26).
8) disiunctiva, διαζευκτικός.
9) subdisiunctiva, παραδιαζευκτικός (ὑποδιαζευκτικός AO I 188, 31; EM 415, 25).
10) disertiva (vel electiva XVI 9 p. 98, 23) διασαφητικός.
11) ablativa.
12) praesumptiva.
13) adversativa, ἐναντιωματικός.
14) abnegativa, ἀναιρετικός ἢ δυνητικός (synt. 205, 5. 265, 15).
15) collectiva vel rationalis vel illativa, συλλογιστικός ἢ ἐπιφορικός (? ἐπιφορητικός coni. 258, 16) et προσληπτικός coni. 250, 16. 19. 24 (assumptiva).
16) dubitativa, διαπορητικός, ἀπορηματικός (coni. 258, 15)
17) completiva, παραπληρωματικός.

Ex his ablativam speciem (11) et praesumptivam (12) postea non pertractat Priscianus; quare haec nomina eius manui non deberi censet Uhlig ad DThr. 88. CFJahn 22 et GFSchoem. Red. 218, 2 ablativas easdem esse atque abnegativas et Prisciani errore factum putant ut diversae viderentur; eundem apud graecum grammaticum προληπτικός pro προσληπτικός legisse et 'praesumptiva' vertisse suspicantur Egger Ap. 209, Sterk l. s. s. 50, GFSchoem. Red. 219, 2. Electivas a Graecis ἐκλεκτικούς nominari certum est (GFSchoem. Red. 217, 1). Quae appellatio apud Ap. non

legitur. Apud Apollonium praeterea commemoratur ἀποδεικτικόc (καὶ μήν) coni. 251, 9, sed hoc genus a genere τῶν ἐναντιωματικῶν diversum non esse videtur, nam adduntur l. s. s. haec πάλιν ὑπαγομένηc ἐναντιώcεωc. Quidam οὐκοῦν appellabant ἐπιλογιστικόν, alii ἀνακεφαλαιωτικόν, sed Ap. hanc potius τοῖc cυλλογιcτικοῖc tribuisse videtur, nam sic fortasse legendum coni. 257, 19 δ⟨c⟩ (non ⟨καθ⟩ὸ) ἐπὶ τοῦ τέλουc ἔχων τὴν ⟨περιcπωμένην⟩ οὐ μακρὰν πέπτωκε τῶν καλουμένων cυλλογιcτικῶν. — Δή πολλάκιc μετάβαcιν λόγου ποιεῖται (coni. 251, 20), sed speciem τῶν μεταβατικῶν non statuisse Ap. consentaneum est.

Quae 214, 27—215, 13 servata sunt, dubium fere non est quin frusta sint disputationis περὶ cχημάτων τῶν cυνδέcμων. In his autem quaeritur, ni multum fallor, sitne ἐπεί compositum ex ἐπί praepositione et εἰ coniunctione necne. Iam vero constat Posidonium (τὸν ἀναγνώcτην Ἀριcτάρχου, ad coni. 214, 4) illud docuisse, synt. 337, 22 κἂν πάντωc (διότι) ἓν μέροc λόγου καθειcτήκει (si ex διά praepositione et ὅτι coniunctione compositum esset), καθάπερ ἔχει καὶ ὁ ἐπεί cυναπτικὸc cυγκείμενοc ἐκ τοῦ εἴ cυνδέcμου καὶ τῆc ἐπί προθέcεωc, ὥc φηcι καὶ Ποcειδώνιοc. EM 356, 7. Is igitur princeps fuit eorum virorum, quorum opinionem. coni. 215, 12 reiciendam non esse dicit Apollonius. Eius adversarii hoc argumentum (futile sane) attulisse videntur: ἐπεί coniunctionis locum occupare simplices (fortasse ὅτι), sequi igitur ut ἐπεί ipsa quoque simplex sit. Quibus hoc opponit Dyscolus, ex constructione vocis alicuius non posse colligi eam esse simplicem vel compositam; nam pro ἐάν coniunctione ex εἴ et ἄν composita poni ἄν simplicem, cf. schol. DThr. 289, 6 Hilg. εἰρήκαμεν ἄνω περὶ τῆc τοῦ ἐπεί cυνθέcεωc. ἐπάγεται οὖν αὐτῷ ὁ εἴ, οἷον ‘ἐπεί, εἴ ἀνέγνωc, ἔκμαθε’, ὥcπερ καὶ τῷ ἐάν ὁ ἄν, ‘ἐὰν θέλῃ, ἀναγνοίην ἄν . .’ Ὥcπερ δὲ ἀπὸ τοῦ εἰ-ἄν ἐγένετο ἐάν, οὕτωc ἀπὸ τοῦ ἐπεί-ἄν ἐγένετο ἐπεάν. Itaque de formatione dubitari nequit; accedit quod etiam ex notione argumentum peti potest. Ubi vero et forma et notio testimonio est compositionem factam esse, ibi omnis dubitatio de medio tollitur: coni. 237, 18 ὅτε μέντοι ταῖc φωναῖc καὶ τὰ δηλούμενα cυνομολογεῖ, τηνικαῦτα δεῖ παραδέχεcθαι τὸν cχηματιcμὸν cύνθετον. Itaque Posidonio aliisque concedendum erit ἐπεί ex ἐπί et εἴ compositum esse. Totum igitur locum sic fere restituo (215, 2—13): οὐ γὰρ ἐν τῷ καθόλου τὸ τοιοῦτόν ἐcτι⟨ν ἀcύcτατον· οἷ⟩όν τέ ἐcτιν εὑρέcθαι ‘ἐὰν θέλῃc, ⟨ἂν θέλ⟩ῃc, ἀναγνοίην ἄν’. ὥcτε οὐδὲ περὶ ⟨αὐτῶν ἐκ τῆc⟩ ἐπιφορᾶc διὰ τῶν αὐτῶν τοῦ λόγου ⟨μερῶν ἁπλοῦν⟩ ἢ cύνθετον καταcτήcεται. τὸ αὐτὸ ἄρα ⟨καὶ ἐπὶ τοῦ ἐπεί cυνδ⟩έcμου. ὁ ἐάν ἐπιζευκτικὸc ἐδείχθη γινόμενοc ⟨ἐκ τοῦ εἴ καὶ τοῦ ἄν· οὕτωc⟩ οὖν καὶ τῷ ἐπεί παράκειται ἐπεάν· ⟨περὶ⟩ ἅπαντόc τε γὰρ cυνθέτου cχήματοc ⟨οὐδε⟩μία ἐcτὶν ⟨ἀπορία⟩, ἐὰν καὶ τὰ τῆc φωνῆc ὑπαγορεύῃ καὶ τὰ ⟨τοῦ δηλουμένου⟩. εἴπερ οὖν ὁ ἐπεί ἔχει καὶ τὴν φωνὴν τοῦ ⟨ἁπλοῦ εἴ⟩, ἔχει δὲ καὶ τὸ δηλούμενον, ἐν οἷc ἀκολου⟨θίαc ἐcτ⟩ὶ παραcτατικόc, ἔχει δὲ καὶ δυνάμει τὸν ἐάν ⟨cυνεcτῶ⟩τα ἐκ τοῦ εἴ καὶ ἄν, ἐν οἷc πάλιν φαμὲν ⟨ἐπεάν⟩, πῶc οὐχὶ βίαιον μὴ οὐχὶ παραδέξαcθαι ⟨τῶν⟩ προκειμένων ἀνδρῶν τὴν δόκηcιν; Ad 215, 2 cf. Dronke III 564; Matth. I 24 ⟨ἐν τῷ περὶ cχημά⟩των.

215, 13 post δόκηcιν amplissima lacuna statuenda est. V. epim.

B. Coniunctionum genera percensentur 215, 14—258, 17.

1. De disiunctivis 215, 14—219, 11.

a) Iure coniunctionibus adnumerantur 215, 14—216, 9. *Cum notio coniungendi pugnet cum notione disiungendi, dubitatur possintne disiunctivae in coniunctionum numerum referri. Appellantur autem coniunctiones, quia coniungunt enuntiata; disiunctivae nominantur propter notionem quae eis subest* 215, 14—216, 9. Cf. coni. 222, 26 ἐπαγγέλλεται γὰρ τὸ διαζευκτικόν, ἐὰν τοῦτο, οὐ τοῦτο· εἰ τοῦτο μή, τοῦτο. Cf. DThr. 90, 1 Διαζευκτικοὶ δέ εἰσιν ὅσοι τὴν μὲν φράσιν ἐπισυνδέουσιν, ἀπὸ δὲ πράγματος εἰς πρᾶγμα διιστᾶσιν. εἰσὶ δὲ οἵδε· ἤ ἤτοι ἠέ, cum Uhligii adnot.; schol. DThr. 284, 20 Hilg. δοκεῖ δέ πως ἐναντίον εἶναι τὸ διαζευγνύναι τῷ συνδεσμεῖν . . φαμὲν οὖν ὡς συνδέουσι μὲν τὴν φράσιν, διαζευγνύουσι δὲ τὸ δηλούμενον . . διαζευγνύουσι μὲν οὖν τὰς διανοίας, τὸν δὲ λόγον συνδέουσιν κτλ. ib. 63, 9 οὐ τῆς φράσεώς εἰσι διαζευκτικοί, ἀλλὰ τῶν προσώπων ἢ τῶν πραγμάτων, ἐπειδὴ οὐκ ἔλαττον τῶν συμπλεκτικῶν συνδέουσι τὴν φράσιν, μᾶλλον δὲ ἐπισυνδέουσιν, ὡς καὶ ὁ τεχνικός φησι (Dionysius), διὰ τῆς ἐπί προθέσεως τὸ ἐπιτεταμένον ἐμφαίνων. Jo. Alex. 41, 2 = Her. I 517, 2 διαζευκτικὸς μὲν 'ἢ νύξ ἐστιν ἢ ἡμέρα'· τὸ γὰρ ἕτερον ἀληθές, τὸ δὲ ἕτερον ψευδές. Prisc. XVI 7 p. 97, 17 Disiunctivae sunt quae quamvis dictiones coniungunt, sensum tamen disiungunt (Egenolff I 838, disiunctum vulg.) et alteram quidem rem esse, alteram vero non esse significant. Choer. 5, 10 = I 106, 27 Hilg.: καὶ ὁ μὲν διαζευκτικὸς ἐν τοῖς μαχομένοις καὶ μὴ δυναμένοις εἶναι ὁμοῦ θέλει καταγίνεσθαι, οἷον 'ἢ ζῇ ἢ τέθνηκεν, ἢ νύξ ἐστιν ἢ ἡμέρα'. AO I 188, 27 ἤ . . διαζευκτικὸς μέν ἐστιν ὅ[ταν] τὰ ἐν τῇ συντάξει διιστῶν, οἷον Ξ 108, ἢ ἡμέρα ἐστὶν ἢ νύξ. EM 415, 48; EG 233, 49; GFSchoem. Red. 216.

215, 18—216, 2 cf. Prisc. VIII 11 p. 376, 14—23; schol. DThr. 284, 24; schol. A ad Π 265; AO I 110, 4—6.

215, 20 διὰ τὸν τύπον] synt. 220, 28 sqq.*)

216, 7 ἡμέρα ἐστὶ καί] καὶ ἡμέρα ἐστί Lehrs in Ann. litt. Jen. 1879 p. 224.

216, 8—9 idem quod ego supplevit Lehrs l. s. s.

b) *Disiunctiva igitur significat unam tantum rem ex eis de quibus agitur esse posse, alteram vel ceteras esse non posse. Quaedam res natura disiunguntur, quaedam coniunctione disiunctiva indigent ut disiungantur; quaedam ita comparatae sunt ut coniunctione disiunctiva connecti nequeant. Quemadmodum igitur non omni casuali articulus adicitur, ita non omni enuntiato omnem coniunctionem attribuere licet. Enuntiata per copulativam et disiunctivam connexa etiam inverso ordine proferri possunt* 216, 10—218, 19.

216, 10 σύνδεσμοι κα⟨λούμενοι διαζευκτικοί⟩ εἰσιν Lehrs Ann. litt. Jen. 1879 p. 224. 5. c. κα⟨ὶ οὗτοι εὐλόγως καλοῦνται καὶ⟩ εἰσίν Egenolff I 846.

216, 13 cf. coni. 219, 14 διαφέρει (ὁ παραδιαζευκτικὸς) τοῦ διαζευκτικοῦ τοῦ ἓν μ⟨όνον⟩ ἐπαγγελλομένου. Choer. 5, 13 = 106, 30 Hilg.; schol. DThr. 916, 16. Matth. I 67: ἐκ τοῦ ⟨ἢ ἡμέρα ἐστὶν⟩ ἤ.

216, 14 ⟨καὶ⟩ ἡ ἐπ. Matth. I 71.

216, 15—16 Lehrs q. e. 60; sed in Ann. litt. Jen. 1879 p. 224 idem atque ego inseruit. GSchoemann I 33 ⟨ἑνὸς μὲν ὕπαρ⟩ξιν, deinde ἢ ⟨ἐξουσίαν ἢ⟩.

217, 1 Ska in litteris ad me datis.

---

*) Quae synt. 224, 25—27 leguntur εἰ δὲ — πληθυντικοῖς, transponenda videntur l. 21 post καταγίνεται, et p. 225, 26 verba ἐν δὲ τῷ οὐδετέρῳ l. 27 post ἀνακόλουθον.

217,3 Prantl, Geschichte der Logik I 595.

217,7—9 τὸ ἕτερον — ἡμέρα ἐστί et οὐ ante παρέσται delet Matth. I 57; quod iure improbat Egenolff IV 48. Sententia enim haec est: 'In priore exemplo ἡμέρα ἐστί, νύξ ἐστι alterum enuntiatum verum non est nisi ita transponimus ἡμέρας οὔσης ἡμέρα ἐστιν (falsum est si haec substituimus ἡμέρας οὔσης νύξ ἐστιν); in posteriore exemplo res non ita se habet; nam licet sic quoque dicere Τρύφωνος παρόντος Ἀπολλώνιος παρέσται. Ita fit ut in talibus exemplis in locum disiunctivarum etiam copulativae (συμπλεκτικοί, καί) vel continuativae (συναπτικοί, εἰ) substitui possint; quod in eis exemplis, in quibus de rebus natura disiunctis sermo est, fieri nequit'; cf. schol. DThr. 193,15. 235,9—36 Hilg. — Apparet igitur l. 11 τοὺς μαχομένους τοῖς διαζευκτικοῖς συνδέσμους esse τοὺς συμπλεκτικούς et τοὺς συναπτικούς, cf. coni. 218,13—14.

217,16 ὡς genuinum est, ὥστ', quod Matth. I 86 proponit, falsum (Egenolff IV 51); nam in eis quae sequuntur causae afferuntur cur coniunctiones ita usurpentur ut supra expositum est, neque vero ex praecedentibus ea quae sequuntur colligi possunt.

217,25 Lehrs in Ann. litt. Jen. 1879 p. 224 ἀναπνεῖν ⟨ὑπάρχουσα κεχώρισται τοῦ διαζε⟩υκτικοῦ; quae ego proposui (sententia eadem est) propius accedunt ad Ap. verba coni. 217,1, ad quae spectant haec ὡς προείπομεν. Contra Matth. I 21 relegari nos ad ea censet, quae antea de continuativis exstiterint, sed non servata sint.

218,3 ἐν ἀκολουθίᾳ] cf. coni. 221,3; schol. DThr. 103,20 Hilg.; ἀκολουθία idem est quod τάξις, quae quid significet vid. apud GFSchoem. Red. 209.

218,3 Egenolff I 846 inserit ὑπολείπο⟨ντα ἀδιαίρετα⟩ τὰ τῶν λόγων vel ὑπολείπο⟨ντα ἀδιάφορα⟩ τὰ τῶν λόγων; εἶδος quod sequitur non significat 'genus proprie disiunctivarum' (Matth. I 25), sed 'genus enuntiatorum natura disiunctorum'.

218,5 ⟨τὸ συμπεπλέχθαι ἢ διεζεῦχ⟩θαι ἢ συνῆφθαι Matth. I 25; quae lacuna capere non posse videtur.

218,10 λέγω δὲ ⟨διαζευκτικὸν εἰς⟩ τὸν Lehrs in Ann. litt. Jen. 1879 p. 224.

218,18 ὡς εἰ, i. e. 'ut exemplum afferam'.

c) *Stoici praecipiunt in rebus suapte natura disiunctis interesse aliquid inter* μαχόμενον *et* ἀντικείμενον: μαχόμενον *enim est, cui aliquod contrarium opponitur, quod cum illo una exstare non potest* (φέγγομαι — σιγῶ); ἀντικείμενον, *cui idem opponitur cum negatione coniunctum* (φθέγγομαι — οὐ φθέγγομαι) 218,20—219,11.

218,23 ἐν τοῖς προκειμένοις] 217,3. Cf. Prantl, Gesch. der Logik I 460.

218,29—219,2 haec fortasse sic supplenda ᾗ τῷ μὲν μαχομένῳ πάντως ⟨ἕν τι⟩ ἀντιστατοῦν ἐπιφέρεται ⟨ἢ πλείονα ἀντιστατοῦντα. ἓν⟩ μὲν γάρ, εἰ οὕτως ἐπηνέχθη· ⟨ἢ νύξ ἐστιν ἤ⟩ ἐστιν ἡμέρα, δύο δέ, εἰ οὕτ⟨ως φαίημεν· ἢ νύξ⟩ ἐστιν ⟨ἢ⟩ ἡμέρα ἢ ὄρθρος ἐστίν.

2. De subdisiunctivis p. 219,12—221,15.

a) *Subdisiunctivae quamquam voce cum disiunctivis conveniunt, ea tamen re diversae sunt, quod et unam rem et alteram et ambas res esse posse significant. Neque nihil interest inter subdisiunctivam et copulativam: nam copulativa necessario omnia esse indicat, subdisiunctiva vero vel hoc vel illud vel ambo* 219,12—220,4. Cf. coni. 222,28 ἢ τοῦτο ⟨ἢ⟩ καὶ τὸ συνὸν ἢ ⟨τὰ⟩ συνόντα ⟨ἢ καὶ τὰ ἐπιφερόμενα⟩. Prisc. XVI 7 p. 98,3 'Subdisiunctivae sunt,

quae voce disiunctivarum utrumque tamen esse significant, vel simul, ut copulativae, vel discrete' (haec non congruunt cum Ap. praecepto); Jo. Alex. 41, 6 = Her. I 517, 6 παραδιαζευκτικὸς δὲ 'Φαίδων ἢ περὶ ψυχῆς', 'ἢ νέος ἠὲ παλαιός', ἢ γὰρ τὸ ἓν ἢ καὶ τὸ ἕτερον ἢ καὶ ἀμφότερα. ἡ γὰρ τῶν ⟨παρα⟩διαζευκτικῶν δύναμις τοιαύτη ἐστί. Choer. 5, 13 = I 106, 30 Hilg. ὁ δὲ παραδιαζευκτικὸς ἐν τοῖς δυναμένοις ὁμοῦ εἶναι καταγίνεται, ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ (Ξ 108) 'ἢ νέος ἠὲ παλαιός', τουτέστι συμβουλευσάτω ἢ νέος καὶ μὴ παλαιός, ἢ παλαιὸς καὶ μὴ νέος, ἢ καὶ νέος καὶ παλαιός. Choer. Epim. Ps. 30, 26 ὑποδιαζευκτικὸς δέ ἐστιν ὁ διάφορα πράγματα τιθεὶς καὶ μηδὲν ἕτερον (scrib. μηδέτερον) ἐν τῇ αἰτήσει δι (scrib. ἀν)-αιρῶν, οἷον 'δός μοι χρυσὸν ἢ ἄργυρον'. AO I 188, 31 ὑποδιαζευκτικὸς δὲ ὁ διάφορα πράγματα τιθεὶς καὶ μηδέτερον ἐν τῇ αἰτήσει δι (scrib. ἀν)-αιρῶν, οἷον 'δός μοι χρυσὸν ἢ ἄργυρον ἢ λίθους τιμίους'. ib. 189, 14 ὁ δὲ παραδιαζευκτικὸς καὶ ἀμφότερα δύναται παραλαμβάνειν, ἐπειδὰν οὕτω λέγωμεν 'ἐρέσσων ἤτ' (scrib. ἢ) ἐπισπᾶται τὴν κώπην ἢ ἀπωθεῖται'· ἀμφότερα γὰρ ποιεῖ· 'ἢ νέος ἠὲ παλαιός'· ἀμφοτέρων γὰρ αἱρεῖται τὴν γνώμην· ὅθεν ζητοῦμεν ἐκεῖ ποδαπός ἐστιν (πότερον ἔστιν?) 'ἢ λάθετ' ἢ οὐκ ἐνόησε (Α 537). EM 415, 25 ubi pro μηδ' ἕτερον scrib. μηδέτερον et pro διαιρῶν: ἀναιρῶν. EG 233, 49 (ubi pro καὶ διαζ. scrib. καὶ παραδιαζευκτικός, pro καὶ μηδὲν ἕτερον scrib. μηδέτερον, et pro διαιρῶν scrib. ἀναιρῶν. AP III 302; Eust. Il. I 54, 4; Galen. vol. VII p. 331; VIII p. 90; XVIII p. 109; Gell. V 11, 8; Lehrs q. e. 51; Prantl, Gesch. der Logik I p. 460. 521. 596. 599. 603—4; GFSchoem. Red. 216.

219, 12 'in verbis ἔστι καὶ τρίτη διαφορὰ τῶν προκειμένων συνδέσμων, nisi tota secunda de disiunctivarum et subdisiunctivarum notione particula ex alio libro adscripta veram de subdisiunctivarum nomine dissertationem remotam esse statuas, facile agnosces inscriptionem minime aptam lectoris cuiusdam, qui antecedentium et sequentium similitudinem vel aequabilitatem non perspexerat' Matth. I 20—21. Quae se non intellegere profitetur Egenolff IV 47. Neque ipse intellego. Non est quod τρίτη mutetur; distinguere enim videtur: primam ἣ quae μαχόμενα, alteram quae ἀντικείμενα disiungit, tertiam παραδιαζευκτικήν.

219, 17 εἰς τὸν καί] EM 415, 50 ὁ δὲ παραδιαζευκτικὸς κεῖται ἀντὶ τοῦ καί.

219, 20 schol. Thuc. I 122, 4.

219, 26—27 fortasse supplendum ⟨ἐπεὶ ἀμφότερον ἂν⟩ γένοιτο.

219, 27 Lehrs in Ann. litt. Jen. 1879 p. 224 τοῦ προ⟨κειμένου⟩ . . .

220, 2 profecto Uhligii complementum verum est; Stoicorum est definitio vocis φωνή, quae saepissime repetita est (Laert. Diog. VII 55 = AO IV 316; schol. DThr. 181, 7 Hilg.; Prisc. I 1 p. 5, 1 'Philosophi definiunt, vocem esse aerem tenuissimum ictum vel suum sensibile aurium, id est quod proprie auribus accidit') Schmidt Stoic. 16; Egenolff I 846 inserit l. 3 cum Uhl. post φωνή ἐστιν ⟨ἀὴρ πεπληγμένος⟩ ἢ τὸ ἴδιον αἰσθητὸν ἀκοῆς.

Quaesitum est cur subdisiunctivae non adnumerarentur copulativis, siquidem in earum locum substitui possent. Et Trypho quidem monet, quae pro aliis substitui possint, non esse utique eidem speciei tribuenda. Accedit quod copulativa indicat necessario omnia esse, subdisiunctiva non item, sed vel unum vel alterum vel ambo. Praeterea quemadmodum subcontinuativa, quamquam sententias et copulat et continuat, tamen, quod continuatis subicitur, subcontinuativa appellatur: ita etiam subdisiunctiva, quod cum disiunctivis unum ponit, et cum copulativis unum et cetera, iure nomen accepit 220, 4—22.

220,4 Matth. I 26 ⟨ἔνθεν οὖν ἐζ⟩ητήθη.

220,6 mea emendatio nititur testimonio Her. I 517,7; Choer. 5,14—17 = I 106,30—33 Hilg.; itaque recipienda erat. Quae sequuntur Egenolff I 847 sic complet ⟨οὕτως καὶ σῶ⟩μά ἐστι τὸ οἷόν τε ⟨ὂν⟩ δρᾶσαι ἢ παθεῖν, ⟨καὶ παθεῖν καὶ δρᾶσαι⟩; quae placent praeter τὸ οἷόν τε ⟨ὂν⟩: τοι οἷόν τε potius servandum videtur.

220,9—10 cf. pron. 7,14—16.

220,12 cf. l. 21; 219,14. 222,27; de Velsen Trypho 35.

220,15 ἐν οἷς ⟨ὕπαρξιν δηλοῖ⟩, ἔχων κτλ. Lehrs in Ann. litt. Jen. 1879 p. 224; quod non sufficit, certe ⟨πάντων ὕπαρξιν δηλοῖ⟩ scribendum erat, ib. 220,11 τὸ συμπλε⟨κτικὸν ἐξ⟩ ἀνάγκης πάντα τίθησι. Quod ipse inserui nititur coni. 253,12 ἓν ἐπηγγέλλοντο, τὸ συμπλέκειν οἱ συμπλεκτικοί. 252,19.

b) *De collocatione subdisiunctivarum.* Ἦ *et* ἠέ *et in initio sententiarum collocantur et postponuntur;* ἤτοι *tantummodo in initio sententiarum locum habet;* ἤτοι *semel profertur,* ἢ *saepius proferri potest;* ἢ *vulgo usurpatur,* ἠέ *poetarum est. A vi et notione suum quaeque locum accepit* 220,23—221,15. Fragmentum hoc esse videtur eius syndesmici partis, qua de syntaxi coniunctionum disserebatur; ad coni. 214,23.

220,28 synt. 306,6; ἢ — ἤτοι quamquam perraro dicitur, dici tamen comprobat exemplis Lob. ad Ai.[3] 120 n.

221,2 προκα⟨τειλημμένων, subscripto τειλεγμένων, συνδέσμων σύν⟩ταξιν Lehrs in Ann. litt. Jen. 1879 p. 224. Eis quae sequuntur Matth. I 67 inserit οἰκείως ⟨τῇ δυνάμει ἔχουσαν⟩ ἐκδέξασθαι: quae emendatio confirmatur verbis l. 5—6; sed quae interciderunt potius lacunae tribuerim: ἐκδέξασθαι ⟨τῇ δυνάμει ἔχουσαν⟩.

221,6 ἀκολουθίαν] ad coni. 218,3.

3. De disertivis (vel electivis) 220,23—223,22.

a) *Disertiva significat priorem rem esse, alteram tolli. Disertiva* ἢ *coniungitur cum* πέρ; *non potest primum sententiae locum occupare, ut possunt disiunctiva et subdisiunctiva. Cum disertiva nihil potest coniungi nisi* μᾶλλον *et* ἧττον, *qua ex re colligitur,* μᾶλλον *et* ἧττον *coniunctiones esse* 220,23—221,26. Cf. Prisc. XVI 9 p. 98,25 'Disertivae vel electivae sunt, quando diversis propositis aliquid ex eis nos eligere ostendimus, ut "dives esse volo quam pauper"'. Choer. 5,1 = I 106,20 Hilg. καὶ διασαφητικόν, τὸν αἱρούμενον ἓν δύο προτεθέντων .. ὃς καὶ τὸν πέρ προσλαμβάνει, οἷον 'πλουτεῖν ἐθέλω ἤπερ πένεσθαι'. διασαφεῖ γὰρ τὸ ἕτερον ὅπερ αἱρεῖται, ὡς ἐν τῷ ποιητῇ (Α 117) 'βούλομ' ἐγὼ λαὸν σῶν ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι. Epim. in Ps. 30,28 διασαφητικὸς δέ ἐστιν, ὅταν δύο προτίθηται, τὸ ἓν αἱρῆται (αἱρεῖται vulg.). AO I 189,2 διασαφητικὸς δέ ἐστιν, ὅταν τῶν δύο προτεθέντων τὸ ἓν αἱρῆται (εἴρηται vulg.). ib. 189,22 ἔστι δὲ διασαφητικὸς ὁ ἐκλεκτικὸς (ἐλεγκτικὸς vulg.) καλούμενος παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς. EM 415,27 διασαφητικὸς δέ ἐστιν, ὅταν τῶν δύο προτεθέντων τὸ ἓν αἱρῆται. Jo. Alex. 41,9 = Her. I 517,8 διασαφητικὸς δέ, 'πλουτεῖν ἢ πένεσθαι', ὃς καὶ τὸ πέρ λαμβάνει, ἤπερ πένεσθαι (Α 117). διασαφεῖ γὰρ τὸ ἕτερον, ὅπερ αἱρεῖται. Laert. Diog. VII 69 τὸ διασαφοῦν τὸ μᾶλλον καὶ τὸ ἧττον. ib. 72 διασαφοῦν δὲ τὸ μᾶλλον ἀξίωμά ἐστι τὸ συνταττόμενον ὑπὸ τοῦ διασαφοῦντος τὸ μᾶλλον συνδέσμου καὶ μεταξὺ τῶν ἀξιωμάτων τασσομένου, οἷον 'μᾶλλον ἡμέρα ἐστὶν ἢ νύξ ἐστιν'. διασαφοῦν δὲ τὸ ἧττον ἀξίωμά ἐστι τὸ ἐναντίον τῷ προκειμένῳ, οἷον

ἧττον νύξ ἐστιν ἢ ἡμέρα ἐστιν. Lersch Sprachph. II 39; Schmidt Stoic. 49; Prantl, Gesch. der Logik I 462; GFSchoem. Red. 217; Lentz ad Her. I 517.

221,16 lacuna sic potius explenda est Ἔστι καὶ ⟨τετάρ⟩τη διαφορά: nam de tertia ἤ coniunctionis notione iam supra 219,12 sermo erat. Quam medelam reicit Matth. I 20, quia 222,26, ubi tota illa de differentiis quaestio comprehenditur, trium mentio fiat. V. adn. ad coni. 219,12. Posteriores grammatici sane tres tantum significationes distinguunt, ut AO I 188,25 ἤ σύνδεσμος ψιλούμενος καὶ ὀξυνόμενος σημαίνει τρία.

221,24 προείπομεν ἐν τοῖς κατ' ἀρχήν] relegamur ad eam syndesmici partem nunc deperditam, qua quaerebatur essentne quaedam voces coniunctiones necne; ad coni. 214,23. V. epim. In eadem sententia est Matth. I 19.

221,26 omnino dubitari nequit quin Ap. μᾶλλον (et ἧττον) adverbiis tribuerit, cf. coni. 223,4 τὸ ἐπιτατικὸν ἐπίρρημα, λέγω τὸ μᾶλλον. adv. 154,31. Fortasse sic scribendum est συνδέσμους ⟨μὴ⟩ εἶναι, καὶ καθὸ ⟨ἡ⟩ δύναμις (scil. τῶν συνδέσμων) ἦν ἀνῃρη⟨μένη⟩, cf. coni. 231,14 καὶ ἡ δύναμις τῶν συνδέσμων ἀνῃρεῖτο, καὶ δῆλον ὡς οὐ σύνδεσμοι.

b) Ἤ *quia cum* οὔ *negativo adverbio commutatur, quidam in adverbiorum numerum referebant; 'nam', inquiunt, 'si* ἤ *coniunctio putatur,* οὔ *quoque coniunctionibus tribuendum est'. Sed demonstrabimus,* ἤ *nihil esse nisi coniunctionem,* οὔ *nihil nisi adverbium. Nam primum quae vocabula in aliorum locum sustituuntur, non sunt ilico eidem orationis parti ascribenda. Deinde coniunctiones notionem a connexione verborum accipiunt, contra* οὔ *per se notionem patefacit. Tum coniunctiones per se poni non posse vel ex appellatione apparet. Denique adverbia derivantur, ut* οὐχί *derivatur ab* οὔ. *Postremo* οὔ *cum verbo constructum plenam sententiam efficit, quod est adverbiorum, cum* ἤ *ut ceterae coniunctiones non efficiat* 222,1—23.

Matth. I 19 censet, totum hunc locum ei syndesmici parti tribuendum esse, qua utrum voces quaedam in coniunctionum numero habendae essent necne quaerebatur. In eadem ipse sum sententia. V. epim.

222,2 ἢ εἴπερ] ἤπερ Egenolff I 847, recte. Ska II 21 n.: 'Scheint vor δῆλον eine gröſsere Interpunction gesetzt werden zu müssen, obwohl das Asyndeton nicht recht gefällt.'

222,3 de οὔ et μή vocibus cf. Egenolff V 135.

222,4—5 Ska l. s. s.

222,7 προκατειλημμένος] ut h. l. ita pron. 157,26. 160,3. 162,17 b proponit προκατειλεγμένος.

222,8 οὔθ' ἡ ἀπό⟨φασις ἄλλο τι δηλώ⟩σει Egenolff I 847; οὔθ' ἡ ἀπό⟨φασις ἄλλο τι εἶναι θελή⟩σει RSchneider.

222,8 καὶ ἄλλοτε] ut pron. 7,9. 64,3.

222,10 in epirrhematico, quale nunc exstat, eius modi locus non est servatus; Matth. I 24 ἐν τῷ ⟨περὶ⟩ ῥημάτων.

222,12 συσσημαίνειν i. q. οὐ κατ' ἰδίαν ῥητὸν εἶναι 222,15; v. ind.

222,15 Ska in litteris ad me datis.

222,20 ἀπετέλεσε⟨ν ἅτε⟩ τοῦ ἑτέρου λ. ἐ. ἀ. π. ⟨κατακλείειν διάνοιαν⟩ vel ἀπετέλεσε⟨ν ἰδίᾳ λέγεσθαι⟩, τοῦ δ' ἑτέρου κτλ. Egenolff I 847. Ad sententiam efficiendam, δ' ante ἑτέρου deleta, nihil desideratur.

c) *Itaque* ἤ *coniunctiones ita inter se differunt, ut disiunctiva significet 'si hoc, non illud'; subdisiunctiva 'vel hoc vel illud vel aliud quid', disertiva 'hoc, non illud'. Cur in initio enuntiati per disertivam connexi* ἤ *non ponatur, sed* ἤ *in media sententia collocatae* μᾶλλον *adverbium addatur,*

haec videtur causa esse. Ἢ *in initio enuntiationis collocata sine dubio disiunctiva vel subdisiunctiva est; ubi non ita collocatur* (sed in medio enuntiato), *aut disiunctiva* (vel subdisiunctiva) *est aut disertiva; quae ambiguitas ut tollatur,* μᾶλλον *adici videtur. Ubi non apponitur, saepe ambigitur sitne* ἢ *disertiva an disiunctiva* 222, 24—223, 22.

222, 25 εἰς τὴν διασαφητικήν] delet Matth. I 19 ut inserta ab eodem interpolatore, qui locum 222, 1—23 inculcaverit; nam verba ἡ τοιαύτη διαφορά non aliter accipi posse nisi de coniunctione ἤ disertiva. Hoc quidem concedendum est, non illud (cf. Egenolff IV 46). Magis perspicue sane dixisset Ap.: Φαίνεται ὅτι ὁ σύνδεσμος ἀπὸ τῆς διαζευκτικῆς συνδέσεως ματέβαλεν εἰς τὴν τοιαύτην διαφοράν, τουτέστιν εἰς τὴν διασαφητικὴν σύνδεσιν. Cf. adn. ad pron. 84, 11.

222, 27 ad coni. 215, 14—216, 9.

222, 28 ad coni. 219, 12.

223, 3 ἕνεκα τούτου] haec ad sequentia spectant; ἔξωθεν i. e. in initio sententiae, ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου l. 4; v. ind.

223, 4 τὸ ἐπιτατικὸν ἐπίρρημα] ad 221, 26; DThr. 83 τὰ δὲ (ἐπιρρήματα) συγκρίσεως, οἷον μᾶλλον ἧττον.

223, 4 pro ἐπεὶ δέ scribendum videtur ἐπεὶ γάρ; quae particulae saepissime confunduntur.

223, 7 lacuna sic fere explenda videtur: φαίνεται ὅτι διὰ τὸ τοιοῦτον ἀμφίβολον ⟨ἡ διάκρισις τοῦ⟩ διασαφητικοῦ καὶ τοῦ διαζευκτικοῦ: 'propter hanc ambiguitatem distingui videtur (adiecto μᾶλλον adverbio) disertiva a disiunctiva'. Egenolff I 847 scribit φαίνεται ὅτι διὰ ⟨τῆς συνούσης φράσεως⟩ τὸ τοιοῦτον ἀμφίβολον ⟨τοῦ τε⟩ διασαφητικοῦ κτλ.

223, 11 schol. A ad A 117 ὁ δὲ λόγος τοιοῦτος· θέλω, φησίν, ἐγὼ τὸν ὄχλον μᾶλλον σώζεσθαι καὶ αὐτὸς ἀπολέσθαι· ὁ γὰρ ἤ σύνδεσμος ἀντὶ τοῦ καί παρείληπται τῷ ποιητῇ. Πορφύριος δὲ παραδιαζευκτικὸν ἀντὶ τοῦ καὶ ἀπολέσθαι ἐγώ. BT ad h. l. ὁ δὲ ἤ διασαφητικός ἐστιν ἀντὶ τοῦ ἤπερ, ὡς τὸ 'ἢ ἀφνειότεροι' (α 165). Πορφ. κτλ.

223, 14—15 schol. HQ ad α 165 κοιμιστέον τὸ ἤ. διασαφητικὸς γάρ ἐστιν, ἀντὶ τοῦ ἤπερ, οὐ διαζευκτικός· εὔξονται μᾶλλον ταχεῖς εἶναι ἤπερ πλούσιοι (= Her. II 131, 12—14).

223, 15 ὅ⟨τι πάντως ἀνάγκη⟩ τὸν ἕτερον νῦν παραδέξασθαι, τὸν δὲ ἕτερον ⟨ἀποβλητέον, σαφὲς ἐντεῦθεν⟩ Egenolff I 847; ο⟨ὐ δῆλον, εἰ δεῖ⟩ τὸν ἕτερον νῦν παραδέξασθαι, τὸν δὲ ἕτερον ⟨παραιτεῖσθαι⟩ Matth. I 25; quae improbat Egenolff IV 47, quia sibi persuasum sit Apollonium non ipsum de interpretatione h. l. dubitasse, sed aliis tales dubitationes imputasse, cl. AO I 189, 26 τὸ ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ πάλιν λύσεις (α 164)· οὐκ ἔστι γὰρ ἐκεῖ διαζευκτικός· εἰσὶ γὰρ οἳ ἀπρεπῶς ἐκδέχονται τὴν διάνοιαν· εὔξονται οἱ μνηστῆρες ἢ ταχεῖς εἶναι ἵνα φύγωσιν ⟨ἢ⟩ πλούσιοι ἵνα πείσωσιν· οὐ παραληπτέον οὖν οὕτως, ἀλλ' ἐκλεκτικὸν (ἐλεγκτικὸν vulg.) καὶ διασαφητικόν. Egenolffii sententia et emendatione comprobata quae sequuntur sic restituerim: ⟨οὐ⟩ δύναται γὰρ διαζευκτικὸς εἰρῆσθαι τού⟨του τοῦ λόγου τὴν διάνοιαν⟩ πληροῦντος· εὔξονται — πείσωσι. ⟨τεκμήριον ἂν⟩ εἴη παραπληρωματικὸς ὁ κέ. φαίνεται ο⟨ὖν ὅτι διασαφη⟩τικός ἐστι. μᾶλλον γὰρ — πλούσιοι. ὅ⟨τι δ⟩ὲ καὶ μᾶλλον, καὶ καθόλου ⟨ὑπαγορεύει ὁ κέ⟩ σύνδεσμος καὶ καθὸ ὑποβάλλει ὁ λόγος ⟨Ὀδυσσέως ὁ ἀ⟩π' οὐ⟨δοῦ⟩ κτλ. Quae si recte emendata sunt, Apollonius κέ expletivae eandem fere augendi notionem subicere videtur atque γέ particulae (coni. 250, 6 ἐν τῷ καλῶς γε ἐπιτέταται . . ἡ ἔκπληξις),

ita quidem ut optandi notio quae per se in optativo (ἀρηcαίατο) est, κέ coniunctione intendatur. Quod si ita est, κέ tamquam locum μᾶλλον vocis occupat vel certe indicat, ἤ esse h. l. disertivam.

223, 22 ante Ἑξῆc tria capita interierunt. V. epim.

4. De dubitalivis (vel interrogativis).

a) *Ἆρα in omnibus dialectis, praeter vulgarem et atticam, ἦρα sonat. Ἦ interrogativam fuerunt qui ex ἦρα (= ἆρα) decurtatam esse contenderent, sed perperam. Omne enim vocabulum per apocopen factum eundem in oratione locum occupare solet atque illud unde ortum est: at ἦρα non collocatur nisi in initio sententiae, ἤ mediam sedem occupat. Accedit quod facta apocope accentus mutari non solet. Itaque* η̄ (in priore membro positum) *si ab ἦρα descenderet, perispomenon esse oportebat. Trypho censet ἤ disiunctivam in interrogativam mutari posse, ubi in initio enuntiatorum collocatur. Sed nihil obstat ne dubitativa cum disiunctiva vocis sono conveniat, id quod aliis vocibus satis multis accidit* 223, 24—225, 7. Cf. Prisc. XVI 12 p. 101, 9 Dubitativae sunt, quae dubitationem significant, . . . frequentissime tamen eaedem interrogativae sunt . . . haec eadem (ne) invenitur et pro confirmativa; DThr. 94 Ἀπορηματικοὶ δέ εἰcιν ὅcοι ἐπαποροῦντεc εἰώθαcι cυνδεῖν. εἰcὶ δὲ οἵδε· ἆρα κᾶτα μῶν. schol. DThr. 968, 32 καὶ ὁ ἤ δὲ διαπορητικόc ἐcτι καὶ ὁ ἦε . . Ὁ κᾶτα εὑρίcκεται ἀντὶ τοῦ καί . . ib. 968, 23 ὁ ἆρα ἐρωτηματικὸc ὢν μηκύνει τὸ ᾱ, cυλλογιcτικὸc δὲ βραχύνει. Jo. Alex. 39, 33 = Her. I 515, 8 ὁ ἆρα, ὅτε διαπορητικόc ἐcτιν, ἐκτείνων τὸ πρῶτον ᾱ, καὶ ὁ cυλλογιcτικὸc καὶ παραπληρωματικὸc ἑκάτερον cυcτέλλων. Jo. Alex. 40, 26 = Her. I 516, 24 ὁ μῶν παρ' Ἀθηναίοιc διαπορητικὸc ὢν περιcπᾶται· ἀπὸ γὰρ τοῦ μή καὶ τοῦ οὖν cύγκειται, Δωρικώτερον τραπείcηc τῆc ōῡ διφθόγγου εἰc τὸ ω̄. Herodianus etiam ἐρωτηματικόc nomine utitur, ut Jo. Alex. 41, 15. 29 = Her. I 518, 10. Eodem nomine probabile esse dicit Uhlig in ind. 139 etiam Dyscolum usum esse, cum ἐρώτηcιc nomine utatur de enuntiatis dubitativis (coni. 226, 25. 27); uno loco idem ἆρα vocat ἀπορηματικόν coni. 258, 15. Cf. Ahrens de crasi et aphaeresi 7; GFSchoem. Red. 217.

224, 4 profecto non erat scribendum ἤ et ἄρα cum Bekkero, sed ἦ et ἆρα cum Lehrsio q. e. 58—59 et Ludwichio in Ann. litt. Jen. 1879 p. 224. 'Fuerunt', inquit Lehrs, 'qui dubitativam particulam ἤ decurtatam esse defenderent ex ἦρα i. e. ἆρα: nam ἦρα pro uno vocabulo, ut alia forma sit voculae ἆρα, agnoscunt veteres grammatici, et Apollonius ipse. Refutat illud Apollonius duobus argumentis, primo quod formae per apocopen factae (quale esset ἤ et ἦρα) eandem orationis sedem occupent quam illae voces unde sint factae. Iam vero dici ἤ δολιχὴ νοῦcοc ἤ Ἄρτεμιc ἰοχέαιρα et similia, at nunquam secundo membro poni posse ἆρα. Deinde ubi ita decurtetur vocabulum, ut ultima gravis abiiciatur, priorem syllabam suum tenere accentum, ut δῶμα δῶ. Iam vero in ἤ δολιχὴ νοῦcοc ἤ Ἄρτεμιc ἰοχέαιρα et similibus in priore membro non scribi ἦ sed ἤ: non esse igitur decurtatum ex ἦρα. Huic tamen posteriori argumento quodammodo Trypho occurrerat: dixerat enim in eiusmodi dubitativis enuntiationibus ab initio assumi disiunctivum ἤ. Quod tamen non admittit Apollonius: sine dubio quod illorum significationi aptior visa dubitativa: nec, inquit, hoc cum Tryphone statuere necesse est: neque, si forma vocabuli consonat cum disiunctiva, ideo est disiunctiva. Nam ut diversorum vocabulorum formae consonent, id accidit in multis'. Cf. Her. I 517, 12 (a

Lentzio restitutus) Ἡνίκα εὑρέθη διαπόρηcιc μετὰ διαζεύξεωc, τότε τὸν μὲν πρῶτον ῆ ὀξυτονητέον, τὸν δὲ δεύτερον περιcπαcτέον, οἷον λ 172· ἐναντία γὰρ ταῦτα μαχόμενα καὶ ἅμα εἶναι οὐ δυνάμενα. καὶ διὰ τοῦτο ἐρώτηcιc καὶ ἀπορία μετὰ διαζεύξεωc. τοιοῦτό ἐcτι καὶ τὸ α 175· διαζευκτικῆc οὖν οὔcηc τῆc τάξεωc τῶν διαπορητικῶν, ὁ μὲν πρότεροc ὀξύνεται, ὁ δὲ δεύτεροc περιcπᾶται. οὗτοc δὲ ὁ περιcπώμενοc, ἐὰν προcλάβῃ τὸ ē, φυλάττει τὴν περιcπωμένην, οἷόν ἐcτιν Α 190—192. τὸν μὲν πρότερον cύνδεcμον βαρυτονητέον, τὸν δὲ δεύτερον περιcπαcτέον· διαπορητικὴ γάρ ἐcτιν ἡ cύνταξιc. — Ὅτε δὲ μόνωc ἐρωτηματικόc ἐcτιν ὁ ἦ χωρὶc διαζεύξεωc, κἂν ἅπαξ κἂν πολλάκιc παραληφθῇ, περιcπᾶται, μὴ οὔcηc τῆc ἐρωτήcεωc ἐν διαζεύξει. ἐν μὲν γὰρ τῷ 'ἢ δολιχὴ νοῦcοc ἢ Ἄρτεμιc ἰοχέαιρα' διαζευκτικὸν τὸ αἰφνιδίωc τελευτῆcαι τοῦ μακροχρονεῖν. ὅθεν ὁ πρῶτοc ἐγκλίνεται, ὁ δὲ δεύτεροc περιcπᾶται. ἐν μέντοι τοῖc ὑποκειμένοιc ἔπεcι πάντεc περιcπῶνται ἐρωτηματικοὶ ὄντεc, οὐκ ἐν διαζεύξει·

ἦέ τι Μυρμιδόνεccι πιφαύcκεαι ἢ ἐμοὶ αὐτῷ;

ἢ τῷ Ἀχιλλεῖ ἢ τοῖc Μυρμιδόcιν, ἀντὶ τοῦ τούτῳ κἀκείνοιc.

ἦέ τιν' ἀγγελίην Φθίηc ἐξ ἔκλυεc οἶοc (Π 12. 13);

ἦε cύγ' Ἀργείων ὀλοφύρεαι ὡc ὀλέκονται (Π 17).

Quibus Lentz scholiastarum testimonia adiecit.

224, 5 ὡcεί apud Ap. saepius idem est quod ὡc, 'wie', ut synt. 96, 18; coni. 227, 26. 236, 17; itaque etiam ὡcεὶ καὶ εἰ ferri posse puto.

224, 7 δεδείξεται] coni. 254, 16.

224, 10 ad pron. 7, 14; schol. A ad Α 120 ὅ μοι] ἀποκοπὴ τοῦ ὅτι μοι; schol. Q ad γ 146. Lob. Ell. II 297.

224, 10 ὥc τινεc, omisso verbo putandi; ad pron. 7, 28; ⟨ᾠήθηcαν⟩ addendum esse censet Egenolff I 847.

224, 11 corrigendum esse ἤ recte monet Ludwich in Ann. litt. Jen. 1879 p. 224.

224, 11—12 πᾶcα λέξιc — δηλούμενον] cf. coni. 254, 5—6; Lob. Ell. II 315.

224, 13 φαμὲν ⟨δῶ ἐν ἀποκοπῇ τοῦ δῶμα⟩· ἀλλὰ πάλιν δηλοῦται τὸ δῶμα· ⟨δέδεικται γὰρ ὡc⟩ τὰ πάθη οὐ τῶν δηλουμένων ⟨ἀλλὰ τῶν φωνῶν⟩ Egenolff I 847; οὐ τῶν δηλουμένων ⟨ἀλλ' οὐ τῶν φωνῶν⟩ καὶ ἡ παρά (?) Lehrs in Ann. litt. Jen. 1879 p. 224. Quae sequuntur Matth. I 26 sic reficit: καὶ ἡ παρά λέγεται πάρ· 'πὰρ Ζηνί', 'πὰρ Φόλῳ'· ⟨καὶ οὐκ ἔλ⟩αττον δηλοῖ ἐντελοῦc τῆc παρά (πάρα Matth.), coniciens Φόλοc esse nomen pastoris illius qui saepius una cum Hercule commemoratur, ut Theocr. VII 149, schol. ad Aristot. Eth. Nicom. III 5, 5. Profecto verum vidit.

224, 17 cf. adv. 158, 14 τῶν γὰρ φωνῶν τὰ πάθη, καὶ οὐ τῶν cημαινομένων. ἀποκοπὲν τὸ δῶ cημαίνει τὸ δῶμα· ἀφαιρεθὲν τὸ ἐθέλω τοῦ ē τὸ αὐτὸ cημαίνει, τὸ θέλω, καὶ ἔτι προcαφαιρεθὲν ἐν τῷ λῶ. Quoniam Ap. in eisdem rebus explicandis eisdem exemplis uti solet, scripserim: ἀλλὰ μὴν ⟨καὶ τὸ λῶ ἀ⟩π' ἰcο⟨δυναμοῦντοc τοῦ θέλω⟩ οὐ παρὰ τὸ πάθοc ἐναλλαγὴν ⟨τῆc ἐννοίαc παρέλαβ⟩εν.

224, 18 'Itaque si ἦ ex ἦρα decurtatum esset, in initio enuntiati poneretur (pariter atque ἦρα, quia per πάθοc notio et usus vocum non mutatur): sed ex contrario ἦ in medio enuntiato collocatur: (sequitur ut ἦ non sit factum ex ἦρα)'. Subiectum verbi παρελαμβάνετο est ὁ ἦρα ἀποκεκομμένοc i. e. ἦ. Deest ἄν particula, ut saepius. Cf. comm. de Ap. consuet.

224, 21 φαμὲν γὰρ ⟨βαρυτόνως⟩ Lehrs Ann. litt. Jen. 1879 p. 224.

224, 23 cf. pron. 87, 15. 20—24; Lob. Ell. II 316.

224, 24—28 cf. pron. 85, 20. 87, 22; Ska I 20; Lob. Ell. II 48.

224, 26 ⟨ἤ⟩] ⟨ἀλλ'⟩ Lehrs in Ann. litt. Jen. 1879 p. 224.

225, 2 Lehrs q. e. 59 n.

225, 5 cf. Eust. in Il. 62, 32.

Sunt qui existiment ἄρα *coniunctionibus non esse adnumerandum, hac de causa.* '*Sententiae* (absolutae) *velut* ἡμέρα ἐστίν *si* ἤ *sive aliam quamlibet coniunctionem* (praeter interrogativam) *adieceris, alterum enuntiatum desideratur et sensus mutatur;* ἄρα *autem utrum praeponatur necne, nihil interest ad sententiam. In hac autem enuntiatione* ἄρα ἡμέρα ἐστὶν ἢ νύξ *copulatio fit non per* ἄρα, *sed per* ἤ *coniunctionem:* ἄρα *enim omitti potest* (sensu non mutato), ἤ *non potest*' 225, 8—17. *Ac si posterius argumentum quid valeret, ne* ἤ *quidem coniunctio esset: nam etiam haec interdum omittitur. Neque, si qua vox omittitur ubi poni potest, eam ob causam ilico merismo suo eximitur. Atque quod* ἄρα *sibi expostulat* ἤ *vocem, cum* ἤ *coniunctio illa non indigeat: idem accidit* ἤτοι *disiunctivae* 225, 8—226, 2.

225, 20 post ω quindecim sedecimve litterae interciderunt in A; quare Matth. I 26 lacunam sic explet ὥ⟨δε λεγομένη ὁμολογου⟩μένως, cl. synt. 124, 14 ὁμολογουμένως οὖν κτλ.

225, 21 Egenolff I 847 ἤ, ⟨ὡς καὶ ἐπ' ἄλλων ἔστιν εὑρέσθαι⟩ vel ἤ· ⟨ὁμοίως καὶ ἐπ' ἄλλων⟩ vel ⟨καὶ ἐπ' ἄλλων ὁμοίως⟩.

225, 24 Uhlig I 22.

225, 25 ἀλλὰ μὴν — 26 λέξεων delet Matth. I 58; sed ego potius Egenolffio assentior dicenti (IV 48) omnia sana esse, ubi pro ἄλλη λέξις posueris ἄλλαι λέξεις; sententia haec evadet: (Ut quaedam voces interdum omittuntur neque tamen eam ob rem merismo suo eximuntur, ita) rursus etiam alia vocabula, etsi est ubi redundent, eam ob causam notionem latius patentem (diversam ab ea quam antea habuerunt) non acceperunt'. Lehrs in Ann. litt. Jen. 1879 p. 224 scribit λέξις ⟨εἴτε ἐλλείψειεν εἴτε πλε⟩ονάσαιεν (i. e. πλεονάσειεν).

Deinde quod dicunt nihil amplius significari adiecta ἄρα *coniunctione: etiam aliae voces modo ponuntur modo omittuntur, neque quidquam ex ea re de merismo eorum colligitur* 226, 2—15.

226, 4 ⟨ὅτι⟩] cf. synt. 245, 8 ὁριζόμενοι γάρ φαμεν 'γέγραφα', καὶ ἐπιδιαβεβαιούμενοι 'ὅτι γέγραφα' εἰς ἐπίτασιν τοῦ ὁρισμοῦ. — Καὶ γράφω] coni. 226, 18 εἰς μᾶλλον ὕπαρξιν τὸν καί ἐν τῷ 'καὶ γράφω'.

226, 5 λέξεις ⟨ἄλλα⟩ παραλαμβάνομεν Egenolff I 847. Lehrs in Ann. litt. Jen. 1879 p. 224 γράφ⟨ω, ἐπεὶ vel καὶ⟩ πολλάκις — λέξεις ⟨μορίων⟩ παραλαμβάνομεν. Pro μορίων in mentem ei venit ὅμως scribere, quod ipse proposui; sed postea induxit. Post γράφ⟨ω⟩ nihil intercidisse e codicis vestigiis apparet.

226, 7 cf. coni. 237, 6. 17; synt. 59, 1. 117, 13.

226, 11—12 ἀποκρινόμενοι τὸ 'ναί' ἢ διὰ τοῦ ὁρισμοῦ τοῦ 'ναὶ γράφω'] synt. 117, 22 ἐν τοῖς ῥήμασι πάμπολλά ἐστι παρυφιστάμενα, ἐν μὲν τοῖς ὁριστικοῖς αὐτὸς ὁ ὁρισμὸς καὶ ἡ ἐξ αὐτοῦ νοουμένη κατάφασις . . 'γράφεις'; λέγω κατ' ἐρώτησιν, καὶ τὸ ἀνθυπαγόμενόν ἐστιν ἢ 'ναί' ἢ 'γράφω'. ib. 118, 19 φαμὲν δὲ καὶ 'ναὶ γράφω', βεβαιοτέραν ποιούμενοι τὴν ὑπόσχεσιν (ex A, col. Prisc. XVII p. 157, 1 firmior enim fit promissio duplici confirmatione, ἀπόκρισιν vulg.) διὰ τῆς δὶς παρειλημμένης

συγκαταθέσεως. ib. 247, 9—12. — Matth. I 87: ἔτι γε μὴν πρὸς τὰς ἐρωτήσεις ὁτὲ μὲν οὕτως ὑπαντῶμεν· ‘πεποίη⟨κα’· ὁτὲ δὲ⟩ ἀποκρινόμεθα τὸ ‘ναί’ ἢ διὰ τοῦ ὁριστικοῦ ⟨τε καὶ τοῦ ναί τὸ⟩ ‘ναί πεποίηκα’. Sed multifariis his mutationibus opus non esse vel ex locis supra allatis apparet; ad ὁτὲ μέν l. 11 pertinet ἤ l. 12; cuius generis ἀνακολουθίαι et apud alios scriptores et apud Ap. saepius occurrunt.

226, 14 ἐμπόδιον] pron. 87, 14; adv. 157, 24. 180, 28.

Quidam philosophi censent, ἄρα *tantummodo ad augendam vim interrogativam adhiberi, ut* ναί *et* καί *ad intendendam affirmationem: at fugit eos, alteram sententiae .partem quae est* ἢ οὔ *deesse* (idque ipsum ἄρα dubitativa indicat). — *Omnino hoc tenendum est, enuntiationes dubitativas qualis est* ἡμέρα ἐστὶν ἢ νύξ; *quodammodo transformatas esse ex disiunctivis* ἡμέρα ἐστὶν ἢ νύξ. *Nam et in disiunctis rebus alteram veram esse ponitur, et ea quae quaeruntur ita proferuntur ut alterum verum sit* 226, 16—227, 6. Totam hanc disputationem restituit et illustravit Lehrs q. e. 59—60.

226, 18 εἰς μᾶλλον ὕπαρξιν] cf. Plat. resp. 564ᵃ Ἡ γὰρ ἄγαν ἐλευθερία ἔοικεν οὐκ εἰς ἄλλο τε ἢ εἰς ἄγαν δουλείαν μεταβάλλειν. RKühner ausf. gr. Gr.² II § 462, m. — De re v. synt. 118, 19 sqq.

226, 20 ἀπεκδεχομένων] hoc verbum, ni fallor, praeter hunc locum apud Ap. non legitur; est autem ‘ex eis quae praecedunt colligere’, ‘subaudire’. — Τὰς συμβολικὰς φωνάς] apud Dionysium sunt τὰ ἀρνήσεως ἢ ἀποφάσεως et τὰ συγκαταθέσεως p. 78, 9. 10, cf. Uhlig ad h. l. Egenolff V 135.

226, 29 τὰ δέοντα, ‘Zusammengehoeriges’, ‘apta vel ita comparata ut alterum alteri opponi possit’. — Τῶν μὲν ὡρισμένων, quasi pergere velit τῶν δὲ διηπορημένων, sed mutata constructione l. 3 pergit οὐχὶ οὖν κτλ.

227, 5 ⟨παραιτητικός⟩ quod Lehrs proposuit ab h. l. alienum esse videtur, praeterquam quod, quantum scio, apud Ap. non legitur; itaque ⟨παραστατικός⟩ scripsi: ‘qui sic quaerit: “diesne est an nox?” statuit (παραστατικός ἐστι) fieri posse ut aut hoc sit aut illud, sed ut alterum esse affirmetur postulat; contra qui disiunctiva coniunctione utitur alterum esse affirmat.’

Consentaneum est etiam formam disiunctivae in formam dubitativae transfiguratam esse. Id ita esse et ex ῆε *forma apparet tam dubitativa quam disiunctiva, et ex ordine sententiarum quae sive disiunctivae sunt sive dubitativae inverti possunt. Quibus in rebus quoniam dubitativa et disiunctiva conveniunt, mirum non est eas etiam hac in re convenire, quod et dubitativa quaedam* (ἄρα) *et disiunctiva* (ἤτοι) *exstat, quae non nisi primam in enuntiato sedem occupet* 227, 7—20. Cf. Her. I 516, 28 Ὁ ῆ ὀξύνεται ἢ περισπᾶται. διαζευκτικὸς μὲν οὖν ὑπάρχων ἢ παραδιαζευκτικὸς ἢ διασαφητικὸς ὀξύνεται πάντως· εἰ δὲ καὶ πλεονάζει τὸ ε, ἐπὶ τέλους ἔχει τὴν ὀξεῖαν. διαζευκτικὸς μὲν ‘ἢ νύξ ἐστιν ἢ ἡμέρα’· τὸ γὰρ ἕτερον ἀληθές, καὶ τὸ O 502. 503 . . . διασαφητικὸς δὲ ‘πλουτεῖν ἢ πένεσθαι’, ὃς καὶ τὸ περ λαμβάνει, ἤπερ πένεσθαι . . διασαφεῖ γὰρ τὸ ἕτερον, ὅπερ αἱρεῖται.

227, 7 μετατεθεῖσθαι] Lehrs q. e. 59: ‘Finxit lingua suam particulam dubitativis, sed illa dubitativae et disiunctivae enuntiationis similitudine quodammodo obversante non finxit prorsus abhorrentem, sed diffinxit ex disiunctiva’.

227, 8 Quae Lehrs (cui assentitur Egenolff I 839) proposuit quoniam

sunt longiora quam pro spatio lacunae, conicio fuisse scriptum τοῦ ⟨κοι⟩-νοῦ, i. e. eius coniunctionis quae si solam formam spectas disiunctivis dubitativisque sententiis communis est, et haec τοῦ κοινοῦ adiecisse scriptorem, ut ῆ ηε σύνδεσμος qui est κοινός vel, ut ait 229, 19, κοινῶς εἰλημμένος ἐπί τε διαζεύξεως ἐπί τε διαπορήσεως, opponatur illis (ἤτοι ἄρα) qui non sunt κοινοί.

Supra dictum est ἄρα *in* ἦρα *non transire in dialectis attica et vulgari, transire in ceteris. Qua ex re quidam putaverunt hoc elucere, non nisi longam* ᾱ *ab Ionibus in* η̄ *transformari; quos falli Trypho compluribus exemplis comprobavit. Sed ipsam* ἄρα *collectivam in* ἦρα *transire ex Homericis locis apparet* 227, 21—228, 10.

227, 21 εἴρηται] 223, 24—25, qui locus flagitat ut ⟨κοινῆς καὶ⟩ addatur, cf. RSchneider II 14.

227, 22 ἐπί] ἐκ Egenolff I 847, ἀπό Lehrs in Ann. litt. Jen. 1879 p. 224. Aut ἐκ scribendum erat, ut pron. 17, 24. 68, 21; synt. 116, 25, aut διά ut pron. 71, 31.

227, 24 Egenolff I 847 καθότι δ⟨ς⟩ ἐν βραχεῖ τῷ ᾰ λεγόμενος ἄρα συλλογιστικός ἐστι καλούμενος ἢ ἐπιφορικός, οὐ μετατιθεῖσι, quae emendatio Bekkerianae praeferenda videtur. — Cf. coni. 258, 13.

227, 26 ὡσεί i. q. ὡς cf. coni. 224, 5; comment. de Ap. consuet.

228, 6 οὐκ ἀ⟨πὸ τοῦ διαπορητικοῦ] mente supplendum est: ἀπὸ δὲ τοῦ συλλογιστικοῦ. Lacunam explevit b.

b) *De* μῶν *particulae forma et notione* 228, 11—229, 22.

Μῶν *non ex* μὴ οὖν *conflatum esse, ut quibusdam placuit, Trypho primum notione demonstrare studet. a) Fieri non posse ut* μή (adverbium) *dehortativum cum coniunctione collectiva ita componatur, ut dubitativa evadat, quia intersit aliquid inter colligere et dubitare. b) Deinde* οὖν *postponi,* μῶν *praeponi. Altero loco Trypho de forma monet: c) in synaloephe* ῡ *supprimi non solere* 228, 11—19. Cf. Her. I 516, 21 (= Jo. Alex. 40, 26) Ὁ μῶν παρ' Ἀθηναίοις διαπορητικὸς ὢν περισπᾶται· ἀπὸ γὰρ τοῦ μή καὶ τοῦ οὖν σύγκειται, Δωρικώτερον τραπείσης τῆς ου διφθόγγου εἰς τὸ ω, τὴν δὲ οὖν εἴπομεν περισπᾶσθαι. EM 596, 24 Μῶν· ⟨δι⟩απορη[μα]τικός ἐστι σύνδεσμος, ἀντὶ τοῦ ἄρα· συνετέθη δὲ ἀπὸ τοῦ μή ἀπαγορευτικοῦ καὶ τοῦ οὖν συνδέσμου· καὶ ἐγένετο μὴ οὖν, ἀποβολῇ τοῦ η, μοῦν· καὶ τροπῇ Δωρικῇ τοῦ ου εἰς ω γίνεται μῶν· διὸ καὶ περισπᾶται. EG 402, 5; Phot. Lex. 284, 3; Hes. Suid. s. v.; Lob. Ell. II 103.

228, 11 τινων ⟨ὑπενοήθη⟩ ὡς Lehrs in Ann. litt. Jen. 1879 p. 224.

228, 18 de Velsen Trypho 37. Lehrs in Ann. litt. Jen. 1879 p. 224 ὡς ἔχει τό vel οἷον τό.

Ad *c*). *Quidam contenderunt, propter cacophoniam* ῠ *suppressam esse. Potius statuendum est, in composito non* οὖν *sed* ὦν *ionicum vel doricum vel aeolicum inesse. Nec mirum doricam formam occurrere, nam etiam* θάτερον *non ex* τὸ ἕτερον *ortum est, sed ex* τό *et dorica forma* ἅτερον 228, 19—229, 8.

228, 22 Ahr. diall. II 93, 5.

228, 25 Lob. ad Phryn. 428.

229, 5 Etymologicorum testimonium Lentz, quamquam ipse fatetur simillima habere Apollonium, tamen quod concisius sit et praeterea quod spiritus mentionem faciat, Herodiano suo assignat II 344, 9. Thom. M. 27, 13 Ritschl: Ἅτερος, οὐ θάτερος· βάρβαρον γάρ· εἰ καὶ Λυκόφρων καί

τινες ἄλλοι τοῦτο γράφουσιν. ὁ ἕτερος (scrib. ὅ ἅτερος) γάρ ἐστι καὶ κατὰ κρᾶσιν ἅτερος κτλ. Ahr. diall. II 114, 2.

229, 7 sententia quam Bekker requirit est in scriptura codicis.

Ad *a*). *De notione omnino hoc dicendum est, compositione vim verborum* (interdum) *mutari; accedit quod* μή *etiam dubitativa coniunctio est. Statuamus igitur* μῶν *dubitativam ex* μή *dubitativa et* ὦν *completiva conflatam esse* 229, 9—22.

229, 11 cf. pron. 32, 13 τά τε συντιθέμενα τῶν λέξεων τὸ ἴδιον σημαινόμενον φυλάσσει, ἐάν περ μὴ συμβολικῶς λαμβάνηται, καθάπερ τὰ κύρια. synt. 187, 4 ἡ πρώτη σύνθεσις ἐπεκράτει, καθὼς ἔχει τὸ ἀρίσταρχος Ζεύς . . καὶ οὐχ ἡ ἐξ ὑστέρου γενομένη συμβολικὴ μετάθεσις.

229, 14 sententia haec sit oportet: 'Sed si quis eam de qua modo diximus rationem reiciat: licet sic statuere de μῶν compositae notione, ut eam a propria μή simplicis voculae potestate repetamus: id quod flagitat Trypho.' Is enim, ut supra dictum est, eam maxime ob causam negabat μῶν ex μὴ οὖν coaluisse, quod μή post factam compositionem aliam notionem indueret. Qua re commotus et l. 14 παρείη, 'reiciat', conieci (assentitur Egenolff I 839), et l. 16 ⟨ὁ⟩ Τ⟨ρύφ⟩ων scripsi cum Lehrsio (MRh 1843 p. 354). Cum locutione καταστῆσαι τὴν κατάστασιν cf. synt. 23, 18 τὴν παράθεσιν . . παρατίθεσθαι et adv. 119, 13 ἡ . . διάβασις . . διαβιβάζεται. — Οὐ πάντοτε l. 16 'non utique'.

229, 18 rectius dixisset Ap. ἀλλὰ μὴν ὁ οὖν καὶ παραπληρωματικός ἐστιν.

229, 20 οὕτως ἐστὶ διαπορητικός] quod in μῶν inest οὖν expletiva, per se fit ut μῶν evadat dubitativa: expletivae enim non ἐπικρατοῦσι, non valent ad notionem (vel tonosin) stabiliendam. Idem cognoscitur in ουκουν; nam ubi in ea voce est οὖν collectiva, eius notio et accentus servatur (οὐκοῦν); ubi cum completiva οὖν composita est, haec nec accentum servat neque quidquam valet ad οὔκ vocis vim mutandam, cf. coni. 257, 20—258, 13.

c) *De* κᾶτα *dubitativa* 229, 23—231, 3.

Κᾶτα *saepe idem est quod* καί. *Trypho operam dedit ut compluribus argumentis comprobaret, formam illam non ex* καὶ εἶτα *ortam esse; nam* καί *abiecta* ῑ *cum* ε̄ *quae sequitur, non cum* ε̄ῑ, *in* κᾱ *coalescere; contra ubi* ε̄ῑ *sequitur, supprimi* ᾱ *et* ῑ (καὶ εἶχον-κεῖχον); *itaque formandum fuisse* κεῖτα, *non* κᾶτα 229, 23—230, 16. Cf. schol. DThr. 969, 8—12; Her. I 515, 10 ὁ κᾶτα μακρὸν ἔχων τὸ ᾱ τὸ πρῶτον. II 531, 5 κᾶτα καὶ εἶτα; mirum est Lentzium h. l. ῑ subscripsisse, nam e priore loco apparet, ut ex Apollonii disputatione, nec patrem nec filium ῑ ascripsisse; cf. DThr. 95 (cum adnot. Uhligii); apud Hes. s. v. legitur sane κᾆτα· καὶ εἶτα; Suid. κᾆτα . . ἀντὶ τοῦ ⟨καὶ⟩ εἶτα. Recentiores grammatici scribunt modo κᾆτα (Lob. Ell. II 262) modo κᾇτα (id. ad Ai.[2] 58).

229, 24 οὐ γὰρ ⟨διαπορητικ⟩όν Lehrs in Ann. litt. Jen. 1879 p. 224; οὐ γὰρ ⟨ἀπεμφαῖν⟩ον vel ⟨ἀνενδοίαστ⟩ον vel ⟨ἀμφίβολ⟩ον Egenolff I 847.

230, 7 Κόμανον] sic Bekker scripsit et h. l. et pron. 4, 18 et synt. 146, 11; sed corrigendum est Κομανόν, ut correxi pron. 4, 18 (ubi vid. adn.). Apollonium esse Rhodium, et librum qui respicitur esse eius scriptionem πρὸς Ζηνόδοτον, pro certo affirmari potest. Cf. Merkel praef. ad Apoll. Rhod. LXXII: 'Cum Comano, contra quem Aristarchus scripsit, coniungi videtur Apollonius noster apud Apoll. Dysc. περὶ συνδ. p. 496, 17 . . . Credibile est in libro hoc de quo agimus [πρὸς Ζηνόδοτον] Apollonium

controversiam attigisse quae fuit circa κἀκεῖνος κἀκεῖσε et καὶ κεῖνος, quorum utrum Zenodoti fuerit, dubitari fortassis potest. Apollonium ita scripsisse, uti in carmine edidi, proxima Dyscoli verba docent'. — Οἱ περὶ Ἀπολλώνιον καὶ Κομανόν nihil esse nisi 'Apollonius et Comanus' nemo nescit.

230, 14—15 ALudwich in Ann. litt. Jen. 1879 p. 224 pro καὶ ὁ οἶνος χοῖνος proponit καὶ ὁ οἶνος χώ οἶνος, quod probat Egenolff III 165. Sed si ita scripseris, alterum crasis genus (καὶ οι̅ vel καὶ ὁ οι̅ = κοι̅ vel χοί̅) prorsus neglegetur, quod huic καὶ εἰ = κεῖ respondeat. Sic enim potius dicendum erat: ἐπιφερόμενον γὰρ μόνον τὸ ο̅ κρᾶσιν ποιεῖται ⟨εἰς ω̅, ἐπιφερόμενον δὲ τὸ οι̅ εἰς οι̅ κρᾶσιν ποιεῖται⟩. Quae inseri iuberem, nisi compertum haberem Apollonium in exemplis afferendis tantum non omnia sibi permittere; ad pron. 7, 28.

Trypho etiam notionem obstare censet; nam καί *particulam ea coniungere quae eodem tempore fiunt, contra* εἶτα *indicare alterum ab altero temporis spatio seiungi. Quibus hoc adicere licet,* εἶτα *etiam in enumeratione ita adhiberi, ut pro* δεύτερος (vel τρίτος e. q. s.) *poni possit. Itaque statuit Trypho* κᾶτα *aut primigenium esse aut ex* καί *amplificatum,* αι̅ *in* α̅ *transeunte. Posterior ratio probanda esset, si* κᾶτα *ubique idem significaret quod* καί. *Atque si in* καί *ante epectasin per* τα̅ *factam* ι̅ *suppressam esse statuimus: simul concedimus etiam in* εἶτα *ante crasin* ι̅ *supprimi posse; quo facto* κᾶτα *secundum analogiam per crasin evadet* 230, 16—231, 3.

230, 24 HSchrader in Fl. 1866 p. 239, col. l. 26; frustra.

230, 27 Matth. I 26 lacunam sic explet ἀμφό⟨τερος ἅμα⟩ γίνονται vertitque: 'voce καί coniunctae ambae (res) una sunt'. Sed in exemplis allatis non de rebus, sed de hominibus sermo est; praeterea γίγνεσθαι (vel γίνεσθαι, si placet) numquam idem est quod εἶναι; sic potius vertendum: 'ambo evadunt' (es kommt auf beide hinaus) i. e. patefit de ambobus aliquid praedicari.

231, 1 κατορθοῦσι] cf. Wackernagel path. 51.

5. De causalibus 231, 4—247, 21.

a) *Priusquam causales enumeremus, quaerendum est cui orationis parti* ἕκητι *tribuendum sit. Et hoc quidem apertum est,* ἕκητι *ubi idem valeat quod* ἕνεκα *vel* χάριν, *esse coniunctionem causalem; ubi idem significet quod* ἑκοντηδόν, *adverbium. Trypho autem* ἕκητι *pro adverbio haberi posse negat, quod, cum coniunctiones cum* α̅ *privativo componi nequeant,* ἀέκητι *cum privativo* α̅ *compositum sit* 231, 4—10. Cf. adv. 133, 13 —137, 19. 138, 14. 140, 3.

231, 4 Πρὸ τῆς καταλογῆς — 5 μέρος λόγου falso huc inserta esse existimat Matth. I 22. V. epimetrum.

231, 7 ἑκοντηδόν] adv. 197, 22; Lob. ad Phryn. 6.

Cui argumento forsitan hoc addas, adiecto α̅ *privativo vim tolli vocis primitivae; itaque* ἀέκητι *si ex* ἕκητι *coniunctione praefixo* α̅ *privativo ortum esset, cum coniunctionis vis in universum tum vis coniunctionis causalis tolleretur; ergo ne* ἕκητι *quidem causalibus tribuere liceret, cum simplex vox necessario eiusdem sit orationis partis atque composita* 231, 11—23.

231, 14 ἀνῃρεῖτο] omissa ἄν particula; cf. comment. de Ap. consuet.

Mirum non est, οὐ *negationem apponi posse coniunctionibus, neque tamen in eius locum substitui* α̅ *privativum;* οὐ *enim cum* α̅ *privativo non*

commutatur nisi ubi οὔ *ad unum quoddam vocabulum pertinet* (οὐ φίλος — ἄφιλος): *ad coniunctionem autem ubi* οὔ *accedit, ad totum pertinet enuntiatum. Quare* οὔ *negatio, quamquam coniunctionibus apponi potest, tamen in* ᾱ *privativum transire nequit, ita ut hoc cum coniunctionibus non componatur* 231, 24—232, 3.

231, 28 προείπομεν] 231, 11 sq.

Sed ne in adverbiorum quidem numerum referri posse voces illas arbitratur Trypho. Nam a) ἕκητι *si ab* ἑκών *derivaretur, oxytonon esse oportuisse; b) numquam adverbium compositum esse cum* ᾱ *privativo; nam ea quibus* ᾱ *praefixum sit decomposita esse* (σεμνός — ἄσεμνος — ἀσέμνως). *Itaque etiamsi* ἕκητι *adverbium esset,* ἀέκητι *tamen ab adverbiis abhorreret* 232, 4—13.

232, 9 τὰ γὰρ ὄντα] τὰ γὰρ τοιαῦτα Egenolff I 847; tueor codicis scripturam, cogitando supplens e praecedentibus σὺν στερήσει.

232, 11 ἐν τῷ περὶ ἐπιρρημάτων] Dronke III 331 probat non ad 134, 14—18 vel 170, 22—29 nos relegari, sed deesse caput illud quo in universum decompositorum ratio explanata fuerit. Hoc caput ante 146, 15 intercidisse statuit Matth. I 11. V. epim.

De formatione ἕκητι *monendum est saepe e compositis fieri simplicia, quae postquam aphaeresin passa sunt notione indicant se a compositis originem ducere. Itaque sic statuendum est: ab* ἀεκάζομαι *derivatur adverbium* ἀεκαστί, *quod eiecta* ς *et* ᾱ *ionice in* η *transeunte mutatur in* ἀέκητι: *accentus enim suppressa* ς *saepe retrahitur. Ex* ἀέκητι *abiecta* ᾱ *littera* ἕκητι *nascitur* 232, 14—234, 12.

Quae 232, 14—21 leguntur, sana esse non possunt. Apollonius vituperat Tryphonem quod probabilem ἕκητι et ἀέκητι vocum originationem omnino non protulerit. Nam Trypho primum ponit ἕκητι ab ἑκών derivari; sed statim negat eo modo ἕκητι adverbium evadere, quia accentus obstet. Qua in re prorsus fallitur (adv. 134, 22): πάνυ ἀπόβλητος ὁ λόγος. οὐ γὰρ τὰ παρὰ πνεύματα ἢ τόνον ἤ τι τῶν παρεπομένων ταῖς φωναῖς ἐκφερόμενα περιγράφεται τοῦ δέοντος μερισμοῦ. Deinde legem sancit Trypho (quam non reicit Ap., cf. coni. 232, 12. adv. 134, 14—18), adverbia cum ᾱ privativo non componi; atqui esse ἀέκητι cum ᾱ compositum: sequi ut nec ἀέκητι nec ἕκητι adverbium sit. — Sed haec argumenta, quorum alterum ab accentu (τάσις), alterum a forma (σχηματισμός vel φωνή) petitur, 232, 15—19 mirum in modum confunduntur, et ita quidem ut primo argumento alterum non semel, sed bis immisceatur; praeterea negatio omissa est: καί φησιν ὅτι [καθὸ ἠλογήθη ἡ φωνή] ⟨οὐ⟩ δύναται ἐπίρρημα καθίστασθαι, ἠλογημένον ἐν τῇ τάσει [καθότι καὶ ἐν αὐτῇ τῇ φωνῇ]. Rursus alteri argumento prius insertum est: ἔδει δὲ καὶ περὶ τῆς ᾱ στερήσεως λόγον τινὰ ποιήσασθαι (i. e. debebat leges quas sequitur ᾱ privativum accuratius exponere), ἐπεί τοί γε ἐπίρρημα καθεστὸς ἀκατάστατον γενήσεται [καὶ ἐν τάσει ἀνακόλουθον] πρὸς τὴν ἑκών, ἄλογον ἔχον τὴν σύνθεσιν. Praeterea ne coniunctiones quidem cum ᾱ privativo componuntur; itaque ἀέκητι ex ᾱ privativo et ἕκητι compositum ne coniunctionibus quidem tribui posset, etiamsi ἕκητι coniunctio esset: καὶ οὐδὲν κωλύσει ἕνεκα τούτου τὸ αὐτὸ ἁμάρτημα μετατιθέναι ἐπὶ τὸν σύνδεσμον, κἂν σύνδεσμος καταστῇ (vel καθεστήκῃ, 233, 13) τὸ [α] ἕκητι. In mentem venit corruptissimo hoc loco l. 20 post σύνδεσμον intercidisse ⟨ὥστε καὶ κατὰ τοῦτο ἀσύστατον τὸ ἀέκητι⟩, sed haec fortasse abesse possunt.

Commode fit ut de eadem re eisdem fere verbis egerit Ap. in libro de adverbiis 133, 13—137, 19. Quare quae verba exciderint etsi non plane constat, de sententia tamen ambigi non potest (232, 22—233, 22). Est enim haec: 'Haud raro ubi vocabula (simplicia) ponenda erant duo, unum ponitur, velut apud Homerum est ποιητός pro εὖ ποιητός, τετυγμένος pro εὖ τετυγμένος. In talibus autem (ἅπερ ἁπλῶς μὲν λέγεται, συνθέτως δὲ νοεῖται, adv. 136, 19) id quod ponitur vel superest (τὸ λειπόμενον) idem valet quod ambo vocabula (τοῦ ὅλου δηλουμένου ἐστὶ παραστατικόν, i. e. ποιητός i. q. εὖ ποιητός), ita quidem ut ex notione quae ποιητός voci insit oportet, εὖ subtractum esse colligatur (adv. 136, 15—18; coni. 233, 10—13). Consimili modo vocabula quaedam aphaeresi facta sunt, quae quamquam videntur simplicia esse tamen tamquam memoriam habent earum vocum (sive compositarum sive decompositarum), unde earum origo repetenda est (adv. 135, 21—136, 14; coni. 233, 1—10; καὶ ἀποκοπαὶ ὑπομνήσεις ἔχουσι τῶν ἀποκεκομμένων συλλαβῶν adv. 157, 23).

232, 23 καὶ δη⟨λοῦντα ὅτι τὸ πά⟩θος] adv. 135, 23 ἔστι γε ἐπινοῆσαι καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ σύμπηξιν σωμάτων ἀποβολάς τινων μερῶν, ἁπλότητος μὲν ἐχομένας, δηλούσας δὲ τήν ποτε γενομένην αὐτοῖς σύμπηξιν. idem est infra 136, 3 ὑπόμνησιν ἔχει. — Ὑπαντᾷ] coni. 256, 16 ὑπήντα καὶ γραφὴ συνδεσμικὴ τοῦ παραπληρωματικοῦ καὶ ἀνάλογος θέσις. cf. καταντᾶν ib. 254, 16.

232, 24 ἐπὶ τῶν ἁπλῶν σχημάτων] qualia sunt ποιητός vel τετυγμένος, quae apud Homerum idem significant quod εὖ τετυγμένος, εὖ ποιητός; omisso εὖ superest τὸ λειπόμενον, i. e. ποιητός vel τετυγμένος, quod τοῦ ὅλου δηλουμένου ἐστὶ παραστατικόν, i. e. eam vim habet quae proprie τῷ ὅλῳ, scil. locutioni completae εὖ ποιητός, εὖ τετυγμένος subest.

233, 1 eodem modo (in vocabulis ita factis ut ἠνορέη) simplex quod post aphaeresin superest (τὸ λειπόμενον ἁπλοῦν) notione indicabit, plenam vocem (εὐηνορέη) compositam fuisse, quia aphaeresi facta dictio supererat quae et per se usurpari poterat suamque habebat vim (τὸ ἀφῃρημένον ἐν λεκτῷ καθειστήκει), ut φρονέω ex ἀφρονέω, ἠνορέη ex εὐηνορέη ortum; cf. pron. 59, 1 λεκτὸν καταλιμπάνειν, adv. 158, 20 ἐν λεκτῷ καταλιμπάνεσθαι, coni. 253, 5 ἐν λεκτῷ προσιέναι, adv. 195, 16 οὐ λεκτικῶς προσέρχεσθαι, ἐν δὲ μόνον παραγωγῇ. Non utique post aphaeresin vel apocopen λεκτόν superest, pron. 59, 5 ἐφ' οὗ μὲν γὰρ ἀφαίρεσις, .. καὶ λεκτόν, ἐφ' οὗ δὲ οὐκέτι. adv. 203, 17 τὰ τοπικὰ παραχθέντα ἀποβολῇ τοῦ δε οὐκ ἀπολιμπάνει λέξιν σημαίνουσάν τι.

233, 6 παρέποιτο] παρείπετο Egenolff I 847; contra Matth. I 76 servata παρέποιτο scribit l. 5 μετ⟨απέσοι⟩; ego Egenolffio assentior, nam re vera in εὐήνωρ ᾱ et η̄ quae in ἀνήρ erant in η̄ et ω̄ mutatae sunt.

233, 6 ⟨καὶ⟩ Ἐλπήνωρ Matth. I 70; ad pron. 7, 28.

233, 8 Lobeck Parall. 158; Νεστόρεια praetulerim locorum Herodiani in testim. allatorum ratione habita; nam pater et filius, ubi de eadem re sermo est, eisdem fere exemplis uti solent.

233, 21 γείτονες — 24 προπύλῳ delet Matth. I 33, quia exempla allata 'concludantur formula l. 20 εἰς τὸ αὐτὸ συναχθήσεται'. Vereor ut haec sit iusta causa.

233, 24 sq. Eadem originatio ab ipso Ap. profecto excogitata legitur adv. 134, 28—137, 19; Herodianum, qui nihil praebet nisi haec I 506, 9 sqq. τὰ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς εἰς τι ὀξύνεται .. εἰ δὲ μὴ ἔχοι τὸ ς̄ πρὸ τοῦ τ̄, βαρύνεσθαι θέλει, ἕκητι, similiter de ἕκητι vocis origine cogitasse

suspicatur Lentz l. s. s. Ex Apollonii doctrina fluxerunt haec EM 321, 48 ἀπὸ τοῦ ἑκών γίνεται ἑκάζω, καὶ ἑκαστί, ὡς Δωρίζω Δωριστί· καὶ ἐκτάσει τοῦ ᾰ εἰς η̄, καὶ ἀποβολῇ τοῦ c̄, ἅμα καὶ ἀναβιβάσει τοῦ τόνου, ἕκητι. ib. 19, 33 ἔστι ῥῆμα ἀεκάζω. ἐξ αὐτοῦ ἐπίρρημα ἀεκαστί, ὡς Δωρίζω Δωριστί· καὶ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ c̄ ἀεκατί. καὶ τροπῇ Ἰωνικῇ καὶ ἀναβιβάσει τοῦ τόνου ἀέκητι. Ἡ γὰρ ἀποβολὴ πολλάκις ἀναβιβάζει τοὺς τόνους. De hac re disputat Lob. Parall. 156 sqq.

233, 30 οὐτασμένοι οὐτάμενοι] adv. 135, 4. Her. I 471, 16. II 78, 11. 299, 21; EM 642, 50. 258, 8; Phavor. 80, 8; Zonar. 680; Lehrs Arist.[2] 255.

234, 1 cf. synt. 343, 18; adv. 135, 4. 17. 138, 24; δεσποστής inusitatum esse, ἐργαστής dici illud quidem sed alio intellectu, monet Lob. Parall. 431, 48; omnino istam evolutionem operosiorem esse quam ut assensionem moveat.

234, 2 τὰ πάθη τοῖς τύποις συνεκτρέχει] adv. 135, 11 πᾶν σχῆμα λέξεως, τὴν ὁμοιότητα τῶν προκειμένων μορίων ἀποβαλὸν ἐν πάθει, εἰς τὸν τόνον μεταβάλλεται τὸν δυνάμενον τὴν ὁμοιότητα τοῦ πάθους ἀναδέξασθαι; Choer. Hilg. II 329, 11 = 853, 2 Gaisf. = AO IV 350, 20 λέγει ὁ Ἀπολλώνιος ὅτι .. τὰ .. ἀποβάλλοντα τὸ c̄, ἐὰν φυλάξωσι τὸ σημαινόμενον, ⟨καὶ⟩ τὸν αὐτὸν τόνον φυλάττουσιν .. δεῖ προσθεῖναι "εἰ μὴ χαρακτὴρ κωλύσῃ". Lob. Parall. 448.

234, 4 καὶ ἐπὶ τοῦ οὖν προκειμένου] 'οὖν similiter positum 502, 19 [236, 4]' b in var. lect.

234, 8 ⟨συμ⟩φωνοῦ⟨ντος⟩ τ⟨ῷ⟩ ο̄ῡ] συμφωνεῖν 'congruere', cf. synt. 146, 9 ἵνα ἑνικὸν γενόμενον συμφωνήσῃ κατὰ ἑνικὸν τῷ οἷ τ' αὐτῷ. pron. 60, 7 ἵνα καὶ τὰ τοῦ τόνου συμφωνῇ καὶ τὰ τῆς σημασίας. adv. 123, 16 συμφωνοῦσαν τοῖς τοῦ ῥήματος χρόνοις .. σύνταξιν. ib. 151, 9 ὁ λόγος συμφωνεῖ. Egenolff I 347 proponit τοῦ ῑ ⟨καὶ συμ⟩φώνου ⟨λήγοντος⟩ τοῦ ἐν τῷ ὀνόματι. Συμφώνου si verum est, Ap. talia adverbia qualia sunt ἀκονητ-ί παμμαχ-ί, in quibus consonans τ̄ vel χ̄ servata est, opponere videtur ἶφι αὖθι formis, quod in his stirpes ι̅ν̅ α̅υ̅τ̅ consonantes ν̄ τ̄ abiecerunt. Quod si ita est, λήγοντος omiserim, nam spatium post φωνου in codice perexiguum est; neque ὀνόματα λήγει εἰς ν̄ vel τ̄, sed stirpes eorum. Sed etiam hodie scripturam a me propositam praefero, nisus testimonio adv. 161, 4.

b) *Causalium quae sit vis* 234, 13—235, 4.

Causalium haec est indoles, ut indicent et certum esse sententiarum ordinem (τάξις vel ἀκολουθία) ***et causas, cur quid fiat vel factum sit, veras habendas esse*** (ὕπαρξις). ***Itaque conveniunt fere cum subcontinuativis. Quare quidam*** ἐπεί ***coniunctionem*** (et subcontinuativis et) ***causalibus tribuerunt*** 234, 13—235, 4. Cf. Prisc. XVI 3 p. 94, 22 'subcontinuativae vero causam continuationis ostendunt consequentem cum essentia rerum, ut "quoniam, quia", ut "quoniam ambulat, movetur"; "quia sol super terram est, dies est": utrumque enim significat fieri ordine consequenti. quidam tamen et has et continuativas inter species causalium posuerunt, quomodo et adiunctivas et effectivas, nec irrationabiliter' . . . ib. 95, 13 'Causales igitur, quas alii in una specie posuerunt, Apollonius, pater Herodiani, in quinque species dividit, quas supra ostendimus, id est continuativas, subcontinuativas, causales, adiunctivas, effectivas . . . et hoc interest inter adiunctivas et proprie causales, quod hae cum affirmatione, illae cum dubitatione profe-

runtur'. — Diog. Laert. VII 72: αἰτιῶδες δέ ἐστιν ἀξίωμα τὸ συνταςςόμενον διὰ τοῦ διότι, οἷον διότι ἡμέρα ἐστί, φῶς ἐστιν· οἱονεὶ γὰρ αἴτιόν ἐστι τὸ πρῶτον τοῦ δευτέρου. DThr. 93, 1 Αἰτιολογικοὶ δέ εἰσιν ὅσοι ἐπ' ἀποδόσει αἰτίας ἕνεκεν παραλαμβάνονται. εἰσὶ δὲ οἵδε· ἵνα ὄφρα ὅπως ἕνεκα οὕνεκα δι' ὅ δι' ὅτι καθ' ὅ καθ' ὅτι καθ' ὅσον, c. adn. Uhligii. Her. I 516, 7 enumerat barytona οὕνεκα, ἕνεκα, ὄφρα, ἵνα, ὅτι, χάριν. Cf. Prantl Gesch. der Logik 448; GFSchoem. Red. 218.

234, 13—15 ἀκολουθία idem est quod τάξις (GFSchoem. Red. 209), cf. synt. 245, 14 ὅτι περιπατῶ, κινοῦμαι· ὅπερ οὐκ ἀληθεύσει, εἰ ἀναστροφὴν λάβοι τὰ τοῦ λόγου.. διὰ.. τὸ ἀκόλουθον τὸ ἐκ τοῦ συνδέσμου ἐγγινόμενον. schol. DThr. 935, 1; ὕπαρξιν vero apparet tribuendam esse causalibus proprie dictis; quidquid enim in causa esse dicitur, cur quid fiat vel factum sit, id exstare (ὑπάρχειν) necesse est; qua in re cum subcontinuativis et copulativis congruunt, schol. DThr. 955, 6 οἱ μέντοι παρασυναπτικοὶ καὶ ⟨τὴν⟩ ὕπαρξιν ἔχουσι τῶν συμπλεκτικῶν καὶ τὴν τάξιν τῶν συναπτικῶν. τὸ γὰρ 'ἐπεὶ περιπατῶ, κινοῦμαι' καὶ ἐνυπάρχον ἐστὶ καὶ τὴν τάξιν ἔχει, καθὸ καὶ αὐτὸ ἀναστρεφόμενον οὐκέτι ἀληθεύει. Etiam Lehrs Ann. litt. Jen. 1879 p. 224 ⟨ὑπάρ⟩ξεως scripsit, sed postea οἱ αὐτοὶ ⟨ὑπάρχοντες⟩. — L. 15 Uhligii emendatio ⟨ἐπ⟩εί recipienda erat.

234, 16—17 praetulerim ⟨τὸν ο⟩ὖν.

234, 18 παρασυνημμένων] παρασυναπτικῶν Matth. I 87; iure dissentit Egenolff V 139, col. synt. 8, 7 ἀλλὰ κἂν τοῖς λόγοις οἱ παρεπόμενοι σύνδεσμοι ἔσθ' ὅτε ἑνοῦσι δύο λόγους ἢ καὶ πλείους, καθάπερ οἱ συνδεόμενοι λόγοι ἐκ συνημμένων ἢ παρασυνημμένων ἢ καὶ ἔτι συμπεπλεγμένων.

235, 1 ⟨καὶ ἐκεῖνο⟩ μέντοι Lehrs in Ann. litt. Jen. 1879 p. 224; ⟨πρὸς τοῦτο⟩ μέντοι . . . . . σύνδεσμοι ⟨καὶ πάντως⟩ Egenolff I 847.

235, 2 dubito sitne Uhligii emendatio necessaria.

235, 3 φωνῆς sanum esse vix potest. Nam quae est illa φωνή? An ἡ φωνὴ τοῦ συνάπτειν? Scripserim ἀπὸ τῆς συναφῆς; nam hoc velle videtur Ap.: causalibus ipsis notionem causalem inesse; contra continuativas notionem non in se habere, sed petere a ratione quae inter enuntiationes coniunctivas intercedat.

c) *Causales percensentur* 235, 5—247, 21.

α. Ὅτι *quas habeat notiones* 235, 5—236, 13.

Ὅτι *duas habet notiones coniunctionales, duas casuales. 1)* Ὅτι *est coniunctio causalis. Eam notionem ubi induit, modo cum declinabilibus modo cum indeclinabilibus coniunctionem illam construi praecipit Trypho. Sed rectius statues* ὅτι *coniunctionem cum solis indicativis verborum construi; ubi alia vox subsequitur, hyperbaton est. Id ita esse, vel ex ea re apparet, quod* ὅτι *cum indicativo verbi plenam sententiam efficit, cum alia voce non efficit, nisi rursus verbi indicativus adicitur. 2)* Ὅτι *est coniunctio approbativa* 235, 5—29. Cf. synt. 245, 5—22. 318, 26 καὶ ἐν συνδέσμῳ τῷ ὅτι ἐστὶν ἐγκειμένη ἑτέρα σημασία, ἣν νοοῦμεν διαβεβαιωτικῶς, ὅτε οὕτω φαμέν 'ὅτι νικῶ σε, ὅτι πλείονά σου ἀναγινώσκω', διαφερούσης συντάξεως τῆς οὕτω νοουμένης κατ' αἰτιολογικὴν ἐκφοράν, 'ὅτι πλείονά σου ἀναγινώσκω, συνετώτερός σου καθέστηκα'. ὑπὲρ ἧς διαφορᾶς ἠκριβώσαμεν καὶ ἐν τῷ περὶ συνδέσμων (ad hunc locum relegamur); AO I 323, 29 τὸ ὅτι πῇ μὲν σύνδεσμος αἰτιολογικός, πῇ δὲ ὄνομα κτλ., quod egregium adnotamentum, quamquam tota expositione congruit cum Apollonii

doctrina, tamen Herodiano suo non dubitavit adsignare Lentz Her. II 305, 6. EM 636, 40 = Her. II 562, 7; AO I 329, 21; Schmidt Beitr. 317.

235, 8 ἠπαιδεύτηcαc] permirum est Lobeckium Rhem. 198 ex hoc syndesmici loco afferre verbum ἀπαιδευτεύω, et suspectum propter 'ignobilitatem auctoris' et omissum in Thes. dicere. Dindorf in Thes. s. v. ἀπαιδευτέω praeter alios scriptorum inferioris aetatis locos affert AO I 97, 22. 23 ὅτι ἠπαιδεύτηcαν, ἐτύφθηcαν .. ἐτύφθηcαν, ἠπαιδεύτηcαν γάρ, ubi Cramer non recte ἐπαιδεύθηcαν scripsit. Eadem exempla leguntur in EG 119, 43. Γάρ, cύνδεcμοc ἰcοδύναμοc τοῦ ὅτι. διαφέρει δὲ τοῦ ὅτι, ὅτι τὸ μὲν ὅτι προτακτικόν, ὡc τὸ 'ὅτι ἠπαιδεύτηcαc, ἐτυφθήθηc' (scr. ἐτύφθηc). ὁ δὲ γάρ ὑποτάccεται, ὡc τὸ 'ἐτυπθήθηc (scr. ἐτύφθηc), ἠπαιδεύτηcαc γάρ'. Choer. Epim. in Psalm. 61, 3—6. Hos locos mihi indicavit ALudwich.

235, 8 post δαρήcῃ Matth. I 86 addit ⟨ὅτι ἀνέγνωc, τιμηθήcῃ⟩, quod optimo iure Egenolff IV 84 reicit, quia h. l. ἐπεί eodem modo usurpatum sit quo saepissime γάρ et 'nam'; ad pron. 14, 13.

235, 9 τὸ τοιοῦτον, i. e. τὸ ἠπαιδεύτηcαc· τὰ δύο τὰ πρότερα, i. e. ἡμέρα ἐcτί et περιπατῶ.

235, 20 Ska IV 3 monet non praecipere Ap., quando ὅτι cum optativo construatur. Mirum sane est contendere Ap., apud solos Atticos in oratione obliqua praeeunte praeterito optativum usurpari.

235, 26—27 litteris ωτ servatis egregie confirmatur Skae coniectura (II 11 n.), qua hoc assecutus erat, ὅτι quod pendet a verbis dicendi Apollonio non minus esse διαβεβαιωτικόν, quam ὅτι quod est in locutione ὅτι γέγραφα (sane scripsi). — Cf. synt. 245, 6—10.

Praeterea exstant formae casuales ὅτι *et* ὅ τι. — *Interrogativis praesto sunt correlativa ab* ō *incipientia; quemadmodum igitur ad* πόcοc *pertinet* ὁπόcοc, *ita ad* τίc *pertinet* ὅτιc, *cuius neutrum est* ὅτι. *Est vero alterum* ὅ τι *neutrum duabus orationis partibus constans, cuius masculinum est* ὅc τιc *et femininum* ἥ τιc; *quas duas esse orationis partes vel ex ea re apparet, quod utraque per casus numerosque flectitur* 235, 30—236, 13. Cf. synt. 320, 13 sq. (quem locum ex A[1] restitui II 6) ubi Ap. eandem rem eo consilio tangit ut comprobet, δι' ὅτι καθ' ὅτι non ex ὅτι ab ὅτιc ducto, sed ex ὅ τι ab ὅc τιc deflexo orta esse. Eadem praecipiuntur AO I 323, 27 = Her. II 305, 8 ἤτοι γὰρ (ὅτι) ἓν μέροc λόγου νοούμενον ἢ ἐν δύο λέξεcι λαμβανόμενον· πῇ μὲν γὰρ ἀκόλουθον τῷ ὅc τιc (ὅcτιc Lentz), ἐξ οὗ καὶ θηλυκὸν γίνεται ἥ τιc (ἥτιc Lentz) καὶ οὐδέτερον ὅ τι (ὅτι Lentz)· καὶ ὡc ἐν τῷ ὅc τιc (ὅcτιc Lentz) δύο λέξειc, οὕτω καὶ τὸ ὅ τι (ὅτι Lentz)· ποτὲ δὲ ἓν μέροc λόγου· τοῖc γὰρ πύcμαcιν εἴωθε προcέρχεcθαι ἀναφορικὸν μόριον τὸ ō, ποῖοc ὁποῖοc, πόcοc ὁπόcοc. τοῦτον τὸν τρόπον τὸ τίc γίνεται κατὰ ἀναφορὰν ὅτιc ἐν μιᾷ λέξει καὶ ἀνεδόθη ὁ τόνοc· . . . ἐπεὶ δὲ τὸ ἀναφορικὸν ō φυλάccεται κατὰ πᾶν γένοc . . . κεκοινώνηκε τὸ ὅτιc καὶ ἐν τῷ θηλυκῷ· τούτου γὰρ τὸ θηλυκὸν ὅτιc καὶ τὸ οὐδέτερον ὅτι· τὸ γὰρ τίc φύcει κοινὸν ἀρcενικοῦ καὶ θηλυκοῦ. schol. BL ad O 492 ὅτιναc] ἀπὸ τοῦ ὅτιc ἀναφορικοῦ, ὃ καθ' ἓν μέροc λόγου ἐcτίν. Lob. Ell. I 577.

236, 7 et 13 RSchneider II 17.

β. Οὕνεκα *commutari potest cum* ὅτι, *pariterque cum indicativo construitur. Quaeritur utrum simplex sit an* οὗ *contineat per parathesin praepositum: nam synthesis statui non potest, quod* οὗ, *sive est articulus sive pronomen, non componitur.* Οὕνεκα *simplex esse ut demonstres, his poteris*

uti argumentis. a) Eae voces ad quas demonstrativae a τ̄ *incipientes referuntur, simplices esse solent; ad* οὕνεκα *vero refertur* τούνεκα: *ergo* οὕνεκα *simplex est. b)* Οὕνεκα *etsi est ubi vocis per appositionem factae speciem prae se ferat, tamen non sequitur ut sit appositione factum: saepissime enim simplicia duorum vocabulorum potestatem habent* 236, 14—237, 8.

236, 25 Ska I 14; pedisequorum testimoniis nisus codicis scripturam tueor et ita interpretor: 'eae voces ad quas correlativae (demonstrativae) referuntur a τ̄ incipientes', quasi dicat τὰ τὴν ἀνταπόδοσιν τοῦ τ̄ ἔχοντα vel παραλαβόντα, adv. 203, 7 τὰ ἐπεκτεταμένα ἕξει τὴν ἀνταπόδοσιν τοῦ τ̄. ib. 179, 29 ἡ διὰ τοῦ δ̄ε̄ παραγωγὴ πολὺ πρότερον τὴν ἀνταπόδοσιν τὴν διὰ τοῦ τ̄ παραλαμβάνει. Cf. RSchneider II 17.

237, 1 Lehrs in Ann. litt. Jen. 1879 p. 224 καὶ ⟨τούνεκα τὸ ἀ⟩ποδιδόμενον; sed Ap. ubi de hac re agit semper vocibus ἀνταποδίδοσθαι ἀνταπόδοσις ἀνταποδοτικός utitur.

237, 2 ⟨ἁπλοῦν⟩] ⟨οὐ σύνθετον⟩ Lehrs l. s. s. p. 224.

237, 3 παράθεσιν scribendum esse cum ex re de qua disputatur apparet tum ex coni. 237, 22 παράθεσιν . . ὑπαγορεύει, καθὼς πρόκειται, ubi h. l. respicitur.

237, 5 cf. pron. 30, 14. 108, 10; synt. 58, 28. 117, 4 sqq.

237, 6 τὸ μᾶλλον ⟨οὐκ⟩ ἄλλο τι τῶν ἀφ' ὧν παρῆκται Lehrs l. s. s. p. 224, quae quomodo accipienda sint, non perspicio; quae ipse restitui sic interpretor: 'comparativi in se continent et nomen aliquod et μᾶλλον et aliud quid ex eis a quibus (comparativi) derivati sunt' (velut adverbium, nam quidam comparativi recta ab adverbiis derivantur).

Ad *a*) *Priori argumento hoc fortasse quispiam opponat, non posse* τοὕνεκα *cum* τηνίκα *similibusque comparari, ut quae epectasin assumant* (τηνικαῦτα), *quam non patiatur* τοὕνεκα. *At hoc argumentum ideo concidit, quod ne* τόφρα *quidem, quod nemo dubitabit quin eiusdem generis sit atque* τηνίκα, *illa augetur terminatione* 237, 8—14.

237, 8 ἀν⟨τιφήσειέ⟩ τις Lehrs l. s. s. 224.

237, 9 Egenolff V 125 dubitat an pro τηνίκα scribendum sit τηλίκα, ut exempla ab Ap. allata conveniant cum Dionysianis 40, 3 τοιοῦτος τοσοῦτος τηλικοῦτος. Sed ut ἀνταποδοτικόν in ᾱ exiens afferat, τηνίκα ante omnia in promptu erat; minus apta sunt τοιαῦτα τοσαῦτα τηλικαῦτα casualia.

237, 10 παρείπετο ⟨οὖν⟩ etiam Lehrs l. s. s.

Ad *b*) *Sed quod supra secundo loco praeceptum est, haud pauca exstare vocabula ita comparata, ut duarum vocum notionem habeant, cum sint simplicia: id de eis tantum valet dictionibus, quarum in formis altera quam significant vocula non apparet; velut in comparativis nullum* μᾶλλον *vocis vestigium cernitur. Verum in priore* οὕνεκα *coniunctionis parte potest sane* οὗ *inesse. Quare ex duplici* οὕνεκα *vocis notione duas* οὕνεκα *esse coniunctiones inter se diversas colligemus: ubi* οὗ *vocis notio non inest* (οὕνεκα i. q. ὅτι), *ibi* οὕνεκα *simplex putandum; ubi subest illius notio* (οὕνεκα i. q. τοῦτο οὗ ἕνεκα), *ibi parathesis statuenda est* 237, 15—238, 21. Cf. Ska I 14—15.

237, 16 synt. 58, 25. 118, 18. 187, 7.

237, 19 pron. 77, 23; synt. 182, 28.

237, 20 αὐτάρεσκος compluribus testimoniis niti ostendit Lob. ad Phryn. 621.

237, 22 πρόκειται] 237, 3.

238, 3—6 quae sit sententia perspici potest. 'Ut οὕνεκα (i. q. τοῦτο οὗ ἕνεκα) ex οὗ ἕνεκα per parathesin factum est, ita τοὔνεκα (i. q. τούτου ἕνεκα) ex τοῦ ἕνεκα. Itaque quod cetera correlativa simplicia esse statuimus, id ad hanc τοὔνεκα vocem non pertinet: nam utraque per se facta est, οὕνεκα ex οὗ ἕνεκα et τοὔνεκα ex τοῦ ἕνεκα (itaque alterum οὕνεκα, quod simplex est, correlativo caret).' Quae vereor ut in concordiam possint redigi cum eis quae Ap. praecipit pron. 57, 4 καὶ οὐκ ἀντέκειτο τὸ οὕνεκα, ἐπεὶ ὅσα τὸ τ̄ προcλαμβάνει, ταῦτα ἀφαιρέcει τοῦ τ̄ δαcύνεται, τόcoc — ὅcoc, τηλίκοc — ἡλίκοc· καὶ ἐπεὶ τούνεκα, οὕνεκα δαcέωc. Hoc enim loco Ap. τούνεκα docere ἀνταποδοτικὸν simplicis illius οὕνεκα esse elucet. Itaque hac quoque in re sibi non constitit (ad pron. 3, 12—15). — Inter recentiores grammaticos et criticos dissensio est. Lob. ad Ai.[3] 102 (ad v. 123): 'Signo coronidis, quod Passovius in Lex. Gr. s. h. v. desiderat, minus opus est in vocabulo composito [scil. ὁθούνεκα], cui communis consuetudo significationem simplicis coniunctionis tribuit. Τοὔνεκα tam diu et in ipsis Grammaticorum libris hoc modo [i. e. cum coronide] scriptum esse permirum est, quum iam veteres docuerint, nomen relativum [rectius 'redditivum', ἀνταποδοτικόν], sive ut nunc loquuntur, correlativum esse; v. Et. M. p. 641, 44. Apollon. de Pron. p. 72 A. cf. Aglaoph. p. 498.' Buttmann ausf. Spr.[2] I 120 scribit τούνεκα, nulla causa addita; contra Matthiae[3] § 625, 5, Krueger gr. Gr.[3] II p. 342 τοὔνεκα; in Thes. Stephanus coronidem ponit, Dindorf, Lobeckii auctoritate nisus, omittit. Ei grammatici qui linguas comparare solent (Kuhn Z. vol. XIX 1870 p. 175), τούνεκα demonstrativum ad οὕνεκα pertinere, non ex τοῦ ἕνεκα contractum esse praecipiunt, quibus obsequitur Ebelingii Lexicon Homericum; ALudwich autem in editione Odysseae τοὔνεκα scripturam servavit.

238, 8 quoniam semper eadem exempla afferri solent, suspicor intercidisse ⟨ὦ ἄνθρωπε ὤνθρωπε⟩ (Theocr. IV 62).

238, 9 Egenolff I 847: προcέθηκα ⟨δὲ δύο cυλλαβὰc⟩ λειπομέναc. GSchoemann Philol. Anz. X 33 προcεθήκα⟨μεν δὲ τὰc δύο cυλλαβὰc⟩ λειπομέναc col. l. 6. 7.

238, 10 fortasse haec supplenda sunt τ⟨ούτῳ ἄρα τῷ τόνῳ vel τ⟨αύτῃ ἄρα τῇ τονώcει καὶ τὸ πα⟩ρὰ τὸ[ν] τοῦ ἕνεκα τοὔνεκα cυμ⟨φωνεῖ, cf. adn. ad coni. 234, 8. Quae sequuntur Matth. I 26—27 sic complet παραθετέον⟩ ἔτι εἰc ἀπόδειξιν τοῦ λόγου καὶ τὸ ἀcυν⟨έλευcτον εἶναι⟩ καὶ ἐν γένουc παραλλαγῇ καὶ ἀριθμοῦ: 'si τούνεκα esset ἀνταποδοτικόν, ut οὕνεκα vox, semper in omni numero omnique genere in unam formam contractum maneret, quod non est.'

238, 12 Naeke opusc. II 78.

238, 15 lacuna sine dubio sic explenda est τῶν ἕνε⟨κ' ἐξεcίην πολ⟩λὴν ὁδόν (φ 20). «Ἴcωc», φηcὶν ὁ Τρύφων, «τὸ κτλ. Quae sequuntur fortasse sic restituenda sunt τὸ τ̄ πρὸ ⟨τοῦ οὕνεκα ὅμοιόν ἐcτι vel ὁμοίωc ἔχει⟩ τῷ περcίῃ, ⟨ἧc⟩ τ' ἕνεκεν πένθοc ἀπωμόcατ⟨o; sequebatur, ni fallor, titulus poematis cuiusdam Callimachi, non, quod OSchneider inseruit, ἰωνίζοντοc πολλάκιc⟩ τοῦ Καλλιμάχου», ὑπολαβόντοc αὐτοῦ (scil. Tryphonis) καὶ τ⟨ὸ οὕνεκα⟩ καὶ τὸ τοὔνεκα οὕτωc ἔχειν· καὶ οὐκ ἔcτιν ἐ⟨πὶ τούτου τοῦ cχή-, κείνου τοῦ cχή- Matth. I 27⟩ματοc ἡ αὐτὴ ἀπολογία· οὐ γὰρ οἷόν τε τό ⟨τε οὕνεκεν παραδέ⟩ξαcθαι τοὔνεκεν, ἐπεὶ οὐδέποτε τὰ ἄρθρα τ⟨ὰ τῆc τοιαύ⟩τηc ἐκθλίψεωc παραδέχεται (i. e. articulo postpositivo ὅc qui est in οὕνεκα ex οὗ ἕνεκα facto, particula qualis est τε non praeponitur itaque talem ἔκθλιψιν pati non potest).

238,17 Naeke opusc. II 78.

Ἕνεκα ἕνεκε(ν) *est scriptorum,* εἵνεκα εἵνεκε(ν) *poetarum. Ubique cum genetivo construitur, cum* οὕνεκα *cum verbo construatur. Quas constructiones qui confundunt, vituperandi sunt* 238, 22—239, 8. Cf. synt. 53,3—10.

238,22 κ⟨ενός κεινός⟩] Lehrs in Ann. litt. Jen. 1879 p. 224 scripsit κ⟨ενός κεινός, ἐνί εἰνί⟩; GSchoemann κ⟨ενός κεινός coniecit Philol. Anz. X p. 32, addens, si quidem lacuna ea capit (quod dubito, v. discr. script.) καὶ τὸ ξένος ξεῖνος⟩. Cf. pron. 86,22 κενή κεινή, δέους δείους.

238,23. 24 in discr. script. corrigendum est '23. 24 lacunas expl. b'.

238,24—239,8 sententiae ita inter se cohaerere videntur: 'Εἵνεκα ab Homero recte cum genetivo construitur, non cum verbo, nam accuratae consuetudinis est cum verbo construere οὕνεκα, quod idem significat atque ὅτι. Sed opponat fortasse quispiam, in τοὕνεκα tamen ἕνεκα ad verbum pertinere. At falluntur qui sic statuunt. Nam et in τοὕνεκα quod ex τοῦ ἕνεκα per appositionem ortum est, et in οὕνεκα quod οὗ habet appositum, ἕνεκα ad τοῦ et οὗ genetivos qui praecedunt pertinet, non ad verba quae in enuntiato sequuntur. Quare cave credas ἕνεκα omnino cum verbo coniungi: quod qui fecit Callimachus eam ob causam vituperandus est.' Quae si recte explicata sunt, non debebam reicere emendationem quam II 19 proposui, 239,2 pro τὸ οὕνεκα scribens τὸ τούνεκα (rectius τοὕνεκα); in eadem sententia est Egenolff I 847, cui προκειμένην suspectum videtur. Matth. I 58 n. et 59 l. 3 pro τοῦ γενικήν ponit οὗ γενικήν et τὸ αὐτὸ — οὕνεκα delet.

239,4 παρασυγχέοντες] perspicue praecipit Ap., οὕνεκα non posse ἕνεκα praepositionis notionem induere; quid igitur sibi vult confusa haec Lexici Sophoclei ab Ellendtio et Genthio confecti adnotatio s. v. οὕνεκα: 'Idem Ap. cum ἕνεκα significans (scil. τὸ οὕνεκα) ad vim coniunctionis ὅτι detorqueri dudum vidisset p. 502,30, mirum est, quod Ammonius p. 106 et Gr. Herm. p. 327 οὕνεκα pro ἕνεκα vitiose dici pronuntiaverint'? Hoc profecto mirum non est; Ammonius enim et Gr. Herm. Apollonii vestigia sequuntur; illud potius mirum, Apollonium e τῶν παρασυγχεόντων numero unum Callimachum commemorare, atticos poetas tragicos comicosque praetermittere. An in suis exemplaribus omnibus locis, quibus in optimis nostris libris οὕνεκα cum casu coniunctum est, εἵνεκα legit, quod hodie critici quidam etiam poetis restituere student? Scriptoribus saltem οὕνεκα illud iam dudum abiudicavit GFSchoemann ad Isaeum p. 481. Recentiores grammatici (Matthiae[3] § 576; Buttmann[2] § 117,6; Krueger[3] II § 68,19,2; Brugmann[2] p. 81,7; Wackernagel K. Z. 28,109 sq. alii) non faciunt cum Apollonio.

239,5 Bast ad Greg. Cor. 899; Naeke opusc. II 34.

239,7 ἤνυσα ad Callimachi fragmentum pertinere monui II 19*.

γ. Γάρ *eandem et constructionem et vim habet atque* ὅτι; *sed ea re differt quod non quaeritur sitne unum an compositum, quodque non primum in enuntiato locum occupat, sed postponitur. Ea enuntiatio causalis cui* γάρ *insertum est priorem locum obtinere solet, ea in qua* ὅτι *est, posteriorem. Homerus autem* γάρ *in priore enuntiato ponit; talibus locis hyperbaton statuendum est; quamquam Trypho ibi* γάρ *et* δέ *coniunctiones inter se commutatas esse sibi persuasit. Praeterea est ubi* γάρ *redundet* 239,9 —240,19.

239,10—11 τό ⟨τε⟩ ἐν ἀρχῇ Matth. I 71.

239,18 ante φῶς γάρ ἐστιν Egenolff I 847 inseri volebat ⟨εἰ μὲν οὖν οὕτω φαίημεν· ἡμέρα ἐστί⟩; Matth. I 68 ⟨ἀλλ' ἐν τῷ 'ἡμέρα ἐστί·⟩ φῶς γάρ ἐστιν', ὡς προεῖπον, ψευδὴς ὁ λόγος: quod complementum Egenolff IV 84 probat. Non video causam cur hoc complementum praestet ei quod et ego protuli et ipse Egenolff; v. l. 19.

239,22 ὁ ποιητὴς ἀρκτικῷ αὐτῷ προσχρῆται] ut post vocativum in initio orationis Ψ 156, Ω 34, vel post pronomina interrogativa, ut δ 443, ρ 382 all. V. Ebeling, Lexicon Homericum I 245—6. Sterk Symb. VIII 47.

239,23 τοῦ τὸν λόγον ἀποδοκιμάζεσθαι] 'rationem nostram, quam exposuimus, improbabilem esse' Lehrs Arist.[2] 8.

239,24 Lehrs l. s. s.

240,3 cf. Eustath. in Od. 1427,63.

240,13 verba dicendi vel putandi saepius ab Ap. omitti monui ad pron. 51,4.

Praeterea γάρ *ea re differt a ceteris coniunctionibus causalibus, quod cum omnibus fere coniungitur, cum illae ponantur in initio sententiae nec altera alteram subsequatur. Ubi* γάρ *cum altera causali coniungitur, ibi Trypho unam notionem causalem subesse censet: alii utramque suam vim habere arbitrantur. Et habet sane aliquid probabilitatis Tryphonis sententia, quod etiam aliae coniunctiones omninoque voces eiusdem potestatis una ponuntur. Quamquam illud concedi non potest quod dicit Trypho,* μὲν γάρ *in unam vocem coaluisse. Nam a) barytonon esse oportebat. Sed b) ea scriptura in usu non est. c) Ubi duae coniunctiones apponuntur, una significatio evadit. Nihil igitur impedit ex coniunctis* μὲν γάρ *coniunctionibus unam eamque novam notionem provenire, praesertim cum duae vel etiam plures orationis partes saepe unius vocabuli notionem habeant* 240,20—241,29.

240,28 post ὅτι γὰρ παρεγένου Matth. I 68 inseri vult ⟨ὡς 'διότι παρεγένου'⟩: ad pron. 7,28.

240,30—31 Egenolff lacunas sic explet I 847 ὥστε ἐξ αἰτίου αἴτιον ⟨ἐπιφέρεσθαι καὶ⟩ ἐν δ⟨υσὶ μορίοις⟩ τὸ αἰτιολογούμενον· "ἕνεκα γὰρ τούτου ἦλθες"· ⟨δι⟩α⟨λαμβά⟩νουσί τε οὕτως, κτλ.; Matth. I 28: ὥστε ἐξ αἰτίου αἴτιον ⟨ἀκολουθεῖν⟩· ἐν δ⟨υσὶν ἄρα λόγοις⟩ τὸ αἰτιολογούμενον "ἕνεκα γὰρ τούτου ἦλθες" κα⟨τὰ τούτους, ἀναλ⟩ύουσί τε οὕτως. Quae se non intellegere profitetur Egenolff IV 47; neque ipse intellego. Fortasse exiguo captui lacunarum apta sunt haec: ὥστε ἐξ αἰτίου αἴτιον (scil. εἶναι) ⟨καὶ⟩ ἐν δ⟨υσὶ λόγοις⟩ τὸ αἰτιολογούμενον· 'ἕνεκα γὰρ τούτου ἦλθες'. κα⟨θιστά⟩νουσί τε οὕτως κτλ., cf. pron. 67,16 παρὸν . . ἀνεπίληπτον τὴν φράσιν καθιστάνειν.

240,33 Egenolff I 847 ἦλθες ⟨καὶ ἐπ' ἄλλων τὸ αὐτό⟩: cum exigua sit lacuna, nihil addo nisi ⟨καὶ ἄλλα⟩.

241,5 Lehrs in Ann. litt. Jen. 1879 p. 224 δεόντως ⟨παρελήφθη⟩.

241,8 Matth. I 74 αὐτάρ ⟨ἂν⟩ ἓν ὑπολάβοι[τό] τις; v. comment. de Ap. consuet.

241,10 ἀσυνέγκλιτος] cf. coni. 258,3.

241,14 Πτολεμαίου τοῦ ἀναλογητικοῦ] hunc esse eundem atque illum ὃς ἐπεκαλεῖτο Πινδαρίων, e Sext. adv. Math. I 202 colligit Susemihl Gesch. d. griech. Litt. II 156,52. Ex eius igitur scriptis petita esse videntur haec in schol. A ad Γ 1 p. 135,19 Ζητεῖται δὲ πῶς δεῖ τὸν αὐτάρ σύνδεσμον προφέρεσθαι, πότερον ὀξυτόνως ἢ βαρυτόνως· οἱ μὲν οὖν ὀξυτόνως ἀνεγνώκασιν, ὡς Καλλίμαχος, οἱ δὲ βαρυτόνως λόγῳ

τῷδε· πᾶcα λέξιc εἰc $\overline{\text{αρ}}$ λήγουcα βαρύνεται, οἷον ἄφαρ εἶθαρ μάκαρ δάμαρ cτέαρ οὖθαρ. ῥητέον δὲ ὅτι οὐδεὶc cυμπλεκτικὸc ἢ περιcπᾶται ἢ βαρύνεται, πάντεc δὲ ὀξύνονται (praeter ἤτοι Her. I 480, 5).

241, 24 κωλύοι] κωλῦον Matth. I 74; v. comment. de Ap. consuet.

241, 26 παρειλῆφθαι] παρειλημμένον Matth. I 67, 2; v. adn. ad pron. 7, 28. Post παρειλῆφθαι intercidisse videtur ⟨παρὰ τῷ ποιητῇ⟩, cf. coni. 238, 35.

δ. *In* διότι *quaeritur utrum sit* ὅτι *coniunctio an* ὅτι *casuale, et hoc quidem si inest, dubitatur utrum sit* ὅτι *ab* ὅτιc *an* ὅ τι *ab* ὅc τιc *ortum. Qui coniunctionem inesse censent, hoc poterunt afferre argumentum,* ὅτι *coniunctionem cum* διότι *notione convenire. Sed opponimus haec: a)* Διά *praepositio, ubi causalis est, numquam componitur. b)* Διά *praepositio causalis semper cum accusativo coniungitur,* ὅτι *autem coniunctio casibus caret. c)* Ὅτι *coniunctio non prorsus potestate cum* διότι *congruit;* ὅτι *enim correlativo* (διὰ τοῦτο) *non indiget, indiget* διότι. *Quare* διότι *ex* διά *praepositione et* ὅ τι *accusativis factum esse statuimus. Cuius rei interaspiratio indicio est. Non enim eis vocabulis* διότι *adnumerandum est, quae praeter legem interaspirationem patiuntur* 242, 1—243, 10. Cf. coni. 235, 5—236, 13; synt. 304, 16. 318, 14*) sq. DThr. 94, 1 cum adnot. Uhligii; Ammon. 105; Lehrs Arist.[2] 322—323.

242, 2 καὶ δῆλον — 3 παραθέcει τοῦ ὅ eicit Matth. I 59, quia 'refutata priore illa de praepositione διά et coniunctione ὅτι originatione (— 242, 18) de eo solo cogitetur esse apposita praepositionem διά et duos accusativos ὅ et τί'. Sed hoc argumentum verum non est; nam Ap. 243, 1—3 nihil aliud agit nisi hoc ut demonstret, quemadmodum in masculino et feminino genere utimur ὅν τινα ἥν τινα formis ab ὅc τιc, non ab ὅτιc deflexis, ita etiam in neutro ὅ τι ab ὅc τιc, non ὅτι ab ὅτιc declinatum esse.

242, 3 cf. synt. 270, 16 sq.

242, 8 ἐπεδείξαμεν] eandem rem tangit synt. 337, 20 ἐδείξαμεν γὰρ ὅτι αἰτιατικὴ ἐγκειμένη ἐcτὶ μετὰ τῆc διά προθέcεωc, καὶ οὐχ ὁ ὅτι cύνδεcμοc, ἐπεὶ κἂν πάντωc ἓν μέροc λόγου καθειcτήκει, καθάπερ ἔχει καὶ ὁ ἐπεί cυναπτικόc: sed fieri nequit ut Ap. ad h. l. respiciat, quia in hoc ipso syntaxis capite ad syndesmicum relegamur 319, 5. 'Relegamur ad ea quae antea de continuativis exstiterant, sed non servata sunt', inquit Matth. I 21. Sed id non potest pro certo affirmari.

) synt. 315, 9 εἰκὸc δὲ κἀκεῖνό ⟨τινα⟩ ὑπονοήcειν. Ibid. 316, 26 ἐν ἴcῳ ἐcτί τῳ ἔξωθεν ὑπακουομένῳ. — Ibid. 319, 27 οὐ τοῦτό φημι αὔταρκεc ⟨ἐc τὸ⟩ διότι cυνεcτάναι. — Ibid. 320, 19—21 vestigia A codicis presse sequor (in eo enim l. 21 εἰ μή desunt) ἰδοὺ γὰρ καὶ ἐπὶ τῶν ἑτέρων γενῶν, λέγω τοῦ τε ἀρcενικοῦ καὶ τοῦ θηλυκοῦ, ἃ δὴ κατ' αἰτιατικὴν cυνεμπίπτει οὐδέποτε, τὰ τῆc διαcτολῆc ἔκδηλα ἐγένετο (paullo aliter Uhlig I 27). Ἧc γὰρ πτώcεωc (cυντάξεωc Uhlig, quod non probo) ἔτυχε τὸ 'δι' ὅν τινα λόγον' καὶ 'δι' ἥν τινα αἰτίαν' καὶ ἔτι ἐπὶ πληθυντικοῦ ἀριθμοῦ 'δι' οὕc τιναc' καὶ 'δι' ἅc τιναc', καὶ τὸ δι' ὅ τι (scil. ἔτυχε; Uhligii additamentum non est necessarium). προφανὲc οὖν γενήcεται ὡc εἴη ἐν τριcὶ μέρεcι λόγου, προθέcεωc τῆc διά κατὰ cυνδεcμικὴν cύνταξιν φερομένηc [ἐπ'] αἰτιατικὴν (scribe αἰτιολογικὴν) [καὶ del. ab Uhligio] παραλλήλων δύο πτωτικῶν, τοῦ ὅ καὶ τοῦ τί, πτώcεωc ὄντων οὐκ ἄλληc ἢ αἰτιατικῆc. — Ib. 322, 10 Bekker recte edidit: μετὰ τῆc (scil. ἅπαξ) cυνούcηc τάcεωc καὶ μὴ μεταπιπτούcηc λέξεωc (voce, scil. in priore compositi parte, non declinata, cl. l. 13 et 16; aliter Uhlig I 10). — Ibid. 326, 17 πρὸc οὕc (contra eos qui sic statuunt; non recte OSchneider I 648 πρὸc οἷc) γε ἔcτι φάναι ὡc εἰ τὸ αὐτὸ ἀπαιτεῖ ὁ λόγοc ⟨ἐν⟩ ταῖc οὕτω cυντεθειμέναιc προθέcεcι, τί οὐχὶ παραιτούμεναι (reicientes) τὴν ἔξωθεν κλίcιν (⟨ἔcωθεν⟩ addit Ska III 5, addendum potius ⟨τὴν ἔcωθεν⟩) ἐγγινομένην ἀποδιδοῦcι (in codicibus memoriae produnt).

242, 14 ὁ μέν i. e. διότι, ὅ δέ i. e. ὅτι.

242, 15 cf. synt. 321, 14.

242, 17 elucet Ap. scripsisse οὐ γὰρ δή γε ⟨τὸ?⟩ τοιοῦτον ἔστιν (nam profecto non licet sic dicere)· ὅτι περιπατῶ, διὰ τοῦτο κινοῦμαι. Ultima vocis ἔστιν littera Ν transiit in ΔΙ.

242, 23 Lehrs in Ann. litt. Jen. 1879 p. 224 delet τῇ ante παραθέσει.

242, 24 καὶ αὐτό] 'ipsum quoque'.

242, 25 cf. synt. 320, 1 sq.; Her. I 503, 13. 508, 4. 536, 29. 547, 9 all.; Prisc. XV 42 p. 91, 20; de acc. 48 p. 528 (Keil); Lob. Aglaoph. 1042; Lehrs Arist.[2] 323 (ubi v. locos). Uhligii (II p. 36—37) emendationem praetuli, quippe qua, quae origo corruptelae fuerit, patefiat. Εὐᾶν Lehrs scripserat Herod. 356, sed in ed.[3] Aristarchi εὐάν adoptavit. Uhlig l. s. s. 37.

242, 28 cf. synt. 321, 10.

243, 1 ἑτερογενῶν genuinum esse non potest; nam primum ἑτερογενής non memini me apud Ap. legere; deinde grammatici qui hoc vocabulo utuntur ei subiciunt notionem prorsus diversam ab ea quae h. l. desideratur (v. lex.), ubi de ceteris earundem vocum ὅς τις generibus sermo est. Itaque ἑτέρων γενῶν emendatio recipienda erat.

243, 4—5 lacunosum esse h. l. ex sententia non colligas; etiam Lehrs (Ann. litt. Jen. 1879 p. 224) ascripsit 'scheint nichts zu fehlen', sed in margine adiecit τοῦ ἁπλοῦ (καὶ τόνου) ἔτι δέ. Egenolff I 847 ⟨τὰ τοιαῦτα τῇ ἐκ⟩ κλίσεως; idem Matth. I 28 et l. 5 καὶ ἔτι ⟨ἐπὶ⟩ κλητικῆς.

ε. Ἵνα *tres significationes habet; est enim coniunctio et causalis et finalis et adverbium locale* 243, 11—25. Cf. coni. 214, 11—12. 258, 13 (vid. adnot.); adv. 154, 29—31; synt. 265, 26—266, 10. 268, 21—269, 10. Choer. 792, 13 = II 277, 34 sq. Hilg.; Phavor. s. v. ἵνα ἀντὶ τοῦ διὰ τοῦτο, ὅπερ καὶ μετὰ τοῦ συνεληλυθότος συντάσσεται, καὶ ἵνα ἀντὶ τοῦ ἐπειδή. Schmidt Beitr. 399; Ska VI p. 13—14 'Eine Erklärung dieses ἵνα, welches .. nur Apollonius kennt und nach ihm Choeroboscus .. wird schwerlich gelingen.'

243, 23 ἵνα γράψῃς ἵνα γράψῃ delet Matth. I 33 ut male repetita e. l. 14.

Etiam ὅπως *coniunctio esse potest, idem significans quod* ἵνα; *sed ubi adverbium est, non idem significat quod adverbium* ἵνα; *nam* ἵνα *locale adverbium est,* ὅπως *redditivum ad* πῶς *pertinens. Ut* οἷος *saepe idem valet quod* ὁποῖος, *ita est ubi* ὅπως *idem significet quod* ὥς 243, 26—244, 5.

244, 1 hoc demonstratur, etiam aliorum correlativorum eas formas, quae non habeant π̄ praefixam (οἷος ὅσος), idem significare posse atque eas, quae praeposita ō ab interrogativis derivatae sunt (ὁποῖος, ὁπόσος), ut mirum non sit, etiam ὥς interdum idem valere quod ὅπως. Itaque pro δίχα τοῦ τ̄ scribendum esse δίχα τοῦ π̄ apparet. Exemplis nihil addo; debebat quatuor afferre: οἷος — τοιοῦτος, ὁποῖος — τοιοῦτος; ὅσος — τοσοῦτος, ὁπόσος — τοσοῦτος; sed satis habuit afferre duo; ad pron. 7, 28.

244, 1 τοῖς διὰ τοῦ ō παραγομένοις non est mutandum; cf. adv. 173, 3 τὰ ἀπ' αὐτῶν (scil. τῶν πυσμάτων) ἀναφορικά, προσλαμβάνοντα τὸ ō.

244, 2 ὁπόσος Bekker recte restituit; ad 244, 1.

Ὄφρα *ubi coniunctio* (finalis) *est, idem valet quod* ἵνα *et* ὅπως *et eodem modo cum coniunctivo construitur; ubi adverbium* (temporale) *est, idem significat quod* ἕως. *Ut adverbium,* τόφρα *redditivum habet; notandum*

est, hoc τόφρα *non amplificari ut* τηνίκα τηνικαῦτα *aliaque redditiva in* ᾱ. *Cuius rei haec fortasse causa est, quod* ὄφρα τόφρα *formis correlativa a* π̄ *et* ὀπ̄ *incipientia desunt* 244, 6—23. Cf. 214, 14—17; synt. 336, 1—4.

244, 7 ἐπίρρημα] cf. adv. 154, 28—29. 171, 7; AO I 328, 26.

244, 13 ἕνεκα τούτου — ἕως] scil. ἀνταπόδοσιν ἐπιδέχεται (τέως).

244, 18—23 mirum non est, data occasione, postquam adverbium ὄφρα commemoratum est, etiam eius correlativum τόφρα commemorari; sed permirum est, in syndesmico quaeri, cur desit amplificata forma τοφραῦτα, quae quidem quaestio ad epirrhematicum potius pertinet; cf. adv. 173, 20 ἐπεὶ πάλιν τὸ ἕως, εὐθέως καὶ τὸ τέως, καὶ ὄφρα καὶ τόφρα, οὐ πάντως ἐξηναγκασμένου τοῦ φάναι καὶ πέως καὶ ὁπέως, καὶ πόφρα καὶ ὁπόφρα. — Egenolff V 125 dubitat an l. 19 (et 237, 9) τηλίκα (et τηλικαῦτα) pro τηνίκα (et τηνικαῦτα) scribendum sit, ut haec exempla cum Dionysianis (40, 1—3) conveniant. Dissentire me iam ad 237, 9 adnotavi.

Neque illud praetermittendum est, ἵνα *et quae eandem vim habent coniunctiones, ubi causales sunt, cum praeteritis, ubi finales, etiam cum futuro construi. Quamquam praestat etiam in his* δὸς ἵνα (ut) γράψω *non futurum intellegere, sed coniunctivum aoristi, id quod ex eis formis, in quibus coniunctivus aoristi non congruit cum futuro, apparet* 244, 24—245, 14. Cf. synt. 272, 3—273, 11. Ska VI 13—14.

244, 28 τὰ γὰρ γεγονότα αἰτιολογεῖται] synt. 269, 4 ἐπὶ γὰρ γεγονόσιν αἱ αἰτίαι ἐπιλέγονται.

245, 1 γράψαι? Ska VI 13. — Cum non perspiciam quo spectet αὐτοῦ, conicio καθ' αὑτοῦ; i. e. τὸ ἔγραψα causam in se recepit receptamque continet, ut ab eo causa repeti possit; cf. pron. 69, 9 αἵ τε εὐθεῖαι . . τὰ ῥήματα εἰς αὑτὰς ἐπάγονται.

245, 5 ὅπερ οἶμαι βέλτιον] cf. synt. 272, 18, ubi non iam dubitat Ap. quin sit coniunctivus aoristi.

245, 7 Ska VI 1.

245, 11 in libro, ut videtur, quem περὶ ὑποτακτικῶν scripserat; quamquam etiam in syntaxi hac de re egit l. s. s.

Z. Quarundam coniunctionum causalium formae congruunt cum formis adverbiorum temporalium et localium. Cuius generis exempla ex usu cotidiano afferri possunt (ὅπου = quando = ubi; ὅτε ὁπότε γε = quandoquidem = cum temp.). *Illud autem verum non est, unius syllabae adverbia, quorum formae cum coniunctionum formis conveniant, tonum mutare* (ubi coniunctionum vim induant): *plurium syllabarum adverbia* (ubi fiant coniunctiones) *eundem tonum servare. Nam exemplis quae afferunt* (νῦν — νυν νυ; ποῦ που) *nihil comprobatur;* νῦν *enim cum* νυν νυ (forma tonoque) *non prorsus convenit; neque* που *propterea quod* (interdum) *redundat in coniunctionum expletivarum numerum referendum est, nam et adverbia et aliae voces* (interdum) *redundant neque eam ob rem expletivis adnumerantur. Statuendum igitur vocem* που *indefinitam praesto esse interrogativo* ποῦ 245, 15—246, 27. Cf. synt. 334, 27 sq.; coni. 234, 17—235, 4; DThr. 92, 3 cum adn. Uhligii; AO I 161, 10—18, ubi ἐπεί dicitur σύνδ. αἰτιολογικός et παραπληρωματικός (quod sine dubio in παρασυναπτικός mutandum est) et ἐπίρρημα; ib. 162, 26—32 dicitur σύνδ. παρασυναπτικός vel βεβαιωτικός; Eust. ad α 6, 28; schol. Eur. Hec. 4 (I 222 D); schol. γ 103; Her. I 504, 12 all.

245, 16 suspicor intercidisse αἰτιώδεϲι ⟨κατὰ φωνὴν⟩ ἐπιρρήμαϲι, cl. synt. 158, 8 ἥ τις (ἐμοῦ) οὐ μόνον δύναται κατὰ φωνὴν ϲυνεμπίπτειν ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ ϲυντάξει τῇ κατὰ τὴν κτῆϲιν, et AO I 151, 16 (qui locus iam supra allatus doctrinam Ap. sapit) ἔϲτι δὲ ἐπίρρημα καὶ ϲύνδεϲμοϲ κατὰ φωνὴν ϲυνεμπίπτοντα. Egenolff I 847. V 139 ⟨ἐν ὁμοφωνίᾳ εἶναι⟩ vel ⟨παρακεῖϲθαι⟩ vel ⟨τὸ παρακεῖϲθαι⟩; quod si probas, l. 15 ϲυνεμπεϲοῦϲι deleatur necesse est.

246, 5 τὸ μὲν νῦν [scribendum erat ν̄ῡν̄] οὐδ' ὅλωϲ ὁμοφωνεῖ (νῦν cum νύν vocis sono non prorsus convenit), εἴ γε πάντοτε μὲν τὸ ἐπίρρημα διὰ δύο i. e. χρόνων, duarum morarum est; χρόνων aut verborum ordini inserendum, aut (cuius usus exemplum non reperio) mente supplendum est, cf. l. 24 ἀόριϲτοι προφοραί (velut πωϲ), τὸ πλέον ἐν χρόνοιϲ δυϲὶν ἐγκλιτικαὶ γενόμεναι. Quod Bekker et ALudwich (in Ann. litt. Jen. 1879 p. 224 proposuerunt διὰ δύο ν̄ vel ν̄ν̄, verum esse non potest: nam etiam expletiva νύν scribitur διὰ δύο ν̄ν̄, eaque forma plenior est quam νύ; itaque Ap., si hoc διὰ δύο ν̄ν̄ scripsisset, pergere non potuisset ὁ δὲ ϲύνδεϲμοϲ (scil. νύν νύ) οὐ πάντωϲ (nequaquam scil. duarum morarum est)· καὶ εἰ τοῦτο (quod si ita est, ut est), οὐ πάντωϲ ὁμοφωνεῖ (nequaquam vocis sono congruit).

246, 9 ϲύνδεϲμοι παραπλ.] 'utique sunt coniunctiones expletivae'; 'utique' omittit ut saepius 'interdum'; ad pron. 8, 12—17.

246, 10 ἐπὶ μὲν τοῦ βίου] 'in sermone vulgari'; ad pron. 23, 18. In exemplo allato adverbium aliquod intercidisse, fortasse ⟨πωϲ⟩, manifestum est; cf. coni. 249, 23 οἷόν τ' ἐϲτὶν εἰϲ τὸ τοιοῦτον παραθέϲθαι πάντα τὰ μέρη τοῦ λόγου ἔν τιϲι ϲυντάξεϲι, μάλιϲτα ὑπὸ ποιητικῆϲ ἀδείαϲ, πλεονάζοντα.

246, 12—20 quae voculae ex Ap. sententia redundent, facile perspicitur; cf. schol. A ad Ξ 143.

246, 25 ἐν δυϲὶ χρόνοιϲ] ut duas moras contineant, aut secretas, πŏτĕ, aut in syllabam longam contractas, πῶϲ.

η. Χάριν *videtur eandem vim habere atque* ἕνεκα *coniunctio, sed constructione non prorsus cum ea convenit. Licet enim pro* χάριν ἐμοῦ *dicere* ἕνεκα ἐμοῦ, *pro* χάριν ἐμήν *non licet dicere* ἕνεκα ἐμήν. *Qua ex re colligimus* χάριν *esse accusativum substantivi subtracta* εἰϲ *praepositione, sive cum pronomine possessivo sive cum genetivo construitur* 246, 28—247, 21. Cf. coni. 231, 6; Her. I 516, 8 χάριν, δηλοῖ γὰρ οὐκ ὄνομα μόνον, ἀλλὰ καὶ ϲύνδεϲμον αἰτιολογικόν, χάριν Δίωνοϲ ἀντὶ τοῦ ἕνεκα Δίωνοϲ. Ammon. 81; Eustath. 841, 37. 42. 1040, 43. Greg. Cor. 32. Uhlig ad DThr. 93 med., 94 med.

246, 33 παρὰ τὸν Εὐριπίδην] cf. adv. 156, 1 cum adnot.; Bast ad Greg. Cor. 32; Uhligii et Wachsmuthii correctionem probat Egenolff I 839.

247, 1 'παῖδαϲ οὐ edidit Bekker, παῖδά ϲου Bastius in Greg. Cor. p. 32, quod praefero; agitur enim de Aeropa et verba sunt Nauplii'. Nauck.

247, 6 ἐμοῦ χάριν non abhorret a Graecorum consuetudine, cf. Eurip. Phoen. 762 Kirchh. τρέφ' ἀξίωϲ νιν ϲοῦ τε τήν τ' ἐμὴν χάριν. Lucian. Tim. 26 ϲοῦ αὐτοῦ χάριν. Themist. or. XXIII p. 287 C; Phal. ep. 15; Suid. s. v. ἐμήν· ἐμὴν χάριν ϲυντάϲϲεται ἀντὶ τοῦ ἐμοῦ χάριν παρὰ Πλάτωνι. Koen. ad Greg. Cor. 32.

247, 9 οὐδὲν μέντοι κωλῦον καὶ ⟨κατὰ τὰϲ ἑτέραϲ ϲυντάξειϲ⟩ Matth. I 69. 74. Iure haec superflua esse dicit Egenolff IV 49. Cf. comment. de Ap. consuet.

247,12 καὶ φαίνεται — 13 ἕνεκα] 'Auch χάριν führt er [Ap.] (de coni. p. 513,33 sq. [246,28]) unter den aetiologischen Coniunctionen auf (cf. de coni. 497,28 [231,6]), wofür es auch Tryphon nahm: doch scheint Apollonius geneigt zu sein, es für ein Nomen zu halten, bei dem εἰς ausgelassen sei, de coni. 514,18 sq.' Ska II 22.

247,13 πάνυ δέ ἐστι κα⟨ὶ αὕτη ἐ⟩κείνου ἀπόδειξις Matth. I 69. Probat hoc vel κα⟨ὶ ἥδε ἐ⟩κείνου Egenolff IV 49, idque merito.

247,16 pron. 102,6. 103,18. 108,10.

6. De expletivis 247,22—258,17.

a) *Plerique censent expletivas nihil significare. Trypho id agens ut expletivas una cum ceteris coniunctionibus complecteretur, definitioni haec adiecit: 'est ubi* (coniunctio) *hiatum orationis expleat'. Fuerunt qui eas coniunctiones dici posse negarent, quia sententias non coniungerent. Chaeremo autem Stoicus eas quodammodo coniunctiones esse contendit. 'Nam', inquit, 'cum vocabulum aliquod coniunctionem dicimus, et formam et notionem respicimus. Itaque quia expletivae forma coniunctionali praeditae sunt, eam ob rem iure coniunctiones appellantur'. Assentitur Philoponus, hoc simul concedens, notionem earum a notione ceterarum coniunctionum discrepare* 247,22 —248,13. Cf. synt. 266,11—268,7. schol. DThr. 970,29 = 291,21 Hilg. Παραπληρωματικοὶ δέ εἰσι σύνδεσμοι, ὅσοι πρὸς τὸ μὴ κεχηνέναι τὴν φράσιν παραλαμβάνονται. AO I 384,10 οἱ παραπληρωματικοὶ σύνδεσμοι, ἐπειδὴ μέτρου χάριν ἢ κόσμου παραλαμβάνονται, δηλονότι οὐ σημαίνουσι, μὴ σημαίνοντες δέ τι, οὐδὲ λέξεις εἰσίν; (sic. interp.) ἔστι δὲ εἰπεῖν ὅτι οὐ πάντες πάντοτε παραπληροῦσιν, ἀλλ' ἐνίοτε καὶ σημασίαν ἔχουσιν .... εἰ οὖν σημαίνουσί τι, λέξεις ἄρα εἰσίν. ἴδιον δὲ λέξεως τὸ μεταλαμβάνεσθαι ὁμοιοσήμους· οἷον βροτός ἄνθρωπος μέροψ, ἄορ ξίφος μάχαιρα· εἰ οὖν καὶ ῥά νύ ἀντὶ τοῦ δή, λέξεις ἄρα εἰσίν. Prisc. XVI 13, p. 102,13 'fere quaecumque coniunctiones ornatus causa vel metri nulla significationis necessitate ponuntur, hoc nomine nuncupantur' (scil. completivae). Choer. II 276,23 Hilg. = 790,28 G οἱ.. παραπληρωματικοὶ διαφόρους ἔχοντες σημασίας... καὶ μὴ δυνάμενοι ἀπὸ μιᾶς αὐτῶν κληθῆναι .... ἀπὸ τοῦ κοινῶς παρεπομένου πᾶσιν αὐτοῖς, φημὶ δὴ τοῦ παραπληροῦν.. παραπληρωματικοὶ ὠνομάσθησαν. Her. I 516,3; Uhlig ad DThr. 82,2. 86,3. 166. — Accurate de expletivis egit ESterk in symbolis litt. doctorum in gymnasiis Batavis societatis VII 3—64 et VIII 3—71. Priscianum definitionem suam ex Ap. sumpsisse censet VIII 31. — MSchmidt in Philol. VIII 235 sqq.; Egenolff V 139—40.

247,25 αὐτός scriptura et propius accedit ad codicis manum et ideo praeferenda, quod etiam in Tryphonis definitione singularis est παραπληρῶν.

248,1 Χαιρήμων ὁ Στωικός] Frustra in RSchmidtii de Stoicorum grammatica libello quaeres, quid vir doctissimus de hoc Chaeremone Stoico statuerit (cf. p. 49). OGruppe in libro qui inscribitur 'Die griechischen Culte und Mythen' I 433—439 comprobasse mihi videtur, et eum Chaeremonem qui Stoicus nominatur, et eum cui cognomen ὁ ἱερογραμματεύς inditur, et eum qui Neronem docuit, unum eundemque esse. Itaque quoniam unius illius scripta lectitabantur, veri simillimum atque adeo certum est, de eodem etiam h. l. sermonem esse. Sed quo ex libro hoc placitum allatum sit, ignoramus; certe ex notissimo eius libro, qui ἱερὰ γράμματα inscribebatur, id desumptum esse non credo; quamquam Gruppe l. s. s. 437

(cl. 434 med.) ad hanc sententiam inclinare videtur ('Dann aber können wir entweder alle oder doch die Mehrzahl der erhaltenen Fragmente auf die ἱερὰ γράμματα beziehen').

248, 3—4 CWachsmuth Crat. Mall. 14.

248, 4 Uhlig I 11; σχήματα servavi, est enim ubi σχῆμα sit 'Bildung', 'Wortform', cf. Ska VI 15; ind.

248, 5 καὶ ⟨τὸ⟩ recipiendum erat.

248, 7 ὥσπερ — 8 καλεῖται delet Matth. I 59, quod fieri non possit ut, quod iam ut novae conclusionis fundamentum esset, collectum est, novo masculinarum formarum exemplo probetur. Sed alterum hoc exemplum non tam probandi quam illustrandi causa priori supponitur, sicut mos est Apollonii, cf. Egenolff IV 48.

248, 10 nescio an αὐτοὶ οἱ σ. genuinum sit: 'ipsae coniunctiones' i. e. 'eae voces quae sintne re vera coniunctiones necne, omnino dubitari non potest'. — Σύνδεσμοι] 'puto συμπλεκτικοί, v. 520, 15 [252, 22]' Lehrs in Ann. litt. Jen. 1879 p. 224.

248, 11 κωλύοι] κωλῦον Matth. I 74; v. comm. de Ap. consuet. — Φιλόπονος] Sterk l. s. s. VII 21: 'Vix dubium est, quin pro Philoponi nomine, quod habita temporis ratione ab hoc loco alienum est, scribendum sit Philoxenus, quae nomina ut et alia a φιλ incipientia in codd. saepius confundi monet Bast. Comm. Palaeogr. p. 848. Ex Philoxeni igitur libris περὶ Ἑλληνισμοῦ Apollonius sua sumpsit. De Philoxeno eiusque nominis corruptela egregie disputantem vide Osann. ad Philem. gr. p. 308 sqq., neque tamen negligenda videtur Wyttenbachii Diatrib. de Philoxenis opusc. tom. II p. 294 sqq.' De hac emendatione dubitat MSchmidt in Philol. VIII 245; cf. id. De Philoxeno Alex. in Philol. IV 627 sqq.; VI 660 sqq. Ac profecto argumenta Sterkii infirma sunt. Causa non est satis idonea cur dubitemus, fueritne Philoponus quidam grammaticus aetate prior quam Chaeremo Stoicus, Neronis praeceptor, qui ex eius scriptis hoc placitum attulit. Ab eo diversum esse Philoponum eum qui AO IV 329, 34 citatur: Ἀπολλώνιος δὲ ἐν τῷ περὶ πτώσεων φησὶν ὅτι οὐ κυρίως καλεῖται ἡ εὐθεῖα πτῶσις, ἀλλὰ καταχρηστικῶς· ταύτῃ (i. e. hac via) ἀκολουθοῦσι καὶ οἱ ἀπὸ διαιρέσεως (αἱρέσεως ALudwich) τοῦ Φιλοπόνου, luculente demonstravit ALudwich in commentatione de Ioanne Philopono grammatico (Regimont. 1888). Cf. Egenolff V 116.

Trypho completivas non syllabas, sed voces esse comprobavit. 'Nam', inquit, 'omnes syllabae vocabulorum quorundam partes sunt, quorum aut initia aut fines efficiunt; sequitur ut una eademque syllaba nequ ad omnes orationis partes neque ad omnes formas accedere possit, neque modo in fine modo in initio. Atqui expletivae ad omnia vocabula modo in initio modo in fine accedunt. Ergo non sunt syllabae, sed voces' 248, 14—249, 6.

248, 15 εἰ μὲν GFSchoemann (Red. 211, 2), αἱ μὲν A b] haec omissa sunt in discr. script.

248, 18 ἀσύστατον] scil. τὸ τοὺς παραπληρωματικοὺς εἶναι συλλαβάς.

248, 20 ἔξωθεν h. l. est 'in fine'; cf. Ska III 4; ind.

248, 22 Lob. Ell. II 263.

248, 23 Matth. I 87 λέγησιν delet, ut numerorum aequabilitatem in exemplis allatis restituat; cuius 'aequabilitatis' exempla ad pron. 7, 28 congessi. Idem l. s. s. pro ἡ τῶν δευτέρων εἰς θα scribit ἢ τῶν δευτέρων τὸ σθα, quia asyndeton offensionem praebeat et παραγωγή longius absit quam quod facile subintellegatur. Sed utrumque argumentum caducum est;

praeterea ex Apollonii ceterorumque sententia non cθα, sed θα syllaba paragogica est nativae formae λέγῃς suffixa; cf. Choerob. II 340, 37 Hilg. = 868, 3 G ἦς, καὶ κατ' ἐπέκτασιν τῆς θα συλλαβῆς ἦςθα, ὥςπερ ἔφην ἔφης ἔφηςθα. τοιοῦτόν ἐςτι καὶ τὸ .. οἶδης καὶ κατ' ἐπέκταςιν τῆς θα συλλαβῆς οἶδηςθα. Her. II 950, 10 ὅςα εἰς θα λήγει δεύτερα πρόςωπα ἐπεκτεταμένα, ταῦτα ἀποβολῇ τῆς θα συλλαβῆς καταλείπει ῥητὸν τὸ ῥῆμα, οἷον λέγῃςθα λέγῃς, βάλῃςθα βάλῃς, ἦςθα ἦς. Iniuria igitur Matth. l. 27 codicis scripturam λέγωςθα restitui vult. Neque concedo l. 24 pro ἐπὶ τῶν πρώτων ponendum esse ἔτι τῶν πρώτων. Ipsam illam 'perfectissimam concinnitatem', quam adamavit Matth., respuit Apollonius.

248, 26 cf. adv. 209, 13; utroque loco memoria scriptoris labavit.

248, 29 ἢ ὅτε οὕτως φαμέν, τοῖος τοιοῦτος] haec me non intellegere aperte dico; conieci: ἢ ὅτε οὕτως φαμέν· τοιός⟨δε, καὶ⟩ τοιουτός⟨δε;⟩ 'An, quoniam dicimus τοιόςδε, etiam τοιουτόςδε dicimus?'

249, 1 Ἀλλ' οὐδὲ ἀρκτική ἐςτι συλλαβή] haec emendatio verissima est. Nam ἀρκτικὸν συλλαβῆς id est quod in initio syllabae ponitur, non syllaba quae in initio (vocis) est; posteriorem vero notionem flagitamus.

249, 3 πῶς τε — 4 κατὰ τὴν δή συλλαβήν] 'qui fit ut in his "ἐγὼ δὴ λέγω" flexio praeteritorum non in δή syllaba fiat?' i. e. ut augmentum verbi λέγω non δή syllaba assumat, ita ut δή syllabae augmentum praefigatur; hoc autem fieri necesse esset, si δη nihil esset nisi syllaba ad verbum pertinens; cf. synt. 326, 4 τοῖς σχήμαςι .. τοῖς κατὰ τὰς προθέςεις κλιθεῖςιν, ut ἤνεπον: Ska III 4—5. Iam pergit: '(Alia via non patet:) nam pro praepositionibus coniunctiones expletivae haberi non possunt, id quod statuendum esset, ut cum verbo compositae augmento praeponi posse crederentur, velut in κατ-έ-βαινον praepositio augmento praefigitur.' Exspectares l. 5—6 non ἵνα — γίνωνται, sed ἵνα — ἐγίνοντο: verum hanc construendi rationem Ap. et vituperat synt. 272, 16 ἔνθεν οὖν ἀςύςτατον τὸ .. ἵνα ἀνέγνων, nec ipse umquam admisit; ad pron. 16, 21; Ska VI 2—3.

Tryphonis argumentationi assentimur, sed quaedam addimus quibus confirmetur illas esse voces. a) Vocum ea est natura, ut altera alterius loco idem significantis poni possit; eo modo inter se commutantur expletivae. b) Quidquid inclinatur, vocabulum putandum est. Inclinantur autem completivae. c) Vocum encliticarum, cum duae vel tres deinceps ponuntur, accentus ab altera in alteram transit. Idem expletivis accidit 249, 7—20.

249, 8 συνηγορήςομεν ALudwich in Ann. litt. Jen. 1879 p. 224.

249, 9 ἐν γὰρ δὴ τῇ προτάςει φηςὶ τοῦ λόγου] ubinam haec dicit? Immo, cum in protasi 248, 15 ante συλλαβαί addere deberet: εἰ μὲν λέξεις, ὀφείλουςί τι δηλοῦν, haec praetermisit, παραλείπων τὸ ἀναγκαιότατον: itaque suspicor pro φηςί scribendum esse ⟨παρί⟩ηςι.

249, 12 ἐν τούτῳ] ἐν τούτοις Matth. I 87; v. comment. de Ap. consuet.

249, 13 ὁμοιοςήμους] AO I 91, 18. 384, 26 ἴδιον δὲ λέξεως τὸ μεταλαμβάνεςθαι ⟨εἰς add. Egenolff V 124⟩ ὁμοιοςήμους, οἷον βροτός ἄνθρωπος μέροψ, ἄορ ξίφος μάχαιρα. Voces quae ut diversam originem ita eandem notionem habent, Ap. h. uno l. ὁμοιοςήμους dicit, cum vulgo ςυνώνυμοι appellentur; synt. 199, 27 νεφέλη et νέφος nuncupat ςυνώνυμα, cum νεφέλη potius παρώνυμον vel παράγωγον sit vocandum; cf. Lob. Proll. 75 n. 35.

Haec de vocis sono dicenda sunt. Iam ut ad significationem transeamus: nihil attinet dicere, expletivas nihil significare. Nam etiam alia vocabula etsi est ubi redundent, tamen sunt vocabula; quem ad finem omnes orationis partes afferre licet. Ne expletivae quidem semper abundant, sed interdum suo loco positae suam habent vim; velut cum dicimus καλῶς γε, *augetur* γε *particula admirationis significatio; in his* τοῦτό γέ μοι χάρισαι *indicat* γε, *de hac quidem re nec de ulla alia agi;* δέ γε, ἀλλὰ μήν *in propositione minore quam vocant locum habent;* καίπερ *opponendi,* καὶ δή *demonstrandi vim induit; neque minus* καί μέν *vocum notio mutatur* τοι *completiva adiecta* (καίτοι, μέντοι); δή *est ubi significet ad aliud quid procedi* 249, 21—251, 26. Cf. AO I 384, 10 οἱ παραπληρωματικοὶ σύνδεσμοι, ἐπειδὴ μέτρου χάριν ἢ κόσμου παραλαμβάνονται, δηλονότι οὐ σημαίνουσι. μὴ σημαίνοντες δέ τι, οὐδὲ λέξεις εἰσίν; (sic interpung.) ἔστι δὲ εἰπεῖν ὅτι οὐ πάντες πάντοτε παραπληροῦσιν, ἀλλ' ἐνίοτε καὶ σημασίαν ἔχουσιν· οἷον ὁ γέ ἐπιτατικός ἐστιν, οἷον 'καλῶς γε' ἀντὶ τοῦ 'πάνυ καλῶς'. ἀλλὰ καὶ μείωσιν σημαίνει 'τοῦτό γέ μοι χάρισαι' ἀντὶ τοῦ [τοῦτό γέ μοι χάροιτο, ἀντὶ τοῦ] τοῦτο τὸ σμικρότατον. ἀλλὰ καὶ παρέλκει (Τ 178)· ἐνταῦθα γὰρ χάριν μέτρου παρελήφθη. ὁ μήν ἀποδεικτικός ἐστιν· 'οὐ βλέπω καὶ μὴν ἡμέρα ἐστίν', 'ἔψευστο καὶ μὴν ἀγαθός ἐστιν'. ἀλλὰ καὶ ὁ ἔμπης καὶ ὁ πέρ ἐναντίωσιν σημαίνει. ὁ δή παραγραφήν (scrib. περιγραφήν, v. adn. ad coni. 251, 24)· παραγραφὴ (scrib. περιγραφὴ) δέ ἐστι μακρὰ παρολκὴ πρὸς διακοπὴν νοήματος καὶ ἀρχὴν ἑτέρου λόγου, ὡς ἐν τῷ (Ο 3). εἰ οὖν σημαίνουσί τι, λέξεις ἄρα εἰσίν κτλ.

249, 27 τὸ κατὰ τὸ λευκώλενος i. q. τὸ λευκώλενος, ut οἱ περὶ Τρύφωνα i. q. Τρύφων.

249, 31 δεδείξεται] coni. 250, 6—252, 17; synt. 266, 27—268, 7*), ubi ad h. l. relegamur.

250, 13 ἐκτεθείμεθα] coni. 236, 16 μεταλαμβάνεται ... ὁ αὐτάρ εἰς τὸν δέ. ib. 249, 12 ἴδιόν τε λέξεων τὸ μεταλαμβάνεσθαι εἰς ὁμοιοσήμους.. αὐτάρ δέ. Ad copulativas antea enumeratas ἐκτεθείμεθα spectare censet Matth. I 22.

250, 16 προσληπτικόν] v. l. 19. 24, quia in 'assumptione', ἐν προσλήψει l. 18. 21, vel propositione minore quam vocant usurpatur. Priscianus, falsa scriptura προληπτικός deceptus, vertit 'praesumptiva', ad coni. 214, 26; cf. Plut. quaest. Plat. X c. 4; Egger Apoll. 209, 1; Sterk l. s. s. 50; GFSchoem. Red. 219; Prantl., Gesch. der Logik I 466.

250, 16 εἰς συλλογισμόν profecto recipiendum erat; quo facto Matthiae I 88 non poterat in mentem venire idem tamquam novum proferre.

250, 20 ἀλλὰ μήν] alii dubitabant essetne σύνθετον an παράθετον Her. I 516, 14.

250, 23 ἐδείχθη] ad coni. 250, 13.

251, 1 εἴρηται] quo loco hoc factum sit, incertum est; relegari nos ad ea quae antea de continuativis exstitissent, sed non servata sint, censet Matth. I 21.

251, 7 cf. synt. 266, 27.

251, 8 εἴπομεν] cf. coni. 219, 17. 229, 13; ad copulativas antea enumeratas hoc spectare suspicatur Matth. I 22.

251, 12 ἕνεκα τούτου — 15 ὁ λόγος delet Matth. I 60, quia et

*) Quae synt. 267, 24 σχεδὸν — 268, 1 ἐμφαντικῆς (scribe ἐμφαντικός) leguntur, ex eis quae praecedunt 266, 25—267, 5 repetita sunt.

exemplorum ordinem turbent et sensu careant, cum verba ἕνεκα τούτου non habeant quo referamus. Sed primum ἕνεκα τούτου non ad ea spectant quae praecedunt, sed ad ὅτι quod sequitur; deinde neque exemplorum neque argumentationis ordo turbatur; nam toto hoc loco id agit Dyscolus, ut particulas illas quibusdam locis aliquid significare demonstret; iam addit, esse etiam ubi expletivae inter se commutari possint, quia non certa aliqua notio requiratur, ut A 131; cf. schol. A ad h. l. ἰδίως κέχρηται (Homerus) τῷ πέρ συνδέσμῳ, ἀντὶ τοῦ γέ ἢ τοῦ δή.

251,24 ἐν περιγραφῇ] et h. l. et 253,15 cod. A praebet παραγραφή et παραγραφικός; synt. 267,5 et 267,28 A[1] scripserat παραγραφή, quod A[2] mutavit in περιγραφή. Scholiastarum locos quibus παραγραφή scripturam exhibent libri congessit Uhlig in ind. DThr. 165; et Sterk Symb. litt. VII 61 et Uhlig παραγραφή veram scripturam esse existimat. Sed iam pridem (II 21) exposui, maioris momenti quam infirma illa testimonia esse ipsius Apollonii usum; is enim περιγράφειν verbum haud raro usurpat eique praeter alias eam 'praecidendi' notionem subicit, quam locis s. s. requirimus. (V. ind. s. v. περιγράφειν.)

Etiam in collectivis, quas Stoici ἐπιφορικούς *appellant, nonnullae sunt quae ex compluribus completivis coaluerunt, ita ut etiam in his potestas expletivarum appareat. Numero plures sunt quam earum notiones* 251,27—252,17.

251,29 ante τὸν τοίνυν Matth. I 70 inseri iubet ⟨λέγω δὲ⟩ vel ⟨λέγω δὴ⟩; frustra.

252,3 ἐπιφορικοί] quod in ἐπιφορᾷ vel conclusione, quae propositionibus (τοῖς λελημματισμένοις) subiungitur, suum locum habent, cf. coni. 227,25. 254,23. 258,16; Prisc. XVI 12 p. 101,5 ita vertit: 'dicuntur tamen eaedem illativae, quod praepositis aliis inferuntur'.

252,5 συλλογιστικοὶ — 6 τοῖσδε] cf. coni. 251,27; hoc igitur nomine et Dionysius (95,2) et Apollonius omnes coniunctiones complectitur, quae in syllogismo, sive in propositione minore sive in conclusione, adhibentur; Priscianus XVI 11 p. 100,15 rationales (τοὺς συλλογιστικούς) a collectivis vel illativis (τοῖς ἐπιφορικοῖς) non satis accurate distinguit: 'Collectivae vel rationales . . hae enim per illationem colligunt supra dictum, hoc est ratione confirmant.' Ceterorum grammaticorum latinorum testimonia collegit Uhlig ad DThr. 95—96. Cf. GFSchoemann Red. 219.

252,11 Matth. I 29 ἑκάστου eicit: 'dicit enim Apollonius, quoniam plures sint formae, paucae notiones, sufficere unum quod proposuerit exemplum vocis τοι: unam quamque autem coniunctionem expletivam perlustrare longum esse'. Non ea est Apollonii sententia, sed haec potius: 'in magno expletivarum numero binae vel trinae esse solent, quibus eadem notio subicitur; ex his satis est singulas eligere et quae sit earum significatio explicare; superfluum enim est, quoniam constat δή et ῥά promiscue usurpari, quid ῥά valeat quaerere, postquam de δή particulae notione expositum est'; ἑκάστου igitur i. q. ἑκάστοτε, 'in jedem einzelnen Falle'.

252,17 καὶ τῷ . . .] Egenolff I 848 suspicatur versum Θ 448 inserendum esse; τι, quod idem addi vult, non est quod adicias, nam 'ita δηλοῦντες v. 20 [252,26] et δηλοῖ p. 526,8 [258,3]. Ne quis excidisse putet, quod additur v. 12, τι'. b in var. lect.

b) *Quoniam expletivae, ut supra demonstratum est, suam vim habent, quaeritur quid sit cur ab explendo vel abundando nomen traxerint. Sed cum saepius redundent quam aliquid significant, certe adeo redundent, ut*

quid significent plerosque fugiat, cumque euphoniae causa usurpari soleant: factum est ut ab explendo vel redundando nomen invenirent 252, 18—253, 9.

252, 19 ὅτι σύνδεσμοι (scil. εἰσί) καὶ δηλοῦσί τι 'daſs sie Coniunctionen (keine bloſsen Silben, Praefixe oder Suffixe) sind und auch eine Bedeutung haben'.

252, 22 ἵνα ἅπαξ — πλεονάσωσι] 'ut interdum ipsae quoque redundare possint (nec redundando potestatem suam amittant)'; ἵνα igitur ὥστε coniunctionis locum obtinet; cf. Wyttenbach ad Plut. Mor. vol. VI p. 517. Kuehner gr. Gr.[2] II p. 859 A. 3. Quare Uhligii correctio necessaria non esse videtur.

252, 27 ἀπὸ τοῦ πλεονάσαντος scil. συνδέσμου: an scribendum est ἀπὸ τοῦ πλεονάσματος, ut 252, 18?

252, 30 ἡ ἀνὰ χεῖρα ὁμιλία] 'usus cotidianus'; ad pron. 23, 18.

252, 30 συντάξεις i. q. συντάγματα, 'libri', 'scripta'; synt. 56, 3. 205, 18. 299, 24; coni. 213, 1 ἡ προκατειλεγμένη σύνταξις περὶ συνδέσμων ὑπὸ πλειόνων γραμματικῶν. Cf. Steph. Thes..

252, 32 πρόκειται] 247, 25.

252, 34—35 ἐν ᾧ — ἐπλεόναζε] 'quia littera aliqua (τι recipiendum erat) nequaquam ideo non est littera, quod (semel iterumque, ad pron. 8, 12—17) redundavit'; nemo, credo, dubitabit quin ⟨οὐ⟩ inserendum sit.

253, 5 ἐν λεκτῷ προσῄει] 'ita accedit ut suam habeat vim'; ad pron. 59, 1.

Ac ne potuit quidem fieri ut expletivae a significatione nomen ducerent. Cetera enim coniunctionum genera unam notionem habent, completivae non item 253, 10—29.

253, 10 ὡς ἀπὸ τοῦ δηλουμένου οὐδὲ δυνατὸν ἦν Matth. I 80; ad pron. 42, 25.

253, 15 περιγραφήν] ad coni. 251, 24.

253, 20 Cum επ. κοινως in cod. legi possit, non dubitavi ἐπικοίνως restituere, praesertim cum idem sit apud schol. DThr. (v. test.); cf. AO IV 328, 25 = Her. II 612, 18 Φασὶν ὅτι προτάττεται τὸ ὄνομα, ἐπειδὴ καὶ πᾶσαι αἱ λέξεις ἐπικοίνως τῇ προσηγορίᾳ ὄνομα καλοῦνται, καθό φαμεν καλοῖς ὀνόμασι χρῆσθαι Πλάτωνα. Ap. eo sensu saepe κοινῶς usurpat, ut synt. 268, 3 κοινὸν οὖν παρείπετο αὐτοῖς (scil. τοῖς παραπληρωματικοῖς) τὸ πλεονάζειν [κατὰ τὸ ἐλλεῖπον, v. Ska VI 10], καὶ ἐκ τοῦ κοινῶς παρεπομένου τὸ ὄνομα ἀνεδέξαντο, οὐ διαψευδόμενοι τὴν θέσιν τοῦ ὀνόματος. coni. 253, 27.

253, 22 παρώνυμον ὄνομα, nomen ab alio nomine derivatum, cf. DThr. 25, 7. 29, 1; ind. — Ἰδικά] ad pron. 4, 7.

253, 23 πατρωνυμικά] hunc locum ad Dionysii doctrinam spectare monet Egenolff V 120.

253, 24 ⟨καὶ⟩ τὰ κτητικά Matth. I 71; ad pron. 7, 28; cur non haec quoque τὰ κτητικὰ τὰ ὑπὸ τὴν κτῆσιν πεπτωκότα mutavit in ἀπὸ τοῦ ὑπὸ τὴν κτῆσιν πεπτωκέναι? Nam haec quoque inconcinne dicta sunt. — Cf. synt. 190, 25 sq.; DThr. 25, 6. 26, 7; Egenolff V 121.

253, 27 παρακολουθήσασαν pro ἀκολ. Matth. I 88, quia h. l. postuletur 'notio accidentis'; postulatur potius notio 'convenire'; quae sane ab Ap., ni fallor, huic verbo aliis locis non subicitur (legitur adv. 163, 16. 18; coni. 235, 17; pron. 3, 15), sed apud alios scriptores occurrit, velut apud Platonem resp. 400 C τὸ τῆς εὐσχημοσύνης τε καὶ ἀσχημοσύνης τῷ εὐρύθμῳ τε καὶ ἀρρύθμῳ ἀκολουθεῖ. ib. 398 D τήν γε ἁρμονίαν καὶ ῥυθμὸν

ἀκολουθεῖν δεῖ τῷ λόγῳ. id. Lys. 219 C εἴπερ ἀκολουθήϲει τῇ πρόϲθεν ὁμολογίᾳ. Aristot. 219ᵃ 11 ἀκολουθεῖ τῷ μεγέθει ἡ κίνηϲιϲ· διὰ γὰρ τὸ τὸ μέγεθοϲ εἶναι ϲυνεχὲϲ καὶ ἡ κίνηϲίϲ ἐϲτι ϲυνεχήϲ. Cf. Bonitzii ind. s. v.

c) Formae expletivarum percensentur 254, 1—258, 17.

α. *Qui ex* αὐτάρ *et* αὖ *per apocopen et* τάρ *per aphaeresin factum esse censent, falluntur. Nam si quod vocabulum ex altero per passionem ortum est, vis ac notio non mutatur; itaque ut* αὐτάρ, *ita* αὖ *et* τάρ *copulativas esse oportebat; aut* αὐτάρ *completivam, ut* αὖ *et* τάρ: *sed neutrum est. Praestat igitur* αὖ *et* τάρ *primigeniis tribuere.* — β. *Non autem plane reiciendum est quod dicunt, ex* ἄρα *ortas esse* ἄρ *et* ῥά *expletivas, cum* ἄρα *ipsa quoque saepissime expletiva sit* 254, 2—255, 4. Cf. coni. 241, 9; AO I 2, 11. 67, 7. II 349, 24. 430, 22 (EM 172, 17) = Her. II 272, 1—11; AP III 8, 15; schol. AD ad Γ 1. Sterk l. s. s. VIII 43. Recentiores grammatici consentiunt αὐτάρ (ἀτάρ) ex αὖτε et ἄρα ἄρ coaluisse, cf. Baeumlein Part. 50—51; Kuehner gr. Gr.[2] II 728, e; Ebeling Lex. Hom. s. v. αὐτάρ.

254, 2 exstare τάρ particulam veteres grammatici praecipiebant, pron. 35, 14. 88, 19; Her. I 515, 6. 516, 3. 561, 8; schol. DThr. 443, 15, cl. 442, 10. 264, 6 Hilg.; Lehrs q. e. 131 sq.; Duentzer Zen. 57; sed τ' ἄρ quomodo accipiendum sit exponit Naegelsbach Anmerk. zur Ilias ed.[1] p. 2 et 210; ed.[2] p. 5. 6; ed.[3] p. 11; permira igitur est La Rochii inconstantia in edit. Iliadis a. 1873 A 8 τάρ, B 761 τ' ἄρ scribentis.

254, 5 ἀτάρ . . ἐντελέϲτεροϲ ὤν] Apollonio igitur persuasum est, ἀτάρ esse nativam formam, ex ea αὐτάρ per passionem ortam.

254, 5 ἀλλ' εἰ — 6 τὸν λόγον] 'sed si quis eorum qui αὖ et τάρ ex αὐτάρ ortas esse existimant, ad suam opinionem tuendam hoc argumento utatur: passiones non esse omnium vocabulorum communes (fieri igitur posse ut αὐτάρ apocopen et aphaeresin patiatur, non patiatur ἀτάρ), tamen ea quae sequentur eius rationem refellent.'

254, 6 τὰ πάθη τῶν φωνῶν ἐϲτιν, οὐ τῶν ϲημαινομένων] adv. 158, 14 τῶν γὰρ φωνῶν τὰ πάθη, καὶ οὐ τῶν ϲημαινομένων. coni. 224, 11 πᾶϲα λέξιϲ ὁτιδήποτε παθοῦϲα ἔχει καὶ τὸ ἴδιον δηλούμενον. Lob. Ell. II 315.

254, 7 τὸ δῶ — 8 λῶ] cf. adv. 158, 15—17; synt. 5, 15; pron. 58, 28.

254, 10 aut ⟨δίϲ⟩ aut ⟨διϲϲῶϲ⟩ recipiendum erat.

254, 10 adv. 158, 6—20 c. adn.; schol. DThr. 946, 9 = 279, 13 Hilg. Τὸ δὲ ἅ βάλε δύο μέρη λόγου ἐϲτὶν ἐκ παραλλήλου κείμενα· εὑρίϲκεται δὲ καὶ βάλε λεγόμενον, 'βάλε δὴ βάλε κηρύλοϲ εἴην', Ἀλκμάν. τινὲϲ δὲ ἓν μέροϲ λόγου καὶ ὑφ' ἓν ἀναγινώϲκουϲιν. Prior sententia Herodiani est I 521, 29 οὐ μάχεται τὸ ἅ βάλε. δύο γὰρ μέρη λόγου εἰϲίν. II 17, 1; quamquam alteram non prorsus reicit I 108, 34 ἡ τοῦ μακροῦ ᾱ ἀφαίρεϲιϲ . . ἴϲωϲ ἐν τῷ βάλε κτλ.; AO II 183, 1. Inter adverbia εὐχῆϲ ϲημαντικά enumerat ἄβαλε DThr. 76, 4 (ubi vid. adn.). Herodiano assentitur Lob. Ell. I 23. Hesych. et Apoll. soph. s. v. praebent ἀβάλε.

254, 13 κηρύλοϲ paroxytonon esse docet Her. I 163, 15. II 532, 5; cf. Lob. Proll. 20. 121, 2. 123.

254, 14 haec ⟨ὡϲ ἐν τῷ ἅ δειλέ⟩ verborum ordini inserenda erant; Lehrs in Ann. litt. Jen. 1879 p. 224 scribit τὸ ᾱ ⟨εὐχὴν ϲημαῖνον ἐν τῷ . . .⟩ fortasse dubitans, quem locum attulerit Ap. Sed hoc asseclarum testimoniis constare puto.

254, 15 οὐ γὰρ — 17 πλεοναϲμοί] 'nam apocopae et pleonasmi non semper in idem coeunt (i. e. quod abscinditur, non semper pleonasticum est),

nec pleonasmi id significant (quod forma nativa): nam (ubi, qui pleonasmi videntur, idem significant quod nativa forma) non iam pleonasmi sunt'. Sequitur ut ᾱ in ἄβαλε pleonasticum esse non possit, quia idem significat quod ἄβαλε.

254, 19 εἴπερ — 21 παραπληρωματικός] propositio maior est; syllogismi propositionem minorem et conclusionem omisit: 'atqui nec αὖ τάρ copulativae esse possunt, nec αὐτάρ expletiva: ergo consentaneum non est αὖ et τάρ ex αὐτάρ factas esse; immo nativarum loco accipiendae sunt'.

254, 23 ἐπιφορικός] ad coni. 252, 3.

254, 28 ἐπὶ τούτων] ἐπὶ τούτου Egenolff I 848; sed τούτων ad tres illas formas ἄρα ἄρ ῥά spectare videtur.

255, 1 ἦν ἡ ἀποκοπὴ — καταντῶσα] 'apocope legalis erat (cum legibus linguae vel analogia non pugnabat), quia semivocali occurrebat i. e. quia apocope facta semivocalis in fine erat'. — Alii grammatici, quibus assentitur Lob. Ell. I 29, ἄρ ῥά pro thematicis habebant AO I 383, 23 Ῥά παραπληρωματικὸς σύνδεσμος· οὐκ ἀπὸ τοῦ ἄρα δὲ συλλογιστικοῦ, ὥς τινές φασι, κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ ᾱ, ἀλλὰ θεματικός ἐστι· καὶ γὰρ τὴν ἄρα τινές φασι κατὰ μὲν ἀφαίρεσιν τοῦ προτακτικοῦ ᾱ ῥά γίνεσθαι (γίνεται vulg.), κατὰ δὲ ἀποκοπὴν τοῦ ἐσχάτου ᾰ ἄρ· ἀεὶ δὲ ἐγκλιτικός ἐστι. EM 134, 5 ἄρα σύνδεσμος συλλογιστικός. Ὁ ῥά ἐκ τοῦ ἄρα γέγονε κατὰ ἀποβολὴν τῆς ἀρχῆς; ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι τοῦτο θέμα καὶ τοῦτο. Ὁ γὰρ ἄρ σύνδεσμος οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ ῥά. Ὁ γὰρ ῥά ἐγκλιτικός ἐστι, καὶ ὑποτακτικός· ὁ δὲ ἄρ οὐκ ἔστιν ἐγκλιτικός. Cf. Sterk Symb. VIII 42.

γ. Η *in initio enuntiati posita circumflexo notatur, postposita* (acuto signatur et) *inclinatur. Quod improbat Trypho; negat enim aliarum orationis partium accentum mutari propter mutatum locum; nam encliticis quibusdam accidere quidem ut et praeponantur et postponantur, sed ita accidere, ut mutata positione et accentu etiam notio mutetur. Neque hoc probat Trypho,* ὡς *in initio positum inclinari, in media sententia perispomenon esse, eodem usus argumento. Cui illud addimus, etiam* δή, *quod idem significat, in initio collocatum accentum non variare. Itaque* ῆ *quod est in* τιῆ *pleonasticum esse censet Trypho ut in* λεγοίη ἐγώνη πολεμήια. *Cui assentiremur, nisi usus obstaret; nam* ὅτι ἦ *omnes ita scribunt, ut* ὄ *acutum habeat, quod fieri non posset, si una vox esset* τιῆ 255, 5—256, 3. Cf. synt. 307, 7 sqq.; Schmidt Beitr. 213; Lehrs q. e. 62 sqq.

255, 9 Uhlig I 21: 'Bekker falso: "aut delendum δή aut in δέ mutandum", significant ἐν — δή: "revera enim ἦ hic completiva coniunctio est"'. In discr. script. Bekkeri adnotatio non recte lin. 7 ascripta est.

255, 10 sic argumentatur Trypho: 'quod illi de ῆ statuunt, in aliis orationis partibus praeter hoc ipsum ῆ de quo agitur non admittitur; quod non poteris refutare dicens esse praeterea quaedam vocabula quae ipsa quoque et praeponantur et postponantur: ea enim enclitica sunt, quae mutato loco et accentu etiam notionem variare constat'.

255, 11 οὕτω] ut ῆ et praeponi et postponi statuunt illi; Bekkeri additamentum necessarium est.

255, 11 ἐγκλιτικά ἐστι μόρια] Ap. praepositionum immemorem esse monet Uhlig I 21.

255, 12 mutari horum pronominum (pron. 36, 5—30) et interrogativorum quae sequuntur (adv. 126, 18—23) significationem enclisi, eamque ob causam recte Uhligium delevisse οὐ particulam, apertissimum est.

255, 15 non concedo Uhligio inserendam esse οὐ negationem; immo ἄν subaudiendum est: 'η̄ particulae idem accideret, ut mutato loco notio variaretur, si in τιη̄ inesset'; v. comment. de Ap. consuet.

255, 17 cf. adv. 169, 25—172, 7. 179, 14; AO I 448, 26—449, 18; EM 758, 9; Lehrs q. e. 63. 99; Arist.[2] 386—388. — Ἐν δὲ μέσῃ φράσει περισπῶντες] non ubique, sed ubi coniunctionem subsequitur, οὐδ' ὧς, καὶ ὧς; 'interdum' haud raro subaudiendum esse ostendi ad pron. 8, 12—17.

255, 19 καθώς scribatur necesse est: 'quandoquidem ω̄ς voculae usus contrarius est usui encliticorum'; de his in eis quae sequuntur sermo est.

255, 22 τὴν αὐτὴν] αὐτὴν Lehrs in Ann. litt. Jen. 1879 p. 224; recte.

255, 28 EM 593, 4; Lob. Ell. I 432.

255, 29 ἐγώνη παρὰ Ταραντίνοις] pron. 50, 28.

255, 30 πολιήτης μυθιήτης] Lob. Phryn. 700; ad Buttmanni g. Spr.[2] II 430; Parall. 434; Proll. 472. —'Ηβαιόν]; Ell. I 68; Bergk ad Anacr. fr. 16.

256, 2 Lehrs q. e. 64.

δ. ***Falluntur qui*** η̄ ***et*** ῑ ***quod est in*** ἠδέ ἰδέ ***comparant cum*** η̄ ***in*** ἤ δή. ***Numquam enim*** η̄ ***vel*** ῑ ***coniunctio copulativa est, ergo syllabae sunt, et, si syllabae, pleonasmi. Contra et ex scriptura et ex collocatione apparet*** ἤ δή ***duas esse expletivas. — Non minus falluntur qui*** δή ***et*** ἤ ***unam eandemque vocem esse contendunt; nam tales voces*** (μία — ἴα) ***eodem accentu uti solent; itaque neque ex*** δή ***facta est*** ἤ, ***neque ex*** ἤ δή 256, 4—257, 6. Cf. EM 465, 3 τὸ ἠμέν ἠδέ ἰδέ, ἅ εἰσιν ἀντὶ τοῦ καί, οὐκ εἰσὶ πλεοναζόμενα, ἀπὸ τοῦ μέν καὶ δέ, ἀλλὰ θεματικά. Πρὸς δὲ τὸ μέτρον γίνεται ἠδέ καὶ ἰδέ. ἐγὼ δὲ εὗρον (apud Ap., quod miror dubitare Sturzium)· 'οὗτοι σύνδεσμοι εἰσίν· ὥσπερ δὲ πλεονάζει τὸ η̄ ἐν πολλαῖς λέξεσιν, οὕτως καὶ ἐπὶ τοῦ μέν καὶ δέ παραπληρωματικοῦ, ἠμέν ἠδέ'. Apollonii sententiam refutare studet schol. DThr. 959, 17—960, 2 = 285, 20—286, 2 Hilg. — Sterk l. s. s. VIII 53 sq.

256, 8 Lob. Ell. I 70.

256, 13 ἐν τῷ περὶ αὐτῶν, scil. πλεονασμῶν, in libello quem de pleonasmis scripserat. Fallitur Matth. I 22 dicens, relegari nos ad copulativas antea enumeratas.

256, 19 in exemplis allatis particulae τοί γάρ τέ partes δή expletivae suscepisse videntur technico; ⟨ἐν⟩ igitur addendum esse puto.

256, 24—25 Matth. I 88 existimat postulari 'et ratione et concinnitatis lege, ut earum quoque vocum, quae utpote et ipsae inter se cognatae cum voculis δή et ἤ comparentur, utraque apponatur'; scribit igitur ὡς καὶ ⟨τῷ ἴα ταὐτὸ⟩ τὸ μία ἀφαιρεθέντος τοῦ μ̄ ἐν τῷ ἴα, deinde ἤ τὸ γαῖα τῷ αἶα (scil. ταὐτό ἐστι). Sed primum ὡς εἰ ab Ap. haud raro ita usurpatur ut non differat ab ὡς, coni. 224, 5 c. adn. 227, 26. 236, 17; synt. 96, 18. 276, 24 all.; tum in his ὡς καὶ τῷ ἴα ταὐτὸ τὸ μία ἀφαιρεθέντος τοῦ μ̄ ἐν τῷ ἴα tautologia esset a consuetudine Ap. prorsus aliena; denique significare idem μία et ἴα, γαῖα et αἶα, cogitando facile suppletur.

256, 25 Lob. Ell. I 97; RSchneider I 475; utraque emendatio necessaria est. — Πεπλεόνακε τοῦ δ̄ Lehrs in Ann. litt. Jen. 1879 p. 224; non recte.

256, 26 ἀλλ' ἴσως — 28 ὁ ἤ eicit Matth. I 60, quia 'prioris argumentationis ordo prorsus interrumpatur atque desint quibus inserta haec opinio refutetur, et singula quoque exstent, quae offendant'. At primum quidem Apollonii consuetudo est ut allato argumento statim adversarium sibi fingat, qui huic argumento aliquid opponat. Cuius generis exempla

afferre supersedeo. Deinde Matthias ipse aliquatenus concedit, in verbis καὶ ἕνεκα τούτου — ὁ ἤ refutationem huius argumenti inesse posse. Iam ut ad singula illa quae offendunt accedamus: verum non est in eiusmodi formulis ἴσως τις κτλ. ubique futurum poni; nam vide modo pron. 115, 19 Ἀλλ' ἴσως τις φαίη (ἄν particula eodem modo atque h. l. omissa); et si ubique poneretur, sequeretur potius ut scriberemus φήσει quam ut totum locum eiceremus. Tum quod inconcinne exempla afferri dicit Matthias: iam saepe monui, inconcinnitatis studiosum esse Apollonium. Denique conclusio, quam adversarius 'ex exemplis suis facere' debebat, facile suppletur: 'ergo nihil interest utrum δή ex ἤ an ἤ ex δή ortum esse tibi persuadeas'.

256, 27 fuerunt qui ἰωκή a διώκω verbo derivarent (Eust. 701, 16 ὥσπερ δὲ ἰωχμός κατ' ἔλλειψιν τοῦ δ, οὕτω καὶ ἰωκή ἡ δίωξις. Buttm. Lex. I 219, 3; Lob. Ell. I 97) et ἄχερδος a χείρ voce nomen traxisse putarent, quod vepres propter aculeos manibus tangi non posset (EM 181, 3), διωκή igitur et ἄχερος diceremus oportebat, sed ἰωκή et ἄχερδος dicimus: ὅπου γέ φαμεν τὴν (pro τὴν scribendum τὰς) ἰωκάς διωκάς εἶναι (i. e. idem significare ac si diceremus διωκάς) καὶ τὴν ἄχερδον ἄχερον οὖσαν· postrema verba fortasse ita accipienda sunt: 'et τὴν ἄχερδον hoc nomine appellamus, quamquam proprie ἄχερος (appellanda) est'. Itaque emendatione opus non esse videtur. — Alia exempla congessit Lob. ad Ai.[3] p. 334.

256, 28 καὶ ἕνεκα τούτου οὔτε ὁ δή οὔτε ὁ ἤ] his verbis refutatur adversarius suo ipsius argumento; parce ut solet verbis usus Ap., ad v. 26 respiciens, dicit καὶ ἕνεκα τούτου οὔτε ὁ δή οὔτε ὁ ἤ, cum in animo haberet haec proferre: καὶ ἕνεκα τούτου οὔτε ὁ δή πλεονάζει τῷ δ οὔτε ὁ ἤ ἐλλείπει: 'quod si statuimus δ modo poni modo non poni, sicut usus fert: causa non est cur aut in δή pleonasmum δ litterae aut in ἤ ellipsin esse arbitremur; praestat utramque voculam pro nativa accipere.'

ε. *Particulae* θήν, ῥά, νύ, *quae a poetis usurpantur, eandem potestatem habent atque* δή. Δή *non inclinatur,* θήν νύ ῥά *encliticae sunt.* Πού *non est coniunctio, sed adverbium redundans* 257, 7—11.

257, 7 Εἴρηται] is locus nunc deperditus est.

257, 8 συντάξεως quid h. l. sibi velit non perspicio; scribendum videtur τάσεως. Idem conicit Egenolff I 848.

257, 8 ὁ μὲν γὰρ δή καὶ ἤ καὶ αὖ ἀνέγκλιτοι] Matth. I 61 ὁ μὲν γὰρ δή ἀνέγκλιτος, quod probo: nam de ἤ supra disseruit (255, 5—257, 16) et αὖ idem valere quod δή nemo dixerit. — Ἀνέγκλιτοι] Sterk l. s. s. VII 45; ἀσυνέγκλιτοι Lehrs in Ann. litt. Jen. 1879 p. 224.

257, 10 εἴρηται] scil. in ea syndesmici parte nunc deperdita, ubi de eis vocibus agebatur, quae essentne coniunctionibus tribuendae dubium videbatur; Matth. I 19. V. epim.

Πέρ ἔμπης ὅμως *oppositionem indicant;* ἔμπης *est poeticum,* ὅμως *vulgare. Est ubi* ἔμπης *idem significet quod* ὁμοίως 257, 12—17. Cf. Lehrs Arist.[2] 142 sqq.

257, 12 εἴρηται] coni. 251, 3.

257, 12—13 Sterk l. s. s. 60; non assentitur MSchmidt in Philol. VIII 236; Uhlig in adnot. ad DThr. 101, reiecta priore emendatione, scribit διὸ καὶ τοῦτο προστιθέασι πρὸς τὸ ἔμπης. Mihi quidem etiam nunc nihil mutandum videtur: 'qua de causa et πέρ attribuunt (scil. τοῖς ἐναντιωματικοῖς) et ἔμπης et ὅμως (quae omnes unum idemque significant).'

257, 14. 15 λαμβάνεcθαι non erat tentandum; nam etiam aliis locis idem est quod παραλαμβάνεcθαι, pron. 32, 14. 54, 18. 78, 22. 79, 33 all. — Λαμβάνεται . . τὸ ἔμπης καὶ ἐπὶ τοῦ ὁμοίως] 'ἔμπης etiam ita usurpatur ut idem valeat quod ὁμοίως', ut pron. 59, 21 ⟨ἡ⟩ ὁ δεῖνα παρ' 'Αττικοῖς πολλάκις ἐπὶ τοῦ τυχόντος λαμβανομένη. Quare Matthiae coniectura I 88 ἀντὶ τοῦ ὁμοίως superflua est. — Cf. adv. 154, 26; DThr. 100, 2 c. adnot.

Ouκouv *ubi* oὔ *negationis* (non solum sonum sed) *etiam notionem continet,* ouv *expletiva accedit et quia adverbium negativum praevalet, ultima gravatur* i. e. *accentus in primam syllabam retrahitur, nec mirum* οὔκουν *saepissime pro* οὔ *poni. Ubi vero* οὖν *coniunctio plus ponderis habet, haec iure accentum in se continet. Atque ne quem offendat accentus* ouv *particulae in* οὔκουν *retractus, cum omnes orationis partes, sive aliquid significant sive redundant, suum accentum servent: duas statuamus esse* ouv *voces, alteram coniunctionem collectivam circumflexo insignitam, alteram expletivam acuto notatam et encliticam* 257, 18—258, 17. Cf. coni. 229, 21—22; Her. I 516, 23 ὁ οὖν cυντaccόμενος τῇ οὔ ἀποφάcει ἐν τῷ οὔκουν, ὅτε μὲν παραπληροῖ, ὀξύνει τὴν οὔ ἀπόφαcιν, οὔκουν ὡς εὕρουν. ὅτε δὲ τὴν ἰδίαν ἔχει δύναμιν, τουτέcτιν cυλλογιcτικός ἐcτιν, φυλάττει τὴν ἰδίαν περιcπωμένην· ὡς χρυcοῦν, οὕτως καὶ οὐκοῦν. AO II 395, 27 οὔκουν ἐcτὶν ἐπίρρημα ἀρνήcεως, ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς· τὸ δὲ οὐκοῦν ἐcτιν cύνδεcμος cυλλογιcτικός· οὕτως 'Ηρωδιανός.

257, 18—19 ἐπιλογιcτικός — ἀνακεφαλαιωτικός] v. quae supra ad 214, 23 de generibus coniunctionum exposui; ibi iam dixi mihi v. 19 non ⟨καθ⟩ὸ sed ὅ⟨c⟩ legendum videri: nam qui fieri potuit ut quidam οὐκοῦν ideo nova appellatione nominarent, quia οὐ μακρὰν πέπτωκε τῶν cυλλογιcτικῶν? Immo satius erat eam ob causam hanc coniunctionem τοῖς cυλλογιcτικοῖς adnumerare, idque fecisse videtur Ap., nam μαρτυρεῖ, inquit coni. 229, 21, cυλλογιcτικῷ ⟨μὲν⟩ ὄντι τῷ οὖν τὸ οὐκοῦν οὐ βαρυνόμενον κατὰ τέλος, παραπληρωματικῷ δ' ὄντι τὸ βαρυνόμενον.

257, 22 Baeumleinio Partik. 192 non concedo καί delendum esse, nam suam habet vim (v. enarrat.) etiam in altera enuntiatione quae huic opponitur l. 23, est καὶ ἐν δηλουμένῳ.

258, 10—12 fortasse sic scribendum est: ῥητέον οὖν ὡς παράλογοι αἱ τοιαῦται ἐκφοραί (quales sunt οὔκουν, μήουν)· διccός [οὖν] ἐcτιν ὁ οὖν κτλ.

258, 13 ἵνα καὶ ὁ τόνος τῆς ἀποφάcεως scil. ᾖ, 'quia accentus negationi (οὔ) imponitur'; ἵνα c. coni. interdum idem significare quod διότι docet Ap. coni. 243, 19 (ἵνα) ἔχει δὲ καὶ τὰς cυνδεcμικὰς διαφορὰς δύο οὔcας, μίαν μὲν αἰτιολογικήν . . ἐν γὰρ αἰτίᾳ τοῦ ἀναγνῶναί φαμεν οὕτως, ἵνα ἀναγνῶ ἐτιμήθην, ἵνα λοιδορήcω ἐπεπλήχθην (ubi vid. adnot.); synt. 266, 4 (τὸ ἵνα) καὶ κατ' αἰτιολογικὴν cύνταξιν, ἡνίκα φαμὲν ἵνα ἀναγνῶ ἐτιμήθην, ἵνα ἀναcτῶ ἠνιάθη Τρύφων. ib. 268, 24 δύναται ὁ αἰτιώδης (ἵνα) ἀκούεcθαι, ἵνα φιλολογήcω παρεγενήθη Τρύφων. ἐν ἴcῳ γάρ ἐcτι τῷ διότι ἐφιλολόγηcα. ib. 273, 1. Cf. adn. ad adv. 154, 29—31. — Duas illas οὖν et οὔν particulas ut statueret Ap., νῦν et νύν vocularum analogia commotus esse videtur; sed hoc praeceptum ne Herodianus quidem filius agnoscit I 516, 4 ὁ δὲ αὖ καὶ ὁ οὖν περιεcπάcθηcαν διὰ τὸ τὴν εἰς ῡ λήγουcαν δίφθογγον ἀποcτρέφεcθαι τὴν ὀξεῖαν, ὡς πολλάκις εἴπομεν.

258, 13—17 αρα] coni. 227, 24—25. 252, 2. 223, 24—225, 7. 225, 27. 227, 17; Her. I 515, 8—9.

258, 14 ὁμοιόγραφος apud Ap. h. uno l. legitur; praeterea apud Eust.

258, 15 ἀπορηματικός appellatione Ap. h. uno loco utitur, alibi has coniunctiones διαπορητικούς nominat; eum sequitur schol. DThr. 968, 32 = 290, 18 Hilg.; DThr. nomen ἀπορηματικοί praefert (88, 1. 94, 2); Herodianus (I 515, 8 = Jo. Alex. 39, 33. 516, 21 = 40, 27. 518, 2. 10. 15 = 41, 21. 29. 42, 4) et διαπορητικούς et ἐρωτηματικούς dicit; nec tamen videtur ἀπορηματικοί appellationem reiecisse: I 517, 15 = 41, 18 καὶ διὰ τοῦτο ἐρώτησις καὶ ἀπορία μετὰ διαζεύξεως.

258, 16 profecto ἐπιφορητικός in ἐπιφορικός mutandum est, quo nomine et Ap. ubique utitur (coni. 227, 25. 251, 28. 254, 23) et ceteri grammatici; ἐπιφορητικός praeter h. l. nusquam videtur legi.

Epimetrum.

De epirrhematici et syndesmici conditione.

A. De epirrhematico.

I.

GDronke in epistula critica N. MRh. XII p. 321—346 inserta primum haeret in eis quae proxime ante p. 201, 1 [614, 26] leguntur, i. e. ante eam partem quam OSchneider optimo iure libris de constructione adsignavit. 'Cum enim', inquit Dronke, 'inde a p. 151, 30 [561, 33] singulae adverbiorum familiae communis terminationis vinculo conexae recenseantur, hunc in postremis deprehendimus ordinem: adverbia in δον exeuntia producuntur p. 196, 12 [609, 28], τὰ εἰς δεν p. 198, 3 [611, 23]; sequitur quaestio de εἰσὅ p. 198, 20 [612, 12]; rursus familiae prodeunt τῶν εἰς υς p. 200, 17 [614, 7] et τῶν εἰς υ 200, 26 [614, 18]. Sed verendum ne ordinem dixerim, quam ἀταξίαν esse in propatulo sit. De εἰσὅ enim singulari adverbio, cum neque sit praecedentium quae in δην desinant, neque sequentium quae in υς exeant, quo tandem modo disseri potuit in ea libri parte, quae adverbiorum genera ex finis ratione constituta inlustret? praesertim cum de adverbiis, quae nullo genere recepta quasi sui iuris sint, tractatum sit p. 146, 15 [556, 30]—151, 29 [561, 32]'.

Quae argumentatio comprobari non potest. Nam primum εἰσὅ quoniam prorsus eodem modo factum est quo καθὅ διὅ ἐνῷ ἐξοῦ ἀφ' οὗ (synt. 333, 20), quae ὡς ἡνωμένα dicit technicus synt. 334, 23, nequaquam adverbiis 'nullo genere receptis' tribuendum est; immo veri simillimum est, ut εἰσὅ sim. in libro de constructione una percensentur, idem factum esse in epirrhematico inde a 198, 27 [612, 20]; itaque vel hac de causa lacuna 199, 1 statuenda est eaque maioris ambitus (KLehrs MRh. II 340; GFSchoemann II 15 = opusc. IV 260), sed nihil aut resecandum aut transponendum.

Nam in eis quae sequuntur non iam de εἰσὅ sim. sermonem esse, sed de τώ, KLehrs l. s. s. acutissime perspexit. Quod fugit Dronkium. Ita factum est ut, quaecumque p. 322—327 disputavit, ad irritum caderent.

II.

Ut in his a Dronkio dissentimus, ita quae postea profert ei concedimus tantum non omnia. Nam primum iure censet 200, 16 ea intercidisse quae de adverbiis in υ̅ϲ̅ in universum praecepta erant: quae fortasse ex Herodiano suppleri possunt (I 513, 6—10. 526, 31—33. II 19, 29—31; cf. comment. ad l. s. s.).

Deinde Dronke enumerat locos, quibus Apollonius diserte indicat, res quasdam in epirrhematico tractatas fuisse, quas ubi tangat, frustra circumspicias. Sunt autem hi: 139, 16 [549, 32]. 158, 22 [568, 27]. 160, 22 [570, 28]. 163, 6 [573, 12]. 166, 31 [577, 32]. 169, 24 [581, 3]. 196, 15 [609, 31]; respiciuntur placita de adverbiis ὑποδράξ, ὅταν, ϲφόδρα, ὀψέ, μᾶλλον, καλῶϲ sim. et de oxytonesi adverbiorum in δ̅ο̅ν̅, quae omnia in epirrhematico quale nunc legitur non iam exstant. Habes igitur sex lacunas: nam de rebus tam diversis non potuisse technicum uno eodemqne loco disputare apertum est. Accedit, ut rectissime monet Dronke, quod ne capita quidem dispiciuntur, in quibus quattuor illa ὑποδράξ ὅταν ὀψέ μᾶλλον adverbia sedem habuisse consentaneum sit. Integra igitur capita interiisse elucet.

III.

Transit Dronke p. 330 ad testimonia vel magis recondita vel minus certa. Cuius generis hoc est coni. 232, 11 [448, 32] ϲαφῶϲ παραδίδοται ὁ τοιοῦτοϲ λόγοϲ (scil. περὶ τῶν παραϲυνθέτων) ἐν τῷ περὶ ἐπιρρημάτων. Quae res etsi tangitur adv. 134, 14—18 [544, 19—24] et 170, 22—29 [582, 2—11], tamen, quoniam Ap. dicit se ϲαφῶϲ de hac re egisse quoniamque ne nomen quidem παραϲύνθετον his locis occurrit: veri simillimum atque adeo certum est, technicum integro capite περὶ ϲχημάτων adverbiorum exposuisse (v. infra), idque Dronke testimoniis Prisciani XV 27 p. 80, 22—29 et schol. DThr. 936, 1—5 = 96, 18—21 Hilg. confirmavit.

Contra nego his locis 151, 6. 164, 25. 181, 17 ad 119, 8—120, 15 respici non posse. Nam quod affert Dronke argumentum, neque quae nominum formae possint adverbii indolem induere dici neque apponi exemplorum copiam, infirmum est. Primum enim Ap. 120, 1—18 satis perspicue indicavit, neutra nominum notionem adverbiorum induere; deinde eorum copia tanta est (ἄπειρα ὄντα 164, 25), ut ne ex parte quidem enumerari possint. Praeterea h. l. 164, 25 non solum ad 120, 5, sed etiam ad 155, 9 spectatur. Accedit quod Priscianus pauca illa, quae exemplis congestis et praemisit (XV 5 p. 63, 1—2) et subiecit (p. 65, 10—13), procul dubio ex Apollonii loco 120, 1—18 desumpsit; idem dicendum estde schol. DThr. 932, 6—12 = 95, 14—18 Hilg. et 936, 30—32 = 273, 27—31 Hilg.: ut nihil inde ad lacunam 146, 15 statuendam colligi possit.

IV.

Apollonius adverbia quae eadem terminatione utuntur generatim percensens has classes enumerat: α̅ (δα̅ θα̅); θ̅ε̅ δ̅ε̅ ζ̅ε̅ ϲ̅ε̅ τ̅ε̅; ι̅ (ϲι θ̅ι̅ τ̅ι̅ ϲ̅τ̅ι̅ ο̅ι̅ φ̅ι̅); ο̅ υ̅ (ο̅υ̅); ω̅; α̅ν̅ θ̅ε̅ν̅ δ̅η̅ν̅ δ̅ο̅ν̅; α̅ϲ̅ ο̅ϲ̅ υ̅ϲ̅ ω̅ϲ̅. Deesse monet Dronke (334) primum ea quae in ξ̅ et quae in ε̅, non praecedente θ̅ δ̅ ϲ̅ ζ̅ τ̅, exeunt, quamquam eorum enarrationem Ap. respicit 139, 16 et 163, 6; deinde deesse, quae tractata fuisse sane nullum prodit testimonium, quorum finis est ε̅ι̅ η̅ ῃ̅ ε̅ν̅ ε̅ϲ̅ ι̅ϲ̅; his addere poterat Dronke quae in ψ̅ terminantur. Ac sane sunt in his quaedam genera quae obiter commemorantur,

ut adverbia in ις 138, 15. 161, 1. 162, 23; in η̄ ῃ̄ 149, 3. 151, 16. 172, 10; in εῑ 132, 26: sed concedendum est Dronkio, fieri non potuisse quin Ap. et de his generibus et de singularibus formis, de quibus filius eius in libro περὶ μονήρους λέξεως egit, uberius disputaret.

V.

Accedimus iam ad eam epistulae Dronkianae partem, qua pristinum disputationis in epirrhematico ordinem, quem perturbatum esse censet, restituere studet. Dicit enim Apollonium, ubi demonstraverit (123, 1—8 = 533, 1—10) alia adverbia cum omni verbi forma (καθολικῶς), alia cum certis sive modis sive temporibus sive personis coniungi (μερικῶς): eam rem non ita exemplis illustrare potuisse, ut primum afferret ἄγε cum uno modo constructum (123, 12—16 = 533, 14—20); deinde exponeret quae tempora admitterent ἐχθές αὔριον νῦν ἤδη (123, 16—124, 7 = 533, 20—534, 9); tum quibus modis tribuerentur οὐ et μή (124, 8—14 = 534, 9—17); denique quae tempora sibi πάλαι exposceret (124, 15 —125, 2 = 534, 18—535, 4); quare quae modos respiciant, nunc in duas partes divulsa ita denuo conectenda esse, ut quae de οὐ et μή praecipiuntur (124, 8—14) in pristinam sedem 123, 16 (= 533, 20)*) reponantur. Sed ut particulas huius disputationis quae modos spectant litteris a a, quae ad tempora pertinent b b notemus: eas nonne licuit grammatico ita collocare, ut alternae sese exciperent, hunc in modum a b a b? **) Atque quod Dronke Priscianum (XV 1—3 p. 60, 2—62, 15) testem producit: eum si sequi voluit, debuit particulas sic potius digerere: b b a a; testimonio schol. DThr. quod ipsum quoque affert, nihil effici potest. Omnino nolim hac quidem in re nimis multum tribui Prisciano; nam cum Ap. (119, 1) πάσῃ λέξει dicat δύο παρέπεσθαι λόγους, τόν τε περὶ τῆς ἐννοίας καὶ τὸν περὶ τοῦ σχήματος τῆς φωνῆς: Priscianus praecipit (XV 5 p. 63, 6) accidere adverbio speciem significationem figuram (εἶδος ἔννοιαν σχῆμα); quam divisionem potius Dionysio Thraci debet: quamquam ne apud eum quidem, ubi de adverbiis agit (73, 1 sq.), illa commemoratur; distinguit enim adverbia simplicia a compositis (σχῆμα), primitiva a derivatis (εἶδος) non distinguit. V. infra.

Sed etiam magis perturbata esse ea quae praecedunt 120, 19—122, 33 (530, 15—532 extr.) comprobare studet Dronke. In eis enim quae ad hanc definitionis partem κατηγοροῦςα τῶν ἐν τοῖς ῥήμασιν ἐγκλίσεων illustrandam proferat technicus, esse nonnulla verba, quae quo spectent e codicis ordine in Bekkeri editionem recepto prorsus dispici non posse. Quae sint illa verba, permirum est Dronkium tacere: nam hoc firmissimum esset eius argumentum. Quo praetermisso totam disputationem in sex frusta discerpit, quae in novum hunc ordinem redigit I 120, 19—121, 13. II 121, 27—122, 12. III 122, 16—33. IV 121, 19—26. V 122, 13—15. VI 121, 14—19. Qua in re technicum hanc rationem sequi contendit, ut tribus prioribus maioribusque frustis idem illud praeceptum, κατηγορεῖν

) Sic enim scripsisse Dronkium ex tota disputatione elucet; sed typothetae errore p. 338 l. 9 legitur 530, 20; qui error fraudi fuit GFSchoemanno II 4 = opusc. IV 244, 1.

**) Etiam maiorem sibi argumentandi licentiam concessit technicus in libro de pronomine, ubi argumenta quae alios proferentes facit ordine refutat prorsus diverso ab eo quo prolata sunt, cf. adnot. ad 29, 12—31, 12 all. ll.

adverbia τῶν ῥημάτων, argumentis et rationibus probet; tribus posterioribus minoribusque id caveat, 'ne quis paucorum adverbiorum usu verbi adpositionem evitantium debilitari illa argumenta existimet'. Sed h. quoque l. legem sibi finxit Dronke, quam in praeceptis exemplisque digerendis sequi deberet Apollonius: at non est secutus, sed multo maiorem libertatem sibi vindicavit. Qua quidem usus definitionis partem κατηγοροῦςα τῶν ἐν τοῖς ῥήμαςιν ἐγκλίςεων καθόλου ἢ μερικῶς hunc in modum illustrat: I (= I Dr.) Κατηγορεῖν adverbia τῶν ἐν τοῖς ῥήμαςιν ἐγκλίςεων vel inde apparet, quod nomina et verba θεματικώτερα μέρη τοῦ λόγου sunt vel, ut ait Priscianus, eae orationis partes, sine quibus nulla oratio completur. Quem ad modum igitur adiectivum indiget nomine, nomen adiectivo non indiget: ita verbum quidem per se efficit sententiam, adverbium non efficit. II (= VI) Eadem lex etiam ibi valet ubi adverbium per se positum esse videtur, velut ubi eis qui aliquid perfecerunt κάλλιςτα vel ἥδιςτα acclamamus. Ibi enim semper subaudiendum est verbum, i. e. acclamationes nihil sunt nisi adverbia verbis non appositis (v. discr. script.). III (= IV) Sed dixerit fortasse quispiam, κατὰ τὸν τοιοῦτον λόγον nec οἴμοι nec aliae interiectiones eius generis adnumerari posse adverbiis. At iste λόγος qui tandem sit fugere se dicit Dronke. Est autem hic: κάλλιςτα ubi acclamamus, verbum aliquod subaudimus; οἴμοι vociferantes non subaudimus, nam talia ἐξ αὐτοπαθείας ἀναπέμπονται (127, 12); itaque sibi persuadeat fortasse quispiam οἴμοι sim. adverbiis non esse tribuenda. Sed fallitur. Quicumque enim tales voces qualis est οἴμοι emittit, confitetur se aliqua re affectum esse; affici autem est pati, passio vero provenit ex actione quae inest in verbo; ergo οἴμοι quoque refertur ad verbum quod in ipso οἴμοι tamquam latet, ideoque adverbiis adnumerandum est (cf. GFSchoem. I 9 = opusc. IV 229, 30). IV (= II) Contra ubi verbum neque ponitur neque subauditur, ibi sane adverbium cum nomine coniunctum plenam sententiam non efficit (Τρύφων καλῶς). Efficitur autem ubi ad nomen accedit verbum, adverbio omisso; ad nomen pertinet etiam articulus, sive praeponitur sive postponitur. V (= V) Quod de κάλλιςτα sim. dictum est, idem valet de affirmandi negandique particulis ναί et οὔ: proferuntur enim tamquam complementa verbi quod antea interrogantes protulimus; nam interroganti ἔγραψας; respondemus ναί vel οὔ, quasi dicamus ναὶ ἔγραψα, οὐκ ἔγραψα. Itaque ναί οὔ ipsa quoque optimo iure in adverbiorum numerum referuntur. VI (= III) Postremum argumentum, quo adverbia κατηγορεῖν τῶν ἐν τοῖς ῥήμαςιν ἐγκλίςεων efficiatur, ex collocatione verborum petitur. Quoniam enim adverbium inter articulum et nomen non solet poni, satis apparet illud nec articuli nec nominis esse, sed aut verbi, aut, quod huic cognatum est, participii.

His expositis satis mihi demonstrasse videor, ordinem rerum et argumentorum perturbatum non esse.

VI.

In postrema epistulae suae parte eos epirrhematici locos enumerat Dronke, quibus eaedem res bis tractantur. Ac primum quidem de adverbiis in $\overline{ου}$ exeuntibus non solum bis in epirrhematico disseritur: 176, 8—27 et 193, 20—29, sed etiam in ea dissertatione, quam rectissime syntaxi vindicavit OSchneider: 207, 9—22. Accedunt hi loci: 163, 7—13 = 192, 15—193, 4. 165, 20—169, 19 = 195, 23—196, 11. 163, 28—165, 19 = 194, 22—195, 22. Qui tantum abesset ut offensionem haberent, ut reliquiae

pristinae epirrhematici conditionis putandae essent: si altero semper loco de forma, altero de notione ageretur. Sed ubi iterum de adverbiis in ου agitur 193, 20—28, neque quidquam profertur quod ad notionem pertineat, et omnia praeter ea quae leguntur l. 25 ἦν δέ — 26 τὸ ποῦ iam supra 176, 8—27 tractata sunt. Accedit quod expositio de adverbiis in ε media interrumpitur. Quare delere illa non dubitavi (assentitur Matthias I 16, 1).

Contra apparet, quae priore loco de adverbiis in θι praecipiuntur (163, 7—27), ad formam, quae altero loco docentur (192, 15—193, 4) ad notionem spectare; idem dicendum est de duplici adverbiorum in ω (165, 20 sq. et 195, 23 sq.) et in φι (163, 28 sq. et 194, 22 sq.) tractatione: quamquam mirum non est Apollonium 'de notione disputantem non vereri animadversiones de formis iam antea traditas adnectere' (Dronke 344 extr.).

Longe autem abest epirrhematicum quale nunc legitur ut duplicem omnium generum adverbiorum explicationem praebeat: immo plurimorum formae tantummodo expediuntur, eorum quae in τε σε ζε δον exeunt unius notionis ratio habetur. Quae quidem inconstantia fieri omnino non potest ut scriptori imputetur, sed concedendum erit Dronkio 'novum inde indicium accedere corruptae huius libri conditionis'.

VII.

Cum Dronke satis haberet demonstare, librum de adverbio qualis in codice A legitur lacunosum esse: Matthias I 5—18 sibi proposuit epirrhematici eam restituere aut describere imaginem, quam, cum ex manibus auctoris exiret, praebuisse sibi videretur. Itaque primum quaerit de totius epirrhematici 'ordine et consilio et num quae promittuntur omnia solvantur'. Iam vero cum Ap. polliceatur, se totam de adverbio disputationem in duos λόγους, εἰς τὸν περὶ τῆς ἐννοίας et εἰς τὸν περὶ τοῦ σχήματος τῆς φωνῆς divisurum esse: quaeritur sintne ea quae 119, 5—126, 23 de definitione nomine collocatione adverbii proferuntur, pro tota ea quam antea indicavit Dyscolus περὶ ἐννοίας expositione habenda. Quod negat Matthias (6—7); nam ut in syndesmico significationem disiunctivarum, causalium, expletivarum in universum explanet, ita facere eum non potuisse quin in epirrhematico de singularum adverbii classium notione dissereret. Qua de re cum Matthia consentio, neque diversam fuisse Dronkii sententiam e verbis eius quamvis caute prolatis (346) satis clare elucet. Sed nascitur inde quaestio perdifficilis de sede placitorum quae nunc deperdita esse persuasum habemus. Et Matthias quidem evincere studet illa περὶ ἐννοίας singularum adverbiorum classium praecepta antecessisse formulae quae 126, 24 legitur καὶ τοσαῦτα μὲν περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ἐπιρρήματος: nam neque Apollonium neque interpolatorem haec verba scribere potuisse, nisi ea quae iis concluduntur re vera exstitissent idque in antecedentibus. Quod valde dubito; immo e singulari numero τοῦ ἐπιρρήματος colligendum est, in eis quae praecedunt de notione (Begriff) adverbii in universum disputatum esse. Neque quidquam ad eam sententiam infringendam ex subsequentibus ἐπεὶ δὲ καί τινα ἐν ἀμφιβόλῳ καθέστηκε κτλ. cogi potest. Nam quod Matthias (I 6) attulit argumentum: 'vix enim Ap. sic perrexisset, nisi antea in universum de notionum adverbiorum generibus exposuisset eamque expositionem illa formula conclusisset': id fateor me

[illegible]

[illegible] Nam cum Apollonius τὴν ἔννοιαν et τὸ σχῆμα τῆς φωνῆς [illegible] Priscianus [illegible] 63,6 ea quae adverbio accidunt, [illegible] (εἴδος) [illegible] (ἔννοιαν) figuram (σχῆμα), [illegible] in tres [illegible] partes divisit, ita quidem ut primum de specie (63,7—86,21), deinde de figura (86,22—29), tum de [illegible] vel de [illegible] adverbiorum (86,30—89,13) disserat; quibus pauca de ordine (περὶ τάξεως) adverbiorum subiungit. Apparet igitur Apollonium in dispositione sua τὰ εἴδη (πρωτότυπον παράγωγον) τὰ σχήματα (ἁπλοῦν σύνθετον παρασύνθετον) et cetera παρεπόμενα, accentum aspirationem, una τοῦ σχήματος τῆς φωνῆς appellatione complexum esse. Nec hac in re nec in tota dispositione Priscianus eum secutus est; multo mihi veri similius videtur, eum tripertitam illam divisionem Dionysio non mutilato debere: is enim et de nomine (24,6) et de verbo (47,1) et de pronomine (64,2) agens εἴδη et σχήματα et distinguit et seorsum tractat. Mirum igitur esset si non commemorasset etiam adverbiorum quaedam esse πρωτότυπα, quaedam παράγωγα, priusquam ad genera adverbiorum notione diversa percensenda transiret. Quam lacunam Heliodorus, cum exemplari Dionysii iam detruncato uteretur, 936,9 = 96,22 sqq. Hilg. et animadvertit et explevit.

Porro Matthias (11) comprobare studet, quae Ap. coni. 232,8 in epirrhematico se demonstrasse dicit de adverbiis ᾰ privativo praeditis in decompositorum numerum referendis, adv. 146,15 intercidisse unaque interiisse eam particulam, qua in universum decompositorum ratio explanata sit. Cuius argumenta etsi non magis perspicio quam Egenolff (IV 46), tamen hoc concedo, veri simile esse Apollonium, postquam de prototypis et paragogis disseruit, etiam de simplicibus compositis decompositis disputasse.

Contra cur etiam frusta de εἰσὅ et τώ 198,20—200,16 eidem illi lacunae quam ante 146,16 statuimus adsignentur, causam non video; nam de tonosi formarum illarum maxime agitur.

Postremo Matthias (13—18) accedit ad eos de significationibus locos, qui sub finem epirrhematici leguntur: 161,13—25. 193,5—194,21.

196, 6—14. 184, 12—186, 21; quos omnes ad priorem epirrhematici partem, quae περὶ ἐννοίας est, pertinere censet; sed quomodo factum sit ut frusta illa avellerentur et per totum librum dispergerentur: id ut demonstret ei non contingit.

Ut a primo loco ordiamur: 161, 4—12 ea percensentur in ῑ adverbia quae a nominibus orta esse Ap. recte docet. Sed videntur fuisse qui in eo offenderent, quod ἀθεώρητον significat τὸ οὐ τεθεωρημένον, ἀθεωρητί autem τὸ μὴ θεωρῆσαι, ideoque ἀθεωρητί recta a verbo θεωρέω derivarent (haec est causa cur 161, 26 pergat τὰ μέντοι διὰ τοῦ σ̄τ̄ῑ ἐκφερόμενα ἄμεινον ἡγητέον ἀπὸ ῥημάτων παρῆχθαι). Quorum opinionem ut refellat Dyscolus, etiam in aliis orationis partibus derivata non idem significare atque primitiva breviter exponit. Itaque, quia haec arte inter se cohaerent, non est quod 161, 13—25 eiciantur.

Altero loco 193, 5 (l. 20—29 removenda sunt, v. s.) — 194, 21 primum ex Apollonii disputandi ratione apparere dicit Matthias, antea in universum de adverbiis in ε̄ θ̄ε̄ τ̄ε̄ exeuntibus sermonem fuisse; quam disputationem intercidisse inde intellegi, quod verbis τὰ προκείμενα κατὰ παραγωγὴν τοῦ θ̄ε̄ (193, 5) ad particulam relegemur, qua derivatio adverbiorum in θ̄ε̄ explicata sit. Sed adverbia in θ̄ε̄ (et θ̄ε̄ν̄, v. adnot.) exeuntia technicus supra tetigit 190, 7—13; eum igitur locum respicit. Iam quod contendit Matthias, ea quae sunt de notione in σ̄ε̄ desinentium (194, 10—13) et ea quae de formis adverbiorum in ζ̄ε̄ derivatorum (194, 18—21) proferuntur, frustula tantum partium prorsus diversarum esse: quia argumenta non adiciuntur, refelli non potest.

Quod Matthias de 184, 12—186, 21 statuit, aenigma sibi esse profitetur Egenolff IV 46; neque ipse rationes p. 14—16 allatas perspexi. Satis igitur habeo lectorem ad enarrationem et explicationem meam relegare.

Supersunt tres illi loci a Dronkio III 343 sq. indicati, quibus de adverbiis iam antea tractatis ita agitur, ut notionis ratio habeatur: 192, 15 sq. (= 163, 7 sq.). 194, 22 sq. (= 163, 28 sq.). 195, 23 sq. (= 165, 20 sq.). Et eas igitur particulas de quibus supra dictum est et has censet Matthias (17—18) ab aliquo, qui compositionem Apollonii operum non perspexisset, ex priore περὶ ἐννοίας parte desumptas et 'in illa de variorum generum notionibus sub finem totius libelli digressione' congestas esse.

Quam coniecturam vereor ut 'unusquisque probet'; omnino Matthias duas ἔννοια vocis significationes confundit. Prima enim est 'notio', 'Begriff', altera 'vis', 'Bedeutung'. Apollonius cum in initio epirrhematici dicit se primum περὶ τῆς ἐννοίας verba facturum esse, in animo habet de notione (Begriff) disserere adverbii; ita fit ut adv. 126, 24 scribat καὶ τοσαῦτα μὲν περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ἐπιρρήματος: quodsi in animo fuisset praeterea adverbiorum significationes tributim percensere, statim ab initio se τὰς τῶν ἐπιρρημάτων ἐννοίας vel τὰ τῶν ἐπιρρημάτων σημαινόμενα vel δυνάμεις explicaturum indicasset. Quod non indicavit ac ne potuit quidem facere. An tu putas ei in mentem venisse, totam adverbiorum farraginem bis, primum significationum deinde formarum ratione, percensere? Quod nec Dionysius fecit, nec Priscianus; is potius species (εἴδη) adverbiorum pertractans 65, 21—81, 21 etiam formationem eorum variasque terminationes exponit: quod facturum se esse in dispositione 63, 6 non prodit. Eodem modo censeo Apollonium, de adverbiorum generibus, formarum maximeque terminationum ratione habita, disputantem ea immiscuisse, quae de significationibus quarundam classium dicenda viderentur.

Nam non de omnium generum significationibus loquendum erat: quid τὰ χρονικά sibi velint, per se patet, et quid de vi ac notione variorum in $\bar{α}$ adverbiorum in universum praecipi potest? Itaque quae 192, 15—193, 4 leguntur, inserenda esse puto post 163, 27; 194, 22—195, 22 post 164, 3; 195, 23—196, 11 post 169, 19. Quo facto in epirrhematico eadem dispositio restituitur atque ea quae est in syndesmico.

Sed haec hactenus. Ut 'genuinam epirrhematici imaginem describere' coner, a me non impetro.

B. De syndesmico.

Syndesmicum etiam magis lacerum esse quam epirrhematicum omnes consentiunt (cf. GFSchoem. Red. 218, 1); itaque etiam magis desperandum est genuinam eius formam redintegrari posse. Sed quae fuerit dispositio totius libri et ex initio eius et ex antonymico et epirrhematico colligere licet.

Ac primum quidem ex h. l. 213, 7—19 initii, quod Apollonianum esse nemo negat, apparet technicum hoc quoque libro primum de notione (Begriff), deinde de vocis forma disputare voluisse (213, 16); sed quod in epirrhematico ἔννοιαν dicit, h. l. δηλούμενον appellat; praeterea de singularum coniunctionum vel de singulorum coniunctionis generum significationibus (Bedeutungen) exponere in animo fuisse, his verbis 213, 7 τὰς ἐν αὐτοῖς δυνάμεις declarat. Qua in re syndesmicum cum epirrhematico convenire supra probavi (dissentiens a Matthia I).

Τῷ δηλουμένῳ (dem Begriff) et ταῖς ἐν τοῖς συνδέσμοις δυνάμεσι (den Bedeutungen) opponit Dyscolus τὴν φωνήν (die Wortform) et τὰ σχήματα (213, 16); haec non solum τὰ ἁπλᾶ et τὰ σύνθετα (213, 17), sed notione latius patente coniunctionum formationes quotquot sunt significare, non est quod moneam: in his igitur sunt etiam eae formae quae ut vocis sono congruunt ita notione eamque ob rem merismo diversae sunt (τὰ συνεμπεπτωκότα σχήματα 213, 16); cum his coniungendae sunt eae voces quae, etsi speciem prae se ferunt coniunctionum, tamen eis non sunt tribuendae (τὰ δόξαν ἐσχηκότα συνδέσμων, οὐ μὴν ὄντα 213, 18); accedunt quae de tonosi praecipienda sunt (213, 19). De his rebus omnibus se disserturum esse pollicetur technicus.

Sed quam legem sanxit in antonymico (3, 9) ἀρκτέον δὲ ἀπὸ τῆς κλήσεως, eandem eum in syndesmico secutum esse certum est; neque mirum eam libri partem in exordio non commemorari: nam ἡ κλῆσις et τὸ δηλούμενον vel ἡ ἔννοια tam arte inter se cohaerent, ut qui de altera re agat facere non possit quin de altera quoque exponat. Itaque ante omnia (214, 3) illa syndesmici pars, quae περὶ τῆς κλήσεως et περὶ τῆς ἐννοίας vel τοῦ δηλουμένου erat, interiit; in ea Apollonium Stoicorum de hac orationis parte doctrinam illustrasse veri simile est. Eum etiam aliorum posterioris aetatis grammaticorum placita respexisse, ex eis quae 214, 4—10 servata sunt elucet (v. commentar.). Sed haec expositio detruncata est; sequitur lacuna fortasse amplior quam quae paginis illis vacuis capi possit (v. discr. script. et commentar.).

In ea interiisse censeo primum definitionem: eam enim ne is quidem qui Ap. librum excerpsit omittere poterat. Deperditam eam esse eo magis dolemus, quod ea quae apud schol. DThr. 952, 7 = 102, 15—18 Hilg. servata est (versa a Prisciano XVI p. 93, 1) non est Apollonii (v. adnot. ad coni. 214, 26). Antecessisse vero definitionem eiusque enarrationem ei parti, qua agebatur de syntaxi, de protaxi et hypotaxi (213, 6) et de eis vocibus quae essentne

coniunctionibus tribuendae necne ambigebatur (213, 16) quaeque falso coniunctionibus addebantur: discimus et ex antonymico (ibi enim hanc commentationem in fine primae περὶ τῆϲ ἐννοίαϲ partis collocavit 22, 25—35, 5) et ex epirrhematico (ubi has res 125, 6—145, 25 edisserit). Ad prius caput spectare videntur haec synt. 205, 18 ἐν τῇ ϲυνδεϲμικῇ ϲυντάξει ἐντελέϲτερον τὰ τοιαῦτα (placita de ἄν particula) δέδεικται. Ad posterius caput relegari nos et h. l. coni. 221, 25 et ib. 257, 10, Matthiae (I 19) libenter concedo. Illud quoque (ibid.) recte statuere videtur, ex eadem particula desumpta esse ea, quae 222, 1—23 de vocula ἤ, sitne adverbium an coniunctio, disputantur. Nam profecto tota haec quaestio inepte in mediam de ἤ disertiva commentationem inseritur, ita quidem ut quae 222, 24 leguntur ἡ τοιαύτη διαφορὰ τοῦ ϲυνδέϲμου quo referantur nunc non habeant: habent autem eiecta disputatione antecedente, nam quin ad ἤ coniunctionem modo διαζευκτικήν modo διαϲαφητικήν spectent nemo dubitabit. Sed eam ob rem etiam l. 25 εἰϲ τὴν διαϲαφητικήν delenda esse, ut in quibus rursus manum eius deprehendamus qui libellum in suum usum transformaverit, non credo (Egenolff IV 46 extr.). Contorte enim ut solet loquitur Dyscolus; magis perspicue profecto sic dixisset: Φαίνεται δὲ ὅτι ὁ ϲύνδεϲμοϲ (scil. ἤ) ἀπὸ τῆϲ διαζευκτικῆϲ ϲυνδέϲεωϲ μετέβαλεν εἰϲ τὴν τοιαύτην διαφοράν (i. q. εἰϲ τὴν τοιαύτην διάφορον ϲύνδεϲιν), τουτέϲτιν εἰϲ τὴν διαϲαφητικὴν ϲύνδεϲιν (v. commentar.).

Sequebantur, ni fallor, placita περὶ ϲχημάτων (213, 7. 17; fortasse etiam περὶ εἰδῶν) in quibus quaerebatur quaenam coniunctiones simplices, quae compositae, quae decompositae, quae primitivae, quae derivatae essent, cuius capitis fragmentum videtur servatum esse 214, 27—215, 13; quod restituere supra conatus sum.

His fortasse subiuncta erant praecepta de eis coniunctionibus, quae promiscue usurpantur (213, 4; quamquam haec etiam explicationibus singulorum generum admisceri poterant) et de inclinatione (213, 19).

Inde a p. 215, 14 usque ad finem coniunctiones tributim percensebantur. Dubium non est quin Ap. haec genera hoc ordine enumeraverit et explicaverit (v. comment. ad 214, 26) 1) ϲυμπλεκτικοί vel ἀθροιϲτικοί. 2) ϲυναπτικοί. 3) παραϲυναπτικοί. 4) ἐπιζευκτικοί.*) 5) αἰτιολογικοί vel αἰτιώδειϲ. 6) ἀποτελεϲτικοί. 7) βεβαιωτικοί vel διαβεβαιωτικοί. 8) διαζευκτικοί. 9) παραδιαζευκτικοί. 10) διαϲαφητικοί. 11) ἐναντιωματικοί. 12) ἀναιρετικοί vel δυνητικοί. 13) ϲυλλογιϲτικοί vel ἐπιφορικοί vel προϲληπτικοί. 14) διαπορητικοί vel ἀπορηματικοί. 15) παραπληρωματικοί: Priscianum enim eundem ordinem secutum esse atque Apollonium probabile atque adeo certum est.

Ex his capitibus si non integra at mutila servata sunt haec: 8) διαζευκτικοί 215, 14—219, 11; 9) παραδιαζευκτικοί 219, 12—221, 15; 10) διαϲαφητικοί 221, 16—223, 22; 14) διαπορητικοί vel ἀπορηματικοί 223, 24—231, 3; 5) αἰτιολογικοί vel αἰτιώδειϲ 231, 4—247, 21; 15) παραπληρωματικοί 247, 22—258, 17; quae, si a causalibus recesseris, eodem ordine quo apud Priscianum pertractantur. Itaque non video quo iure Matthias (I 23) hoc contendat: 'Puto enim ea, quae nobis de Ap. syndesmico servata sunt, deberi alicui, qui singula capita, nescio quo usus consilio, neque singulis sententiis in universum coartatis neque ordine servato

*) synt. 275, 27 πότε (scribe πόθεν) γὰρ ῥήματι εἰϲ ω̅ λήγοντι οὐ ϲυνάπτονται ἐπιζευκτικοί κτλ., cl. synt. 275, 19. 276, 1.

elegerit atque consarcinarit'. Immo vero, quoniam septem priora deinceps capita desunt, ea 215, 13 post δόκηcιν una periisse consentaneum est. Iure illud quoque statuere mihi videor, 223, 22 ante 'Εξῆc tria illa capita quibus περὶ τῶν ἐναντιωματικῶν, περὶ τῶν ἀναιρετικῶν vel δυνητικῶν, περὶ τῶν cυλλογιcτικῶν vel ἐπιφορικῶν vel προcληπτικῶν agebatur, intercidisse.

Quas iacturas utrum cuidam qui Apollonii librum excerpsit, an librario qui multa quae ei describenda erant legere non poterat, an temporum iniquitati imputes, omnino nihil refert.

In eis igitur quae praecedunt syndesmici dispositionem ita eruere conatus sum, ut in priore parte ipsum Apollonium, in altera Priscianum ducem maxime sequerer: idque, ni fallor, recte. Nam ut definitio Prisciani non est Apolloniana (v. s.), ita prorsus ab Apollonio abhorrent quae sequuntur (XVI 1 p. 93, 9—10): 'Accidunt igitur coniunctioni figura et species, quam alii potestatem nominant, quae est in significatione coniunctionum, praeterea ordo.' Itaque in his nihil est, quo integra syndesmici forma cognoscatur, neque vero probabile est, Apollonium περὶ προτάξεωc καὶ ὑποτάξεωc coniunctionum extremo libro egisse, ubi de ordine egit Priscianus (p. 104, 14—105, 14; v. s.).

Contra in altera parte, in qua coniunctiones generatim examinantur, Priscianum Apollonii vestigia secutum esse, et nomina ab utroque data et praecepta de significationibus comparantes perspicimus. Quibus ex rebus quae ad servata capita pertinent, suo loco et in testimoniis et in commentario allatae sunt. Quodsi eas quoque congerere vellem, quae ad deperdita spectant, fines quibus commentarius circumscribitur transgrederer.

I. Index rerum et vocum in adnotationibus explicatarum.

II. Index locorum a me in adnotationibus emendatorum.